

بُنچخ

ہیلکس ہیلے

مٹ: عبدالرازق ابا بکی

بلوچی اکیڈمی کوئٹہ

عدالت روڈ، کوئٹہ

(c) All rights are reserved.

دا کتاب ناکل حق آک بلوچی اکیڈمی تون خوندی ء
بلوچی اکیڈمی نامنشاغان بیس کس دانامواد آتے شینک کننگ کپک۔

بُنچ

(ناول)

ہیلکس ہیلے

مٹ: عبدالرازق اباکی

ء2020

ISBN # 978-969-680-104-7

نہاد: 200 کلدار

بلوچی اکیڈمی دا کتاب ء میراث پریس کراچی آن شینک کرے۔

تینا مش اتون مہر کروک آتا

پن اٹ

لر

پنه	سرحال	#
11	وحیدز، میر	بج و بھرم
13		اولیکو بشخ 1
16		ارٹمیکیو بشخ 2
19		مستمیکو بشخ 3
22		چار میکو بشخ 4
25		پنچ میکو بشخ 5
28		ششمیکو بشخ 6
31		ہفتمیکو بشخ 7
33		ہشتمیکو بشخ 8
35		نہمیکو بشخ 9
38		دہمیکو بشخ 10
43		یانزدہمیکو بشخ 11
46		دوانزدہمیکو بشخ 12
50		سیئزدہمیکو بشخ 13
54		چانزدہمیکو بشخ 14
57		پانزدہمیکو بشخ 15
61		شانزدہمیکو بشخ 16

69	ہودہ میکیون بش	17
74	ہوڈہ میکیون بش	18
79	نوزدہ میکیون بش	19
83	بیست میکیون بش	20
89	بیست و یک میکیون بش	21
93	بیست و دو میکیون بش	22
99	بیست و تین میکیون بش	23
107	بیست و چار میکیون بش	24
113	بیست و پنج میکیون بش	25
117	بیست و شش میکیون بش	26
121	بیست و ہفت میکیون بش	27
124	بیست و ہشت میکیون بش	28
127	بیست و نہ میکیون بش	29
131	سی میکیون بش	30
138	سی و یک میکیون بش	31
143	سی و دو میکیون بش	32
148	سی و تین میکیون بش	33
151	سی و چار میکیون بش	34
156	سی و پنج میکیون بش	35
160	سی و شش میکیون بش	36
166	سی و ہفت میکیون بش	37

171	سى و ہشتمیکو بش	38
177	سى و ہمیکو بش	39
185	چیل میکو بش	40
191	چیل و یکمیکو بش	41
196	چیل و دو میکو بش	42
201	چیل و سے میکو بش	43
206	چیل و چار میکو بش	44
211	چیل و پنچمیکو بش	45
215	چیل و ششمیکو بش	46
221	چیل و ہفتمیکو بش	47
227	چیل و ہشتمیکو بش	48
230	چیل و ہمیکو بش	49
236	پنجا میکو بش	50
241	پنجا و یکمیکو بش	51
249	پنجا و دو میکو بش	52
252	پنجا و سے میکو بش	53
256	پنجا و چار میکو بش	54
260	پنجا و پنچمیکو بش	55
264	پنجا و ششمیکو بش	56
273	پنجا و ہشتمیکو بش	57
278	پنجا و ہشتمیکو بش	58

282	پنجاوہ میکیو بش	59
285	شست میکیو بش	60
261	شست و یک میکیو بش	61
294	شست و دو میکیو بش	62
299	شست و سہ میکیو بش	63
302	شست و چار میکیو بش	64
312	شست و پنچ میکیو بش	65
315	شست و شش میکیو بش	66
319	شست و ہفت میکیو بش	67
322	شست و ہشت میکیو بش	68
330	شست و نہ میکیو بش	69
333	ہفتاد میکیو بش	70
338	ہفتاد و یک میکیو بش	71
342	ہفتاد و دو میکیو بش	72
349	ہفتاد و سہ میکیو بش	73
355	ہفتاد و چار میکیو بش	74
362	ہفتاد و پنچ میکیو بش	75
366	ہفتاد و شش میکیو بش	76
371	ہفتاد و ہفت میکیو بش	77
376	ہفتاد و ہشت میکیو بش	78
382	ہفتاد و نہ میکیو بش	79

389	ہشاد میکوئیش	80
394	ہشاد ویکمیکوئیش	81
400	ہشاد ورو میکوئیش	82
404	ہشاد و سے میکوئیش	83
413	ہشاد و چار میکوئیش	84
420	ہشاد و پنچمیکوئیش	85
423	ہشاد و ششمیکوئیش	86
429	ہشاد و ہفتمیکوئیش	87
431	ہشاد و ہشتمیکوئیش	88
439	ہشاد و نہمیکوئیش	89
450	نود میکوئیش	90
454	نود ویکمیکوئیش	91
461	نود ورو میکوئیش	92
470	نود و سے میکوئیش	93
480	نود و چار میکوئیش	94
483	نود و پنچمیکوئیش	95
491	نود و ششمیکوئیش	96
494	نود و ہفتمیکوئیش	97
499	نود و ہشتمیکوئیش	98
505	نود و نہمیکوئیش	99
510	سد میکوئیش	100

517	یک سڌو یکمیکو بشخ	101
521	یک سڌو دو میکو بشخ	102
531	یک سڌو سڌو میکو بشخ	103
544	یک سڌو چار میکو بشخ	104
454	یک سڌو پنج میکو بشخ	105
460	یک سڌو ششمیکو بشخ	106
568	یک سڌو هفتمیکو بشخ	107
575	یک سڌو هشتمیکو بشخ	108
584	یک سڌو نهمیکو بشخ	109
593	یک سڌو دهمیکو بشخ	110
599	یک سڌو یانزدہمیکو بشخ	111
608	یک سڌو دوازدہمیکو بشخ	112
611	یک سڌو سیزدہمیکو بشخ	113
616	یک سڌو چانزدہمیکو بشخ	114
621	یک سڌو پانزدہمیکو بشخ	115
625	یک سڌو شانزدہمیکو بشخ	116
628	یک سڌو هوڊہمیکو بشخ	117
631	یک سڌو ہڙدہمیکو بشخ	118
637	یک سڌو نوزدہمیکو بشخ	119
638	یک سڌو بیستہمیکو بشخ	120

نج و بھرم

براہوئی زبان و ادب اٹی تخلیقی عمل برجاء۔ ہر تخلیقی عمل تون مٹ و بدل زبان آتا گیشتری و ہر زبان و ادب تون اوار تمنگ، اسٹ ایلوآن معلومداری تخنگ کن سوگوء کاریم اسے۔ داژکن گچین آادب و تینا ہدو اویل نادود و ربیدہ، تب آن خرک آنوشٹہ ۽ ہروئی تمک، لس مٹ و بدل بے نف مریک، مٹ و بدل کروک آرازق آنبارنوشت نا بے مٹ مننگ ناخیال ۽ ضرورتخک۔ رازق داوخت اسکان اخہ در کہ ناول، افسانہ غاتے تینا زبان اٹی بدل کرینے، او کتاب آک کس پائے ننا راج انا شیف بڑزی و ساڑی آ بندغ آتا تب ۽ مون آتخسا نوشٹہ مسنو۔

رازق نا اینوآن پنجا سال پداگہ جہدکاری آکس اس نوشٹہ کرے تو او کتاب نا پن ہم ”روٹس“ مروء۔
(اللہ تعالیٰ او نازند و سلامتی ۽ برجائے)

ہر بھلا بندغ نازند انان بندا (روٹس) او نا بے غرض آخواری آن بنا منے۔ براہوئی زبان و ادب کن دا ورننا و اونا ایلم تا جہدکاری بے مٹ ۽۔ او فک نئے بیرہ براہوئی صحافت و میڈیا نا بھرم ۽ تخانو، بلکن ہمو بنداوی آ کاریم تے کننگ اٹی ۽، ہرا بے مٹ اریر۔ اکہ دا زبان نا پاروک آتے دن ۽ پین ورننا نصیب مرے تونن لوز ”روٹس“ انا پچس آن جوان وახب مروں۔ بندغ ناچ و بھرم ہمنین و گچین متنو تو بندغ آتا نسل آک پوک کارہ۔ ہراڑے نج و بھرم نا خواجہ غاک و دی مریرہ، اوڈ غار نیکی و شعور نا فصل انا تالانی کن خرن بخت مریک۔ ”روٹس“ ناول نا کلہو ۽ پپہ مننگ کن اونا مٹ و بدل کروک آورنا نا جوزہ ۽ پپہ مننگ المی ۽۔ بلوچ باقی اس ہرا تم شاری آبادی سے ٹی بریک تو غریب تنکنگ، و پاننگ۔ راستگی دادے کہ دا ڈیہہ انا ہر باقی ہزگار ۽، اودیم آمیرات آک تینا جاگہ غا، و لے ہر بلوچ قبیلہ نا باقی تینا ڈ غار و میرات خواجہی نا حساب اٹ بھازا میرے۔ رازق ابا کی ہمو غریبی آن کاٹم ہر فینے، ہراڑکن بے مٹ آ بندغ آتے مون آتخسا بندغ ہندن ۽ غریبی سے نا خواہندار مریک۔ غریبی عیب اس اف، و لے ہمو امیری عیب اسے ہرا تینا خاہوت قوم و علاقہ کن بے فیض مریک۔ دن ۽ مشکل ۽

سرحال، داخلہ جھلو کتاب اسے نامٹ و بدل جھلو سگ و جوزہ اس خواہک۔

سگ و جوزہ نا خواہ رازق ابا کی نادا کاریم اونا لائھی تا درشانی ءیک۔ اینو براہوئی زبان کن ہرا بندغ ہرا ادارہ کاریم کنگ اٹی ء، اوکل شرف انا خواہ ء۔ صوبہ و ملک اٹی ہرا لٹ و پل مننگ اٹی ء، ہرا زیادتی تیان بلوچ قوم گدرینگ انگ اٹی ء، داڑکن الی ء کڑ دار و جوزہ نا خواہ غاک تینا لائھی تے مون آآتیر، و ظالم آتیاں بے وس آلس مخلوق ء خلاسی ایتر۔ داڑکن کل آن بھلا سلہہ قلم و کتاب تون سنگتی ء۔ اعتبار مننگ نا عمل ء۔ ہر عالم و فاضل آ بندغ ناخ تھی کنگ ء۔ انسانیت کن بھلا نظریہ غاتیاں تین کن آسودھی نا کسرتے پاش کنگ ء۔ تاریخ اٹی ظالم آتے کس جوان ء پن اسے ٹی یات کنتے، نئے کیک۔ ہرا کہ ظلم انا زوراکی تے پاش کرینو، وخت و جان انا قربانی ء تسنو، ہمو فک نئے بیرہ یات مرسا بسنو، بلکن او فتا ہروڑ انا جہد و کوششت آک بھرم ہم تسنو۔

قوم اسے نا زبان آتا میرات ء سوگو کنگ اینو نا وخت انا گرج ء۔ دامیرات اٹی رازق ابا کی، اونا ادارہ مدام پنی مرور۔ اونا مٹ و بدل، تخلیقی آکاریمک، و پوسکن آٹیکنا لوجی ٹی بندغ آتا تعمیری آتغ تے تعبیر مننگ نا عمل شوندار آ قوم آتا قطار اٹی تینے اوڑدہ کنگ نا بے مٹ ء کاریم ء۔ ہراڑکن رازق نا جہد و کوششت آک لکھ ستا کڑزہ۔

ای اونا سرسہسی کن دعا کیوہ، رب اودے بد نظر، بدخواہ تیان خوندی تھے۔ ”رٹس“ انا مٹ و بدل بھاززیبائی اٹ کنگانے، دن انکا کاریم تے کن جوزہ تون ادار، زبان نا چاہنداری، پوسکن آٹیکنا لوجی تون خوک مننگ دا سوب آن الی ء کہ براہوئی زبان و ادب چندی آسراتی تیان خورک ء۔ داکبوتی تے مرکنگ کن رازق ابا کی نا حوصلہ غاتے پین بڑز کنگ، ہر خوانوک، زبان دوست و قلم کار نا زمواری ء۔ رازق نامٹ و بدل اسہ تاریخی ء کاریم اسے۔ ادب و زبان دوست آک داہیت ء جوان پہہ مرور۔

~
وحید زہیر

اولیکو بشخ

1750ء نا بنا، ہتم نا دیک نسر۔ ہر اتم دیک افریقہ نا ملک گیمبیا نا کرک آن چار دے نا مری نا خلق جفورے ٹی عمورو و بنتا کنتے نا اراٹی اسہ مار اس ودی مس۔ بنتا نا سوگو و ورنانا جون آن ودی مروک آچنا اوڑا انبار مون نس، اونا جون بنتا نا ڈراٹ لوجوک و لغوشت نس۔ واوگٹ انا پُر آہوفا کہ۔ کرنج مونی آہڑتوم آدائیک، نیوبوتو و چنا نابلہ یائی سا، ہر ار کہ ودی مروک آچنا مارا سے، تو خوشی آن مخار۔ بھلاک پاریرہ کہ اولیکو چنا مارا سے مرے تو دانے بیرہ لمہ بادہ کن بلکن مچ آخا ہوت کن اللہ نا عظیم انگا برکت آتا تنگ نا سوب مریک۔ ودا احساس بھار خوشی نا سوب نس کہ داڑان کنتے نا پین ء شرف و سوگوی دوئی مریک۔

دا سکان بانگو تا بانگ آن اسہ گھنہ اس سلوک نس۔ نیوبوتو و بلہ یائی سا نا ہیئت آتیاں بیدس ہر اتوار ء چنا پنگ او خلق انا نیارٹی تا ملک آتییٹی بھلا جوخن تییٹی مولو تا مکم اٹ دلہ گتنگ نا کرار انگا درپہ نس۔ ہر افٹے او مسہ خل تاریبیدہ ٹی خاخری آمش انا رزان تییٹی نہاری کن جوڑ کریرہ۔

کرار، ول کنسا دوست بروک ء گنداسے تون گون موٹ ہر اتم خلق انا گڑد انگا گھڈ آتیا چرخ کرے تو سہب انا آذان کن خلق انا امام کجالی دمبانا بانگ انا توار مس۔ اللہ اکبر، اشہدان لا الہ الا اللہ (اللہ کل آن بھلن ء، ای شاہدی ایتوہ کہ اللہ غان بیدس کس اس عبادت کڑز پک) اللہ نا عبادت نا دا چر جوئی، ہر اڑسکان کہ مخلوق نا است آ بریک، بھلو وخت اسے آن برجانس۔ دسک اٹ گونوک بھلا کوس تے بینوک زینہ غاک بانس انا جوڑ کروک گٹ آتا آسودہ غابیرم تیاں پیش تمار، و اشتانی اشتانی مسیت آرادہ مسر۔ ہر اڑے امام صاحب جماعت خوانفے۔ نماز آن پدغٹ زینہ غاک تینا ارا تیا نہاری کن پدی ہنارہ کہ عمورو خوشی آن گل کرسا، درک ترسا او فتیان تینا اولیکو مارا نا ودی مننگ نامتائی ہلنگ کن بس۔ غٹ اودے مبارکبادی ترسا اونا خوش بختی کن دعا کریرہ۔

گھڈ آتییٹی سرمرسا زینہ غاک نہاری کریرہ۔ ولدا چناتے نہاری کر فنگا و اخیراٹ نیارٹی تا دار بس۔ نہاری آن پد زینہ غاک تینا ول کنوک آدستے آچنکا لنگا لاتے، ہر افنا کاظم اٹ آستا کار آہن سخت کر یسس، ہر فیرو تینا

ملک آتا کنڈ آرادہ مسر۔ ہراڑے اوفتے ڈغار ۽ مونگ پھلی، خولم و پٹی کن جوڑ کردی نَس۔ ہرا اوفتا بندادی کشارک نَس۔

متکن آرواج نارداٹ بروک آہفت دے ٹی عمورو ۽ اسہ بھاز سنجیدہ ۽ کاریم اس کردی نَس۔ یعنی تینا اولیکو مارانا پن ۽ تھوئی نَس۔ وادے بابرکت و تاریخی ۽ پن اس پٹوئی نَس۔ انتے کہ اونا قبیلہ مندراکانا عقیدہ نَس کہ ہرا بندغ نا پن آچنانا پن ۽ تھنگ، اوناہفت خصلت چناتی ہم مریرہ۔ داسجفنگ ناہفت دے ٹی عمورو تینا و بنتا نا کنڈ آن جھورے نا ہراڑا ۽ تینا ودی مروک آمارانا پن تھنگ نا دودا کن بیٹگا۔ ہرا کہ ربیدہ ٹی وڑاٹ اونا زندانا ہشتمیکو دے اڈ بلوئی نَس۔ دادے آوتینا باوہ و تینا باوہ نا باوہ غانبار قبیلہ نا باسک اس جوڑ مریک۔

ہشتمیکو دے سہب اتون خلق انا کل باتیک عمورو و بنتا نا گھڈ انا مون آچ مسر۔ ہرٹوم آتا نا خاہوت آتا نیاڑیک تینا کاٹم تیا مش انا رزان ہر فیسر۔ ہرا فٹیٹی خاسن، کٹو آبرنج و شہد انا جوڑ کروک لڈ و نَس۔ خلق انا ڈومب کر موسلا تینا دھول و دمبورہ فاتون ساڑی نَس۔ داکان بیدس امام صاحب بریماسیہ ہرا دے اسہ دے اس دا چنانا استاد مروئی نَس، ہم ساڑی نَس۔ اوڑان بیدس عمورو نا اراہلم، جاخ و سلاؤم ہم دوداٹ بشخ ہلنگ کن بھاز مرآن پند کر سا سر مسوٹر۔ اوفک ہوتوم خلق آبنگ کن رادہ مسوٹر ہر اتم اوفتیا اوفتا برازات نا ودی منگ نا حوال دھول انا کلہونا ملک اٹ رسیدگا س۔

دندہ ہشتمیکو دے مروئی نَس، غٹ آن مست چنانا کاٹم نا پٹ آتے شولوی نَس۔ بنتا گمراسٹی پوسکن ودی مروک آچنا ۽ ہر فیس۔ ایلو کنڈ آ غٹ نیاڑیک چنانا ڈیک انا سفت ۽ کریرہ۔ ہرا تم ڈومب دھول خلنگ ۽ شروع کرے تو غٹ نیاڑیک چپ کریر، ولدا امام صاحب خاسن نارزان و ہنین آلد و تیا دعا و چف کرے۔ دعا نا وخت آہر نیاڑی و زینہ رزان آتینا راستیکو دو ۽ خوشکا کہ، ہرا رزق انا شرف تکلگا کہ۔ ولدا امام دعا کن چنانا کنڈ آ مون کرے و اللہ غان بھلو عمر اس کنگ، و اونا خاہوت، خلق و قبیلہ نا بھلنی کن دعا کرے۔ و گڈ سراٹ اوڑا تھوک آ پن اٹ برکت و واک اکن اللہ غان خواست کرے۔

اوکان پد عمورو غٹ مہمان تامون آلس۔ تینا ارائی نا خرک آہنا۔ غٹ بندغ آتا مون آخدی آچنا ۽ ہرنے مسہ وارا و نا خف اٹی کرار آدونا پن ۽ پارے۔ دا اولیکو وار نَس کہ چنانا پن ۽ پاننگا سس۔ عمورو نا خاہوت و الا تاحق نَس کہ بندغ نا حق ۽ کہ غٹ آن مست اودے بایدے سامرے کہ اودیرا سے۔

دھول دمامہ بنا کرے۔ داسہ عمورو و بنتا نا خف اٹی پن ۽ پارے، بنتا خوشی و گمرآن بشخندہ کرے۔ ولدا عمورو استاد نا خف اٹی چنانا پن ۽ پارے۔ ہرا پن ۽ بنگ تون خلق و الا تامون آلس سلیس۔

”عمورو و بنتا کنتے نا اولیکو چنانا پن کنتا“ بریما سیسے پڑو کرے۔

کل ۽ سانس کہ دا چنانا ایماندار آپیرہ کیر ابا کنتا کنتے نانیما پن نسکہ۔ او تینا باوہ پیرہ تی آملک موریطانیہ
غان گیمبیا غا بسوس۔ ہراڑے او جفورے نابندغ آتے ڈکال آن بچفے۔ بلہ یائی ساتون برام کرے وچ زند
اسہ بزرگ ۽ بندغ اسے آنبار جفورے نامخلوق نا خدمت اٹ اختہ نس۔

استاد ارافانگ چنانا پیرہ کیر ابا کنتے نابیان کروک موریطانوی بزرگ آتا پن تے پارے۔ پک ہرا بھاز
عظیم نس، و بھاز گیشتر ہم۔ ہرافتا چرجوئی دوسد پڑتسکان تالان نس۔ ڈومب دوارہ دھول ۽ لارہ اس نس۔ مخلوق
ادفتا شجرہ ۽ بنگ آن پدا دفتا شرفدار آخا ہوت ناستا کرے۔

دا ہشتمیکون استاروتو بے ناروشنائی ٹی بھلو کوچہ سیٹی پن تخنگ نادود پورومس۔ عمورو غڈو آ کنتا ۽ تینا سوگو آ
باسک آئیٹی ہر فسا خلق انا سیم اسکان ہنا۔ چنا ۽ آسمان ناکنڈ آچست کرے۔ وکرار آپارے ”ہر... نے آن بیدس
ایلو اسٹ اگا عظیم اگا گرا“۔

ارٹھیکو بشخ

دا کشار دسنگ نادیک نسر۔ واولیکو پرتا مستانی بس کاٹم آئس۔ جفورے ناکل بندغ آک تینا تینا ڈغارا تیا بازن انگا جرو بوچ آتے ڈیمبری کرسا خاخر تسوسر، کہ کرار انگا گہوش بس تے ہر کٹڈ آتالان کے وڈغارنا پوٹوی چٹنگ کے۔ وخت اس کہ نیاڑیک مہالو آن برنج ناملک آتیشی لچ اٹی خرن آنہال تے خلنگ اٹ اختہ نسر۔

بننا ناچنا ودی مننگ آن پد جوڑ مننگ اسکان بلہ یائی سا اونا برنج ناملک انارکھ و سنبھال ۽ کریکہ۔ ولے داسہ بننا تینا زمواری تے پورو کنگ کن سنبر یفوک نس۔ او کنتا ۽ پچ انا جلونٹ اٹ شاعسناخ آدرنجا کہ، وایلو نیاڑی ستون، ہرافک اوڑ انبار چناتے ہرسا و کاٹم تیا بوجو تے تخارہ۔ وخلق انا جو انا رہی آسر مسرہ۔ اونا سنگت جاکئی تورے، ہم اوڑتون غد مسکہ۔ دا جو گیبیا دریا ب آن پیش تما کہ۔ وادنا پن کمسی بولوگلو نس۔

درخت آتا بند آتیاں جوڑ کروک ویر کٹولی تیا پچ پچ شش شش نیاڑی سوار مسرہ وچنکا پلکہ غاتا مکک اٹ دیر ۽ جگل تسرہ۔ بننا ہر اتم دیر کٹولی ۽ چلیفنگ کن شیف مسکہ تو تینا ج آ کنتا نامب ۽ باسنی سے نادرک مسکہ۔ تہواٹ واء انا ہر توم آ کٹڈ خروک آپھل آتا عجیب انگا گند تالان مسکہ۔ گدرینگلوک آدیر کٹولی تا خلیس آن ہون بولوتا خاہوت پرا انگٹغ آن سما کریکہ، و جوز انا درخت آتیا درک ترسا و لڑتے لوڈ و ترسا کوکار کریہ۔ گاوانی ہوکم آک غرسا بھلا بوچ آتیشی تینے ڈکنگ کن نزارہ۔ وین بلوک آہند آتیا ہزار آتا کچ اٹ چک آک تینا بانو تے الساوہوک آدیر کٹولی تے سیل کریہ۔ منہ غڈ و چک، کپوت وایلو چک آک بال کرسا ہموت اسکان گوہی کریہ و توار توار کریہ تاکہ دیر کٹولیک اوکان مہنتوسہ۔

ہر اتم دیر کٹولیک چولی بلوک آدیر اٹ ہنارہ تو چنکا مینوز چھیک تہواٹ جپ خلکرہ، کوش کنوک ۽ چھاپ اس کریہ و ولد ادیر اٹ اودیم مسرہ۔ وخت اس دا مچھی تارند ۽ دروک بھلا شکاری مچھیک ہم بسرہ، ہرافتا خلیس آن بھاز آ مینوز مچھیک سٹ خلسا دیر کٹولی ٹی تمارہ۔ تو نیاڑیک مچھی تے ہلسا شام انا کتغ نابست و بند ۽ کریہ۔ ولے اینوسہب اتون مینوز مچھیک آسرات داپار اپار آن گوہی کریہ۔

دل اس بلوک واء اسہ پین ول اس کنسا دیر کٹولی ۽ چلیفوک نیاڑی تے یلہ ۽ دامان اسپٹی ایس، داڑے واء انا پانا دبھاز پتن نس۔ تہواٹ کبھی پڑہ غاتا پڑ پڑہ نس، ومون آن دیری آچک آتا دن پازندہ ۽ غالی اس تالان نس۔ اوقتا کچ سد، ہزار اسپٹی نس۔ گندارنا کل رنگ اک دیر انا تالا غاتالان نس۔ دیر کٹولی تاخڑک سرمنگ تون داچک اک بال کریر، وآسمان ۽ کاٹم آہر فیہر۔ نیاڑیک دا جاگہ غاسر مسرتو دیراٹ چک آتا بال کنگ آن پرددی مروک آپولیک و اوقتا تموک آپٹ اک سلیسو نس۔

ہر اتم اوفک ہموین انگا علاقہ ناخڑک آسرمسر، ہراڑے کبھی چین تیان جفورے نانیازیک برنج دسرہ۔ تو اوفتے پشہ غاتا جمبر اے آن گدرینگوئی تما۔ اوفک اسٹ اسٹ آپینگن آکاشم تیان گدرینگار۔ ہرا ہراسہ نیاڑی نا دنگ ۽ جتا کیرہ۔ برنج ناگروشک تروک آپن اک دیر انا کچ آن ہرش اس بڑ مسو نس۔

ہر نیاڑی نادنگ ۽ اونا خاہوت نا کچ اٹ جفورے نا جرگہ کیک۔ ہندا سوب آن بنتا نا ڈغار داسکان چنک نس۔ تینا چنا ۽ تورسا بنتا کرار آنت ۽ دیر کٹولی آن پیشنجا، منہ گام ہرنے وحیرانی وخوشی آن آڑسندہ اس کشا، اونا مون آدیر انا تلہ غان جوان زرس بڑ جڑ ۽ بوچ آتا مکک اٹ جوڑ بانس انا چنکو بابوک ۽ گھڈ اس نس۔ ہر اتم او اومیندر انس، تو عمورو تینا مار انا رکھ اکن دادے جوڑ کریس۔ و اونا ہیبت ۽ ہم کتویس۔ زریبہ خاک ہندن مریرہ۔

چنا ۽ ہڈنگ آن پداودے گھڈ اٹی لیٹفسا بنتا کاریکی آچ آتے بینا، ہرافتے اوتیمینون ایسو سس، و کاریم کنگ کن پیشنجا۔ ہراڑے او ارا بندغ ناواک ۽ کاریم اٹ اتسا ہمو بوٹو آتے ماس آن کشا، ہرافک برنج نا ملک ۽ نسخان رسیفنگ ناسوب مننگ کریرہ۔ ہر اتم کہ کنتا ہونگا کہ، بنتا لچھی آنت تتون دیر آن پیشنجا تما کہ و گھڈ انا سبھاٹی اودے ہڈفیکہ۔

غڈ و آ کنتا ہڈے تینا لمہ ناہنین آخمب اٹی رُدسا ہنا۔ ہرشام آراء سرمنگ تون اِرخ بسنگ وعمورو ۽ کسفتنگ آن پد بنتا چنا ۽ کاٹم آن نت تسکان ماش کریکہ۔ و ولدا گیشتری اودے ہرفسا خلق آن پیشنجا بلہ یائی سانا گھڈ آدریکہ، ہراچنا تون خمب ہلسا اودے بک آن بسفیکہ۔ ہر اتم او ہڑتوم اک غڈ و آ کنتا نا کاٹم، بامس، خف و جوڑ تے پلسا اوفتے جوان جوڑ کنگ نا کوشست کریکہ تو او بوڑ ۽ تڑ شاغا کہ۔

دخت اس رلی ٹی کوروک چنا ۽ عمورو تینا گھڈ اٹی دریکہ۔ کل ارفک تینا زریفہ غاتیان جتا رہینگارہ۔ او چنا ۽ ہمو گڑا تے ہنگ و دوخلنگ ناوار خواہی تسکہ ہرافتے اوجن و دت آتے زرفنگ کن تینا بیرم نارہی آتخاسس۔ کنتا ۽ رگی آگڑاک بھاز وڑارہ۔ خاص وڑاٹ تینا باوہ نا شکارنا لوت، ہراڑا لچک خلوک نس۔ ہر کچک اسہ

ساہدار اسے نایا نگیری نس۔ ہر اہلے عمور وخلق والا تیکن شکار کر یس۔ کننا خڑک ٹنگوک تیر وکمان ۽ ہرا کہ داغ
 اُغ کر یکہ۔ ہر اتم او غڈو آدو ۽ مریفسا دامون آو ہشکن انگا تیر ۽ ہلککہ ہرانا دستہ بھاز کاریم اٹ اتنگ آن
 گرو شک تسکہ، تو عمور و بشخندہ کر یکہ۔ او جانماز آن بیدس، ہرا اوڑکن مقدس نس، کننا ۽ ہر ہمو گڑا ۽ دوخلنگ ناوار
 خواہی تسکہ۔ داکان بیدس کننا تون ہمو بہادری و جوان انگا کاریم تا ہیبت آتے کر یکہ، ہرا ہلے او دانا بھلن
 مننگ آن پداومیتد ارس۔

ولدا او اودے ہرٹنگ کن دوارہ بنتا نا گھڈاٹ در یکہ۔ بنتا اودے خمب اٹ ہلسا جھولا تسکہ، یاری آلے یفسا
 کرار ۽ توار اسے ٹی لولی پار یکہ۔

کننا بشخندہ غالمو

نے آشر فدار آبزگ نا پن تخوک ۽

اسہ دے اس مروس نی

بھلو شکاری، جنگوڑ واس بھلو

نا باوہ نے آ گھر کرو، لیکن

کننا است آمدام ہندن مروس نی

بنتا ۽ تینا مارو اُغ تون اسل اُخس کہ مہر مروس ولے ولدا ہم اودے اسہ فریشانی اس مدام پلو پڑ کر یکہ۔
 متکن آربیدہ غاتارداٹ مسلمان اُغٹک تینا اولیکوز بیفہ نا خاص انگا دے تا وخت آگیشتری اُرمیکو برام ۽ کریرہ۔
 دن تو عمور و داسکان اُرمیکو برام ۽ کتویس، بنتا خواتو کہ کس اس اونا است ۽ پلے۔ او خواہسکہ کہ غڈو آ کننا
 زوت چرینگ ہیل کے۔ کہ اودے خدا آن کشنلگے۔

سینر وہ نوک گدرینگ آن پد ہندن کہ کننا لونڈا اتنگ آن پدنت تیا سلنگ نا کوشست کر یکہ، بنتا است انا
 ہب اٹ اونا ملک ۽ کر یکہ۔ و بھاز زوت او اونا ملک اٹ چرینگ ہیل کرے۔ داڑان عمور و اُخس کہ گھری مس،
 بنتا ہمو خس خوش مس۔ و داکان پد ہر اتم کننا پال اکن ہوغا تو بنتا تینا سینہ ۽ اوڑامونی کننگ نا جاگہ غاوانا ج ۽ ترندی
 اٹ ٹپا۔ وڈگی نا پال انا بوتل اس اوڑا تورے۔

مستھمیکو بئش

پرانامسہ نندتدیسر، داوارناموسم نا حالیت نازرک نس۔ خلق انا گودام اٹی تالان خولم و برنج نا غلہ غاک ہندن پاکہ چٹنگ آتسر۔ داسہ جفورے نازرینہ غاتے بروک آکشار انا دستگ کن بھلو خواری سے نا گرج نس۔ نرینہ غاک شکار کن ہنارہ تو چنکو منکو گڈ، خزم و لس چک آتے خلک رہ ایسہ، اتنے کہ دا خاخر دسوک آدے تھیٹی مچ آ علاقہ نادیر انا کوڑیک ربرٹ جوڑ مسوئر۔ و بھلا ساہداراک جنگل آتا کٹڈ آمون کریسر۔

نیاڑیک کدونا کتخ و برنج تون اوار بانس انا بے بے آبن آتے لار تسرہ۔ تنکی و بینگ انا دیک مچٹ اس مہالو بنا کریسر۔ خلق والا ک ڈکال آن پچنگ کن اللہ تعالیٰ کن پیچ ہیٹ و ارا خراس ندر کریسر۔ ہر اتدوک آسال نا کچ آن گیشتر نسر۔

اخیر مست آنبار آسمان آانا گت جمر آک پاش کریر۔ کرار آلور مچ اٹ بدل مس۔ کشار گراک ڈغار ۽ دستگ کن جوڑ کریر، تو پڑی پڑی اس کرے۔ کشار گراک چاہسرہ کہ بھلا پرتیان مست دستگ نا کاریم نا پوروی الی ۽۔ داکان پدمند دے سہمی تیان نیاڑیک نہاری آن پد ویر کٹولی تھیٹی تولسا برنج نا ملک آتیا ہنگ نا جاگہ غا پوسکن آخزن آبن آتیان جوڑ، خرسی نا چیدہ، ربیدہ نی ہیرشت بینسا تینا آرخ متون لنگاری آملک آتیا سر مسرہ۔ اوقنا کاظم تیا مش انا رزان تھیٹی کدو، مونگ و ایلو کشار آتا بچ آک مسرہ و اوفک دخت اس ترند دخت اس کرار توار اٹ جوان انگا کشار کن ربیدہ نی آدعاتے کریرہ۔

اوفک نت شپاداسہ چر اس جوڑ کرسا ملک انا دا پارا بیپار آن دعا کرسا پیری کریرہ۔ ولد اہر نیاڑی جتا مرسا تینا آرخ نارنداٹ سلیسکہ۔ کشار گر ہر منہ انچ آن پد تینا نت تا ہورا تا مکک اٹ ڈغار اٹ اسہ ٹنگ اس کرسا سیدھا ہنا کہ و اونا زریفہ ہر ٹنگ اٹ بچ اس شاعسا اودے تینا نت انا ہوراٹ پورا کہ۔ نیاڑی تا کاریم نرینہ غاتا کاریم آن بھاز زیات مشکل نس۔ اتنے کہ اوفتے نئے بیرہ تینا آرخ نا مکک ۽ کروئی مسکہ، بلکن داکان بیدس برنج نا کشار و تینا دالان نا کاریم و اونا رہی آسوزی ناباغ انا سنجال ۽ ہم کروئی مسکہ۔

ہر اتم بنتا پیاز، شکر قندی، کدو و کرپلا خلتنگ اٹ اختہ مسکہ تو چنکا گنتا کہی پیرا نگا بلہ غاتا چارو کی ٹی دانگ اینگ گوہی کر یکہ۔ دا پیرا نگا بلہ خاک جفورے ناہموغٹ چناتا خیال داری ء کریرہ، ہر افتا وئی داسکان پنچ پر ء سر متویسس۔ دافتیان منٹ اس داسہ اولیکو ہیئت ء ہیل کنتنگ نادے تیبٹی نسر۔ داغٹ چنک ساہدالا تیانبار ٹانگ پاش گوہی کریرہ۔ کنتا غانبارغٹ چنک بھاز ترندی اٹ بھلن مرسا ہنارہ۔ اوفک مچ آدے مخنگ، ہزارہ کنتنگ واسہ ایلو نارنڈا ددینگ، خلق اناکل آن بھلا درخت نادا پارا پیرا آن ’ٹیلو‘ گوازی کریرہ، ویتنا ملنڈ کن کلڑ وکچ آتے تنک کریرہ۔

ولے ہر اتم پیر ء بلہ اس چناتے کسہ بنفنگ نا قول کر یکہ توغٹ چنک، اسل گنتا نا کچ انا چنکا کودک آ چنک ہم چپ زمبرینگارہ۔ دن تو کنتا بھاز آلوز آتے پہہ ہم متوکہ، ولے اوباغزینلوک آخن میٹ بلہ غاتا اشارہ و تواراٹ بیان کرک کسہ غاتے بنگکہ، ہندن لگا کہ کہ غٹ گڑاک اوناخن تامون آبننگ اٹی ء۔

چنکو غڈ واس مننگ آن پدہم کنتا ہموکسہ غاتون گنڈنگا سس، ہر افنتے بلہ یائی سا اودے تینا جگ اٹی بنفیکہ۔ ولے تینا وئی انا ایلو چناتا تینبار اودے ہم ہندن لگا کہ کہ غٹ آن زیات جوان ء کسہ کل ء وڑوک و عجیب انگا پیرا نگا بلہ نیو بوتو خلککہ۔ اونا کاٹم آ پٹ اس ہم آلو، و مچ آمون تے کر نچ نس۔ اونا رنگ دیدان آنبار مون نس۔ اونا باٹی ہرامنہ دنان اس سلیسو نسر، اوفتارنگ بھاز انگا سوپاری خلا سنگ آن خمیسن ہڑسینگا سس۔ پیرا انگا نیو بوتو لڑسا، کینہ ساگٹ آتوسکہ۔ دُن تو او تینے خرین و ترند کنتنگ نا کوشست کر یکہ، ولے غٹ چناتے سانس کہ اودا کل اتون ہندن مہر کیک، کس پائے اودا کل چناتا لمہ ء۔ اوتینٹ ہم ہندن پار یکہ۔

اوکینو وک آتواراٹ کوک اس خلککہ ”امی نمے کسہ اس ہنفوہ...۔“

”اؤ...اؤ۔ چنک گمانی خوشی آن درمبشت کریرہ۔“

اویلو مندکا داستان گوتیانبار کسہ ء ہر فیکہ۔ ”بھاز وخت مُست... فلانی خلق اٹی... فلانی بندغ رہینگا کہ... اسہ چنکو مارا س نس... اسہ نماٹیر آتا کچ اوس... اسہ دے اوریاب نارہی آہنا، اودا گواسے ڈب اسٹی گٹ خنا۔

”کن تون مکم کر... واگو چیہانٹ اس خلک۔“

”نکنے خلیسہ۔“ چنارندی نس۔

”آخا، آخا۔ کنا خرک آبر۔“ واگو پارے۔ گڑا چناتا واگو نارہی آہنا۔ ساہت اسے آن پدا واگو نا بھلا ہڑب

آتیبٹی گٹ نس۔

”انت... جوانی نابدل ہنداوڑ تننگ... گندہ ٹی ٹی؟“ مار چہانٹ کرے۔

”ہلہ...“ واگو ہڑب آتا اسہ رہی آن ہیئت کرسا پارے، ”دنیا ٹی ہنداوڑ مریک“۔

ولے مار اونا ہیئت آن نمَن مس۔ گڑا واگو دا ہیئت آمانٹا کرے کہ اودا کان گدرینگلوک مسہ بندغ آن دا

بابت سلاہ ہلیک، و ہوتوم اسکان اودے گُنپک۔ اولیکو وار اوقتا اوڑ دہی اسہ پیرے بولو سے تون مس۔

مار اوڑ ان سوچ کرے تو بولو پارے ”داسہ کہ ای پیر مسٹ، و کاریم کنتنگ کپرہ۔ تو کنا خواجہ کنے شیر تا باٹی

تننگ کن کنے اُراغان کشانے۔

”خناس؟“ واگو پارے۔ ایلو کسری پیرے ہلی اس نَس۔ اوہم ہندن پارے۔

”خناس؟“ واگو پارے۔ ولدا اوفک اسہ سبڑے مُرو اس خنار۔ ہرا اوفتے پارے ”ہر خواجہ، ای ہمو وخت

اسکان جوان سلاہ اس تننگ کپرہ، تا تکہ ای واقعہ غاتے بناغان تینٹ ہر پر۔ خار اٹ غبوڑنگ کن واگو باء ملا

... مار درک ترسا اونا باغان پیش تماند سا در یاب آن بھاز مُرنڑا۔

”نے واگو ناسو وڑک؟“ مُر سوچ کرے۔ مار پارے ”اُو“۔

”نالہ باوہ اس تے ہم وڑک؟ او ولدا پارے ”اُو“ تو گڑا واگو اس بسنگ کن اسل سنبرینگلوک ے۔

مار ددینگسا خلق آہنا و نرینہ غاتے ایس۔ ہرا فک واگو ے خلتنگ کن اوڑ تون مکک کریر۔ ولے اوفک تین

تون اسہ تانزی اس ہم ایسو سمر، ہرا مُرو ے ددیفسا ہلک و کسے۔

”پک مس، واگور است پاریکہ“۔ نیو بوتو پارے۔ ”دنیا ٹی ہندن مریک۔ بھازیکا جوانی نابدل گندہ ٹی ٹی

رسینگنگ۔ دا ہیئت ے ای نمے کسہ نامک اٹ پیرہ کریٹ۔“

”اللہ نے خیر اس ایستے، نے جوڑ و خوشحال کے۔“ چناک اونا منت ے ہر فیر۔

اوکان پدا یلو ہلہ غاک چناتے ملخ نادانکو تسر۔ سال انا پین دے مرو سرتو دا بیرہ بانا پچس اکن تسر، ولے دا

بے پری آن پد کہ بین ناندانا بانا گمان نَس، ملخ نادانکو سوارہ ناجا کہ غاکاریم اٹ اتنگا کہ۔ انتے کہ منہ مُٹ برنج و

کدو تو بس منہ اُراستون نَس۔

چار میکوش

کم و ودھر سہب زرس پر کننگ نابنا مسوسس۔ پڑا تا بنا مننگ تون کننا و اونا سنگت آک سٹی رُم کریرہ۔
 او فک ڈ غارنا اسہ کنڈ آن ایلو کنڈ اسکان ول اس کُنوک گندار، ۽ خننگ تون کنا، ۽ کنا، کوک کریرہ۔ او فک
 تگارہ کہ گندار بھار مرف۔ ایلو کنڈ آپرک تین تون اور جو جک آتا بھلو کچ اس ہم ایسرہ، ہر افتا ڈنگ چناتے
 دوارہ ارا تیانگ و کوڈ مننگ آبیوس کریکہ۔

ولدا انا گت اسہ نن اسے نا گد یو پار بھلا پرک بنا کریرہ، و مخلوق تینا بخ انگا جگ آتیی غور یفوک بامب
 آتیا پر انا پڑی تا توار ۽ خف توریکہ، و گروک آتے سیل کریکہ۔ لمہ غاک ہورہ غاتا ز مبار آن خلوک آچنا تانج ۽
 ٹپسا نوار یفیرہ۔ پرا ناخ آتیی شوک آتا ہوا لانگ، تولہ غاتا پڑک، و پغٹ آتا ڈارہ ناتوار بسکہ۔

پگہ نانن ولدا پر کریکہ، پگہ غا ولدا، ایلوز دے ولدا... پر بیرہ منگان کریکہ۔ ہراڑان دریا ب نا گنور گشادنا
 علاقہ غاتیا جکک مون کریرہ، ملک آک مین جو مسرہ، و مچ آخلق ر بڑاٹ اسٹ مسکہ۔ داخس آن پد ہم ہڑدے
 سہب اتون نہاری آن مُست جفورے نا بندغ آک وڑانا و اسٹی ر بڑتیاں گدرینگسا مسیت آسر مسرہ واللہ
 غان پین پڑتیکن دعا کریرہ۔ انتے کہ داڑے زندانا سیدو ہندا ہیبت آس کہ تیرمہ غاتا بننگ آن مست ڈ غار بھار
 زیات دیر پوشے، تا کہ ہمو کشارک ہر افتا رونہ غاک ڈ غارنا بھار تہٹی کڑمسی ٹی مریرہ، بار پس۔

چنا تانج انگا، زرس تارمہ غا، و نمب انگا جگ الٹی بلہ نیو بوتو، اسٹوپ الٹی بارن ۽ شنک، و چڑ ہشا کہ، و کننا و
 ایلو چناتے ہمو خواری نادے تا پاریکہ، ہر اتم بھلا پرک مچٹ مسوسر، خواری ناخہ در ۽ بھلو کہہ اس مروسس، نیو بوتو،
 ۽ مدام اوکان ہم پین زیات خواری والوکسہ سے نا سما مسکہ۔ او چناتے پارے کہ اسہ وار بھلا پڑتیاں ارادے آن
 پد خاطر دسوک ۽ دے اس نک تیس۔ مخلوق اللہ نامون آزاری کرسا دعا کرے۔ پڑا تا متکن ربیدہ ٹی آدود ۽ اڈ
 تیس۔ ہڑدے ارا ہیٹ و اسہ خراس اسے ندر کننگا، ولدا ہم ڈ غار آن ردوک آہر گڑا بارسا ہنا۔ دا ہد اسکان کہ
 جنگل ناچر آک ہم بازسر۔ ووادانی آچک و ساہارا کہ ہم ملاسی آن خلق انا کو آلسرہ۔ ہرن سفا و خورک انگا آسمان

آہرا آستا لاک گرو شیک تسرہ۔ بندغ آک اسٹ اسٹ آنا جوڑ مرسا ہنار۔ پکٹ ۽ ہیبت اس نس کہ جفورے ٹی دت آک ہندی مسوسر۔

”ہرا بندغ آک چڑینگ کریرہ“ نیو بوتو پارے ”اوفک دعا و دودا ڈ تسرہ، دا ہد اسکان کہ گڈیکو ہیبت و خراس ہم ندر کننگار۔ لگا کہ کہ اللہ تعالیٰ ناراض مرسا جفورے والا تیان مون ۽ ہڑ ساس۔ پیرا گاک نزور و پین نا جوڑ مرسا ہنار۔ ایلو بندغ آک خلق ۽ السا ایلو شارا تیا پنڈنگ کن پیش تمار کہ کس اس اوقتا پڈ ۽ پُرکننگ نا بدل اٹ اوفتے مے جوڑ کے۔ پد سلوک آنیم واج بندغ آک تینا جگ آتینی تموک مسرہ۔ ہمو تم اللہ تعالیٰ کیرا با کنتنا کینتے ۽ بین آن با پست خلوک آ جفورے خلق آرا ہی کرے۔ مخلوق نا خواری ۽ خنا تو اوسجدہ ٹی تمسا اللہ غان دعا کرے... کم و د پینچ دے اسکان او خاچتو وچ اس کنتو، ہیرہ دیر آ گزران کریکہ، و دعا کر سا ہنا کہ۔ پنچمیکو دے بیگہ تون پر کرے، آسمان آن چنک اس دیر انا شولنگا، و جفورے سچا۔“

ہرا تم او کسہ ۽ چٹھے تو ایلو چناک کنتنا نا کنڈ آ اسہ پوسکن ۽ شرف اسیٹی ہرار۔ انتے کہ او ہمو عظیم انگا پیرہ نا پن نا خواجہ نس۔ ہرا کنتنا نابلہ یائی سانا آرخ نس۔ مہالو ہم خناس کہ ایلو چنا تالمہ باوہ غاک یائی ساتون ہرا وڈ اٹ پیش بریرہ، و اودے محسوس مسکہ کہ او نیو بوتو آنا رسہ خاص ۽ نیازی اسے۔

پر ہرن مرسا ہنا۔ چناک خنار کہ خلق انا بھلاک خلق آن پیش پننگ کن اول بیڑی تسکان ولدا گوڈ آتسکان ر بڑاٹ مین ہنارہ۔ اخیر اوفک اسہ جاگہ غان ایلو جاگہ غا پننگ کن دیر کٹولی تے کاریم اٹ اتنگ اٹ تمار۔ کنتنا پننگ کہ بنتا عمور و پارے کہ برنج نائلک آتینی نوکاپ بسے۔ چنا تا باوہ غاک ہرا فک تینٹ ہم بین انا خلوک تسر، و سچ آن لڑزارہ، ہڑ دے ہیبت و خراس اللہ کن ندر کریرہ، و چٹوک کروک آ بابم آتا درز آتے بلکہرہ۔ و دیر اٹ چڑوک انگا جگ آتے پین نمب مننگ آن چچفنگ کن کوششت کریرہ، و دعا کریرہ کہ لاب انا وخت اسکان برنج و کد و تادے پدے مچٹ مروک آ کوڑی کٹپ۔

ولے کنتنا و اونا ہم سن آک کودک تسر، ہندا سوب آن بین آن پڈ آتینی بلوک آخل آتے گیرام کر سار بڑ آتینی گوازی کریرہ۔ اسہ ایلو تون مر کریرہ، تینا لوچ انگا جون تے لغوشت تسرہ و ولدا دے ۽ پننگ ناست خواہی ٹی تینا لمہ باوہ غا تینا بارخن آ آسمان ۽ ہر سادو تے چنڈ سا کوک کریرہ... ”بر کہ خنن نے گرو شیک تروک آدے! ہیبت اس ندر کینہ۔“

زند انا سوب جوڑ مروک آپر ہر دودک آگڑا ۽ خنن وزیہدار کر بس۔ ہر کنڈ آچک آتا چڑ چڑہ و نیال و ول آتا پھل آک سیل کڑزارہ۔ خیسن رازہ غامٹ انگامش انا زری آہڑ دے سہب اتون نن انا پیر آن زمر روک آپن

آتا سہ غالی اس تالان خننگا کہ۔ ولے فطرت نازیداری تون اوار جفورے نامخلوق اٹی ناجوڑ یک ہم تالان مر سا ہنارہ۔ ائنتے کہ رُردوک آپھی آملک آک داسکان کننگ ناوڑ اوس۔ چنا بھلاک درخت آتیا لڑونج ہزار آامب وسوف تے بین ناخلوک خن تیٹی ہرارہ، ولے کچہ اگا میوہ غاک خل آنبار سخت نسر۔ و ہرکس کہ اوفتے کننگ نا کوشست کریکہ، ناجوڑ مسکہ، والٹی کریکہ۔

”یلا غا ہٹ و سل“ بلہ یائی سا کنتا خننگ تون پارے ایہن تو بلہ ناجند ہم ہندن بار سوس۔ ائنتے کہ جفورے ناہر کوڑی خورک نس و ہرامال، ہیٹ و کلڑ آک کننگ یا ندر مننگ آن بچاسر، اوفتے زندہ انگ و سنبھانگ الی نس تا کہ اوفتا دغر، بچی و چوری تیان پوسکن آچین ولشت کے۔ گڑا مخلوق و ادانی مرو، گواڑخ نا ماس، و پٹن کننگ آبیوس نس۔ اوفک اوفتا پد رنداٹ دے نک تون خلق انا گنور گشاداٹ پیش تمہارہ ودے اندری آپدی بسرہ۔ قبائلی ربیدہ غاتا رداٹ مندکا نابندغ آک بولو کنتوسہ۔ نئے دافک کلڑ نانت تے ننگرہ۔ داکان بیدس پغٹ کننگ ہم حرام نس۔ ائنتے کہ اوفتیٹی زار بھاز مریک۔ و سچا اگا مسلمان تیان بار ہو کم کننگ آن جوان مرک ہر پند مسرہ، ہرافک داڑے بھلو کچ اسپٹی نسر، و وخت ویل آخلق اٹی ہم پتر بیگارہ۔

کبھی وخت آتیاں کوخ آتا کبھی غاہوت آک چیل انا درخت آتا ٹول آتیا ہندی نسر۔ ہر اتم بیدہ غاتیاں چوریک پیش تمہارہ تو بھلا کوخ آک دریاب آن تینا چوری تیکن مچی ہلکہ ایسرہ۔ بلہ غاک و چناک داساہت انا چاری مسرہ و اسل ہمو وخت آدچر و چیبھانٹ کریرہ، و کوک کرسا درخت نا کیرغ آن ٹچ مسرہ و شنک و پوڈ کتامپ آتا کنڈ آخسارہ، دادچر و ہرڈڑ آن گیشتری مچھیک چوری تا باغان یلہ مسرہ، و ڈغار آتمہارہ۔ چناک اوفتے ہر فنگ کن تینے یلہ تسرہ و اسہ نہ اسہ ارا سے نن نا کتغ نصیب مسکہ۔ واگہ وخت اس خل اس نازرک آ کوخ انا چوری تے لگا کہ تو او مچی تون اوار کتامب آن ڈغار آتما کہ، و ٹھپی مسکہ یا کسککہ۔ ہمون گڑا منہ ارا سے کوخ انا بیدیر کننگ نا ہم و ارسینگا کہ۔ ولے داوڑ بھاز کم مسکہ۔

دے اندری آغٹ تینا جگ آتا پداٹ ٹچ مسرہ و مچ آدے انا دوئی مروک گڑا منہ مرو، یا منہ منٹ ملخ، ... آتے اوار شاغارہ، تا کہ کتغ اس مننگ کیر، ہر افتیٹی چس اکن جوان پلپیل و مصالحہ شاغارہ۔ داڑان چچ و غذا بیت اس دوئی متوکہ، بس اوفتا پڈ پُر مسکہ۔ داحالیت آک جفورے نابندغ آتا کہنگ ناسوب جوڑ مسرہ۔

پنچمیکو بسخ

گیشتری اسہ نہ اسہ نیٹری سے ناگاڑ و پراد نسکہ، چنکا چنکا خوش بخت نسر کہ اوفک داسکان دا ہیبت آتے پہہ متوسہ۔ ولے کننتا جوان بھلن مسوس۔ او چاہسکہ کہ گاڑ و پرادنا مطلب اسہ تینا سے نامرک اناسوب آن۔ لس وڑاٹ پیشیم ناوخت آنا جوڑ کشار گرا سے ہرا تینا ٹلک آتینی جرو بوچ چولہ کننگ کن ہناسس، کٹ اسے آبا پست خلوک اتنگا کہ۔ منہ بندغ اسے نت تا پریس نانا جوڑی پلو یڑ کر لیس، وخت اس کہ منہ بندغ اسے خید وڑزہ تون اور اٹل کر یکہ۔ کل چناتانت دوک پرسا ہنارہ، ہرا بھاز ترندی اٹ و دسا بے کچ خل کریرہ۔ ولدا پروک آجا کہ ترخاکہ، ہراڑان غیر پیش تما کہ، ہرا بھاز زوت پوشکن ہڑسیگا کہ و بھاز بے وڑ گند اس کر یکہ، ہراڑا ہیٹنگ مچ مسرہ۔

اسہ دے کننتا نت اناتینا چٹ اسے ناسوب آن ددینگسا تما۔ اونا سنگت آک اودے ہر فیر ایسر تو اونا پیشانی دتر چر نس۔ بنتا و عمور و ٹلک آتیا ہناسر، ہندا سوب آن چنکا اودے بلہ یائی سانا جگ اٹی دریر، ہرا مینٹ ہم کہی دے آن کننتا نا جگ آبتولیس۔

بلہ نامون پیشکار ٹلوک نس، و او بھاز نزور خننگا کہ۔ اوتینا بانس انا جوڑ کروک کٹ آخید اٹ اسٹ تموک نس، ولے کننتا خننگ تون اونا بوز انا دتلاتے پاک کننگ کن دمستی بش مس، و چناتے پارے کہ ددینگسا کار وٹا ٹلو آمو رینک آتیاں ہلیر اتیر۔ ہرا تم اوفک پدی بسر تو بلہ ترخوک آسل انا ہڑتوم آکند آتے جاگہ ترسا اور شاغا و لڑی کروک آمو رینک آتے پدیریسہ ٹھپ آتیا تحسا جاگہ تسکہ، ہر مورینک خار آن سل آلچا کہ، و بلہ اسہ لوڈ و سے تون اودے چکا کہ، ہراڑان مورینک نا کاٹم ہموڑے لچوک سلیسکہ، دا وڑ مچ آٹھپ لوجڑ مس۔

ایلو چناتے پدی راہی کرسا او کننتا تینا رہی آلپیٹنے تا کہ او آرام کے۔ بلہ زرس چپ سلیس۔ کننتا لیٹوک اونا دم درینگوک آدم تا توار بھنسا ہنا۔ ولدا بلہ یائی سا پٹہ غاٹھوک کتاب آتا کنڈ آ اشارہ کرسا کرار آ بھاز ٹھلکت اٹ کننتا اونا پیرہ نابابت پاننگ نابنا کرے، دا کتاب آک اونا نسر۔

تینا بادہ پیرہئی آڈیہ موریطانیہ ٹی کیر ابا کنتا کنتے تینا زندانا سی پر خناس، کہ اونا استاد اودے دعا ترسا مقدس ۽ بندغ اس جوڑ کرے۔ کنتا ناپیرہ ناتعلقداری ہندن ۽ خاہوت اسے آن نس، ہرانا شجرہ سد آپرتیان متکن آ ”مالی“ اسکان تالان نسکہ۔ چار میکو کافو، آن تعلقد ارمننگ سوب آن او بزرگ راہشون آن خواست کرے کہ اودے تینا شاگرد منے۔ ولدا بروک آپانزدہ پرتسکان اوللہ و اونا مخلوق نا خدمت کن زریفہ، مے، شاگرد، مال و ہیٹ متون خلق آتیبھی گوہی کریک۔ پٹ و بیابان تادمز و پلک آتیبھی وین بلوک آڈیہ تیبھی، خاخر دسوک آدے آ، شترہ ئی آپرتیبھی، خرسی آن پد امان تیبھی و کرکٹ آتا گواچی ڈیہ تیبھی سفر کرسا موریطانیہ ناسویل ناکنڈ آگام خلسا ہنا۔

مقدس مننگ نا خطاب رسیدگ آن پد کیر ابا کنتا کنتے کیمہی نوک آتسکان متکن آمالی نا علاقہ دنکہ کاٹیلہ، جیلا، کنکا با و ٹمبکو و ایلو ہند آتیبھی تینا گوہی کرسا ہنا۔ ہراڑے او بھاز پیرا نگا دین نا بزرگ آتا خدمت اٹ پیش مرسا تینا مسخت ناسر سہمی کن دعا نا خواست کرسا ہنا۔ ولدا اللہ اودے سویل ناکنڈ انا کسر آشاغا، ہرا اخیر اودے گیمییا اسکان ایس سر کرے۔ ہراڑے او اول پکالی این ڈنگ پنی آخلق اٹ ہندی مس۔

دا خلق انا بندغ آتے اونا عبادت و خوتیان زوت اس کس اس مس کہ دا ورا نا مقدس انگا بندغ اللہ نا خصوصی رحمت اس ارے۔ دھول انا کمک اٹ دا کلہو چار ما کند آتالان مس و ایلو خلق آک اودے تینا خلق آبننگ کن بٹگار۔ ولدا او جفارونگ خلق آہنا۔ انتے کہ اللہ نا ہندا منشائس۔ نہ تو جفارونگ نا بندغ آک ہندن نیزگار و غریب نسر کہ اونا خدمت اٹ منتواری آن بیدس بچ اس پیش کننگ کتوس۔ ہموڑے او جفورے نا بندغ آتا بابت بنگ، ہرا فک نا جوڑ نسر۔ و بھلا پرتا مفننگ آن مرک انا گواچی مرسا ہنارہ۔ دا وڑ او جفورے آلس۔ ہراڑے او بچ دے پد ما پد عبادت کرسا ہنا، دا ہد اسکان کہ اللہ مہربان کرسا پر کرے و خلق ۽ بچے۔

کنتا ناپیرہ نا عظیم انگا عمل نا بنگ تون گیمییا نادا لبش انا بادشاہ برا، سینٹ اونا مون آاسہ چوک ۽ مسٹر اس اودے برام تننگ کن پیش کرے، ہرانا پین سائی رنگ نس۔ سائی رنگ آن کیر ابا کنتا کنتے ۽ ارا مار مسر، ہراقتا پین جانخ و سلاؤم نسر۔

بلہ یائی ساہیت کرسا بش مس توس، وگرو شک تروک آخن تے پین پٹسا پارے۔ ولدا اسہ دے اس او یائی سا، ۽ سیوروا، (خالقی چاپ) کننگ آخنا۔ ہموخت آکنا وئی پانزدہ پرتسکان نسکہ۔ دا پارسا او ہندن بشخندہ کرے کہ اونا شیرہ انگا باٹی دنان تا سوک خننگار۔ ارمیکو برام کن اودے بادشاہ نا گرج آلوکہ۔ بلہ کنتا ناکنڈ آ ہرا، کنے آن ناباؤہ عمورو وودی مس۔

ہمون تینا لمہ نا جگ اٹی لیٹوک کنتا ہرے اسکان تنگان ہنتو و بلہ نا پاروک آہیت آتا بابت سحفسا ہنا۔
 کنتا کبھی والا تینا پیرہ نامقدس مننگ نابابت بنگو سس۔ ہرانا دعائیان خلق بچا سس۔ اوکان پد اللہ اودے تینا
 کُنڈ آدرے۔ ولے اوکان مُست کنتا داہیت ۽ جوان پہہ متویسس کہ اوانا باوہ نا باوہ نَس۔ یادا کہ عمورو اودے
 ہندن چاہسکہ دن کہ کنتا تینٹ عمورو ۽ چا ہک۔ یا دُن کہ بلہ یائی ساہموڑ عمورو نالمہ نَس، دُن کہ بنتا او نالمہ نَس۔
 اسہ دے اس او بنتا غانبار ۽ نیٹری اس پٹک ہرا او نا مارا نالمہ مریک، او نا مار مون آہنسا.....
 ہندا خیال آتیبی ڈیبنگوک کنتا پالو ۽ بدلیفے وخن تے تر کرے و سماف کہ ہرا تم شنگان ہنا۔

ششمیکو بشخ

اوکان پدیکہمی دے تسکان برنج نائلک آتیاں پدی بنگ ناوخت آبتا دے اندری آن مُست کننا ءِ دلو ءِ بڈ ترسا خلق انا کو آدیر پُر کننگ کن رادہ کریکہ۔ ہراڑان اوگودام اٹی پد پاچوڑ آگرا تیاں کنغ کریکہ۔ ولدا او وکننا زرس کنغ بلہ کن اسبجا دریرہ۔ بتنا ناگامک چنک مسرہ یاگرا کننا ہندن نکا کہ۔ اودے ہم سجا کہ کہ بتنا نا جون بھلن وکببن غننگلک۔

بلہ یائی سانا مچٹ انگا برانز آن پد ہم بتنا جگ ءِ سفا کریکہ۔ وگڑا تے شین اٹ تنخا کہ، ولدا او بلہ نارغ و بیدیر لاتے ہموڑے الا کہ پدی بسکہ۔

اسنن اس کننا ءِ اونا باوہ درپو ترسا بش کرے۔ بتنا تینا کٹ آلیٹوک کرار آ آسڑ دکشا کہ۔ نیو پوتو و بتنا نا ایڑھکو جاکئی تورے، جگ اٹ گوہی کریرہ۔ عمورو کننا ءِ تین تون اوار خلق انا ہے رہی آدرے۔ اوحیران نس کہ دا انت مننگ ءِ، ولے اوزوت تینا باوہ نالیپ آتنگان ہنا۔

پگہ غا عمورو کننا ءِ بش کرے و پارے۔ ”نے ایلم اس منے“۔ نغ آن ہیجوک آ کننا خن تے موشکسا سوچا کہ جائی اسہ خاص ءِ ہیبت اس ارے، ہرانا سوب آن اونا ترند انگا باوہ دانس خوش ءِ۔ پیشیم تون کننا تینا ہم سن سنگت آمتون گوازی کریکہ کہ نیو پوتو اودے توار کرے و بتنا تون مہلنگ کن درے، ہرادم درینگلوک تینا جاگہ غا لیٹوک نس، و اونا خمب اٹی اسہ چناس نسکہ۔ کننا زرس ہرے اسکان کرنج بوزی آدا کودک آمون انگا گڑا ءِ ہر سا ہنا۔ اوہرا کہ ہر توم آنیٹریک اونا کنڈ آہر سا بشخندہ کریرہ۔ اودا ہم خنا کہ بتنا نا ہولنی چٹا سس۔ اوچ ہیبت کتو و پیش تما۔ و ہرے اسکان پیش سلوک سجنے، ولدا دوارہ سنگت آتیا ہنگ نا جاگہ غا تینا باوہ نا جگ انا پد آن ہنا، و انت اس کہ خناس، اونا بابت سجننگ اٹ اختمس۔

کننا اوکان پد انا ہفت دے اسکان عمورو نا جگ اٹی خاچا۔ ہندن لگا کہ کہ پوسکن آچنا نا خیلداری ناسوب آن اونا کس اسے اسٹل پُرت آلو۔ اونا اُست اٹ بس کہ لمہ، بلکن باوہ ہم داسہ اوڑتوں مہر کپک۔ ہشتمیکو دے

عمور اودے بنتا نا جگ انا مونا آ ایس، ہراڑے خلق انا ہر بندغ، ہرا کہ چڑینگ کریک۔ پوسکن آچنا نا پین ء
بننگ کن ٹچ نَس۔ پوسکن آچنا نا پین ء لاین، تھار۔

اینونا ن کننا اسہ وار ولدا تینا جا گہ غا تینا لمہ و ایلو ایلم نارہی آسیرغ خاچا۔ ولے منہ دے آن پد ہر اتم بنتا نا
وس واک بریر مس تو اودیر ارغ آن پد عمورو و کننا نا کاریم تے چٹفسا گیشتری وخت ء چنا تون اوار بلہ یائی سا
نا جگ اٹی گدریفیکہ۔ بنتا و عمورو نامون نافریشانی تیان کننا ء لگا کہ بلہ یائی سا بھاز نا جوڑ ء۔

منہ دے آن پد اسہ دے پیشیم تون کننا تینا ہم سن آستون امب کشنگ کن ہناسس، ہرا فک کلہ ٹی
سیٹی بسوسنر، اوفک خڑک خل اسے آ امب ء خوشکارہ، ہراڑان اونا پوسکن انگا سل ترخاکہ، ولدا اوفک اودے
چوپارہ، و اونا ہنہینی ناچس ء ہلکرہ۔ اوفک ٹوکری تیٹی مشی آسوف و پستہ بادام تے مچ کریرہ کہ انا گت کننا بلہ
نا جگ آن چہانٹ کروک ء مودہ سے نا توار ء ہنگ۔ اونا جون نا پٹ آک چک مسر، انتے کہ دا توار اونا لمہ نا
نَس۔ دادے تیٹی کس اسے نامرک آ دا وڑ انا مودہ غاک گیشتری مسرہ۔ زوت اس ایلو نیٹیک ہم اونا ماتن اٹ
اوار مر سا گٹ انا پڑ آ ہو غنگ ء شروع کریر۔ و اوقتا توار مچ آ خلق ء کاٹم آ ہر فے۔ کننا بے دَرک بلہ نا جگ انا
کنڈ آ دینگا۔

حیرانی و فریشانی نا دا حالیت اٹی کننا عمورو ء بھاز ڈھکیا خنا۔ ولدا اونیو بوتو ء بورکاواٹ ہو غنگ آخنا۔ منہ
ساہت آن پد ہول خلنگا، و ڈومب توار اٹ بلہ یائی سا نا جوان انگا کاریم تے پار سا ہنا۔ کننا ہبکہ غا خورک انگا
خن متون خلق انا پیغلہ غاتے ربیدہ نارداٹ بوچ انا کمک اٹ جوڑ کروک پکھ غامیٹ ڈ غار نامش تے بال
مننگ آہر سا کرے۔ کس اس کننا نا کنڈ آ خیال کتو۔

ہر اتم بنتا، نیو بوتو و پین ارا نیٹری ہو غسا جگ اٹی پتر بیگار تو پیشن سلوک غٹ بندغ آک گوڈ خلکر کاٹم
تے شیف کریر۔ انا گت کننا خلیس و ڈردانا اوار سوار ء جوزہ سے نامون آ بیوس مر سا چہانٹ خلسا ہو غنگ ء
شروع کرے۔ زریہ غاک پوسکن چیروک تختہ اس ایسر و اسہ جگ اسے نا پیشن آتھار۔ کننا ہرا کہ نیٹریک انا
بلہ ء، ہرا لُح آن نت تسکان تہہن ء پُچ سیٹی پیڑوک نَس، پیشن ایسر، و آوار انگا تختہ غالیٹفیر۔

خردینکی آخن متون کننا ماتنی تے بلہ نا دا پارا اپار آن سلوک و امام صاحب ء دعا و تلاوت کننگ و دا پاننگ
آخنا کہ اواللہ و تینا مستین نا بندغ آتا کنڈ آ اہدی ء سفر اسے آرادہ منے۔ دا سفر اٹ اودے واک و وس ترفنگ
کن چڑہ غاماراک پوسکن آہس تیان پڑ ساہارا تا مرغ آتے اونا دا پارا اپار آن تھار۔

بھاز آ ماتنی تاہنگ آن پد نیو بوتو و ایلو پیر انگا نیٹریک میت نارہی آتولسا تینا کاٹم تے ٹی پنچہ خلسا پٹنگ

وہو غنگ ۽ شروع کریں۔ مسنک پیرانگا نیٹری تے پر آن بچفنگ کن سی بو آ، ناپن بھلا بھلا پن آتے ایسر۔ پیر
انگا نیٹریک ہموڑے تولوک نسر، وخلق انا از مکارک نن نیمہ اسکان بلہ یائی سانایات اٹ دھول خلسا ہنار۔
مُست انا تا متکن آرواج نارداٹ پگہ غامفورے نابیرہ نرینہ غاک جنازہ ۽ قبرستان آدریر، ہرا خلق آن
بھاز مرالوکہ۔ ہراڑے ایلو دے تیٹی مندکا نابندغ آک بزرگ آتا اروہ غاتا زوراور آشر ف انا سوب آن
ہنتو سہ۔ جنازہ ۽ ہر فوک بندغ آتا رنداٹ عمور و شمب اٹ لاین ۽ ہر فیسس و کنتا نادو ۽ ہلکلا سس ہنا کہ۔ کنتا
ہندن خلیسو سس کہ ہوغنگ ۽ ہم است آن دریسس۔ اونا رنداٹ خلق انا ایلو بندغ آک ہم نسر۔ کفن اٹ
پیڑوک، باروک آجون ۽ پوسکن ۽ قبر اسیٹی تحساز ی آتے اسہ پڑچ اس شاغار۔ ولداجون ۽ تیٹل آتیاں بچفنگ کن
پت و چڑ شاغسا قبر ۽ خل اٹ جوان پُر کر سامش انا ٹیمبو اس جوڑ کنگا۔ اوکان پد کیمہی دے تسکان کنتا بین و تُغ
۽ گیرام دریسس۔ او تینا سنگت آستون گوازی کن ہم ہنتو کہ۔ او ہندن ڈکھیانس کہ اسہ نن اس عمور و اودے تینا
جگ آدرے و ہرڈے آن چپ بھاز خلکت اٹ ہندن ۽ ہیبت اس پارے کہ اونا ڈکھیائی ناباریم زرس شیف تما۔
او پارے کہ ہر خلق اٹی مخلوق نامسہ تپہ مریرہ، اولیکو ہوفک ہرا فتنے بندغ خنگ کیک، چڑینگ گوہی
کننگ آ، کننگ بینگ آ، خاچنگ بش مننگ آ، کاریم کننگ آ، ایلو ہمو بزرگ آک ہرا فتنیٹی داسہ بلہ یائی سا
ہم اوار منے۔

و مسٹمیکو بندغ آک ہمودو۔ ”اوقک دیرے؟“ کنتا سوج کرے۔

”مسٹمیکو ہمو بندغ آک“ عمور و پارے ”ہرا فتنے مون آودی مروئی ۽۔“

ہفت میکو بش

پرک چٹاسر، سفا انگاخرن آ آسمان و نمب انگا ڈغارنا نیام اٹ جر و بوج آتا زباد آن پُر تہو اس چکا کہ۔
 سہب سبائے مڑوان نیاڑ یک بھلا جوغن تیشی مون نا کشار آن بچوک، زُرت، مونگ پھلی و ایلوچ آتے کُٹارہ۔
 نرینہ خاک سیر ۽ گڈ شکار کریرہ ایسرہ۔ نیاڑ یک خرتوت نادرخت آتا کیرغ آن پچ اس تالان کرساشنک آتے
 لوڈ و تسرہ، و بسوک آخین آتوت آتے مچ کریرہ۔ ولدا اوفتے دے آبار فیہرہ، و پدا کُٹارہ خورت کریرہ تا، ولدا
 اوفتے پُچ آن کشسائت کریرہ۔ اسہ گڑا سے ہم زیان کتوسہ۔ ولدا دائت آتے پالفنگ آن پدارتننگا کہ، و
 زُرت اٹ اوار کرسا نہاری کن بسنگا کہ۔ کنتا و ایلوغٹ بندغ آک موسم نادا بدل مننگ آن بھاز خوش نسر۔
 کن خور نا ودکی آن جفورے ٹی اسہ پوسکن ۽ زند اس بنا کر یسس، ہرا سفا خننگا کہ۔ مخلوق لاب اکن
 سنبرینگوک تینا پُر انگا کشار تا سیل اکن بسکہ، تو گمہر آن اوفتا نک ترند مسرہ۔ دریاب نا چولیک کرار کرار آچٹ مرسا
 ہنار، ہراڑ ان نیاڑ یک ہڑدے ساہ انا کشار تا شنز آتے ہلنگ کن ہنارہ۔
 بین انا مرغن آند آن پد خلق اٹی چناتا کڑ کڑنگ و دمچر ولدا بنا کرے۔ جوان ۽ کن خور رسینگ آن اوفتا ٹھپ و
 شورانک آک بارسا ہنار۔ افک ہندن تیز دیدیگارہ کہ ہندن لگا کہ کہ اوفتیشی جن اس جاگہ کرینے۔ اسہ دے
 اوفک مش تیاشت اسیت گڑد ۽ چیش اس کشسائت آتے ددیفیرہ، تو پگہ غا کنتا و اونا جوان انگا سنگت ستافا سیلا،
 ہرا بنتا نا ہسائے نس، کور و بے پڑہ غا خورہ غاتا بھلا بٹ آتیا جہلو کریرہ و اوفتے ہزار آتا کچ اٹ دانگ اینگ
 ددینگ آسیل کریرہ۔ بھاز آمار کوک چنکا نیروڑا تے ددیفیرہ۔ و لے اوفتے کل آن زیات ہرا گڑا وڑا کہ، او
 خرمشی، مزہ لٹک آبولوتیا خل خسنگ و دمچر کنگ نس۔ وخت اس اسہ اسہ بولو تو تینا سنگت آمتون اوار درخت آتا
 ٹل آتیا باہوٹ مننگ آن مست خل کپ اس پدی اوفتیا ہم خسارہ۔ ہڑدے چنک مل ہلکرہ، اوفک چکی تسرہ،
 زور خلکرہ، تمہارہ و ولدا بش مسرہ۔ اوفتیاں ہرا سٹ ہندا خواہسکہ کہ او جفورے نا پہلوان جوڑ مرے و لاب انا
 دودا ٹی ایلو خلقی تا پہلوان توں مل ہے۔

بھلا وہی انا بندغ آک ہر اتم ستافا، کننا وایلو چناتے شیر ۶ تیانبار غمبورنگ، ہلی تیانبار شہر شہرنگ یا ہوکم آتیا نبار غرنگ آخنارہ یا بنگرہ، مسن تے دنک گوازی، کنخ کننگ وادی کننگ آخنارہ تو تینے بے چکار کریرہ۔ ولے چناتے او قلم غاک ہندن ہیل تسوسر کہ گوازی ٹی اوفک انخس کہ اختہ مریر، بھلاتے سلام کننگ ء اٹل است آن ڈٹوسہ۔ اوفک بھلا تا مون اٹ ہر سا کرار آسوج کریرہ ”کیرا بے؟“ (انت حال ء) و بھلا ورندی تسکہ ”کیرا دونگ۔“ (بھاز خوش) واکہ پیراوس دو ء مریفیکہ تو چنک ہر توم آدومیٹ اونا دو ہلکرہ و ہمو وخت اسکان است آتخارہ تانکہ پیرا گاہننو کہ۔

کننا ناولشت ہندن سخت نس کہ اودے محسوس مسکہ کہ اونا ہر سر جز آلہ اگہ اودے لٹ تف ولے چڑک ضرور۔ گننگ نا وخت آبتا اگہ اودے دانگ اینگ ہننگ آخنا کہ تو اونا کاٹم اٹ زور آن شامات اس خلککہ و اگہ مچ آدے نا گوازی آن پداو پوروڑ اٹ تینے سفا کپر و سس تو بنتا اراٹی جوڑ کروک سا بون و کدونا جوڑ کروک اسپنج اٹ اودے سلا کہ۔ ودا سلنگ آن کننا ء ہندن لگا کہ کہ کس اس اودے سل کننگ ء۔ اگہ اولمہ بادہ یا پین کس اسے آخوڑت ہرا کہ، یا بھلو سے نا ہیئت آمیٹ نیام تما کہ تو اودے ترند آن چپلہ اس لگا کہ۔ راست آن بیدس پین ہیئت کننگ نا تو خیال ء ہم است اٹ اتنگ کتو کہ۔ دُن تو اودے دروغ تڑنگ نا گرج ہم آلو، ہندا سوب آن او وخت اس ہم دروغ تڑتو۔

دُن تو بنتا دا ہیئت ء مٹنو کہ، ولے کننا تینا وڑ اٹ جوان ء چناس مننگ نا کوششت کریکہ۔ اونا وایلو چناتا اراٹی ولشت ناسخ آک بنا کریر۔ اگہ اوفتا نیام اٹ اختلاف اس ودی مسکہ ہرا گیشتری مسکہ ہم، واداسہ ایلو تون ترند ہیئت کریرہ، تو کننا ہمو تھمبیل نادرشانی ء کرسا راہی مسکہ، ہرادے اونا لمہ اودے ہیل تسوسس۔ و ہندا مندو کا قبیلہ نا بھلی نس۔

ولے کم وود ہرن، چنکا ایلم ء تنک کننگ نا سوب آن کننا چپلہ کننگہ۔ و چار پادہ غاتیانبار بولو نا وڑ سلیسکہ، دانگ اینگ چک ہر سا کہ و ہر توم آدوتا مچ آمیٹ ڈغار ء ترند پسا چرکا و خلککہ۔ اخیر ہر اتم بنتا نا سگ چھا کہ تو کوک کرسا پاریکہ ”سلہ، امی تو بوب ء تو اریوہ۔“ ہرا اٹ کننا بے کچ خلیسکہ۔ انتے کہ بلہ گیشتری پٹ آن پرخیسن مونی، عجیب و غریب آتہ بہن انکا بندغ آتا ہیئت ء کریکہ، ہرافتا بھلا بھلا آفوت آک بندغ آتے اراتیان ہر ہریرہ دریرہ۔

ہشتمیکویشخ

کنتا و اونا سنگت آک دے اندری اسکان گوازی کننگ آن دم در بیگارہ و اوفک بیگن ہم مسرہ۔ ولے ولدا ہم اوفک دے انا اندر مننگ ناندارہ ۽ ہننگ کن چنکا درخت آتیا لگارہ، وخیسن انگا پومپ آ اشارہ کرسا کوک کریرہ، ”پگہ دا پین زیا مریک۔۔۔“ جفورے نا بھلا وئی انا بندغ آک ہم نن آن مُست اِرغ کنگرہ، تاکہ نوک انا خننگ آدھول، چھاپ و شیر و باگل خلنگ کیر۔ انتنے کہ نوک اللہ نا ٹیکلی اس نس۔

ولے اگہ جمر نوک ۽ اودیم تخاکہ، دُن کہ ہمون مس۔ تو مخلوق خلیس آن اسٹ اسٹ مس و زریہ غاک اللہ غان استغفار کن مسیت آمون کریر۔ انتنے کہ نوک انا جمر اٹ اودیم مننگ نا مطلب نس کہ رحمت نا فرشتہ غاک اوفتیان خوش افس۔ نماز آن پد ہر بندغ تینا خاہوت تون اوار ”باؤباب“ نا کنڈ آہنا کہ، ہراڑے خلق انا از مکار چنکو خاخر اس کریکہ، اوڑا دھول ۽ باسفننگ آن پد در کڑاٹ اختہ مسکہ۔

کنتا موٹل انا سوب آن خن تے خواریفے، دا وڑا نا کہیہی نن اونا است آ نس۔ ہر اتم او چندی خلق آہیٹی خلنگ کوک آدھول آتا تو ارا آن سما کریکہ۔ دا وڑا مننگ آ او تینا لیپ اٹ دافتے بھاز خوڑتی اٹ خف تو ریکہ۔ داسہ او بھاز آ تو انا تا مطلب ۽ پہہ مننگ نس۔ وخت اس اوفتیٹی کاخت سالی، یا ڈا کی نا کلہو اس مسکہ، یا خلق اسے آ کلہو یا خاخر لنگ آن مخلوق نا کہنگ یا دزی مننگ نا کلہو اس مسکہ۔

از مکار انا خڑک آ ”باؤباب“ نا شنک اسے آہیٹ انا سل اس ٹنگ کوک نسکہ، ہراڑا ”ارافانگ“ عربی ٹی گڑا اس نوشتہ کریس۔ خاخر نا جمجلائی کروک آ روشنائی ٹی کننا خنا کہ از مکار مون آن ول بلوک شت آتا مکک اٹ دھول ۽ ترند، وار اس کرار آ خلککہ۔ دا خڑک انگا جادو گرا تیکن اسہ کلہو اس نسکہ کہ اوفتیان کس برے و جفورے ۽ بد انگا ہر وہ غاتیان خلاص کے۔

نوک انا کنڈ آہننگ نا جیرت کس ۽ آلو، اوفک زوزو تینا اُراتیا ہنار، واست آہیٹی خلیس اس جاگہ ترسا خاچار۔ ولے نن مچ وار وٹ آ جفورے والا تا خواست ایو خلق آتسکان ہسا کرے، سل آن جوڑ لیپ اٹی کوروک

لٹزوک آکنتنا ناخیال اخرا یلو فٹا نوک ہم ہندن جمڑ نا گواچی منے۔

پگہ غا عمورو ناوئی انا بندغ آتے ورناتے تیار سلوک آکشار ۽ بین انا گواچی بولوتیان رکھنگ کن ملک تروئی نس، ارٹیکو چین انا چناتے پارت کننگا کہ ہیٹ تے خوافتنگ ناوخت آہشار مریر، لمہ وبلہ غاک خدی وایلو چنا تے زیات خرک تخارہ۔ اولیکو چین انا غٹ آن بھلا چناتے، ہرا کنتنا وستافا نا کچ نس، پارت کننگا کہ او فک خلق انا گھیر آن زرس ایپار گوازی کیر، تاکہ او فک مسافر تیکن جوڑ کروک درخت نا کنڈ آبروک مسافر تے خنز۔ او فک ہندن کریر، ولے ہمزو دے کس اس بتو۔

او پگہ غابلس... ”پیر فوتوت“ اسہ بھلو عصا سے تون، کوٹ انگا کاٹم آاسہ بھری اس ہر فوک... اودے خننگ تون چنناک کوک کر سا خلق انا گھیر اٹ پترینگار۔ نیو بولو درک ترسا بش مس ورنینہ غاتے ملک آتیاں توار کننگ کن بھلا دامامہ ۽ پینگ ۽ شروع کرے۔ ہرادے بننگ تون غٹ ورنینہ غاک ددینگسا، جادو گرنا جفورے ٹی پترینگ آن ساہت اس مست ہموڑے مسر۔

ہر اتم غٹ اونا داپار ایپار آن مچ مسر تو او باو باب نا درخت نا کنڈ آہنا، وتینا بھری ۽ کرار آڈ غار آتخا۔ ولدا ڈ غار آتولسا تینا کرچ آن پُر انگا سلی آلوت آن بھاز آبارن انگا گڑا تے کشا۔ اسہ چنکو دوشہ اس، تولہ ناہڑب اس، بولونا دنان، کونخ اسے نا پڑہ ناہڈ، بھاز آبومب آتا پنچہ وپین گڑیفوک ۽ روتہ۔ دانگ اینگ ہننگ آن پدنج انگا باء اتون مچی ۽ جاگہ ۽ خورک کننگ کن اشارہ کرے۔ ہندن کہ مخلوق پدی مس، او بھاز ترندی اٹ لڑنگ ۽ شروع کرے، ہراڑان لگا کہ کہ جفورے نا بد انگا ہر وہ غاک اوڑا جلمو کرینو۔

اونا جون ول کننگہ، مون تے خمین ہٹسیگا، وخن تاتے مونی بے وڑ پیری کریکہ، اولٹزوک آدو میٹ جادو ناشت اٹ گڑا تا ڈیمبری ۽ گور خننگ نا کوشت کرے، بھاز کوشت آن پدشت انا کاٹم ڈیمبری ۽ گور لگا تو او درک ترسا ہندن پدی تما، دنکہ کس اسے آگروک تھے۔ اسہ وار اس تو بندغ آتا ہیکہ مننگ آن ساہ بند مس، ولے کرار کرار آ او فک جوان مسر، بد انگا ہر وہ غاک نر اسر، ہر اتم او دوارہ خواری سیٹ بش مس تو خلق انا دم درینگلوک ولے است جم بندغ آک تیان جگ آتا کنڈ آد دینگار وندر کننگ کن پن کروک ٹیکی تے ایسر۔ جادو گر غٹ انا ٹیکی تیان تینا پتنگ ۽ پُر کرے، ہرا مہالو آن مون نا خلق آن رینگلوک ٹیکی تیان پُر نسکہ۔ اوزوت اس ایلو خلق انا باقی تا ملک کن رادہ مس۔ اللہ مہربان مرسا اسہ وار ولدا جفورے والاتے بچھے۔

نہمیکو بشخ

دوانزدہ نوک تدیسر، بھلا پڑا تا چٹنگ آن پداسہ وار ولد اگیمیا ٹی پند کنگ نامد بنا کر یس۔ داڑے خلق اتانیا م اٹ چیکو تا چر اس نس۔ ہرافتیا پند کرساکمہی مسافرک جفورے ٹی اڈ کریرہ، یا کیب آن گدرینگارہ۔ ہراناسوب آن مچ آدے کنتا واوناسنگت آتا چاری گری ناچرجوئی برجاسلیسکہ۔ بدراس خنگ تون خلقی تے ڈہ تسرہ و مسافر تے کن جوڑ درخت نارہی آاڑتوں ملارہ و بھازرزوری اٹ اوڑتوں گام پہ گام مسرہ۔ اوڑتوں ہیبت کرسا او فک بھاز خوڑت ہر سا ہندن ء نشانی پٹارہ، ہراڑان اونا مسخت یا کسب انا کساس کنگ مرے۔ اگہ او دائی سرسہب مسرہ تو دمستی مسافر ء الارہ و ہمودے نامہاند ارنگ ء ڈہ خنگ کن رُم کریرہ۔ متکن آریبہ غاتا رداٹ ہر خلقی اٹی ہڑدے اسہ خاہوت اس پن کنگا کہ، ہرا بروک آ مسافر تے کن بے خوچ کن خور و رہنگ نا بست و بند کریکہ۔ مسافر تینا سفر ء دوارہ بنا کنگ آن مست اُخس وخت رہینگوسس، رہینگ کریکہ۔ خلق انا چاری گری نا منصب رسینگ آن پد کنتا، ستافا و ایلو ہم وئی چناک تینے تینا وئی آن زرس بھلن تکارہ۔ سہب انا نہاری کنگ تون او فک ارافانگ نا مکتب اٹی ایلو وئی انا چنا تا پداٹ تولسا بھاز خوڑتی اٹ سخ ء بنگرہ۔ ارٹمیکو چین انا چنا تا وئی پنچ آن نہہ سال انا نیام اٹ نسکہ، و او فک قرآن خوانارہ و بانس انا قلم نا مکتب اٹ نوشت ہیل کریرہ۔ سیاہی کن او فک خرین آمالٹا ناہرغ اٹی رزان تا کیرغ نامونی تے اوار کریرہ۔

ہرا تم سکول نامالاک سخ ء چٹنگ آن پد کامبہ ئی آکوس تے بینسا ہیٹ تے خواتنگ کن کابچر آدریرہ، تو دانگ اینگ دیگارہ۔ دن تو کنتا واوناسنگت آک پاش وراٹ تینے بے چکار وڈ کریرہ، وے راستگی دانس کہ او فک است اٹ سد ارمان کریرہ۔ دُن تو او باغاچ پاتو، وے ایلو چنا تینا بار کنتا نا ہم خیال نس کہ او تینے بھلا تینا بار جوڑ کے، و او بایدے چنا تینا بار ٹانگ پاش گوہی کپ۔... او خدی آچنا دنکہ لاین و ایلو فک، تیان ہندن سستہ مسرہ کس پائے اونا جوڑ ء۔ ولونڈ انگوک آتے تو چکار کڑوک ہم تکتوسہ۔ بھازروسس تو بھلا تیان چپر اٹ اسہ اراچپلہ اس ہم خلک رہ تا۔ کنتا، ستافا و ایلو ہم و نیک کوششت کریرہ کہ پیرانگابلہ غاتیان تینے چپ ترسا تینا

لمہ بادہ نا کچ اگا بھلا تا داپار ایپار آن گوہی کیر۔

کشار نالاب آن مُست، نن نارغ آن پدموروزرس بے چکاری نا ورات کنتا ۽ پارے کہ او پگہ سہب اتون زوبش مرے تاکہ او عموروتون کشار نارکھ اکن ہنگ کے۔ کنتا ۽ دابنگ نا خوشی آن پد تہ بتو۔ پگہ غا او ہڑڈی ۽ نہاری اس کرے۔ ہر اتم نلک آتیکن پیش تمنگ نا وخت آعمور او دے لشی ۽ ہر تنگ کن تس، تو ہندن لگا کہ کہ او خوشی آن ترخک۔ کنتا و او ناسگت آک شت دوٹی کوک خلسا کشار تہیٹی ددیگارہ۔ تاکہ مونگ پھلی تیان ہو کم و رچ آتے ٹرنگ کیر۔ او فک تو ار خلسا و پوڈ خسا مون اگا چک آتا و لر آتے بال تسرہ، اتنے کہ بلہ فاک او فتنے پاریسر کہ بینگن آچک آک ہم بسوک آکشار ۽ ہموخس خراب کیرہ، اخس کہ ساہد اراک۔ او فنتیان ہر کس تینا بادہ کن تیخ اگا دیلا تا دلاتے ہر فیکہ ایسکہ۔ او فتا بادہ فاک ہر اتم کشار نا چاچ اکن مونگ پھلی یا زرت آتے دل دست آتخسا مو شکارہ تو چناک تموک آدانہ غاتے بنا رہ۔ او فک بیہرہ مَر و مگر ناسوب آن مچ آدے کاریم کریرہ۔

سشش دے آن پد اللہ مہربان مس و کشار نالاب بنا کرے۔ سہب انا نماز آن پد کشار گرکاک تینا مالا تیان بیدس منہ از مکار و سمر نہ تی متون او ار نلک آتیا ہنار و گڑ اس بنگ کن خف تے تو ریر۔

اخیر خلق انا بھلا دم مہ نا تو ار مس، و کشار گرکاک لاب اٹ اختہ مسر۔ از مکار و ایلو دھول و سمر نہ والا ک کشار گرا تا سر جز آمتون تا پ ۽ او ار کریرہ۔ گڑ اکل بندغ آک شیمیر خلنگ ۽ شروع کریر۔ وار وار اس کشار گرتیان کس اس بے جارات مر سا تینا لشی ۽ خسا کہ و دھول انا تا پ اٹ او ار مر سا از مکار تا داپار ایپار آن اسہ ارا پیری اس تسکہ و ولدا کاریم اٹ اختہ مسکہ۔

کنتا نا وئی انا ک تینا بادہ غاتون کاریم اٹ اختہ تسر، او فک مونگ پھلی ناشنک آتیان مش تے ٹپارہ۔ دے انا اولیکو پار انا گدرینگ آن پد غٹ زرس آرام کریر، ولدا پیشیم تون ہر اتم نیاڑیک و مسنک ارغ ایسر، تو کل کاریم ۽ الار۔ او فک اسہ چراسیٹی ہنارہ و لاب انا شیمیر پاریرہ۔ نلک آتے سر مننگ تون او فک تینا کاٹم تا بھری تے شیف کریر و کاشی تہیٹی شاعسا کشار گرو از مکار آتا مون آتخار۔ ارغ کنگ آن پد کل ہمو وخت اسکان ۽ ٹیر تینے، تاکہ دوارہ دم مہ نا تو ار متو۔

اولیکو دے انا ایسری آن لک آتہیٹی ہر گام آلاب مروک آکشار لاتا ڈیمبری خننگا کہ۔ مش و خید اٹ اسرٹ کشار گرک دم درینگوک آگام متون خوک انا ڈور آسر مسر۔ ہراڑے او فک پیچ آتے کشار و دیر اٹ لوڑی تسر تینے، و بھاز ہرے اسکان خوش تی اٹ تینا جون تے سفا و پدین کنگ اٹ اختہ مسر۔ ولدا او فک ژامب ژیمب

کروک آہیل تا گھیراٹ اُر تیکن رادہ مسر۔ اوفک نیاڑی تا دالان تیان خرٹک مر سا ہنار و خاخری تیان بسوک
 آسوانا زباد ناخرٹک بنگ آن اوفنا بینگی پین وڈ سا ہنا۔ لاب انا دے تیٹی ہڑدے ہر مسٹ آ وخت آ تیکن سوانا
 کینغ کننگا کہ۔

کنتا نکان ہرا کہ اونا لمہ گڑ اس موغنگ اٹی، ا وکھی ن تیان اودے ہندا کاریم اٹ امتہ خنا کہ، ولے نئے
 اوہیت اس کرے، نئے کنتا سوج کرے۔ پگہ غاسہب اتون ہر اتم اولشی دوٹی درگہ غان پیش تمنگ آ نس، اونا
 لمہ کوک کرے ”پچ آتے تینا بین پیسہ؟“

کنتا چک ۽ ہڑ سا تو جگ انا گندار آ اسہ پوسکن ۽ کوس اس درنجوک نس۔ اوتینا خوشی ۽ ڈکسا تینا مننت آ
 سنجیدہ مس، کوس ۽ بینا، و پیش تما۔ پیشن گام تخنگ تون او خوشی آن رُم اس خلک۔ اونا ہم وئی چناک مہالو آن
 پیش ساڑی نس، اوفک غٹ اوڑا تبار زنداٹ اولیکو وار پچ بینا سر۔ و تینا شرمنگ آ تا ڈکنگ آ خوشی آن درک
 تسرہ وٹا کو تر سا مخارہ۔ داسہ اوفک باقاعدہ وڑاٹ ایلو چین اٹ ہناسر، اوفک نرینہ ئی نا کنڈ آ ہنارہ۔

دہمیکو بشخ

بیگہ تون پدی ہنگ آن مست کننا کوشست کرے کہ جفورے ناہر بندغ اونا کوس ۽ امر کہ مرے خنے، ودا خوشی ٹی مچ آدے انا کاریم آن پدہم اوچ دم درینگتو یس۔ و اوتگا کہ کہ اینو اودے تیغ ہم ہنگ .. نو ادا سہ بھلن مننگ آن پد ہتا اودے ہرے اسکان تولنگ ناموکل ہم ایٹے۔ ولے لاین ناہنگان ہنگ تون، ہرڈے آنبار ہتا اودے خاچنگ کن رادہ کرے و پنت تیس کہ خاچنگ آن مست کوس ۽ کشس وٹنگس تے۔

ہر اتم اونا استی نشان ترسا ہتا تو ہتا اودے تو ار کرے و پارے ”نا باوہ سہب اتون نے ہنگانے“، کننا ہیرہ ڈن پارے ”جی او آئی“، و سلام کرے ہتا۔ اونا تیغ تو مہالو آن بال کریس، داسہ تو ایہن تیغ ہتو کہ تے۔ او خراس ناسل آن جوڑ کروک لیپ اٹ کوروک سوچا کہ کہ داسہ اوڑ ان انت ردینک اس منے۔ ولے بھاز سوچنگ آن پد تیغ ۽ ردینک اس اونا است آبتو۔ خاص وڑ اٹ ہندن ۽ ردینک اس ہراڑا ہتا اودے سزا ہنگ کپرو سس۔ انتے کہ باوہ اسکان ہیت ہموم آسر مسکہ، ہر اتم بھاز بھلو ردینک اس مرو سس۔ اخیر او فریشان مننگ ۽ ادا و تیگان ہتا۔

پگہ غا نہاری ناوخت آکننا ۽ ہندن ۽ ہول اس ہر فیس کہ پوسکن آ کوس انا خوشی ۽ است آن دریس۔ ٹانگ پاش آ لاین اونا کوس انا خردک آہتا تو اونا است خواہس کہ اودے دھکہ ترسا اینک کے، ولے ہتا ناخن تا خار اودے تورے۔ نہاری آن پد کننا ساہت اس اسکان ہموڑے دا او میت اٹ گوہی کرے کہ نو المہ گڑ اس پین ہیت ہم کے، ولے او ہیت کتو، تو او خلیس اٹ پیش پیش تما۔ و کرار آگام ہر فسا عمور نا جگ انا کنڈ آراہی مس۔ اوڑے سر مننگ تون او ہرڈتوم آدو تے پوت انازی آتخسا ماخول ۽ وڑ اسیت پیش سلیس۔

ہر اتم عمور و پیش پیش تمسا ہیت اس کننگ آن مست اودے اسہ پیرامپ اس تیس، تو اونا ساہ بند مس۔ او اودے ہر سا ہتا و ولدا تینا باوہ نا کنڈ آہر، او تیغ پہہ متو کہ اودے داسہ انت پاروئی ۽ ”دا ایلو چین اٹ ہنگ کن نے کن ٹیکی اسے۔ ولے خیال کیس کہ داڑان بے جا گے گڑ اسے ٹک کیس، و انت اسے کن کہ ٹک کریس تے

بایدے لگے تے۔ وداسہ نی ایلوچین اٹ بسنس۔“

عمور و ہیبت کرسا ہننا۔ دانا مطلب دادے کہ داسہ نے ہیبت تاسنجال ۽ کروئی ۽، و مکتب آہنوی ۽۔ اینوی بزرگ ۽ خواتنگ کن تومانی تورے تون کاس۔ و ایلو بھلا مارکوک نے ہیل ایترہ۔ اوقتا ہیبت آتے جوان خف تورس، و پگہ سہب آن نی مکتب آ کاس۔ ہندن کہ عمور و پدی جگ اٹی پترینگا، کنتا ہیبت تا گھیر انا کنڈ آرم کرے۔ ہراڑے ستافا و انا وئی انا ایلو مارکوک پوسکن آ کوس تے بینوک و پیرامپ دوٹی سلوک نسر۔ ہرافتا باوہ غاک کزیت کریسر، اوفتے دا پیرامپ آتے اوقتا الہ غاک یا بھلا ایلمک جوڑ کریسر تسوسر۔

بھلا مارکوک گھیر ۽ ملسا ہیبت تے کشارہ۔ تومانی اصل اٹ عمور و بنتا نا جوان انگا سنگت نا بھلا مارنسکہ۔ کنتا اودے خننگ تون تینے اوڑان خڑک کننگ نا کوششت کرے، و لے تومانی و ایلو مارکوک ہیبت تے پیشن ہگلارہ۔ و چناک اوقتیان بچگ کن دانگ اینگ ترارہ۔ و بھلا مارکوک اوقتیان ٹاکو ترسا مخارہ۔ و ولوکتے، کچک آہنتون گون ہیبت تے کچہ ۽ کسراے آشاغار۔ وخت اس کہ کنتا نا وئی انا مارکوک پیرامپ دوٹی تینا بیچ آتے خازگی مننگ آن بچفسا بے باوری نا حالیت اٹ اوقتا رنداٹ دینگسا ہنارہ۔

ہیبت تے جوان چاہنگ آن پدہم کنتا ۽ سما لو کہ اوقف داخس ترند دینگرہ۔ اوتینا باوہ تون اسے اراوار اس داخس مرسو سس، ایہن او خلق آن داخس مریچ ہنتویسس۔ ہیبت تا کا پچر چنکا جرو بے آن پڑ بھلو کوچہ اس نس۔ ہرانا اسے کنڈ آن جنگل نس، و ایلو کنڈ آن ملک آک نسر۔ بھلا مارکوک ہیبت تے جتا جتا پڑک جوڑ کرسا خواہنگ کن ارا، وخت اس کہ وولو کنٹیک ہیبت تارہی آتوسرہ، یا دانگ اینگ گوہی کریرہ۔

اخیر تومانی تینا پداٹ گوہی کروک کنتا نا کنڈ آچری نس۔ و لے ہندن کس پائے جوچک اسے۔ نی ہیبت اسے نا قدر ۽ چاسہ؟ اوسوج کرے۔ و لے داکان مسست کہ کنتا تینا نا پکی ۽ امنا کروسس، او پارے ”خیر، اگہ اسٹ اس تا گم مس تونا باوہ نے جوان پہہ کیک۔“ اوکان پد تومانی اودے مالداری نا بابت اہم ۽ ہیبت پارے۔ ہرافتیٹی اسٹ اس داہم نس کہ اگہ کس اسے نا ڈیوالئی یا جان گٹھی آن ہیبت اس تینا بزرگ آن تہل تے، تو اوڑتوں بھاز گندہ مریک۔“ تومانی جنگل نا کنڈ آ اشارہ کرسا پارے کہ ”ایڑے لو نڈ استنگوک آبر شیر و خلیغا ک جراتیٹی ڈکوک ۽، ہرافک اسے ساہت اسٹی ہیبت ۽ پڈا کریرہ، واگہ مار اس خڑک مرے تو...“ تومانی پارے ”پارہ کہ اوٹی ہیبت آن زیات چس مریک۔“

کنتا نازیٹ انگاخن تے خننگ تون او است جم مس و ہیبت ۽ برجاتخا۔ ”و بر شیر و خلیغا تیان پین بھلو خلیس اس تو بوب و اونا حبشی آککاراک ۽۔ ہرافک بے تا پداٹ ناوچہ کرسا مخلوق ۽ ہلیرہ، و پین جاگہ اس دیرہ

کسیرہ۔ او پارے کہ او پنج پرتیان مالداري کنگ ء، دانيام اٹ جفورے ناهے، دخت اس کہ ایلو خلق آتیاں سما
اف انس مار ہر فنگانو۔“ کنتا جفورے آن ہر فنگانو آتیاں کس ء درست کتو کہ، ولے اونا است آس کہ مار
اسے ناهر فنگانوہ آن پداو ہندن خلیسو سس کہ منہ دے اسکان تینا لمہ نا جگ آن منہ گام ہم مہر ہنتو کہ۔

”ولے دانگ پيس کہ نی خلق انا تہٹی رکھوک اُس۔“ تومانی کس پائے اونا خیال آتے خوانسا پارے۔ ولدا او
پارے کہ ”جفورے نارہینگانو کہ بندغ اسے نا ہیٹ تاج آبزگل ء شیر ۷ تا پڑک اس جہو کرے پرغا۔ اسہ وار
ہر اتم مسٹمیکو چین انا ارا مار تینا جگ آتا مون آن کورگ مسر تو اسہ بندغ اس ہلنگا، اوڑان تو بوب نا پیسہ خنگا۔
اونا پانگ نس کہ اودا پیسہ غاتے جنگل آن خنانے۔ ولے جرگہ ٹی اونا مقدمہ پیش مننگ آن اسہ دے اس مُست
او ہم کورگ مس۔ نی تو بھاز چنک مروس ہمو تم، نا است آبنک۔“ تومانی پارے ”ولے داسہ ہم ہندن ء واقعہ
مریک۔ گڑا تینا پندر بندغ آتیاں مرفیس۔ ونی ہر اتم ہیٹ تے خوافتگ کن ایس تو اوفتے داخس م
ہنگ کن الپس کہ نے اوقتا پندر اٹ جنگل کن ہنوئی تے۔ آخا تو مننگ کیک کہ نار اوالاک نے ولدا اسل
خنپس۔“

کنتا خلیس آن لڑنگ اٹ تمنا۔ تومانی مونی پارے کہ ”اودے اگہ شیر یا تو بوب اس ہلتو ہم، ولے اگہ
ہیٹ اس تینا بزگل آن جتا مس ہم تو اوڑکن بھاز خواری نا سوب مننگ کیک۔ انتے کہ اگہ ہیٹ اس پین بندغ
اسے نا ملک اٹ پتر یگا، تو شوان وچک ء اونا پداٹ ہنوئی تمک، داڑان ایلو بزگل ہم یلہ نی آہیٹ انارنداٹ
ہنگ کیک، لنگڑا گابیٹک... رچ، گڈ و ہوک آتیاں زیات ملک ء لتاڑ کیرہ۔“

پیشیم نا دخت آہر اتم تومانی تینا لمہ ناتروک آارغ آتے کنتا نا اواری اٹ کنگ تو اڑمیکو ونی انا مار کوک
لس اگا ہیٹ تا قدر ء جوان پہہ مسوسر۔ ارغ آن پد تومانی نا چین درخت آتا کیرغ آن لیٹا، ایلو مار کوک تینا
پیرامپ آتا ملک اٹ چک آتے خلنگ نا کوشت کریر۔ دخت اس کہ کنتا واونا سنگت آک ہیٹ تا سنبھال
اٹ گٹ مسر۔ اوقتا خیال داری نا ہد اس کہ اگہ ہیٹ اس کاٹم ء چست کرسا دانگ اینگ ہر دس ہم تو اوفک
خلیس آن چیمانٹ خلکرہ و ہیٹ انا کُند آد دینگارہ، بھلا مار کوک نئے بیرہ بھاز مخارہ بلکن اوفتے پارت کرسا
بھاز نابود ہم پاریرہ۔ ہر اتم کنتا ہیٹ تینا زرس بے خیال مسکہ تو خلوک ء وڑ اسے ٹی جنگل نا کُند آہر اکہ، کہ
گڑا اس اونا گنگ کن تو بھنگ ء۔

پیشیم آن پد ہر اتم بیٹک سیر کریر، تومانی کنتا ء ترند مرسا پارے۔ گڑانی پاسہ کہ نے کن چولہ ہم ای کیو؟ تو
کنتا نا است آبس کہ او کیمہ وار مالدار تے بیگہ تون پدی ہنگ نا دخت آچولہ کروک پاٹ تے کاٹم آبھری

کروک ہینگ آخناس۔ داسہ دا وقتا زمواری نس کہ اوفک ہیٹ و جنگل تا چکار تون اورڈ غار آتموک چنکا و بارن آشنگ آتے مچ کیر۔ کننا تینا کاٹم ناوس ۽ ہر سا پاٹ تا اسہ بھری اس جوڑ کرے، ولے تو مانی اورا ترند مرسا پارے منہ پین شنک اس ہم شاتے۔ ولدا کننا اسہ تنک ۽ پالن ۽ ول اس پر غسا بھری ۽ تھے۔ ولے اونا گمان نس کہ خلق اسکان ہینگ انت کہ دا بھری اوران ہر تنگ ہم مفک۔

بھلا مالا تا مکک اٹ او وڑ انا وڑ اسیٹ دا بھری ۽ کاٹم آہر فیرو، وولکوت و ہیٹ تارنڈ راہی مسر۔ ہرافک کسر ۽ پوسکن آشوان تیان زیات چاہسرہ۔ بھلا مالا تا تنگ نادوآن کننا وایلو مارکوک تینا بھری تے وڑ انا وڑ اسیٹ تمنگ آہچفنگ کن راہی روان نس۔ کننا دا کان مست خلق ۽ خذنگ آن چچ داخس خوش متویس۔ او بھاز دم دریگا سس۔ ولے خلق اٹ گام تنگ تون بھلا مارکوک اوفتیا چڑنگ ۽ شروع کریر و پارت کننگ اٹ تمنا، تا کہ خلق انا بھلا تے کساس مرے کہ اوفک دانا بودو آخ آتا ولشت اٹ اخس خوار مسنو۔ کننا تینا بھری ۽ وڑ انا وڑ اسیٹ ارافانگ، بریما سیسے نادنگ اسکان سر کرے، ہرادے پگہ غان کننا و اونا پوسکن آچین ۽ سخ مننگ نابنا ۽ کروئی نس۔

نہاری آن پد پوسکن آشوان تا پڑک تختی، بانس انا دوات و چک آتا پرہ غاتون گون مکتب اٹ پترینگ۔ ارافانگ اوفتے تولنگ نا حکم نس۔ او اوفتنون ہندن پیش بسک، کس پائے اوفک ہیٹ تیان ہم زیات نا پہہ ۽۔ داسکان حکم پورومتویس کہ اوشت اٹ اوفتے لٹ مننگ اٹ تمنا۔ انتے کہ اوفک اولیکو حکم ۽ جوانی اٹ پورو کننگ کتویسر۔ اوشت ۽ چست کرسا پارے کہ اگہ کس اس اونا موکل آن بیدس کشکہ اس ہم کرے تو اودے لٹ انا پیری اس مننگ۔ وادے ارافا راہی کننگ، واسل ہندن ہرے آبروک آتون ہم مریک۔ سخ نا وخت نہاری و ہیٹ تا خوفنگ آن پد مریک۔

”داسہ نم چنا اٹیرے، نمے آہجاز آزمواری بسنو۔“ ارافانگ پارے۔ ”کوشست کبو کہ اوفتے پورو کننگ کبو۔“ ڈاڑتون اورا بنائی شین و شون انا سخ پورومس۔ و پڑو کننگا کہ ”بیگہ تون جماعت نابنا قرآن ان سخ آن مریک۔ ہرادے اوفتے زبانی یات کروئی مریک، و ہر کاریم نابنائی خوانوئی مریک۔“ اداکان پد اوفتے چھٹی مننگا۔ انتے کہ بھلا شوان یعنی بھلا طالب علم آتا ہنگ بنا کرے۔ اوفک تینے اولیکو چین آن ہم سُبک نکارہ۔ انتے کہ اینو اوفتا قرآن خواننگ و عربی نوشتہ کننگ نا گڈیکو امتحان نس۔ ہرانا سوب آن بروک آچین اٹ پترینگ زہی مننگ کریکہ۔

اینو نادے کننا نا وئی اناک عینٹ ہیٹ تے گھیر آن کشار وزندا اولیکو وار اوفتے کاچپر آدریر۔ بھاز

ہرے اسکان بیٹک ہڑدے آن بھاز کم خواہنگ کریر، انتے کہ آگہ ہیٹ اس بے تا بھازی سے نا کُنڈ آمون
 کر یکہ تو کنتا و اونا سنگت آک کوکار کرسا ہمو کُنڈ آد دیگارہ۔ کنتا تینا سنگت آتینا ہم زیات خلوک نس۔ زندانا
 بروک آبدلی تیا سچفنگ نا بناء کنگ تون اودے اسہ نہ اسہ زمواری اس تنزگا کہ۔ دے مچ ہیٹ خوافنگ، سہب
 انا نہاری و بیگہ نامالداری آن پد ارافانگ آن خواننگ ون نا تہاری نا اینک مننگ آن مُست پیرامپ نا ہیل
 کنگ، دا کل آن پد اودے سچفنگ کن چچ وخت رسینگنو کہ۔

یانزدہمیکو بشت

زُرت و مونگ پھلی نا کشار ۽ ہر فنگ آن پداسہ برنج نا واری نس۔ دانیڑی تا کشار اس نس۔ ہراٹی اسہ
 نرینہ اس ہم تینا اُرائی نا مک ۽ کتو کہ۔ دا ہد اسکان کہ کنتا وستافا کون آمار کوک ہم مک کتوسہ۔ سہب انا اولیکو
 ٹک بنتا و جاکی تورے و ایلو نیڑی تے کشار اٹ ڈول زمر روک آپولی تے کاٹ کنگ آخنا۔ ہرافتے خلق آ
 دنگ آن مُست منہ دے بارنگ کن ہموڑے جوہان کنگا سس۔ خلق انا نیڑیک و مسک دافتے بڈ جوڑ کرسا
 اُرا تا گودام تیمٹی تخرہ۔ ولے برنج نا تیاری آن پد نیڑی متون آرام کن وخت سلتو کہ۔ ائنتے کہ اوفتے پھٹی
 بنگ کن نرینہ غامتون مک کروئی نس۔ ہرافتے مہالو آن بارنگ کن انگک۔ باسن انگا دے آپمبہ انس کہ
 باسوسس ہموخس جوان دسک جوڑ مسکہ، ہرافتے نیڑیک موغنگ و گنڈنگ کن کاریم اٹ ایسرہ۔

ہر بندغ لاب آتیاں پد ہفت دے ئی میلہ نا چاری مسکہ۔ ہراٹکن نیڑیک تینا خاہوت کن پوسکن ۽ پُچ
 موغارہ، دُن تو کنتا باپاڑ آلا مین آن بھاز بیزار مسکہ، ولے تا نہ بنتا دسک ترنگ اٹ اختہ مسکہ، اودے لاین نا
 سنبھال ۽ کروئی تما کہ۔ ہرا تم پنتا اودے خلق انا جولای دی دمبود بیبا غادرے تو کنتا بھاز خوش مس۔ او جواہی ۽ نت دُو
 تا مک اٹ جھلک ترنگ آخنا تو باغیگا۔ اراء سر مننگ تون پنتا پچ آتے کبمین خرن رنگ تننگ کن کنتا ۽
 نیل جوڑ کنگ اٹ اختہ کرے۔ جفورے ناغٹ نیڑیک ہندا اسہ وڑ انا کاریم تیمٹی اختہ نسر۔ زوت اوقتا کبمین
 خرن، خمیس، گونئی، و پوشکن آچ آک شفر آتیا بارنگ کن ایلنگار۔ ولد انا نیڑیک گنڈنگ موغنگ اٹ اختہ
 نسر۔ ایلو گنڈ آرزینہ غاک تینا کاریم تے میلہ بنا و باسنی نا ترند مننگ آن مُست مُست چُٹفنگ اٹ لگوک نسر۔
 خلق انا گھیر ۽ ہرا جاگہ غاتیاں ہیٹ و خراسک تینا بچ تے خوار یفنگ نا وخت آپر غاسر، ہموکان اوقتا جوڑ جاڑ نا
 کاریم برجائس۔ بھلا پرتیاں ہرا گھڈ آتے نسخان رسیدگا سس، اوقتا دیوال آک جوڑ کنگارہ۔ وچھت آتیا پوسکن
 ۽ کھیرہ شاغارہ۔ ہرافتا برا مک خرک نسر، اوفتیکن پوسکن ۽ گھڈ جوڑ کروئی نس، ہراٹان کنتا ۽ ایلو چناتون دیوال
 جوڑ کنگ کن مش انا پچ جوڑ کنگ نا وار رسیدگا۔

ہر اتم دُون آن کشوک آڈول اٹی لُرد ۽ دیر بس تو اسہ بندغ اسے تہٹی ڈرفیر، او پارے کہ ہومو مچھی ہر ادے
 چُنکا چُنکا جو بک آتا کُننگ کن دُون اٹی بٹنگا سس، کسکنے۔ گرا فیصلہ مس کہ اسہ پوسکن ۽ دُون اس خُننگے۔
 ہر اتم نرینہ غاک بیہن آمش تے خُتسا کھڈ ۽ کو پے غاتسکان سر کریر، تو بیدہ نا کچ ۽ خُران ۽ ڈک خننگار، ہرا
 ومدستی پڈ پُر نیٹری تیا سر کننگا۔ پنتا کنتا ۽ پارے کہ دامش ۽ کُننگ آن مروک آچنا تا ہڈ آک سوگو مریہ۔
 فارغی نادے تیٹی کنتا، ستافا و اونا سنگت آک مچ آدے ددینگارہ، یا پیرامپ آتا مک اٹ شکار کریرہ۔
 اوفک ہر گڑا ۽ ٹک کریرہ، ہرا خوش قسمتی نا ہیبت اسے کہ وخت اس ہم ٹک لگتوسہ۔ ولے اوفک ہندا خس غوغا
 کریرہ کہ ساہدارک خلیسرہ۔ دا حاہیت اٹی لاین نا کافو نا چناک ہم سریلہ گوہی کریرہ۔ ولے پیرانگا بلہ غاتیان
 گیشتر کس اس گھٹ آلو۔ تولوک آ مسن تا پڑہ غاتا زیبائی کن نن نیمہ اسکان گڑا تے جوڑ کننگا کہ، ہرا میلہ نا
 دے تیٹی بیننگارہ۔ سیسل ناپن و باؤ باب درخت ناسل انا چیڑ تیان چوٹیل و مسخرائی ۽ پٹ جوڑ کریرہ۔ سیسل نا
 پن آتیان جوڑ کروک آ گڑا ک مچٹ اس اڑزان نسرہ۔ وخت اس کہ باؤ باب نا خلکن و ململی چیڑ تیان مسخرائی ۽
 چوٹ جوڑ کننگ اٹ وخت زیات لگا کہ، و اونا نرخ مسہ ہیبت اسکان نا کچ آ مسکہ۔ ولے ہلنگ آن مُست
 گراک آک بھاز چہ خلکرہ، اتنے کہ اودے سانس کہ پیرانگا ک بھاز چہ خلکرہ، و ہر گڑا نا نرخ ۽ کم کرفنگ
 کریرہ۔

بلے کچ زیبا ۽ گواپ جوڑ کننگ تون اواریو بوتو مدام نیٹری تے نرینہ غاتا بھاز شرف انا رمانشت کرسا
 ہنا کہ۔ ہر سہب اتون اوخ اسکان بچ پاش کھڈ انا پیشن آ، دے مون آ تولوک شین شان نا گڑا تے جوڑ کننگ
 اٹ اختہ مسکہ، ولے ولدا ہم ہر بندغ ۽ ہرا کہ، و کسری تے خرین ۽ ہیبت ٹوکا کہ پاریکہ۔ ہرتا، تینے بھلونرینہ
 ٹکرہ، نرینہ توننا وخت اناک نسر۔ کسریک اوقتا ہیبت آتیان بچنگ کن گام تے ترند ہر فیہ۔ پیشیم تون جوڑ
 کروک آ گڑا تے کٹ اٹ تخاکہ و ہموڑے خاچاکہ، و چُنکا اونا خُرکا و آتیا بھاز مخارہ۔ دا وخت آ ایلو کافو نا
 مستک بانس انا کٹورا تیٹی بسن ۽ درمانی جر و بوٹو، و کنوئی آ مصالحہ مچ کننگ و اوفتے دے آبار فنگ نا بابت لمہ
 غاتون دوسکی کریرہ۔ غلہ غاتے کُننگ و بش خننگ آن پدا و فک پگ آتے مچ کریرہ، و جوزا نا دیروٹی ناسابون
 خل تیا چ آتے سلا رہ۔

نرینہ غاتا کاریمک پور و موسنر، و مچ آ گیمبیا نا خلق آ تیٹی لاب انا میلہ نا بنامنگ آن منہ دے سلیسوسنر، و
 جفورے ٹی ایب کیب آن زیمیل نا توارک چست مرسانر۔ خلق انا ازمارک دھن جوڑ کریرہ، تو گیشتری منٹ
 اس سلیسورہ و اوفتے پنگرہ، و اوقتا ستا ۽ کریرہ۔ ہندن وخت اس کنتا، ستافا و ایلو مارکوک بسرہ تو اوفک بینسری،

چڑینگ و خورک انگا کدوتیا ڈیرہ خلسا آسمان ء کاظم آہر فیہ۔

گیشتری بندغ آک باؤباب نادرخت ناکیرغ آن تولوک مسرہ و اوقنا گپ انا ٹکا مسکہ۔ عمور و نا ہم وئی و اوفتیا ن چُنکا وئی انا زینہ غاک شرفمندی ناسوب آن سرکڑدہ غاتیا ن مروتوسرہ، ہرا میلہ غان مُست اہم انگا معاملہ غاتے پک کننگ کن فیصلہ کریہ۔

دانیا م اٹ بھاز آورناک جانکش کرسا بئش مسرہ و غلق اٹ چکر خلنگ کن پیش تمارہ۔

خلق انا دراکاز پٹ تا گلر تے چندی وڑاٹ گڑسا ہنا کہ۔ کننا و اونا سنگت آک وخت وخت اس تینا پیرامپ آتے السا ہمو خلیفوک آپائی آمون تے ہرارہ، ہرافتے میلہ نانا چوک بینارہ۔ دافتیا ن بیدس ہندن ء بندغ و ساہدار تا بت ہم جوڑ کننگا کہ، ہرافنا نت دوک چُنک، نت تا پنچہ غاک چپت، و کاظم تلمشپ مسکہ۔

بنتا و ایلو نیاڑ یک زرس آرام کن پوسکن آڈون آہنارہ، ہراکان بیخ ء دیر ائنگ آن بیدس اوفتے ہیبت آتیکن ہم مچٹ اس وخت رسیدگا کہ۔ ولے میلہ ہم کاظم آبسواس، وکننگ کن کاریم بھاز نس۔ بچ آتے موغونی نس، گھڈ آتے سفا کروئی نس، بارن آگنونی گڑا تے پالفونی نس۔ ہیبت تڑوئی نس، و غٹ آن زیات نیاڑی تے کل آن زیبا جوڑ مننگ کن داسکان بھاز خواری کروئی نس۔

ہمو مسنک ہرا مچ آدے مالا تیا نبار درخت آتیا لگوک مسرہ، و مچ آخلق اٹ گوہی کریہ، داسہ کننا ء وڑتوسہ۔ اوقنا وڑ ہم داسہ عجب مسواس۔ اوفک حیران نسر کہ زینہ غاک ائنتے اوفتے کن ڈن چک پروش ء۔ اہن ہم اوفک جوانی اٹ یل سم (تیر کمان) ء ہر فنگ و خلنگ ہم کتوسہ۔

اوخنا کہ کہ منہ مسڑ اسے نابوزک پروک نسرہ۔ اوفک جوڑ تے تہہ آن پت آتا کمک اٹ ٹنگ کرسا اوفتیا مونی خلکسر۔ داہد اسکان کہ بنتا ہم دوانزدہ پڑا تسکان بھلا مسن ستون پوسکن کشکوک آ’ فوڈانو‘ ناپن آتے لارا ترسا اوفتے پدین کننگ آن پد اوفتیبٹی نت دو تے تخا کہ توسکہ۔ ہراڑان اوفک پین مَوَن مسرہ۔ ہرا تم کننا لمہ غان دانا مسخت ء سوج کرے تولمہ اوڑا چڑا۔ گڑا او تینا باوہ غان سوج کرے۔ ”ہرا پارے کہ نیاڑی اخس کہ مَوَن مرے ہمو خس زبیا مریک۔“

”اے مننے؟“

”نادے ہم بریک، نی تمینٹ چاہوس“۔ عمورو پارے۔

دوانزدہمیکو بسخ

سہب اتون مہالودھول انا توار تون کننتا درک ترسا بش مس، وستافا و ایلو مالا متون اوار بھلا بندغ آتا نیام آن ددینگسا سنبل نادرخت اسکان سرمس۔ ہراڑے دھولی دھول خلککھ۔ دھول انا توار چیہانٹ آنبارس، کس پائے اوزندہ ۽ گڑاس نس۔ پوسکن آچچ آتے بینوک خلقتیک اسٹ اسٹ آتینا دو، مت و جون تے سرفنگ اٹ تمار۔ اول کرار، ولداترند، ولداپین ترند، داہد اسکان کہ ہر بندغ چھاپ ۽ شروع کرے۔

کننتا کشار نادرنگ، روتنگ، شکار ناوخت آ، برام، ودشت، ومرک آتیا وڑا نا کھمی دودخناس۔ ولے چھاپ اودے وخت اس ہم وڑتویس۔ اودادے نئے پہہ مسکہ، نئے اوداڑے سلنگ کریکھ۔ داوخت آہم اونا داڑے پچ اُست الو۔ خلق انا ہر بندغ تینا جون انا مکک اٹ ہندن ۽ ہیئت اس کریکھ ہرادے بیرہ او چاہسکہ۔ مند لڑفوک، ول تروک، جُپ خلوک ۽ بندغ تینے ہندن مول کریسر کہ او فتا بیرہ با، بامس وختک خننگارہ۔ گنتا ہر اتم پیرانگا نیو بوتو ۽ سٹی کوکار کنگ، دو تے چنڈنگ و چھاپ کنگ آخنا تو اودے تینا خن تیا باور بتو۔ او تینے ہندن پدی کرے کس پائے او پدر ۽ گڑاسے ناخننگ آن خلیس۔ او اسہ سیاگی بوجھو سے تورے و ہمو وخت اسکان اودے تہواٹ پیری نس و چوٹک ہلسا کرے، و اخیر تینٹ بے سدھ مس تما۔

کننتا دانگ اینگ گوہی کر سا بھاز آدرستی تے چھاپ آخنا۔ اسہ بھاز خلیفوک ۽ مول اسے نا پداٹ او امام صاحب ۽ درست کرے۔ او چھاپ انا وخت آتینا جون ۽ ہندن ول تسکہ کس پائے دوشہ اس درخت اسے آلچوک مرے۔ اونیو بوتو آن زیات پیرانگ تے ہم لاغر آٹانگ آمتون، تر بروک آدو تے چنڈسا، دے اٹ خن تے سخت کر سا، لڑزوک آنت متون چھاپ کر سا خنا۔ و ہر اتم او تینا باوہ ۽ درمبشت آخنا تو خنک تے زیٹ سلیسر۔ عمور ونا گوڈ آک پیری کریرہ، و اوانت تا دک آتینا ڈغار دز ہر فیکھ۔ اوترند ۽ توار اسے ٹی کوکار کریکھ، کوپہ غاتے چنڈ سا زرس پدی ہنا کہ ولدا مون آبسکہ۔ سینہ غاچپلہ خلسا بڑا درک تسکہ، و ولد توار خلسا ڈغار آپی بسکہ۔

دھول تا توار ۽ گنتا نئے بیرہ تینا خف بلکن رخ رخ اٹ محسوس کریکھ۔ انا گت بے سدھی تالان مس یا

تے، و ہندن مس کس پائے تیغ اٹی مرے، اومحسوس کرے کہ اونا جون ہم لڑزہ ٹی بس، اونا دوک دیر انا چولی
تیا بنار شیف بڑ مسرہ۔ ولدا زہ سے آن پداوکل آن بے کمار ولے کل اتون اوار چھاپ کر یکہ۔ اخیر اودم درینگا و
ڈغار آلترپ مس۔

اووڑ اسید تینے جک کرے واسہ کُنڈ اسے آہنا۔ اودے اسل عجب لگا کہ، داکان مُست اوڑتون دُن
متویس۔ اونا کاٹم ہڑینگا کہ، خلوک نس، ولے بھار خوش نس۔ اوخنا کہ نئے بیرہ ستافا بلکن اونا کافونا ایلو
مار کوک ہم بھلا تتون اوار چھاپ خلنگ ء۔ اوولدا ناچ ء شروع کرے۔ خلق انا چناتیان ہلیس پیرا لگا تسکان
غنٹ مچ آدے چھاپ کریر۔ چھاپی و دھولیک مچ آدے نئے ارغ کنگر نئے دیر۔ اوفک بیرہ زرس دم کشنگ
کن سلیسرہ۔ اینونانن گنتا نام درینگ و تینگا ہنگ آن پدا سکان دھول برجائس۔

میلہ نارٹرمیکو دے انا بنا پیشیم تون متبر آتا جلوس آن مس۔ جلوس نامون اٹ ارافانگ، امام صاحب، پیر
لگا بندغ آک، شکاری، پہلوان و ہمو بندغ آک ہرافک تدوک آسال انا کاریم تا بنا غا پنچائیت اٹ پن
کننگا سر، راہی روان نس۔ ایلوغٹ اوقتا رنداٹ شئیر و چھاپ خلسا راہی نس۔ دھولی پدما پد ہنوک دوشہ نادرشیم
ء دونی کروک داچر ء خلق آن پیش درے۔ ہر اتم اومسافر تا درخت نا اپار آن پیری کسا خلق آمون کرے تو گنتا
واونا ہم سن آک دینگسا مون آپیش تمار، و تینا جتا ء جلوس اس جوڑ کریر، و بانسری و گھٹی خلسا بزرگ آتا جلوس
آن وار اس مونی و وار اس پدی مسرہ۔ ولدا اوفتے آسٹ آسٹ آبتگار، ہر اتم کنتا نا وار بس تو اودرک تس۔ او
تینے کل آن اہم تگا کہ۔ ہر اتم اوبھلا تا مون آن گدرینگا تو اوبنتا و عمور و ناخن تیبٹی گمرنا احساس ء خنا۔

خلق انا ہر نیٹری نا خاخری کل انا گنگ کن ملوک نس۔ کنتا و اونا سنگت آک کبھی اراتیان سوبرج کنگر۔
ہر کُنڈ آلا رتروک ء سُو، سابت آہیٹ و گاوانی شکال تا وادانی نس۔ وورنا لگا مسن تاز مواری نس کہ بانس انا ٹوکری
تے میوہ غاتیان پُر کیر۔

مالاک سیر پڈ مرسا مسافر تا درخت نا کُنڈ آد دینگارہ و بروک آدے تے بخیر کیرہ۔ منہ بندغ اس نن درست
سلیسرہ، و منٹ اس مچٹ سلیسرہ و ایلو خلق انا میلہ ناسیل اکن راہی مسرہ۔ سیننی گال نا بندغ آک رنگ رگی ء پچ
بہا کنگ کن الیسرہ۔ ایلوفک بڑ کو آب انا نا بخیرین میوہ (Nuts) الیسرہ۔ اوقتا نرخ اوقتا آب و کچ ء ہر سا پک
کننگا کہ۔ دریا ب نا کسراٹ پوریا گرک بے انا بدل اٹ نیل، سل، شہد و شہد انا گونجک ہلنگ کن بسرہ۔
نیو بوتو اسہ چارٹے نا بدل اٹ لیمبو ناماس بہا کر یکہ، ہر اتمے دنان تیا خوشکنگ آن باغان جوان ء زباد اس بسکہ۔
کافر پوریا گرک جفورے ٹی سلستوسہ و اشتانی مون آگدرینگارہ۔ اوفک تمباک، ناس و شراب بہا کریرہ۔

ہرابت پرست آتا گڑا ک نسر۔ مسلمانک اسل شراب کنتوسہ وچلم کشتوسہ۔ پین بھلا خلق آتیا ہنوک آک ہم بھاز وخت ہنداڑے سلیرہ۔ اوفتیان گیشتریک ورناسرہ۔ دُن کہ جفورے نا بھاز آورناک ہم لاب انا وخت آہنارہ۔ اوفتے خننگ تون کننا وانا سنگت آک اوفتنتون ہم گام مسرہ۔ وافتا کاٹم تیا تنوک ٹوکری تے ہننگ کن کوکڑو کننگ نا کوشست کریہ۔

ہر دے مچ آخلق دھول انا توار ۷ تانیا مٹ بش مسکہ و خاچا کہ۔ خلق ائی گوہی کروک آشنیر جن آک ہم بسرہ فن انا درشانی کن دھول و سر نہ خلکمرہ واکہ چھاپ و ناچ اتون اوار سرگشت اس رسیگا کہ تو اوزرس ہرے اسکان ہم و خلق ائی سلیرہ۔

ہر اتم داستان گوک بسرہ تو مچ آخلق اٹ پچی تالان مسکہ۔ و غٹ باؤ باب نادرخت نا داپار اپیار آن متکن آ بادشاہ، قبیلہ، جنگلوڑو، عظیم آجنگ و متکن آسیخائی (دیومالائی) کڑدار ۷ تا کہہ غاتے بنگ کن توسرہ۔ پال شاغوک آک آخت نا خلیس آتیا معلومدار کریہ و خواری تادے تے اینک کننگ کن ندر و خیرات نا بدل اٹ کاریم کریہ۔ ہر اتم کہہ گوک گھانا، سونگھائی و مسکوہی مالی نا سلطنت آتا کہہ غاتے ہنفیرہ۔ تو کڑا مخلوق اوفتے تینائی اٹ تینا کھڈ آتیا بٹنگا کہ، اوفتے زرتسا تینا بزرگ آتے سفت کرفیکہ۔ ہر اتم دا بزرگ آک ستا تے بنگ آن پد محسا تینا کھڈی تیان پیش تمارہ تو غٹ خوشی آن چھاپ خلکمرہ۔ وافتا جوان انگا کاریم تا بھرم اوفتے زند اٹ رسیگا سس۔ کہہ گوک اوفتے پاریرہ کہ اوفتے ہر وخت دھول انا کمک اٹ، برام، کزیہ و پین خاص انگا وخت آتیا زرتا نا بدل اٹ بھلا بزرگ آتا تینا کن بنگ کننگ کیرہ۔ وادا واک مونئی ایلو خلق آہنارہ۔

میلہ ناشمشمیکو دے نس کہ دھول انا عجب ۷ توار و تھاپ اس جفورے ٹی تالان مس۔ دھول انا خار تروک آ لوز آتے بنگ تون گنتا زور و پینش پیش تما و ایلو وار ختنا نا مخلوق تون اوار باؤ باب نا کُنڈ آن راہی مس۔ ہندا خرک آمیت خلنگوک آدھول اوفتے ڈہ تسوس کہ ”میلہ ٹی ہندن ۷ بھلو پہلوان بنگ ۷ کہ جفورے نا زور آ پہلوانک بایدے تینے ڈگر۔“ ہر اتم منہ ساہت اسے آن پدا وافتا دھول ترندا انگا لوز آمیت ورندی تس کہ ”داوڑا نا آخ آ پہلوانک پین چچ کپسہ، تینانت تے پرغفرہ۔“ دا ورندی آن جفورے نا باتیک خوش مسر۔

کل بندغ آک پڑا نا کُنڈ آد دیگار، ہراڑے جفورے نا پہلوانک لاناک نقوک، جون تیا باؤ باب نا پین و ہس خوشکوک سمبر بیلوک تولوک نسر۔ کوکار خلسا ہکل تروک آک ہم سر مسر۔ مزہ جون آ پہلوانک کوکار خلسا مچی نا کُنڈ آچ ہر توسہ، و تینا دھولی نارندا اٹ سیدھا پڑا نا کُنڈ آ سر مسر۔ پترینگ تون اوافک اسہ ایلو آشوگ ۷ گڑا خوشکنگ ۷ شروع کریہ۔ ہر اتم جفورے نا پہلوانک تینا دھولی نارندا اٹ پڑا بسر تو مخلوق ہندن کوک و پاڑو کرے

کہ دھولیک اوفتے محنت کرسا چُپ کرفیر۔ ہڑتوم آدھولیک تیار مننگ نا اشارہ تِسر، ہڑتوم آکنڈ اناک تین پہ تین نامون آسلیسر۔ ہرٹیم انا ارا پہلوان تِسر۔ دھول مثل انا بنا نا پرمان ء کرے، وپہلوانک اسہ ایلو ء پٹنگ کن پیری کننگ ء شروع کریر۔ دھولیک دا پہلوان تا دا پارا اپار آن دھول خلسا بزرگ آپہلوان تا پن تے ہلسا کریرہ و پاریرہ کہ اوقتا ہر وہ غاک دا مثل ء پٹنگ اٹی ء۔

پہلوانک تندی اٹ تینے پچفنگ و ایلو ء ہلنگ کن جلیہو کرسا ہنارہ۔ اوقتا ڈوک لکنگ آن ہندن گڑز اس ہر فے تینے کہ جوش و جوزہ غان پُرساڑ یک پہلوان تے خننگ کتوسہ۔ گٹنگ نامطلب داس کہ اسہ پہلوان اس ایلو ء بڑزا ہر فے و ڈغار اٹ خلے۔ اولیکو وار جفورے نا پہلوان مون نا پہلوان، تو ایلو وار آمون نا پہلوان جفورے نا پہلوان ء کٹا۔ مخلوق نا اسہ کوکارس۔ دھولی آکٹوک آنا پڑو ء کرے۔ دا جم و جوش آچی آن زرس مرگننا و اونا سنگت آک تینا جواٹی اختہ تِسر۔

اخیر مثل کٹا۔ و جفورے نا ٹیم اولیکو نمبر آبس۔ اودے انعام اٹ پوسکن تڑوک ء خراس اسے نامرغ و سرنپ تِسر۔ سوانا جھلو جھلو گیل خاطر آسیر، و کوکار کروک آپہلوان تے ہم مہانی ٹی اوار کننگا۔ مخلوق اوقتا زور اوری ناستاء کرے۔ وتولوک آمسنک غٹ پہلوان تا گوڈ و باسک آتیا چنکو چڑینگ تفسیر۔ مہانی نا دخت آسٹمیکو کافونا مارکوک پڑانا مش تے بریر کرسا اودے سیوروبا کن جوڑ کریر۔

دے اندری آس کہ بندغ آک تینا زیبا غاچ آتے بینار، و پڑنا دا پارا اپار آن ٹچ مسر۔ دھول انا ڈرکڑ اٹ ہڑتوم آٹیمک ولدا پڑاٹی ڈرار، و درکنگ ء شروع کریر۔ اوقتا جون نا ہز وہ غاتا تِسرنگ آن چڑینگ آک توار خلک رہ۔ وسیلیک اوقتا زور اوری و س واک انا سفت ء کریرہ۔ انا گت دھول انا توار تِسرند مس، و مخلوق نا چھاپ آتا توار اٹ چوک آمسنک گڑ پیری کرسا پڑاٹی پتزیگار۔ و پہلوان تا خڑک آچھاپ اس توریر، ولدا دھول بھا زتِرد ء لارہ اس ہر فے کہ مسن تا تک ڈغار آگتوسہ۔

کرار کرار آمسنک دم درینگسا خید اٹ اسٹ مسر، واسٹ اسٹ آکاٹم آتفوک خیسن آرومال آتے کشسا ہشلا لوڈ و گنسا دنگ آن پیش تمسا کریر۔ ہرکس خوڑت ہرا کہ کہ برام نا اومیندار ہرا نرینہ ہرا مسٹر نا رومال ء ہرفک... دانا مطلب تِسر کہ اوزوت مسر نا باوہ تون برام نالاب اکن ہیٹ کیک۔ ہرا کہ ہیٹ و میہی تا وڑ اٹ تننگ۔ کتنا و اونا سنگت آک، ہرا فک دا ہیٹ آتے پہہ متوسہ۔ تکار کہ راگ چھا، و تینا پیرامپ آتے ہر فیر ہنار۔ و لے اصل وڑ تو داسہ بنا کر بس۔ ساہت اسے آن پد ہرا تم مہان پہلوان اس اسہ رومال اس ہر فے توکل ہیکہ مسر۔ دا اسہ بھاز جھلو خوشی نا ہیٹ اس تِسر، انٹے کہ دا اولیکو بختا و آسیر تِسر ہرا دے پین خلق اسے آہنوتی تِسر۔

سینر دہمیکو بشخ

میلہ ناگڈیکو دے چکرنگ ناتوار آتیاں کنتا سما کرے۔ اوڑوڑو کوس ۽ بینا، وددینگسا پیشن ہنا۔ خلیس آن اونا پڈ کس پائے پوغ مننگ نس۔ خوک انا بھاز آگھڈ آتا پیشن آ پچ شش بندغ اس پن و بوچ بینوک، بھاز خلیفوک ۽ مول غلکو سمر، بھلو بھلو دستار بینا سمر، زمغ دوٹی کوکار کرسا درگاہ۔ کنتا خلیس و بھیم اٹ خنا کہ اسہ بندغ اس ہگل ترسا اسہ گھڈ اسے ٹی پترینگا کہ و مسٹمیکو کافونا خلیس آن بے سدھ مروک چناتے باسک اٹ ہلسا چکسا پیشن ایسکہ۔

ارٹمیکو کافونا لپڑہ غامارا بتون اور کنتا ہم بھاز وارختائی اٹ اسہ گھڈ اسے نا کج انا کڈ آہرا، مسٹمیکو کافونا ہر مارا اسہ بھاز بھلو اونی ۽ کاس تینا لچ آپیٹ اسس، کنتا وایلو فتنے دُن زیٹ ہنگ آخنا تو اسہ مول خلوک اس چکرہ خلسا زمغ دوٹی اوفا کڈ آجھو کرے۔ دُن تو اونیا م کسر آن پدی ہڑینگا، ولے دامار کوک چیمانٹ خلسا تار تار مسر۔ ہر اتم مسٹمیکو کافونا غٹ ماراک مچ مسر تو او فتنے مے تا دوٹی مننگا، واوفاک ہر اسٹ نادوٹی ہلسا خلق آن پیشن تمار۔

کنتا بنگو سس، کہ دامارا تے زینہ نی رمانشت کن جفورے آن پیشن دننگ۔ ولے اودے پین سما آلو کہ دافتون انت مرو۔ مارا سا سفارنگ آن پد مچ آخلق موجا مس۔ بروک آمنہ دے ٹی کنتا واوناسگت آبتون مجلس کن زینہ نی رمانشت نا بابت بنوک خنوک آخلیفوک آ واقعہ غاتیاں بیدس پین بچ ۽ سرحال اس آلو، ہر سہب اتون ارافانگ قرآن ناسخ یات مفندنگ آ او فتنے لٹ تسکہ۔ مکتب آن پد ہیٹ تے خوافنگ وادار اسکی ۽ است آن دننگ نا کوشست کریرہ کہ بروک آوار او فتنے کاس بیرفا، لغت خلسا، گرسا خلق آن پیشن دننگ۔

او بنگو سمر بھلا مارگو تے پورو دوانزدہ نوک آن پد اسنگل۔ او تم اسکان اوفاک زینہ جوڑ مریرہ۔ کنتا بنگو سس کہ زینہ نی ہیل تروک آک ہڑدے لٹ ایترہ۔ کرمو پارے کہ کن خور کن او فتنے گاوانی ساہدارا تا شکار کروٹی تمک۔ ستافا نا پاننگ نس کہ او فتنے ہرن پدی ہنگ نا کسر ۶ تے پٹنگ کن جنگل آرادہ کننگل۔ ولے

بھار خراب انگا ہیئت، ہر اکل ۽ فریشان کریک، و ہرانا خیال آن ہم کنتا خلیسک۔ دانس کہ زینہ تی رمانشت نا وخت آ وقتا ”دفنس“، انا پش اس کاٹ کنتنگ۔ اوفک انس کہ دارمانشت نابابت ہیئت کریہ، اوقتا خلیس ہندن وڈاکہ۔ اخیر اوفک اسل دانا ہیئت آتے الار۔ و تینے زور نشان تننگ کن خلیس ۽ است اٹی ڈکارہ۔

کنتا و اونا سنگت آک داسہ بھار جوان شوانی کریہ۔ و لے داسہ ہم بھار گرا ہیل کروٹی نس۔ اوفک ہیل کریسر کہ سہب اتون زرس خواری مریک، ہر اتم ہیٹنگ ہیئت تے باس اسکان کریہ، و اوفک تینے وار دم آ چنڈارہ۔ لٹک آتے سرفیرہ، دانگ اینگ ددینگارہ۔ و مارکوک و کچک آک اوفتے اسپاچ کنگ کن اوقتا رند اٹ ددینگارہ۔ و لے پیشیم آن مسٹ ہر اتم دے انا باسی وڈاکہ تو ہیٹنگ پدین آ جاگہ غاتیا ہنارہ تینے ڈکارہ۔ و ہیٹ تا جان چھا کہ، و اوفک است انا کام آ خواہنگ کریہ۔ و مارکو تے زرس سٹ و درک اسے نا وار رسیگا کہ۔

داسہ اوقتا پیرامپ آتا نشانہ بچ ختا متوکہ۔ و لدا ایلو کافوٹی بنگ آ اوفتے تیر کمان ہم رسیگا سس۔ گرا اوفک مدام تینا مون آن گدرینگوک ہر مرو، گوج، بھلا مشک، چچی و چک آتے خلنگ اٹ اختہ مسرہ۔ پیشیم آن پد اوفک شکار ۽ سل کریہ، و سفا کریہ، اوکان پد تین تون مند بے تے اوڑا خوشکارہ، و لدا خاخراس لگفیرہ و کواب نا مہمانی مسکہ۔

ہر دے گدرینگوک آدے آن زیات باس خننگا کہ، ہیٹنگ ہم ہیٹ تا جان ۽ زو الارہ۔ و اوفک گوڈ خلسا بازن آبے تا کیرغ آن بچوک خزن آبے تے گنسا ہنارہ۔ و لے کنتا و اونا سنگت آتے باسی ناچ ۽ درک اس الو۔ اوفک خید اٹ اسٹ گوازی ٹی ہندن اختہ مسرہ، کس پائے بس ہندا اوقتا زندا نا کل آن گچین آدے مرے۔ سوارہ غان پد اوفک جو کریہ، گو کریہ، یا ملنڈ و مسخرا کریہ۔ جو انا وخت آ اوفک ہولن ماسی آ بوچ آتا روتہ غاسیٹ تین پے تین ۽ ہوتم اسکان لٹ تسرہ تا نلہ بے انا دستہ اس امن نا نشان نا وڑاٹ چست متوکہ۔ و لدا اوفک جم و جوش اٹ برجا جنگ ۽ شیف شاغنگ کن خردوک آمر و نا ہو جکا و آتے تینا تعلق آتیا خوشکارہ۔ اوفک بلہ غاتیان بنگسر کہ زور آک اصل اٹ داسخت کن خرم انا ہو جکا و تے کاریم اٹ البسرہ۔

وخت وخت اس مارکوک تانزی متون اوار چکر کن پیش تمہارہ، تانزیک گلچک ناسہ وڑا سے ۽، ہر اوفتے مندکا نابدغ آک کرن آتیا سانبارہ۔ اوفتے رکھ و شکار کن چچ آ فریقہ ٹی گچین تکنگا کہ۔ تانزیک کبھی میٹل تے خرما تیان پچفیسر۔ گوازی نا وخت آتولہ غاتا شکار تو مارکو تے کن چچ اس ہم الو، انتے کہ اوفک بھلا بے تیٹی تینے ڈکسا تینا ممت آہو کم، راوت، خلیغا و بر شیر نا شکار کنگ کریہ۔

بھارت وخت سنگت اس بے وسیخا پٹوک آھیٹ تارنڈا، تینا سنگت آتیاں بتل تماکہ، بناٹی تو ہیٹ تے
 چُچ کر سا ستافا تون ہنا کہ توسکہ، ولدا اودے تینائی دوست بسکہ۔ اننتے کہ دا وخت آو بھلا سا ہدار تا شکار ۽ کنگ
 کریکہ۔ تینا مننت و پُرت آتیٹ اولس خرم، خلیغا، بر شیر تا شکار ۽ کتو کہ، بلکن غٹ آن خلیفوک و زوراک آ
 گڑا۔۔۔ بھلا میہی تا شکار ۽ کریکہ۔

ہر اتم اودا بے مہار آ میہی ۽ گھیر کرے تو او ہندن ۽ بھیم اس تالان کریس کہ اودے خلنگ کن کہیہی
 شکاری تے راہی کروئی تما، ولے اوفک اودے زرس ٹھیہی کنگ کریر۔ وخت اس کہ میہی غٹ شکاری تے تینا
 تیز انگا مرغ آتیٹ ٹھیہی کرے۔ ٹھپ آتا ڈرد آن او پین خاردرے۔ واو خلق انا پیشن نا کشار تیٹی کاریم کروک
 کشارگر تے خلک۔ پنی آشکاری کننا کنتے ہمو وخت آ جنگل اٹی تینا بدن نا تاغنت کن شادا دوئی کنگ کن اسہ
 کد امپ اسے موٹ تسکہ۔ ہر اتم اودھول انا تو آرتینا خلق انا بندغ آتا خواست ۽ پنگ تو نمون مننگ کتو۔

او میہی نانت تارند آتے ڈرسا ہندن چُچ چُچانی اٹ راہی مس کہ پُٹ اس ہم سُر تو کہ، او پیراڑو تینا بار تینا
 ششمیکو جس آن کاریم ہلککہ۔ زوت اورند آتے خنا، ہر اتمست انا تینا بھلا بھلن نسر۔ اودو دینگا بھلو دم اس
 ہلا میہی نالڈ آتے گندکشا و اخیر تینا غٹ لائی و چاہنداری تیان دامزہ جون آنہار نا پد رند ۽ خلک۔ او پیٹنگ مرغن
 آ بے تیٹی ڈوکوک نس، ولس وڑاٹ تو او چُچ خنگنکو کہ۔

کننا بل ۽ چکسا بھلاز جوانی اٹ نک کرے، و سُم ۽ یلہ کرے، ہر اسل نک لگا۔ میہی مہالو آن زیات ٹھیہی
 نس، او پین خار اٹ بس۔ کننا دانگ اینگ درک ترسا تینے اونا جہو تیان بچفے۔ واو اودے تینا مرغ آتا گواچی
 کنگ ناخرک نس کہ کننا گڈیکو وخت آیو کُنڈا جُچ اس خلسا پین سُم اس یلہ کرے... و میہی کسک۔

کننا تارند انگا شوکار ۽ پنگ آن پدا یلو بے سہب آشکاریک لڑسا ٹڈو ہلا تینا ناوچہ غاتیاں پیش تمار۔
 او میہی نامرغ آتے پرغنگ و سل کنگ نا حکم تس۔ و پین بندغ بنگ کن پارے، تاکہ دادے گرسا خلق اسکان
 دنگے۔ خوشی آن چکرہ خلوک آ بندغ آک گننا ۽ بخیر کنگ کن خلق انا بِن درگہ غاسل تالان کریر، تاکہ اونا نک
 مشی مفس۔ دھولی ”عظیم شکاری کننا“ نا پین اٹ شیر خلککہ۔ چُنناک خرن آلڑتے بیرک آنبار چست کر سا
 ”عظیم شکاری کننا“ نا نعرہ خلسا نسر۔ ہر بندغ دا عظیم انگا شکاری اسکان سر مننگ نا کوشست ۽ کریکہ، و تین پہ
 تین ۽ دھکے ترسا اوڑسکان سر مننگ نامتا ماری ٹی اختہ نسر کہ نوا اوڑان زرس نرزوری اس دو برے۔ چُنناک مرغن
 ۽ شت ہر فسا شکار ناراک کر سا چرکا و کر سا میہی نادا پارا اپیار آن ناچ کریر۔

و ولد مخلوق نا چُچی ٹی بروک، غٹ آن زیات کاڈا، بے کچ شرفمند، و جفورے نا کل پیغلہ غاتیاں زیبا،

مَون... بلکن مچ آگیمبیاغان زبیاانگا مسڑ اونا کُنڈ آمون کرے وگوڈ خلسا اوڑکن بخ ۽ دیر مونی کرے۔ کنتنا ملاس آلو، ولے مسڑ ناست اکن او بیرہ ہور تے پالنے۔ ولدا مسڑ غٹ انا مون آمہر و مریبت نادرشانی کن پالن آخن نتون ہمو دیر تے گلم کرے۔

مخلوق نا پچی پیرانگا نیڑی عمورو و بنتا کن کسر کرے، ہرا چھڑی ناسیبواٹ راہی روان نسر۔ شکاری پیرانگا لمہ ۽ شمب کنگ کن یلہ تس تینے، وخت اس کہ عمورو گمراٹ اونا کُنڈ آہر اکہ۔ مخلوق ”کنتنا، کنتنا“ ناکوکاراٹ اختہ نس۔ دا ہداسکان کہ کچک آک ہم اونا ستا کن غوگا رہ۔

اونا تانزی غوگا کہ۔ ”کنتنا... کنتنا“ ستافا گنوک آتیا نبار کوک کریکہ۔ کنتنا تع آن اجم کرے۔ اوخنا کہ اونا بے خیال کروک آبیٹک پین اسے ناکشار آمون کریسر۔ ستافا، ایوسنگت آک وکچک آک نسخان اسے آن تو اوفتے توریر، ولے کنتنا ہندن شکی مس کہ ولدا او مچ آنوک دے آن بُغ خننگ ناگیگ کتو۔

چانڑ دہمی کو بخش

دے تینا باسنی ناوڑ تے کریکھ، پنج نوک آتالان باڑن و باسن آمد داسہ تو بنا کر یس، باسنی ناخاخر دسوک آ زراب آتیاں مُرانا گڑاک پین بھلن خننگارہ۔ مخلوق کُھد آتے ٹی ہم ہندن خید خلککھ، ہراوڑ کہ کشاری ڈغار اٹ اوقنا خید آک چڑارہ۔ کنتنا نا ہیٹ خوفنگ کن رادہ مننگ آن مُست بنتا ہڑ دے اونانت تے خیسن آجوز اناتیل اٹ چرپ کریکھ۔ ولے ہر اتم پیشیم آن پداو پدی بسکہ تو اونا جوڑک باڑن، نک تے باسن آڈغار ناسوب آن ترخارہ۔ منہ مارا سے نانک کیش کریرہ، و بھاز آک دتر مسرہ۔ ولے پگھ غاوفک تینا باوہ غاتیا نبار، بیدس گلہ شونی آن، بھلا باسنی تیشی باڑن انگا کا پچر آتیا مون کریرہ، ہر اوقنا حالت خلق آن ہم بدس۔

ہر اتم دے نیمروچ مسکہ، تو مار کوک، کچک آک و ہینگ سیخاٹی تو سرہ ہلگارہ۔ اوفتے ہڑ دے ناچنکا مُنکا شکارنا ہم سیک متوک۔ اوفک گیشتری تین پہ تین مجلس کریرہ۔ اوفتے کن شوانی ناڈن پاچس گوہنگا سس۔

مُچ آدے کروک آچولہ اوقنان تے باسفننگ کن کم تہما کہ، انتنے کہ دے انا اندر مننگ تون بخ ہم ہندن ترند مسکہ، ہراخس کہ دے آن باسنی ترندس۔ نن نارغ آن پد ہر کس تینا اسٹوپ ناخڑک آتینے غور بیفیکہ، عمورو و اونا ہم ونیک اسہ اسٹوپ اسے نارہی آتوسرہ، و اوکل آن جتا چار میکو کافو نارہی آپیر انگا بلہ غاک تولوک چناتے کسہ ہننگ اٹ اختہ مسرہ۔

کنتنا وایلو کافو ناچناتے لاین وایلو کافو نایلوٹانگ پاش آچنا متون تولنگ وڑتو کہ، گڑا اوفک دافتیاں ہندن مُر تو سرہ کہ دا پڑک انا بخش اس خننگکس، و کسہ ہم خف تولنگ کیر، ہرا داسہ ہم اوفتے وڑاک۔ بھاز وخت اوفک ہمو اسٹوپ نارہی آتولنگ نا ہم کوشست کریرہ ہراڑے گپ و تران برجا مسکہ، پیر انگاک تینا ہمو دے تے است آایسرہ، ہر اتم دے انا توش آن پھل آک گیمریگا سر، و کشاراک ہشنگا سر۔ ڈون تادیر آن تام اس بسکہ، و بھاز آک بار سوئر۔ امر دے نسر، کہ بندغ آک باسنی آن پگ آتبار بار سوئر۔ داوار ہم باسنی بھاز نس، ولے اوخس ہم آخا، اوفک داکان زیات باسنی ناکہی ندخنا سر۔ کنتنا پک کر یس کہ پیر انگا تا است آدمام اسہ

نہ اسہ خوارۂ واقعہ اس بریک۔

انگت اسہ دے اس باسن آتہو کس پائے خاطر دسیکہ، ون نائیخ لیپ آتیٹی ہم مخلوق ناہڈ آتینان
گدرینگا کہ۔ ولدا پگہ غاوقک مون ۽ پاک کریرہ واسہ پوسکن ۽ زندا سے کن نت دوغلمکہرہ۔ اسہ زن اس 'ہارمتن'
تہو چکا۔ نئے داترند ۽ تہو اس نس، نئے مچ اس نس۔ مست امر کہ نس، ولے مچٹ تو آسراتی دوئی مسکہ۔ داڑان
چپ داتر شاغوک آتہو وگڑ دکرار و مدام برجا سلیسکہ۔ کم وود نیم نوک اس اسکان ہارمتن، چلیزنگا کہ، دانا بنا مسکہ تو
مخلوق ناہز وہ غاک کرار کرار آسن مسرہ۔ لمہ باوہ غاک چناتے مست آن زیات لٹ تسرہ و چڑارہ۔ دُن تو مندکا
نا بندغ آک جنگ و جھیرہ ۽ تک اٹ اتتوسہ، ولے دُن بچ متوکہ کہ جھیرہ غان بیدس بھلاتا اسہ گھنٹہ اس ہم
تدینگوس۔ خاص وڑاٹ ورنانا ارے زریفہ غاتانیا م اٹ، دُن کہ عمورو و بنتا تسر۔ مخلوق تینا اراتیان کوکڑ و کرسا
خنا کہ کہ نیٹری سے نالمہ ددیگسا اونا کھڈی ٹی ہنا، ہنداڑتون شور وغوغا وڈا کہ، و چیلک ناٹوکری، رزان، دلا، و
پچ آک کھڈی نا پیشن آپر آتبار دسیرہ۔ زریفہ وادنا لمہ تینا گڑاتے ہر فسا باوہ نی آکھڈی ٹی ہنارہ۔

کم وود ارا نوک آن پد ہارمتن ہراوڑ بنا کر یس، ہندن انگت سلیس۔ اسہ دے اسے آن ہم کم وخت اٹی
آسمان سفا مس۔ اسہ زن اسے ٹی باوہ نا ارا غا ہنوک آ زریفہ غاک تینا کھڈی تینی پدی بسر۔ وادقا لمہ غاک ٹیکی تا
ہل و تس کرسا مچ آخلق اٹی سفا نی بیان کریر، ولے پچ نوک آتالان خشک انگا ندانا تین داسکان نیم مسوس۔
دُن تو اراتینی کن خور نا فراوانی نس، ولے ولدا ہم لمہ غاک اراغ مچٹ بسیرہ۔ انتے کہ لس وڑاٹ اسل بھاز
کنوک ۽ بندغ اسے نا ہم است پچ اس بتوکہ۔ دے انا تہوش دُن پا ہر بندغ نا وس ۽ دیر کر یس۔ مخلوق بھاز کم
ہیت کریکہ، ویرہ ہو کاریم ۽ کریکہ، ہرانا کننگ بھاز الی مسکہ۔

مال و ساہد اراتا سل تے ہیٹک چونڈ سا چونڈ سا کومبو کر یسر، وادینیٹی بیدہ بٹیسر۔ مچ آدے کارکار کروک آ
کلڑ آک تینا پرہ غاتے تالان کرسا چپ تموک تسرہ۔ بولوک ہم سیخا نا پد رنداٹ پیننگن آ جنگل آتینی ہناسر۔ و
بھاز کم خندا گارہ۔ کننا محسوس کرے کہ ہینک دے پدے آ کم خواہنگ تسر، و لپڑزہ و لاغر خندا گارہ۔

بھاز باستی ناسوب آن یا گڑا بھلن مننگ ناسوب آن کننا وادنا سنگت آک، ہرافک کم وود شش نوک
اسکان ہیٹ تے اسجا خوا فیسر، داسہ تینا گر ۽ تینا ہم ہر فسا دانگ اینگ پیشن تمارہ۔ کننا محسوس کرے کہ اوکھی
دے تسکان تینا سنگت آتینان اسل جتا مسکہ۔ او مر تو لوک، خاطر دسوک آشزن آتے ٹی خواہوک گروادقا شوان
تے ہرا کہ، وادفتیان اسہ کنڈ آکشار گرتینا کشاری ڈغاراٹ رُدوک آبے و بوچ آتے پنا کہ۔ دے آتموک بے و
بوچ آک باستی آن لڑزوک خندا گارہ۔

پیشانی آن خید آتے پاک کرسا کنتنا سحنے کہ دا علاقہ نابندغ آک وڑانا ڈا سے ٹی دا خواری تے سگرہ۔ ہرا مشکل، گڑیفوک و کسفننگ ناسوب مریرہ۔ او خاخر دسوک آدے وڈنڈریفوک آن تے است ایسکہ یا بروک آپر تا بابت تگا کہ ہرا خلق ۽ بلاوڑ اسیٹ بدل کیرہ و مخلوق ناہن برکن ہنڈ آتا جا گہ غاچنکا کشتی تے کاریم اٹ اتوئی تمک، اوفتے پرودے ہڑتوم آتا گرج نس۔ ولے ہڑتوم آک یا تو گرج آن زیات یا اسل بھازمچٹ مسرہ۔ ہیک پڑ ورو درخت آک میوہ غاتیان پڑروسرہم تو اودے سانس کہ اسہ وخت اس بریک کہ گدرینگوک آ پڑتا کشارانا کوڑیک چڑہ۔ وڈکال بنا کیک، مخلوق بین آن کہیک۔ اونا گچین ابلہ یائی سا غانبار۔

لاب اناند است ۽ سیدوتسکہ... اوکان پدلاب انامیلہ... ولے دا غٹ بھازو گدرینگارہ وولدا مرغن آبا سن آ، خشکی اناند دوارہ بسکہ۔ وارختا کروک آہارمتن چگا کہ۔ ہرانا وخت آبتا اوڑامدام چڑاکہ، یالاین ۽ خلککہ۔ داہد اسکان کہ اونا است ہم چنکا ایلیم کن ارمانی مسکہ۔ گڑ ۽ پدی ہگلنگ نا وخت آ اوکھی واربنوک آکسہ غاتے است ایسکہ، ہرافتے اولاین ناوئی اٹی بنگو سس۔ کہ ہراوڑ اوقتا باوہ پیرہ غاک مدام خلیس و بھیم اٹ زند گدریفیرہ۔ کنتا کساس کرے کہ بندغ آتا زند مدام ہندن خرین مسے، وکس پائے مدام ہندن سلک۔

ہڑدے بیگہ تون امام صاحب اللہ غان پراکن دعا کریکہ، واسہ دے اس ہراتم گہوش اس مش تے بش نس تو جفورے نابندغ آک خوش مسر۔ اننتے کہ دا گہوش انا مطلب پرا نامتائی نس۔ پگہ غا مخلوق ڈغار تیبٹی ٹچ مس و بوچ آتا ڈیمبری ۽ خاخر نس و پینگن آموٹل ڈغار اٹ گوی کنگ ۽ بنا کرے۔ باسنی ڈن تو سگنگ متوکہ، ولدا ہم خید آن چڑو آ بندغ آک چاپ ۽ بنا کریر۔ اولیکو کافو نا چنکا دانگ اینگ ددیگارہ و وڑکسا بال کروک آ پوغ تاہس تے ہلنگ کن متاماری کریرہ، ہراو فتے کن خوش بختی ناہیت اس نس۔

پگہ غادے انا کرار چلوک آتہوہس تے ڈغار تا مش تیبٹی اوار کرے، ہراڑان بروک آ فصل بھرم اینک۔ کشار گراک بیل تا مک اٹ نالی جوڑ کنگ اٹ اختہ مسر۔ کنتا ۽ مد آتا کٹپر وک آدا چرجوئی تا نیام اٹ ہفت سال تدیگا سس۔

پانزدہم سیکو بسخ

اِرا پِرِ خَلکَر گدَرِ یَگَر۔ وِ بِنَا ناپِڈ پد اِپِرِ س۔ او مُسْت اَن زِیا ت چڑِ تِی مَسوَس وِ ہِڑ توم اَمار تے پِچہ بونڈ انا پِچ ۽ وارا س الیو کہ۔ کنتا شوانی نامنت وارنس، ہرانا سوب آن او ہڑ دے منہ گھنٹہ کن، پچا کہ۔ ولے لاین کن اونا است بھاز ارمانی مسکہ، انتے کہ اودا خس بھلن نس کہ شیطانی کروسس و پچہ کنوسس، ولے اونا ایلم دا خس بھلن آلو کہ اراغان تیا پیش تمنگ کروسس۔ گرا اسہ دے اس ہر اتم پدی بننگ ناوخت آ اولاین ۽ ہو غنگ آخنا تو مچٹ ترندی اٹ بنتاغان سوج کرے کہ لاین ۽ تین تون کاریم کن دیو؟ بنتا غاراٹ پارے ”او“۔ داہبکہ کروک آتور و آ لاین نا خوشی بے کچ نس۔ ولے کنتا ۽ تینا دا بے چیت آجوزہ ٹی بننگ آہندا خس بھاز خار بس، و اونا پنگ تون لاین ۽ جوان پچہ بونڈا کرے۔ لاین بھاز ہوغا، ولے ولدا دغر آنبار سٹکا ٹی کرسا ایلم نارنداٹ راہی مس۔

اوکان پد ہر بیگہ تون کنتا ۽ لاین درگہ غا ہندن او میند ارتو لوک خنا کہ بھلا ایلم اودے تین تون دیک۔ و کنتا ہندن کر یکہ ہم۔ ولے دا سوب آن آخا کہ اونا است خواہ مسکہ، بلکن اودے لاین نالٹ کنتا نا خلیس مسکہ۔ کنتا نا چنکا ٹانگ پاش آ ایلم اوکن اسہ خلیفوک ۽ نغ اے آنبار نس، و اودے تینے آچچ آنبار لچوک نکا کہ۔ ولدا او خنا کہ منہ پین مار اس ہم تینا چنکا ایلم تے تین تون ایسرہ۔ چناک جتا مر سا گوازی کریرہ یاد دینگارہ۔ ولے تینا بھلا ایلم تیان مہ پنتوسہ۔ ہرافک او فتنے ہدا اس اسکان گوجالنگ نا کوششت کریرہ، یا وخت وخت اس او فتنون اوار ددینگارہ۔ ہر اتم کنتا و ایلو فک درخت آتیا لگارہ تو چنکا چناک او فتنیا نبار کنتا نا کوششت اٹ ڈ غار آتمارہ۔ ولدا بھلا ماراک او فتنیا ملنڈی و ژاٹ مخارہ۔ چنا تا مہ مننگ آن او فتنے ہم چس بسکہ۔

ہر اتم کنتا وخت اس لاین تون اوار تیا مسکہ، تو اونا زیا ت خیال ۽ تخاکہ۔ غڈ و پچ اس ہر فیکہ، و پار یکہ کہ سنبل نا درخت دا چنکا گراغان رُدانے۔ شہدانا ہیٹل اس بھاز ہز اٹ ہلککہ، و لاین ۽ اونا ڈنگ ۽ نشان تسکہ۔ ولدا ہیٹل ۽ چچی راستی کرسا پار یکہ کہ ہیٹل امر پھل آتیا ن ہرغ ۽ پوشسا بھلا درخت آتیا تینا کتا مپ آتیبٹی شہد

جوڑ کیک۔ لاین کرار کرار آ کنتا غان بھاز زیات سوج ارفنگ ۽ شروع کرے، ہرانا اوبھاز خُککت اٹ ورندی ۽ تسکے۔ دا احساس است اکن سیبواس نس کہ لاین کن کنتا چاہندار اس نس۔ گڑا کنتا تینے ہشت پرتیان ہم بھلن تکا کہ۔ داسہ اوڑ کن چُنکا ایلم ویل اس آلو۔

دُن تو کنتا پاش تو کتو کہ، ولے ولدا ہم بیگے تون پدی ہنگ آ اولاین آن جم و جوش اٹ بخیر کنگ ناو میت نقہنخ۔ اسہ دے اس اولاین ۽ تین تون مجد دنگ آخننگ آبتا ۽ بشخندہ کنگ آخنا۔ داسہ او گیشتری پاریکہ : ”تینا ایلم آن خُو ہیل کر“۔ ولے داڑتون او او او او او کنتا ۽ پنچہ بوڈا کنگ ناوار ۽ ہم دو آن ہنگ کن الیتو کہ۔ ولے مُست آنبار مدام آخا، وخت وخت۔ البتہ لاین ۽ دادھڑ کو مدام رسیگا کہ، کہ اگہ او بدخوئی کرے تو او اودے کنتا تون راہی کپک، ولاین مچ آدے ۽ ماخولی اٹ گدر بیفیکہ۔

او ہڑتوم آک اراغان مدام دوپہ دوئی بلوک پیش تمارہ۔ ولے پیش پیش تمنگ تون کنتا تینا سگت آتون ملنگ کن لاین ناو ۽ یلہ کرسا رُم کریکہ۔ ولاین اونا رنداٹ دیدگا کہ۔ اسہ دے بیگے تون گوازی ناو وخت آاسہ مارا اس لاین ۽ بٹے، تو کنتا بھاز خاراٹ اودے دھکے ترسا پارے۔ نے خراف دا کنا ایلم ۽۔ ولے او ہڑتوم آتا تین پہ تین چہرینگ آن مُست ایلوفاک او فتا نیام اٹ خیر کفریر۔ کنتا ہو غسا لاین ۽ چھی ترسا جک کرے و مُر درے۔ او تینا سگت تون دا وڑ کنگ آپشیمان نس۔ واو ہم چُنکا ایلم کون ۽ فضول ۽ گڑا سے کن۔ داسہ لاین پاش وڑ اٹ ہر کاریم اٹ کنتا غانبار کریکہ۔ دا ہد اسکان کہ عمرو و بنتا نامون آہم۔ کنتا پاش وڑ اٹ نا استی درشان کریکہ، ولے تہہ آن گمر ہم کریکہ۔

اسہ دے بیگے تون ہر اتم لاین درخت آ لگنگ نا کوشست کرے، ولے تما۔ تو کنتا اودے لگنگ ہیل نس۔ وخت وخت اس اودے ویر کٹولی نا وڑ تے ہم ہیل تسکے (تا کہ لاین ہمو مارانا مون اٹ تینا شرف ۽ چفنگ کے، ہر اودے ایلوفا مون آشکی کریسس) داکان بیدس ہورتا ملک اٹ سیٹی خلنگ۔ (دُن تو لاین ناسیٹی شوکار آنبار نس) اودے ہونیال ۽ درست کنگ ہم ہیل نس، ہرانا پتن آتیان اونالہ چاء کیک۔ اولاین ۽ ہشار کرے کہ لڈ آن ودی مروک آجوبک (پاک) ۽ خلنگ نا جاگہ غا کرار آہر فسا گھڈ آن مُر ہینگے، انتے کہ اودے خلنگ جوان ۽ ہیئت اس مفک۔ ولے بھاز کوشست آن پد ہم کنتا دے انا ملک اٹ وخت ۽ چاہنگ نا وڑ ۽ لاین ۽ ہیل تننگ کتو۔ ”نی داسکان بھاز چُنک اُس۔ ولے زوت ہیل کیسہ“۔ او پاریکہ۔ اگہ لاین اڑزان ۽ گڑا اس ہیل کنگ ناو وخت آبے واکی نشان تسکے تو کنتا نئے بیرہ اوڑا چڑا کہ، بلکن چپلہ کپ اس ہم سٹ تسکے تے۔ ولے زرہ سے آن پد تینا کوس ۽ ٹانگ پاش آ لاین ۽ بیننگ کن تسکے۔

کرار کرار آکنتنا تینا ایلم آن خرؤک مرسا ہنا، و ہمون او جفورے نا بھلا مارو بندغ آتا و تینا وئی اٹ پر خء کم مرسا خنا۔ ولے او مدام دا سحیفیکہ کہ او داسکان ارٹمیکو کافوٹی ء، و تینا لمہ نا ٹھڈ اٹی خاچک۔ بھلا ماراک ہرا نرینہ تی رمانشت کن ہناسر، مدام کنتنا نا ہم سن آتے خننگ تون چڑارہ و غلکرہ۔ وخت اس کہ بھلا وئی انا بندغ آک، دُن کہ عمورو و ایلو فک، دا وڑ نشان تسرہ کہ او فک ارٹمیکو کافو نا مارتے بیرہ سلنگ اٹی ء۔ لمہ نا تا ہیبت مرے تو او ہر اتم جنگل اٹی تنیا مسکہ تو خاراٹ است اٹ پاریکہ کہ نرینہ اس مننگ آن پدا و بنتا ء ہمو ہند ء ایتک، ہرانا نیٹریک حقدار اریر، ولے زرس خلکت و مہروانی اٹ۔ اخر او اونا لمہ ہم تونس۔

او فک ہمو تم جوڑہ ٹی بسرہ ہر اتم او فنا ہم سن مستک، ہر افک او فنتون او ارگوازی کریرہ، بھلن نسر۔ او فنتے چیسٹ ترسا پاریرہ کہ او فک زوت برامی مریرہ۔ کنتا ء دا ہیبت آ بھاز خار بسکہ، کہ مسن تا برام تو 14 پر تا ایب کیب اٹ مریک، ولے مارتا برام 30 پر یا اوکان ہم زیات وخت اسکان مفک۔ گوئڈ دا کہ ارٹمیکو کافوٹی مننگ کنتا و اونا سلگت آتیکن مدام است ہسونی ناسوب نس۔ بیدس بیگہ نا وخت آن ہر اتم او فک تنیا گوازی کنتگ کن پیش تمارہ۔

ہر اتم او ہڑتوم آک چکر کن پیش تمارہ تو کنتا است اٹ تگا کہ کہ اولاین ء سفر اسے آدنگ اٹی ء، دُن کہ بھاز وخت بندغ آک تینا مارتے دریرہ۔ بھلن مننگ ناسوب آن او تینے آ خاص ء زمواری اس تگا کہ۔ انتے کہ لاین اودے علم انا تمبہ اس تگا کہ۔ و ہنا ہنا کہی ہی سوج آتے کریکہ۔
 ”دنیا امر ء؟“

”ہر“ کنتا ورندی تسکہ۔ ”نئے بندغ نئے دیر کٹولی اس، کس اس دا خس مر اسکان ہننتے۔ نئے کس اسے دانا بابت پک معلومداری ارے۔“

”نی ارافانگ تون انت خوانسہ؟“

کنتا قرآن نا بنائی آیت آتے تلاوت کرے و لاین ء پارے کہ ”داسہ نی خوان“ ولے او اڑیگا و خواننگ کتو۔ کنتا ء سانس کہ ہندن مریک۔ او باوہ تی وڑ اٹ پارے، نے منہ وخت لگک۔
 ”مخلوق بومب آتے انتے خلپک؟“

”اننتے کہ ننا غٹ ایماندار آبز رگ آتا ہر وہ غاک بومب آتیبٹی مریرہ۔“ ولدا اولاین ء بلہ یائی سانا بابت پارے۔ ”او، ناست آجوان بفلک، نی اوم بھاز چنک نس۔“

”اے درخت آہراچک تو لوک ء؟“

”شیر و کاب“

”اوانت کُنیک؟“

”ہل، چُک و ہندا وڑانا گڑا۔“

”اوہ...“

کننتا ۽ ہم سما آلو کہ اودے انخس چاہنداری ارے... ولے وخت وخت لایین ہندن ۽ سوج چست کر یکہ، ہرانا ورندی اوڑتون ہم متوکہ، دُنکہ:

”دے اٹ خاخراس لگوک ۽؟ باوہ جان ن تون انتنے خاچپک؟“

داوڑانا سوج آتیاں اوڑمُٹنگ آن پد ہندن چُپ کر یکہ، دُن کہ اونا سوج آتیاں دم درہنگسا عمورو کر یکہ۔ گڑالایین ہم پین ہیئت کتوکہ۔ دامنداکا خاہوت آتا رمانشت نابشخ اس نَس، کہ اگہ مون نابدرغ ہیئت کننگ خواپ، تو اوڑتون ہیئت کننگپ۔ وخت اس کننتا تینے اسہ کڑمب ۽ خیال اسے ٹی گوہنگوک نشان تسکہ، یا ہیئت ۽ ہڑسا کہ۔ داوڑمننگ آن پد لایین پین بچ ہیئت کتوکہ۔ وہرتم کننتا بَش مسکہ تو اوہم جک مسکہ۔ کننتا وار رسیدگ تون عمورو یا بنتا خان لایین ناسوج آتا ورندی ۽ اڑفیکہ۔ ولے اوفتے پاتوکہ کہ اودانخس سوج انتنے کییک۔ ولے ہندن لگا کہ کہ اوہڑتوم آک ہم چاہسرہ کہ اوانتے اڑفک۔ اصل اٹ اوہڑتوم آک ہندن نشان تسرہ کہ لایین ناموماری ۽ ہرٹنگ آن پد اوفک کننتا ۽ بھلن تکرہ۔ داسہ اوردینک اسے نارنداٹ لایین آبتنا نامون آہم چڑا کہ، یا اگہ اولمہ نامہیت ۽ ہلپر وسس تو اودے چپلہ کپ اس سٹ ہم تسکہ۔ دُن اگا وخت آبتنا زراک آتینے بے چکار کر یکہ۔

داسہ لایین تینا ایلیم یا لمہ ناراہشونی آن بیدس چُنکا مُنکا کاریم تے کر یکہ۔ وعمورو و بنتا ہم لایین کن سوج کروک کننتا ناسوج آتا ورندی ۽ تسرہ۔

باوہ نا کوٹھونا کونٹ انتنے غیسن ۽؟ خراس تو غیسن مفک۔

بنتا اودے پاریکہ کہ ”ای دادے رُرت نادیراٹ رنگ تْسٹ۔“

اللہ ہراڑے رہیننگ؟

”اللہ ہموڑکے، ہراکان دے انا روشنائی بریک۔“ عمورو ورندی تسکہ۔

شانزدہمیکو بشخ

مے و مولد انت اس مریک؟ اسہ بیگہ سے تون لاین سوچ اس کرے تو کنتا آسٹر داس کشا و چپ کرے۔ و کڑمب ۽ چرت اسیٹ ہنا کہ لاین داسوچ ۽ انتے کرے؟ دا تو اودے سانس کہ ہرا بندغ آتے طوبوب آک ہر فرہ دیرہ، اوفک مے جوڑ کننگرہ۔ او بھلا تیان ہم دا مے تابابت بنگلو سس۔ ہرا جفورے نابندغ آتا ملکیت نس، ولے اودے داسا الو کہ مے انت اس مریک؟ ولے مسٹ آنبار لاین نادا سوچ ہم اونا تہٹی اسہ چرت اس ودی کرے۔

پگہ غا ہر تم عمور و جنگل آن جوزا نادرخت ناپاٹ، ہرافتیاں بنا ۽ پوسکن ۽ گودام اس جوڑ کر دئی نس۔ گڈنگ کن ہنا تو کنتا بند مننگ ناموکل خواہس۔ او عمور و تون بند مننگ آبھاز خوش مسکہ۔ تانکہ او پینگن و گن انگا کوڑی اسکان سرمتوس، ہر توم آک سچ ہیئت کتوس۔

ولدا گنتا یکدم سوچ کرے: باوہ! مے انت اس مریک؟

اول تو عمور و ہبکہ مس، و کوڑی ٹی دانگ اینگ پیری خلسا جوزا نا چندی شنک آتا جاج ۽ ہلک۔

”ہرا بندغ آک مے مریرہ، و ہرافک کہ افس، اوقنا نیام اٹ پرخ داخس آسان اف۔“ اخیر اوقفر ۽ اسہ گچین کروک بند اے آٹو کسا ہیئت انا بنا ۽ کرے۔ مے تا کھڈی تابامب نیان تنگ جو گلو، نامریک، و آجو بندغ آتا کھڈی تابامب نیان تنگ فورو، نامریک۔ ہرانا بابت گنتا ۽ سانس کہ او بھاز جوان ۽ بے اس مریک۔

ولے مے تامون آوخت اس ہم اوفتے مے پاننگپ۔ عمور و تینے ارمانی کرسا پارے۔ کنتا دا ہیئت ۽ پہہ متو، ولے کاٹم ۽ لوڈ و تس۔

منہ بندغ اس مے مریرہ و منٹ اس مے مفسہ، انتے؟ او پین سوچ اس ہم کرے۔

عمور و پارے کہ مخلوق چندی وڑمیٹ مے جوڑ مریک۔ منہ مے نیارٹی تیان ودی مریرہ، عمور و جفورے نا منہ بندغ اسے ناپن تے ہم ہلک۔ ہرافتے کنتا درست کریکہ۔ و اوقتیاں منٹ اس اونا وئی انا سگت آتا باوہ

غاک نسر۔ منہ بندغ اس دکال تیٹی تینا خلق آن امپ ولڈ کرسا جفورے غا بسوسر، وکن خور و ہسکلین نایوز مے
مننگ ۽ امناکریسر۔ وخت اس کہ منٹ اس پین جنگ آتینا پد بندی جوڑ کرسا انتگاسر، اوفک ہندا سوب آن
مے مسوسر کہ اوفک نرزوری اٹ جنگ تمنگ نا جاگہ غا دزگیری ۽ جوان تکار۔

عمور و بئڈ انا ہندن مٹی بھلوگیل کاٹ کننگ ۽ بنا کرے، ہرا فتنے کانڈا ۽ بندغ اس ہر فنگ کروسس۔ او کنتا
۽ پارے کہ او اخص کہ پن بلکنے، اوفک مے مننگ آن پد ہم شرف کڑزہ۔ دا ہیبت ۽ کنتا تیبت ہم جوان
چاہسکہ۔

”تینا متکن آکانود آتیٹی دافنا حق آتارکھ انا پاننگانے۔“ عمور و پارے۔ ولدا او ہیبت ۽ بسند وڑاٹ پارے
کہ ہر خواجہ نامزوماری ۽ کہ او مے انا کن خور، بیرشت، اراء، اسہ نیمہ نی کشاری ڈغار اس، وارغ یا زریفہ اس
ایتے۔ ہرا بندغ آک خون، دزی یا ایلو ڈوہ تا سوب آن مے جوڑ کننگاسر، اوفنا مالک آتے گرج انا وخت آ
اوفتنے پنچہ بونڈا انا موکل نس۔

”مے و مولد آک مدام مے مریرہ؟“

”آخا... بھاز آمیک نیمہ نی کشاری ڈغار نا کٹیاغان بچفسا مالک آن بہاٹ آجوتی ہلیہ۔ او کنتا ۽ ہندا
وڑا نامنہ مے تا پین تے پارے۔ ولدا او منہ ہندن ۽ مے تا پین تے پارے، ہرا فک خواجہ غاتا غا ہوت اٹ برام
کرسا آجو مسوسر۔

جوز انا بئڈ انا ہولن آکلر تے ہر فنگ کن عمور و خزن آول آتینا ہولن ۽ تناب اس جوڑ کرسا پارے کہ بھاز آ
میک تینا خواجہ غاتیان ہم زیات شو نہال مریرہ۔ اوفتینا بھاز آک تو تین کن ہم مے جوڑ کرینو۔ و منٹ اس
بھاز پنی مسنو۔ ”سندی یاتا ہم ہندا فتیان اسٹ اس نس۔“ کنتا وار اتون پارے کہ او پلہ یائی سا و ڈومب آن
عظیم بزرگ مے سپہ سالار اسے ناپین ۽ بنگولاسس۔ ہرا نافوج کیمہی دشمن تے بے سہب کریسس۔

عمور و ”او“ پارسا کاٹم ۽ سرفے۔ او خوش مس کہ کنتا ۽ دا ہیبت آتا سماء۔ عمور و ہم کنتا نا وئی اٹی سندی یاتا نا
بابت بنگولاسس۔ مارا نا چا ہنداری ۽ جا چنگ کن عمور و سوج کرے:

وسندی یاتا ناملہ دیر نس؟

”سوگولوں، میہی زال“ کنتا گمراٹ ورندی نس۔

عمور و بشخندہ کرے و جوز انا بئڈ انا ارا بھلوگیل تناب اٹ تفسا تینا کانڈا غا کوپہ غاتیا ہرفے و راہی مس۔
کنتا جوز کنتا اونا رنداٹ راہی مس۔ مچ آکسراٹ عمور و اودے پارے کہ ہرا وڑ منڈ و لے ہشار انگا مے جرنیل

یاغی مے تافوج انا کمک اٹ مندکا سلطنت ۽ کٹا۔

ہر اتم نرینہ ئی رمانشت کن ہناس تونے دابابت پین ساتمک۔ عمور ونا پاننگ تون ہمودے نا چرت کنتنا نا است اٹ خلیس اس ودی کرے۔

عمور و پارے کہ سندی یاتا تینا خواجہ غاتیان خار انا سوب آن زاسس، دُن کہ تینا خواجہ غاتیان بیزار کھہی میک کیرہ۔ او پارے کہ سزا کنوک ڈوہدار آتیان بیدس اسہ مے اسے ہم بہا کنگ مفک، تاکہ اوتینٹ پوسکن آ مالک ۽ امنٹا کپ۔ ”بلہ نیو بوتو ہم چوکری اسے“ داہیت ۽ ہنگ تون کنتنا ہبکہ مرسا بانا جوز ۽ کیدا۔ داہیت ۽ او پہہ متو۔ اونا مون آپیرا گابلہ نیو بوتو نا تینا کھڈی نامون آ تولوک، دہ دوانزہ ٹانگ پاش آچنا تا سار سنجال، مسخرائی ۽ چوٹیل جوڑ کنگ، ورہی آن گدرینلوک ہر چنکا بھلا ۽ کرینگ سننگ نافوٹوک چلینگار۔ ”اوتوکس انا چوکری اف“ اواست اٹ پارے۔

پکہ بیگہ تون اوہیٹ تے گھیرا اٹی بند کرے ولاین تون ٹد ہڑدے ناکسر ۽ بدل کرسا ارا نا کٹڈ آراہی مس۔ زرہ سے آن پداو چپ چپانی اٹ نیو بوتو نا کھڈی نا پیشن آزمبرینگار۔ کس اسے نا ہنگ نا درک لکنگ تون نیو بوتو درگہ غابس و کنتنا ہراڑتو نا او بھاز مہر کریکہ، ۽ خنگ تون پہہ مس کہ اونا است اٹ ہیت اس توارے۔ اوادوے کھڈ اٹ توار کرے وچادان ۽ پادینک آتخا۔

”لمہ باوہ نامر ۽؟“ اوسوج کرے۔

”شکر ۽ کل جوان ۽“ کنتنا بھاز ادب اٹ ورندی تس، بلہ نی جوڑ اُس؟

”ای اسل ڈڈ اٹ“ او پارے

چا نا ہنگ اسکان کنتنا نا باغان ہیت بتو۔ ولدا مچٹ خلیس اٹ پارے ”بلہ... نی انتے چوکری سے اُس

“؟

نیو بوتو کنتنا ولاین آخوڑت ہرا، زرس چپ کرے ولدا پارے ”ہنیو“

”داکان بھاز مر، بھاز مہالو، ہر اتم ای ورنہ نیاری وکس اسے نارائی سٹ۔ اسہ نن اس ننا خلق اٹی...“

نیو بوتو تینا کسہ ۽ پاننگ نا بنا ۽ کرے۔ ہرانا سرجم داوڑس کہ اسہ نن اس اوسما کرے تو ہر کٹڈ آچیانٹ و پرداس نس۔ و اراک خاخر ہلوٹمر۔ اونا آرغ منہ وخت مُست اسہ قبائلی ۽ جنگ اسے ٹی خلنگا سس۔ او ہڑوڑ کرسا تینا مار و مسر ۽ ہر فے وکل اتون اوارز... پیشن آسلبہ بندطوبوب آک تینا حبشی کمار اتون اوار او فتنے ہلنگ و مے جوڑ کنگ کن سلوک نسر۔ بھلو جنگ اسے آن پد ہرا بندغ آک نزنگ کتوس، او فتنے بھاز بیدادی اٹ اسہ

جاگہ اس ٹچ کننگا، ہر ابدنغ آک بھاز ٹھھی، بھاز پیر، یا بھاز چُنک نسر۔ وسفر کننگ کتوسہ، اوفتے کل انا مون آکسفر۔ نیو بوتو آسڑندہ اس کشسا پارے ”اوفتیٹی کنا ارا چُنا و پیرانگالمہ ہم اوار نسر۔“

لائین و کنتا دو پہ دو ہلسا دا ہیبت آتے ہنگرہ۔ نیو بوتو پارے کہ گیمر یلگوک آ بندی تالغ نیٹی آہن نا کڑہ شاغسا اوفتیا بیدا کرسا، کبھی دے نامزل اسکان پند کرفیر۔ بندی تے ترند ہنگرہ کن اوقتا پٹی آ کوڑہ خلنگا کہ۔

دے نیام آ بندیک بین دم درینگ آن بے سیک مرساتنارہ۔ مٹ اس کوشست کرسا بش مسرہ، ایلو فتے نہارتا باخو مننگ کن ہموڑے الارہ۔ بندی تا مرغن آچر بھس مروک آ خلق آتیاں گدریگا کہ، ہراڑے ہشتنگوک آ کھڈی تا پنجر، مخلوق و ساہدار تا مڈول و ہڈ آک تالان تموک خننگارہ۔ کم و ود نیمہ بندی جفورے نا خلق اسکان سر مننگ کریر، داکان چاردے نامری آکسمھی بولونگ نس، ہراڑے مے تے بہا کننگا کہ۔ داڑے اسہ ورننا بندی سے مکئی نا اسہ گونی سے نا ایوزات بہا کننگا۔ ہموای نسٹ۔ داکان پد کنا پن ”نیو بوتو“ تخننگا۔ کنتا سہانس کہ دا پن نامطلب ”مکئی نا گونی“۔ ہر ابدنغ اودے ہلکوسس، او بھاز وخت مست کسکوسس۔ او پارے ”ہوکوان پدای ہنداڑے ہندی اٹ۔“

لائین ء دا کسہ بھاز دوست بس، و کنتا نیو بوتو بھاز دوست بس، ہرادا ہڑتوم آخوک آمون تے مہراٹ ہرا کہ۔ ہرافتالمہ بادہ ہم او خمب اٹ ہر فسا اوقتا باٹی باخوتسوس۔

”ہراتم ای جفورے آسٹ تو نا باوہ ”عمورو“ اولیکو کوفوٹی نس۔“ نیو بوتو کنتا غا ہر سا پارے۔ ”اونالمہ یائی سا“

نابلہ، کنا بھاز جوان ء سنگت اس نس۔ نا است آبریک او؟“ کنتا پارے جوان است آ کنا بریک، لائین ء ہم اونا بابت کل ہیبت آتے پارےٹ۔

”شاباس، بھاز جوان۔“ نیو بوتو پارے ”داسہ کئے کاریم کروئی ء ہم ہڑتوم آک ہر فبو تینے داکان۔“

چاتنگ نامنت ء ہر فسا ہڑتوم آک چرت اٹ گوہنگوک کرار کرار آبتنا کھڈی نا کنتڈ آراہی مسر۔

پگہ بیگہ تون کنتا ہیبت خوفنگ آن پدی بس تو لائین، نیو بوتو نا کسہ نا بابت بھاز آسوج آتون اوڑکن ہرا کہ۔ او معلومدار مننگ خواہسکہ کہ وخت اسٹی جفورے ٹی ہم ہندن ء خاخر اس لگوک مسے؟ کنتا پارے کہ او داوڑ نا پچ ء وڑ اس خنتے۔ کنتا وخت اس طوبوب آتے خنانے؟ اسل آغا۔ او رندی تیس۔ ولے بادہ و الہ غاک دریاب نارہی آطوبوب و اوقتا جہاز ء خنانو۔

کنتا زوت اس ہیبت ء بدل کرے۔ اگتے کہ اسٹ تو او طوبوب آتا بابت بھاز کم چاہسکہ، ایلو دا کہ دا ہیبت آتیا عینٹ ہم سجننگ خواہسکہ۔ اونا است خواہسکہ کہ او ہم وخت اس طوبوب اسے خنے... ولے بھاز مر

آن۔ اگتے کہ اوقتا بابت ہراوڑ بنگو سس، داڑان پک نس کہ اوقتا مُرسلنگ جوان ء۔

منہ دے مُست دارو درمان چمولہ کروک مسیر اس، واوکان مُست اراشکاری، گوہنگاسر۔ کل آپک نس کہ اوفتے طوبوب آک درینو۔ ہر اتم ایوخلق آتا دھول حوال تسکہ کہ طوبوب آک کس اسے درینو، یا ایب کیب اٹی ء، تو خلق انا بندغ آک دمستی تینے سلہہ بند کریرہ۔ وخلق انا رکھ ء و دوکج و دفیہہ۔ خلوک آنیٹریک چناتے ہر فیہہ جنگل اٹ دریرہ ڈگارہ۔ بھاز وار تو اوقک کبھی دے تینے ڈگارہ۔ ہموتم اسکان تا نلکہ طوبوب آتا پدی ہنگ نا حوال بتوکہ۔

اسہ دے اس کننتا ہیٹ تے خوفنگ کن تینا دوست اگا درخت ناسیخا ٹی تولوک نس۔ او ہندن ایہن بڑزا ہر اتو او پُرین آ لڑ تیشی بیست سی بولوتین پہ تین لچوک گوہ پہ گور آبت آنبار تولوک نسر۔ اوقتا لٹک آک شیف گر نسرہ۔ او بولوتے دینگ و چڑکا و آخناسس، داوڑ اسل چپ زمبرینگوک بندغ آتیا ہنگ اوڑ کن پوسکن نس۔ اونا است خواہس کہ او ہم ہندا اوڑ درخت اسے آتولے، و طوبوب آتے سیل کے۔

پگہ غاہیٹ تے خوفنگ آن پدکننتا ایوشوان تامون آہندا سرحال ء نرفے۔ غٹ تینا ہنوک آتے پاریر۔ دیسبا کوینٹھ پارے کہ اونا نر زور آلہ طوبوب آتیاں داخس خرک ہناسس کہ اوفتے گندکننگ کے۔ الہ پاریکہ کہ اوفتیاں عجب ء گند اس بسکہ۔ کل بنگو سسر کہ طوبوب آک بندغ آتے کننگ کن برمتہ کیرہ۔ ولے منٹ اس پاریرہ کہ اوقک بندغ آتے کُنپسہ، بلکن اوفتیاں کشاری ء کاریم کرفرہ۔ داہیت آستافاسیلا تینا پیرہ ناورندی ء نس کہ ”دادروغ ء تو طوبوب آک تڑرہ۔“

ولداوار رسیدنگ تون گنتا عمور و آن سوچ کرے : ”باوہ جان! کنے پاوا... کہ نم و الہ غاک دریاب نارہی آ طوبوب آتے امر خنارے؟ ولدا اور زوت پین ہیبت اس ہم اوار شاغا، کنے لالین ء پبہہ کروٹی ء۔“ کنتا ناخیال عمورو بشخندہ کرے، ولے او بیرہ تینا گٹ ء ککڑا۔ ہراڑان بسند نس کہ اودا وخت آدا ہیبت ء مونی دنگ خوا پک۔ ولے منہ دے آن پدعمور و کنتا ولالین ء تین تون اوار بوچ چمولہ کننگ کن خلق آن پیشن ہنگ ناپارے۔

نانگ پاش آلالین اولیکو وار باوہ تون جاگہ اس ہنا کہ، ہندا سوب آن بھاز خوش نس۔ اودے سانس کہ دا وار خواہی کنتا ناسوب آن رسیدگانے، گڑا او کنتا نادامن ء ترند ہلک وراہی مس۔

عمور و پارے کہ زینتی رمانشت دوئی کننگ آن پداونا ہرٹوم آایلمک جاخ و سلوام جفورے آن ہنار۔ بھاز وخت تدینگ آن پدحوال بس کہ اوقک مُرمرانا علاقہ غاتے چکرخلنگ آن بھلو پن کٹانو۔ اوقک اولیکو وار ہموتم پدی بسر، ہر اتم عمور و نا اولیکو مار انا دھول انا کمک اٹ اوفتے حوال رسیدگانے۔ پن تخنگ نادووا ٹی بشخ ہنگ کن

اوفک بے تیغ آن دے ون پند کریر۔ پدی ہینگ آو فتنے سامتھا اوفتا بھجاز آسنگت آک کسکنو، یا گو ہنگانو۔

کس اس خلق انا ہینگ انگ آن، کس اس با پڑ آتیان، کس اس برمتہ مس، یا کشار تیٹی کاریم کریک، شکار ناوخت آیا سفر اٹ کورگم مسر... ودا کل طوبوب آتا سوب آن مس۔

عمور و پارے کہ اونا ایلمک خاراٹی بسر و اودے تین تون خد مننگ نا پاریر، کہ ہرن کہ طوبوب آک انت کیرہ۔ و اوفتنون انت کننگ مریک۔ گڑا ہر مسٹ آ ایلمک مسہ دے اسکان کیمسی بولونگ ناماس ۽ ہلسا بھلا بوچ آئیٹ تینے ڈکسا پند کریر۔ اخیر اوفتنے مزل رسیگا۔ کم و و طوبوب آتا بیست بھلو بھلو آغوٹ دریا ب نا کرک آ سلوک نسر۔ اسہ آغوٹ ہندن بھلن نس کہ اوٹی مچ آجفورے نابندغ آک بند کننگ مسرہ۔ ہر آغوٹ اٹی وہ بندغ نا کچ بڑ ۽ تمبہ و اوفتیا تہن ۽ بیرک چست نس۔ خوک آاسہ جزیرہ اس نس، ہراڑا اسہ قلعہ اس نس۔

قلعہ و آغوٹ آئیٹی بھجاز آطوبوب آک نسر، و سوزا رنگ آنو کر آک اوفتا خدمت ۽ کریرہ۔ چنکا دیر ٹولیک کاشم، پٹی، شہد انا کتامپ، و سل بھلا آغوٹ آسکان سر کریرہ۔ عمور و پارے کہ ہر ابندغ آتے طوبوب آک ہلو مسر، اوفتیا بے کچ جور و بیداد کننگا کہ۔

جوان زرس عمور و چپ کرے، کنتا نا خیال کہ او گڑا اس پین گڑا پاننگ کن سبھنگ اٹی ۽، اخیر او پارے ”داسہ ننا بندغ آک داخس برمتہ کننگ پسہ، ہر اخس کہ مہالو کننگارہ۔“ ہر اتم کنتا چنک نس تو گی میا نادا بشخ ۽ حکمران ”شہنشاہ برا“ حکم نس کہ داکان پداسہ خلق اسے نا ہم غٹ باقی تے ہلنگیک، یا گڑا کل ۽ اسبجا غا کسفننگیک، و نئے خلق ۽ خاخر تننگ۔ انتے کہ حکمران آتیان خاراٹ بروک اوفتا جندا منہ سپاہی بھلا کشتی تے ہشاسر بھس کریر۔ و غٹ طوبوب آتے کسفیمر۔ داڑان دا چر جوئی دمدستی سلیس۔ داسہ اگہ وخت اس کشتی اس کیمسی بولونگ اٹ پترینگ، تو ”شہنشاہ برا“ ۽ 19 توپ انا سلامتی مننگ۔

ولے بادشاہ ہم خلق آتیان بندغ آتا برمتہ ۽ توننگ کتو۔ عمور و ہیبت ۽ برجاتھا۔ ”کم و و مسہ نوک مسٹ نن تینا خلق انا مسہ بندغ نا کورگ مننگ نا ہنگن۔ ہندا وڑ نم ایلو خلق آتیان ہم ہندا وڑ انا پڑو آتے دھول انا توار آ بنورے۔“ ولدا اوترند مرسا پارے ”ہرا ہیبت ۽ ای نئے پاننگ خواوہ، اودے بھجاز جوانی اٹ ہنرے۔ اگہ نم کنا ہیبت آ عمل کتویرے، تو مننگ کیک نم ہم مدامی کن گم مرورے۔“ کنتا ولاین دا ہیبت ۽ بنگر تو خلیسر۔ ”اسٹ تو دادے کہ تیا چ مفریرے۔“ عمور و پارے۔ و وس اس اسکان نکان پیش تمپیرے۔ و ہر اتم تیا مسرے ہم تو کوشست کیرے کہ بھلا جڑ آتیان تینے کچفیرے، و ولدا اوکان پد ہم یعنی ہر اتم نم پگا وئی اٹی بسرے ہم طوبوب آتیان ہز کیرے۔“ عمور و ہیبت ۽ برجاتھا۔ ”اوفک گیشتری تینا با پڑ آتا کمک اٹ جہو کیرہ۔ ہر افا توار مر اسکان

کا ہک۔ وہ ہر اتم خلق اسے آن موٹل اس بڑا چست مننگ آخنارے، تو چابو کہ او طوبوب آتا کنعن کنگ ناخاخری ناموٹل ۛ۔ داموٹل چٹ گیشتر اوس مریک۔ مدام پام اٹ ہمونشان تیا خوڑت ہر بو کہ ہرافتیاں سہامتنگ کے کہ طوبوب آک ہرا کٹڈ آہنانو۔ اوقنا مت تارند آک نارند آتیاں بھاز کسین مریرہ۔ اوفک لڑو بے تے لتاڑ کرسا کارہ۔ ہر اتم اوقنا لوک آجاگہ ناخڑک آسر مسرے تو اوقنا گند ہموکان بریک، ہرا پالن آکلڑ آنا بریک۔ بھاز آک پارہ کہ طوبوب آتا بنگ آن مُست تینے آن عینٹ اسہ عجب ۛ بے چینی اس ودی مریک۔ اگہ دُن مس تو دمدستی سلبو، تاکہ مُر آن اوقنا پد رند ۛ خلنگ مرے۔“

”ولے بیرہ طوبوب آتے درست کنگ گنج اس اف۔“ عموروزرس سلیس، ولدا شروع مس۔ ”ننا بھاز آ بندغ آک ہم اوقنیکن کاریم کیرہ۔ اوفک سوزا رنگ غدار آک ۛ۔ ولے ناسر پندی ٹی اوفتے درست کنگ مشکل ۛ۔ گڑا جنگل اٹی بدر آتیا چ پت کپیرے۔“

کنتا ولاین خلیس آن بخ تفسیر۔ ”داکان زیات خوڑتی اٹ ای نھے پانگ کپہ۔“ اوقنا باوہ پارے۔ ”بایدے نھے سامرے کہ ای ونما الہ غاک برمتہ مروک بندغ آتیا بیداد ۛ خنان۔ ننامے وہمو بندغ آتا نیام اٹ ہرافتے طوبوب آک مے جوڑ کیرہ، بھلو پرخ اس ارے۔“ او پارے کہ برمتہ مروک آتے آہنی زمزیر تینٹی تفوک و بانس انا گھیر تینٹی بند خنانو۔ ہرافتا پیشن آٹو ہوک سلوک ۛ۔ ہر اتم بھلا کشتی تیان اسٹ اس طوبوب آتا جزیرہ غا بسکہ، تو برمتہ بندغ آتے گھیر تیان کشارہ و ریک آتیا دریرہ۔ اوقنا کاٹمک شلوک، و جون تیا تیل خلوک مسکہ، اول اوفتے رُڈک آدرک ترفنگا۔“

عمور و پارے ”ہر اتم طوبوب آک دا کاریم آن دم درینگار، تو بندی تابا ۛ ملار و اوقنا دنان تے ہر ار۔

اناکت عمور و کنتا ناپوت آن شیف انا جاگہ ۛ دوخلک و کنتا لپڑہ مس۔ عمور و پارے ”ولدا بندی تا ہندا جاگہ ۛ چکار ہر ار، دا ہدا اسکان کہ نیارٹی تا ہم ڈوک آجاگہ غاتا جاج ۛ ہلکر۔ اوکان پد طوبوب آک اوقنا چٹٹی و کوپہ غاتیا خیسن کروک ۛ آہن اسید داغ تسر۔ ولدا چیمانٹ و خسکہ خلوک بندغ آتے دریا ب ناکٹڈ آدریر، ہراڑے چُنکا کشتیک اوفتے بھلا کشتی تینٹی دنگ کن سنبرینگوک تسر۔

نن کیمہی تے ڈغار آتمنگ، آبشینگ و مش تے ہائی کنگ آخنان۔ کس پائے اوفک گڈیکو وارتینا ہنکین ۛ تونگ و مش گند کشنگ نا کوششت کنگ ۛ۔ ولے اوفتے گڑا رولٹ تسر۔ ولدا ہم منہ بندغ چابک و چھڑی تیان پد ہم جہد ۛ برجاتخار۔ دا ہدا اسکان کہ اوفک دریا ب اٹی خسار تینے۔ ہراڑے مَوَن آچٹٹی و جہن آپڈ و مزہ دنان آ بھلا چھیک اوفتے منہ غپ کریر، و دیر و تریان خیسن ہڑسینگا۔

کنتا ولاین خلیس آن تین پے تین ۽ خمب کریر و دو پہ دو ہلوٹمر، ”جوان ۽ کہ داہیت آتے چابو۔ دُن آخا کہ
اسہ دے اس نمالمہ وای نمکن بیہن ۽ کلڑ مدرکین۔“ عمور و تینا مارتا کُنڈ آہُر ا ”دانا مطلب ۽ چارے؟“
”ہر اتم کس اس گوہنگ باوہ جان؟ کنتا کرار آپارے۔ او بھاز آ اُراتیان گڑگیس اٹ تولوک لیتڑی
خلوک آ بیہن آ کلڑ نادا پارا ایپار آن بندغ آتے اللدغان دعا و پرادکننگ آخناس۔

او... عمور و پارے۔ اگہ کلڑ مُسن تھے، تو او میت برجا سلک، واگہ خیرانا زیل آتما تو بیچ ۽ او میت اس
سلپک۔ گڑاچ آخلق والاک اسپجائی اٹ اللدغان دعا کیرہ۔

باوہ جان! لاین ناتوار خلیس آن ہندن ہشکن مس کہ کنتا خلیس ”بھلا کشتی تیٹی برمتہ مروک بندغ آتے
ہرانگ دیرہ؟“

بھلاک پارہ کہ ”جونگ سنگ“ آ دیرہ تا۔ عمور و ورندی تیس۔ ”ہراڑے مے تے“ طوبابو کومی، ”پنی آ آدم خور
آتیا بہا کننگ، ہرافک اوفتے کُنیرہ۔ داکان زیات سماف۔“

ہودہ میکو بسخ

لاہین، مے و چوچھو آدم خورتا ہیبت آتے بنگ تو ہندن خلیس کہ نکان کبھی وار کنتا ۽ بسخ کرے۔ پگہ غا بیگہ تون کنتا ہیبت خوافنگ آن پدی بس تو لاہین نا ہوش ۽ چپ کنگ کن تینا پنی آلہ غاتا کسہ غاتے بسخنگ ۽ شروع کرے۔

ننا آلہ ہم کیر ابا کنتا کنتے نامار ۽۔ ہرانا پن آ کنا پن تخوک ۽۔ کنتا گمراٹ پارے وولے جانخ و سلامو ہرٹوم آک جمدادر، نسر، و اوقا لمہ سرترنگ نس۔ اونا ہیبت ۽ بنگ تو لاہین جوان پہم متو، گڑا کنتا ہیبت ۽ سفا کرے ”ساترنگ ننا پیرہ نا اولیکوز بیفہ نس۔ ہرا بلہ یائی ساتون برام آن مُست کزیت کریسس۔“ کنتا ڈغار آ شنک اسے نامک اٹ کنتے خاہوت ناشجرہ ۽ جوڑ کنگ نا کوشست کرے، و لے او چاہس کہ لاہین داوڑاٹ پہم بسخنگ ۽۔ گڑا او تینا باوہ غان بنوک تینا آلہ غاتا نزوری تا کسہ غاتے بسخنگ ۽ شروع کرے۔

”ہرٹوم آلہ غاک سفر نا ہندن شوقی نسر، کہ اوفک بچ برام کتوس۔“ کنتا پارے ”اوچ آٹو، دے ٹاک آ پندر کریرہ، و نکان بے بامب و بیزم خاچارہ۔ ابا پا بک کہ اوفک ہمودنگ اسکان ہم ہنار، ہراڑے دے بے کچ ۽ ریک اسے آ خاخر دسک۔ ہراڑے بچ پر کپک۔ اسہ جاگہ اس جنگل ہندن پینگن نس کہ دے آن ہم تہار نس۔ او جاگہ نا باقی تا بالاد لاہین نا کچ نسکہ، و اولاہین آنبار ٹانگ پاش نسرہ۔ اوفک بھلا بھلا راوت (پیل) آتے زاری آسِل آتیبھی خلک رہ۔ اسہ پین جاگہ اس جانخ و سلامو اسک دیوانا کچ ۽ بندغ خنار۔ اوقا جنگلوڑ و آک شکاری مندکا نا زوراوڑ آ بندغ آن دو کچ ہموس سُم خلنگ کریرہ۔ و اوقا ناچو ہرانا بالاد جفورے نا غٹ آن بڑز انکا بندغ آن ہم شش ہرش بڑز نس، تینا کاٹم آن ہم بڑز چپ خلنگ کریکہ۔“

خاچنگ آن مُست کنتا وارختا غالاہین ۽ ہموکسہ غاراگ کرے نشان تس، ہرا اودے بھازوڑا کہ۔ او تینے ہمونی آڈاٹیل ناوڑ کرے، ہراڑتوں اونا آلہ وایلو بندغ آتا کبھی جنگ آک مسوسر۔ ہرا کبھی ٹو تا مری آ عظیم سوزا اشارز مبابوے ٹی رہینگا کہ۔ ہراڑے راوت نادنان، خمین، بیہن وڈرانا کوڑیک نسر۔

لاہین اودے پین کسہ پاننگ ناپارے، ولے کنٹنا اوڑا چڑا اودے خاچنگ ناپارت کرے۔ ہر اتم کنٹنا تینا باوہ غان دا کسہ غاتے ہنگلے تو ننگان لیپ اٹ لیٹوک خن تے تر کر سدا کسہ غاتا ندرہ غاتے جوڑ کر یکہ۔ وخت اس اوئغ اٹی خنا کہ کہ تینا الہ غاتون اور ندیدہ غا جاگہ غا تیلٹی گوی کننگ ۽۔ یا ہندن انکا بندغ آتون ہیبت کننگ ۽، ہر افتارنگ و دروشم و توئل بش مندکالا تیان اسئل بدل نس۔ تینا الہ غاتا پین ۽ ہنگ تون اونا است انا درپہ ترند مسکہ۔

منہ دے آن پداونا پین ہندن ۽ وڑا سے ٹی جفورے آسر مس کہ کنٹنا ناست خوشی آن گل کرے۔ دا اسہ بائن وچپ ۽ نیمروچ اس نس۔ مخلوق تینا کھڈی تا پیشن آیا باؤ باب ناسیخا ٹی تولوک نسکہ... انا گت ایلو خلق آن دھول آکلہوتالان مس۔ بھلا تینا بار کنٹنا ولاین ہم داکلہو ۽ پہہ مننگ کن جوان خف توریر۔ ہر اتم لاہین تینا باوہ نا پین ۽ ہنگ تو دلدہ نی آن باتے حٹ مس۔ داسکان اوچ آکلہو ۽ پہہ مننگ نا وڑا اٹ لو۔ گڑا کنٹنا اودے پارے کہ دے ٹک نا کٹڈ آبیچ دے نامری آجاخ وسلو دم کنتے اسہ پوسکن ۽ خلق اس آبادکنگ اٹی ۽۔ و بروک آ نوک انا ارٹ آاڈ بلوک دودا ٹی بشخ ہلنگ کن تینا ایلم عمورو نا چاری ۽۔

دھول کٹا، لاہین اتون کیمہی سورج آک نس، اونا الہ غاک ۽؟ دا خلق ہراڑکنے؟ ابا کا ہک؟ کنٹنا اسہ سورج اسے نا ہم ورندی ۽ تیتو۔ اٹنے کہ ڈومب انا کھڈی نا کٹڈ آد بینگ انگ نا وخت آو لاہین نا تواری ۽ پنتو۔ مچ مخلوق ہموڑے مچ نس، عمورو ہم سر مس۔ اونا رنداٹ پڈ پڑا بنتا ہم بس۔ کل بندغ آک عمورو وڈومب انا ہیبت آتے خف توریرہ۔ ولدا عمورو وڈومب ۽ شکرانہ نس۔ کلہور سیفوک آدھول خاخرناری آتخوک نس، تا نہ سیل جوان کوش ٹنے۔ ڈومب دھول خلنگ ۽ شروع کرے ہرانا مطلب نس کہ ”انشاء اللہ عمورو بروک آنوک انا ارٹ آن مسٹ تینا ایلم تا خلق آسر مریک۔ اوکان پدمنہ دے اسکان عمورو ہرانگ کہ ہنا کہ مخلوق اودے پوسکن آخلق انا مبارکبادی ۽ تسکہ، ہر اتاریخ اٹی کنٹنا قبیلہ نانسب ۽ رکھک۔

عمورو نارادہ مننگ آن منہ دے مسٹ کنٹنا اسہ ندیدہ ۽ ہیبت اس سچنے، کہ دا بابت زرس ہم گمان ارے کہ باوہ کنے تین تون سفر اٹ گون کیک؟ وولدادا ہیبت اونا میلی ٹی جاگہ نی مس۔

اونا بے کچ آچچی آسگت شوانک بلکن ستافا ہم اودے تینا الا۔ او لاہین تون ہم تنک مزاجی کر یکہ، و او فریشان و دلدہ خندگا کہ زرس سستہ ہنا کہ توسکہ۔ کنٹنا ۽ تینا رویہ نا ڈرک نس ولے اوتینٹ ہیوس نس۔

اودے سانس کہ وخت وخت خوش بخت آتے تینا باوہ، بھلا ایلم یا پین بھلو سے تون سفر نا وارر سیننگ، ولے اوفتیان کس اس ہم دا وڑ ہشت پرتا کچ انا س منٹے۔ البتہ ممکن آرواج آتارداٹ چوری آچناتے خاص وڑ

اٹ دریرہ۔ دا وڑ انگا چنا ہر وڑ انا بندغ آتون گون مننگ کر یکہ۔ اسل کہ او بندغ آ سفر اخص ٹو اناس کہ مروس۔ او دا چنا تون تینا گراتے بشخا کہ، شروت داس کہ چنا اوڑان ارا گام مروس، اونا ہر ہیبت ۽ بلوس، بیچ غا کپر وس، و تانکہ کس اوڑتوں ہیبت کپر وس، او بیبت ہیبت کپر وس۔

کنتا کس ۽ ہم، دا ہد اسکان کہ تینا لمہ ۽ ہم، تینا دا سجننگ نا ڈرک لکنگ کن ہم الیبتو یس۔ او پکٹ نس کہ بنتا نئے بیرہ اودے موکل تفک، بلکن داکان پدا کن دا بابت ہیبت کنتا کن ہم الیبتک۔ ہرانا مطلب داس کہ عمورو ۽ اونا دا بھلا است خواہی نا بیچ سما ہم تتو کہ۔ ہندا سوب آن کنتا چاہسکہ کہ اونا اسٹ و گڈ کیو آ او میت باوہ نا چند اتون ہیبت کنتا اٹ گنڈوک ۽، ولے دا ہم اگہ او اودے جاگہ اس تینا خنے گرا۔

عمورو نارادہ مننگ آن مسہ دے مسٹ اسہ سہب اسے تون کنتا نہاری آن پد ہیبت تے کشا کہ کہ او تینا باوہ بنتا ۽ کھڈی آن پیش تمنگ آخنا۔ اورے تے کنتا کن ہیبت تے دانگ ہیبت مکننگ ۽ شروع کرے، دا ہد اسکان کہ عمورو اسہ گنڈ اسے آ ہندا اخص مرنہا کہ او بنتا ناخن تیان اودیم نس۔ کنتا کن دا جوان ۽ وار اس نس، او ہیبت تے ہوڑے اداوزم آنبار درک ترسا، دم کشتہ، و تینے ارمانی کر سازاری ولیلاو کن عمورو نامون آسلیس۔ او خلیس آن ٹف تے کیدا، وانت اس کہ پاروئی نس تے، اسہ لوز اس ہم است آتے بتو۔

عمورو بھجازرے اسکان تینا مارانا گنڈ آہرا، ولدا پارے ”ای نامہ ۽ پارینٹ“ ہندا اخص پانگ آن پدا مون آگام کرے۔ کنتا دا ہیبت ۽ جوان زرس ہرے آپہ مس۔... بابا ہا... او خوشی آن چڑکاو اس خلک، دکاٹم ۽ پُخت آنبار دانگ اینک سرفے۔ زرس پام کرے تو ہیبتک است آتے بسر او فتنے خواتنگ کن درے۔

ہر اتم اوسگت آتے دا حوال ۽ نس تو اوفک ریس انا سوب آن چپ کریر، و دانگ اینگ ٹیلاپ ۽ شروع کریر، ولے پیشیم اسکان اوفک ہم اونا دا خوش بختی نا خوشی ٹی بشخند ارسر۔ دا ہیبت بھجاز خوشی نا سوب نس کہ دھول انا کلہو آن ہلیس دا تم اسکان اونا باوہ ہندا بابت سجنسا ہناس۔

بیگہ تون ہر اتم او خوشی آن ددینگسا ارا غا بس تو بنتا نا کھڈی ٹی ہنا، تو بنتا اودے اسہ ہیبت اس ہم کنتا ناوار تتو۔ اوڑا ہندن چڑا کہ او تینا ردینک نا بابت اڑتنگ ہم کتو اخیر اودے پدی نڑوئی تما۔

بنتا نارویہ عمورو تون ہم ہندا اخص بدل مسوس کہ کنتا ہبکہ مسکہ۔ دا ہیبت انا تو لاین ۽ ہم سانس کہ نیازی ۽ نرینہ تون ترندی نا بیچ گہس موکل اف۔ ولے دا حالت آنتیٹی کہ دے نیام آدھول آ بندغ آتا کورگم مننگ نا کلہو اک تالان مرسانسر، بنتا کنتا نا اونا باوہ تون اوار جنگل اٹ سفر کنتا نا بابت تینا نا سنی نا درشانی ۽ کوکار اٹ کر یکہ۔ او جوغن اٹ دلیدے تے گننگ نا وخت آمولو ۽ ہندن ترند آن خلک کہ توار تے دھول آنبار مسکہ۔

پگہ غاہر اتم خلنگ نا خلیس آن کننا اشتافی کھڈی آن پیش تما کہ تو بنتا لاین ۽ پیش تمنگ کن البتو، و اودے ہندن بک ہلک و خمب کرے کہ لاین ہم فریشان مس۔ ولے او ہڑتوم آک بچ کننگ کتوسہ۔

ہر اتم او پیش پیش تما تو بندغ اس اودے عملی وڑاٹ مبار کبادی تس کہ او جفورے نا غٹ آن کم وئی آمار نس، ہر اودے داخس بھلو سفر اسے ٹی بھلو بندغ اسے تون ہندن نا وارسینگانے۔ کننا اُرانی رمانشت آتاسوب آن کاٹم ۽ شیف کرسا کل انامنت واری ۽ ہر فسا ہنا۔ ولے ہر اتم بھلا تاخن تیان چپ تینا سنگت آتون اوارجنگل ۽ سر مس تو کاٹم آپتنگ ۽ تخسا بھاز گمراٹ گام ہر فنگ ناراک کر یکہ، کہ پگہ او امر مسافر تا درخت نار ہی آن تینا باوہ نارنداٹ پتنگ ۽ کاٹم آتخسا راہی مر یک۔ ولے منہ گام اٹ پتنگ مسہ وارسکان او نا کاٹم آن تنما۔

اُر اغا پدی بننگ آو انا است بلہ نیو بوتو تون اوڑدی خواہس، او ہیٹ تے، لاء، ووزو نیو بوتو نا درگہ غاہنا توس۔ ”ای ہم نا کسر آہڑاٹ“ نیو بوتو گلی باغابس پارے۔ و اودے تہٹی درے۔ کننا ہر اتم تنیا مسکہ تو ہڑتوم آک زرس چپ کریرہ، داوڑ کننا ۽ دوست نس۔

ڈن تو او بیرہ اسہ چناس نس، و نیو بوتو پیر ۽ نیارٹی اس، ولدا ہم کھڈی نا گنگ تہاری ٹی ہڑتوم آک اسہ ایلو تون کڑمب ۽ خڑکی اس محسوس کریرہ۔

”نے کن اسہ گراس الانٹ“ نیو بوتو پارے۔ و دیوال آٹنگلوک خراس ناسل انالوت اٹی دو ۽ درے و بازو بند تاویت اس کشا۔ ”ہر اتم نا باوہ نرینہ تی رمانشت کن ہناسس تو نا پیرہ اودے دادے تسواس۔“ نیو بوتو پارے ”ولدا دادے عمور نا بھلا مار، یعنی نازینہ تی رمانشت کن ڈکار۔ نابلہ یائی سادادے کنتون تخاسس کہ نا نرینہ تی رمانشت نا بنا غانے بیرو تے۔ ہر انا بنا نا باوہ تون ناسفر آرادہ مننگ آن مننگ اٹی ۽۔ کننا بھاز مہر اٹ پیرا گابلہ غاہرا۔ اودا ہیٹ ۽ پانگ کتو کہ کہ او اخص کہ مہر کا ہے، دا تاویت آن اودے لگک کہ بلہ مدام اوڑتون ۽۔“

پگہ غاسہب انا نماز آن پد عمور و انا کسر آہڑاٹ۔ تہٹی بنتا او اپتنگ اٹ گڑا تے شین اٹ تفتیکہ۔ نکان خوشی آن کننا تنگان ہنتو کہ، او وخت آو بنتا ناخڑ کہ غاتے ہم بنگو ۽ س۔ ہر اتم او کننا ۽ ترند آن خمب کرے تو کننا ۽ اونا بدن نالڑزہ پچی محسوس مس و اودے بھاز ترندی اٹ احساس مس کہ او تینا لمہ ۽ جائی بھاز دوست ۽۔

عمور و کننا نا دا عمل ۽ کہ اوقک داسہ کریرہ تے، کننا ستا فغان دادے مہالو ہیل کریس۔ اول عمور، ولدا کننا کھڈی نا پیشش آمش تیا ارا گام ہنار، ولدا تینا نت تارند آتاش تے چچ کرسا تینا شکاری لوت آتیشی شاغار، ہر ادا ہیٹ انا درک نس کہ اوقانت تارند آک داڑے پدی بریرہ۔

ہر اتم اور اہی مسرتو پنتا لاین ۽ خمب اٹ کر سا گلی باغا سلوک ہو گا کہ۔ کنتا پدی چک ہر سنگ خواہ سکہ ،
 ولے او تینا باوہ ۽ خنا کہ او دن کپننگ ۽، تو او ہم دانگ اینگ ہر تو و گام خلسا ہنا۔ اونا است آ جوان بسکہ کہ نرینہ
 غا تے کن غلغلو مننگ جوان اف۔ خلق اٹی ہر گدرینگلوک آ بندغ او فتتون بشخندہ کر یکہ و جوڑ بڑ کر یکہ۔ کنتا تینا
 ہم کافو متتون جوڑ خیر کرے، ہر افک او دے سفارنگ کن ہیٹ تے ہرے آدریر۔ او فتنہ سانس کہ کنتا باٹ چچ
 پاننگ کپک، انٹے کہ داسہ اوڑ کن ہیٹ کنگ بدشغونی اس نس۔ مسافر آک درخت نارہی آہنار، سلیمیر۔
 عمور وارا دسک شیف اناشک آتیا تے۔ ہراڑے مہالو آن سد آدسک آک تفوک نس۔ ہر دسک مسافر اسے نا
 رکھا کن دعا نانشانی نس۔

کنتا ۽ اسل باور بتوکہ، تینا لمہ نا کھڑی آن پیشن ن اس تدیفنگ نا اونا زنداٹی دا لیکو وار نس۔ لوسی آ ہیٹ
 آتبار، او اولیکو وار جفورے نادنگ آن مہنا کہ۔ اولیکو وار... و بھاز آ گڑا تا اولیکو وار نس۔ کنتا ہندا خیال آہیٹی
 گم نس کہ عمور و پدی ہر سینگا و بے ہیٹ یا پدی چک ہر سنگ آن گام تے ترند ہر فسا جنگل نا کسراٹ راہی مس۔
 کنتا ۽ تینا پتنگ ۽ تمنگ آن زور اسیت بچفسا باوہ نارنداٹ ددینگوئی تما۔

ہژد، میکو بشخ

کنتئا عمورو نا ارا گام نا المی خرکی کن ددینگ واج کروئی تما کہ، انتنئے کہ اونا ارا چنکو چنکو گام، اونا باوہ نا اسہ گام انا بریر مسرہ۔ کم ووداسہ گھنٹہ سے آن پداونا خوشی وترندی ٹی بھاز کی بسواس، وپتنک کسین مرساہنا کہ۔ اونا است اٹی اسہ خلیس اس جا گہی مس، اگہ ای باوہ ہ سرمننگ کتوٹ گڑا؟ او است اٹ پارے کہ تا نلہ تمٹٹ، ہنسا کاوہ۔

اوہراکان کہ گدرینگارہ، گاوانی ہو کم آک تینے بوج آمیٹ ڈکارہ، ککو آک کپہرہ خلسا بال کریرہ، و مروک نزارہ۔ ولے کنتئا دا وخت آ عمورو نا گام متون ہم گام مننگ نا است خواہی ناسوب آن اونا چکارہ راوت اس ہم تینا کنڈ چنگ کتو کہ۔ اونا نک خل ہر فیہر۔ ومون تے خید آن چڑ و مس۔ اونا پتنک و اراس دانگ، و اراس اینگ لوڈ و ہلککہ۔ اودے توننگ کن ہڑتوم آدومیٹ اودے توروی تما کہ۔

زرہ سے آن پد کنتئا خنا کہ او اسہ چنکو خلق اسے نامسافر تا درخت نارہی آسر مسر۔ سماف داہرا خلق ہے؟ تا نلہ عمورو اونا پن ۽ پاپروس، اودے دانا پن نابابت سامتو کہ۔ ولے جفورے ۽ النگ آن داتم اسکان عمورو وچ ہیٹ کتویس، نئے پدی چک خلکو ۽ س۔ زرہ سے آن پداو اویکو کافو ناٹانگ پاش آچنکا چناتے خنا، ہرا فک اونا کنڈ آدویتلسا ہسہ۔ کل تا چرکا و کرسا و دو تے چنڈ ساخرک ہسہ۔ کنتئا و اونا سگت آک ہم ہندن کریرہ۔ اوفک داچنکا مارے باوہ تون سفر کننگ آخنار توحیران مسر۔

نی ہرانگ ہنگ اُس؟ اوفک کنتئا ناداپارا اپارا آن پیری خلسا سوج کریرہ۔ ”دانا باوہ ۽“؟ ”نی مندکا سے اُس؟“ نما خلق انا پن انت ۽؟ کنتئا تینے بھاز پیہہ و سنجیدہ تکا کہ۔ ہندا سوب آن عمورو انا ہر دافنے گوجالاً۔

مسافر تا ہر درخت نارہی آ ”گوربا“ اس جوڑ مریک، اسہ کسر اس خلق آ کا ہک، ایلومونی کا ہک۔ ہر اتم عمورو و کنتئا مونی ہنوک آ کسراٹ راہی مسرہ، توچنکا چنکا اسل خوش متوسہ۔ وخت اس کہ باڈباب درخت نا کیرغ آن تولوک بھلا پیرانگا ک اوفنے نیم کش ہر ارہ۔ غٹ ڈومب انا کنڈ آہر ارہ، ہر مندکا ناشان ۽ بیان

کر یکہ۔ کنتا است اٹ شاغا کہ اونا اِلہ غاتا پوسکن آخلق انا بند او تخنگ نادوداٹ بھاز آ ڈومب، شتیر جن و سازندہ غاک مرور۔

خید آک پُرسا کنتا ناخن تیبی ہنارہ، وداہشنگ انگ ۽ کم کنگ کن کنتا ۽ خن تے وار وار پٹیفونی تما کہ۔ سفر نا بنان ہلیس داتم اسکان دے ٹاک، مسو سس۔ اونا تک ہندن خُل کریرہ، و اونا پتنگ ہندن کبین مسو سس کہ او سفر نا ایسر اسکان سرمنگ آن ناو میت مسو سس۔ خلیس نادا احساس اونا است اٹ جاگہ کرسا ہنا کہ کہ انا گت عمور و کسری اسہ سفاء ۽ دیر اسے نا تلاب نارہی آسلیس و تینا پتنگ ۽ ڈغار آتخا۔ اسہ ساہت اس کنتا تینا لڑوک آنت تے تونگ کن سلیس۔ او پتنگ ۽ شیف کنگ کن کرے تو او، اونا دو تیان شیف ڈغار آتخا۔ او خلیس کہ اونا باوہ دانا تمنگ نا تو ار ۽ بنو ۽۔ و لے عمور و داٹان بے چکار گوڈ خلکو سس تلاب آن دیر کنگہ۔

کنتا ۽ دَرک الو کہ او اُخس ملاس ۽، گر و پاچ کرسا او تلاب نارہی آسرمس، و دیر کنگ کن گوڈ خلک، و لے اونا تک مچ متوس۔ اسہ پین بے سہب کوشت اسے آن پدا او تینے مُسن بیٹے و با ۽ دیر اسکان سر کرے۔

”مچٹ، مچٹ“ اونا باوہ جفورے آن پیش تمنگ آن پدا اولیکو وار اوڑتون ہیت کرے۔ ہراٹان او خلیس۔

”مچے دیر کن، ولدا سلہ، اوکان پد ولدا زرس کن“۔ خیر اف اتنتے اودے اونا باوہ غان خار بس۔ او ”جی او باوہ جان“ پانگ خواہسکہ، و لے او پانگ کتو۔ او بخ انگا دیر آن منہ گلم اس گٹ آن گد رلیفے، داوخت آصبر کنگ نا جاگہ غا او ہڈینگ خواہسکہ۔ و لے زرس دیر کنگ آن پدا تلاب نارہی آساہ ہلنگ کن ٹوس۔ او است اٹ پارے کہ نرینہ نی رمانشت ہم بس ہندا وڑانا س مرو ۽، ولدا او تولوک تولوک ہنگان ہنا۔

خیر اف اخہ ساہت کن او تنگان ہناسس... ولدا انا گت اجم کرسا بش مس... عمور و خرک آہیبت خنگکو کہ۔ او دَرک تیس بش مس تو عمور و نا پتنگ ۽ اسہ درخت اسے آدرنجوک خنا۔ دانا مطلب دانس کہ اونا باوہ بھاز مہنتے۔ او دانگ اینگ چک ہڑسنگ کن کرے تو اودے دَرک لگا کہ اونا بدن اُخس خُل کنگ ۽۔ او جان کش کرسا لُخ و کو پے غاتے دانگ اینگ چنڈا۔ اونا کشوک ہناسس۔ و لے او مہالو آن جوان نس۔ او پین دیر کنگ کن تلاب آبوڑ ۽ درے تو سلوک آدیر اٹ او تینے خنا... ڈلہ غا خنک، و بھلا با اتون شتول آمون۔ کنتا اول ہشندہ کرے، ولدا بھاز ترند آن مخا۔ کاٹم ۽ چست کرے تو عمور و اونا نارہی آسلوک نس۔ کنتا ہبکہ مس و چک سلیس۔ و لے اونا باوہ پین چرت اسیٹ نس۔

او پچ ہیت کتوس، و اسہ درخت اسے ناسیخا ٹی ہنا ٹوس۔ عمور و تینا پتنگ آن اِرغ اس کشا و چار جوان پُرسو ۽

کیوت، ہر اِنے اوکنتنا نانتگان ہینگ ناوخت آسُم اٹ شکار کریس، و بسیسس، گنگنگ ۽ شروع کرے۔ اونا کاٹم تیا بولو مٹھوک جنگ لگارہ۔ ارغ ناوخت آکنتنا است اٹ پارے کہ اولیکو وار اودے وار بسنے، کہ اوتینا باوہ نامون آشکارا س کے و اودے بسے۔ ہرا وڑ کہ او، و اونا کا فوجنگ اٹی کریکہ۔

ارغ آن پد ہر اتم او پتنگ آتے تفریر و کاٹم آتخار۔ ولدا ہند ۽ شروع کریر، تو دے آسمان نامسہ بشخ گدریفیس۔ ”ہرا جا کہ غاٹوبوب آک تینا کشتی تے اتیرہ، اودا کان اسہ دے سے نامری آٹے۔“ جوان سٹ اس ہینگ آن پد عمورو پارے۔ ”داسہ دے ۽، ون غنہ، و لے ولدا ہم پینگن آجر و جھلا بے تیان بایدے پام کین۔ اوڑے دافک مننگ کیرہ۔“ عمورو ووتا ہورتا ملک اٹ کاچو و بلسم ۽ ہرا۔ ”اینو بایدے نن نکان اسہ خلق اسے ٹی خاچن۔“

دُن تو باوہ تون اداری ٹی کنتا بچ اسے آن خلنو کہ، و لے ولدا ہم او ایلو فتیان بنگو سس، و دھول انا پڑ و تیشی بندخ آتا کورگ مننگ و دزنگ انگ ناہیت آتے است آ ایس تو است اٹ تے خلیس اس ودی مس۔ اوگام تے مُست آن زرس پین ترند کرے۔ کنتا کسری تولہ غاٹا بیہن آیلڈ آتے خنا۔ اِنٹے کہ تولہ غاک تینا شکار ناہڈ آتے ہم کنیرہ۔ ہندا سوب آن اونا لڈ بیہن مریک۔ اوقتا خڑک آن گدرینگ انگ آگڈ آک بُت آنا رجک سلیرہ، تاکہ اوفک گدرینگ پر و سر۔

”راوت“ زرہ سے آن پد عمورو پارے۔ کنتا ہرا کہ ایب کیب انا بے و بوچ آک لتاڑ ۽، و چڈکا درخت آک چوٹ مسنو۔ منہ سفیدہ نارخت نسر، ہرا فتازی انا خلکن آپن آتے کنگ کن راوت آک اوفتے ڈول کنگ نا کوشست کریسر، راوت آک خلق و بندخ آتا رہی آخواسہ، ہندا سوب آن کنتا بچ آزند اٹی منہ راوت اس خناس۔ و اوہم بھاز مر آن۔ اسہ وار ہر اتم او چنکی ٹی جنگل اٹ خاخر اس لگا سس تو مون انگا موٹل انا مون اٹ نر وک آہزار آگاوانی ساہار تینون اور راوت آتے ہم نرنگ آخناس۔ اوقتا دینگ آن ڈغار سرا کہ، و لے اللہ پر انا ملک اٹ دا خاخر ۽ کسے و جفورے یا ایلو خڑک انا خلق آک رکھگار۔

گنگنگ ناپن ۽ ہلپر وک آکسراٹ ہنسا ہنسا کنتا سوج کرے کہ ہرا وڑ بندخ آتا ہند آن کسرک جوڑ مریرہ، ہندا وڑ موکوک ہم دانگ اینگ پیری خلسا سوگو ۽ دسک ترہ، ولدا اونا است اٹ بس کہ انت اللہ بندخ آتینا ر جوچک و ساہار تا ہم مقدر ۽ نوشتہ کیک؟ او حیران مس کہ مہالوتو اونا است اٹ دُن ۽ بچ ۽ خیال اس بتولیس۔ اونا است خواہسکہ کہ اودا ساکان دا بابت عمورو آن سوج کپ۔ و لے زیات حیران کروک آہیت دا نس کہ لاین ہم دا سوج ۽ بچ کتولیس۔ حالانکہ اوتو جوچک آتیا ن زیات چنکو سوج اڑنسا کیک۔ خیر کیک خدا،

داسہ او جفورے آہنا تو اوڑتون لائین ۽ پانگ کن بھار ہیٹ ارے۔ واشون سنگت آتے پانگ کن تو اوڑتون ہند اخص ہیٹ ارے کہ کبھی نوک آتسکان کھپسے۔

کنتا ۽ ہندن لگا کس پائے او و مور واسہ پوسکن ندیدن ۽ علاقہ سے ٹی پترینگ انگ ۽۔ اندر مردک آدے انا روشنائی ٹی خذنگو ک آہئے بھار پینگن نس، و بھار اگا ایلو درخت آتون او اور جوز و کیکلس اسل بھار نس۔ ڈنگ خلوک آمنگی تیان بیدس او جفورے ٹی تو ار خلوک آچک و مٹھوتیان چپ شکار کن گوہی کروک شیر و کاب و ڈونڈ آتے پٹوک آبا نز آتے خنا۔

دے انا خیسن آٹکری ڈغار آن خڑک نس کہ او ہڑتوم آک مون نا خلق آن مون ۽ موٹ اس خنا، مسافرتا درخت آسرمنگ تون کنتا ۽ درک لگا کہ گڑاس ارے۔ شاخ آتیا منہ دسک اس پیٹوک نس، داڑان کساس مس کہ داخلق آن بھار کم بندغ پیشن کارہ، و بھار کم داڑے پیشن ناک بریرہ۔ داکان بیدس او فتا مون آچنک ہم ددینگسا بتوس۔

ہر اتم او فک خلق انا باو باب نارہی آن گدرینگار تو کنتا ہر اکہ درخت نا ہم چنڈ اس ہشنگو ک نس۔ ہیمہ غان زیات لچ نا کھڈ یک خورک نس۔ حویلی تیبی کھد کتر آک تالان نس۔ مروک دانگ اینگ و رک خلگرہ۔ چک آک مش اٹ لوڑینگو ک نس۔ ایلو کھڈی تا مون آخلق انا کم و ودکل پیر و نا جوڑ آک جو کہ تروک یا لیٹوک نس۔ ہندن خذنگا کہ کہ منہ ہوغوک ۽ چناغان بیدس داڑے پین کس الوکہ، کنتا تینا یا عمور و نا وئی انا اسہ بندغ اس ہم خنتو۔

کرچ بوزی آپیرا اگا ک مسافرتے بخیر کریر۔ دفتیان کل آن پیرا اگا بندغ اسہ بے دنان و پیر ۽ نیٹری سے مسافرتے کن دیرو ارغ اتنگ نا پارے۔ منگ کیک کہ دانیٹری مے اس مرے، کنتا است اٹ پارے۔ کل پیرا اگا ک خلق اٹ مروک بیدانا کسہ ۽ بنفنگ کن اسہ ایلونا ہیٹ ۽ پرغارہ۔ مے جوڑ کروک آک اسہ سن اس خلق انا غٹ ورناتے کسفیر و ایلو فتنے تین تون دریر۔ ”ناوئی انا تیان ہلیس، دانا سن انا تسکان۔“ اسہ پیر ۽ بندغ اس اول عمور و ولدا کنتا نا کٹڈ آ اشارہ کرسا پارے۔ ”نن پیرا اگا ک جنگل نا کٹڈ آژان، او فک ننے الار۔“

او فتا خلق بھس مسوسس۔ داسکان او فک چچ ۽ کشار اس دستویسر۔ و نئے گنگ کن او فتون گڑاس نس۔ ”نن ورناتیان بیدس کہینہ۔“ اسہ پیر ۽ بندغ اس پارے۔ عمور او فتا ہیٹ آتے سکوت اٹ خف تورے، و ولدا کرار ہیٹ کرے ”خواجہ کماش آک! کنا ایلیم تا خلق، ہرادا کان چاردے مرے، نم کن اوڑے ہند بھار ۽۔“

ولے او فک کل نمن مسر، و سرہ ۽ چنڈار۔ کل آن پیرا اگا بندغ ولدا پارے ”دانا خلق ۽، پین اسہ جاگہ سے نا

ہم ڈونک ڈن ہننن افس، و نئے درخت آتا سیخا داخس پدین ۛ۔ نئے ننانیاڑی تا کینغ تیانبارکس اس کینغ کننگ
کیک۔“

اوقک بشخنداری کریر کہ اوفنتنون مہمان تے کن جتا ۛ کھڈی اف۔ عمورو پارے کہ کنے وکنا مار ۛ بے
بامب آن خاچنگ وڑک۔ اینونانن دا بندغ آتون اوار ارغ گنگ آن پدکنتا خرن آپن آتا خلکن آمیرم تیا
خاچوک بنوک آہیت آتا بابت سحفے۔ خدا کپ... اگہ دا وڑ جفورے ٹی مسکہ؟ اونا ہر درستی ۛ کسفیرہ۔ یا اوفتے
دریرہ... عمورو، بنتا، لاین و اونا جند ۛ، و باؤ باب ہشنگا کہ؟... جو پلی تینٹی کھد کتر تموک مسکہ؟... او است اٹ
پاریکہ الے داچرت آتے۔

نن نیمہ غاناگت او اسہ ساہدار اسے نا ہو ہالنگ نا توار ۛ پنگ۔ ہرادے اسہ نہار اس گٹ کریس۔ اونا
است اٹ بندغ آتے دروک آتا خیال بس... مرن آن تولہ غاتا توار بس۔ پرانا ندمرے، یا پن رتچ نا۔ ڈکال آک
مریر یا وسم نادیک، ہرن جاگہ نہ جاگہ سے آن تولہ غاتا توار بریک۔ اینونانن اودے دا توار خلیفے۔ ولدا او کرار
کرار آئنگان ہنا۔

نوزدہمیکو بشخ

ساف تمنگ تون کنتنا ناخنک ملنگار، تو او وار اتون درک اس تس جک سلیس، اسہ بدر نیٹری اس او نا رہی آ سلوک سوچ کر یکہ، کہ ہمو باجی نانت مس، ہر ادے او ارادے مُست راہی کر یس۔ کنتنا نا پدان سلوک عمور و خُلکت اٹ پارے ”وُخ کہ نن نے پانگ کروئن، بلہ جان۔“

مون دو وارغ آن پدہر اتم او فک خلق آن راہی مسر، تو کنتنا ناست آ جفورے نا ہمو پیرانگا نیٹری بس، ہرا ہراسٹ نارہی آ ہنا کہ، و گل و بالی اٹ پار یکہ ”کنا مسر پگہ بریک۔“ او نا مسر کیمہی پرتیان مُست کورگم مسو اس۔ کل ۷ سانس کہ او نا پٹی آ تفوک تیبہن آ باگو ہم کسکو اس۔ ولے ہر بندغ ہندا پار یکہ ”جی او... بلہ جان... پگہ بریک۔“

دے ٹاک مننگ آن مُست او فک کسر آ اسہ بندغ اسے تینا کُنڈ آ ہنگ آ خنار۔ تدوک آدے ہم او فک اسہ ارا مسافر اس خناسر۔ ہرا حال حوال کرسا تینا کسر ۷ ہلکو سمر۔ ولے خُرک بننگ آ او فتنے لگا کہ دا پیرانگا او فتنون ہیئت کنتنگ خواہک۔ او ”ہرا کان کہ او بسکہ“ ہمونگ اشارہ کرسا پارے کہ ”ایڑے طوبوب اسے۔“ عمور و آن زرس سستہ سلوک کنتنا نا دم گٹ اٹ بازس۔ ”اوڑتوں بھاز آ سلہہ بند آک ہم اریر۔“ پیرانگا بندغ پارے کہ طوبوب اوڑان در یاب نا کسر ۷ سوچ کر یس۔ ”ای پار یٹ کہ در یاب داکان بھاز مرنہ بنا کیک۔“

”اونے چچ کتو؟“ عمور و سوچ کرے۔

”آخا، او بھاز خُلکت اٹ ہیئت کر یکہ۔“ پیرانگا پارے ”ولے پشی ہم مُشک اتون مدام سگتی ناراک کیک۔“

”دا تو راست ۷“ عمور و پارے۔

کنتنا تینا باوہ غان سوچ کنتنگ خواہسکہ کہ دا امر ۷ طوبوب اسے ہرا بندغ آتا جا کہ غا در یاب پٹک۔ ولے عمور و پیرانگا ۷ سفرا، و مُست آنبار پدی چک خلنو، تینا کسر اٹ راہی روان مس۔ کنتنا خوش نس کہ عمور و ادے

پتنگ ۽ ٻهڙتوم آدو تھيٺ ٻلوڪ خناسس۔ اونا نٽ تيان ڌر ڇڙا ڪه، وٺي باوه تون غاڌو مَرڪه اوڌتيا چڪار ڪننگ هم
زريندي گمر آن چپ نَس۔

هندا خاطر آن زرهه سے آن پدھرا تم اسه جاگه اس او شير آتا خا هوت اس خنا، وٺي ڇچ خلٽو۔ اسه زشير اس، ماده
شير اس وارا چوري ڪسر آدم ڪشاره۔ ڪنٽا ڪن داخلي فوڪ ۽ هيٺ اس نَس، هرا جلهو ڪر سا چنڪا تهل تموڪ آهيٺ
تے چيره، ڪنگره۔

عمور وگام تے ڪرار ڪرے، وڪنٽا ناخليس ۽ ٻهه مس، شير تيان خن تے چپ ڪتو، وڪرار آ پارے ”تاناڪه
دا فڪ بيگن مفس، دے انا دا شيخ اٺ شڪار ڪپسه۔ داسه اوفڪ سير ۽“ ولدا هم عمور ونا اسه دو سُم آو ايلو بيل آ نَس۔
ڪنٽا تينا دم ۽ توري سس، وادو ڪم مننگ اسڪان او و شير اسه ايلو ۽ هراره۔

او شير تابهت و علاقه ٿي ساڙي طوبوب تبار واٺ پين پام ڪننگ خواهه سڪه۔ وٺي نٽ تاخُل اودے سجفگ
ڪن ايليو۔ اوخلڪن آبوچ آتا بيرم تيا لپيٽنگ تون شنگان هئا۔ پگه غا هرا تم عمور و اودے لوڏ و ترسا ٿو ٻا، تو اودے لگا
ڪس پائے او سا بهت اس هم خا چنٽن۔ ڪنٽا عمور ۽ استوتو ڪوڪ آڏب اٺ گٺ ارا مرو تے سل ڪننگ، سفا
ڪننگ، وادو فٽي بسنگ نا وخت آ گمراٺ هرا ڪه۔ ڏغار آتو لوڪ مزه ٿي آئو تے ڪننگ نا وخت آ او است آ ايس
ڪه او و ايلو شوانڪ شڪار ۽ هلنگ و بسنگ آ گهنڻه غاتا گهنڻه خلڪره۔ او حيران نَس ڪه اونا باوه و ايلو جهلا بندغ آ ڪ
داخس هيل ڪننگ ڪن امر وخت ڪشانو۔ هندن لگا ڪه ڪه داسڪان او ڇچ اس هيل ڪنٽن۔ سفر نا مستم ڪيو دے اونا ڌر ڇڙ
آنڪ، گوڏ آڪ، ڪُح و ڪُح ڪل خُل ڪريه۔ بلڪن راست پاس تو اونا ڇچ آجون خُل اٺ اسٽ نَس۔ وٺي اسٽ
اٺ ڪاسس ڪه زريندي رمانشت نا بنا مسنه، وادو تينا چيها نٽ ۽ توننگ ڪن تينا جوڙ تے گٺ ٻلڪ۔ وٺي اوداسه لنگو ڪائي ڪريه،
تون اونا نٽ اٺ پٽ اس لگا، تو او تينا چيها نٽ ۽ توننگ ڪن تينا جوڙ تے گٺ ٻلڪ۔ وٺي اوداسه لنگو ڪائي ڪريه،
هندا سوب آن عمور و آن زرس جوان پدي نَس۔ گرا عمور و زرس دم ڪشنگ و سواره ڪننگ نا فيصله ڪرے۔ او اسه خُل
۽ ڪم ڪروڪ ۽ دارو اس جوڙ ڪرے اونا جون آخلڪ، هراڙان اونا بدن ناخُل ڪم مس۔ وٺي اوڌا دوا رهه راڻي مننگ
آن خُل ولدا بنا ڪرے، وٺي آتيا نٽ ڌر هم روان مس۔ وٺي زوت ٺهپ آتيا مش لنگ ناسوب آن ڌر سليس۔ و
پدريسه پنگ آن نٽ تے هندن سُن مس ڪه خُل انا ڌرڪ لگيو۔ وادو باوه تون هم گام مننگ نا وٺا اٺ مس۔ ڪنٽا
۽ باوڙ تو بتوڪه، وٺي اودے لگا ڪه ڪه عمور و نا پنگ مُست آن ڪرار مسو سس۔ هرا تم او نڪان سليسر تو اونا ٺهپ
پرا گنده و پو سوسس۔ عمور و اسه پين دارو اس اوڙا خلڪ، هراڙان سهب اسڪان ٺهپ هنداس جوان مس ڪه خُل
ان اترندي اسل ڪم مس۔

پگہ غاہر اتم اور اہی مسرتو کننتا نا است آن باف اس پیش تما کہ کیکٹس و پتی آ علاقہ غان پیش تما سر۔ و جفورے کون ء بے والو علاقہ سیٹی پند کریرہ۔ ہراڑے درخت و پھل آتا گیشتری نس۔ و دچر کروک آ بلو و چندی رنگ انا چک آتا ہندن ء و ڈر کسر ہرافتے اودا کان مُست خنتو یس۔ زبادی آتہو آن کننتا نا است آہو دیک بسر، ہر اتم اولاین تون بولونگ نا کرک آچنگا شک ہلنگ کن ہنا کہ۔ و ہرٹوم آک برنج نا ڈغار تیان بروک آ نیاڑی تینٹی تینا لمہ نا کسر آہر ارہ۔ عمور و مدام مسافرتا درخت نارہی آگور باغان مونی ہنو کہ کسر ء ہر فیکہ، ہر خلق انا ایلوکافو نا چناک اوفتے خنتگ تون ددیگارہ، و کسری تے تینا علاقہ نا حوال آتے تسرہ۔ ہندا و ڈر اسہ خلق اسے ٹی دا حوال تروک آک ”ممبو جمبو، ممبو جمبو“ کوک کرسا بسر و داتکار کہ اوقتا زمواری پورومنے۔ خلق انا کُنڈ آ پدی ہنار۔ ہموڑے خڑک آعمور و کننتا عجب ء پیچ بینک اسہ مول خلوک بندغ اسے خنار کہ او چہانٹ کروک نیاڑی سے ناچ آگل میخ اسے ٹی داغ تسکہ۔ اودے بھاز آنیاڑیک توریسر، و ایلو فک اونا دا پارا پیا رآن گوڈ تسر، اودے سیل کریرہ۔ گل میخ نا ہر دک آ ایلو نیاڑیک چہانٹ کریرہ۔ کننتا سنگت شوان تیان ہنگو ۶ سس کہ جنگ تروک و نا ٹہوک آزییفہ غان با مس اسکان مروک آ آرغ چپ چپانی ٹی پین خلق اسے آکا ہک، و جن کشوک اسے خلق آبتنگک، ہر اسہ وار دیوال نا پیا رآن خلیفوک ء توار خلیک، ولد ا مونی بریک، و مچ آخلق انا مون آدا نیاڑی ء ٹہندار جوڑ کیک، و تہذیب ہیل ایتک۔ اداکان پد خلق انا کل نیاڑیک منہ وخت اس اسکان جوان پیش بریرہ۔

مسافرتا اسہ درخت اسے نارہی آاسہ چناس ہم اوقتا مون آبتو۔ اصل اٹ اوڑے کس اس ہم خنتگتو کہ۔ چک و بولوتیان بیدس بینگ آخلق اٹی کس اسے نا ہم توار بتو کہ۔ کننتا ء خلیس ہرفے، کہ دُن آخا کہ مے جوڑ کروک آک اداکان تو گدریگنتنو۔ اوخف تورے کہ نوا عمور و اودے گڑ اس پائے، ولے دا ویدن نا پت ہموتم پاش مس، ہر اتم اوفک ایلو خلق انا چناتتتون میلار۔ اوفک کسر نا کُنڈ آ اشارہ کرسا پاریر کہ خلق انا سڑدار ہندن ء کاریم کریکہ، ہرا مخلوق ء دوست آلوس۔ گڑا منہ وخت مُست، اسہ نن اس ہر اتم سڑدار خاچوک نس، غٹ بندغ آک تینا پتنگ آتے ہر فیرو چپ چپانی اٹ ایلو علاقہ غاتیا تینا سنگت و سانگ بند آتیا ہنار، و پداٹ ”نیرہ سڑدار“ سلیس۔ چناک پاریر کہ داسہ سڑدار مننت، زاری و قول کنتگ ء کہ اگہ اوفک پدی بریر تو اوجوان مریک۔

نن خڑک کر یس، ہندا سوب آن اوفک ہندا خلق اٹ اڈ کنتگ نا فیصلہ کریر۔ باؤ باب نا سبھا ٹی تولوک بندغ آک ہندا سرحال آخوش گپ نسر۔ گیشتری بندغ آک ہندا تکارہ کہ خڑک انا خلق انا بندغ آک تینا سڑدار ء منہ دے رُلفنگ آن پد پدی بریرہ۔ ہر اتم کننتا ڈال آمونگ پھلی نا کسغ شاعسا کنگکہ تو عمور و خلق انا

ڈومب آہنا، تاکہ دھول انا ملک اٹ تینا ایلم تیا کلہورا ہی کنتنگ کے۔ او پارے کہ پگہ بیگہ اسکان اوسر مریک،
واوڑتون اونا بھلا مار ہم مُد۔

کنتا کبھی وار سمائی اٹ تغ خنا کہ کہ اونا پن دھول انا تو اراٹ علاقہ ٹی تالان مننگ ے، و ہمو فک داسہ
راست مسوئر۔ دا کلہو اونا خف تیٹی جاگہ کریسس۔ مہمان تا گھڈ اٹی بانس انا بیرم آ بھاز دم درینگوک کنتا
لیٹوک سوچا کہ ایلو خلق انا ڈومب ہم جاخ و سلاؤم نا خلق آسر مننگ اسکان اونا پن ے دھول خلسا ہلسا کیک۔

دھول انا کلہو ے بنگ آن پد داسہ مسافر تا ہر درخت نا کیرغ آن نئے بیرہ ٹانگ پاش آچناک بلکن بھلا پیر
انگاک و سروزیک ہم بسرہ۔ واگہ پیر بزرگ اس عمور و آن زرس سلنگ و خلق ے شرف مننگ نا خواست کریک، تو
نمن مننگ متوک۔ ہر تم او ہڑتوم آک مہمان تا گھڈ اٹی دم کشتنگ آن پد باؤباب و سنبل نا درخت آتا کیرغ آن
ارغ کنتنگ کن توسرہ تو زینہ غاک عمور و آن سوچ کریرہ، وخت اس کہ اولیکو، ارٹمیکو و مسٹمیکو کافو ناچناک کنتا نا
دا پارا پیر آن گوڑ مسرہ۔

اولیکو کافو والاک توجیرانی آن اپاخہ مسرہ، و کنتا نا ہم سن و اوڑان بھلا مارناک اوڑان اونا خلق و مزل نا بابت
عجب ے سوچ کریرہ۔ کنتا او فتنے ہمو گمراٹ ورندی مننگ نا کوشست کریک، ہراوڑاٹ کہ اونا باوہ ایلو فتنے ورندی
تسکہ۔ ہر تم او فک راہی مسر تو او است اٹ سحفے کہ خلق والا تے باور بسنے کہ دا ورننا تینا زنداٹ کبھی وار تینا باوہ
تون گی میاٹی پند کرینے۔

بیستمیکو بشخ

گڈیکو خلق اٹ زیات ہرے تمنگ ناسوب آن داسہ اوفتے قول انارداٹ شام تمنگ آن مُست مزل آ سرمنگ کن گام تے ترند ہر فوئی نس۔ دُن تو کنتا خید اٹ اسٹ نس، واونامچ آجون خُل کریکہ، ولے داسہ پتنگ ۽ تونگ آسان مسؤسس۔ ہر اتم اودھول آ ڈومب، بزرگ وایلو اہم انگا بندغ آتابنگ ناحوال ۽ بنگلہ تو اونا وس وڈاکہ۔ دابندغ آک بھاز مرانا علاقہ غاتیان دُن کہ کرن تابا، کوتا کندا، پی سانیا و جوتکا کندا وایلو علاقہ غاتیان بسرہ۔ کنتا مہالو دافتا پن ۽ ہم بنتویسس۔ دھول آپانگا کہ ولی ناسلنت آن ہم اسہ ڈومب اس بسنے۔ دابداسکان کہ شہنشاہ ”برا“ تینا شہزادہ ۽ بشخ ہلنگ کن راہی کر بسس۔ باسُن و پلک انگا کسر آٹھھی آنت ستون گام تے ترند ہر فسا کنتا حیران نس کہ اونا اِلہ غاک انخس پنی ۽۔ اخیر اوددینگ ۽ شروع کرے، اسٹ تو تینا بادہ تون ہم گام منگ کن، ایلودا کہ اودے ہندن لگا کہ کس پائے گڈیکو گھنٹہ غان مرغن مسنو۔

اخیر ہر اتم دے کی ہلنگ ناوخت آخیسن ہڑسیگا تو کنتا مرآن اسہ خلق اسے آن موٹل اس خنا۔ ول کنسا بڑزا ہنوک آموٹل آن لگا کہ کہ پشہ غاتے نرنگ کن باؤباب نا کیرغ آن خاخر لگفنگا سس۔ ہرانا مطلب نس کہ خلق آ اہم ۽ بندغ بنگ ۽، اونا است خوشی آن گل کرے... اوفک سر مسوسر۔ دودر بیدہ نی دمامہ ناتوار ہم اونا خف تیا تما۔ ہر اہر اہم انگا بندغ نابنگ آخلق اٹ خلنگا کہ۔ داڑتون اوار چُنکا دھول و چاپ کروک آتا توار تے ہم بنگلہ۔ کسر ول اس کنگ تو خلق اوفنتون مون پہ مون نس۔ پینگن آ بے تاری آسلوک اسہ بندغ اس اوفتے خنگ تون دواٹ اشارہ کنگ ۽ شروع کرے۔ ہر ادے اسہ مارا سے تون ٹد بروک بندغ اسے نا کسر آ ہوڑے سلفیسر۔ عمور ووردی ٹی دو ۽ سر فے، تو اودمدستی دھول آپڑو کرے ”عمور وکنتے واونابھلامار...“۔

کنتا نانگ خوشی آن ڈغار آ لگتوسہ۔ وار اسے تون مسافرتا درخت خنگا، ہر ادے رگی آ پھل آتھیٹ بیرفنگا سس۔ خلق آہنوک آ کسرنا بھلنی پنی و بھاز کاریبی ۽ خلق اسے ناچیدہ نس۔ دھول آتا توار پین ترند مس۔ اناگت پن و بوچ اناچچ بینوک، کوکار کرسا، درک ترسا، گوہی کروک آچاپی تارنداٹ غٹ بندغ آک شرفمند آ

مہمان تا بخیر کن خلق آن پیشن بسر۔ ہر اتم مچی آن ارا بندغ ددینگسا مونی پیش تمار تو زمبہیر بش کروک آدمامہ لگا، عمور و ہرا کنتاغان مونی نس، ناپنتنگ تما، و اوبروک آ بندغ آ تا کُند آرم کرے۔ جوان پہہ مننگ آن پد کنتا ناپنتنگ ہم تما سس، و اوہم ددینگا کہ۔

ہڑتوم آ بندغ آک و اونا باوہ است اناہب اٹ خمب ہلکر۔ ”دادے ننا برزات؟“ ہڑتوم آک گل وبال کرسا کنتا ۽ خمب کریر۔ خلق اکن ہنگ ناوخت آ غٹ او فتنے مبارکبادی تسرہ۔ ولے کنتا تینا الہ غاتیان بیدس کس ۽ ہنگلہ، نئے خنا کہ۔ و عمور و آنا رخننگارہ، ولے بالاداٹ زرس چنک، بدن اٹ زرس سبر زور اور تسر۔ بھلا الہ خناخ ناختنک مرننگ ناوخت آ زرس چغر مسرہ، و کم و و ہڑتوم آک بھاز چالاک تسر۔ جفورے و بتنا ننا بابت سوج چست کرسا کنتا سحجفہ کہ او ہڑتوم آک ہیبت ہم ترند آن کریرہ۔

سلاؤم کنتا نا کاٹم آڈو ۽ تخسا پارے ”دانا پین ۽ تخنگ آن پد دادے ہچ خنتنن، و داسہ ہرتے، آخس سال ناس منسے کنتا؟“۔

”جی ہشت“ او بھاز ماخول ۽ وڑاسیٹ ورندی تس۔

”گرا تو زینہ تی رمانشت نا وڑائی اُس“۔ اونا الہ پارے

مچ آ خلق انا داپار اپار آن بانس انا بھلا گھیرو متون اور بارن ۽ پت و جر خلکو تسر۔ ہر افتیٹی شل ۽ پاٹ ڈکاسر، ہرا بے کلہو یا ڈکوئی اٹ بروک آ بندغ یا ساہدار تے کسفننگ ناسوب مسرہ۔ ولے کنتا ۽ دا ہیبت انا چچ گمان آلو۔ او تینا منہ ہم وئی تے خشوئی ہرا کہ۔ الہ غاتون اور خلق انا سیل اناوخت آنسے او مھوتا توار اس ہنگ نئے بولوتا چرکا و اس خف آتے تما، و نئے تانزی تا توار۔ اونا الہ پارے کہ ہر گھڈ اکن جتا حویلی سے، و ہر نیٹری نا غلہ غاتے کن خاخری نازی آگودام اس جوڑ کنتگانے، تاکہ موٹ آن اوقتا ساہ، برنج و خولم تے پوکنپ۔

کنتا کم و و دہیکہ نس، و مون ۽ دانگ اینگ ہڑ سسا ندرہ، زباد و توار تیان چس ہلسا ہنا کہ۔ مخلوق ۽ چندی مندکا لہجہ غاتیٹی ہیبت آ بنگ تو خوش ہم نس و حیران ہم۔ ایتنے کہ او دافتا اسہ ہیبت اسے ہم پہہ متوکہ۔ ارافانگ کون آ صاحب علم آن لس مندکا نابدغ آ تینا بار اودے ہم ایلو قبیلہ غاتا، بلکن اسل اوقتا خوک انا قبیلہ غاتا ہم بولی تا بابت معلومداری آلو۔ ولے مسافرتا درخت نارہی آ بھاز وخت تدیفنگ آن پد او بھاز آ قبیلہ غاتے درست کریکہ۔ فیولا قبیلہ نابدغ آ تا لونڈ ۽ بوز ۽، بھلو پٹ، تینک ۽ جوڑ ۽ تا، و اوقتا خفو ماس آ ٹھپ انا چشخ آنا ر ۽ نشان تسر۔ وولوف آک بھاز مون، و اسل بے ڈول ۽ بندغ تسر۔ سراہولی، دافک سوزا و مندر تسر، و ربا جولا قبیلہ او فتنے درست کنتنگ اٹ تو اسل ردکتوکہ، اوقتا مچ آجون آ ٹھپ انا نشان جوڑ تسکہ۔ و مدام بشخندہ تسر۔ کنتا منہ

قبیلہ غاتے تو درست کر یکہ، ولے پین بھاز ہندن ۽ ہم نسر، ہر افنتے اوتتو کہ۔ منہ بندغ اس پوریا گرتتون رزان
ہلنگ کن تکرار کریرہ۔ پیرانگانیاٹریک بازن ۽ سل ہلکرہ، وورنا انگانیاٹریک سیسل و باؤباب آن جوڑمانی کپ
ناگڑا ہلکرہ۔ ”کولا گچین آخیسن آکولا“، ناوار ۽ ہنگ تون نیٹری تا پڑک اس مچ مس، ہرافتا ایلو دنانک مہالو
آن چھالیہ گننگ آن خیسن ہڑسینگاسر۔

ہندا دکہ دوڑا تیشی عمور وخلق وندیدن آعلاقہ غاتیان بروک کبھی اہم شخصیت آمتون درستی راستی مس۔ کنتنا
تینا الہ غاتے چندی بولی تیشی ہیئت کنگ آخنا حیران مس۔ کرار کرار آسروک آپچی تون ہم گام کنتنا ہموڑے سر
مس، ہراڑے سازندہ غاک چاپی تے کن سر نہ خلکرہ۔ ولدا و باؤباب نا کیرغ آن تالان میز آتیا جھلو کچ اسے ٹی
تخوک گڈ وخراس ناغر بہ غاتے گنگ ہرا، ہرافنتے خلق انانیاٹریک بسیسر۔ کنتنا ۽ دافک بھاز زیات وڑتوس۔
دافیشی جفورے نانیٹری تالاب انامیلہ ٹی بسوک آکئغ تیان زیات چس اولو۔

دُون آمنہ نیٹری سے ہیئت کنگ آخنا، تو گنتنا اوفا ہیئت آتے خف توننگ کن سلیس۔ او پاریرہ کہ اسہ
بھاز جھلو عالم دین اس مقدس کیر ابا کنتنا کنتے ناچنا تا جوڑ کروک آخلق اناشرف کن تینا پڑک اتون اوار ہنگ
۽۔ ویرہ نیم دے سے نامری آٹے۔ کنتنا تینا باوہ نا پین ۽ ادب اٹ ہلنگ آہنگ تو خوش مس۔ نیٹریک اودے
درست کتوسہ، ہندا سوب آن ہیئت آتے برج اتخار۔ اوفک اونالہ غاتا بابت ہیئت کریرہ۔ کہ داسہ اوفک سیلانی
گری ۽ الر و آباد مننگ و ارنائی و چنا تا بابت سوچر۔ اسہ نیٹری اس پارے ”اصل ویل دادے کہ او ارٹ ۽، و اوفا
ارنائی جوڑ مننگ ناخوا ہندر کبھی تولوک آمسنک اریر۔“

نن خڑک شاغاسس، کنتنا تینا ہم سن آتا اسہ پڑک اسے نارہی آسر مس۔ او کنتنا ۽ تینا خلق انا جوڑ مننگ
ناکسہ غاتے ہفنگ خواہسرہ۔ ”ننا کل انا ارا والا ک جاگہ نا جاگہ اس سفر نا وخت آنا الہ غاتون درستی راستی مسنو۔“
اسہ مار اس پارے۔ ”داعٹ بندغ آتا است تینا تینا علاقہ غاتیان وڑا نا وڑا سے ٹی پناسس۔ کنا پیرہ تون
داحس جاگہ الو کہ او تینا خاہوت ۽ تینا رہی آہنکینی کروسس۔“ پین مار اس پارے ”ننا ڈغلاک جوان ۽ برنج
کتوسہ۔“ مسٹمیکو پارے۔ کنتنا دا ہم ہنگ کہ ہر تم اونالہ غاک تینا سنگت آتے پاریر کہ اوفک خلق اس اڈ
متنگ کن جوان ۽ جاگہ اس خنانو۔ توکل تینا ارا والاتے، مال و ساہدار تے، کلڑ و ایلو سانوک آساہار متون اوار
جانماز و ایلو گڑا تے ہر فیرو راہی مسر۔

ننکان کنتنا نا پوسکن آسگت آتا مچ کروک آجر آتیان خاخر اس لگفیر۔ داسہ جشن انا وخت نس۔ ہندا خاطر آن
کل مہمان و ہندی تے خاخر نا داپار اپار تو لنگ کن پاننگ۔ رواج آن چپ، چنا، نیٹری و نرینہ غاک کل داڑے

ایڑے تو سر۔ اوفتے پاننگا کہ امام صاحب دعا کرفک، و جاخ و سلاؤم مخلوق تون تینا سفرنا کسہ غاتے پارہ۔ ہنداڑے بڑزکو دریاب 'فلاڈو' نامر انگا خلق آن بروک آ بھاز بزرگ آمہمانک ہم نسر۔ ہرافتا وئی سد پر تیان گیشتر نس۔ و ہرخنوک بنوک، اوفتا نصیحت و چاہنداری تیان فاندہ ہرفنگ ناسلہ خلدنگا سس۔

امام نادعا ٹی بشخ ہلدنگ کن کنتا تینا باوہ نارہی آتوس۔ دعاغان پدمنہ منٹ اس کل چُپ کریر۔ بیرہ ترڈ آتا توارنس و خاخرنا لمبہ غاتا سبھا ک نسر۔ اخیر غٹ آن زیات وئی والا بزرگ ہیئت ء شروع کرے۔ ”سد پر مُست، ای ہم چنگی ٹی بنگو سٹ کہ بھلا دیر تارہی آ ہوکا مس کہ افریقہ ٹی خیسن نامش ارے۔ ہندا سوب آن طوبوب آک اولیکو وار افریقہ غابسر۔ ولے داڑے خیسن نا چچ ء مش اس آلو۔“ او پارے ”ولے قطبی گنی نا ڈور و جل تیان اوکان پد بے کچ خیسن پیش تما۔ اوکان پد ولدا گھانا نا جنگل آتیاں خیسن خلدنگا۔ ولے طوبوب آتے پاننگو کہ دا خیسنک ہراکان پیش تمرہ۔“ بزرگ پارے ”اننتے کہ اسٹ اسے پاننگ نامطلب دانس کہ کل ء سہا تمک۔“

ولدا جاخ شروع مس ”بھاز آ علاقہ غاتا بے“ ہم ہندن نہادی مریک، دُن کہ خیسن۔“ ای و سلاؤم تینٹ بے“ و خیسن ء اسہ کچ وزن اٹ بدل کنتگ آخننن۔ بے“ یا تو خاص ریک اسے ناکیرغ آن لیم اسے نا وڑاٹ مریک، دا بھاز جاگہ غاتا خاص وڑا نادیر اسے بارفنگ آن بے“ ء پوڈ آنبار جوڑ کیرہ۔ ہرادے دے آبارفنگ آن پدخل آنبار جوڑ کیرہ۔“

”وخت اسے ٹی بے“ انا اشار اس ہم نس“ بزرگ پارے ”اوناپن تغازہ نس۔ او جاگہ نابندغ آک اُراو مسیت ہم بے“ اناخل تیان جوڑ کریر۔“

”ننے ہمو کو بان والا عجب انگا ساہدارتا بابت پابو، ہرافتا بابت نم مہالواسہ وار اس پاریرے۔“ اسہ بھاز پیر ء نیاری اس نیام تمسا جیرت اٹ پارے۔ اودے خلدنگ تون کنتا ناست آبلہ نیو بوتوبس۔

نن نا تہاری ٹی جاگہ سے آن تولہ سے ناتوار بس۔ نیاری نا ہیئت انا ورندی ٹی سلاؤم پارے ”ہمو ساہدار ہرافتے بچ پارہ۔ ریک انا بے کچ چٹ بلوک آ کوچہ غاتیٹی رہینگرہ۔ اوتینا کسرنا پد رند ء دے، استار و تہو انا ملک اٹ خلیرہ۔ ای و جاخ پورومسہ تو اوفتیا سوار پیری کرینن۔ دانیام اٹ اوفک دیراکن بھاز کم سلیرہ۔“

”دارے کہ داڑیل آتون جنگ اکن کیمہی وار سلوئی تما۔“ جاخ نیام تما۔

”اسہ وار اس نن دو ازدہ ہزار نا بچ آتا قافلہ سے تون راہی روان نس۔“ سلاؤم ہیئت ء مونی درے۔ ”اصل اٹ اوداڑیل آتیاں بچنگ کن بھاز آ قافلہ غاتا اوارای اس نس۔“

کنتا ہرا کہ سلاؤم نا ہیئت وگپ نا وخت آ جاخ اسہ بارفوک ء سل اسے ناسہ بھلوگیل اسے ملنگ ء شروع

کرے۔ بزرگ حیران فریشان ہڑتوم آیلیم تا کُنڈ آہرا، ہرافک داسہ خاخرٹ پین بارن ۽ شنک بئیرہ۔ ترند ۽ روشنائی سیٹی غٹ جاخ ناپانگ آعجب ۽ منہ چشخ آتالان اسہ نشان اس خنار۔ ”دافریقہ ۽“ او پارے۔ ولداودہور اٹ دیکی کُنڈ ۽ پیدوار کرے۔ ”داجھلا دیرے۔“ ولداوچشخ آتاشیف آن چھیکو کُنڈ آہورانا اشارہ اٹ پارے ”داجھلاریک ۽۔“ او جاگہ مچ آکھئی گیمبیا تیان زیات نس۔

”افریقہ ناقطبی کرک آطوبوب آتاجہاز آک شڑانا رزان، مصالحہ، ہلی، ودواٹ جوڑ کروک بے کچ گڑا تے اتیرہ۔“ سلاؤم پارے ”ولداچ ویش تیا سنج کرسادا گڑا تے افریقہ ناتہ اسکان، دُن کہ سی جلماسا، عنامیس و مراکش و ایلو علاقہ غاتیا سرکنگرہ۔ جاخ ناسروک آہور مخلوق ۽ اوقنا شار تادنگ و سیم آتے پارے۔“ واینونان کہن داڑے تولوک اُن“ سلاؤم پارے ”پربھرم آلد آتیشی بھاز آبدغ آک کاٹم تیا پتنگ آتیشی افریقی کوڑی دُن کہ... رات نادنان، سل، زیتون، الار، کولا، سپاری، پٹھی، گلٹ، نہادی خل... تے ہر فینو طوبوب آتاجہاز آتیا سرکنگ اٹی ۽۔“

داہیت آک کنتا نالی ۽ ہڑسار۔ اوقول کرے کہ اسہ دے اودا ندیدہ جا جاگہ غاتیا الی کاہک۔ ”عالم صاحب...“ مرآن اسہ دھول اس حوال تس۔ دمدستی بخیر کنگ کن چراس تھے۔ غٹ آن مونی خلق انا بانی جاخ و سلاؤم، ولدا خلق انا لکری، امام صاحب و ارافانگ اوقتیان پدا یلو خلقی تا نمائندہ غاک و متبر آک نس۔ ہرافیشی عمورو ہم اوارس۔ کنتا ۽ اونا ہم سن آتون سلفیر۔ سازندہ غاک اوفتے داسوب آن پیشن دیر کہ اوفک عالم دین نابنگ اسکان مسافرنادخت آسر کیر تینے۔ کنتا اسہ بھلو جلوس اسے نامون اٹ تیبہن ریشی، بے کچ مون ۽ پیر ۽ بندغ اسے خنا۔ جلوس اٹ نیارڑی زربینہ و چناک اوارس۔ ہرافتا کاٹم تیا پتنگ و مون تیا دم درینگ اس نس۔ منہ بندغ، مال و ساہدار، ہیٹ ہرافتا کچ کنتا نکاس نارداٹ سد آن زیات نس، ہکلسا ایسرہ۔

دا پاکیزہ غامہمان گوڈ خلوک بخیر کروک پڑک ۽ دعا تس و بش مننگ ناپارے۔ ولدا جاخ و سلاؤم کن خاص دعا کنگا۔ عمورو ۽ بزرگ تون کرفنگا۔ سلاؤم کنتا ۽ گتی کرے تو اوددینگسا بس، باوہ نامون آسلیس ”داکنا بھلامارے، دانا پن اونا مقدس آپیرہ ناپن آتخوک ۽۔“ عمورو پارے۔

کنتا پنگ کہ عالم دین عربی ٹی گڑاس خوانا۔ ہرافتیان تینا پیرہ ناپن آن بیدس ہچ اس پہہ متو۔ ولدا عالم صاحب پمبہ غانبار خلکن آدو ۽ اونا ہیدار آتخا۔ اوکان پد کنتا تینا سنگت آتا کُنڈ آدینگا۔ و عالم صاحب ایلو بخیر کروک آبدغ آتون سلام دعا کرے۔ اوفک اوڑتون اسل لس بندغ آتینا ہیت کیرہ۔ کنتا و اونا سنگت آک اسہ کُنڈ مسرازالکار، چنا، طالب علم و مے تا بھلا چرتے ہرارہ، ہراجلوس ناپداٹ نس۔

عالم صاحب نارائی و چناتے دمستی مہمان تاگھڈاٹ دریر۔ ہراڑے ہراڑے طالب علم آک ڈغار آ
توسر و تینا پتنگ آتے ملار و کتاب و مسودہ غاتے کشار، ہراوفا استاد کن نسر۔ و خڑک تولوک آتے کن خوانارتا۔
کننا ہراکے و مولد آک ایلوفنتون اور خلق اٹ پترینگتوس، اوفا گھیہ انارہی آتفوک مال و ساہد ارتارہی آ
ڈغار آتولوک نسر۔ کننا اولیکو وارے و لس بندغ آتہیٹی پرخ ۽ خنا۔

عالم دین ہر بندغ اسکان سرمنگ کتوک، گڑاساڑی خلقی و متبر آک ڈغار اسکان کاٹم ۽ شیف کریر و خواست
کریر کہ اوفا است خواہی تے خف تورے۔ ہرافک خڑک نسر، اوفا اونا دامن آن ہم بک ہلکر۔ مَعث اس
خواست کریر کہ اوفا خلق آبرے و کبھی وخت آن سلوک مذہبی دود آتے پوروکے۔ انتنے کہ اسلام اٹی دین و
کانود ہم گام مریرہ۔ ہندا سوب آن منہ کانودی سلاہ ہلکر۔ پوسکن ودی مروک آچنا تابا وہ غاک تینا چناتے کن
جوان ۽ پن سوج کریر۔ ہرافتا خلق اٹی ارافانگ آلو، اوفا خواست کریر کہ او تینا اسہ شاگڑ داس اوفا چناتے
خوانفنگ کن راہی کے۔

ولدا طالب علم آک سل اٹ پوش کروک تاوایت بہا کنگ ۽ شروع کریر۔ بھاز آ بندغ آک تاوایت
آتے ہلکر و بزرگ ۽ نسر، کہ او داڑا تینا مقدس آمہر ۽ خلے۔ داوڑا نا مقدس انگا تاوایت آن، ہرا کہ کننا ناباسک آ
ہم تفوک نس، اللہ ناخر کی دوئی مسکہ۔ کننا ہم ارا ارا پائی آتاوایت ہلک، و عالم صاحب نامون آپیش کرے تا۔
کننا است اٹ سچھے کہ اونا پیرہ ہم ہندن ۽ مقدس ۽ بندغ اس مروء، ہرادے اللہ دانس واک تسواس، کہ
اوہر کاخت انا گواچی خلق اٹی پر کرفنگ کریکہ۔ دُن کہ کیر ابا کننا کنتے اسہ وار جفورے ۽ پچھیس۔ ہرانا بابت
بلہ یائی سا و نیوبوتو اودے چنکی ٹی پاریسر۔ ولے اینو اولیکو وار او حقی معنہ اٹ تینا پیرہ نا و اسلام نا عظمت ۽ پہہ
مسواس۔ او پیرہ اسہ بندغ اسے پاک کہ او ارا پائی آتاوایت انتنے ہلک، و داڑا مقدس مہر ۽ انتنے خلفے۔
اودے دامبارک انگا سل انا ٹکر ۽ ارا غادنگ آن پد نیوبوتو ۽ تروئی نس۔ و پاروئی نس کہ اودے سنجار اٹ تھے، و
ہراتم اودے مار اس مس تو اودادے تاوایت اس جوڑ کے و اونا اولیکو مارا ناباسک آتھے۔

بیسٹ ویکمیکو بشخ

کنتنا ناوئی انا مارلاک اونا سفر آ جوڑ تے گٹ ہلکرہ۔ اوقتا خیال نس کہ پدی بننگ آ او بھاز گمراٹ مروء، و او فک است اٹ تگارہ کہ او فک اوڑان سفرنا بابت چچ ارفپسہ۔ گڑا او فک کریر ہم ہندن۔ دا پام کتوس کہ متکن آ سنگت آتا مہر تمنگ آن کنتنا نا است آانت گدرینگ۔ ستافا تو بھاز زیات بے چکار نس۔ کنتنا ہندا خس فریشان نس کہ او تینا پوسکن آ ایلم سودا و نا بابت ہم چچ سوچتو، ہرا اونا و عمورو نا ہنگ آن پدودی مسؤسس۔

اسہ دے پیشیم تون ہیٹ خواتنگ نا وخت آ کنتنا تینا سنگت آتا بے چکاری ۽ گوجالسا تعلقداری تے بحال کننگ نا فیصلہ کرے۔ او جتا تولوک سوارہ کنوک آ مار کوتا رہی آہنا و اوقتا رہی آ تولنگ تون پارے۔ ”وخ کہ نم ہم کن تون گون مرو سرے“ و اوقتا رد عمل کن ہر تو تو او فتنے سفرنا حوال ۽ تمنگ شروع کرے۔

او پارے کہ پنڈاٹ ہنگ اخص مشکل نس۔ ہراوڑ اونا تک پوتڑو کریر۔ شیر تارہی آن گدرینگ نا وخت آ او اخص خلیس۔ او کسراٹ بروک خلق و باقی تاہیت ۽ کرے۔ ہر اتم اوداہیت آتے کریکہ تو اسہ مارا س بش مس۔ تینا ہیٹ تے مچ کرے... و بے نمان کنتنا نارہی آتوس۔ زوت کل کنتنا ناہیت آتے خوڑت بننگ ۽ شروع کریر و تاثر ہم درشان کریر۔ ولے اونا حوال تینا الہ غاتا خلق ۽ سرمنگ آ نس کہ ہیٹ تے ارا تینا دننگ نا وخت مس۔

پگہ غاغٹ کوشست کریر کہ ارافانگ ۽ درک لگپ کہ او فک زوت چھٹی کننگ خوارہ۔ اخیر او فک ہیٹ تے ہر فیر دیر تو کنتنا نارہی آ گوڑ مسر۔ و او او فتنے الہ غاتا خلق اٹی چندی قبیلہ و بولی تا اوار سواری نا بابت پارے۔ داسکان او جاخ و سلاؤم نا نا پاروک آ جاگہ غاتا کسہ نا نیام اٹ نس کہ غٹ انا چکار پین کنڈ اسے آہنا، و تازنی کچک آتا غوکنگ و ہیٹ تا ترہ کننگ آن غٹ چس دانگ اینگ مس۔

او فک لپڑہ مرسا بش مسر، تو خنار کہ اسہ خلیغا اس پر غوک آ ہیٹ ۽ پٹیسس، و کچک آتیا جلاہو کریسس۔ خلیس و جیم آن او فک خل مسر۔ و چک سلوک داندارہ ۽ ہراہ۔ اسہ کچک اس تو خلیغا ناچہ نا لکنگ آن مرسٹا۔

ایلو دانگ اینگ درک تسکے۔ خلیغا تینے ڈول کر سا ولدا جلوہ کن تیاری کریس کہ اونا غبورنگ ناتواراٹ کچک آتا غوکنگ و تار پے تار مروک آہیٹ تا گگلہ گم مسوآس۔

مار کوک اسہ وار آسا کریر، و گلوک آتینا ہیٹ تے چفنگ کن ددیگار۔ کننا ددیگسا تینا ٹھی آہیٹ انا کُنڈ آہلمہ کرے ”آخا کننا، سلس“۔ ”آخا کننا، سلس“۔ ستافا اودے خلیغا و کچک آتانیام اٹ پنگ آن توننگ نا کوشست کرے، ولے بے سہب مس۔ ہر اتم خلیغا ارا چرکا و کروک چناتے تینا کُنڈ آدیگسا پنگ آخنا، تو منہ گام پدی مس۔ ولدا مون ۽ ہڑسا ولدا انا کُنڈ آمون کرے۔ خاراٹ بروک کچک آک لدا اسکان اودے دد فیر۔

ٹھی آہیٹ ۽ خنگ تون کننا ناست پر چینگا۔ پینگن آدترک اونا ول تروک آخ آن چہرہ۔ دوی تے پیش تماس۔ خنگ تے زیٹ نس۔ و غٹ آن فریشان کروک اونا پدام ہلوک آپڈنس۔ ہراڑان اونا دغر خنگا کہ، ہرا داسکان ودی متویس، ولے اودا سکان زندہ نس۔ خوک آو لیکو تا نزی نس، ہرا ٹھپ آتا سوب آن خلوزسا و تینے گتر سا کننا نا کُنڈ آہنگ نامتا ماری کریکہ۔ کننا ہموڑے سلوک سلوک الٹی کرے و ارمانی آمون اتون بوز ۽ ہڑسا و ستافا نا کُنڈ آہر۔ اونا مون آارمان و ڈر دسفا خنگا کہ۔

خردینکی آخن متون کننا ہرا کہ ایلو ماراک رہی آسلوک کہوک آہیٹ و ٹھی آکچک آخوڑت ہراہ۔ ولدا ستافا غان بیدس ایلو فک کل پدی مسر۔ ستافا تینا دو ۽ اونا خ اٹ شاغا، ہڑتوم آک چپ سلیر۔ اوقتا مون آاسہ سوچ اس نس کہ کننا نا باوہ جان ۽ دا ڈہ ۽ امر ایتر۔ اخیر کننا پارے: ”نی کننا ہیٹ تا سنھال ۽ کیس؟ ای داسیل ۽ باوہ جان آدیوہ۔“

ستافا فرسلوک آمار تیا ہنا، و اوفنتون ہیٹ کرے۔ ارا مار بسرو ٹھی آتازی ۽ ہر فیر واسہ کُنڈ کریر۔ کننا ستافا ۽ ہم ایلو سنگت اتون اوار پنگ کن پارے و کاچو ۽ کشا و بلیف آہیٹ انار ہی آتوس، و باوہ غانبار کر سا اودے سل کننگ ۽ شروع کرے۔ اخیر او پالن آسل ۽ کشا۔ جر و بے مچ کرے و ہیٹ و دغر نا جون تے ڈگا۔ و خلق انا کُنڈ آرا ہی مس۔ اسہ وار مُست ہر اتم او گر خوائنگ نا وخت آ بے چکار مسوآس، اوقول کریس کہ ولدا دا وڑ کپک، ولے ولدا ہمون مس۔ واسہ وار ولدا ہیٹ اس پر غنگا۔

اونا است خواہس کہ خدا کے کہ داغ اس مرے و اونا خنگ ملنگر، ولے پالن آسل اونا دوئی نس۔ اونا است کہنگ خواہس، ولے اودے سانس کہ دار سوائی کبھی چین تسکان کاہک۔ او شکی گری آن است اٹ شاغا کہ اللہ اودے ڈینگ، تننگ نامزاتسنے۔ اوقبلدا کُنڈ آمون ۽ تس، کاظم ۽ شیف کرے و دعا کرے۔

او خنا کہ ایلو مار کوک کا ٹم تیا چولہ کروک آپاٹ تے تخوک، ہیٹ تے مچ کریرہ، و پدی ہننگ کن تیاری کریرہ۔ اسہ مار اس ٹھپی آتازی ۽ ہر فیسس، وخت اس کہ اراپین تازی بھاز لنگو کائی کریرہ۔ ستافا کا ٹم ناباریم ۽ شیف کرے و کنتا نا کنتا آمون کرے، و لے کنتا دو انا اشارہ اٹ اودے ایلو فتون اور ہننگ کن پارے۔

لٹ آتیا ہننگ نا وخت آ اونا ہر گام اودے مرک انا کنتا آ ہننگ آنبار لگا کہ۔ او خلیس و بھیم انا سورد ریا اب اٹ ڈینگسا ہنا کہ... اودے اراغان کشرہ۔ بنتا، لاین و نیو بوتو اونا است آبرور... و ارافانگ نا جماعت ہم اونا است آبرو... اودے دنیاغان سفاروک بلہ یائی سا و بلہ نامقدس آ شخصیت نا است آ ہننگ ہم ڈرڈ آتا گواچی کرو ۽، اونا پیرہ ہم اونا است آ بس، ہرانا پن اوڑا تلوک نس۔ اونا است آ اونا پنی آسیلانی الہ غاک ہم بسر، ہر افک پوسکن ۽ خلق اس آباد کریر۔ اونا است آ بس کہ او چولہ ہم کتویس۔ اونا است آ ہیٹ ہم بس، ہر امدام گر آن جتا درینگا کہ، و اونا دغر ہر اداسکان ودی ہم متویس، داخل ہیٹ آتون اور اور کل آن زیات اونا است ہر اگرا غان خلیس و بھیم آن پُرس... باوہ جان۔

اونا میلی سُرا، و اولیس۔ نک تے ڈغار اٹ پچار۔ دم تے باس۔ اومون پھمون نا کسر ۽ خن تے زیت کر سا ہر۔ عمورو اونا کنتا آ دینگسا بسکہ۔ کس اس دادے پچ پانگ کپرو ۽، اودے امر سما تما؟؟
”نی امر اُس؟“ اونا باوہ سوچ کرے۔

کنتا نا ڈوی نک آ پچاس۔ ”جی ابا“ او بھاز مشکل اسیٹ پارے۔ عمورو اونا پڈ آدو خلک ہر اکہ پچ آتے پالفوک آد ترک کنتا نا تو فس۔

عمورو اونا دو آن سل ۽ ہلک ڈغار آتخا۔ و پارے ”توٹل داکان“ کنتا لڑسا توس، تو عمورو اونا مون آتوس۔
”بایدے اسہ ہیٹ اس پہہ مر“ عمورو پارے۔ ”ردینک کل آن مریک، ہر اتم ای نا وئی اٹ نسٹ، تو کنا ہم اسہ ہیٹ اسے شیر اس درے۔“

کوس ۽ بڑا کر سا او تینا چھیکو بغل ۽ نشان نس، کنتا پوسکن و کومبو کروک آشورانک آتے خننگ آن خلیس۔

”ای ہندا انا ہیل کریت، نی ہم بایدے ہیل کرے، وخت اس ہم دانہارا انگا ساہارا تا کنتا آد دینگیس۔“ او کنتا نا بوزا نا بھاز خوڑت جاچ ۽ ہلک۔ ”ہنگس؟“
”جی اوا ابا۔“

عمورو بش مس، ہیٹ انا سل ۽ ہر فے و اودے جر آتا کنتا آچخل نس۔ ”تو گرا پین ہم ہیٹ سلینے؟“

عمور و نارنداٹ خلق انا کُنڈ آراہی روان کنتنا میلی چرخ کر یکہ۔ ولے اونا است اٹ خلیس و است جی
آن چپ تینا باوہ تون مہرانا زیات احساس و دی مننگ نس۔

بیست و دو میکوش

کننتا ناوئی دہ پرتسکان موسس، وایلو کافونا چناک تینا تعلیم ۽ پورو کنگ ناخرک آنسر۔ ہرافک پنچ پرتا وئی آن دے اٹ اراوارسج کن ہنارہ۔ تعلیم نا پوروی نادے بس، تو کننتا واونام ہم سنج آتا باوہ خاک، مدرسہ نا حویلی ٹی بزرگ آتیاں ہم مونی، غٹ آن اولیکو چراٹ گمراٹ تولوک نسر۔ کننتا وایلو چناک ارافانگ نامون آ ڈغار آتوسر۔ تو امام صاحب دعا کرنے ولدا ارافانگ بش مس و تینا شاگرد آتے ہرا، تو غٹ دو تے بڑا کریر کہ اولیکو سوج اوڑان کننگے۔ ولے استاد غٹ آن مُست کننتا ۽ گچین کرے۔

”کننتا کننتے! نا باوہ پیرہ نا کسب انت نس؟“

”سد آتا سال مُست مالی ٹی۔“ کننتا بھاز جوانی اٹ ورندی تیس۔ ”کننتے زینہ خاک اُستا کار نسر، و اوقتا نیاڑیک رزان گرتسر، و پنچ ترارہ۔“ ہر طالب علم نا سہی ورندی آساڑیک جوان چاپ خلکر۔

ولدا ارافانگ ریاضی آن سوج اس کرے۔ ”اگہ اسہ بولو سے نا ہفت زینفہ مریر، و ہرزینفہ غان ہفت چنا مریر، ہر چنا ہفت دے اسکان ہفت مونگ پھلی کنے تو پا کہ بولو ۽ کس اسے نا کشاری ڈغار آن اخس مونگ پھلی ڈروئی تمک؟“ چناک پاٹی آ قلم میٹ تختہ غاتیا حساب ۽ شروع کریر۔ غٹ آن مُست سہی ورندی ستافاسلا تیس۔ ساڑی تا چاپ اٹ ایلو چنا تا ورنندیک گو ہنگار۔

اوکان پد چناک عربی ٹی تینا پن ۽ نوشتہ کریر نشان نسر۔ ارافانگ ہر چنا نا تختی ۽ ساڑی تے نشان تیس، تاکہ اوفتے کساس مرے کہ چناک انت ہیل کرینو۔ ایلو چنا تینا بار کننتا ۽ ہم حرف نوشتہ کنگ خوانگ آن مشکل لگا کہ۔ اخہ وار سہب بیگہ اوفتے ارافانگ لٹ تسوس۔ اوفک گیشتری است خواہی درشان کریرہ کہ وَخ کہ نوشت ۽ پہہ مننگ ہم ڈھول ۽ سرپند مننگ آنا رازران مروسس۔ ہرادے لاین کون آچناک ہم پہہ مسرہ۔ کس پائے کس اس زرس چپہ تولوک باغان ہیبت کننگ ۽۔

ولدا ارافانگ واری واری ہر طالب علم ۽ بش مننگ کن پارے۔ گڈیکو واری کننتا نانس۔ ”کننتا کننتے“

غٹ اونا کُنڈ آہر ارہ۔ اودے اولیکو چراٹ تولوک تینا ارا والاتیا، بلکن خلق آن پیشن قبرستان اٹی ہندی بزرگ آتیا، خاص وڑاٹ گچین ابلہ۔ یائی ساغا بھاز گمر مس، بش مننگ آن پداو قرآن ناخیر آن منہ آیت تلاوت کرے۔ ولدرا قرآن بند کرے، خن تیا تھاو ”آمین“ پارے۔ تلاوت آن پدارافانگ ہر چنا تون جوڑ بڑ کرے و پڑو کرے کہ اونا تعلیم پورومسے۔ وداسہ اوسٹمیکو کافوٹی پترینگانے۔ ہراڑا غٹ خوشی نادرشانی کریر۔ بنتا ویلونیاٹریک کاٹم آ پیچاٹ ڈکوک رزان تے ہر فیسر، ہرافتیشی مزہ دار کینغ کریر، ایوسر۔

پگہ غاسہب اتون ہراتم کنتا ہیٹ تے خوافتنگ کن دنگ کن سر مس تو عمورو اونا چاری نس۔ اسہ نسلی ۽ مت و ہیٹ اسے نا کُنڈ آ اشارہ کرسا پارے ”دانا تعلیم نا پورو مننگ نا ٹیکے ۽“، داکان مُست کہ کنتا منت واری ہرفوس، عمورو چُپ کرے و پیش تما۔ کنتا تینا خوشی ۽ ڈکنگ نا بھاز کوشت کرے، ولے ہندن کہ اونا باوہ خن تیان اودیم مس، او ہندن ترند آن چرکاواس خلک کہ اونا ٹیکیک، ترہ کریر، ودینگ ۽ شروع کریر، ایلو ہیٹک ہم اوقتا رنداٹ نر۔ تاکہ اودافتے مچ کرے و کاچر نا کُنڈ آدرے، ایلو سنگت آک ہم سر مسر۔ کل ۽ ہیٹ رسیگاس۔ اوفک دافتنون مقدس آسا ہارتیانبار پیش بسرہ۔ اوفتے غٹ آن خلکن آبتے تا کُنڈ آخواہنگ کن الارہ۔ اوفک خیال ددیفیرہ کہ دافتیان چنکو ۽ دغر ودی مریک، وزوت اوفتیان تینا باوہ غاتیانبار بھلو کر جوڑ مریک۔

پوسکن آنوک انا خننگ آن مُست عمورو و بنتا مسٹمیکو ہیٹ ۽ چنا نا تعلیم نا پورو مننگ آرافانگ ۽ تسر۔ اگہ اوفک ہزگار مسرہ تو اودے خراس اس تسرہ۔ ولے اوفتے سانس کہ ارافانگ اوقتا حالیت ۽ چاہک۔ ودا ہم چاہک کہ دا اوقتا وس آن پیش ۽۔ بلکن کل انا وس آن پیش ۽۔ انتے کہ جفورے اسہ غریب ۽ خلق اس نس۔ متٹ اس پوسکن ۽ مے ہلو تسر، وافتنون چچ اس ہم چتویس، اوفک منتواری نا وڑاٹ اسہ ٹواسے کن ارافانگ ناکشاری ڈغاراٹ کاریم کنگ نا است خواہی درشان کریر، ہرادے امننا کنگا۔

ہرنوک مد و موسم تا بدل مننگ ناسوب مرسا ہنا، دا ہدا سکان کہ اسہ پین پر اس گدرینگ۔ وکنتا نا کافولا مین نا کافو ۽ کرفاٹنگ ہیل تس۔ ہرا وخت کن اوفک گیر اسے آن چاری تسر، اوخرک بسکہ۔ کنتا و اونا سنگت آک بروک آلاب انا میلہ کن بے چینی و خوشی اٹ ہر وک تسر۔ ہرانا خیراٹ مسٹمکو کافو نادامار تے ہرافتا وئی دہ غان پازدہ پرتانیا م اٹی نس، جفورے آن اسہ بھاز مر ۽ جاگہ اس دروئی نس، ہراکان اوفتے چارنوک آن پدزینہ مروئی و پدی بروئی نس۔

کنتا و اونا سنگت آک ہندن نشان تسرہ کہ اوفتے دا ہیٹ انا بابت خاص چرت یا فریشانی اس اف، ولے

راستی دانس کہ وقتا است آک پین پاریرہ۔ اوفک ہر ہمو بندغ ناچنکا چنکا سر جز یا لوز لوز ۽ بھاز پام اٹ خف تو ریرہ، ہرانا تعلقداری نرینہ رمانشت تون نس۔ سویل نابنا تون ہر اتم وقتا باوہ غاک چپ چپانی اٹ جفورے آن اسہ ارادے پیشن ریپنگ آن پد پدی بسر، تو مارلاک تین پہ تین خُس خُس کریرہ۔ خاص وڑاٹ ہر اتم کلیو کننا تینا الہ ناہیت اس بنگ کہ ”جو جواد“ ۽ جوڑ جاڑ کننگانے، جو جواد نرینہ رمانشت نا خلق نس، وتدوک آرمانشت آن پد، ہر ادے پنج سال تدیسس، ند، موسم و ساہدار تا سوب آن کھڈ و بینٹ مسوس۔ داکان ہم زیات بھیم زدہ خُس خُس وقتا لمہ باوہ غا تانیام اٹ مروک آہیت آتا بابت نس کہ داوار پنچاہیت ہر اہجلا ۽ ”کن تا نگو“ یعنی نرینہ تی رمانشت نا چاروک جوڑ کیک؟ کننا و اونا سنگت آک کبھی وار تینا باوہ، الہ و ایلو بھلا تے داکن تا نگو تا بابت شرف اٹ ہیت کنگ آخنا سر۔ ہر افک وقتا نرینہ تی رمانشت ۽ کریر۔

لاب انا ند آن مُست مسٹمیکو کافو نا غٹ مار کوک خوشی اٹ تین پہ تین ۽ پاریر کہ وقتا لمہ غاک چپ چپانی اٹ فیتہ نامک اٹ وقتا کو پے وسرہ نا کچ ۽ ہلکنو۔ کننا پنج پر مُست انا ہمو ہیت آتے گیرام دنگ نا کوشٹ کرے، ہر اتم خلیفوک آہرشت اٹ مزغ دوٹی چرکا و کروک ”کن کورنگ“ چاپ کروک آک مار کو تے گھڈ آتیاں گرو پاچ کر سا کشارہ۔

دما مہ نامک اٹ لاب انا پڑو کننگا تو کننا ہم ایلو فنتون اور کشاراٹ اختہ مس۔ اودا بھلا و خواری آن پُر دے تیان خوش نس۔ او ہندا خس اختہ و دمدرینگوک مسکہ کہ بروک آدے تا چکار ۽ ہم کنگ کتو کہ۔ ولے ہر اتم لاب آن پدمیلہ نابنا مس تو او ایلو فنتون اور ساز وزیمیل، چاپ و مہمانی تا جوان چس ۽ ہلک۔ و میلہ نا جوش اُخس کہ وڈسا ہنا، اونا است خواہیک ہندا خس کم مرسا ہنار۔ دا ہد اسکان کہ میلہ نا گڈیکو دے تیٹی تو او بولوگ نا کرک آتو لوک ہنین آدیر انا تلا غا تینا کڑی ۽ خوشکا کہ۔

میلہ نا گڈیکو دے آن اسہ نن اس مُست کننا چپ تو لوک بنتا نا گھڈاٹی ارغ کنگکہ کہ عور و تھی بس۔ اوخن تا کوک اٹ باوہ ۽ تینہن ۽ گڑاس بڑا کنگ آخنا۔ داکان مُست کہ اوچک ۽ ہڑسوس، عمور و اونا بوز ۽ اسہ مرغن ۽ لوت اسے ٹی ہلک۔ کننا خلیس آن سُن مس۔ او محسوس کرے کہ اونا باوہ اونا باسک اٹ ہلک و ادوے بش مننگ نا اشارہ کرے۔ اودے بش کنگ آن پدمنہ گام پدی اسہ اسٹول اسے آتولفیر۔ توفنگ آواست اٹ شکر کشا، انتے کہ اونا نک سُن و کاٹم غونز ہلککہ۔ او تینا دم کشتہ تی نا توار ۽ ہم ہنگہ۔ اودے سانس کہ سرنگ نا کوشٹ کرے تو اسٹول آن تمک۔ گڑا او اسل بُت اس جوڑ مس، و تہاری تون سنگتی کرے۔ ہر اتم اودے ہندا لوت اٹی بڑا نا جوڑ تیا باسن ۽ دمہ سے نامسی محسوس مس، تو انا گت اونا است اٹ بس کہ ہندا وڑا نا بچہ اس اونا

باوہ نابوز آہم وخت اسیٹ شاغنگا نے۔ گڑا عمورو ہم ہندن خلو ء؟ کنتا دا بابت چچ سو چنگ ہم کتو کہ۔ او تینے کنتا قبیلہ ء نیک کنتنگ ناسوب گوند سا است اٹ شکی مس۔

کھڈی ٹی اسٹل چپ چپانی نس۔ خلیس آن اونا رومینک آک ول ہلکر۔ کنتا خن تے چکسا گڑا اس خف توننگ نا کوشست کرے، او محسوس کرے کہ بنتا دانگ اینگ گوہی کنتنگ ء۔ ولے او پک آلو۔ او حیران نس کہ لاین وسو او دہرا ٹر کنو؟ او فک ہراڑے کہ مریر دمچر تو کیرہ۔ او دے باور بس کہ بنتا مرے یا پین اس، دالوت ء اونا بوز آن اینک کنتنگ تو انت اوڑتون ہیئت ہم کپک۔ او است اٹ پارے کہ لوت انا ہر فنگ جوان ہم اف، انتے کہ اونا خلیس ولد اکل آپاش مریک۔ گڑا او ہندا سوب آن ایلو مار کو متون او ارنینہ رمانشت نابود ہم تخچر وء۔

دا ہیئت انا تو لاین ء ہم سانس، انتے کہ کنتا او دے مینٹ پاریسس کہ نرینہ ٹی رمانشت کن لغور یا خلو چرت آمار متون انت مریک۔ ہندا رمانشت آن تو دو اوزدہ ٹو انا ند اٹ، ماراک شکاری، نرزور و نرینہ جوڑ مریرہ۔ کساس ہم کنتنگے کہ اگہ او بے سہب مس؟ او خلیس آن تفینک آتے بن آن گدریفسا است آلیس کہ ہرا مار نرینہ ٹی رمانشت اٹ بے سہب مس او مچ آزند چنا اس تننگ۔ اسٹل او جون اٹ انخس کہ بھلوس مرے۔ مخلوق اوڑان ہز کیک، او او دے برام نا ہم موکل مفک۔ دُن مف کہ او تینے آتبار ء پین بندغ ہم ودی کے۔ کنتا بنگو سس کہ دا وڑ نا واقعہ غان پد بندغ ء ہرے پز و خلق ء الوئی تمک... مدامی کن۔ اونا لمہ باوہ، وایڑھ ایلم ہم اوکان پد اونا بابت ہیئت ہم کنتنگ کپسہ۔ کنتا تینے گڑی ء تولہ سے آتبار خلق آن دھکہ دوڑا کنتنگ آخنا... دا چرت ہم اوڑکن خلیس و بھیم انا سوب نس۔

زرہ سے آن پد کنتا مر آن چاپ و درمبشت کروک و دھول انا کرار ء تو ار اس بنگ۔ ساہت اس ارٹ گدرینگ، سما اف کہ دانن نا ہرا پار ء؟ او است اٹ پارے۔ و کساس کرے کہ ستوبا، ہرا ن نیمہ نا ساہت پانتنگ، مروء۔ ساہت اسے پدا و اذان اس بنگ، ہرا نیم ن آن ارا گھنٹہ مسٹ مسکہ۔ ساز وزیبل سلیس۔ کنتا ء سانس کہ خلقیک جشن ء تورور، و نرینہ غاک زوز و مسیت نا کٹڈ آہنورک۔

کنتا تولوک نس، او دے کساس نس کہ داتم اسکان نماز مروء۔ ولے ساز آک بنا کتوس۔ او بھاز خف توننگ نا کوشست کرے، ولے بیرہ چچی اس تالان نس۔ اخیر او گڈنگ ء شروع کرے، و خنک تے لگار، ولے زوت ہم کرسا سما کرے۔ داسکان چپ چپانی نس۔ ولوت نا تھٹی چلہ نانن تا تہاری اس نس۔ ولدا او تولہ غاتا ہو بانگ نا کرار ء تو ار بنگ۔ او دے سانس کہ تولہ غاک اول وار وٹ اٹ ہو ہالرہ، ولدا ہو بانگ نا چر اس تفک۔ ہرا سہب سہار اسکان برجا سلک۔

اودے سائس کہ لاب انا ہفتہ ٹی گور بام تون دمامہ خلنگک۔ اودانا توار کن خف تے تورے۔ اوہر ساہت اودانا توار نا چاری نس۔ ولے ہر اتم دُن متوتو اودے خار بس۔ او جوڑ تے گٹ ہلسا ولدا دمامہ نا توار نا چاری مس۔ ولدا اودوارہ گڈ اوسیر تیغ مس۔ ہر اتم دمامہ لگا تو او خلیس آن ہبکہ مس۔ لوت اٹی بند خا چنگک نا سوب آن اودانا کلک آک خیسر بیگا سر۔

لوت انا تہاری نا ہیلاک مننگ آن پداو خف توننگ اٹ سہب انا سر جز آتا کسا س ۽ کرے۔ باگوتا بانگ، تانزی تاغوننگ، امام صاحب نا اذان، نیاری تانسٹل نسنگ نا توار، او چاہس کہ اینونا سہب انا نماز اٹی زیندنی رمانشت نا سر سہمی کن خاص دعا کننگک۔ اودے گھڈی ٹی سر جز آتا درک لگا۔ تخیل اٹ بنتا مرو۔ او ستافا ایلوسنگت آتا بابت چرت اٹ ہنا۔ او حیران نس کہ مچ آن او فک انتے اودانا است آبتوس۔ او پک نس کہ او فک ہم ہندن ۽ تہار و مرغن ۽ نن مون ترور۔

ہر اتم گھڈی نا پیشن آدھول و سر نہ نا توار مس تو کننتا مخلوق نا ہیبت انا توار و کشکہ ۽ پنگ۔ ہرا خرک و پین خرک مرسا ہنار۔ داد مچرا ٹی دھول ہم تینا توار ۽ ترند و تیز کرسا اوار نس۔

ساہت اسے آن پدا ہر اتم کس اسے نادیدنگسا گھڈ اٹ پترینگ نا توار ۽ پنگ تو اودانا است انا در پے اسل سلیس۔ داکان مسٹ کہ اوسنبرینگوس اسٹ اس اونا باسک اٹ ہلک، و جسی ترسا اودے اسٹول آن ڈرنے و گھڈ آن پیشن دھکے تس، ہراڑے دھول و چرکا و بر جائس۔

اودے ہر کنڈ آن مچ و لغت کننگا کہ۔ کننتا ہیوس مرسا اسے کنڈ مننگ نا کوششت کرے، ولے اسے خلکن ولے سوگو ۽ دواس اونا دو ۽ ہلک۔ لوت اٹی بند لڑسا اومسوس کرے کہ داسے اودے مچ و لغت کننگ چٹا سس۔ مخلوق نا کوک و پاڑونا توار ہم فر ہنسا کرے۔ اواست اٹ پارے کہ گڑا او فک پین گھڈ اسے نا کنڈ آمون کرور۔ اونا دو ۽ ہلک آپک ۽ کہ عمورو نا پوسکن آے مرو۔ ہر مار انا باوہ تینا مار ۽ جو جواو آسر کننگ کن پوسکن ۽ مے اس کرا غا ہلک۔

ہر اتم کہ مارا سے گھڈ اسے آن کشارہ، مخلوق کوک و پاڑو ۽ شروع کریکہ۔ کننتا خوش نس کہ او کن کورنگ، چاپی تے خنپنگ ۽۔ ہرا فک زمغ دوٹی خلیفوک ۽ ڈر اسے ٹی جھلو جھلو درک ایترہ۔ خلق انا غٹ دھول تے جھلو دم دمامہ سے ٹی خلکرہ۔ ہر دوسر کنڈ آن کوک پاڑو کرورک مخلوق نا نیام آن مے و مولد آک او فتنے زور و دریرہ، و مخلوق گٹ اٹ ”گندار“ و دانزینہ اس مریک، و پین توار خلک۔ کننتا نا است گٹ انا پڑا ہو غنگ خواہسکہ۔ اونا است خواہس کہ اودو ۽ مریف و عمورو، بنتا و لالین ۽... بلکن سووادو ۽ ہم دو خلنگ کے۔ اودے دافتنے خننگ

آن بیدس گندار آن گدرینگوئی نس۔ اودے داسہ احساس مسؤسس کہ دافک اودے انخس دوست نسر۔ کننتا ء محسوس مس کہ او واونار اہشون دھول و چاپ اٹ اوار مسوسر۔ خلق انا درگہ غاتا ملنگ تون، ہرانا کساس اودے مچٹ مروک آتوار آن مس، اوناخن تیان باسن ء خرٹینک ریٹ کریر۔ اوخن تے ہندن تر کرے، کس پائے او خرٹینک آتے تینے آن ڈکنگ خواہسکہ۔

ہراوڑ اودے بنتا ناساڑی گری نادرک لگاسس، اسل ہندن اودے چرانا داپار اپیار ناسنگت آتیٹی خلیس نادرک لگا۔ اوکساس کرے کہ اوقتا خلیس اوڑان چچ وڑ اسے ٹی کم اف۔ داڑان اوناخنکی گری مچٹ کم مس۔ لوت انا تہاری ٹی مونی گام خلسا اودے احساس مس کہ او تینا باوہ، تینا لمہ، تینا ایلم و تینا خلق آن بھاز زیات الساپنگ ء۔ داچرت اودے خلیس و بھیم تون اوار اوار موخجا کرے۔ ولے اودے سانس کہ دا تو مروئی ء۔ ہراوڑ اونا باوہ تون مسؤسس، واسہ دے اونا مارا تون ہم مریک۔ او پدی بریک، ولے اسہ زینہ اس مریک۔

بیسٹ و سے میکوش

داسہ او فتا مزل خردک تماسس۔ کننتا کساس کرے کہ اوفک سنبر یفوک آپڑاٹ پتر بیگانو۔ لوت انا تہہ آن پوسکن کاٹ کروک بانس آتا گند بسکہ۔ اوفک مونی ہنسا کریر و دا گند وڈسا کرے۔ داسہ اڑاند اس بس، اوفک اوڑان جُپار، و لے داسہ اوفک چٹ ہلک ۽ کوچے سے ٹی نسر۔ دا بانس اسے نا گھیر اس نَس۔ انا گت دھول انا توار سلیس۔ و اوار بروک آک سلیر۔ کبھی منٹ اسکان کننتا و ایلوفک چُپ و جک سلوک نسر۔ اوفک توار اس خف توننگ خواہسر ہ۔ ہراڑان ہند و جاگہ ۽ پک کنگ کرور۔ و لے بیس مٹھوتاڑ ٹر و بولو تو کھو آن ہچ اس بنتوس۔

ولد انا گت کننتا نا بوز آن لوت ۽ ہر فیر۔ او نیمروچ نادے انا روشنائی ٹی خن تے پر پیشفنگ نا کمک اٹ تینا خن تیا بروک روشنائی ۽ کم کنگ نا کوشت کرے۔ او ہندن خلیسو سس کہ او چک ۽ پدی ہر سنگ و ایلوفتے ہنگ نا ہم جیرت کتو۔ او فتا مون آ کر خچ بوزی ۽ پیر ۽ بندغ اس ”سلا باڈبا“ سلوک نَس۔ ایلوفتیا نبار کننتا ہم اودے و اونا مچ آخا ہوت ۽ جوان چاہسکہ۔ و لے سلا باڈبا نا رویہ ہندن نَس کس پائے او اوفتے داکان مُست ہچ خنتے۔ بلکن... داسہ ہم ہنگ خواتوک۔ اونا خنک دافتا مون نا ہندن جاچ ۽ ہلکر، کس پائے او بے پاندہ ۽ پو مریر۔ کننتا ۽ سانس کہ ہندا اوفتا کن تانگو ۽۔ اونا داپار اپپار آن ارا ونا سلوک نسر۔ علی سیسے و سورتورا۔ کننتا اوفتے ہم چاہسکہ۔ سورا و اونا باوہ نا خاص ۽ سنگت اس نَس۔ کننتا شکر کشا کہ اوفنیٹی عمور و آلوک، نہ تو اودے خلوک آحالیث اٹ خنا کہ۔

ہراڈ کہ اوفتے ہیل مننگا سس ہموڑ، مچ آ کافو نا بیست و سے مار تینا سینہ غا و تخسا ربیدہ ٹی وڑاٹ بھلا تے ”السلام علیکم“ پاریر۔ ”علیکم السلام“ پیرانگا کن تانگو و اونا گونوک پاریر۔ کننتا سرہ سرفتو، و ساہت اسے کن خوشٹی ہرا۔ اوفک پن آتینا جوڑ کروک چُنکا چُنکا جگ آتا کیرغ آن سلوک نسر۔ ہرافتا داپار اپپار آن بانس آتا پوسکن و بڑز ۽ گھیر اس نَس۔ وارا سے تون او خلیس آن ہم کرے۔

کن تا نگ آک ترند ء تو ار اسیٹ پاریر ”ہر اتم نم جفورے آن پیش تمارے تو چنا نسرے۔ اگہ زینہ مننگ خوارے تو نے است آن خلیس ء کشوئی تمک۔ انتنے کہ خلو چرت آبدغ نرور مر یک۔ ونرور آبدغ تینا ارا، خلق وقبیلہ کن ویل آتا سوب مر یک۔ او اوفتیا خاراٹ ہرا، کس پائے او دا کان زیات است پر غوک ء پڑک دا کان مُست ہیچ خنتنے۔ ولدا او پدی ہنا۔ اونا ہنگ تون ہر توم آگونوک مونوی بسر، اوقتا کو پو ونج تیا ہندن چھڑی سٹ ترسا ہنار کس پائے ہیٹ تا کر ء اسجا کنگ ء۔ اوفتے چُنکو چُنکو پڑک آتییی ونڈ کر سا گھڈ آتا کُنڈ آتسر۔

خورک اگا گھڈ آتییی سر مننگ آن پد کنتا و اونا ہر چار اسگت آک ہندن خلوک نسر کہ اوفتے گھڈ انا دنر انا گند ہم وڈ تو کہ۔ اوفک شکی گری آن اسہ ایلو نا کُنڈ آج ہر توس۔ منہ منٹ اسے آن پد کنتا خشوئی وڈاٹ تینا سگت آتیا ہرا، اونا است خواہسکہ کہ ستافا ہم ہندا گھڈاٹ مرو سس۔ اودا مار کوتے ہم چاہسکہ، ولے بیرہ دروشم وڈ یک آن۔ اونا است پر خینگا۔ او است اٹ پارے کہ دا ہندن سٹی مننگ کپک۔ چا وہ کہ اوفک ننے ہندا خس ہم آسراتی مننگ خواہسہ۔ مننگ کیک کہ اوفک ننے اراغ ہم نفیس۔ اونا پڈ بین آن کورا کہ۔

دے انا اندر مننگ تون کن تا نگو نا گونوک گھڈاٹی بسر۔ ”راہی مبو“ اسہ شت اس اونا کو پو غاسٹار۔ واو اوف اڑیک اس خلسا پیشن ددیگار۔ خلیس آن کل اسہ ایلو تون ڈوک لگسا ہنارہ۔ شت آتا پد ریسہ دک آتییی اوفتے، دوتے نفسا چراسیٹی سلنگ کن پانگا۔ چرتفنگا تو کن تا نگو اوفتے خوڑت ہرا، و پڑو کرے کہ اینون اوفتے پرا نگا لداٹ پند کردئی ء۔

راہی مننگ نا حکم آچر بے ڈول تتر یگسا روان مس۔ شت آتا شانگ برجانس۔ ”مہی تیا نبار ہنپبو“ اسٹ اس پارے۔ اسہ مار اس چھڑی نا دک آن مر مٹا تو ہر توم آگونوک پاریر ”دیر نس دا؟“ ولدا اوقتا چھڑیک پین ترند مسر۔ ولدا کس اسے نا تو اربتو۔

کنتا نا نگ بھاز زوت خل ء ہر فیر۔ ولے دا خس زوت ہم آخا، انتنے کہ عموروتون اوار او پنداٹ ہنگ ء ہیل کر یس۔ او خوش نس کہ ایلو مار کوتا نگ اوڈان زیات خل کریرہ۔ انتنے کہ اوفک چر ینگ ہیل کتو یسر۔ ولے دا کسب نا ہیلک مننگ بین و ملاسی ٹی اونا کمکار مننگ کتو کہ۔ رومینک آتا ول ہلنگ آن اونا ملی ہر سیگاس۔ ڈورا نا سلوک آدیراٹ ٹو بے نا سلوک آڈیک ہوتوم شیشہ مس، ہرا تم ماراک گوڈ خلسا خفو تییی دیر کنگ ء شروع کریر۔ وار اتون کن تا نگو نا گونوک اوفتے زیات دیر کنگ آن توریر، وڈور آن اینک مننگ نا حکم نسر۔ ولدا اوفک کاٹم آتخوک پتنک آتے ملار، او فنتیان سوانا لکر کشار، او فنتے نسر۔ ودا کل سوتے تولہ غاتیا نبار وٹان تییی کشکسا کنگر۔ کنتا تو ہندن ترندی اٹ خلا سا و کیدا تے کہ اونا چس انا ہم درک لگتو تے۔

کننا نانک ہم ایلو فنانت تیانبار پوٹرو کریسر۔ ولے گُکنگ تنگنگ آن پداو ہندن آسرات مس کہ اودے
 واقتا درک لگتو کہ۔ ڈوراناری آتولوک ماراک ٹوبے ناروشنائی ٹی اسہ ایلو ہرہ۔ اوفک داسہ خلیس آن آخادم
 درینگ ناسوب آن تین پہ تین ہیئت کننگ کتوسہ۔ کننا وستافہرے اسکان اسہ ایلو ہرہ، ولے ٹوبے ناکم اینگا
 روشنائی ٹی اوفک داکساس کننگ کتوس کہ دیرزیات گہمریگانے۔

کننا داسکان تینا پوٹرو بلوک آنت تے ڈورانایخ انگا دیرتیٹی پدین ہم کتویس کہ کن تانگو ناگونوک
 اوفتے ولدا چرتفنگ کن پدی ”جو جواد“ آپنگ ناکلم تسر۔ ہر اتم سہب انا پار اوفک بانس انا پھانک آتے خنارتو
 اوقتا نک سُن مسوسر۔ اوشہسا تینا گھڈ آتیٹی پتزیگا تو مہالو آن ساڑی بندغ تون ڈوک لگسا خواتہ غا ڈغار آتمار۔
 وہراڑے تما موڑے تنگان ہنار۔

داکان پدشش نن اسکان اوفک ہندا وڑ پند کریر۔ ہڑدے مون نادے آن زیات مہنارہ۔ اوقنانت تا
 پوٹروک بھازخل کریرہ۔ ولے چارمیکون کننا دے درک لگا کہ اوخل سگنگ کریکہ۔ بلکن اونا است اٹ اسہ
 پوسکن ء جوزہ اس ودی مسوس۔ مہرنا جوزہ۔ ششمیکون کل تا محسوس کریر کہ نن ناتہاری ٹی ہم اوفتے چرے سیدھا
 تنگنگ کن اسہ ایلو نادوتے ہلنگ ناگر ج متو۔

ہفتمیکنون کن تانگو اوفتے اولیکوسخ ء ہیل تس۔ اوفتے پاننگ کہ نریہ غاک پُر انگا لد اٹ امر استارتیان
 راہشونی ہلیہ۔ ہرافناسوب آن اوفک کسر آن اسل بتال تمپسہ۔ نیم ٹو اس اسکان کافونا ہر مارکو استارتا مک اٹ
 سفر کننگ و جو جواد اپدی پننگ ء ہیل کریس۔ اس نن اس ہر اتم کننا چرانا راہشون نس۔ بے چکاری ٹی اونا
 نت اسہ گادانی مشک اسے آبننگ آن کلہ بچا۔ ہراسٹکانی اس خلسا کوڈ اٹ پتزیگا۔ کننا خُلنگ تون اوارزر
 مہر ہم کرے۔ اننتے کہ دانا مطلب نس کہ ہنوک آک ہندن چُپ چپانی ٹی ہنارہ کہ ساہدالاک ہم اوقتا کشکہ ء
 بنتوسہ۔

کن تانگو اوفتے پارے کہ شکار ناچم ء ہیل کننگ کن ساہدالاک جوان ء استاد ء۔ دامندرکا سے ناہیل کننگ
 کن غٹ آن اہم ء ہیئت اس نس۔ ہر اتم کن تانگو است جم مس کہ اوفک چرینگ جوان ہیل کرینو، تو ایلو نیم ٹو او
 کافو ء جو جواد آن بھاز مہر لد اٹ درے۔ ہراڑے اوفتے سمبون جوڑ مننگ ناویدن ء پہہ کننگا۔ دا بے کچ آسج
 آتیان اسہ سح اس نکان لد اٹ خاچنگ کن ہندجاٹ جوڑ کننگ نابابت نس۔ کننا ء مدام ہندن لگا کہ کہ داسکان
 اونا خنک لگتوسہ کہ کن تانگو ناگونوک چرکا و کرسا اودے رمانشت کن بٹش کریرہ۔

کن تانگو ناگونوک بر شیر نارہ بلوک آجاگہ ء پیدوار کریر۔ ہموکان اوفک گڈ اسے ہلو مسر۔ ولدا سیر پڈ

مننگ آن پد آرام کن ہراڑے خاچوک نسر۔ او فک گڈ آمانت تا رند آتیا پھی ہنگ ۽ شروع کریرہ، دا ہدا سکان کہ مار کو تاخن تا مون آگڈ وشیر تا اوار تمنگ آن مُست انا سمر جز آتا دروشم بسکہ۔ مچ آکا فومش تا درز آتے ٹی خرما وتولہ غاتا کوڈ آتا جاچ ۽ ہلککہ۔ او فک شکار نا ہندن ۽ جم ہیل کننگ ۽ شروع کریر ہرا او فقا گمان آن ہم ایڑتر نس۔ دُن کہ او فتنے سما تما کہ چاہوک ۽ سمبون اس مننگ نا اولیکو ویدن دادے کہ او بے خیالی ٹی سر پک۔ پیر اگا کن تا نگو او فتنے ہندن ۽ آخ شکاری سے نا کسہ ۽ ہننے، ہرا شکار آن پُر ۽ علاقہ سے ٹی بین آن کسکو ۶۰ سس۔ اگتنے کہ او گنو ک چاٹ داڑ داڑ بھاز کریکہ۔ و بے سوب دانگ اینگ ددیگا کہ۔ ہرا اڑان ایب کیب انا سا ہدا راک او دے تینا ساڑی گری نادرک ۽ خلنگ کن الیتوسہ، و دانگ اینگ چٹ ہلکہرہ۔

سا ہدا رتا توار تا چچک آتے ہیل کر سا مار کوک ہم تینے ہم ہندن نا بود تگارہ۔ تہواٹ او فقا غبورنگ و چک آتیا نبار اگا توار تالان نسکہ، و لے اسہ سا ہدا ر اس ہم او فقا خرک آبننگ کن رد کتو۔ ولدا کن تا نگو او نا گونوک او فتنے اودیم ہندا آتیا چپ چپانی اٹ تولسا توار خلنگ ہیل تسر۔ ہرا فتنے او فک تینا کشوک آتوار آنبار تگارہ۔ و لے زوت چک و سا ہدا راک لُح تے کشسا توار خلوک آسگت آتا پد رنداٹ ہنگ ۽ شروع کریرہ۔

اسہ دے پیشیم تون ہرا تم مار کوک چک آتا توار نامشوق کریرہ۔ اسہ بھلو جون و بھلوسنٹ والو چک اس کاغ کاغ کر سا خرک انا بے تیٹی شیف توس۔ ”ایدے“ اسہ مار اس خوشی آن کوک کرے۔ غٹ انا است گٹ اسکان بس، کہ دار بارُ و غٹ ۽ سزا تر فک، و لے دا وار کن تا نگو او فتنے ہبکہ کرے۔ او ہمو مار انا رہی آہنا و ترندی اٹ پارے ”ہے چک ۽ ہل کنے آتہ... زندہ“ ہرا تم مار کو بے تیٹی ڈول ڈول ۽ شروع کرے تو کننا و انا سنگت اک اسل چپ کریر۔ چک آخ آتیا نبار کاظم ۽ دانگ اینگ پیری تسکہ، ہرا کہ۔ مار کو خرک بس و او دے ہلنگ کن باسک آتے تالان کرے تو چک خلیس آن پرہ غاتے پر پیٹیفے، و بڑزا بال کرے۔ مار کو اونا پد رنداٹ بھاز زوت خن تیان اودیم مس۔

کننا و ایلو مار کوک سنبر لیوک سلوک نسر۔ او فک چاہسہ کہ کن تا نگو او فتنے ہم حکم اس مننگ کیک۔ اوکان پدمسہ دے و ارا ن اسکان، ہرا تم کہ مار کوک رمانشت کن پیش تمارہ تو اسہ ایلو، و جر و بے تے چپ چپانی اٹ ہرا رہ و ہبکہ نسر کہ سما ف کہ او فقا کورگم مروک آسگت ۽ انت مس؟ دُن تو او فتنے ہم دا ہیبت آ بھاز خار بسکہ، اگتنے کہ او نا سوب آن او فتنے کبھی وار سزا رسیگا سس۔ داسہ ہنگ آن پد ہندن لگا کہ کس پائے او وخت اس ہم او فتنون متنے۔

چار میکو دے گور بام تون ہرا تم مار کوک سما کر سا ہنارہ۔ جو جو او نا چاروک اشارہ کرے کہ اسٹ ہندا نگ

بسکہ۔ ساہت اے آن پد دھول انا کلہو بس۔ داہمونس۔ اوفک اوڑتون میلنگ کن ہندن ددیگار کس پائے اوفتا
 حق آیلیم مراکش آن پنداٹ بنگ ۽۔ اونزور، پراگندہ وٹھپ آمیٹ اسٹنس۔ غٹ ہنار و اونا کوپہ غاتیا دو
 خلکر تو اوڑتوڈ و ہلک۔ اونا جوڑتیا کرار ۽ بشخندہ اسنس، ہرا بایدے کہ مروسس ہم۔ اوتینا بغل اٹی ہمو چک ۽
 جاگہ تسو سس، ہرانا پڑہ، نک، وسنت اسہ ول سیٹی تفوک نسر۔ چک اسٹل بدحال نس، ولے اوداسکان زندہ نس۔
 کن تاگلو پیش تما، او مارکو تیا مون ۽ کرسا پارے ”داڑان نم ارا ہیت ہیل کیرے... انت کہ پانگے کبو
 تے۔ وتینا با ۽ تفیو۔ دا زینہ نی اصول آتیاں ۽۔“ ولدا کننا و اونا سنگت آک کن تاگلو ۽ اولیو وار کس اے نارتا
 کننگ آخنار۔ اودے سانس کہ مارکو ہرے پزوت چک ۽ ہلیک، انتے کہ داخس کبین انگا چک بے تیٹی
 سینگ تو کیک، بال کننگ کپک۔

داچک انا کواب نا بیدس شکاری آن کل چس ۽ ہلکر۔ شکاری ہنداخس دم درینگلوک نس کہ بیدس کننگ آن
 خاچا۔ اودے مچ آدے مچ آن خاچنگ ناموکل مننگا۔ دانیام اٹ ایلو مارکوک جنگل اٹی شکارنا کسب ہیل
 کرسا ہنار۔ پگہ غا اولیو آرام نا وخت آمارا کوسنگت آتے تینے آتدوک آکسہ ۽ پارے۔ کہ ہرا اوڑا رادے واسہ
 نن اسے ناخواری آن پدکلہ نی سیٹی چک ۽ ہلک۔ اونا تیز انگا سنٹ و پنجہ غاتے تفنگ کن اووڑانا وڑاسیٹ اسہ
 دے واسن اس خاچو۔ ولدا استارتا ملک اٹ کسرنا پد رند ۽ خلک، جو جو او آسرمس۔ اونا ہیت آتے بنوک آ
 مارکوک اپاخ نسر۔ کننا تینا است اٹ پارے کہ اودے داڑتون چچ ۽ ریس اس اف۔ البتہ داہیت راست نس کہ
 اونا ستا ۽ سینٹ کن تاگلو ہم کریسس۔ کہ دامارا یلوفتیاں جتا و اہم مسو سس۔ گڑا بروک آوار کن تاگلو نا گونوک
 اودے بیگہ تون مارکو تے ہیل مننگ نا پاریر تو کننا ۽ وار رسیدگا، اوہمو مارکو ۽ مل اٹ لیٹھے۔

زینہ نی رمانشت نارٹمیکو نوک اسکان کننا نا کافو لد اٹ زندہ سلنگ ناچم ۽ ہیل کریسس۔ داسہ اوفک
 ساہد ارتا رند ۽ نئے بیرہ پینگ کریرہ، بلکن اوفتارند ۽ ہم دنگ کریرہ، داڑتون او اوفک بادہ پیرہ نی آکھی اودیم
 دوود دعائے ہم ہیل کریرہ، ہرا اسہ عظیم سمبون اسے ساہد ارتیاں اودیم مننگ ناچم ۽ ہیل تسکے۔ داسہ اوفتا بن آن
 گدرینگلوک آسوانا ہر بوراوفا ڈب اٹ ہلنگوک یا بلسم پیرامپ اٹ خلنگوک ساہد ارنامسکہ۔ داسہ ترندی اٹ
 سل کننگ کریرہ۔ شکارنا سو ۽ بسنگ کن اودمدستی بارن آشنگ آتے ہندن خاخر اٹ ہشارہ کہ چچ موٹ کپس۔
 لارتروک آسوتیٹی، ہرافنیٹی مشک ہم او ارمسکہ، وخت وخت اس اوفک ملخ ہم بسیرہ۔ ہرا بڑوٹ و بھاز مزہ نی
 مسکہ۔

بھاز آہم انگا سبخ آتے اوفک بے ارادہ غان ہیل کریر۔ دُن کہ اسہ دے قیلولہ نا وخت آاسہ مارا اس تینا

بلسم ۽ ھراڪه، ڪه بے چڪاري ٿي سُم دو آن تے يله مس وشهدانا ھيٺل تامنگي دان اٺ لگا۔ ولد اڃا رٺ بروڪ آ ھيٺڪ مارڪوتيا جھو ڪرير۔ واسه وار ولد اسٺ اسے نا آخئي ناسزاکل ۽ رسيگا۔ غٺ آن ترند ددينگوڪ آمار ھم دافنا ڏنگ آن ڇڻڪ ڪتو۔

”اسه سمبون اس شست ھلنگ آن بيس چچ گھس بل آن سُم ۽ يله ڪپڪ“ ڪن تانگو اوفتے اسه ايلونا پروڪ آجا گھاتيا پرشيا درخت نادير خلنگ ناکلم ترسا پارے۔ ”اينونان نھے دا ھيٺل تيان ڇڻڪ نا جوان ۽ وڙ اس ھيل ايتوہ۔“ نڪان مارڪوڪ منگي دان والا بئڊ انار ھي آبارن آشنڪ آتا ڏيمبري اس ڪرير۔ ڪن تانگو ناسه گونوس اوفتے خاخرتس تو مارڪوڪ اوڙ اسه خاص ۽ بوج اسے ناپن آتے شاغار، ھراڙان موٺل جوان پينگن مس۔ وار اسے تون ھزار آمزده غا ھيٺڪ اوفنا داپار اڀپار آن پرانا پڙي آنبار شلار۔ پگھ غاسھب اتون اوفتے شھد ڪشنگ ڪننگ ھيل متنگا۔ ھرافتے پاننگا ڪه پُرانگا لڊ اٺ سمبو ڪن شھد دمستي توانائي نا وڙ اسے، تو ڪنتا تينا بدن اٺ لڙه اس محسوس ڪرے۔

ولے اوفتيا انت اس ڪه گدريگا، اوفڪ انھس ڪه ھيل ڪرير، پيرانگا ڪن تانگو وخت اس ھم اوفتيا ن است جم متو۔ اوشين وشون نا ھندا انھس خواهندا رتس ڪه مارڪوڪ بھازيڪا خار و خليس اٺ اخته مسرہ۔ (اگھ اوفتيئي دم درينگ آن پد ھم وس اس مردس تو) اسٺ اسے ناکلم ۽ منڀنگ ھم ڪل ڪافو ڪن سزانا سوب مسڪ۔ ھراڙان پديا تو اوفڪ لٺ ڪنگرہ، يانيم ن اسڪان جگ جگيفنگارہ۔ ومرغن ۽ پند ڪر فنگا ڪه تا۔

ھراھيت اوفتے رد ڪروڪ آنالٺ تننگ آن توريڪه، اوتينا چندا ناٺ ڪننگ نا خليس نس۔ جو جو اوبنگ آن مُست، زندانا اسٺ اوليڪو سڃ آتيا ن اسه سڃ اس اوفڪ دا ھيل ڪريسر ڪه مند ڪاڪ تين پھ تين اسٺل جنگ ڪپسہ۔ اخير مارڪوڪ دا پھه مسر ڪه پڙڪ انا گڀني اوفتيا ن ھراسٺ نا زمواري ۽۔ ڏن ڪه قبيلہ نا آسود ھي ھم اوفتيا ن ھراسٺ تون گنڏوڪ ۽۔ دود آتے پرغنگ نا واقعہ غاتا چٺ مننگ آ اوفنا سزا ھم چٺ مرسا ھنا۔ ھراڙان ڪرار ڪرار آ خليس نا جا گھ ڪن تانگو نا شرف ھلڪ۔ ھندن ۽ شرف اس ھرادے دا ڪان مُست اوفڪ ھيرہ تينا باوہ غاتے ڪن ڪريرہ۔

بھازڪم ڏن ۽ دے اس گدريگا ڪه ڪه اوفتيا ن ڏن ۽ چچ ۽ رديڪ اس متوڪه، ھراڙان اوفڪ تينے اسٺل نابود، ڏيوالہ و نا پھه نڪتوسہ۔ ڏن ڪه اوفڪ دا ھيت ۽ چا ھنگ آ ھم ھبڪه مسر ڪه ڪس اسے نا گھڙا نا پيشن آلترتے تننگ نا وڙ آن ھم بھاز گڙاڪ چا ھنگرہ۔ ولے غٺ آن اھم انگا ودين سيرا ڪانگونس۔ دا اسه ھندن ۽ زرينه تي بولي اس نس، ھراڙي مند ڪا لوز آتے ھندن بدل ڪننگا ڪه ڪه چنانيا ٿري يا بدرڪ دادے چچ گھس پھه متوسہ۔ ڪنتا نا

است آ بس کہ اوتینا چند انا باوہ ۽ ایلو زینہ غاتون ہندن ترند ترند ہیئت کنگ آخناس۔ ولے نئے اودادے
سر پند مس، نئے سوج کنگ نا گنگ کرے۔ داسہ کہ اوتینٹ دا بولی ۽ ہیل کر یس، تو او اونا سنگت آک ہر
ہیئت ۽ ہندا اودیم آ بولی ٹی کریرہ۔

ہر نوک انا ایسری آ مار کوک پیالہ ٹی اسہ خل اس بٹیرہ تاکہ اوفک کس اس کنگ کیر کہ اوفتے جفورے آن
داڑے ہنگ آاخہ وخت گدریگا نے۔ مسٹمیکو خل انا منہ دے آن پد بیگہ سے تون اوفک پیشن آہڑ کریرہ کہ
انا گت اوفک جو جو او پھا ٹک نا کڈ آہر ار۔ اوڑے بیست سی بندغ نا پڑک اس سلوک نس۔ ہر تم اوفک تینا
باوہ، الہ و جلا ایلم تے خنار تو کل انا باخف تسکان ہنا۔ کنتا درک ترسا بش مس۔ اودے تینے آباور بتو۔ مسہ نوک
آن پدمور و نا اویکو خنگ تون اونا مچ آجون مر مر۔ ولے اسہ خنگپرک ۽ دو اس اودے تورے۔ او اونا خوشی آن
پرانگا چرکاو ۽ پیش تمنگ کن الیتو... اونا باوہ نامون آچا ہنگ ناچ ۽ چیدہ اس آلو کہ۔

بیرہ اسہ مار اس تینا باوہ نا پن اٹ توار کرسا ددیگا، او اونا باوہ چ ہیئت کتو، وتینا رہی آ سلوک کن تا نگو نا گونو نا
شت ۽ ہر فے او دے لٹ تننگ ۽ شروع کرے۔ وجوزہ نادرشانی آ، ہراڑان نا پیرہ ٹی نادرک لگا کہ، اوڑا بھاز
چڑا۔ ولدا شت آتے سچ آتے سٹ ترسا پارے۔ نے دُن کروئی آلو، کہ اوتینا باوہ غان ہمدردی نا اومیت اس
تھے۔

ولدا کن تا نگو مچ آ کافو ۽ چراسیٹ مسن لیٹنگ نا حکم تس۔ وغٹ پوسکن بروک آک اوفنا پٹی تیا شت
خلکر۔ کنتا نا است ہسون مس، اودے خلنگ انگ نا دخنس ارمان آلو، بلکن اودے سانس کہ دا زینہ ٹی
رمانشت نا ہیلکاری تیان اسٹ اسے۔ ولے ارمان دا ہیئت انانس کہ اوتینا باوہ ۽ خمب کنگ انت کہ اونا توار
۽ ہم ہنگ کتو کہ۔ اودا ہیئت ۽ است اٹ اتنگ آہم شکی نس، انتے کہ دا وڑ نا است خواہی ہم زینہ ٹی آن چپ
نس۔

خلنگ آن پد کن تا نگو مار کوتے دینگ، چینگ، درمبشت کنگ، مل ہلنگ، ہیل کروک نماز خواننگ
نا حکم تس۔ مہانک چپ چپانی اٹ غٹ ۽ ہرسا کریر۔ سفارنگ نا وخت آ اوفک کن تا نگو و اونا گونو تے بھاز
مبارکبادی تسر و مار کوتا کڈ آسٹل خشوی ہم ہرتوس۔ ہرافک لچ لڑونج سلوک تسر۔ اسہ گھنٹہ سے آن پدن نا
ارغ ناہرے تمنگ آ اوفک اسہ وار ولدا لٹ کنگر۔ اوفنا است داڑان ہسون مسکہ کہ کن تا نگو و اونا گونو ہندن
پیش بسرہ کس پائے اوفنتون ملنگ کن کس ہم بتویس۔ ولے زن نا خچنگ آن مسٹ ہر تم اوفک نا استی ٹی
جو کریرہ۔ کن تا نگو نا اسہ گونوس کنتا ناخرک آن گدریگا و سرت ۽ وڑ اسے ٹی پارے نے ایلم اس منے، ہرانا پن

مادیء۔“

ننگان خیرانا زیل آتموک کننتا است اٹ پارے کہ داسہ ن چار مسون۔ چار ایلم، اونالمہ بادہ ناچار مار اینو
 آن سد پر پد ہر اتم میراتی کننتے خاہوت نا تاریخ ۽ بیان کرو تو دا ہیبت امر لگو ۽؟ جفورے آپدی ہننگ آ او عمورو آن
 پد ارا نا ارٹمیکو بھلا نرینہ مریک۔ اونٹے بیرہ نرینہ جوڑ مننگ نا ہیبت آتے ہیل کر یکہ، بلکن دا کان بیدس ہم بھاز
 گڑا ہیل کریس۔ ہر افٹے اوکان پد اودے لاین ۽ ہیل تروئی نسر۔ دُن کہ چنکی ٹی عمورو اودے ہیل تسکہ۔ پین
 مف ہمو ہیبت آک ہر افک مار تے ہیل مننگ مریرہ۔ لاین اوکان مونی سووادو ۽، سووادو مونی پوسکن آ ایلم ۽
 ہر اودے کننتا داسکان خنتو یس۔ و ہرانا پن مادی نس۔ داغٹ گڑا تے ہیل ایٹک، واسہ دے اس ہر اتم او عمورو
 نا کچ بھلن مریک۔ اونا چند انا ماراک مریرہ، ولدا غٹ گڑاک اول سر آن بنا کیرہ۔ ہندا چرت آتھی کننتا
 تنگان ہنا۔

بیست و چار میکو بشخ

”داسہ نم چنا اٹیرے، داسہ نم زرینے مسٹرے، ودا پوسکن ۽ زندا سے نابناء“ اسہ دے سہب اتون کن تاگلو مارکو تے پارے۔ دا اولیکو وارنس کہ کن تاگلو اوفتے کن ”زرینے“ نالوز ۽ پاریس۔ ایہن تو اوفتے مدام ”زرینے مفنگ“ ناشغان بنوئی تما کہ۔ او اوفتے پارے کہ داخس نوک اسپجا رہینگ، اسپجا کاریم کننگ و اسپجا لٹ کننگ آن اوفک ہیل کرینو کہ دانا ارا پلو ۽۔ اسٹ باطنی، ارٹمیکو و بھلا خارجی پلو، ہرا ہمو بندغ آتون گنڈوک ۽، ہرافنتون اوفتا دترو زندا اسپجائی اس ارے۔ تانکہ اوفک دا گڑا ۽ ہیل کپسہ، زرینے ٹی رمانشت نارٹمیکو مرحلہ نا وڑاٹ مننگ کپسہ۔ یعنی جنگوڑ و جوڑ مننگ نامرحلہ کن۔ ”نم جوان چارے کہ تانکہ مون نا گام اس ہر فپ، مندکاک جنگ کپسہ“ کن تاگلو پارے ”ولے اگہ بیوس کننگے تو گڑا او بھاز جوان زروری نشان تننگ کیرہ۔“

بروک آیم ٹو اسکان اوفک دا گڑا ۽ ہیل کریر کہ جنگ امر کننگ۔ کن تاگلو و اونا گونوک مش تیا جنگی ڈٹ انا نشخہ جوڑ کیرہ۔ ولدا مسخرائی نا جنگ ائی اوفتیا عمل کرفنگا کہ۔ ”دشمن ۽ اسل چارما کنڈ آن گھیر کپیرے۔“ کن تاگلو پہہ کرے تا۔ ”اودے زنگ نا کسر تننگ المی ۽۔ آخا تو اوساہ غان ہیج ہر فسا جنگ کیک۔“ اوفک دا ہم ہیل کریر کہ جنگ شام آن زرس مسٹ بنا کننگے، تانکہ اگہ دشمن با تننگ نا حالیت اٹ مرے تو تہاری آن فاندہ ہر فسا زنگ کے۔ اوفتے دا ہم پاننگا کہ جنگ انا وخت آ مسافر، عالم، سر وزی و اُستا کار آتے اسل نسخان رسیفنگپ۔

انتے کہ عالم نا ناراضی اللہ نا ناراضی نا سوب مننگ کیک۔ است اٹ کروک آ سر وزی تینا تران نا ملک اٹ دشمن نا است ہڈی ۽ کننگ کیک، و است اٹ کروک آ اُستا کار دشمن تے سہہ جوڑ کننگ تننگ کیک۔

کن تاگلو نا گونوک رمانشتی کننا و ایلوفک جنگ اٹ کاریم اٹ بروک آشل ۽ سخ، و تیر جوڑ کریر، و چنکا چنکا شست آتیا ہیل کریر۔ ہر اتم بیست بیست و پنج گام انا مری آ بانس انا چھڑی ۽ خلنگ کننگ کیرہ تو اوفتا بھاز ریتا کننگا کہ۔ لد اٹ گوہی کرسا اوفک کونا، پنی ۽ بے اس خنار۔ ہرانا پین آتے اوفک جو جو او آلیسر، ولار تسر۔ ولدا پیننگن مروک آہرغ اٹ دسک اس پالفسا اودے تیرانا شل انگا کاٹم آ پیرنگ ہیل مننگا۔ دادسک انا

زار تیرانا لکنگ آن مروک آٹھپاٹ پترینگا کہ۔

جنگی رمانشت نا ایسری آکن تا نگواو فتنے عظیم سپہ سالار سوگولون، مہمی نیاری نامار، سندی یا تاکا باڈرے
ملک انا بادشاہ ساؤ مارو ۽ گننگ ناکسہ غاتے بھاز زبہداری اٹ بننے۔ ہراژان اوقتا معلومداری تیٹی ہی ہم ودکی
مس۔ ساؤ مارو اسے بے کچ ظالم ۽ بادشاہ اس نس، ہرا بندغ ناسیل انا جوڑ کروک ۽ پچ پیناکہ۔ و ماڑی تادیوال
آتے بندغ نامڈول اٹ بیر فیکہ۔

کنتا ہراتم دا بنگ کہ جنگ اٹی ہر توم آکنڈ آتیاں ہزار آ بندغ آک ٹھپی مسریا خلنگار، تو اونا گٹ
بارس۔ مندکا تیرجن آک ساؤ مارو نافوج ۽ گھیر کریر اوڈارا اکنڈ آن سم کاری کریر۔ دا ہد اسکان کہ ساؤ مارو نا
بھیم تالان کروک آفوج مُشت کرے نز۔ کن تا نگو بشخندہ کرے و مار کوک اولیکو وار اودے بشخندہ کنگ آ
خنار۔ چار دے ون اسکان ہر خلق انا کلہو سیفوک آسروزی کٹوک آمندکا فوج انا ستاٹی شتیر خلسا ہنا۔
سرسہب مروک آتا دوتیا بھلو مال غنیمت اس تما، ہزار آک بندی کننگار۔ ہر خلق اٹی بندغ آک بندی تے
ہرافتا سرہ غاک شیف و دوک پد آن تفوک نسر، پچہ بوڈا کریر۔ ولد اسندی یا تا بندغ آتے جتا مچ کرے۔ با
تروک آسردار آک اوقتا مون آ پیش کننگار، و سرداری منصب نا تیرتے اوفتے ترسا اسہ امن معاہدہ اس کننگا،
ہرا اوقتا نیام اٹ سد پرتسکان برجا سلیس۔ کنتا و اونا سنگت آک بھلو گمراسیٹ است انا کام آبتگان ہنار۔

رمانشت نا ایلو نوک انا بنا غا دھول انا ملک اٹ ڈہ رسیگا کہ ارادے اٹی منہ پوسکن ۽ مہمان تابنگ نا گمان
ارے۔ دا خوشی ہمو وخت دوکچ مس ہراتم سا تما کہ بروک آک جنفورے نا گچین آ پہلوان آک ۽، ہرا اوفتے
خاص وڈاٹ ملاکڑی ناچم آتے ہیل ایترہ۔

پگہ غا پیشیم نا وخت آسروزی پارے کہ مہمانک گمان آن مُست سر مریرہ۔ ولے دا پہلوان تے خننگ
آن مروک آ خوشی ہوم زار مس ہراتم مہمان پہلوانک بیدس ہییت وگپ آن مار کو تے ہندن ہلنگ وڈ غار اٹ
خلنگ ۽ شروع کریر کہ اوقتا بنج ۽ پٹار۔ ہراتم پہلوانک اوفتے ارا پڑک اٹ بڑچار و تینا چاروکی ٹی مل ترفنگ ۽
شروع کریر تو غٹ انا جونک ٹھپی زردہ مسر۔ کنتا پچ سوچتویسس ہم کہ مل اٹی داخس چم مریک۔ و ہرا وڈ کنگتے تو
بے کچ سر سہمی رسینگ۔ پہلوانک اوفتے وار وار پارسا ہنارہ کہ لس پہلوان وچمپین اٹی پرخ زور، یا واک انا
مفک، بلکن پہہ وچا ہنداری نامریک۔ غٹ ہیل کروک آک چم و وڈتے ہیل کنگ نا وخت آ پہلوان تا جون
انا ڈول انا ہم ستا ۽ کریرہ۔ اسہ نن اس خاخرنا چار آسروزی سد پرتیا تالان تدوک آ عظیم مندکا پہلوان تا پن و
کارو کڑا دتے مون آ ایس۔ ہراتم خاچنگ نا وخت مس، تو پہلوانک پدی جنفورے آ ہنار۔

ارادے آن پد جنفورے آن بروک آ کارندہ اسہ پین مہمان اسے نابنگنگ نا حوالہ ایس۔ دا چار میکو کافوننا ورناس نس۔ ہرا او فتنے چاہسکہ، او تینٹ ہم ٹیبری اس نس۔ ولے او دافتیان بدر کرے تینے، و او فتنیا ہر تو ہم و سیدھا کن تانگو آہنا۔ و پڑو کننگا کہ گیمبیا ناپنی آسروزی کجالی این جانی زوت اس داڑے مچ ۽ دے اس گدریفنگ کن بنگ اٹی ۽۔

مسہ دے آن پداوتینا آراوالا تون اور اموڑے سر مس۔ کنتا داخس پیر ۽ سروزی اینواسکان خنتویس۔ او ہندن پیر نس کہ او نامون آکن تانگو ورننا خنگا کہ۔ مارکو تے گڑو گڑگیس اٹ تولفسا او تینا بابت ہیبت ۽ شروع کرے۔ او پارے کہ ہر سروزی ورنائی آن بادہ پیری آتاریخ ۽ یات کننگ نابناء کیک۔ ”دن متو کہ تو نم متکن آ بادشاہ، نیک خو آ بندغ، شکاری و نرزور آتا عظیم انگا کارنامہ غاتے امر ہیل کریرے؟ اننتے کہ او تو نے آن سد آتا سال مُست موسٹر۔ انت پارے؟“ پیر انگا پارے ”آغا! ننا تاریخ آجت کن داڑے رکھو ک سلک۔“ او تینا تینہ پٹی آکاٹم نا کُنڈ آ اشارہ کرے۔

ہرا سوج غٹ انا است اٹ نس۔ او نا ورنندی ۽ سروزی دا وڑ اٹ نس کہ بیرہ سروزی تا ماراک سروزی مننگ کیرہ۔ بلکن سروزی مننگ او فتنیا فرض ۽۔ سروزی نامار... مون پہ مون تولوک او نا نواسہ غاتیا نابار۔ نرینہ نی رمانشت آن پد خواننگ و گچین کروک آ بزرگ آتون سفر نابناء کیرہ۔ و تاریخی پن و واقعہ غاتے بزرگ آتیان بنسا است آتخرہ۔ اسہ خاص ۽ ندا سے ٹی ہر ورنابادہ پیرہ نی آتاریخ نا اسہ بشخ اس بے کچ گچینی و سر جی اٹ ہندن یات کیک ہرا وڑ کہ او نا بادہ و بادہ نابادہ ۽ یات نس، و ولدا اسہ وخت اس بریک ہر اتم ہمو ورننا، نرینہ اس مننگ آن پداوغٹ کسہ غاتے تینا مارتے بنفک۔ ہندن خرک مستین نا واقعہ غاک مدام زندہ سلرہ۔

ہر اتم ہیکہ غا مار کوک شام انا ارغ ۽ کننگ آن پد پیر انگا سروزی نا داپار ایپار آن مچ مسر تو اون نیمہ اسکان عظیم انگا حبشی سلطنت آتا، ہرافک سد آ پرتیان مُست افریقہ غا حکمرانی کریر، تینا باوہ غاتیان بنوک آ کسہ غاتے بنفسا کرے۔

”طوبوب آتا افریقہ ٹی گام تخنگ آن مُست“ پیر انگا سروزی پارے ”داڑے تین پنی ۽ سلطنت اس نس۔ ہراڑا بے کچ زور اور انگا بادشاہ او با نا حکومت نس۔ ہرانا حکم چلینگا کہ۔ ولے اصل حکومت او نا وزیر تانس، ہرا وفادار نس۔ و بد انگا ہر وہ غاتے مُرتخنگ کن مدام قربانی ترسا کریرہ۔ تا کہ بادشاہ تینا سد آن زیات آرائی تاحرم آ جوان چکار کننگ کے۔ ولے بنین آن مُست اسہ پین زیات شو نہال سونگھائی سلطنت اس نس۔ ہرانا تخت گاہ گاؤ نس۔ ہرا ٹی حبشی شاہزادہ و دولت مند پوریا گرتا بھاز گچین ۽ ماڑی نس۔ اوڑے ہمو درملکی پوریا گرتا جوان خدمت

کننگا کہ، ہرافک خمین نایوزا وقتیان گڑاہلنگ کن بسرہ۔“

”ولے دا اسٹ ۽ ہرگار ۽ سلطنت اس آلو“ او وقتے ممکن آوخت انا گھانا نابابت پارے، ہراٹی اسہ مچ ۽ شار اس بادشاہ نادر باری تیان آبادس۔ شہنشاہ کنی سعائی تون اسہ ہزار پئی نسر۔ ہر پئی نامسہ خدمتگار، و ہر پئی ناجتا ۽ گھڈ اس نس۔ کنتا ۽ تینا خف تیا باور بتوکہ۔ ”ہر بیگہ تون ہر اتم شہنشاہ محل آن پیش تما کہ۔“ سروزی پارے ”تو ڈغار آن آسمان اسکان ہزار آچراغ آک لگفنگارہ، و مے و چوکر یک ہر بیگہ تون مچ مروک آدہ ہزار مہمان تے اراغ تسرہ۔“

اودم کشنگ کن سلیس تو مار کوتا باغان ”اف اڑیسک“ اس پیش تما۔ حالانکہ او وقتے سانس کہ ہرا وخت سروزی ہیئت کریکہ تو او وقتے ہیئت کروئی آلو۔ ولے کس اس دا بے وڑی آخیال کتو۔ دا ہدا اسکان کہ کن تا نگو ہم دا عمل ۽ گوجالا۔ سروزی سوپاری ناکپ اس باٹی بٹے و ایلو کپ اکن کن تا نگو ۽ سلہ خلک، ہرا دے او است انا ہب اٹ ہر فے۔ ن ن نابنائی تیخ آن بچنگ کن او خیری اس گوڈ آتیا شاغسا اسہ وار ولدا کسہ شاغنگ ۽ شروع کرے۔

”ولے گھانا ہم ہرگار ۽ سلطنت اس آلو“ او پارے ”غٹ آن زیات ہرگار و متکن آسلطنت مالی نانس۔ ایلو سلطنت آتیا نبار مالی ٹی کبھی شار نسر۔ کشار گر، دستکار، اُستکار، سل تتوک، رنگ ساز، و جلک تروک، غٹ نسر۔ ولے مالی نا بے کچ دولت نا وڑ بھاز مرانا ملک آتون بے، خمین وزر انا واپار نس۔ مالی چارٹو انا مری اسکان نا کچ مرغن و ہندا خس تین نس۔“ پیر انگا سروزی پارے ”اونا غٹ آن عظیم انگا شار، مچ آجہانی وڑ اٹ پنی ٹمبک ٹو نس۔ مچ آفریقہ نا علمی بجاہ، ہراڑے ہزار آ عالم آک ہندی نسر۔ و علم انا پد رند ۽ خلوک آک داڑے بسرہ۔ اوقتا کچ ہندا خس گیشتر نس کہ منہ بندغ بیرہ کتاب و کتابچہ غاتا و اپار تون گنڈوک نسرہ۔ چُنکے چُنکا خلق آتیبٹی ہم اسہ عالم، اسہ استاد اس ہم دُن آلو کہ ہرانا تعلقہ اداری علمی بابت ٹمبکٹو آن آلو۔“

اخیر کن تا نگو کچ مس و سروزی نامنت واری ۽ ہر فے، کہ او د اخص سخاٹ تینا علمی کوڑی آن او وقتے فائدہ تر فے۔ جو جو آو آبننگ آن پدا و لیکو وار مار کوک خاچنگ نا وخت انا پڑو آناستی نادر شانی کریر۔ ولے کن تا نگو او وقتے گوجالسا او وقتے گھڈ آتیا ہننگ نا حکم تس۔ ہننگ آن مُست اوفک کن تا نگو ۽ پاریر کہ او سروزی آن دوارہ ہننگ نا خواست کے۔

سشش دے آن پد ہم اوقتا بادوی آہندا ہیکہ کروک آ کسہ غاک نسر۔ ولدا حوال بس کہ اسہ پنی ۽ مورو، اس زوت دورہ غابننگ ۽۔ گیمبیا ٹی استاد نا غٹ آن بڑ کو کہولی درجہ نا لقب مورو نس۔ اوقتا کچ بھاز چٹ نس، و

دانش ناتا دا حالیبت نس کہ اولس طالب علم آتے آخا بلکن ارافانگ کون آ استاد آتے خواںفیرہ۔

کن تاںگو ہم ’مورؤ‘ نابنگ آ بے کچ خیال داری کننگ نس، اوچ آ جو جو اونا پور و سفا نی نا حکم ء نس۔ و خلکن آ
بن و الا شنک آ تا ملک اٹ ڈ غار ء آوار کننگا، تا کہ ’مورؤ‘ نانت تارند آتے دوئی کننگ ناسعدت دوئی مننگ
کے۔ ولدا کن تاںگو مار کوتے حویلی ٹی مچ کرے پارے ”بروک آمہان نادعا و سلاہک لس بندغ آتے کن
مفسہ، بلکن سرڈار و بادشاہک اوفا خواہندا مریرہ۔“

پگہ غاسہب اتون ہر اتم ’مورؤ‘ صاحب سرمس، تو اوڑتون پنج شاگرد ہم مخدرس۔ ہر افا سرہ غا تیا پتنگ نسر۔
کنتنا ء سانس کہ دافنیٹی کچ اٹکا عربی آ کتاب و متنکن آ ٹمبکٹو آن دوئی کروک ڈر نوشت و مسودہ غاک نسر۔ ہر اتم او
بزرگ پھاٹک آن پترینگا، تو غٹ کن تاںگو و اونا گونو تا سر کڑدہ تی ٹی گوڈ خلسا سرہ ء ڈ غار اسکان دریر۔ ہر اتم
مورو صاحب او فنے کن و جو جو اکن دعا کرے تو غٹ بش مسر و ادب اٹ اونا داپار اپیار آن گوڑ تو سر، و مورو
صاحب کتاب خواننگ ء شروع کرے۔ بنا ٹی قرآن ناتلاوت کننگا، ولدا ہندن ء کتاب خواننگ ء شروع کرے
ہر اتم افک چچ گہس ستوسہ۔ دُن کہ توریت، زبور، انجیل، مناجات داودی و کتاب عیسائیت۔ ہر اتم مورو
صاحب کتاب اس ملاکہ، یا بند کریکہ یا پین مسودہ اس ملاکہ، تفیکہ، تو او دے پیشانی آ تحسا ’آمین‘ پاریکہ۔

تلاوت آن پداو کتاب آتے اسے کُنڈتھا، و اہم انکا واقعہ غاتے دُن کہ آدم و حوا، یوسف و اونا ایلمک، موسیٰ،
داؤ، سلیمان و بابیل نا خون نابابت بیان کرے۔ ولدا او مچٹ اس پوسکن آ تارخ نا بھلا بندغ آتا دُن کہ ”جالاؤ
کارا نینی“ ہر اتم طوبوب سکندر اعظم پاریکہ، نابابت پارے۔ کہ او اسے عظیم ء بادشاہ اس نس، ہر انا حکومت نیمہ ڈ غار
نس۔

نکان راہی مننگ آن مُست او او فنے پنج وخت ناماز ناپنت اتون او ارمسیت اٹ پترینگ نادب آتے
ہیل نس، اننے کہ زینہ مننگ آن پد پدی ہنگ آ او فنے خلق انا مسیت اٹ اولیو وار ہنونی نس۔ ولدا مورو
صاحب و اونا شاگرد آک ایلو مزمل کن راہی مسر۔ مار کوک کن تاںگو ناپارت آ اونا شرف اٹ ”جلی کیا“ غان ہیل
کروک شئیر اس خلکر۔ ”اسے چین اس کا ہک، ولدا ایلو چین بریک، ولدا کا ہک... سلک تو سلک اللہ ناپن
سلک۔“

مورو ناہنگ آن پد تینا کھڈ آ تینیٹی لیٹوک کنتا چرت اسیدٹ ہناسس کہ اخص بھاز گڑا... بلکن غٹ گڑا
تے ہر اتم او ہیل کریسر... تین پے تین گنڈوک ء۔ مستین ساڑی تون، و ساڑی آحبت تون۔ کہوک آک زندہ
غاتون، زندہ غاک بروک آودی مروک آتون، او عینٹ تینا خاہوت، سنگت، تینا خلق، قبیلہ و افریقہ تون گنڈوک

نسر۔ انسانی دنیا، ساہدارو بے تاجہان تون... وداغٹ اللہ تون گنڈوک نسر۔ کنتا تینے بھاز چُنک، و بھاز بھلن ہم تکسا ہننا۔ او است اٹ پارے کہ نوا گڑا ہندا نامطلب نرینہ مننگ۔

بیست و پنجمیکو بیٹھ

اخیر ہمو وخت بس ہرانا گمان آن ہم کننا وایلو فک لڑزارہ۔ ”سنت“ ہر امار کو تے کبھی مارتا باوہ جوڑ کنگن کن کن کنگنک۔ اوفتے ہم دانا سانس، ولے دن بے گت ہنگنک نا کساس کتویسر۔ اسدے ہر اتم دے نیمروچ مس، کن تانگو نا گونوک ہڑدے آنبار اوفتے چرتفنگ نا پاریر، وکل ہڑدے آنبار ہندن کریر۔ ولے کن تانگو ہڑدے آن چپ پیشیم نا وخت آگھڈی آن پیشی تم، تو کننا خلیس آن زرس ہیجا۔

”تینا فوتو“ تے پاش کبو۔“ اوفتے تینا خف تیا باور بتو۔ اوفک ہبکہ مسر، کس پائے اوفک بنوک آہیت آ باور کنگنک نا کوشست کنگنک۔ ”زو۔“ ولدا حکم مس۔ کل تاخن تے ڈغاراٹ خلکر، شکلی، کرار کرار آڈو دریر، و حکم پور و کریر۔

چراٹ اسدے کاٹم آن بنا کروک کن تانگو نا گونوک ہر مارانا ’فوتو‘ نا کاٹم آپٹی پیڑسا کریر، ہراٹرا کشلوک آپن آتا ملم خلوک نس۔ ”بھاز زونما فوتوک، تسینگرہ۔“ اوفتے پدی راہی کنگنک نا وخت آکن تانگو پارے۔ شکلی و خلوک آمار کوک بیگہ اسکان چپ چپانی اٹ ہرار۔ ولدا اوفتے دوارہ پیشن پیش تمنگ نا حکم تمنگا۔ اوفک جک مسر تو جفورے آن بروک آنزینہ غاتے گھیر آن تہٹی ہنگنک آخنار۔ اوفنیٹی عمور و ہم نس۔ ولے کننا دا وار تینے ہندن کرے کہ اوتینا باوہ ءچ خنتو۔ بروک آک مار کو تا مون آاسہ چراسیٹی تو سر، و اوفنتون ہیبت و گپ ء شروع کریر۔ ”دا تو مروئی نس۔ نن تون ہم مس... نننے آن مسٹ انا تون ہم... تا کہ نم زینہ مبو۔“ کن تانگو اوفتے ولدا کھڈی تیٹی ہنگنک کن پارے۔

نن تہار مرسا ہنا، ولدا جو جو اونا پیشن آ بھاز آدھول آتا توار ء بنگر۔ پیشن پیش تمنگ نا حکم آ اوفک خنار کہ وہ دوازدہ چاپ خلوک درک ترسا ہنگنک ء۔ پن تفوک، چلکہ نامول خلوک، زغم دوٹی مار کو تا نیام اٹ بسرو سننگ درکنگ ء شروع کریر و ولدا ہرا وٹ اوفک بے گمان بسو سر... ہندا وٹ بے گت ہنار۔ داسہ خلوک آمار کو تے کن تانگو جو جو اونا بانس انا گھیر آجو کہ ترسا رہی پ رہی تولنگ کن پارے۔

داسہ اوفتا باوہ، الہ و بھلا ایلمک بسر رہی آسلیسر، و پاریر ”زوت اس نئے اراغادینہ۔ تینا کشارتیا... ولدانما برام مریک... وکپروک آزندنماخ آن موئی کا ہک۔“ کن تانگو ناگونو اسہ مارا سے ناپن اٹ کوک کرے۔ او بش مس گونو اودے چک انا ایپار آن ہننگ نا حکم تس۔ ولدا اوفک نئے گڑ اس پنگر، نئے خنار۔ ساہت اسے آن پدا و دارہ پدی بس۔ اونانت تانیا م اٹ دتر اٹ لوٹڑوک پیچ اس نس، و اوزرس لوڈ و ہلسانس۔ ایلو گونو اودے سیبو ترسا بانس انا گھیر انا رہی آتولے۔ ولدا اسہ پین مارا سے ناپن ء کوک کریر۔ ولدا ایلو، ولدا ایلو، اخیر ”کنتا کینے“۔

کنتا پاٹ آنبار باڑس، ولے او وڑ انا وڑ اسے ٹی پڑدہ غان ایپار ہنا۔ تہٹی چار بندغ نسر۔ اسٹ اس اودے خیر انا زیل آخا چنگ کن پارے۔ او خاچا۔ ایہن ہم اونا لڑوک آنک دانا سنگنگ نا وڑ اٹ اوس۔ ساڑی بندغ آک ڈول مرسا اونانت تے ترندی اٹ ہلکر۔ خن تے ترکننگ آن مُست کنتا خنا کہ کن تانگو شیف مننگ ناوخت آگڑ اس دوٹی ہلکوس۔ ولدا سیل انا تڑنگ نا ڈر دء خنا، ہرا اونا گمان آن ہم گیشتر نس۔ سماف، تسیفوک آملم آن بیس انت مروس۔

ساہت اسے ٹی گونو چکا پٹی اس تھے و اودے پیشن راہی کننگا۔ اونا کاٹم گوتو کنگ، و اسٹ تے پرنجینگا۔ اوفک اسہ ایلو آن خن تے ڈکارہ۔ ولے ہرا نا خلیس نس، او تومس ہنا۔

غٹ انا ٹھپ آتا جوڑ مننگ آجو جو او ائی خوشی ناچا گڑ داس ودی مسوس۔ جون و پام اٹ مار کو مننگ نا کمتری چٹاس۔ داسہ اوفک نرینہ مننگ ناخوک نسر۔ اوقتا است آتیبٹی کن تانگو کن بے کچ منت و شرف نس۔ کن تانگو ہم داسہ اوفتے پین وڑ اٹ ہرا کہ۔ دایہن پٹی و کرنج بوزی آپیرانگا، ہرا اٹون اوفک مہر کننگ ء شروع کریر، داسہ وار وار اس بشخندہ ہم کریکہ۔ ہرا تم او و اونا گونوک اوفتے ”ورناک“ پارسا کوک کریرہ تو اوفتے تینا خف تیا باور بتوکہ۔ و دالوز بھازز بیبا خندگا کہ۔ چار میکونوک انا بنا غامسہ چار مار، کن تانگو نا حکم آہرن پنداٹ جھورے آہنارہ۔ کرار اسے آتینا لمہ ناکن خور نا گودام اٹ پترینگارہ و خدیت، پریش، زرت و پین گڑا انت اس کہ و اخس کہ ہر فنگ کریرہ ڈوکوائی اٹ ہر فیہر ایسرہ۔ ہرافتیا ن پگہ غا جشن کننگا کہ۔ ”داتینے نیاڑی تیا ن زیات ہشار پک کننگ نا وڑ اسے۔ دا ہد اسکان کہ تینا لمہ غاتیا ن ہم زیات۔“ کن تانگو پارے۔ دُن تو ولدا اوقتا لمہ فاک گمراٹ ایلو فتے تدوک آن تینا مارا نا بننگ و کشکھ ء گوجا لنگ ناہیت آتے پاریرہ۔

داسہ بیگہ نا پار جو جو او ناچا گڑ بدل مسکہ۔ اوفک کن تانگو نامون آگوڑ توسرہ۔ ہرا لہجہ نا ترندی آن پدہم اوفتنون چنا نا جاگہ غاورنا تیا نابار ہیبت کریکہ۔ وخت اس اوفتے نرینہ بود، دُن کہ بے خلیسی و ایسانداری نا بابت

پاریکہ۔ وخت اس کہ تدوک آسر کڑدہ غاتا بابت پاریکہ کہ ہر ابدنغ آک اللہ غاہنانو، زندہ غاک بایدے اوفتے شرف ایتر۔ او ہر مار آن زیات است آبروک پیرانگا ناپن ۽ سوج کرے۔ کنتابلہ یائی ساناپن ۽ ہلک۔ چنک ہر ابرزگ آتا پن تے ہلکر، کن تا نگو اوفتا بختنگ کن دعا کرے۔

اسدے بیگہ تون کن تا نگو پارے کہ خلق ائی ہر بندغ اسدے وڑ مریک۔ ورنانا وڑاٹ اوفک ہڑوک آچناغان ہلیس جگزا آپیرانگا بندغ اسکان بایدے غٹ ۽ شرف تننگ ہیل کیر۔ و اوفتیا غٹ آن زیات دافرض مریک کہ جفورے نانیائی نریبہ، و چناتا آسراتی ناہر وڑاٹ خیال ۽ تجر، ہرا وڑتینا خیال ۽ تجرہ۔

”اُراتیا پدی ہینگ آن پد“ کن تا نگو پارے ”نمے جفورے ناخن پین جوڑ مر سا خدمت کروئی ۽ مخلوق گمان کیک کہ نم طوبوب و ایلو نہار آتیاں بچفنگ کن خلق آن پیشن گاٹ ایترے۔ نمے فصل آتے ساہارتیاں بچفنگ کن ڈ غارتا چاروکی ۽ کردئی تمک۔ نیائی یک، دا ہد اسکان کہ تینا لمہ ناہم کنوئی رزان تیا چکار کردئی تمک کہ اوفک سفا ریر یا آغا؟ اگہ اوفتیٹی مش یا جوک اس خننگا تو اوفتیا جوان چڑوئی تمک۔“ مار کوک زمواری تا پوروی کن سلوئی آلوس۔

دُن تو اوفتیاں غٹ آن بھلا مار ہم داسکان ہند انس چنک نس کہ چاری کافونا زمواری تے دوئی کنگنا گمان ہم کنگ کتو کہ۔ اودے سانس کہ پانزدہ غان نوزدہ پیرتا مننگ آودے کلہو سیفنگ نازمواری مننگ۔ دُن کہ ہومار ہرا مورو ناہنگ نا کلہو ۽ ایوسس۔ دُن تو کنتا نا کافو داہیت ۽ پہہ متو کہ، دلے ہرا بندغ آتے جفورے و ایلو خلق آتا نیام اٹ کلہو سیفنگ اٹ بھلو وخت اس تدیسس، اوفک داسدے اوڑان جان چٹفنگ خواہسرہ۔ ہر اتم اوفک بیست پیرتا مر سا پنجیکو کافوئی ہنار گڑا حقی وڑاٹ اوفتے اہم ۽ زمواری مننگ۔ دُن کہ ایلو خلق آتیاں معاملہ غاتے پک کرسا بزرگ آتا کڈ آن سفارت کاری و اوفتا ملک و پین۔ سی آن بڑ زیعنی عمورونا وئی انا بندغ آتا ہند زمواری تیٹی ہر پیر اتون اوار کرار کرار آودکی مر سا کاہک۔ دا ہد اسکان کہ اوفک بزرگ نا درجہ ۽ دوئی کیرہ۔ کنتا کیمہی وار تینا باوہ ۽ سر کڑدہ غاتا نیام اٹ تولنگ آخناس۔ او ہمو دے انا چاری نس کہ اوکان مُست انا بزرگ آتا اللہ جان آسفارنگ آن پداونا باوہ ہم ہومتبر و اہم انگا سپہ ٹی کاہک، ہرا ٹی کن تا نگو کون آاہم انگا راہشون آک اوار ریر۔

ولدازوت کنتا وانا سنگت آتے کن کن تا نگو ناہیت آتیا خیال داری کنگ مشکل مس۔ اوفتے باور بتو کہ کہ تدوک آچار نوک ائی داخس منے و اوفک جائی نریبہ مننگ آن خڑک ۽۔ تدوک آمنہ دے تو تدوک آنوک آتیاں ہم مرغن مسوسر۔ ولے اخیر چار میکونوک انا چانزدہ نانن نارغ آن پدکن تا نگو ناگونوک اوفتے چراٹ

سلنگ نا حکم تسر۔

مگہ دا ہمو ساہت ۽، ہرانا کہ اوفک چاری تسر؟ کنتا دانگ اینگ ہرا، او پک نس کہ دادو اکن غٹ انا باوہ و ایلمک المی بریرہ۔ ولے اوفتینان کس اس آلو، وکن تانگو ہراڑے نس؟ او حویلی ٹی ہرا، وکن تانگو ۽... جو جووانا پھا ٹک ناخڑک آخنا۔ او پھا ٹک ۽ ملسا پارے ”جفورے نازینہ غاک تینا خلق آپنبو“۔

ساہت اسے کن تو او سرنگ ہم کتو۔ ولدا ددینگسا ہنار۔ وکن تانگو وگونو متون خمب خلکر۔ ہراڑا اوفک ہندن نشان تسر کہ اوفتے دا بدتمیزی وڑتو۔ چارنوک مُست ہرتم ہندا حویلی ٹی اوفتا مون تیان نچڑو تے ہر فیسر، ہموم کنتا اسل دا کساس کتویس کہ اسہ دے اودا جاگہ ۽ النگ آرمانی مریک۔ یا اودے داسخت مزاج انگا نرینہ تون مہر مریک۔ ہرا اونا مون آسلوک نس۔ ولدا اونا چکارا رانا کُنڈ آہنا۔ واویلو فتون اوار ددینگسا پھا ٹک آن پیش تمسا جفورے نا کسر آراہی مس۔ اوفک داخس مُر ہنتو لیسر کہ اسہ چرت اسے آن اوفتا تو اراک چُپ کریر۔ وگا مک تا کرار مسر۔ اوفک پدی انت اس الاسر، و مونی انت مریک؟ داوار اوفتے کسر ۽ چاہنگ کن استارتا گرج آلو کہ۔

بیست و ششمیکو بشخ

”وَشے“... نیٹری تا خوشی آن پُرء چرکاو ء ہنگ تون مخلوق و پانزدہ سال نامرسا چارمی کافوٹی بروک آ مارکوک خوشی آن ناچ کرسا، چاپ خلسا گھڈ آتیاں پیش تمار، و او فتنے تین تون مڈ کرسا خلق اٹی پتریکار۔ دا گوربام نا وخت نس۔ کنتا و ایلوفک بھلوگمر اسے ٹی کرار کرار آہنارہ۔ اوفک سٹ اس اسکان تینا ہیبت و بشخندہ ء ہم توریر۔ کنتا لمہ ء ہندانگ ہنگ آخنا، تو اونا مومن ملنگا، و اونا است خواہس کہ اوہم دینگ اس غلے، ولے او تینے تورے، و ہندن لاڈ اٹ گام ہر فسا ہنا۔ ہندا خسیٹ بنتا اودے خمب کرے۔ و اونا کلک آتیاں بک ہلسا اونا پن ء ہلسا کرے۔ اونا خن تیاں خڑپیک آک روان نسر۔ کنتا نرینہ مننگ ناسوب آن زرسسکان دُن مننگ کن الا، ولدا لمہ غان جتا مس، و ہندن کرے تینے کس پائے اولمہ ناخ آدرنجوک غڈ و آہلم ء ہنگ کن دُن کرے۔ او اہلم ء ہرفے۔ ”تو دادے کنا اہلم مادی“ او غڈ و ء بڑزا کرسا خوشی اٹ پارے۔

او اودے دو تیا ہر نوک باء چوٹ کریکہ، جوڑتے پچھی کریکہ، و باٹی توار غلکک، اوڑتوں مہر کرسا بنتا تون اوار گھڈ انا کڈ آہنا۔ او فتنون اوار بھاز آٹانگ پاش آچناک ہم گھڈ اٹ بسر۔ خوشی آن اونا خنک اونا بانا کچ زریٹ مسوہر۔ ایلو نیٹریک بنتا تون کنتا نا کاندائی زور اوری ناستا ء کریرہ۔ کنتا گوجالوک وڑ کرے، ولے راست دا نس کہ اونا خف تیبٹی خوشی ناسر ونز آک لگارہ۔

کنتا است اٹ پارے کہ عمورو و لاین ہر اودو؟ ولدا اونا است آہس کہ لاین تو ہیبت تے خوافتگ کن درو ء۔ اوخنا کہ اولیکو کافو آن زرس بھلو چناس بنتا نامن ء بلکنے، ”السلام علیکم، کنتا“ مار پارے۔ داسو اودو نس۔ کنتا ء باور بتو۔ نرینہ تی رمانشت آہنگ نا وخت آسو اودو ہندا خس چنک نس کہ کنتا اونا کڈ آچکار کتو کہ۔ داسہ بیرہ چار نوک انا ندائی اوئے بیرہ بھلن مسو سس، بلکن ہیبت ہم کنگ کریکہ۔ او مادی لمہ ء نس و سو اودو ء ہرفے و بڑزا خسنگ ء شروع کرے۔ ہراڑان او کڑ کڑہ اٹ مخنگ ء شروع کرے۔

ہر اتم سو اودو پیشن ہنا تو گھڈی ٹی چُپ چپانی مس۔ بنتا خوشی آن متو کہ امر کیو۔ کنتا پاننگ خواہسکہ کہ او

اونا است آخس بسکہ۔ و ارا غابنگ آواخس خوش ۽۔ ولے اودے سانس کہ داوڑ انا ہیئت آتے نرینہ خاک
 نیاڑی تے پاسہ، اسل تینا لمہ ۽ ہم پاسہ۔
 ”ابا ہر ادے؟“ اخیر اوسوج کرے۔

”اونا گھڈ اکن مرغن ۽ کاشم کشنگ کن ہننے۔“ بنتا پارے۔ خوشی آن کنتا گیرام کر یس کہ داسہ
 اودے جتا ۽ گھڈ اسٹی رہنگوئی تمک۔ او پیشن پیش تما وترندا گام ستون ہونگ راہی مس۔ اونا باوہ ناپانگ نا
 رداٹ چھت آتے کن گچین ۽ کاشم بسواس۔

عمور و اودے خنا تو کنتا نا است انا در پو وڈا۔ اومونی بس و کنتا نادو ۽ ہلک۔ نرینہ غاتینا بار، خن تیبٹی خن تے
 خلسا۔ اوفک زرہ سسکان چپ سلیر۔ کنتا نا است پُرس۔ ولے عمور و بے چکار ۽ لچہ سیٹ پارے، کس پائے
 ند و موسم نا بابت ہیئت کنگ ۽ پارے، کہ او کنتا کن ہمو گھڈ ۽ ہلکنے، ہرانا مالک برام آن پد پوسکن ۽ گھڈ اس
 جوڑ کرینے۔ گڑا کنتا ہمو گھڈ ۽ خنگ خواہک؟ کنتا کاٹم ۽ سرفسا او کرے۔ داوڑتون اور راہی مس۔ کنتا نا با
 غان بچ ہیئت بتو کہ، گڑا عمور و ہیئت کر ساہنا۔

گھڈ بھاز جوڑ جاڑ خواہسکہ، ولے کنتا زیات چکار کتو۔ او اونا جندا نا اُرائس، ہرا اونا لمہ نا گھڈ آن مخلق انا
 ایلو کڈ آئس۔ او تینا خوشی نا ہیئت تو انت درشانی ۽ ہم کتو۔ او عمور و ۽ بیرہ ہنداخس پارے کہ جوڑ جاڑ نا کاریم تے او
 تینٹ کیک۔ عمور و رندی تیس کہ دیوال آتے او تینٹ جوڑ کے، ولے چھت ۽ عمور و تینٹ بیرفک۔ اوکان پداو
 ہیئت کتو و کاشم تا کڈ آہنا۔ کنتا شکر کشا کہ باوہ اوڑتون نرینہ نی کہول انا تعلقداری تا بنا ۽ کر یس۔

کنتا مچ آن جنفورے نا کج کج ۽ پیری کر ساہرا، مخلوق، گھڈ، اہم انگا جاگہ غاتے، دُن کہ دُون، مدرسہ،
 باؤباب و سنبل نارخت۔ مخلوق تون میلنگ اسکان اودے کساس آلو کہ او اُرا ناخس کمتی ۽ محسوس کرینے۔ اونا
 است خواہسکہ کہ لالین ہیئت تے اُرا غاتے۔ اونا است اسہ پین دروشم اسے ہم خنگ خواہسکہ... دُن تو اوئس
 اسہ نیاڑی سے ناروشم... اخیر دا فیصلہ کنگ آن چپ کہ دا کاریم نرینہ کن جوان ارے یا آخا۔ او نیو بوتو نا چنکا
 گھڈ انا کڈ آراہی مس۔

”بلی جان“ اودر گہ غاہنا سلیر و کوک کرے۔

”دیر اُس؟“ ہشکن ولڑزوک ۽ تو اراس بس۔

”درست کر بلی جان“ او پارے و تہٹی ہنا۔

اونا خن تے نیم تارمی ٹی ہیل کنگ کن ساہت اس لگا۔ اسہ بالٹی اسے نارہی آتو لوک باؤباب نا سل تا ککر

تے پالفسا مرغن شینگ کرسا نیو بوتوخن تے چکا وساہت اس ہر، ولدا پارے ”کنتا“
 ”ناخننگ آن است خوش مس، بلی جان“ او پارے۔

”لمہ ناجوڑے؟“ او ولدا شینگ اس کرسا پارے، تو کنتا کاٹم ۽ سرفسا او کرے۔

او ہبکہ مس، نیو بوتو نا وڑ بدل خننگا کہ۔ کس پائے او داکان چچ ہننتے۔ نئے اودے کنتا نازینہ مننگ نا
 درک نس۔

”ہر اتم ای ہمیرے تسٹ تو دو آتو فوک آتاویت ۽ دوخلنگ تون نی کننا است آبسہ۔“

نیو بوتو ہموڑے مڑمڑ اس کرے، ولے سرہ ۽ بڑا کتو۔ او سٹی بنگ آ بشخنداری کرے، فریشان و ڈکھیا
 مس، و بش مس ہنا۔ (ولے پدان او چاہس کہ نیو بوتو ہم اونا ”نرینہ نی رویہ“ غان است اٹ کریسس۔)

ہندا فریشانی ٹی او گھڈ انا کُنڈ آ ہنا کہ کہ او است ۽ چلوک ۽ توار اس بنگ۔ ہیٹ تا گلہ، کچک آتا
 خوکنگ و مارتا داڑ، داڑ۔ ارٹی کافو نا ماراک لد آن پدی بسرہ۔ لاین ہم دافنیٹی مروء۔ کننا غٹ انا مون تے
 خوڑت ہر۔ ولدا لاین اودے خننگ تون توار کرے۔ وخصسا اونا کُنڈ آ دینگا۔ ولدا اونا پدین آرویہ ۽ خننگ تون
 منہ گام پدی سلیس۔ او اسہ ایلو ۽ ہرسا کریر۔ اخیر کنتا پارے ”السلام علیکم۔“

”وعلیکم السلام۔ کنتا“

اوفک ہندن چپ سلیسر۔ لاین ناخن تیٹی گمر تون ادار اور ڈکھ اس ہم نس، ہر اڈے کنتا نیو بوتو نا گھڈ اڈ
 محسوس کریسس۔ لاین است اٹ پارے کہ دا پوسکن آ بھلا ایلم ۽ امر کے؟ کننا ہم ہندا چرت اٹ نس کہ او
 بایدے دُن کپروس۔ ولے داہم الی نس کہ اسہ نرینہ اس تینا شرف ۽ کرے، دا ہدا سکان کہ تینا ایلم آن ہم۔

داوار لاین ہیٹ ۽ شروع کرے ”نا ہر توم آہینک بھلن مسنو۔ اوفک دغر ہم ایسنو۔“ کنتا خوش مس۔ دانا
 مطلب نس کہ او چار ہیٹ نا خواجہ منے۔ یا گڑا بیچ نا، ولے او بشخندہ کرے نئے ہبکہ مس۔ ”جوان ۽ ہیٹ
 اسے۔“ او تینا گمان آن ہم زیات بے مہری ٹی ورندی تس۔ پین چچ اس سجھ پیننگ ناسوب آن لاین ہنا و کچک آتا
 ملک اٹ ہیٹ تے مچ کننگ ۽ شروع کرے، ہر اوفک دانہ دانہ مسوسر۔

بنتا ہر اتم کننا ۽ پوسکن آ گھڈ اٹ لنگ کن بس، تو اونا سنجیدگی اونا مون آن خننگا کہ۔ اودب اٹ پارے
 کہ کنتا نا بیچ آک بھلن مسنو، اگہ کننا ۽ اہم اگا کاریم تیان وخت رسیگا تو کچ ایتے، تا کہ او اڑکن پوسکن ۽ بیچ
 موغے۔ گڑا اوڑتون بل سم، و پیرامپ، آن بیدس پین چچ اس الوکہ، ہندا سوب آن بنتا اودے پارسا ہنا۔ نے دا
 گڑا نا گرج مرو، دانا۔ دانا۔ او اسہ تھال اس، منہ پیالہ، اسہ چتر، اسہ مصلیٰ اس، ہر اوفنے او کننا نا داڑے مفنگ نا

دے تے ٹی جوڑ کر یس۔ گھڈاٹی تخوا۔ ہر پوسکن آگرانا تھنگ آو باوہ غانبار کرسا کرار آہس، کریکہ۔ بنتا اودے کاٹم، خوار بھنگ آخنا تو سوج کرے کہ اونا بوڑتے پلے؟ ولے کنتا ترندی اٹ ”آخا“ پارے۔

کنتا نا است اٹ بھاز آہیت آک نسر۔ ہندا سوب آن نن نیمہ اسکان تنگان ہنتو۔ اودے لگا کہ اوائل داسہ خاچاس کہ بانگو بانگ تیس۔ ولد اذان مس۔ دا اولیکو نماز نس، ہرادے اودے واونا سنگت آتے جفورے نایلو زینہ فاتون خوانوئی نس۔ کنتا زور و بیچ بینا و مصلیٰ، بغل اٹ خلک و پیشین پیش تما۔

ایلو مار کوک ہم مصلیٰ دوٹی مسیت نا کنتا آہنارہ۔ مسیت اٹی نرینہ غاتا پدا اٹ بھاز پام اٹ او فک امام نا رندہ دریر۔

نماز آن پد بنتا دازر زور کن نہاری ایس۔ کنتا مون، تزا غاس۔ بنتا زور پدی ہنا۔ و کنتا نا استی اٹ ارغ کنگ۔ اونا گمان ہنا کہ کہ بنتا اوڑان خوشی ناہیت اس ڈکنگ اٹی۔

نہاری آن پدا سنگت آتون او اخلق انا سار سنجال اٹ اختہ مس۔ ہرا بھلاتے کن دل چسپی نا سوب نس۔ نیاڑی تے کن تو گام، ہر فنگ عذاب جوڑ نس۔ انتے کہ اسہ نہ اسہ پوسکن، نرینہ اس او فتا رزان تا سفائی نا جابج اکن چری اس تسکہ۔ خلق آن پیشین مہمان تا گھڈ و خلق انا گھیر اٹی او فک ہندن، عیب خنار ہر افتا دمستی گچینی الی نس۔ کبھی مار کوک ڈون آن دیر کشار و جابج ہلکر، کہ داٹی بے، پودگل یا پین جانجوڑی کن نسخانی گڑ اس تواف۔ ولے او فتنے چچ اس دو بتو۔ ولے ڈون اٹی جو جک آتا کنگ کن بٹوک آ مچی و سرکک آتے بدل کریر۔

بس دا کہ ہر کنتا آہندا پوسکن آ نرینہ خاک خندگارہ۔ ”دا تو ہیشل تیانبار ہر کنتا آغر، غرنگ،“ پیرا نگا نیو بوتو جو انا رہی آتو لوک چچ سلنگ نا وخت آ کنتا، بنگ آخنا پارے۔ ہرا اودے خندنگ تون پین کنتا سے آمون کرے۔ او ہمو جاگہ غاتیان ہم پنگ آن ہز کریکہ، ہراڑے بنتا نامنگ نا گمان مروس۔ او تین تون نمینٹ پاریکہ کہ ڈن تو او کنا لمہ، ولے اوڑ تون چچ رعایت کپہ۔ واگہ بیوس مسٹ تو سختی آن ہم تینے تو پیرہ۔ امر کہ مرے، آخر او ہم تو اسہ نیاڑی اسے۔

بیست و ہفتمیکو بشخ

جھورے ہند اخص چُنک نَس کہ اوٹی نہہ نرینہ غاتا کچ ہندا اخص زیات نَس کہ کننتا ۽ لگا کہ کہ ہر بامب، دیوال، دلا، وکتغ نارزانک اونا سرمننگ آن زرس مُست جاچ مسنو، سفا یا جوڑ جاڑ یا بدل کننگا نو۔ ولے او است اٹ کننگ نا جاگہ غا خوش مسکہ۔ انتے کہ داوڑ مننگ آن اودے پنچائیت نا کُنڈ آن رسینگوک کشاری ڈغار انا پیش انا رکھ و سنبھال کن زیات وخت رسیدگا کہ۔ غٹ نہہ نرینہ تینا کشار تے عینٹ دسیرہ، زرس کن خور و زرس پوریا کن، تا کہ تینا غا ہوت کن گرج انا گڑا ہلنگ کیر۔ اگہ ورناس تینا کشار و مال تارکھ ۽ جوانی اٹ کر یکہ، و پوریاٹی ہشاری نشان تسکہ تو بیست و پنچ سی پر تا مننگ اسکان اودے بھلو شرف اس دوئی مسکہ، و او اُرائی اس پٹنگ و مارتا ولشت نا بابت سچفنگ کر یکہ۔

پدی بنگ نامنہ نوک آن پد کننتا ہندا اخص دسیکہ ہر اونا گرج آن زیات نسر، و اُرا نا گرج انا گڑا واپار ۽ ہم چاہسکہ۔ او ہندا اخص رزان، چتر، پڑچ و پین گڑا جوڑ کریس کہ بنتا نا پاننگ نارداٹ گھڈ اٹی کننتا کن جاگہ کم تماس۔ ولے او است ۽ بھلن کر سا او فٹے خرچ کر یکہ، انتے کہ بانس انا خلکن آشنک آتیاں جوڑ کرودک ہرا بیڑم تیا او خاچا کہ، او اودے بنتا نیم نوک اس خلسا جوڑ کریس۔

اونا گھڈ اٹ کشار نا ایوز دوئی مروک تاو بیت آتیاں بیدس ہندن ۽ کبھی طلسمی و کرشمہ تی تیل نسر، ہرافتیت گندہ غاہر وہ غاتیاں بچنگ کن خاچنگ آن مُست پیشانی، باسک و نت تے چرپ کر یکہ۔ داڑان اونا جون آن بھاز جوان ۽ زباد اس بسکہ۔ داہمو پوسکن اگا گڑا نَس، ہرانا کننتا تینا درو شم آن بیدس خیال ۽ تحا کہ۔

کننتا و اونا کافو اسہ ہیبت اسے آن بھاز فریشان نسر، کہ او فک نرینہ رمانشت آپہنگ آن مُست داڑے مارتتو ن گوازی کروک، لاغر، شپارک، و آخ ۽ مسرہ خناسر۔ و بیرہ چار نوک آن پد ہر اتم او فک نرینہ مسر، پدی بسر، تو ہومسنگ ہرافتتو ن او فک گوازی کر سا دا اخص بھلن مسو نسر۔ پُرسینہ، دوتے خسسا، سرہ غاتے چند سا و تینا دستوک، کنڈی و بگڑی تے شرنگیفسا گوہی کریرہ۔ و خننگ تون نزارہ۔ کننتا و اونا سنگت آتے دا اُچی تیا دا اخص

زور بتوکہ، ہر اخص کہ داہیت آن کہ او فک تینے آن دہ پھلن بھلامار تا مون آ کریرہ۔ دا برام نا وڑانا چوک
 آک ہرا چا نژدہ پانزدہ سال نامسوئر... اگہ دخت اس کنتا کون آ بندغ آتے خنارہ تو چوبو کریرہ یا گڑا بشخندہ
 اس کریرہ۔ ہر اتم اودے و اونا سنگت آتا دا بے گرج آہیت آتیاں بد بنگ شروع مس تو او فک فیصلہ کریر کہ
 او فک ہمو مار و ہمو بندغ آتیا ہر اتمے چکنگ کن او فک دا وڑ کیرہ، سچ چکار کپسہ۔

داسہ اگہ سہب اسے تون کنتا نا خنک ملنگارہ تو اونا فوتو ہور آنا رڈ ڈ مسکہ، ہر اتم اولاین نا وئی اناس نس،
 ہوم ہم دا ہندن مسکہ، ولے داسہ اسے عجب ء احساس اس ودی مسکہ۔ اسے کڑمب و زور اور ء احساس اس۔ کنتا
 لیپ اٹی دو دریکہ و اودے شیف شاغنگ کن وس کریکہ۔ اونا است آہمو ہیت آک ہم بسرہ، ہر اتمے او سنگت
 آتیاں بنگو سس۔ ہر اتمے فوتو و نیازی تابا بت نس۔

کنتا چنک سنی آن بھارتغ خنا کہ، بلکن بنتا تو دا ہم پاریکہ کہ اوسمانی ٹی ہم تغ خنک۔ اسے نن اس او تغ اٹ
 خنا کہ اولاب انا میلہ سیوروا، سیل کنگ ء۔ ولد اہنج لخی آزیبا ولے کچ مون انکا مسر اودے خننگ تون کاٹم نا
 رومال ء بٹے۔ ہر اتم کنتا ہمو رومال ء ہرے تو مسر ”آمی کنتا ء دوست اٹ“ کوکار کرسا ارا نا کنتا آدو بیگا۔ بھارتغ
 سبشنگ آن پداونا لمہ باوہ امنا کریر۔ عمورو و بنتا ہم او کریر۔ ہر توم آتا لمہ باوہ غاک حق مہر نا پیسہ تخار۔ عمورو نا
 پاننگ نس کہ سہی ء، اوزیبا ء، ولے اوڑکن او اونا مارانا ارا نی مننگ نا سوب آن اہم ء۔ مگہ او خواری کشنگ
 کیک؟ مگہ او تب اٹ جوان ء بندغ اسے؟ مگہ او جوان ء کنگ کیک، و چنا تا خیال داری ء تخنگ نا بود
 تخک؟ وکل آن اہم انکا ہیت، مگہ او چوک اسے؟ غٹ سوج آتا ورندی او اٹی مس، تو برام نا تاریخ پک
 کنگا۔

کنتا پوسکن ء گھڈ اس جوڑ کرے۔ ہر توم آتا لمہ غاک مہمان تا خدمت کن جوان ء کنگ کریر، برام نا دے،
 بھلاک، چنکا ک، ہیٹ، کلڑ، کچک، مٹھو و بولوک ہندن بھارتغ دچر کریر کہ دھول سر نہ نا تو اہم بنگ متوکہ۔
 برامی نا بنگ آرا بڑز کو کہولی خاہوت آتا اواری آخوشی اڈ حننگا۔ برامی نا سنگت آک ہر توم آتے دھک ترسا ارا
 ناتھٹی پتر یفیر۔ تو چرکا و آتا تو ارا پین ترند مس۔ غٹ ء سفارنگ آن پد کنتا کوٹھی ٹی پتر بیگا، کھوٹی نا پردہ ء بٹے۔
 ہر اتم او پو آٹوس تو کنتا اودے مہرانا پنی و متکن ء باگل اس بنفے۔ ”ن ڈمبے ناہنج انکا لخ اخص زیبا ء...“ ولدا او
 خلکن آسلا انا بیرم آلیٹا۔ برامی کرار اوڑان بک اس بلک، و وار اتون او فک اسے ایلوتون او اترار۔ ولدا ہمون
 مس ہرا وڑ کہ کنتا ایلوفتیاں بنگو سس۔ ولے اونا ترندی بنوک آہیت آتیاں کبھی زیات نس۔ اونا جوڑہ غاتا
 روانی وڈسا ہنا، وڈسا ہنا۔ اخیر او چکلک بلک۔

دریہو اسے تون اونا خنک ملنگار، و بھاز اُرے اسکان او خیر انا زیل آلیٹوک حالیت ۽ پہہ مننگ نا کوشست ۽ کرے۔ اونت تانیا م اٹ ڈو خلک تو اودے بائن نمسی اسے نادرک لگا۔ او خلیس آن وارا سے تون بش مس۔ اسہ پچ اس پٹا و جاگہ ۽ سفا کرے۔ تہاری ٹی تو لوک تو لوک اونا خلیس بھیم اٹ، بھیم شکی گری ٹی، شکی گری چس اٹ۔ و چس اسہ وڑ اسے نا گمراٹ بدل مس۔ مگہ اونا سنگت آہنتون ہم وخت اس ہندن مسنے؟ او است اٹ پارے۔ دُن تو اونا است خواہس کہ بایدے ہندن مرے، ولے اودا ہم خواہسکہ کہ دُن مف ہم۔ اونا است اٹ پارے کہ ہر اتم بندغ حقی وڑ اٹ نرینہ مریک، تو گڑا اوڑ تون ہندن مروء۔ اودا کاریم اٹ ہم ایلوفتیا گو ۽ دننگ خواہسکہ۔ اودے سانس کہ اودے داہیت انا چچ سا تمپک۔ اتنے کہ دا آزموندہ ودا وڑ نا چرت آک کس اسے تون پاننگ مفسہ، اخیر او خوش، دم درینگوک دوارہ لیٹا۔ و بھاز رُ ویتگان ہنا۔

بیست و ہشت میکو بشخ

اسہ دے پیشیم تون اومونگ پھلی ناکشاری ڈغار نارہی آتولوک اِرخ کنگک، است اٹ پارے کہ او جفورے ناہر نرینہ، نیاڑی، چنا، کچک، ہیٹ ۽ چاہک۔ و ہڑدے ٹی نافرص آتا پوروی ناوخت آ اومون پھمون مریرہ یا اوڑدہی کیرہ۔ گڑاولد اہم داخس تنیائی نا احساس انتے مریک؟ مگہ او چوری نس؟ مگہ اونا باوہ اوڑتون ہمو وڑ ملتو کہ، ہراوڑ کہ نرینہ غاتون ملرہ۔ مگہ اونا لہ اونا گرج آتا خیال ۽ تھپک؟ مگہ اودے چنگلو ایلیم اف؟ مگہ او پوسکن نرینہ مروک آتھیٹی غٹ اکن مٹ اس آلو؟ ہرافنتون او چنگی ٹی مش تیٹی گوازی کریک، ٹیبری ناوخت آ ہیٹ خوفیکہ، و نرینہ مننگ آن پد جفورے آپدی بس۔ مگہ ہمو غٹ اونا سنگت الو؟ مگہ شانزدی سال دے آن مُست اوتینا ڈغار آہفت ہیٹ، مسہ کلڑ ولفنگ و جوان ۽ گھڈ اس جوڑ کنگ آن پد بھلا تا شرف ۽ کتو کہ، مگہ اونا ہم سن آک اوڑا گھر کتوسہ؟ او دافتیان نمَن مننگ کتو؟

ولے ولدا ہم اوتنیا نس۔ عمورو داسہ ہنداخس اختہ نس کہ کنتا ۽ بھاز کم وخت تننگ کریک۔ اونا ہم خلق انا زمواریک وڈاسر۔ بنتا ہم چنکا تا سار و سنجھال اٹ اختہ نسکہ۔ ایہن ہم اوفنتون کنگ کن ہیٹ بھاز کم مسکہ۔ داسہ تو لاین ہم اوڑان خڑک بتو کہ۔ اونا جو جو او آپننگ آن پد سو وادو ہمو وڑ اٹ لاین ناسیخا مسو سس، ہراوڑ کہ وخت اسیدٹ لاین اونا نس۔ کنتا اور سوار آجوزہ غاتون لاین ۽ چنکا ایلیم آچڑنگ، سگنگ و مہر کنگ آخسا ہنا۔ منہ وخت اٹ اوفک تین پھ تین کن المی مسر۔ و کنتا نا بھلن مننگ و مادی نا چنک مننگ ناسوب آن ہڑتوم آتا نیام اٹ رابطہ نا گیگ سلتو۔

داسہ کس اس کنتا نارندا اٹ ہنا کہ، نئے اوڑتون ہم کو پے۔ انتے کہ اونا کافو تواسہ پوسکن ۽ زمواری سیٹی گم نس۔ ایلو فک، شاید اوفک ہم ورنائی نا بے پک تغ تیٹی گم نسرہ۔ اوفتیاں ہراسٹ ۽ تینا جندا نا ڈغار نس، و اوفک ہیٹ و ایلو گڑا تے بھاز کنگ اٹ اختہ نسرہ۔ ولے بھلا تیان چپ اوفنا ڈغار لاک چنک، خواری زیات، و ملکیت کم نس۔ اوفتیا خلق انا خف، خن مننگ نازمواری نس۔ ولے رزانک جاچ آن بیدس ہم سفا نسرہ۔ کشار

تیٹی ہم یکان یکان بلوٹا خاہوت اس یاچک آتا وُر اس جلمو گیر مسکہ، داکان بیدس پین پیچ ء ویل اس آلو۔ بھار زوت کل چاہسر کہ غٹ اہم انگا کاریم تے بھلاک سمینٹ کیرہ۔ اوفتیا زوماری شاعنگ بیرہ ہیبت اس نس۔ دُن کہ اوفتا شرف نا ہیبت کننگا کہ۔ اگہ اوفک اوفتا کُنڈ آدخت اس چکار کریرہ ہم تو مسن تیانبارتینا مخنگ ء ڈکسا دُن کریرہ۔ کننا سمت اٹ پارے کہ بھلا تیٹی اوار مننگ کن اوزیات شرف مندی نادرشانی کرسا ورناتتو ن ہمدردی اٹ پیش بریک۔

ہموزدے بیگہ تون اوچٹ ڈب و ڈکھیانس۔ ہندا سوب آن تنیا ٹیلاپ کرسا راہی مس۔ لاشعوری وُر اٹ اونا مون ہمو کُنڈ آتما، ہراڑے اولیکو کافونا چناک خاخرنا چار آتولوک بلہ غاتیان کسہ بنگرہ۔ کننا کسہ بنگ کن اسہ سٹ اس مروتوس، تاکہ دالگپ کہ اوکسہ ء بنگ ء۔ وڈ غار آتموک اسہ خل اسے ہنگ نا بہانہ ٹی ہموڑے جاب تس۔ اسہ پیر ء بلہ اس تینا ہشکن آباسک آتے سرفسا شہنشاہ کاسون ناچار ہزار جنگلوڑ و آتما کسہ ء بھنگ اٹ اختہ نس۔ ہرانافونج تون پیچ سد جنگی دممامہ و پیچ سد بھلوسرنہ نس۔ ہرا رات آتادنان تیان جوڑ کروک نس۔ چنکی ٹی اودا کسہ ء خاخرنا چار آتولوک کبھی وار بنگو سس۔ او اولیکو چراٹ مادی واپیارنا چراٹ سووادو ء خن تے زریٹ کرسا کسہ ء بنگ آخنا۔ سماف انتے اوچٹ پین موجامس۔ او اسہ آڑسندہ اس کشا و کرار آبلش مس ہنا۔ کس اسے اونا بنگ و ہنگ ناسا تمٹو۔ لاین و ایلو چناک خاخرنا چار آسہ ایلو ء قرآن نامزل آتے بھغیرہ۔ بتنا خاخرنا رہی آ نیار یک آرغ، ارا، چنا، کُن خور، کاریم کشیدہ، ومانی کپ و گل آتما ہیبت آتے کریرہ۔ ولے کس اس اونا کُنڈ آ چکارکتو۔ اخیر او باؤباب نا کیرغ آن لگفوک چار میکو خاخر آسرمس۔ ہراڑے زریہ غاک تولوک خلق انا ویل و ایلو سنجیدہ غاسرحال آتیا ہیبت و گپ کریرہ۔ او اولیکو خاخر والا تیان بھاز بھلن، وگڈیکو خاخر والا تیان بھاز چنک نس۔ گرا او بیوس مرسا داخاخرنا پیشن ناتپہ نارہی آتوس۔ ہراڑے عمور و آن بھلا وئی انا وکن تاگلو نا وئی ء سرمروک آ پیچ آک تولوک نس۔ اوکس اسے ناتوار ء پنگ۔ ”کس ء سما ء کہ نننے آن اخہ بندغ داتم اسکان برمتہ مسنو۔“

اوفک مے کننگ انگ نابابت ہیبت کریرہ، تدوک آسند پرتیان دا اوفتا سرحال نس کہ طوبوب آک بندغ آتے دزرہ، زمزیر تیٹی تفرہ، جہاز تے پُر کیرہ و سورد ریب آن اپیار آدم خورتا ملک آتیا دیرہ۔ زرس چپ چپانی مس۔ ولدا امام صاحب پارے ”اللہ نا شکر ء کہ داسہ داٹی کمتی بسے۔“

”داسہ دُزی نا وُر اناک ہم تو کم سلینسو“ اسہ پیر ء بندغ اس ترندی اٹ پارے۔

”ہرا ہد اسکان ای دھول انا کلہو آتے بنسا حساب کریٹٹ، ننا بولونگ تون اوار ہرنوک آکم وود پچاغان شست بندغ اسکان گم مننگ ء۔“ کن تاگلو پارے۔ کل چپ کریر۔ او ولدا پارے ”چ ڈیہہ انا و بڑز کور یاب نا

کُنڈ آگم مروک آتا پک حساب مننگ کپک۔“

”ن ہیرہ ہمو بندغ آتے انتے حساب کینہ، ہرافتے طوبوب آک درینو؟“ ارافانگ سوچ کرے ”نہ ہمو ہمشنگوک آباد باب نادرخت آتے کن انتے بوڈ کُنپک، ہراڑے وخت اسیٹی خلق آک آباد نس۔ طوبوب آک ہرمتہ غان زیات مخلوق ۽ ہشنگ و جنگ اٹ خلکو۔“

کل چپ کریسر، وادنا باٹی ہرارہ۔ ولدا اسہ پیر ۽ بندغ اس توار کرے ”طوبوب آک دا کاریم ۽ ننا بندغ آتا ملک آن بیدس کنگ کپسہ۔ مندکا، فولا، وولوف، جولا... گیمبیا نانا ہرا قبیلہ ۽ ہراٹی غدار اف۔ ای چنکی ٹی مینٹ تینا ہم رنگ آتے طوبوب آتے کن تینا ایلیم تیا بیداد کنگ آخناسٹ۔“

”طوبوب نا دلوت نارند اٹ نن تینا جند انا دشمن جوڑ مرینہ۔“ اسہ پین پیر ۽ بندغ اس پارے ”جوفہ و غداری... تینا بندغ آتا دزنگ انگ نابدل اٹ ننے طوبوب آن ہندا ارا ٹکی رسیدگانو۔“

اسہ وار ولدا چچی تالان مس۔ ہراٹی کولاتا ترک ترکہ ناتوار ہنگ مسکہ۔ ولدا کن تانگو دوارہ پارے ”طوبوب نا دلوت آن ہم زیات اونا است ۽ چکنگ نا وڑ ۽۔ ہراڈم ہلنگ آنبار پک خننگ، و ہندا گڑاغان او فاندہ ہر فک۔“ ساہت اس اڑ آن پد بھلا کافو نارناس کنناغان سوچ کرے ”طوبوب آتا وڑ اسل بدل مفک؟“

”انتے مفک، مریک۔“ اسہ بزرگ اس پارے ”ہراتم دریاب مون بڑزائی ہنا۔“

دم اسے آن پد خاخر پوغ اٹ بدل مس۔ و زینہ خاک بش مرسا ہنار۔ و تین پہ تین ۽ سفارسا تینا گھڈ آتا کُنڈ آراہی مس۔ ولے مسٹمی کافو نا بیچ ورناسلیسر۔ اسٹ پوغ تے ڈکھ کنگ کن، و کننا تون اواریو فک خلق انا چارما کُنڈ انا چاروکی کن۔ بنوک آہیت و گپ آتیان پد کننا ۽ خاچپنگ اٹ مشکل پیش ہتو۔ او خلق انارکھ اکن مخ تفوک نس۔

اوسنت آتیان جتامس، و خلق انا پھانک آن پیش تما وحتی آجر آتا گھیراٹی تینا اودیم نا وچہ نا کُنڈ آہنا۔ ہراڑے او چانڑہ تی نن تیشی ایب کیب انا ٹوبے ناروشنائی ناندارہ غاتے سیل کنگ کریکہ۔ او آسرات توس، و زمع ۽ تینا کٹ اٹ تخا۔ و گوڈ آتا نیام اٹ دو تے باسفنگ کن عت تس۔ اودے نن درست ہنداڑے تولوئی نس۔ سرجز آتا درک ۽ خلنگ کن او جزو بوچ آتیشی خن تے خلک۔ اونا خف تیشی ترڈ، خاچپروک آچک، تولہ و ایلوسا ہدارتا توار پینسا ہنا۔ او خاخر ناچار آتولوک آتا ہیت آتیا سجننگ ۽ شروع کرے۔ ساف تما تو او حیران مس است اٹ پارے کہ اودے بندغ آتا دزنگ انگ ناویل ہندن چرت اٹ درے کہ اونا جند انا کل ویل آک اونا است آن ہنار۔

بیسٹ و ہمیکو بَشخ

کننتا ہُرا کہ بنتا کم و ود ہرڈے و ڈانا و ڈا سے ٹی اودے خار تسکہ۔ او ایہن تو پچ پا تو کہ، و ہیبت ہم کتو کہ، ولے ایلو و ڈ تیبھی خن تا اشارہ ٹی یا کرارے تو اسیٹی مَن مُنا کہ کہ اودے خار برے۔ کننتا چا ہس کہ بنتا اوڑان غا و اس ارے۔ بنتا نا خار ہمو وخت زیات و ڈا کہ ہر اتم کننتا تون ہندن ۽ گڑاس خنا کہ، ہر اڈے بنتا اودے تننگ کتو یس۔ اسے دے سہب اتون ہر اتم او کننتا ۽ ہندن ۽ کوس اسے تون خنا، ہر اڈے او موغٹو یس۔ تو او خار آن ڈال انا دیگ ۽ ڈن پا اسل اونا زری آپچی کرے۔ کننتا دا کوس ۽ اسے تولہ سے ناسیل ۽ ترسا ہلکوس۔ ولے او خار آن دا ہیبت ۽ بسند کتو۔ ولدا ہم اودے لمہ ۽ ڈکھیا کننگ نارمان نس۔

اودے سانس کہ داسہ بنتا اونا کھڈ انا ہر پوسکن آ گڑا ۽ ہنگ ۽۔ چتر، لیپ، دری، بالٹین، تشت، یا پین رزان، تعلقدار یا بے تعلق گڑا، اسٹ اس ہم اونا خنگ آن بچتو کہ۔ کننتا خار کنگلک، و بنتا بے پروا ہی نشان ترسا ہنا کہ۔ عمور و آنبار کننتا ہم اونا و ڈتے جوان چاہسکہ کہ بنتا وار رسیدگ تون خلق انا نیڑی تے کو کاراٹ تینا ویل آتے پا ہک، دا و ڈ آرغ تیان ۽ انگا مند کانا ہر نیڑی کریکہ۔

اسے دے بنتا نا نہاری اتنگ آن مُست کننتا اسے زیا ۽ کٹور اس، ہر اڈے کننتا ۽ جنا ایم باکی پنی ۽ جنوزان اس ٹیکسی تسو سس، اسل درگہ نامون آتھا، تا کہ بنتا نانت اوٹی المی لگے، ہمو جنوزان بنتا غان وئی اٹ زرس چُنک ہم نس۔ کننتا اڑی کافو ٹی نس، تو اسے دے جنانا آرغ شکار کن ہنا، و ولدا اسل بتو۔ اونیو بوتو نا خرک آر ہینگا کہ۔ ہرا ڈے کننتا نا گیشتری ۽ بن برمسکہ۔ ہمو ڈے دا ہرڈتوم آتا نیام اٹ ہیبت و گپ مسو سس۔ ہر اتم کننتا نا سنگت آک دا نہادی آٹیکسی نارسینگ آ جنوزان نا بابت اودے تنک کریر تو کننتا ۽ بھار خار بس۔ ہر اتم بنتا کٹور ۽ خنا و جنوزان نا و ڈتے چا ہس تو دوشہ غانبار ول کنگ۔

او پچ ہیبت کتو، ولے کننتا ۽ سانس کہ او تینا مسخت ۽ دوئی کرینے۔ یعنی داسہ او چُنکو مار اس اف، و بنتا ۽ داسہ لمہ ٹی رویہ ۽ الوئی تمک۔ او است اٹ پاریکہ کہ بنتا ۽ دا باور کرنگ اونا جندا زمواری ۽، دا بابت عمور و آن

سلاہ ہلنگ آنچی اس گوند تلگ کہ او بنتا غان عمرو و آنا شرف امر دوئی کے؟ تبینٹ عمرو و نارویہ ہم اسل عجب نس۔

گڑا کنتنا تینا خود آن بنتا نا گھڈاٹ ہنپنگ نا فیصلہ کرے، ہراڑے او مچ زندر ہینگا سس۔ ہرا تم بنتا اوڑکن ارغ ایسکہ تو او بوز ۽ چوٹ کر یکہ، و باء مچ کر یکہ۔ بنتا بے ہیئت آن، یا اونا کئڈ آہر اکہ و پیش تما کہ۔ کنتنا ارغ نا پین و ڈوڈول اس سحفنگ نامتا ماری ٹی تما۔ گیشتری ورناک داسکان تینا لمہ غاتا ارا تیان ارغ کنگرہ۔

منٹ اس بھلا ایڑہ و اریندرتا ارا تیان ہم کنگرہ۔ کنتنا اُست اٹ پارے کہ آگہ بنتا مچے پین تنک کرے تو او ارغ بسنگ کن پین نیارٹی سے ناپدرند ۽ خلیک... مننگ کیک ہمو جنوزان... ہرا اودے کٹور اس تسو سس۔ او کساس کریس کہ او داڑکن امنا کیک۔ ولے کنتنا اودے تینا احساس آتیاں معلومدار کنتنگ خواتو کہ۔ دانیام اٹ ارغ نا وخت آاونا اوڑدہی بنتا تون مرسا ہنا کہ، ولے او ہڑتوم آک کس پائے تین پہ تین ۽ اسل ہر توسہ۔

اسہ دے سہب اتون کنتنا مچ آن مونگ پھلی نا کشار نا چاروکی آن پد پدی بسکہ، او مسہ بندغ ۽ ترند گام ہر فنگ آخنا۔ ہر مسٹ آک اونا وئی انا، ولے پین خلق اسے ناسر۔ او توار اس خلک او فتنے تورے۔ مسافرک پاریر کہ او فک جفورے آن اسہ دے واسنن اسے ناپند برا خلق انا باقی ۽ او فک خیسن ناپدرند اٹ ہنارہ۔ او فقا تعلقداری مند کا قبیلہ ناشاخ ’فیلوپ‘ آن نس، ولے او فک اسہ ایلو نا ہیئت آتے جوان پہہ متوسہ۔

کنتنا او فقا سفر نامسخت نا بابت ہبکہ مس۔ او او فتنے اسہ دے اس اڈ کنتنگ ناسلہ خلک۔ اونا خیال نس کہ سنگت آتے مہمان تا بننگ عجب لگک، ولے مسافرک اونا منٹ ۽ ہر فیر ولے سلہ ۽ پرعغتوس، ائنتے کہ او فتنے سفر نامسٹمیکو پیشیم اسکان ہموڑے سر مروئی نس، ہرا کان خیسن رسینگک۔ ”نی نن تون مجد مر؟“ او فتیان اسٹ اس پارے۔ کنتنا دا بابت ہچ گمان ہم کتویس۔ ہندا سوب آن اسحیینگسا نممن مس۔ او فتنے پارے کہ کشاری ڈغار آداسکان بھاز کاریم ارے، ومنہ پین کاریم اس ہم اریر۔ گڑا ہر مسٹ آک ارمانی کریر تینے۔ ”آگہ است نا خواہس تو بریس۔“ اسٹ اس پارے۔ ولدا او فک ڈغار آہمو جاگہ نا نقشہ ۽ جوڑ کریر، ہرا کان خیسن خننگک۔ جفورے آن ارادے واران انامری آہمو جاگہ نس۔ اسہ سر و نزی نامار اس او فتنے دا جاگہ نا بابت پاریس۔

کنتنا پوسکن آسنگت آتون ہموڑسکان ہنا، ہراڑے گور با نس۔ او فک مونی گام ہر فسا پدی چک ہڑسار و کنتنا ۽ سفارنگ کن دو تے چنڈار۔ کنتنا پدی ارا غارا ہی مس۔ او گھڈاٹی بس و زرس ہرے اسکان چرت اسپٹی ہنا۔ مچ آنن دا چرت اودے خاچنگ کن ہم الیتو۔ آگہ کشار نا پام کروک ۽ سنگت اس مسکہ تو او ہم خیسن ناپدرند اٹ ہنگ کر یکہ۔ نن نا چاروکی نامرے تو ہر کس کنتنگ کر یکہ، ائنتے کہ او ہم کل اتون کمک کریس۔

ایلو چرت ہندن ۽ چرت اس نس کہ او لیپ آن درک اس نس بش مس۔ نرینہ نا وڑ اولاین ۽ تین تون

دنگ کریک۔ دُن کہ باوہ جان کنتا ۽ دریس۔ کنتا بے چین مرسا دانگ اینگ ٹیلاپ کرسا تینا دا چرت آ سجننگ ۽ شروع کرے۔ ولے اولیکوسوج دانس کہ مگہ عمورو دا بابت موکل اینک؟ امنتے کہ لالین داسکان بھاز چُنک نس۔ کنتا نازینہ نی باوہ ناموکل نا خیال آن موجامس۔ اگہ عمورو اودے موکل نس تو اونا پوسکن آ سنگت آک انت پارور؟

ولدا کنتا است اٹ پارے کہ اخیر اولالین آمہروان مننگ کن تینا امنتے مزغ ۽ ہر سنگ اٹی ۽؟ زینہ نی رمانشت آن پد لالین امہن ہم اوڑان خڑک سلٹیویس؟ ولدا لالین نا گیشتری وخت داسہ سووادو تون گدریگا کہ۔ ولدا کنتا نا خیال نس کہ لالین داسہ ہم اودے بے مٹ تنگ اوڑا گمرکیک۔ ہر توم آتانیام اٹ مری ناسوب کنتا نا بھلن مننگ نس، ودا خورکی ۽ پُرکنگ نا چچ ۽ وڑ اس مننگ کتو کہ۔ ولے خیسن پیننگ نا سفر کن اسہ پین کسراے آہم سنجیس۔

”لالین بھاز جوان ۽ چنا اسے، پہہ ہم ارے۔ کنا ہیٹ تا جوان خیال ۽ ہم تنگ۔“ کنتا عمورو تون ہیٹ ۽ شروع کرے۔ اودے سانس کہ زینہ خاک ہیٹ انا وخت آہندن زوسر حال آہفسہ۔ ولے دا تو عمورو ۽ ہم سما نس۔ اوکرار آ کاٹم ۽ او، اٹ سرفے۔ وپارے ”او، دا تو راست ۽۔“ ولدا کنتا بھاز شرف اٹ کرار ۽ تو اراسیٹ عمورو ۽ پوسکن آ سنگت آتا بابت پارے و اخیر اٹ زور شاغسا پارے کہ ”کنا خیال ۽ کہ لالین ۽ ہم دا کسر دوست بریک۔“

عمور نامون آ کرچ یا بشخندہ چچ اس بتو۔ زرس چپ کرے ولدا پارے ”مارتے کن سفر جوان ۽ گڑاے“ کنتا ۽ کساس مس کہ باوہ اسل نمن مفک۔ ولے باوہ اوڑا پت کنگ تون اوار او اوار چرت اٹ ہم ہناس، ولے پاش کتوتے۔ ”بھاز پرمیک کہ ای دا علاقہ ٹی سفر کٹٹ۔ کنے کسر نا جوان سماف۔“ عمورو ہندن پارے کس پائے بیرہ موسم نا ہیٹ ۽ کنگ ۽۔ کنتا ۽ سانس کہ اونا باوہ چچ اس ہم است آن دپک۔ او بیرہ دا خواہک کہ کنتا ۽ خیسن نا علاقہ نا بابت جوان سارے یا آخا؟

کنتا زوت شت انا ملک اٹ مش تیا کسر نا چشخ آتے ہندن کشا کس پائے کہیہی سال آتیاں اودا کسر ۽ چاہک۔ او کسر نا ایب کی انا خلق آتے ہم پیدا کرے۔ داسہ عمورو ڈغار آٹوس۔ کنتا چشخ آتے پورو کرے تو عمورو پارے ”کنے تو خلق آتا رہی رہی اٹ سفر کنگ وڑک، دا وڑ اٹ ہرے تو تمک، ولے کسر رکھوک مریک۔“

کنتا او، اٹ کاٹم ۽ سرفے۔ او تینے مہالو آن زیات زموارتگا۔ او است اٹ پاریکہ کہ چُنکا ایلم تون سفر نا

وخت آ آگہ ردینک اس مس تو اونا ملک ۽ دیر کیکی؟

ولدا عمور وگڈ یکو سے یک کسر آہور ۽ تحسا پارے ”دا علاقہ ٹی مندکا بھاز کم پانگک۔“ کنتنا نا است آنرینہ
 نی رمانشت ناسخ آک بسر۔ او عمور وناخن تیٹی ہر سا پارے ”دے واستاراک کنے کسر مراغرہ۔“
 زرس چُپ چپانی مس۔ ولدا عمور و پارے ”کنا خیال ۽ کہ نالمہ تون ہیئت کننگے۔“ کنتنا نا است درک اس
 تیس، اودے سانس کہ اونا باوہ ناموکل تننگ نا وڑ ہندن ۽۔ او است اٹ پارے کہ او بنتا ۽ تینا فیصلہ نابابت
 تیٹ پاہک۔

عمور و بنتا نا گھڈ اٹ ہرے اسکان سلتو۔ اونا پننگ تون بنتا خاراٹ پیشن پیش تما۔ او ہڑتوم آدو تیٹ کاٹم ۽
 ہکلاس۔ مادی، سووادو! او کوک کرے تو ہڑتوم آک گوازی ۽ الار، وددینگسا بسر۔
 او کوکاراٹ ہیئت کرسا ہڑتوم آتے چکسا ڈون انا کُنڈ آدرے۔ تو ایلو نیارٹی و مسک گھڈ آتین پیشن
 تمار۔ کل تا ڈون آچ مسر۔ تو او ہو غسا پارے کہ اوڑتون اراما رسلرہ۔ انتے کہ ایلو اٹ بھاز زوت طوبوب آتا
 گواچی مریرہ۔

اڑی کا فونا سہڑ اس دا حوال ۽ سلنگ کتو تو ددینگسا ہونگ ہنا، ہراڑے مار کوک ہیٹ تے خوفیرہ۔
 زرہ سے آن پد خوشی آن چرکا و کرسا لاین خلق اٹ پترینگا تو اودے خنگ تون کل بشخندہ کریر۔ اونا چرکا و آتین
 بزرگ آتا ہر وہ غاک ہم سما کرور۔ اولمہ ۽ گھڈ انا پیشن آخنا۔ ڈن تو او بنتا غان بالاداٹ چنک نس، ولے او چُپ
 اس خلسا لمہ نا پیشانی آن بک اس ہلک۔ و اودے ہرفے و پیری تیس۔ بنتا چرکا و خلسا اودے توننگ کن پارسا
 ہنا۔ ڈغار آنت تا لنگ تون او تینے شیف کرے واسہ لٹ اس ہرفے و لاین ۽ سٹ تیس تے۔ اڑمیکو لٹ انا
 لنگ تون کنتنا گھڈ انا کُنڈ آدینگ و بیدس موکل آن تہٹی پترینگا۔ ڈن تو دا بھاز بد تہذیبی اس نس، ولے اونا
 مون ۽ خنگ آن پد کنتنا دانیام تمنگ ۽ گوجالا۔ لاین لپڑہ غاجان اتون سلوک ایلم نامون اٹی ہراک۔ کنتنا نا
 است خواہس کہ اولاین ۽ خمب کے، ولے او تینا مہر ۽ تورے۔ او ترند ۽ لچہ سے ٹی بیرہ داخس پارے کہ ”کنتنا
 خیال ۽ کہ نے حوال رسیگانے، ن پگہ سہب انا نماز آتو ن راہی مرینہ۔“

نرینہ نا کُنڈ آروان کنتنا بنتا غان ڈکوئی سنگت آتون میلسا ہنا، کنتنا ۽ بنتا نا تو ار آن اونا ساڑی گری ناسا
 تما کہ۔ او مادی و سووادو ۽ ہر فیسس چ آخلق اٹ کوک و پاڑو کریکہ۔
 ”کنتون ہندا ارا چنا سلینسو“ ولے اودے سانس کہ او انت اس کہ کے، اٹل انت اس کہ کے، عمورو
 موکل تسو س۔

سی میکونبشخ

مسافر تا درخت نارہی آکنتا سفر ناخیریت کن دعا کرے۔ سرسہی کن او اسہ کلڑ اس اسہ شنک اسے ٹی ٹنگ۔ اوٹپٹیفنگ وکارہ ۽ شروع کرے تو کنتا ولاین سفر آرادہ مسر۔ دُن تو او پدی چک خلتو، ولے اودے سما نَس کہ لاین اوڑتون بُد مننگ وکام ناپتنک ۽ توننگ نا جوان کوشست کنگ نَس، و اودا ہم خواہسکہ کہ کنتا ۽ دانا ستمپ۔

گھنڈے سے آن پدا وقتا کسراٹ اسہ چنکو سبخائی ۽ درخت اس بس۔ ہراڑا نگینہ ٹی ۽ کنڈی تفوک نسر۔ کنتا لاین ۽ پاننگ خواہسکہ کہ کہ درخت خروک انا کافر مندکا خلق اسے ناچیدہ ۽ ہرا پاٹ و مش انا نلی میٹی تمباک شاغرہ و کشرہ۔ و شہد انا شراب کثیرہ۔ ولے معلومداری تیان زیات لاین ۽ سفراٹ چپ مننگ نارمانشت مننگ الی نَس۔ پیشیم اسکان کنتا ۽ کساس مس کہ لاین ناک دکنگ اٹی ۽۔ ولخ تے ہم پتنک آن بار سنے۔ ولے حوصلہ نا سوگوی کن دم دریگ و خواری آن پدہم پندکنگ الی نَس۔ ولے لاین نادم دریگ آن تمنگ آن مُست سلنگ ہم الی نَس۔ آخا تو اونا گمر خراب خذنگا کہ۔

داخلق انا اولیکو کافونا چناتیان جان ۽ چنفسا اوفک مونی ہنار۔ لاین چناتے نشان مننگ کن گام تے ترند ہرنے و مخ ۽ ہم سیدھا کرے۔ خلق آن پیش تمار تو کنتا ناچکار لاین آن ایک مرسا ایلو ہیبت آتا گنڈ آہنا۔ او تینا است اٹ پوسکن آدھول انا ڈیک اس جوڑ کرے، ہرا وڑ نقاب ساز آک اول تینا است اٹ فوٹو ۽ جوڑ کیرہ۔ دھول اکن ہیٹ انا سیل اونا گھڈ اٹ تخوک نَس۔ و اودے ہمو جاگہ نا ہم سانس ہراکان جوان ۽ پاٹ رسیدگ کریکہ۔ کنتا نا است و ملی ٹی اونا دھول تو ارخلک۔

ہرا تم کسر درخت آتا اسہ کوڑی سے نارہی آن گدریگا، تو رمانشت نا وڑ او تینا سُم ۽ دوٹی بلک۔ و بے کشکہ غان راہی مس۔ ولدا سلیس سکوت اٹ خف تورے۔ لاین اونا رنداٹ ہر بشی سلوک نَس، و اونا دم ہم بتوکہ۔ اسہ ساہت اسے آن پدہرا تم کنتا بھاز آ بندغ آتا خواری نا بابت باگل خلنگ آہنگ تو است جم مرسا

مونی گام ہرنے۔ اوفک اسہ کوچہ سے ٹی سر مسر، تو اوفک 12 بندغ ۽ چٹ آتا مکک اٹ تینا کشتی ۽ چکسا دریاب نا کُنڈ آدنگ آخنار۔ ہر چکنگ آ اوفک باگل ناٹھپو اس پاریرہ۔ ہرا ’اسیجائی اٹ‘ آچٹارہ۔ اودو تے چنڈیفوک مار کوتے خنگ تون دو تے سرفے۔ کنتا است اٹ پارے کہ اولاین ۽ پدان پاک کہ بندغ آک دریاب نارہی آن خرؤک آدرخت آتے انتے الانو، جنگل نارخت آتینا کشتی انتے جوڑ کرینو؟ اوفک کیرے وان خلق آن نسر۔ ہرا گچین ۽ مندکا کشتی کیرہ، وچاہسہ کہ بیرہ جنگل نا پاٹ دیراٹی جوان تار خلنگ کیک۔

کنتا ’برا‘ خلق انا مسہ ورنانا بابت ہم سجنے ہرافتنون ملنگ آن پداوسفرنا بنا ۽ کریس۔ عجب انگاہیت دا نس کہ اودر مننگ آن پدہم ایلم تینا بار خنگارہ۔ نواگرا ہم قبیلہ مننگ ناسوب آن۔ اوقنا بولی ہم بدل نس، ولے اوفک تہہ آن اسٹ نسر۔ اوفتینا نار اوہم بروک آ بھلا پرتیان مُست دلوٹ کُننگ کن پیش تماس۔ پیشیم آن جوان پد دیگر ناپاس آ کنتا کسر ۽ الا، ودرخت آتانیام آن اسہ چُنکو وھوک ۽ ڈور اسے نارہی آ سلیس۔ لاین ۽ ہرتو، تینا کاٹم ناپتنک ۽ ڈغار آتخا۔ جان کش کرے، و خفوٹی دیر ہرفے ومون ۽ تینا سیلا۔ ولدا منہ گلم اس دیر کُننگ۔ نماز نارخت آ اولاین ناپتنک نا ڈغار آتمنگ ناتوار ۽ پنگ۔ سلام ہر سنگ آن پداو چڑنگ کن تکا ولے ایلم ۽ کش و بگیری اٹ دیرانا کُنڈ آگرتنگ آخنا۔ ولے ولدا ہم زرس ترندی اٹ پارے ’دیر مچٹ کنیس‘۔ کنتا فیصلہ کرے کہ داڑے زیات ہرے اسکان سلوئی اف۔ ارغ نامنہ باخواس کُننگ آن پداو سجنے کہ لاین بایدے شام انا نماز اسکان سفرنا وڑاٹ مرے۔ ولدا اوپڈ ۽ پر کرساچ آن آرام کیرہ۔

ولے لاین ہندن دم دیرنگوک نس کہ بچ اس کُننگ کتو۔ اوڈور انا رہی آخیر انا زیل آخاچوک نس۔ اونا ڈوک تالان نسر۔ کنتا مونی مس واونانت تاتلف آتے ہرا۔ اوفک دتر متویسر۔ کنتا ساہت اسے کن مینٹ ہم خاچا۔ سما کُننگ آن پداو پتنک آن خدیت نا ٹکر اس کشا۔ لاین ۽ ٹو ہابش کرے واونابش ۽ اودے نس، ولدا مینٹ ہم کُننگ کن ٹوس۔ زوت اوفک ولدا کسر ۽ تینا ہلکر۔ ہراڑا ’برا‘ ورناتا پاروک آکل نشانیک ساڑی نسر۔ اسہ خلق اسے نارہی آ اوفک ارا پیر ۽ نیاری وارا ورن ۽ مسڑ اولیکو کافونا چناتون اواروڈاٹ چنگا شک ہلنگ آخنار۔

بیگہ تون ہرا تم لاین واراوار آپتنک ۽ دوخلنگ نس، کنتا مون آن چک آتا اسہ بھلو ورا سے ڈرنگ انگ آخنا۔ وھندن رونت تے تورے و تینے چچہ نس۔ لاین ہم گوڈ خلسا خرؤک انا اسہ بوچ سیٹی ڈکاتینے۔ کنتا جوڑتے چچی کرسا نرچک انا وڑتوار خلک۔ داتوار تون کیمہی پرتو آمادہ غاچک آک اوقنا کُنڈ آمون کیر۔

اوفک کاظم تے سرفسا دانگ اینگ نر ۽ پٹارہ۔ کہ کننا ناسم اسٹ اسے ناجون آن ایپارمس۔ کننا اودے تڑے، چک ۽ بسنگ اسکان اونن تدیفنگ کن ہند اس جوڑ کرے و نماز خواننگ ۽ شروع کرے۔ لاین گڑا تے کاظم آن ہرنگ تون تیگان ہناسس۔ اودے بش کنگن آن مسٹ کننا کسر آن زرس مٹی آلمکی نادانہ ہم بسے۔ لاین ارغ گنگن آن پدولدا خلکن ۽ بیرم اس جوڑ کرسا تیگان ہنا۔

کننا گوڈ آتے سینے ٹی تیس ون ناتہاری ٹی تولوک نس۔ خڑک اسے آن تولہ غاتا توار بس۔ زرہ سسکان اوچندی توار تے درست کرسا ہنا۔ ولدا اودے ’گوگو‘ نا گچین ۽ توار اس پنگ۔ داخڑک انا خلق انا امام نس، ہرا رات ناخورک انگا دنان تینیٹی ہف کرسا ’گوگو‘ نا توار کشاک، و مخلوق ۽ خفتن نا نماز کن توار کریکہ۔ اونا است خواہس کہ لاین ہم دا گچین آتوار ۽ بنوسس۔ ولے اودلا بشخندہ کرے۔ لاین بندنگ نامزل آن بھاز مونی نس۔ کننا ہم خفتن نا نماز ۽ خوانا و خاچا۔

سہب انا دے ٹک تون اوفک اسہ خلق اسے نارہی آن گدریگار۔ داکان نیٹری تا مکی نادانہ غاتے کنگنک ناتوار بسک، کننا دافتا چس ۽ کس پائے تینا دوی آہم محسوس کرے۔ ولے اوسلتو۔ زرس مونی اسہ پین خلق سیٹی زرینہ غاک مسیت آن ارا تیا ہنارہ۔ و نیٹریک خاخری تامون آنہاری جوڑ کنگنک اٹ اختہ نسر۔ زرس مونی کسری اوفک اسہ پیر ۽ بندغ اس خنار۔ ہرا کسر آتولوک نس، و کچک بنا کہ۔ اوفک ہیبت کتوس و مونی گدریگار تو پیر انگا سرہ ۽ بڑا کرے اوفے خنا و تینا کنتڈ آتوار کرے۔

”ای کو تا کندا، خلق آن بسٹ ہرا وولی ملک اٹی ۽۔ اوڑے دے سمبانی لد آن ٹک ایٹک۔“

اولٹروک ۽ توار اسیدٹ پارے ”خم ہرا کان بسنرے؟“ کننا جفورے نا بابت پارے تو پیر انگا سرہ ۽ نرفے۔ ”بنگنٹ دانا بابت۔“ او کچک آتیا ہر سا پارے کہ او ’ٹمبلیو‘ نا سفر کن فال کشنگ ۽۔ ہرا دے او کہنگ آن مسٹ خننگ خواہسکہ۔ اوسوج کرے کہ مگہ اوفک اوڑتون مکک کنگنک کیرہ؟

”نن بھاز غریب آن پیرہ جان۔ ولے انت اس کہ مننگ کرے کینہ۔“ کننا پتنگ آن خدیبت اس کشا نشان نس، ہرا دے اومنت واری ہر فسا تینا کٹ اٹ تخوا۔

”خم ہڑتوم آک ایلم اُرے؟“ او اوفتیا سکوت اٹ ہرا پارے۔

”جی او پیرہ جان،“ کننا ورندی تیس۔

”بھاز جوان“ پیر انگا پارے۔ ولدا او ارا کچک اوفتے تیس ”دافتے تینا شکاری آلوت اٹ تخبو۔ نمے بھاز فاندہ ایترہ۔“ ہڑتوم آک منتواری ہر فیر، و اللہ حافظ، پارسا موکل کریر۔

داسہ اوفک ہنداخس پند کر یسر کہ کننا است اٹ پارے کہ لاین تون ہیبت کننگ کیوہ۔ ”اسہ پنی ء کسہ سے کہ ہمو جاگہ ہرانگ کہ دا پیرانگا ہنا کہ، منہ مندکا سفرنا وخت آدانا پن ء تخاسر۔ اوفک اوڑے عجب ء جوچک اس خناسر، ہرادے اوفک مہالوختنویسر۔ بس اوفک دا جاگہ ناپن ء ”ڈمبو کوٹو“، تخار، ہرانا مطلب ء ”پوسکن آچوچک“۔ ہر اتم لاین نا کُنڈ آن چچ ء ورندی اس بتو تو کننا پدی چک خلک۔ لاین بھاز پدی ملنگو آ پتنگ ء تفنگ کن متا ماری کر یکہ۔ کننا ء سجا کہ لاین ناوار وار ناہلنگ آن پتنگ نا گرنگ یلہ مسوسس، واوتما سس۔ ولے لاین چپ کر یسر۔ پتنگ ء دوارہ تفنگ آ کننا خنا کہ لاین نا نک وتر مسوسر۔ دُن تو مروئی نس، ہندا سوب آن کننا ہیبت کتو۔ پتنگ ء دوارہ ہر فنگ آ اوخنا کہ لاین ناخنک خروبتکی نسر۔ اوفک راہی مسر۔ کننا تینے ملامت کرے کہ اولاین کن داخس ہم زہیر کتو کہ۔ او اودے اُرائی اوسس تو جوان نس۔

داسکان اوفک بھاز مراسکان ہنتویسر کہ لاین نا اُف اڑیسک نا توار اونا خف تیا تما۔ داخیال اٹ کہ اوانانت اٹ پت اس ہنو ء، کننا پدی ہر ا تو لاین ناخنک درخت اسے ناہولن ء شنک اسٹی خلوک نسر، ہراڑا خلیغا اس لیٹوک نس۔ وھونا کیرغ آن اوفتے گدرینگوئی نس۔ خلیغا زرس غزا، وھیبج کامی اٹ بش مس وشنک آتیا ہنسا اودیم مس۔ کننا خلوک خلوک موئی راہی مس۔ او تینے آن غاراٹ نس، وٹکی نس کہ او اخر خلیغا ء اٹتے خنتو؟ دا ہم مننگ کر یکہ کہ او پین آمیٹ تینے ڈکوسس، اٹتے کہ داچین انا ساہارا کہ ہمو وخت اسکان جلمو کپسہ، تاکہ بینگن مفس۔ دے آن داسا ہارا کہ بھاز کم شکار کیرہ۔ و بندرغ آتا تو بھاز کم، دا ہد اسکان کہ تاکہ اوفنتون اڑیفنگ و اوفتے ٹھہی کننگ کرسا جلمو آہیوس کننگپ۔ ولد اکننا نا است آشوانی نادے نا خلیغا نا گواچی مروک آہیٹ بس، کن تا نگو نا سخت پارت اونا خف تینٹی ژونگہ اس خلک۔ شکاری ناخنک کبین مفس۔ ہرا توار ء ایلوفک پننگ کپسہ، او بایدے پننگ کے تے۔ ولے او تین تون گون نس و خلیغا ء لاین خناسس۔ دا گندہ غاٹو آن اودے مدام نسخان ہر فوئی تما کہ۔ اودے دا وڑ کر وئی اف۔ او است اٹ پارے۔ بے سلنگ آن او شیف کرسا اسہ خل اس ہر فے او ڈرامسہ وارٹف کرے و پدی بٹے تے۔ دا خل تین تون بد نصیب آہر وہ غاتے ہم درے۔

دے اوفتا کاٹم آخا خر دسیکہ۔ ایب کیب انا پینگن آلد انا جاگہ غاداسہ جوزا نا درخت و کچڑ آن پُرانگا جوک نسر۔ اوفک دے آن ہشنگ انگ، مش اٹ اسٹ انگا خلق آتیاں گدرینگارہ تو اولیکو کافو نا چنک غوغا کرسا اوفتا کُنڈ آمون کیرہ۔ نرینہ غاک باؤباب نا درخت نا کیرغ آن، و نیاڑ یک دُون نا دیرتیا ہیبت و گپ اٹ اختہ خننگارہ۔ کننا دافتے خنا حیران مس کہ دافک تینا ہیبت تے کا پچر آتیا دننگ یا گھیر میٹ بند کننگ نا

جاگہ خاکلڑ و کچک آتون یلہ الاسر۔ اداست اٹ پارے کہ دافک زرس بدل و عجب ۽ بندغ ۽۔ او پوٹو وریکی آ کسراٹ ہراڑے باؤباب نابے ڈول آ میوہ غاک تالان نسر، ہنسا کریر۔ پیشیم نامناز آن پداوفک زرس کن خوراس کریر، وچٹ آرام کریر۔ کننا لاین ناپنتنک وادانت تاجاچ ۽ ہلک۔ ہرافتا ترمنگ کم مسوس۔ ہر گورباغا کسراوفا مون آپوسکن ۽ ندرہ ایسک۔ اخیر اوفک بھلا باؤباب نا پیخمر ۽ خنار۔ ہرانا ہیبت ۽ ہر مسٹ آ ورناک کریر، دادرخت ناوئی مخین اٹ سد آ پرتیا مرو ۽۔ ”دا باؤباب اٹی اسہ سروزی سے ناقبر ۽۔“ اولاین ۽ پارے کہ سروزی تے مدام باؤباب نامتنک آدرخت آتیٹی جہہ و جاگہ کننگ۔ انتے کہ دادرخت آتاوئی و سروزی تا ذہن اٹ رکھوک تاریخ اٹی قدامت اسہ وڑ اٹ مریک۔ ”داسن سر مریند۔“ کننا پارے۔ اونا است خواہس کہ اوڑتون دھول اس مروس، تاکہ اوسگت آتے تینا بنگ نا ڈہ مننگ کروس۔ دے اندری ناوخت آ او پک کروک کھڈی تسکان سر مسوس۔ ہر مسٹ آ ورناک ہموڑے نسر۔

”نئے سانس نی جانی بریس۔“ اوفک اودے خنگ تون خوشی آن کوک کریر۔ اوفک ہم لاین ۽ ہندن گوجالار، کس پائے او اوقتا چند انا پین کافو سے نا ایلیم اس مرے، ترند ہیبت کرسا اوفک گمراٹ مچ مروک آ خمیس ناکر تے نشان نسر۔

پگہ غادے ٹک تون کننا و لاین ہم ہندا کاریم اٹ اختہ مسر۔ اوفک مٹ انگامش تا بھلو پوڑتے پرغسا دیر آن پڑ ۽ رزان اسے ٹی شاغارہ، دلدا وفتے بھاز ترند آن سرفیہ و ربڑ آتے شولارہ۔ و بھاز ہز اٹ ہورتا ملک اٹ شمارہ ہراہ کہ خمیس ناکر اس ارے یا آخا۔ واروار اس اوفک رُرت نا کچ یا اوڑان زرس بھلو کمر اس خنارہ۔

اوفک دا کاریم اٹ ہندن اختہ نسر کہ اوفنتون ہیبت کننگ نا ہم وارالو۔ لاین خمیس ناپنتنگ کن جون نا خل ۽ ہم گیرام کریس۔ ہر ٹکر ۽ اوگوانی آ کپوت نا خورک ۽ ہڈ اسیت تخاکہ، و اونا با ۽ پمبہ نا ملک اٹ ہلکک۔ کننا و لاین داسکان شش نلی پڑ کریر کہ ایلوفک کاریم ۽ پورو کننگ نا پڑ و کرسا پاریر کہ داسہ اوفک راوت نادان پنتنگ کن پین مونی کارہ۔ اوفتے ہمو جاگہ نا بابت سانس۔ ہراڑے پیرانگا راوت آک جرو بوچ آتے کشکنگ نا کوشست اٹ دنان تیان دوسلرہ۔ اوفک دا ہم ہنگو نسر کہ اگہ کس اسے راوت آتا اودیم ادیرہ سے نا ساتمے، تو اودے راوت نادان نا کوڑی اس دو بنگ کیک۔ مگہ کننا دا مہم اٹ نن تون اوار مننگ خواہک؟ کننا ۽ دا مہم خمیس پنتنگ آن ہم زیات دوست بس۔ ولے او پنتنگ کتو کہ۔ لاین تون اوار تو اسل آخا۔ اونا استی ٹی منت واری ہر فسا پارے کہ اودے ایلیم تون اوار پدی ہنوئی ۽۔ او جم و جوش اٹ اسہ ایلو ۽

سفار۔ کنتا او فنتون قول ہلک کہ او فک پدی ہنگ نا وخت آجورے ٹی الی سلر۔

پدی ہنگ نا کسر کنتا کن بھاز چنگ مس۔ لاین نانک بھاز تر مسومر۔ ولے ہر اتم کنتا اودے کپوت نا پرہ والا ٹی تے ترسا پارے ”ہر س... آئی ء دافک بھاز دوست بریرہ۔“ تو او مچے پین ترند گام ہر فنگ ء شروع کرے۔ لاین ایہن ہم سفرنا سوب آن بھاز خوش نس، دُن کہ کنتا باوہ تون اوار ہنگ آخوش مسواس۔ اسدے اس مرو کہ لاین سووادو ء سووادو مادی ء تین تون دروے۔ ہر اتم او فک جفورے نامسافر تا درخت نار ہی آلسر تو کنتا لاین ناپنگ نا ڈغار آتمنگ نا توار ء ہنگ۔ او خاراٹ چک ہڑسا۔ ولے لاین نابوز آبیوسی ناتاثر ء خنا تو بیرہ دُن پارے ”سہی ء، دادے ولدا دیس“ لاین اسل ہیبت کتو، ونت تا درو بدن ناخُل ء است آن درے ولاغری آنت متون خلق انا کُنڈ آدیگا۔

ہر اتم کنتا خلق انا گھیر آن تھٹی پترینگا تو بشخندہ غانیٹریک بنتا ناداپار اپار آن مچ نسر، ہرا ہر شش ء تینا کاٹم ناپٹ آتھیٹ خلکو سس، و خوشی آن تولوئی الو۔ ساہت اسے کن مون پہ مون مروک آ کنتا و بنتا نامون آ مہر و مر ہیبت نا ہمو تاثر آک تالان مسر، ہر اسفر آن پدی ہنگ آورنا غا مارولمہ نامون آمریرہ۔ دمستی دا حوال مچ آ خلق اٹ تالان مس کہ کنتے خاہوت نا بھلا مارک انت ایسنو۔ اسہ پیر ء نیٹری اس پارے ”بنتا ناپٹ آتھیٹ خراس اسے۔“ اگتے کہ پرہ غانیٹی ہند اخص خیسن نسر کہ او فنیان خراس اس ہلنگ مسکہ۔ کل او کریر۔ عمور و کنتا ء بیرہ داخص پارے ”شاباس، نی بھاز جوان کریس۔“ ولے او ہڑتوم آک بے ہیبت آن تین پہ تین نا جوزہ غاتا ترندی ء پہہ مسومر۔ اوکان پد کنتا ہر اتم کہ بزرگ آتون ملا کہ، تو او فک بشخندہ کرسا ہیبت کریرہ، او ہم تہذیب اٹ ورندی تسکہ۔ دا ہد اسکان کہ سووادو نا ایلو کافو والا سنگت آک اودے بھلا تیانبار شرف تسرہ۔ او فک اودے خنگ تون ”السلام علیکم“ پاریرہ، و اونا گدرینگ نا وخت آ سینہ دادو تے تقیرہ، سلیرہ۔ او اسدے اس ہر اتم بنتا ء پین اسے تون ہیبت کنگ نا وخت آ ”ارانا ہڑتوم آزرینہ فاک“ پانگ آ ہنگ تو گھر آن پدام ہلک۔ اخیر لمہ امنا کرے کہ او زرینہ سے۔

داسہ بنتا ء اودے ارغ متنگ و کاٹم پنگ آن خار بتو کہ۔ کنتا ہم وخت ویل آ اونا کھڈ آہنا کہ۔ بنتا داسہ نئے بیرہ مخا کہ، بلکن او ارغ بسنگ نا وخت آ کرار آشیر ہم خلککہ۔ کنتا ہر گدرینگ آکاریم تا ہم سوج کریکہ۔ اگہ کاریم اس مرو سس تو او پاریکہ، و کنتا ہم اخیر ہد اسکان اودے کنگ نا ہم کوششت کریکہ۔ اگہ لاین سووادو گوازی ٹی دچر کرو سرتو اونا اسہ ہنگ او فتنے چپ کنگ کن گنج اس مسکہ۔ اودے مادی ء دو تیا خنگ جوان لگا کہ، و لاین... او تو اللہ غان پد بس کنتا ء بھلن نکا کہ۔ او کنتا نا ہر ہفت ہیبت تا خیا لاری ء کریکہ، ہر اتم کچ جوان ء وڑ اسے ٹی و دسا ہنا کہ۔ داڑتون اوار اوار او کشت و کشار نا وخت آ ہم اوڑتون دوسکی

کریکہ۔

ہر اتم بنتا ناگھڈ انا کاریم اس مسکہ تو کننا ہر مسٹ آچنا تے تین تون دریکہ۔ بنتا درگہ غاسلوک مادی ء
کننا نا کوپہ غاتیا سوار ولاین و سوادو ء اونارنداٹ ہنگ آہرا کہ و بشخندہ کریکہ۔ کننا است اٹ پاریکہ کہ دا
وڑ انا تینا خاہوت اس مرے تو امر جوان ء۔ ولے دا تو تینا وخت آمننگ کیک۔ واو وخت داسکان بھاز مر
نس۔

سی ویکمیکو بشخ

داسہ کننتا و اونا کافو نا ورناتے متکن آباؤباب نا کیرغ آن مروک آ بزرگ آتا تونئی جرگہ نا پیش نادنگ اٹ تولنگ نا ہم موکل نس۔ کننتا ۽ جیہن ۽ بیچ و ٹوپ بینوک، سوزارنگ آ بزرگ آک ہم باؤباب آنبار متکن و ہندا نا پاٹ انا جوڑ کروک محسوس مسرہ۔ ویل آتے مون آآتوک بندغ آک اوفتنون مون پہ مون توسرہ۔ اوفا پد اٹ عمور اس تا ہم سن آک، اوفا پد اٹ کننتا نا ہم سن آک، اوفتیان پد نیاڑیک توسرہ۔ ولے لس وڑاٹ نیاڑیک ہوتم بسرہ ہرتم اوفا تینا سے نا ویل اس مروسس۔ کل نیاڑیک کزاں کزاں بسرہ۔ وادہم ہوتم ہرتم مچٹ دمچری ۽ ویل اسے آشرہ مروسس۔

ہرتم جرگہ ٹی انتظامی ویل دن کہ ہسائے خلق آن تعلقدار و ہندا وڑ نا پین ویل آتیا سجننگا کہ تو نیاڑیک بتوسہ۔ لس دیوان اٹی مخلوق نا کچ و دمچر دن تو گیشتر مسکہ، ولے ہرتم کہ سر بیچ نا تینا نگینہ ٹی آشت ۽ چست کر یکہ تو اسل چپ چپانی مسکہ۔ داصدی تیا تالان متکن ۽ ربیدہ اس نس کہ اول کل آن بھلانا ویل ۽ چٹنگا کہ۔ ہرتم بزرگ اس تینا ویل ۽ بیان کننگ کن جک سلیسکہ تو غٹ کاٹم ۽ شیف کرسا اونا ہیبت ۽ خف توریرہ، اونا تولنگ آن پد گڑا سر کڑدہ اس اوڑاں سوج کننگ کر یکہ۔

اگہ جھیرہ اس مسکہ تو ایلو فریق نا موقوف ۽ ہم بنگرہ۔ پین سوج کننگا کہ۔ ولدا بزرگ آک مخلوق نا گند آ مون ۽ پدی کرسا توسرہ و سلابت کریرہ۔ ہراٹی وخت وخت اس بھاز وخت ہم لگا کہ۔ گرج مسکہ تو پین سوج ہم کننگا کہ۔ اوکان پد ہڑتوم آتے جک کرسا فیصلہ بنفنگا کہ و سر و نزی ایلو سائل ۽ پٹنگا کہ۔

داوڑاٹ سماعت آک مدام مرسا کریرہ۔ پوسکن ودی مروک آچنا کن باوہ غاک جھلوٹکر اس ڈغارنا، و تینا زریفہ کن ودکی برنج نا کشار اس خواہسرہ۔ داوڑاٹا خواست آک، یا کننتا کون آچرہ غارینہ غاتے کن جتا ڈغارنا خواست و مدستی امننا کننگا کہ۔ زریفہ ٹی رمانشت نا وخت آکن تا نگو او فتنے پارت کر یسس کہ اوفا جرگہ غان وخت اس ہم نا نہ کپس۔ تاکہ اوفا پیرا گتے فیصلہ کننگ آختر۔ داڑاں اوفا چا ہنداری ٹی ودکی بریک۔ کننتا

تینا مومن آتو لوک عمورو ۽ ھراک وادست اٺ پاریکہ کہ سماف اخر سد فیصلہ اونا است آمرور۔ حالانکہ اوداسکان پیر انکا تیبھ حساب ہم مفک۔

اولیکو دیوان اٺی کننا ڈغارنا سہ جھیدہ سینا فیصلہ ۽ خنا۔ ارا بندرغ اسہ درخت اسے نامیوہ غاتا دعویٰ کر لیسر۔ اولیکو درخت ۽ خلکو سس، ولے پد آن خاہوت ناچنک مننگ ناسوب آن اوڑان ڈغار ۽ ہلسا پین اسے تسوسر۔ سرکڑدہ غاک میوہ غاتے اولیکو بندرغ ۽ ترسا پاریر ”اگہ اودرخت ۽ خلنو کہ تو میوہ ہم تو متوکہ۔“

ولدا جرگہ غاتیبھی کننا وام اٺ گڑا تروک آتے ایلوفتیا گڑا ناگم مننگ یا پرغنگ نادوبہ خلنگ آخنا۔ مالک دعویٰ کریکہ کہ اونا گڑا اسل پوسکن ونہادی نس۔ اگہ مدعا علیہ تینا سفائی ٹی شاہد پیش کننگ کتو کہ تو اودے ھو گڑا ایا اونا نہاد ۽ تروئی تما کہ۔ کننا منہ بے کچ خار اٺگا بندرغ آتے ایلوفتیا جادو کننگ نادوبہ خلنگ آہم خنا۔ اسہ بندرغ اس پارے کہ فلانی اودے بانگو نائیش اٺ شرا، ہراڑان او بھاز نا جوڑمس۔ اسہ نیازی اس تینا خاسپر آ دوبہ خلک کہ اودالان اٺی چف کروک ۽ سواس کھڈ کرینے، ہراڑان کتخ آک جوان مفسہ۔ اسہ جنوزان اسے نا دعویٰ نس کہ کہ اوڑتون برام نا خواہندار اسہ پیر ۽ بندرغ اس جواب، کننگ آ اونا کسر اٺ بیدہ ناچچ انا خوڑت ۽ فگر چٹ نس، تا کہ کنا ویل آک وڈر۔ ولدا اومون تروک ویل آتا سرجم ۽ پارے۔ اگہ جادو نا شاہدی رسینگا کہ تو جرگہ دمستی جادو نا پرغنگ کن سروزی ۽ خرک انا جادو گر اسے آ کلہو راہی کر سا راہی کریکہ، و اودے جفورے آ ہٹگا کہ، ہرا نا خرچ جادو کروک آڑا مسکہ۔

کننا خنا کہ وادمار ۽ ہر حال اٺ وام تے تروئی تما کہ۔ اسل کہ داڑکن اودے تینا ملکیت آتے بہا کروئی تموسس۔ آخا تو اودے وام تا کچ آوام والا نامے مروئی تما کہ۔ مے و مولد آک تینا آقا تیا بیداد، بے وڈرکن خور، رہینگ و ہائی ناہمہ بشخ ۽ ہلنگ نادوبہ غاتے خلکرہ۔ ورندي ٹی مالک آک تینا مے تیا درواٹ کشار ڈکنگ، بے واکي کننگ یا رزاک آ کشاری ازباب آتے پرغنگ نادوبہ خلکرہ۔ دا وڈر انا باندا ت آتیبھی جرگہ بھاز سکوت اٺ شاہدی تا جاج ۽ ہلککہ۔ مستین نا جاج ۽ ہلکرہ و مے اسے نا تینا خواجہ غان جوان پیش تمنگ بھاز بھلو ہیبت اس تنگتو کہ۔ وخت وخت اس خواجہ و میک اسبجا بسرہ و مے انا خواجہ نا خاہوت اٺ برام ناموکل ہلنگا کہ۔ برام نا خواہندار جوڑہ غاتے اول جرگہ غان موکل بلوئی تما کہ۔ بھاز خرک انا سانگ بند آتے اسل موکل رسینگوہ۔ ولے بودتخوک جوڑہ غاتے ورندي کن مچٹ اس ہروئی تما کہ۔ دُن کہ ہر توم آک چنکی آن جوان پیش بسنو۔ ہر توم آتیان کس اس تینا ارا والا تے زیر بار بفتنے؟ گندہ ۽ خواس، دُن کہ دروکننگ، پوروراست پاپننگ، و پین ہندن۔ مسر مزہ دوی، وچچیل اس تو اف؟ نرینہ ساہداریا بے رحمی تو کپک؟ اگہ دا وڈر مسکہ تو برام ناموکل

تنگنگتو کہ، انتنے کہ داؤڑ نا بد اگا ٹو بروک آچین آگدرینگ نا گمان مسکہ۔ ولے کنتنا ۽ دادیوان تیٹی تولنگ آن
مُست ہم سانس کہ گیشتری جوڑہ غاتے برام نا موکل رسیدگا کہ، انتنے کہ او قنالمہ باوہ غاتے دا سوج آتا است جم
ورندی رسیدگا کہ۔

سرکڑہ غاتا جرگہ ٹی کنتنا خنا کہ بندغ آک پیرانگا تے ہمو ہیت آتے ہم پاریرہ ہر قنالمہ باوہ ۽ ہم سما
متو کہ۔ کنتنا نامون آبرام نا سہ خواست اس داسوب آن رد مس کہ اسہ شاہد اسے نا پانگ نارداٹ اومیتد اس
اونا کٹوراسے دا تگسا دُراسس کہ اودے کس اس خنپنگ ۽۔ ہمو وخت آ اوچنک نس، ہندا سوب آن دا غاؤ ۽
کننگتو یس۔ آخا تو اونا راستیکو دو ۽ کاٹ کریرہ۔ ہر اتم ورنہ سبکہ انگالمہ باوہ نامون آڈوہ ۽ امنہ کرے تو اونا پن
کروک آ زریفہ گٹ انا پُرا ہوغنگ ۽ شروع کرے۔ اداکان پد دمار جفورے آن ہنا، وولد اسل خنگتو۔ نئے
اونا بابت کس اس وخت اس ہیت اس کرے۔

کبھی جرگہ غاتے خنگ آن پد کنتنا ۽ کساس مس کہ گیشتری جھیرہ غاک برامی آ بندغ آتا نیام اٹ
مریرہ۔ خاص وڑاٹ ہمونینہ غاتا ہر قنالمہ اٹ، مسٹ یا چار زریفہ ۽۔ آرخ تا کُنڈ آن لس وڑاٹ پد کڑداری نا
دوبہ خلنگا کہ۔ ڈوہ پک مننگ آڈوہ دار ۽ سخت سزاتنگا کہ۔ اگہ بیوس آ آرخ نیوگار و بد کڑدار آ زریفہ ازگار
مسکہ تو جرگہ حکم تسکہ کہ اوتینا ملکیت ۽ اسٹ اسٹ آ آرخ نادوٹی ایتے۔ دا ہد اسکان کہ آرخ پائے کہ ”کنے بس ۽
“۔ وخت وخت اس بد کڑدار تون اونا خورک انگا گھڈ سلیسکہ۔ اگہ ہڑتوم آک نیوگار مسرہ، وگیشتری ہندن
تسکہ۔ تو ڈوہ دار ۽ بھلو وخت اس اسکان آرخ نا چوکری گری کردی تما کہ۔ ہمو واراسہ ہیلاک ۽ زانی سے اسلامی
کانو نارداٹ آرخ ناڈواٹ سی ونہہ کوڑہ نامزاتنگا۔

جرگہ ٹی دے نیام آ آرخ و زریفہ غاتا جھیرہ غاتے خنگ آن پد کنتنا نا برام نا شونک مچٹ شیف تما۔ زریفہ
دوبہ خلنگ کہ اونا اُرائی بے ادب و بے واک اسے۔ و تینا واری آ زریفہ مننگ ناحق ۽ ادا کنگ آ سستی
کیک۔ ہندا سوب آن اوڑتون گزران مننگ کپک۔ اگہ زریفہ تینا سفائی ۽ پیش کنگ کتو کہ تو سرکڑہ غاک دا
بندغ ۽ پاریرہ کہ اوتینا ملکیت نامسہ گڑا گھڈ انا پیش آتخے، و شاہد آتا موم آ گڑا تا کُنڈ آ اشارہ کرسا پائے ”ای
نے طلاق ایتوہ۔“

زریفہ غاتا کُنڈ آن آرخ تیا کل آن بھلا دوبہ زریفہ تی مفنگ نا لگا کہ۔ اگہ داؤڑ نا جھیرہ سے نا نیار یک
بنگرہ توکل تاج مسرہ۔ دُن انگا وخت آ جرگہ مسہ سرکڑہ گچین کریکہ۔ اسٹ اس نیار ی نا خاہوت آن، ایلو آرخ نا
خاہوت آن، و مسٹمیکو سرکڑہ غاتیان، ہرا پن کروک آ تاریخ و وخت آ تینا موم آ آرے زریفہ ۽ مباشرت کن

پاریرہ۔ اگہ مسٹ آن ارٹ نیٹری ناکنڈ آن فیصلہ تسرہ تو نیٹری ۽ خلع رسیگا کہ وانا ارا والا کہ جہیز نا ہیٹ تے دریرہ۔ اگہ سرکڑدہ غاک نرینہ کن فیصلہ تسرہ تو اونے بیرہ ہیٹ تے پدی ہلککہ، بلکن زریفہ ۽ غلنگ ہم کر یکہ۔ و اوخوا ہوسس تو اودے انگ ہم کر یکہ۔

کننا وانا سنگت آتے کل آن زیات ہومو مقدمہ وڑا، ہرائی اوقتا ہم کافو ارا بھلو مار آخلق انا پنی آجنوزان متون جنسی تعلقداری نادوبہ لگا۔ جرگہ نادے مچ آخلق مقدمہ ۽ ہنگ کن ساٹری نس۔ اول دیبہودا بو کاوی تمبانا ویل پیش مس۔ دافک اسہ پراسے آن زیات وخت مسٹ ہلکوسر۔ ولے داسہ ہڑتوم آک اسہ ایلو نادو پے دو بلوک بشخندہ کرسا ولدا برام کننگ ناموکل ہلنگ کن بسوسر۔ اسہ سرکڑدہ اس ترند ۽ توار سیٹی پارے ”عم ہڑتوم آک مسٹ ہلنگ نا پاریرسے، ہندا سوب آن نما دارہ برام مننگ کپک ... تاکہ جتا جتا پین برام کترے۔“ اوکان پدھول انا تواراٹ ایلو مقدمہ نا پڑوس۔ ”طودا تمبا وکلیلو کننتہ“، ”فانتا بیدنگ و سفوکیلا“ کننا نا ہڑتوم آہم کافوک، و جنوزان آک بش مسر۔ فانتا بیدنگ، ہرا بالاداٹ بڑنس، ایلو فقا کُنڈ آن ہیٹ ۽ شروع کرے۔ ہندن لگا کہ کہ اوروانی کن بھاز متا خلکو سس۔ ولے ولدا ہم اول پڑہ خننگا کہ۔ او پارے ”طودا تمبا کو نا وئی سی دو، و ای سی و سے سال ناس مسوٹ۔ داسہ ننے ارغ رسینگ نا چ گمان اف۔“ او خواست کرے کہ او فنی سنگتی وڑاٹ سیفو کیلا وکلیلو کننتہ اس تے کن ارغ بسنگ وافتنون خاچنگ ناموکل تننگے۔

چندی سرکڑدہ غاک ہرچار آتین سوج کریر، ہرافتا وندی ۽ جنوزانک جوانی اٹ و مارکوک شردتسر۔ حالانکہ اوفک لس زنداٹ بھاز بے پُرت تسرہ۔ ولدا سرکڑدہ غاک تین پے تین سلاہ کریر۔ بنوک آک اسل چُپ مسر۔ اخیر کماش سرکڑدہ پارے ”اللہ نا مہرنے آمرے، نم جنوزان تے نرینہ توننگ ناموکل ۽۔ داٹان نم ورناتے برام نا بھلو آرموندہ اس مریک۔“

کماش چھڑی ناکم اٹ دھول ۽ خلسا نخس نخس کروک آنیٹری تیاہرا۔ چُپ چُپانی مس تو پین پن اس توار کننگا ”جان کہ جلون“ اونا وئی پانزدہ پرنس۔ و او برمتہ کروک آطوبوب آتین مڑا سس پدی بسوسس۔ ہراٹان جفورے ٹی جشن اڈ مننگا۔ ولدا منہ نوک آن پدانا پڈ خننگا۔ او چڑہ نس، ہندا سوب آن ہر کُنڈ آن ہیٹ آک کاٹم ہر فیہر۔ او ورنانا وانا جوجوٹنس، ہندا سوب آن گمان نس کہ پیر ۽ بندغ اس اودے تینا مسٹمی یا چارمی زریفہ نا وڑاٹ امنایک۔ ہندا نیام اٹ چنادی مس، ہرانانگ بارفوک آسِل آنبار بورنس، و پٹ آک تے ہم بدل تسر۔ جان کہ جلون ہرانگ کہ ہنا کہ خلق اوٹان مون ۽ ہڑسا کہ۔ او جرگہ نامون آسلیس تو اونا خننگ خوتیکی مسر۔ او سوج کرے کہ او انت کے؟ دا وار سرکڑدہ غاک سلابت کن مون ۽ ایلو کُنڈ آکتوس۔ کماش

پارے کہ دامعالمہ بھاز سنجیدہ و اہم ء، ہندا سوب آن داڑا سحفوئی تمک - گڑا جرگہ بروک آنوک اسکان پدبٹنگا و سرکڑدہ غاک بش مسر ہنار۔

ہراتم کل بندغ آک تین پہ تین ہیئت کرسا بش مسر ہنار تو کنتا ہموڑے ٹوس، چرت اٹ ہنا۔ نکان ہراتم بنتا ارغ ایس تو او بے ہیئت آن ارغ کنسا کرے۔ بنتا ہم چپ نس۔ ولدان نیمہ غا ہراتم او تینا بلسم ء ہرے، تانزی تون اور چاری گری کن ہنا تو پد ریسہ چرت اٹ نس۔ اونا است اٹ عجب انگ پٹ والا بورا نگا چنا و اونا نا درست آباوہ نس۔ اگہ جان کہ جلون نر تو کہ تو طوبوب آک مگہ اودے کنگرہ؟ او است اٹ پارے۔

سی و دو میکو بسخ

چاڑڈئی نن اٹ لٹ اسے آتو لوک کنتا مونگ پھلی ناکشار ناٹو ہونس۔ سلہہ تے خڑک آتخاسس، واو پگہ سہب اتون تینا دھول انا پنجر کن پاٹ اس گڈنگ ناڈٹ جوڑ کر سانس۔ کشار تیلٹی تانزی دانگ اینگ جرو بے تے گند کشسا پیری کریکہ۔ بنائی دے تیلٹی کنتا ناخف تا سبکی نا حالیت دانس کہ اوہل تا کشکہ غا ہم نیزہ ۽ ہرفیکہ۔ اوہر سیخا ۽ بولو، ہر بولو ۽ خلیغا، و ہر خلیغا ۽ طوبوب اس نکا کہ۔ اودے نن نا سیاگ ریف، آہیلاک مننگ اٹ وخت لگا۔ کرار کرار آوشیر و خلیغا نا توار تے درست کرے۔ ولے نن مچ ہشار سلنگ بھاز مشکل نس۔ ہر اتم او پُرت اسیٹ ہنا کہ، ودا وڈ مدام مسکہ ہم، تو ہر گڑا غان بے چکار مر سا کل کاریم تے است آن دریکہ۔ ولے وخت اس بس کہ اوہشاری تون اوار او پُرت خلنگ ہم ہیل کرے۔

اینو اونا چرت آمیٹ اونا ہوسگت آتا خیال نس، ہر افنتے جرگہ بیدس نکاح غان جنوزان تتون رہینگ نا موکل تسوس۔ اوفک کیمہی ٹوتیان سنگت آتے پاریرہ کہ اوفک تینا معاملہ ۽ جرگہ نامون آدیرہ۔ ولے کس اسے باور بتو۔ ودا سہ تو دامس ہنا۔ داسہ تو اوفک جنوزان تالیپ آمیٹ مرو۔ کنتا پُرت اٹ ہنا۔

کنتا ناسگت آتا خیال نس کہ کنتا ۽ نیٹری تا اودیم معاملہ غاتا جوان سامرو۔ اودے ہم داسانس کہ برام نا پک مننگ نا وخت آزیات لب تخنگ کن برامی نا باوہ ۽ برامی نا پاک دامنی نا ضمانت تروئی تما کہ۔ اودے دا وڈ نا کیمہی نیٹری گری آہیت آتا سانس۔ دُن کہ ہر ٹو آ او فتا پیچ آک بریرہ۔ چنا امرودی مریک؟ و برام نانن انت مریک؟ دا توکل ۽ سانس، کہ برام نا پگہ غا سہب اتون مہالو پوسکن برامی تالمہ غاک اوفتا گھڈ آتیاں بوپ آ شاغوک پیہن آ پیچ ۽، ہراڑ اوفک نکان خاچاسر۔ کٹور اسے ٹی بڑہ پیشن اتیرہ۔ واوڑا لگوک آدتر نا نشان تے پاک دامنی نا شاہدی نا وڈ امام صاحب ۽ نشان ایترہ۔ ہراچ آ خلق اٹ سروزی ناکمک اٹ پوسکن برامی تے کن دعا کر فک۔ اگہ پیچ آ نشان مف، تو بادشاہ ہر ٹوم آلہ غاتا ساڑی گری ٹی غاراٹ گھڈ آن پیش تمک، و بھلوتوار اسے ٹی مسٹ تمننگ نا پڑو ۽ کیک۔ تاکہ کل ہز۔

ولے برام آن بیدس اور رہینگ اٹ چچ ۽ پیچنگ اس الو۔ بیرہ ورناء خواہندار جنوزان تون اور خاچونی
 تماکہ، ہرا اوڑکن ارغ ہم بسیکہ۔ کنتاء جنینا ایسبا کی ناچرت ہرنے، ہرا جرگہ ناخیراٹ تولوک مچی آن اونا کنتڈا
 ہرا کہ۔ و اوناخن تیان است خواہی سفا چاہنگا کہ۔ اوڈو ۽ شیف درے، و پین گڑاس کنگ آن تینے تورے۔
 اودے لگا کس پائے دا ہم جنوزان ناست خواہی نا پورو کردئی ہیئت اس مرے۔ ولے اودا وڑ آن پین وڑ مسکہ۔
 ولے اوداسہ زینہ اس نس۔ اودے پوروق نس کہ او بیدس برام آن ہم تینا جنسی است خواہی تے پورو کہ۔ دا ہم
 کہ خلق انا پیرا نگا تارداٹ زینہ غاتے کن داشکی گری نا ہیئت اس ہم مف۔

کنتا ناست آہومسنگ بسر، ہرافنے اولاین تون اور خمین نا پدرداٹ ہنگ آن پدی ہنگ ناوخت آ
 اسہ خلق اسے ٹی خناس۔ او کساس کریس کہ اودہ اس مسرہ۔ کل تابلے کچ مَوَن، تنک ۽ چچ، کنڈی وکنڈ
 بینوک نسر۔ کل تاسینہ کریسر، وکامک تا گونوک نسر۔ اوقتا رویہ ہم عجب نسکہ۔ کنتاء لگا کہ ہرا تم اوفک خنگ
 انگ آخن تے ڈکرہ تو دانا مطلب دا آف کہ اوقتا است خواہی مف، بلکن اوفک دا خوارہ کہ کس اوفتے است
 خواہی اٹ ہرے۔

او است اٹ پارے کہ دامسنگ ہم عجب مریرہ۔ جفورے ٹی اوقتا ہم کافو مسنگ تو اوفتیا اسل کمار
 کپسہ۔ دانا سوب دامنگ کیک کہ اوفک اودے بھاز جوان چارہ، و اوفتے سانس کہ او داحس بھلوس اف،
 ہرا خس کہ خنگ۔ یعنی چنگ ۽، و است خواہی نالائخ اف۔ گڑا ہمو خلق انا تے سامفرو ۽ کہ او بیرہ ہودہ پرنا کچ ۽،
 و اوفک اودے چنا تون سفر کنگ آن خنا تو اودے بیست بیست و پنج سال پر تا کچ اوس تکور۔ مننگ کیک کہ
 اوفک ہم ساتمنگ آن پد اودے گوجالر۔ ولے اسہ جنوزان اس اونا وئی ۽ چاہنگ آن پد ہم اونا خواہندار نس۔ گڑا
 مننگ کیک کہ بھلن مفنگ ہم خوش بختی نا ہیئت اس مرو۔ آخا تو جفورے نامسنگ ہم اونا رنداٹ بسرہ۔
 اودے سانس کہ داخل انا مسخت اسٹ مریک۔ برام...! چچ مف جنینا ایسبا ہندا خس وئی اناس نس کہ بیدس خڑکی
 آن پین چچ اسے نا خواہندار مننگ کتو کہ۔ اگہ بیدس برام آن ارغ رسیدگے، و خاچنگ کن نیارٹی اس ہم دوئی
 مننگ کیک، تو مخلوق برام اتنے کیک؟ مرو ۽ دانا ہم سوب اس۔ مننگ کیک بیرہ برام نا ملک اٹ بندغ
 آک مار خنگ کیرہ۔ خیر دا تو جوان ۽ ہیئت اس نس، ولے تا نکہ او داحس بھلن مف کہ تینٹ گڑاس پہہ
 مرے، او تینا مار تے انت ہیل ترو ۽؟ اودے تینا باوہ، ارافانگ وکن تا نگو آن چپ دنیاغان براہ راست ہیل
 کروئی مریک۔ تینا الہ غاتیا نبار۔

اونا الہ غاک داسکان برام کتویسر۔ حالانکہ اوفک اونا باوہ غان ہم بھلن نسر۔ و اوقتا ہم سن آک ارا ارا برام

کریسر۔ مگہ عمورو ہم ارٹمیکو برام نابابت تکسر اس کننگ؟ کننتا دا پُرت آن ہترم کرے، وسیدھا بش مس
توس... اونالمہ نانت حال مرو؟ مگہ بھلا زعیفہ مننگ ناسوب آن او ارٹمیکو زعیفہ ء اونازوماری تے پاننگ
کیک؟ اوڑان کاریم ہلنگ کننگ کیک؟ سلیس عموروتون خاچنگ ناسوبج تو اونادارہ اس پک مننگ کیک۔
گڑا اوفک تین پہ تین جنگ ہم ترور؟ او است ء نواریفے، بنتا اسل کن تانگو نا بھلا زعیفہ غانبار مفک۔ ہرانا ہر
وخت نامن مننگ آن چُنکا زعیفہ غاتے ساہت اسے کن ہم آسرائی دوبفک۔

کننتا دم درینگ آن بچنگ کن نت تے زرہ سے کن جواٹ لڑوخ کرے۔ تانزی نت تے مچ کرسامش
تھیٹ خاچوک نس۔ اوناخلکن و بورانگا پٹ آک چانزدہ نی نن اٹ گروٹک تسرہ۔ او خاچوک تونس، ولے اونا
بامس و خفک کرار ء کٹکھہ یا گند اسے کن اسل تیار تسر۔ او ہمو بابون بولو، تے، ہرافک کبھی دے آن ہڑدے
کشارتیا جھبو کریرہ، چُنکو کوششت اسے ٹی، غوکسا اوفتارندا ڈ دینگسا زنگ کریکہ۔ نن مچ ٹو ہوگری ٹی او غٹ
آن زیات خوش ہوم مسکہ، ہر اتم بابون بولو سے نا خلوزہ غان او پُرت آتیان پیش تما کہ۔ دانا مطلب دانس کہ
بابون بولو سے آشیر یا خلیغاس جھبو کرینے۔ داتوار ترند خلوزہ یا غبورنگ اٹ بدل مسکہ تو او پین خوش مسکہ، کہ
بابون شیر یا خلیغانا خالک آتیشی مسکہ۔ ولے داساہت ہر کنڈ آ اسل چُپ چُپانی نس۔ زندانا اسٹ انگا چیدہ
بھلا گومازگ آتیان بھازاپیار، فالانی قبیلہ ناسہ شوان اسے نا خاخرنا سرسروک آروشنائی نس۔ مننگ کیک کہ او
تولہ سے آن خراس تے بچفنگ نا کوششت اٹ مروء۔ فالانی بندغ آک مال و ساہد ارتا رکھانا بابت بھاز پنی
تسر۔ کس اس پاریکہ کہ اوفک ساہد ارتون ہیبت ہم کننگ کیرہ۔ عمورو پاریسس کہ فالانی بندغ آک مال داری
نا پگار نا وڑاٹ خراس ناخ انا دتر ء پاٹ اٹ او ارکرسا تنگارہ۔ داہیت آکننتا بھاز حیران مسکہ۔ دُن تو اوفک مندنا
الوسہ، ولے گیمنیا نا تو تسر۔ تینا گل زمین نادنگ آن پیش بندغ عجب ء عجب ء دودور بیدہ خنک۔

خیسن پٹنگ آن اسہ نوک اس پدکننتا ناست ولد اسفر خواہس۔ ولے داوار اصل سفر کن۔ اوناکافو نا ایلو
ورناک ہم سفر آ پیش تمنگ کن مونگ پھلی و خولم نا کشار نا ہر فنگ نا چاری تسر۔ ولے کس اس تا مھر پٹنگ کن
گیگ خفتو کہ۔ ولے کننتا مھرا انکا ملک مالی آپٹنگ خواہسکہ۔ ہراڑے عمورو کننتا نالہ غاتا پاننگ نارداٹ چار
سد پر مست کننتا قبیلہ نا بنا مسوس۔ اوناست آجوان بسکہ کہ اونابُن ڈاڈاک پنی ء اُستاکار تسر۔ اوفک خاخر ء
مسخر کرسا آہن آن ساہبہ جوڑ کریسر۔ ہرافتیاں جنگ آتیشی سرسہمی خناسر۔ اوفک کشاری ازباب ہم جوڑ کریر،
ہرافتیاں کشارنا کاریم اڑان مس۔ داڑان کننتا خاہوت ناپن ء پد آن بروک آچینک تینائی کریر۔ ہندا قبیلہ نا
منہ بندغ موریطانیہ ٹی ہنار آباد مسر۔ ہراڑے کننتا نا شرفمند آپیرہ بسوس۔

کنتا بھارڈ کوکائی اٹ قول ہلنگ آن پدارفانگ آن مالی نارکھوک آکسرنا بابت سوچ کریس۔ او خواہسکہ کہ تانکہ اوتینٹ پاپ، عمور و ہم اونارادہ ناساف۔ ارفانگ مش تیا چش کشسا ہورانا ملک اٹ کسر و رماغا پارے کہ کیمسی بولونگ نارہی رہی اٹ دیکی ناکنڈ آگ شش دے اسکان سفر کے تو مسافر سامو جزیرہ اسکان سرمریک۔ اوکان مونی دریاب ناتپنی چنک مریک، او چپیکو کُنڈ آہر سینگ۔ داڑے دوشہ غانبار چولیک دریاب آن دریاب ناوڑ اٹ کیمہی بھلو بولونگ پیش ترہ۔ ہرافتا بلاوڑی 'رہی تیا بھارڈ جاگہ ہندن ء پینگن ء درخت ہم اریر، ہرافتا بڑی دہ بندغ نا کچ مریک۔ داڑے بولو، دریائی ہلی، بھلا واگو و بابون بولوک گرتا حساب اٹی اریر۔ اسہ اسہ کراٹی پنج پنج سد اسکان ناسا ہادر میرہ۔

ارامسہ دے نا خطرناک انگا سفر آن پد مسافر اسہ بھلو جزیدہ سے آسر مریک، ہراڑے کرک، بے و چنکا درخت آتا بھلا بٹ آتیت بدل مریک۔ دا کسر دریاب نارہی رہی اٹ بن سنگ، کرن تابا دیا بولوگ پنی آخلق انا رہی آن گدرینگ۔ اوکان دمستی پداو گیمبیا نادے ٹکی سیم آن چپسا ملک فلا دوٹی پترینگ۔ اوکان نیم دے سے نامری آفا تو تاپنی ء خلق اسے۔ کنتا لوت آن سل اسے نا کراس کشا، ہراڑا ارفانگ ناسہ ہکار اسے ناپن نوشتہ نس۔ ہراودے ایوودا زردہ غان چانڑدہ دے نامری ناکسر و رماغ۔ ہرانا ملک اٹ اوسینی گال پنی آعلاقہ غان چینگ کیک۔ ارفانگ پارے کہ اوکان مونی مالی ء۔ ہرانا بخجائی علاقہ ء 'قبا' پارہ۔ داسفر اٹی کم و ود مچ ء تو اس لگ۔ اڈ ہلنگ نادے تیان بیدس کنتا واروار آچش آتے کھڈی ناڈ غار آکشا کہ، و بنتا نارغ اتنگ آن مُست مٹانفیکہ۔ لٹ آتولوک ہم کھڈ اونا مون آمسکہ۔ بروک آمہم و مالی ناچرت ء است آتسا او خوشی آن گنوک مسکہ۔ او دا ڈٹ ء لاین ء پاننگ نافیصلہ کرے۔ اسہ تو ویدن اٹ اوری کن، ایلو دا کہ اولاین ء ولداتین تون دننگ نافیصلہ کریس۔ اودے سانس کہ لاین مون ناسفرنا بابت ہم بھارڈ چیسکی کریس۔ بروک آسفر اسکان اونرینہ تی رمانشت ہلیک، و پین پتہار ء سنگت اس مننگ نالائخ مریک۔ ولے کنتا نامسخت اصل اٹ پین نس۔ ہراونا است اٹ ڈوک نس۔

کنتا تہاری ٹی تولوک لاین نار عمل نابت است اٹ اتسا ہشندہ کرے۔ اودا حوال ء ہندن متنگ خواہسکہ کہ بس او ہندن دا بابت سوچ کرینے۔ ولے اول عمور و تون ہیت کردی تمک۔ ہرا دے مننگ کیک کہ اعتراض اس مف، بلکن داڑان او پین خوش مرو۔ بنتا ناچرت ہم داسہ کم مرو۔ او است اٹ پاریکہ کہ مالی آن انت اس اتے ہرا بنتا ء خمین آن پُر ہڈ آتیاں ہم زیات دوست برے۔ بڑر کو کھولی رزان یا زیبا ء بیچ انا تھان؟ اونا باوہ و الہ غاک پاریسر کہ مالی ٹی کنتا نیاڑ یک بھارڈ جوان ء رزان جوڑ کیرہ، و گو فنگ نابود انا بابت ہم پنی ء۔

مننگ کیک کہ اوفک داسہ ہم دا کاریم ۽ کیرہ۔

اوست اٹ پارے کہ مالی آن پدی بنگ آ او پین سفر اے نا ہم سچفک۔ مننگ کیک کہ او بے کچ
ریک آتا سفر اے آپیش تے۔ ہراڑے اونا الہ غاتا پاننگ نارداٹ عجب انگا ساہد ارتا بھلو بھلو کاروان سفر کیرہ۔
دا ساہد ارتا کو بان تیٹی دیر مریک۔ کلیلو کنتہ و سیفو کیلا تینا پیرا نگا بد شکل آچو کری تتون خوش مریر۔ کنتا توج
اکن کاہک۔ مکہ قبلہ نا کنتہ آہر سا او بھاز مر اسہ چٹکو سلوک ۽ روشنائی اس خنا۔ فالانی شوان اس نہاری بسیکہ۔ کنتا
۽ ساف تمنگ نا ڈرک ہم لگتو۔ اوتینا سلہ تے مچ کرے، ورا غا راہی مس تو تفر ۽ ہر فنگ آ اونا است آدھول
بس۔ دم درینگ نا سوب آن اودادے پگہ کن بنگ خواہس۔ ولے اونیم لد اسکان تو بسو سس، اگہ اینو پاٹ
ہر فتو تو دا کاریم ایلوٹو ہوگری اسکان پدتمک۔ ہراڑان دوازدہ دے نسر۔ گڑا دم درینگ آن باحننگ نرینہ تی اس
الو۔ نت تے چنڈنگ آچ ۽ ڈر داس محسوس کتو تولٹ آن ڈرگا، تانزی اودے خننگ تون خوش مس و لٹک ۽
سرفنگ ۽ شروع کرے۔ سہب انا نماز ۽ خواننگ آن پد کنتا جان کش کرے۔ سہب انا پدین آتھواٹی پدین ۽
آسٹر داس کشا۔ ولد ا بھلو بھلو بڑینک بٹسا دریاب نا کنتہ آراہی مس۔

سی و سے میکوش

است ۽ دوست بروک آ پھل آتا زباد اونا بامس اٹ پنسا ہنا کہ۔ دے انا اولیکو گروشک ناروشنائی ٹی
 دینگسا اونا تک پیڑا پ ناسوب آن پالسر۔ آسمان آشیر وقاب آک شکار کن گوہی کریرہ۔ وکھڈ آمیٹ پغٹ آتا
 دریسو برجائس۔ اواسہ درخت اسے نارہی آن کسر ۽ بدل کرے، تانکہ شنک آتیا مَوَن اگا پَن آتیا نبارتو لوک چک
 آتا ورتک مف۔ ولے مننگ کیک کہ او تینے خواری سے آن پچھیسس، اتنے کہ اونا پیش تمنگ تون سد آ
 خانوک کاغ کاغ اٹ ڈغار ۽ کاٹم آہر فیر، ہرافک مَوَن اگا چک آتے اوقتا ہنکین تیان کشارہ۔

دُن تو ددینگسا بھلو پدین ۽ آسڑ دکشا کہ، ولے اونا دم کشتہ آلو۔ ہر اتم او بولونگ نارہی آچنکا جری علاقہ ٹی
 سرمس تو او دھول انا پاٹ والا خاص اگا درخت نامشک آنبار اگا زباد ۽ پنگ۔ اودے خننگ تون گاونی ہوکم
 آک غرنگ ۽ شروع کریر۔ ہراٹان بابون بولوک چرکاو ۽ شروع کریر۔ نرا اگا بابون آک رُو رُو چنوا مادہ غاتے
 تینا پداٹ ڈکنگ ۽ شروع کریر۔ چنکی ٹی او اوقتا چچک آتے ہلسا اوفتے خار تسکہ۔ گڑا بابون آک اونا کُنڈ آچ ۽
 توریرہ وخل خسارہ۔ ولے داسہ او چناس اف۔ داسہ او اللہ ناغٹ مخلوق آتون ہمو وڑ کیک، ہرا وڑ کہ تین کن
 خواہندار ۽۔ یعنی شرف۔

اودرخت آتا کوڑی آن بولونگ ناکُنڈ آہڑ سیگا تو دیری آچک آک خلیس آن اسہ وار اتون بال کریر۔
 تانزی اونا مَوَن اٹ ددینگسا دیری آدوشہ و سرکک آتیا پیڑ ہنیکہ، ولے او بے سرنگ آن دیراٹ اودیم مسرہ۔
 او ہڑدے آنبار کُنچ اسے آسلیس واسہ ٹی ٹی سے سکوت اٹ ہرا کہ۔ ہرا ہشکن آنت تے لڑونج کرسا، لڑدا اگا دیر
 آن ہرش اس بڑزا بال کرسائس۔ اونا پڑہ غاک دیراٹ گور لگارہ تو چولیک ودی مسرہ۔ ٹی ٹی چنکو مچھی سے نا
 تاک اٹی نس، کننتا ۽ سمائس کہ داڑے بنتا ۽ وڑوک آ مچھی کجا لور سینگ کیک۔ بنتا اودے بیاز، برنج وخرن آ
 ٹماٹر تا مکک اٹ بسیکہ۔ دا بابت پُرت اٹ ہننگ آن ہم کننتا نابا دیرالا۔

مون شیفی زرس مونی ہننگ آن پد کننتا ہمو کسر ۽ ہلک، ہرا اونا وار وار ناہن بر آن جوڑ مسواسس۔ وہمو پیر

انگا درخت اسکان ہنا کہ، ہرامنگ کیک کنتا ۽ ہمووڑ درست کریکہ، ہراوڑ او اودے درست کریکہ۔ اودرخت آ لگا و تینا است پسند آ جاگہ غاتوس۔ ہرا بون ٹول آن خرک نس۔ داڑے بنگ آن پد گور بام نادے انا باستی ۽ تینا پٹی آ محسوس کرسا کریکہ، اوڈورا ایلوول اسکان نا ہرگز ۽ جوان خنا کہ۔ داڑے کبھی جاگہ غاتیا نکان خاچوک آ چک آتا ہند آک نس۔ زرس سستہ نیاری تا کر پاس نا ڈغلاک نس، ہرافتیٹی چناتے ہر فنگ کن پڑدہ کن جوڑ کروک آ بانس انا گھڈ آک ہم خننگارہ۔ او اوست اٹ پارے کہ او نالہ اودے دا گھڈ آتیاں سماف ہرا گھڈ اٹی ہر فو؟ بین جاگہ غاتیاں چپ سہب سبائے مردان داڑے بنگ آن او نالہ است ۽ سیبورسینگا کہ، واو تینے داڑے آسرات تگا کہ۔ خلق انا مسیت آن ہم زیات آسرات۔ اودے لگا کہ کہ دا جاگہ نا ہرگز اٹی اللہ نا قدرت سفا خننگ۔ درخت نائل آتولوک ہر خننگوک، تاوروز بادتروک آگڑ انسان نایا داشت آن ہم مسٹ انا۔ ۽ ہر اتم او، او نالہ مارک، مارا تاتے مارک، تینا بادہ پیہرہ غاتے کارہ میلرہ، اوکان پد ہم دا گڑ اک ہندن سلرہ۔

بولنگ آن دے ٹک نا کنتڈ آ جوان مونی ہنگ آن پداو بندغ نا خدر انگا بے تیان پڑا سے آسرمس۔ ہراکان اودے دھول اکن اسہ جوان ۽ بند اس گچین کوئی نس۔ او است اٹ پارے کہ آگہ داسہ پاٹ ۽ گڈنگے، تو اونا بارنگ و جوڑ مننگ اٹ چچ مف یک و نیم نوک لگک۔ یعنی اونا ولاین نامالی آن پدی بنگ اسکان۔ پڑ اٹ پترینگ تون خن تا کوک آن اسہ سرجز اس خنا۔ دا اسہ گڈ اس نس۔ ہرا تینے ڈکنگ کن درک اس نس۔ تانزی رند ۽ تے ہلک۔ او اونا رنداٹ شکار کن آخا گوازی کن تما سس۔ انتے کہ او نا غوکنگ نا توار بسکہ۔ کنتا ۽ سانس کہ تانزی لنگڑ مرے تو اسل غوکپک۔ او ہر توم آک اونا بنگ نادنگ آن مرہنار۔ اودے سانس کہ مچہ گوازی آن پد تانزی تینٹ پدی بریک۔

کنتا پڑا بے تا کوڑی ناوت انا کنتڈ آراہی مس، ہراڑے اودے تینا منشا نا گڑ دو آوار ۽ بند رسینگ کریکہ۔ خلکن آڈ غار آرزہم اودے چس تسکہ۔ دے اندری نا کنتڈ آروان نس، ہندا سوب آن باستی تے کم نس، و پڑا انگا درخت آک تہوش ۽ تے توریسر، ہندا سوب آن تہو پدین و نمب نس۔ او تینا سلہہ تے اسہ درخت اسے آجو کہ ترسا بند آتے کچ کننگ اٹ اختہ مس۔ اودے ہندن بھلو بند اس درکار نس، ہرا بارنگ آن پد ہم دھول انا پخرا کچ مروسس۔ او اسہ آب اٹو درخت اسے ہنگ کن ڈول مس۔ تو اسہ لڑا سے نا کشکہ ۽ بنگ۔ ہندا تون اسہ مٹھو اس توار خلسا اونا سرہ غان گدیگا۔ اودے گمان مس کس پائے کچک پدی بنگ اٹی ۽۔ ولے بھلا کچک آک شنک آتے اسل پرغپسہ۔ ہندا چرت اٹی یکدم او پدی چک ہڑسا۔ زرس سستہ مچے لڑو وڑاٹ او اسہ پرنگی سے بیلچہ دوٹی تینا کنتڈ آد دینگ آخنا۔ او نارنداٹ بھاز آنت تا توار لک نس۔ طوبوب، او بھلو درک اس نس او ناپڈ

اٹ سرہ ۽ تینا خلک۔ پڈ خلکن نس، او اُف اٹریسک ناتوار اس ۽ نگ۔ ہندا اٹتون اسہ کسین ۽ گڑ اس اونا کاٹم اٹ لگا۔ کنتا ڈرڈ آن چیمانٹ کرسا اولیکو بندغ ۽ ڈغار آتموک الا و پدی چک ہڑسا، و اراسوزارنگ بندغ آتا بوز آ مچ کاری ۽ بنا کرے۔ ہرا اونا بوز ۽ لوت اسیٹ بندکننگ خواہسہرہ۔ اسہ پین طوبوب اس چمکو و کسین ۽ بیچے سے نا ملک اٹ جلمو کرے، ہرادے او درک ترسا لے سہب کرے۔

اونا چرت سلہہ تا کنڈ آ نس... او او فتیا مچ، لغت و ڈوک خلنگ نا و اٹ مون تسو اس۔ اودے تینا پٹی آ لگوک بیچے غاتا دک آتا درک ہم لگتو کہ۔ ہر مسٹ آک اودے اسہ وار آہلکر، ڈغار آ بیٹر۔ تو اودے تینا مچ آ اسہ گوڈ اسے نا لکنگ نا احساس مس، و ڈرڈ آن اونا دم باڑس۔ اوداسہ دنان اٹ گٹ ہلنگ ۽ شروع کرے۔ اونا سُن انگا دو اسہ بوز اسے آتخنگا تو اوتینا ہورتے اونا خن میٹ جاگہ تس۔ ہمو بندغ چیمانٹ اس خلک۔ ہندا اٹتون اونا کاٹم اٹ بیل اس سٹ تسر۔

ہندا نیام اٹ اوتانزی نا غوکہ ناتوار ۽ ینگ۔ اسہ طوبوب اسے نا چیمانٹ خف تیا تے تما۔ ولدا انا گت تانزی نا ڈرڈ آن پُر آ خلونزہ ۽ ینگ۔ او جہاز بد ۽ حال اسیٹی، لڑوک آنت متون بش مس۔ بیل انا دک آتیاں تینے مخفے، تو خنا کہ اسہ سوزارنگ اس اونا خن تے توننگ کن گیگ کرے۔ اسہ طوبوب اس تینا ٹھپی آ دوٹی ہلکلاس تانزی نارہی آ سلوک نس۔ کنتا نا ٹھپی آ کاٹم دتر چر نس۔ او خار آن چیمانٹ خلسا ایلو طوبوب نا کنڈ آ جلمو کرے۔ بیچے نا دک ۽ ڈوتا ملک اٹ تورے۔ طوبوب نا گند آن اونا دم باڑس۔ او گنوک آتیاں بار بیچے ۽ پلنگ کن مٹا خلک۔ او او فتنے خنتو کہ؟ محسوس انتے کننگ کتو کہ؟ داسہ اودے گند ہم بتو کہ؟

اسل ہندا ساہمت اٹ اسہ پین بیچے اس لگاتے۔ او ڈغار آ گوڈ خلک و طوبوب اونا دو تیاں پیش تما۔ اونا کاٹم خل آن پنگ آ نس۔ و مچ آجون تے باڑس۔ تینا زوری تیا او لڑسا ولدا بش مس و کوار کرے، و تہواٹ مچ خلسا ہنا۔ دتر و خڑینک آتیاں اوڑکن ہر کنڈ لڑ دس۔ او بیرہ تین کن آخا، عمورو، بنتا، لاین، سووادو و مادی نازندا کن ہم تینا جنگ تسکہ۔ طوبوب نا بیچے اونا خفو ماس آ لگا، اوڑکن ہر کنڈ تہا رس۔

سی و چار میکون بشخ

کننتا ہبکہ نس، او است اٹ پارے کہ گنوک تو منتھ؟ اوز مزیر تھیٹ نفوک، ارا بندغ نانیام اٹ مسن و لوچ تموک نس۔ ہمسرک کروک آگند، ہب و ہوندائی ٹی پنوک آچیہاٹ ناتواراک، ہوغنگ، پراد کننگ و کوک ناتوار، دا کل انا اوری اسہ خلیفوک ۽ تیغ اسے آنبار نس۔ اودے تینا جون آن تینا کروک آلٹی ناگند بسکہ۔ تدوک آچاردے نابیداد آن اوناچ آجون غل کریکہ۔ ولے ہرٹوم آکوہ غاتا نیامی جاگہ ہراڑے خیسن آ آہن نا ملک اٹ داغ تننگا سس، اوجاگہ کل آن زیات غل کریکہ۔

اسہ ہل اس اونا کلک آتھیٹی گور لگا، او بروت بوزی آ بامس اٹ کننتا نا بوز ۽ گند کشا۔ کننتا خاراٹ بس و دتآن تے شید کروسا توار اس خلک، ہل نرا۔ او خاراٹ تینا دو و باسک آتا جولان تے چنڈا۔ وارا تون اسہ بندغ اس خاراٹ توار اس خلک و ورندی ٹی جولان ۽ سرفے، ہراڑ تون اولفوک نس۔ جان ناغل و فریشانی اونا خار ۽ پین وڈفے۔ اوبش مننگ کن گیگ کرے، تو اونا کاٹم اسہ پاٹی ۽ تختے سے ٹی ترند آن لگا۔ دک اسل ہمو جاگہ ٹی لگا، ہراڑے طوبوب لد اٹ دک اس خلکو سس۔ لٹز سا پیسکسا او، و ہمو ہرا اوڑ تون نفوک نس، تین پے تین ۽ لٹ مننگ ۽ شروع کریر۔ ولد ہرٹوم آک تسینگار۔ کننتا دوارہ کوک کرے۔ اولٹی ۽ توننگ نا کوشست کرے، ولے بے سہب مس۔ اونا خورک انگا معدہ ٹی مروڑ اس بلک، وخرین ۽ گڑا اونا بن آن داپار بسر، و اونا باغان چڑا۔ ہنداڑے لیٹوک لیٹوک اونا است کہنگ خواہس۔

اوتینے تینا خود آن پہہ کرے کہ اگہ وس وواک ۽ برجا تخوئی ۽، تو بے کسر مروئی اف۔ زہ سے آن پد ہر اتم اودے محسوس مس کہ اوسرنگ کیک، تو اوجھا زکرار آراستیکو گوڈ ۽ چپیکو دواٹ سرفے۔ اوفک دتر چڑ نس۔ اوکرار آرمزیر ۽ چگا، ہراکس پائے ایلو بندغ ناراستیکو دو و گوڈ اٹ نفوک نس۔ چپیکو کنڈ آن اونا گوڈ اٹ زمزیر اٹ اسہ پین بندغ اس نفوک نس۔ ہرانا گاڑ و پراد برجائس۔ اوفک ہنداخس خرک نس، کہ چنکو سر جز اسے آہم اوقنا کوہہ غاک، باسک آک، ونک اسہ ایلو تون گور لگا رہ۔

مومن نادک اناسوب آن اوسره ۽ هندن کرار آچست کرے کہ دَک ترند آن لگپ۔ اوڑے تولنگ نا جاگے
 آلو۔ پداٹ ہم پاٹ انا دیوال اس نس۔ اواست اٹ پارے کہ اوخلیغا آنبار دَب اٹ ہلنگانے۔ اونا است آ
 بس بھاز پر مُست ہر اتم اودے نرینہ نی رمانشت کن جو جو اود غادر لیسر، ہمو تم ہم اوناخن تیا پٹی تفسیر، و ہندن تہاری
 ٹی تولفسیر۔ اسہ ہکے اس اونا بن اسکان بس و سلیس۔ دا پارا اپیار ناگاڑ و پراد آک اونا خف تیا تمار۔ ہندن لگک
 کہ تہاری ٹی اونا ایب کیب اٹ، دا پارا اپیار آن بھاز آ بندغ آک اریر۔ سماف کہ دا کوٹھی اس نس یا سماف
 انت اس نس؟ سکوت اٹ خف تورے تو پاٹ انا ڈ غارنا دَرز آتیاں شیف آن ہم کرار آپیسکہ غاتا توار بسکہ۔ بھاز
 سکوت اٹ خف تورے تو اوچندی بولی تے درست ہم کرے۔ بندغ آک وار وار آعری یا فیلانی بولی ٹی کوک
 کریرہ ”یا رب العرش ننا وبار آبر۔“ سیریرے قبیلہ ناسہ بندغ اس تینا خاہوت نا بندغ آتا پن تے ہلسا مودہ
 کشاکش۔ ولے ترند انگا توار لاک مندکا تانسر۔ ہرا نرینہ نی اودیم بولی سیرا کالگو ٹی طوبوب تے بھاز پرا گندہ وڑ
 اٹ کسفننگ نا قول کریرہ۔ ایلو بندغ آتا توار گٹ انا بارنگ آن ہندا خس بھاز کرار مسو سس۔ کہ کنتا لوز یا لہجہ
 غاتے درست کنگ کتو کہ۔ البتہ کساس کنگ کریکہ کہ بھاز آعجب انگا بولی تا تعلقہ اداری گیمبیا غان بیس ایلو
 ملک آتیاں ۽۔

تموک تموک بھاز خف توننگ آتیاں پد کنتا ۽ دَرک لگا کہ اوکھی دے تیان پڈ ۽ خورک کنگ نا است
 خواہی ۽ زور اٹ توننگ کن متا خلنگ ۽۔ ولے داسہ دادے پین توننگ متو کہ۔ اخیر اونا پڈ آن ہنا۔ اولیکو گند انا
 بوداک آن اودے خار بس و ہوغنگ خواہس۔ اونا پڈ اٹ ولد اخل تیس، ولے دا وار زرس ٹوس۔ کنتا مومن ۽ تیز
 کروک تموک نس۔ اخر اودے انت گناہ سے ناسزا رسیدگ انگ ۽؟ او اللہ غان ورندی نا خواہندار نس۔ مکہ دا
 گناہ گنج اس اف کہ دھول انا پاٹ انا پد رنداٹ پیش تمنگ آن ہلیس داتم اسکان اوچ ۽ نماز اس خوانتویس۔
 دُن توار اوکوع و سجدہ کنگ کتو کہ، نئے اودے دے یگ و دیکي نا کُند آتا دَرک نس۔ گڑا او ہموڑے تموک تموک
 خن تے تیز کرسا اللہ غان تینے بشخفنگ کن دعا کنگ ۽ شروع کرے۔

کنتا بھاز ہرے اسکان ہندا اخل اٹ ڈینگوک نس۔ کرار کرار آ بینگی اونا پڈ اٹ ول تمنگ ۽ شروع
 کرے۔ اونا است آس کہ ہلنگ انگ آن اسہ نن اس مُست آن داتم اسکان اوچ اس کنتویس۔ او پُرت
 اٹ ہنا، مکہ اودا نیام انا چ ساہت آتیبٹی خاچوک مسنے؟

اولد اٹ گام کرسا ہنا کہ، اونا رنداٹ ارا سوزارنگ ۽ بندغ نس، ومون اٹ ارا طوبوب، ہرا فتا پُچ و پُٹ
 آتارنگ ہم اٹل عجب نس۔ کنتا خلیس آن خن تے ملا، وسرہ ۽ سرفے۔ اوخیدا اٹ اسٹ نس۔ واست انا تے

در پہ بھارت ترند نس۔ مننگ کیک کہ او ہندا پجرت آتھی تیگان ہنا، گڑا دا اسہ خلیفوک ء تے اس نس، یا مننگ کیک کہ دا بھارت گندہ و تہار ء خلیفوک ء تے اس نس۔ آغا، دا ہندا انس راست نس، ہر انس کہ تے ات خناس، لد انا مدارہ، ناستی آن پد ہم کل گڑاک او ناست آبسر۔

ہے تم لد ات سوزارنگ و طوبوب آتون جنگ آن پدا بھارت اگا گل آتیاں سما کریس۔ او نا باٹی پچ اس تروک نس، وخن تیا تے پٹی تفوک نس۔ دُوک تے بچ انا کُنڈ آن چلوک تفوک نس، ایڑیک تے چٹ ات تفوک نس۔ او آجو مننگ کن متاخلک، تو اودے شت آتا ملک ات ہندن لٹ تسر کہ جون تے دتر پچر مس، دترک پچر سا او نانت تسکان ہنار۔ اودے بش کریر ولٹ ترسا موئی ہننگ کن پاریر۔ تفوک آنت تتون او انس کہ ترند ہننگ کریکہ، ہنسا کرے۔

بولوگ ناخرک آ، ہرانا کساس ء کننا توارتیاں و خلکن آڈ غار آن کریس، اودے اسہ کشتی سیٹی دھکہ تسر۔ خنک تے بند تسر، ولے اوسیاہ فام تا کشتی چکنگ و ساہ ہلنگ ناتوار ء چاہس۔ اوزرس ہم سر و سس تو طوبوب اودے لٹ تسکہ۔ کشتی آن ڈرنگ آن پدا ولدا اپند ء شروع کریر۔ نن نیمہ سے آکننا ء ڈ غار آٹیر، او نا بچ ء بانس اسے نا گھیر ات سخت تقیر۔ ولدا انا گت اوقتا خن تا پٹی تے ملار۔ ایب کیب ات تہاری نس، ولے ولدا ہم او طوبوب نا پوشکن آ بوز ء خنا کہ۔ اسل خڑک آ او ڈ انبار ء پین سوزارنگ خنکار۔ طوبوب سونا اسہ بُو اس کُننگ کن او نا کُنڈ آ تورے۔ کننا مون ء ہڑسا و ہڑب آتے اسہ ایلوٹی سخت کرے۔ خار ات بروک آ طوبوب او نا گٹ ات ہلک، زور ات او نا باء ملنگ کن مٹا ماری کرے۔ کننا نا با ملنگتو تو کننا نا بوز ات مچ اس دے کرے۔

کننا ء نن مچ تیا الار۔ سہب اتون او ایلو بانس آتیا ہر ات کھو یا زندہ بندغ تسر۔ شش بندغ، مسہ مسڑ، وارا چنا۔ ہر اقا دپار اپیار آن سلہہ بند سوزارنگ و طوبوب آک ٹو ہونسر۔ اوقتا مون تیا خونئی ء خار اس خننگا کہ۔ اوفک اسل چپ نسر۔ اوقتا جون تیا کوڑہ غاتیاں مروک آٹھپ آتیا دتر نالپ آک بار سوئمر۔ مسک پراد کریرہ۔ اسٹ اس ہشنگوک آ خلق انا تینا تینائی تا پن تے ہلسا ہنا کہ۔ اسٹ اس تینا خمب ات پین اسے نا چنا ء ہو غسا نواریفیکہ۔ اسٹ اس پین واردم آ ہندن ء چہیانٹ اس خلککہ کس پائے سکر ات ء تے۔

کننا بے کچ خار ات زمزیر تے پر غنگ کن زور خلک۔ ولے بیچلچ نا اسہ دک اس اودے ولدا تسیف۔ او نا خنک ملنگار تو او ہم لغر نس۔ کل انا کاٹم تے کوٹ کریسر، و جون تے تا الار نا خیسن آہر غ ات چرپ کریسر۔ کم و و پیشیم نا وخت آرا پوسکن ء طوبوب مچی ٹی پترینگار، سوزارنگ ٹو ہوک خوشی آن بندی تے بانس آتیاں ملار، و

اسہ چراسیٹی سلنگ ناکلم تسر۔ کننا نارنگ خار و خلیس آن لڑزہ اس ہر فیسر۔ اسہ طوبوب اس بالاد اٹ پُٹنک، جون اٹ ہولن، و پٹ آک تے بیہن تسر۔ ایلو بڑز، سبڑ و بایلہ اس نس۔ اونا بوز آکا چونان نشان تسر۔ غٹ سوزا رنگ و طوبوب آک دایہن پٹی ۽ بھاز شرف تسرہ۔

بیہن پٹی آکل ۽ ہرا، و کننا ۽ مونی بنگ کن اشارہ کرے۔ اولخلیس آن پدی مس، تو اسہ کوڑہ اس اونا پٹی آسٹ تننگا۔ ہرا ان کننا چیمانٹ اس خلک۔ اسہ سوزا رنگ اس اودے اسہ کُنڈ آن ہلسا گوڈ آتیا کرے، و سرہ ۽ تے بڑزا کرے۔ بیہن پٹی آسٹ جی اٹ کننا نارنگزوک آجوڑ تے ملا، و اونا دنان تے جاچ کرے۔ کننا ولدا بش مننگ کن گیگ کرے، و لے اسہ وار ولدا کوڑہ سے نالکنگ آ حکم ۽ مٹا۔ ہرا تم طوبوب ہورا تا مک اٹ اوناخن، سینہ، و بچ ۽ ہننگ ۽ شروع کرے تو کننا نابدن لڑزہ اس ہرنے۔ ہرا تم او ہور میٹ اونا فوتو، ٹی ہلک، تو کننا بوڑکا و اس خلک، و اونا باغان لڑزوک ۽ توار اس پیش تما۔ اودے ڈول کننگ نا وخت آرا سوزا رنگ بندغ منہ پین کوڑہ سٹار۔ او بھاز خلوک نس، و اودے محسوس مس کہ اونا لیک ہڈا نا کیرغ نا جاگہ نا جاچ ۽ کننگا کہ۔ ولدا بیہن پٹی آطوبوب کننا ۽ اسہ کُنڈ آدھکے تس و اسٹ اسٹ آ ایلوکل انا ہم ہندا وڑ جاچ ۽ کرے۔ دا ہد اسکان کہ ہوغوک آ مسن تا شرمنگ آتے ہم ہرا۔ ولدا کوڑہ خلسا و کرینگ ترسا بندی تے ددیفیر و سٹ و درک کرفیر، نشان تسر۔

دافنا جاچ آن پدی بیہن پٹی و ٹھہی بوزی آطوبوب منہ گام پدی مسر و خس خس کریر۔ ولدا بیہن پٹی آاسہ پین طوبوب اسے ناکُنڈ آ اشارہ کرسا چارنرینہ، ہرا فٹیٹی کننا ہم اوار نس، و ارا مسر پیدوار کرے۔ ہرا ایلو طوبوب ۽ دوست بتوں۔ و خواست انا وڑ اٹ ایلو بندی تا کُنڈ آ اشارہ کرے، و لے بیہن پٹی آامن مساسرہ ۽ چنڈا۔ داشرہ نا وخت آ کننا نفوک تولوک نس۔ اونا مومن آن خار سفا غننگا کہ۔ زرہ سے آن پدی بیہن پٹی آ بھاز گمراٹ کا غنا اسہ لکراسے آگڑ اس نوشتہ کرے تس، ہرا دے ایلو تا خاراٹ، و لے امٹا کرے۔

ہرا تم ہر توم آسوزا رنگ آک اودے دوارہ ہندن تولفیر کہ اونا خ شیف مرے، تو او خار آن گنوکی ۽ شروع کرے۔ ولدا بھلا طوبوب خاخر آن ہشکن مرغن ۽ خیسن مروک ۽ سیخ اس کشا۔ ہرا دے بیہن پٹی آطوبوب تین تون ایسوس۔ کننا نا ختک خلیس آن زیٹ مسر۔ ہرا تم خیسن مروک آ سیخ اونا کوپہ غاتا نیام اٹ گور لگا تو چیمانٹ اس خلک۔ بانس آتا چراٹ پد ریسہ چیمانٹ آتا توار مسر ہنا۔ ولدا اوقتا پٹی تیا داغ ترسا ایل ایل (LL) نا عجب ۽ نشان جوڑ کریر و اوقتیلا لارنا تیل خوشکار۔

گھنڈہ سے آن پدا و فک زمزیر و جولان تیٹی نفوک راہی مسر۔ زرس چپ تمنگ یا بے واکا کروسر تو سوزا

رنگ آک اوقتا پٹی آکوڑہ سٹ تسرہ۔ نن نیمہ غاہر اتم اوفک درخت آن پُر ۽ لد اے ٹی ڈکوک کشتی تسکان سر مسرتو کنٹنا جون کوڑہ غاتا دک آتیاں ریش مسلاس۔ اوفتے ارا پڑک اٹ وڈ کریر، وسوزارنگ آک کشتی تا چکنگ ۽ شروع کریر وکوڑہ غاتے طوبوب آک دوٹی ہلکر۔

ہر اتم کنٹنا تہاری ٹی اسہ بھلو بٹ اس خنا تو او است اٹ پارے کہ دا گڈ یکو وارخواہی ۽، اودرک نس چک مس، تو غٹ چہیاٹ ۽ شروع کریر۔ داسٹنگ درکنگ آن کشتی لوڈو ہلک، ولے او ایلوفنتون تفوک نس، ہندا سوپ آن کشتی نا ایلو کنڈ اسکان سرمنگ کتو۔ اودے ہمو بیلچہ وکوڑہ غاتا ہم دَرک لگتو، ہرافک اونا ترک، مچ، بوز، بچ وسرہ فالگسا ہنارہ۔ ہندا ٹی کشتی ہومون انگا بٹ اٹ ڈوک لگا۔

جون تے بھاز خُل کریکہ، ہندا نیام اٹ اودے محسوس مس کہ اونا بوز آبا سن ۽ دتر چُرنگ ۽۔ زی آن ایلو طوبوب آتا تو اربس۔ ولدا اونا داپارا پپار آن چٹ تفریر۔ اوبے وس نس ہرا کہ۔ ہر اتم اودے گڑسا دکھ ترسا چٹ انا اسہ عجب ۽ پوڑی سے لگفیرہ تو او تینا بچوک آواک ۽ اسبجا کرسا آجونی کن چٹ آتے کشکنگ کن جون ۽ زور خلسا ول نس۔ اسہ وار ولدا کوڑہ غاک دے کننگار۔ ہر کنڈ آطوبوب آتاساہ ۽ بند کروک آگند و نیاطی تاگاڑو پرادنس۔

خن تا پروک آپلکہ غاتیاں او ہر کنڈ آمیرہ نت خنا کہ۔ اودتر چُر آبوز آڈو ۽ تحسازنی آہنگ کن متار ماری کرے، تو او ہمو تیبہن پٹی آطوبوب ۽ خنا۔ ہرا آسرات سلوک نس، واسہ پنسل اسے ٹی کاغدا سے آگڑا اس نوشتہ کریکہ۔ ولدا اسٹ اس اودے بڑزا چکا و بے رحمی اٹ ولدا ڈغار اٹ خلک۔ او مرغن ۽ کھمبہ خنا، ہرافتیا ہولن ۽ تیبہن ۽ پیچ اس پیڑوک نس۔ ولدا اودے اسہ تنک ۽ پوڑی سے آن گدری فیر، واسہ تارمہ ۽ جاگہ اس دریر، ہراڑے گام تخنگ تون اودے بے کچ پرانگندہ ۽ گند واست ۽ ہشوک آتو ارمیٹ بخیر کننگا۔

طوبوب دو تیبٹی اسہ زرس پوشکن ۽ پوغ دوٹی ہر فیسس، ہرافک اسہ خاخری سے ٹی ہشنگسا ہنارہ۔ ہر اتم طوبوب کنٹنا ۽ نت ڈو تفوک آہ وزاری کروک ارا بندی تانیا م اٹ دکھ نس، تو او ولدا اٹی کرے۔ خلیس آن پد ہم اومر ہنوک آروشنائی تیان کساس کرے کہ اوڑتون اتوک آتے پین جاگہ اس بند کننگ کن دنگ ۽۔ ولدا اونا چرت آک اوار سوار مسر۔ اودے گڈہ محسوس مس، ولدا اللہنا شکر ۽ کہ ہندن مس۔

سی و پنچمیکو بَش

بامب آن جوڑ کروک آ کسر نادرگہ ناملنگ آودے دے ونن ناکساس مسکہ۔ درگہ ناپلکہ ناملنگ تون کنتنا کاٹم ۽ ہرفیکہ ہرا کہ، انتنے کہ زمزیر تیبٹ تفوک بیرہ ہنداخس سرنگ مسکہ۔ چارما کنڈ آن طوبوب آتاسیخاک شیف بسرہ۔ ارٹ نادوٹی روشنائی و کوڑہ غاک مسرہ، و ایلو ارٹ ارغ و کلبغ نارکابی دوٹی بندی تانیا م اٹ چرینگارہ۔ اودارکابی تے ارا بندی تانیا م اٹ تموک گند آتیا تخسا ہنارہ۔ داتم اسکان کنتنا ارغ تے خدنگ تون مون ۽ توشا غاکہ کہ لنگڑی آن کہے۔ ولے داسہ بیگیگی آن اونا پڈ ہندن خل کریکہ۔ دُن کہ اونا جون آ لگوک آٹھپ اک خل کریرہ۔ ہراتم کنتنا والا ڈاکہ ٹی ارغ بشخنگا تو طوبوب آک شیفکو ڈاکہ غا ہنار۔

دخت وخت اس نن ناتہاری ٹی پین گاڑ و پراد کروک بندی اتنگا کہ، وخورک انگا پاٹ انا جولان تیا تفنگارہ۔ اسہ دے ارغ آن پد کنتنا خف تیا عجب ۽ کرار ۽ توار اس تما۔ ہرا بڑز آن بسکہ۔ معٹ اس پین ہم ہندا توار ۽ بنگر۔ ہراڑان اسہ دم پچی تالان مس۔ کنتنا لیٹوک سکوت اٹ خف تورسا ہنا۔ ہندن لگا کہ کس پائے بھاز آک دانگ اینگ ددینگ انگ ۽۔ ولد اتہاری ٹی اوفک بھاز خڑک آن اسہ توار اس بنگر۔ اسٹل ہندن کس پائے اسہ بجلو گڑا سے کرار کرار آچلر۔

کنتنا تختہ غاتا کسر اٹ تینا لوچ انگا پٹی آسر جز اس محسوس کرے۔ اودے لگا کہ اونا دم بارنگ ۽۔ او بُت آنبار سلوک نس۔ ولدا اودا پارا اپیارنا بندی تابلش مننگ ناتوار ۽ پنگ۔ ہندن محسوس مسکہ کس پائے مچ آجون نا تے دترک مڈول اٹ مچ مسنو۔ ہراتم او محسوس کرے کہ دا مچ آہند سرنگ ۽، تو خلیس آن اونا دم بارس۔ اوفنتے پین جاگہ اس دریرہ۔ ایب کیب انا غٹ بندغ آک گاڑ و پراد کرسا اللہ غان مکم خواہنگ ۽ شروع کریر۔ اوفک سرہ غاتے تختہ غاتیبٹی خلسا گنوک آتیا نبار زمزیر تے سرفیرہ۔ ”یا اللہ ای داکان پد ہڑدے پنچ وخت نا نماز خوانوہ“ کنتنا خلیس آن کوک کرے۔ ”کنا پراد ۽ ین، کن تون مکم کرے۔“

داچیماٹ و پراد آک ہرے اسکان برجانسر۔ ولدا اسٹ اسٹ آ بندغ آک چُپ مرسا ہنار۔ پرا گندہ

تہاری ٹی میرہ او قنڈا دم ہلنگ ناتوار سلیس۔ کنتا ۽ سانس کہ داسہ دوارہ او اسل افریقہ ۽ خننگ کپک۔ اودے تینا جون ناسرنگ آن سر جز آتا درک لگا کہ۔ وخت وخت اس اونا کوپہ، باسک یا نت تییٹی ایلو بندیک گور لگارہ۔ او ہندا خس چہیانٹ کر یسس کہ داسہ اونا باغان توار ہم پیش تمننو کہ۔ ولے اونا ملی ٹی تاڑ واڑ اس نس۔ ”طوبوب آتے خلبو... و او قنڈا مکار سوزارنگ غدار تے ہم۔“

اوبے توار خسکا کہ۔ کہ درگہ ملنگا و ارغ اتوک آہر چار آطوبوب آک تہٹی بسر۔ او بیگنی ناست خواہی ۽ تونگ کن چہو کرے، ولے انا گت اونا ناست آکن تا گلو بس، کہ جنگوڑو و شکاریک بایدے بھاز کنیر۔ تاکہ او فک ایلو فنیان زیات زور اور میر۔ خورک انکا پڈ انا مطلب دانس کہ اونزوری ناسوب آن طوبوب آتے خلنگ کتو کہ۔ گڑا دوار رکابی ۽ اونا ایلو بندی تانیا مٹ تخنگا، تو اود مدستی تینا دو ۽ ہمو شریدہ غاتے کن درے، ہرانا چس جوز انا تیل اٹی لار تروک آلمکی آنبار نس۔ بھاز انکا پین آن اونا با بسو سس، و ہر باخو آہشنگا کہ۔ ولے رکابی ناخورک مننگ اسکان او کتسا ہنا۔ ارغ آک اونا پڈ اٹ خل آنبار لچار۔ بھاز زوت اودے لگا کہ دافک پیش بننگ ۽۔ و او او فتنے تونگ کتو، و ایلو ساہت اٹ داخل ڈغار آشولنگار۔ کواک نا وخت آ او ایلو قنڈا اٹی ناتوار تے ہم پنگ۔

ہر اتم روشنائیک پاٹی آبابم آتا ایسر اسکان سر مسر تو انا گت اوز مزیر تا کڑ کہ، و کاٹم ۽ خلنگ ناتوار اٹ اسہ بندغ اسے نا چہیانٹ آتے پنگ۔ اونا بولی ٹی مندکا و طوبوب اوار سوار نس۔ ارغ اتوک آک اول ٹا کو خلکر، ولدا کوڑہ خلنگ ۽ شروع کرے۔ دا ہد اسکان کہ ہمو بندغ نا غلبہ خسکہ غاتییٹی بدل مس۔ دُن امر مننگ کیک؟ انت او افریقی ہیئت کروک ۽ طوبوب اسے ناتوار ۽ پنگ؟ یا او فتنون اسہ مَوَن ۽ غدار اس ہم بندی نس؟ کنتا بنگو بس کہ طوبوب آک غدار ی کروک و ڈور و کروک آتے ہم ہندا جولان تییٹی بند کیرہ۔

طوبوب آک دیگ تے ہر فیہر شیف انا ڈا کہ غا ہنار۔ او قنڈا پنگ و درگہ نابند مننگ اسکان اسل چُپ چپانی نس۔ ولدا چندی بولی تییٹی خار آن پُر ۽ رُ مَب رُ مَب اس بنا کرے۔ کنتا اسل خڑاک آاسہ ترند ۽ چُج اسے نا توار ۽ پنگ ”ناننت خیال ۽ کہ ای طوبوب اسے اٹ؟“ ورندی ٹی پین کیمہی چُج و چہیانٹ آتوار تواراک بسر۔ اسٹ اس مندکا بولی ٹی بھاز خسکہ اٹ چہیانٹ کرسا و کرینگ ترسا ہنا کہ۔ ولدا چُج کاری سلیس، و تہاری ٹی چہیانٹ آک خسکہ ٹی بدل مرسا ہنار۔... ولدا عجب ۽ خرخرہ اس مس، کس پائے کس اسے گٹو کنگ ۽۔ ولدا زمزیر و جولان تا تین پے تین لکنگ ناتوار بس... ولدا چُپ چپانی مس۔

کنتا ناملی ہر سیگا سس، و است انا تے در پے ترند نس۔ خڑاک آن توار بس۔ ”کسک... مَوَن آخدار“ کنتا

ہم ایلو فنتون اور زمزیر تے سرفسا داڑ داڑ ۽ شروع کرے۔ اناگت درگہ ترند آن ملنگا، و بیدس کئے کنگ آن
دا پارا پارا آن کوڑہ خلنگ ۽ شروع کرے۔ کہوک آ بندی آن بے سما وقتا پدی پننگ آن پد ہم ہرے اسکان چُپ
چپانی مس۔ ولدا کہوک آندار نارہی آن اسٹ اس بے رچی اٹ کر آربشخندہ اس کرے۔

ایلو وخت انا ارغ اسکان چاگڑ دات بے چیٹی تالان نس۔ طوبوب آک ہڑوڑا سے نا ڈرک ۽ خلسا بیداد ۽
د فیسر۔ کنتا نانت تیا ڈک اس لگا تو اولتزی ٹی بس، و جک ٹوس۔ او آزموندہ کریس کہ خلنگ انگ آچُپ
سلنگ آپین لٹ کنوئی تمک، تاکہ چیہانٹ اس پیش تمپ۔ اونا خنک سروک آ روشنائی تیبٹی خلوک نسر۔

غٹ بندیک خف توروک نسر۔ اسہ طوبوب اس ایلو ۽ گڑاس پارے۔ و روشنائی تیبٹی تاڑ واڑ اس تما۔
ہیت و کرینگ نا توار نس۔ ولدا اسہ طوبوب اس ددی نگسا درگہ غان پیشن پیش تما۔ او پدی بس تو اوڑتون پین
طوبوب نسر۔ کنتا آہن نا جولان و زمزیر تاملنگ انگ نا توار ۽ پننگ۔ و ارا طوبوب بندی ناجون ۽ گڑ و پانچ کرسا
پیش دریر۔ ایلو فک دیگ ڈوٹی نیام اٹ پیری خلنگ ۽ شروع کریر۔

ارغی تاشیف پننگ آن پد چار پین طوبوب بسر، و سیدھا ہمونگ ہنار، ہراڑے خدار سوزارنگ زمزیر تیبٹی
تفوک نس۔ سرہ ۽ پیری نس تو کنتا روشنائی خنا۔ ولدا او فک بھاز جوزہ ٹی کرینگ ترسا اسٹ اسے کوڑہ غاتیبٹ
جوان لٹ نسر۔

کوڑہ غاتا ڈک آک ہندن ترند نسر کہ کنتا وقتا توار آن ژند مس۔ و لے ہرادے دا کوڑہ غاک لگنگ نسر،
اوتینا با ۽ چُچ کریس۔ و ڈرد آن بھاز پین وڑ نسکہ۔ و لے باغان چُچ ۽ توار اس کشتوک۔

طوبوب آک خار آن چیہانٹ خلکہ۔ اسٹ اس دم درینگا تو ایلو ۽ کوڑہ ۽ نس۔ اخیر لٹ کنوک آنا چیہانٹ
مس۔ اول سرا فاؤلا بولی ٹی کرینگ نس۔ ولدا ہندا بولی ٹی بھاز پرا گندہ ۽ ہیت کرے۔ کنتا ناست آ بے کچ
شریف و کرار انکا فاؤلا قبیلہ نادر و شم بس، ہرا مندیکا قبیلہ ناشوانک نسر۔ طوبوب آک اودے کوڑہ خلسا ہنار، دا ہد
اسکان کہ اونا چیہانٹ آک خسکہ ٹی بدل مسر۔ ولدا ہر چار آ طوبوب آک تینا گند اتون او ارا ہلشسا کرینگ ترسا
ہنار۔

ہوندائی و چُپ چپانی ٹی دافاؤلا نالڑزوک آخسکہ غاتا توار برجانس۔ ولدا مندیکا بولی ٹی اسہ بسند ۽ توار اس
بس۔ ”دادے نوار بقبو، نن بایدے داڑے اسہ خلق اسے آبار رہینگن“ دا اسہ پیر ۽ بندغ اسے نا توار نس۔ داسہی
پانگ ۽۔ دافاؤلا و کنتا نادر ڈاسٹ نس۔ اودے لگا کہ او خار آن ترخک۔ او اسہ پوسکن و نادرست ۽ خلیس اسے نا
پلیوڑا ٹی بس۔ ہرا اونا ہڈ آتا ملی اسکان سر مسکہ۔ اونا است خواہس کہ او کہے۔ و دا عذاب آن جان تے خلاص

مرے۔ ولے آخا۔ اودے زندہ سلوئی نَس۔ . . بیر ہلنگ کن۔ اوتینے آجور کرسا بُت اس مس۔ بھاز ہرے آ
 اودے لگا کہ اونا دمب مننگ، خلیس و جون ناخُل کرار کرار آ کم مننگ ے۔ ولے کوپہ غاتا نیام اٹ پیغ نارہی آ
 ہراڑے آہن اٹ داغ تسوہر، خُل انا ترندی ہمون آن ہمون نَس۔ اودے لگا کہ داسہ اونا است تینا وغٹ انا مون
 ناسٹ اگا کسر آ سجننگ کیک۔ یعنی یا توکل اسہ جاگہ غاکہیر، یا گڑا طوبوب آتے بے سہب کرسا اوفتے
 خلیر۔

سی و ششمیکو بسخ

منگی تا ڈنگ و بوڈ تا کننگ کرار کرار آترند مرسا ہنا۔ کٹر ناسوب آن دافتا کچ بھاز زیات وڈا سس۔ داہد اسکان کہ مچ آزیرخون ہندا فتیان پُر نس۔ خاص وڑاٹ جون نا پُٹ والا بسخ آتا حالیت بھاز خراب نس۔ کننتا نا بغل و آف خانہ غا تیبٹی خاطر لگوک نسک۔ و ہراڑسکان کننتا نا ڈوسر مننگ کریک، ہموڑسکان او ہر وخت خوار یفسا ہنا کہ۔

گیشتری اونزنگ نا بابت گیگ پٹنگ نا چرت اٹ نس۔ ولے ولدا ہیوس مرساخن تیبٹی تے خڑ بینک آک بسرہ۔ اونا تہہ انا خار انا لمبہ وڈسا ہنا کہ، ولے او اودے شیف شاغسا ہنا کہ۔ ویل دانس کہ اوسرنگ ہم کتو کہ۔ او فیصلہ کرے کہ اودے تینا چُرت ۽ بدل کروئی تمک۔ ہرا اونا ڈو و است ۽ توننگ کے، آخا تو او گنوک مریک۔ منہ پین بندغ آتا تو ار آن ہندن لگا کہ کہ او فک مہالو آن ہندن خواہنگ ۽۔

دانس وخت دا بندغ آتا نیام اٹ بُت آنبار تموک و بھاز انگا بنگ آتیاں او داسہ بیرہ ساہ ہلنگ نا تو ار تے ہم چاہسکہ، کہ دیر ۽ سما، ۽ دیر تنگان ۽۔ داسہ او مرانا بندغ آتے ہم ہرا کہ۔ چندی تو ار تے چاہنگ نا متا ماری کر سا اودے محسوس مس کہ داسہ او تو ار تا اصل مطلب آتے ہم پہہ مسکہ۔ دا اسہ عجب ۽ احساس اس نس۔ او خف تیان خن تا کاریم ۽ ہلک۔ کرار کرار آ او کرینگ و خسکہ غاتون او ار سرہ ۽ خلنگ نا تو ار تے ہم چاہس۔ داکان بیدس اسہ عجب ۽ پد ریسہ ۽ تو ار اس ہنگ۔ ہندن لگا کہ کس پائے کس اس آہن نا ارا کا ٹم تین پہ تین آخوشکنگ ۽۔ بھاز سکوت اٹ خف توننگ آ اودے کس اس مس کہ اسٹ اس زمیر تا کڑی تے پر غنگ کن متا ماری کننگ ۽۔ وخت اس بندیک جنگ لگاہہ تو اوقتا زمیر تا تین پہ تین لگنگ نا تو ار ۽ ہم ہنگ۔

وخت انا کس چٹا سس۔ ہرا پاٹ انا پٹے غاتیا او فک تموک نسر، او فتیا چرو، وٹ والٹی تا ہولن ۽ لیم اس تفسیس۔ اونا ملی ہڑسیگا سس، ہنداٹی ہشت طوبوب کرینگ ترسا تہٹی بسر۔ اوقتا ڈوٹی کتغ تا دیگ آتا جاگہ غا دستہ والا نل و چار بھلوٹپ نسر۔ کننتا ہبکہ مس کہ او فک اسل لوچ نسر۔

دالوچ انگا طوبوب آک ہنگ تون الٹی ء شروع کریں۔ لڑا دنگا روشنائی تیبٹی اوفک ہڑتوم آکٹڈ انا پٹہ غاتا گند آتے مچ کریں و جاگہ ء سلنگ ء شروع کریں۔ اسہ ٹپ اس پر مسکہ تو اودے پیش دریرہ خالی کریہ، و ولدا پُر کریہ تے۔ طوبوب آک تینا مون تے تر شاغاسر۔ گند و کوک آتے تو ننگ آن اوقتا بوزک چوٹ مسوئر۔ اوقتا کاٹم تیا و جون تیا پٹہ غاتیان ہر نوک آگند گیک لچوک نسر۔ اوقتا ہنگ آن پدہم بندی جانا باسنی و گنداٹ چچ ء کتی اس بتو۔

ایلو وار ارغ اتوک آہڑدے ناچار طوبوب آتا جاگہ غا بھاز طوبوب بسر۔ گام تا کشکہ غان کنتا ء اوقتا کچ بیست انا کچ لگا۔ اوتینا جاگہ غا خ تے۔ اودانگ اینگ سرہ ء سرفے ہر اتو طوبوب آک چُنکو چُنکو پڑک آتیبٹی بخشنگسا، توفک و کوڑہ غاتے دوٹی ہلکوسر، و روشنائی کرسا جولان انگا بندی تا چرانا سرہ غاتا کٹڈ آسلوک نسر۔ زمزیر تا شکہ غاتیان کنتا نا پڈ اٹ خلیس آن مروڑ ہلک۔ ولدا اونا جولان کروک آنت سُر۔ بھاز خلیس و بھیم اٹ اودے لگا کہ طوبوب آک اودے آجو کنگ ء۔ انتے؟؟ داسہ و انت ویل اس پیش بریک؟ او اٹل بُت آنا ہر تموک نَس۔ اونا راستیکو بیڑی آن زمزیر نا ہمسرک کروک آکیننی اینک مس۔ سکوت اٹ خف تورے توکل بندی تا زمزیر تا ملنگ انگ نا تو اربس۔ ولدا طوبوب آک چرکا و کرسا کوڑہ خلنگ ء شروع کریں۔ کنتا ء سمانس کہ اوفک اوفتے پٹہ غاتیان ڈر فنگ خوارہ۔ ہر کٹڈ آکرینگ و چندی بولی تیبٹی چیمانٹ و پر اداس کاٹم ہرنے۔

لگوک آکوڑہ و چیمانٹ آتا نیام اٹ بندیک ہڑدوسر کٹڈ آسلنگ ء شروع کریں۔ کنتا و اونا ہم زمزیر سنگت اسہ ایلو آلچار۔ و اوقتی کوڑہ پردسا کرے۔ ولدا منہ دُ و اوقتا ن تیبٹی ہلکر و اوفتے شیف گند آتیبٹی بٹیر۔

غٹ بندیک کوڑہ غاتیان سوتیبٹی باء سخت کریسر۔ ڈرڈ آن بے حال مرسا اولوک آدرگہ غان روشنائی نامنہ سیاگ خنا۔ طوبوب بندی تے ارٹ ارٹ آخلکرہ، دھکہ تسرہ و درگہ غان پیش دریرہ۔ کنتا تینا سنگت و ولوف تون اوار راہی مس تو اونا ننگ اوڑتون آلوس۔ ہڑتوم آتا باسک آک ہتھکوی تیبٹی تفوک نسر۔ لوچ و رتیم اٹ لوجوک اوقتا است اٹ دا خلیس بس کہ داسہ اوقتا کنگ انگ نا واری بسے۔

کم و ود پانزدہ دے آن پدے انا روشنائی کنتا ناخن تیبٹی کدینہ غانبار لگا۔ اوڈوتا مک اٹ خن تے ڈکنگ ناگیگ کرے تو اونا ڈرڈ پین وڈا۔ شپا دانت تا تلف آتیان کساس مس کہ اوفک ہر اگراغا گام خلنگ ء، اوسرنگ اٹی ء۔ کور تیانبار لوڈ و ہلسا وڈوتا مک اٹ خن تے ڈکسا، اوکرار کرار آہسون مروک آخن تتون دے انا روشنائی ء ہیل کنگ نا بناء کرے۔ ڈڈوڑی تفوک آغیر و کیش تیان پُرانگا باس آن دم ہلنگ اٹ بے سہمی آن پدا ترخوک آجوڑ تے ملا و سمندری تہو اٹی ساہ اس ہلک۔ داگوا اونا زندانا اولیکو ساہ نس۔ اونا پف سفا انگا تہوانا

تاب ۽ اتنگ کتو، و او تینا سنگت تون اوار ڈغار آتما، والٹی ۽ شروع کریں۔ ایب کیب آن ہم الٹی ناتوار، زمزیر تا شلمک، نفّس ۽ کشوک آکوڑہ غاتا ترپ، طوبوب نا کرینگ و تہواٹ عجب ۽ غلبده اس نس۔

ہر اتم ارٹمیکو کوڑہ کننا نانچ آگتا تو او ڈرڈ آن بے حال مس۔ او تینا سنگت نا ٹرڈنگ ناتوار ۽ ہم پنگ۔ اوفتے ہموتم اسکان کوڑہ خلسا ہنار، تانکہ اوفک نت تیا جک سلنوس۔ کننا نرنگ کن کسر پٹنگ کن خن تے دانگ اینگ گوہی تننگ نامتا ماری کرے۔ مون پھون لڑوڑاٹ طوبوب، بندی تانت تیٹی تفوک کڑی تیٹی مرغن ۽ زمزیر خنا۔ بندیک اوانا گمان آن ہم گیشتر نس۔ و طوبوب آک ہم بھلو کچ اسے ٹی ساڑی نس۔ چلیسک بلوک آدے آوفاک مچے پین پوٹکن و بدرنگ خننگارہ۔ اوفتا مون آنا جوڑی تالپ آک نس۔ اوفتا عجب انگا پٹ آتارنگ بور، مون و خمیس نس۔ و اوفتینان بھاز آتا بانا رہی آرنو آہم پٹ نسکہ۔ منٹ اس لاغر و ایلوفک تاسبر نس۔ کس اسے نابوز آٹھپ آتا نشان نس، تو کس اسے نا ڈو، خن یا پین ہزودہ اس آلو۔ گیشتری نانچ آتیا، ولے ہلنگوک ۽ ٹھپ اسے نامک اٹ کاٹا نا نشان اس خلوک نس۔ گیشتری طوبوب آتا باٹی دان بھاز کم نس، ہنداڑتون کننا ناست آبس کہ اونا دان تے ہم ہراسر۔

کبھی طوبوب آک کوڑہ دوٹی زرس سستہ سلوک نسرہ۔ منٹ اسے تون خنجر یا عجیب ۽ آہن نا سخ نس۔ ہرافتا اسے کُنڈ آن ٹنگ اس کروک نس۔ داخل آن ایپار اسے عجب ۽ ندرہ اس نس۔ باور بفنگ نا ہد اسکان کٹپروک ۽ خرن ۽ دیر اس مونی تالان نس۔ او اجم کرسا کاٹم ۽ ہرنے تو ساتما کہ پڑپٹہ ناتوار بھلا بھلا تمبہ غاتیبی تفوک تیہن آتانس۔ ہرافک کس پائے تہو آن پُرسر۔ ایلوکُنڈ آبندغ نابلا دان بھلن بانس انا گھیر اس نس۔ داگھیر انا نیام اٹی اسے خلیفوک ۽ بایلہ ۽ آہنی ۽ گڑ اس نس، ہرانا پداٹ اسے بھلو پولو ۽ نل اس نس۔ داڑتون اوار کبھی آہن نا سخ تا کاٹم ہم خننگارہ۔ دا بھلان و آہنی آسخ تا مون بندی تا کُنڈ آس۔

ہر اتم نت تا کڑی تیٹی پوسکن ۽ زمزیر شاغارہ، تو کننا تینا سنگت آبھاز خوڑت ہرا، او ہم نت تیان کاٹم اسکان رنخ اٹ ڈب بلوک نس۔ وئی اٹ او عمورو نا پرتا کچ اٹ خننگا کہ۔ شکل و دروشم اٹ نلا وولوف قبیلہ ناس نس، و رنگ تے بھاز مون نسکہ۔ مخ آتے، ہراڑے ہراڑے کہ کوڑہ غاک لگاسر، تر پُرسر۔ و داغ تروک آ نشان "LL" آن ہم ڈر واکہ۔ کننا محسوس کرے کہ وولوف اونا کُنڈ آحیرانی اٹ ہراک، داہلہ اٹ او خلیس آن چیبناٹ کروک ایلو لغر آبندغ آتا جاج ۽ ہلک۔ دافتا جتا جتا ۽ دروشم، جون تیا خیال انا ملک اٹ جوڑ خاص انگا چیدہ غاک، اوفتا قبیلہ غاک، دُن کہ "فاؤلا، جولا، سیریرے وولوف، و پین پین" نادرشانی ۽ کریرہ۔ ولے گیشتری مندکا نسرہ۔ منہ قبیلہ اس درست متوسہ۔ اسے بندی سے نابابت او پک نس کہ ہومور و ہراسوزارنگ غدار ۽ کسے۔

او پک نَس کہ فاؤلا اس نَس، داونا مچ آجون آن بیدادی آن چُر وک آدر تفسیر۔

اودے ہم دھکہ ولٹ ترسا ہمو جا گہ غا دننگا، ہراڑے مہالو آن زمزیر میٹ تفوک دہ بندی ۽ سوردر یاب اٹ سلارہ۔ ایلو طوبوب آک، مرغن آدستہ والا برش آتے چیمانٹ خلوک آبدنی تاجون تیا خوشکارہ۔ ہر اتم سوردر یاب ۽ سورا نگا دیر کنتنا ناٹھپ آتیا لگا تو اودے ہندن لگا کس پائے مچ آجون تے خاطر ہلنگ ۽۔ اوہم تینا چیمانٹ ۽ توننگ کتو۔ اونت تارہی آن گدرینگوک آگلانی آدیر تے ہر سا کرے۔ ولدا اودے پدی ہجہ ناکیرغ آن اینگا۔ کنتنا حیرانی اٹ طوبوب آتے بولو تیانبار ’مستول‘ آتیا لکنگ، ہچ آتے تفنگ، چندی چٹ آتے ملنگ تفنگ آخنا۔ دے انا تہوش اودے وڑا، وجون آلوک گندگی تا کم مننگ آواناست مچٹ خوش نَس۔

کم وود بیست نیاڑی، ہرا سینز دہ غان بیست سال ناوئی انا نَسر، وچار چنا، لغز و زمزیر تیان بیدس، گھیر انا ایپار آن ددیہنگسا بسر۔ کنتنا تین تون اور برمتہ مروک مسن تے درست کرے۔ کل طوبوب آک اوقتا ہڑی تیانبار ہرارہ، بلکن مَنٹ اس تو تینے خواریفنگ ۽ ہم شروع کریسر۔ گڑا خار آن کنتنا نا دتر لار کرے۔ او بھاز بھلو سگ اسیٹ تینے رہی آسلوک طوبوب آجھو آن تورے۔ اوانا مٹ پین مچ مس، و خار آن دم تے بتوک۔ او پڑزہ انگانیاڑی تیان خن تے اینک کرے۔

جنگلہ ناخرک آسلوک اسہ طوبوب اس عجیب ۽ ازباب اسے ہڑتوم آدوتیٹ ہلک، زور تننگ وچکنگ ۽ شروع کرے۔ ہراڑان ندین ۽ توار اس بسکہ۔ اسہ پین طوبوب اس اسہ افریقی دھول اس خلنگ ۽ شروع کرے۔ وایلو فک اسہ چراسیٹ سلیسر۔ لغز آنیاری زینہ، وچناک اوفتے ہبکہ وڑاٹ ہرارہ۔ ولدا کل طوبوب آک اسہ مرغن ۽ چٹ اسے بیڑی تارہی آ، بندی تازمیر آتبار، ول ترسا دھول آترڈنگ ۽ شروع کریر۔ ولدا اوفک زمزیر میٹ تفوک بندی تے ہندن سننگ کن اشارہ کریر۔ ہر اتم بندیک خلیس ناسوب آن ہچ کتوس، تو طوبوب آتا بشخندہ کرینگ اٹ بدل مس، و اوفک اوفتے کوڑہ اٹ خلنگ ۽ شروع کریر۔

”درکبو“ غٹ آن بھلاوئی انا نیاڑی مندکا ٹی پارے۔ او بنتا نا پرتا کچ اناوئی اناس نَسکہ۔ مونی بس و تینٹ درکنگ ۽ شروع کرے۔

”درکبو“ اوسر وچناتے خار اٹ ہرا چیمانٹ اٹ پارے، تو اوفک ہم درکنگ ۽ شروع کریر۔ ”طوبوب آتے کسفننگ کن درکبو“، اولغز انکارینہ غاتا کڈ آہر سا توار کرے۔ اوانانت دوک، جنگلوڑ و آتا درمبشت ناوڑ اٹ سٹارہ۔ اونا ہیبت ۽ پہہ مننگ آن پد تین پہ تین تفوک زینہ غاتا جوڑیک اسٹ اسٹ آسرسا زور اٹ درکنگ ۽ شروع کریر، و اوقتا زمزیرک ڈغار اٹ لکنگ آن توار خلنگ ۽ شروع کریر۔ کنتنا تینانت تے اسل

بے جان خنا، مستک ہم دانیڑی نابا پے با ترسا شتیر خلنگ ء شروع کریں۔ اوفتا وڑ بھار جوان نس، و باگل نا ٹھپوک پاریرہ کہ ہرا وڑ ہرن طوبوب آک کل نیڑی تے کشتی نا تہارا گانگ آئیٹ درسا اوفنتون کچک آتینا بار کیرہ۔ اوفک خوشی نشان ترسا کوک اٹ پاریرہ ”طوبوب فا“ (طوبوب آتے خلبو) لغز آرنینہ غاک ہم اوفنتون اوار درمبشت کرسا ”طوبوب فا“ پانگ ء شروع کریں۔ طوبوب آک خوش نسر، بلکن بھار آک تو خوشی آن چاپ ہم خلکہ۔

کنتا ہر اتم اسہ مندرو ہولن ء طوبوب اسے تینا کڈ آبنگ آخنا تو اونا گوڈ آک سلیسر، وین تے باڑس، اوڑتون اوار ہمو بھلا طوبوب نس، ہرانا بوز آٹھپ اسے نانشان نس۔ اودے خنگ تون ایلوکل بندیک ہم اسہ وار آ چپ کریں، بیرہ مستول آتفوک آچچ آتا پر پٹہ سلیس۔ ایلو طوبوب آک ہم چپ کریں۔

خاراٹ کوک کرسا بھلا طوبوب تینا سنگت آتے بندی تیان مڑ کرے۔ ولد تینا پیٹی آن اسہ بھلو گڑ اس کشا، ہراٹی ہشکن ء ہشکن ء گرو شک تروک ء گڑا سواروک نسر، ہراڑان اوفک جولان آتے ملارہ۔ ولد اتیہن پٹی آمزہ جون، بندی تا لغز آجون تیا خوڑت ہرا، واد ہر کس ناجون آکوڑہ غاتیان مروک آٹھپ آتے دیر چلاخ خنا کہ یا داغ تروک آجاگہ غاتاٹھپ آتیان غیر تے پیش تمنگ آخنا کہ تو بڑاڑا گانگ طوبوب آن ڈبی ء ہلکک، وٹھپ آپچر ء گڑاس خوشکا کہ۔ بڑاڑا گانگ طوبوب مینٹ ہم جولان تیان خراب مروک آباسک و بیڑی تیا پوشکن ء پٹی پوک ترسا ہنا کہ۔ اونا مون آکنتا ء درست کننگ ناچ ء تاڑاس خنگتو کہ۔

ولدا ناگت طوبوب آتانیام اٹ غوغا اس تما۔ کنتا تون اوار اتلوک آ مسڑ سٹسا ہنا کہ و چیمانٹ خلکک۔ ہبکہ غاگاٹ اودے ہلنگ کن مونی بس تو او چیمانٹ اس خلسا جنگہ غان سور دریا ب اٹی جُپ اس خلک۔ جیہن پٹی او بڑاڑا گانگ طوبوب مسڑ ء بچفنگ نا کوشست متاماری کروک آتے کوڑہ خلنگ ء شروع کریں۔

بھلا چچ آگلوک طوبوب دیرانا کڈ آ اشارہ کرسا کوکار ء شروع کرے۔ بندیک چک ہڑسار ہرا تو مسڑ دیر اٹ تار خلنگ اٹی نسک۔ خڑاک دیر آن پاش ارا مچھی نا پڑہ اونا کڈ آ بسرہ۔ ولدا اونا چیمانٹ نا تو ارمس۔ وتر ء بار نوک ء تو ارا چیمانٹ اس۔ ولدا دیر اٹ چک و تاڑاس بنا کرے۔ مسڑ اودیم مس۔ وادنا جاگہ غادیر اٹی حسین آ لپ آک سلیسر۔ اولیکو وار بندی تے بیدس کوڑہ خلنگ آن زیر خون اٹی ایسر، وز مزیر تییٹی تفسیر۔ کنتا نا کاٹم چکر کریک۔ پیش نا تہو آن پذیر خون نا گند سنگن نا وڑاٹ الو۔ روشنائی آن زیر خون اٹ بننگ آن پد تہاری پین زیات خنگا کہ۔ ولدا زرس سستہ اسہ پین پوسکن ء ہڑوڑ اس مس۔ کنتا نا ہیل کروک آخفک کساس کریر کہ شیفکو ڈاکہ نابندی تے زی آانگ انگ۔

زرہ سے آن پدا سٹ اس کننتا ناخف انا رہی آ بس وُحسُ حُسُ کرے۔ ”جولا؟“ کننتا ۽ وولوف بولی بتو کہ۔
 ولے اودے سانس کہ مندکا مسافر یا واپار تے وولوف ومنہ پین بولی تیبٹی ”جولا“ پارہ۔ اونا است ترند آ در پنگ ۽
 شروع کرے۔ اوتینا کاٹم ۽ زرس پدی پیری ترسا پارے ”جولا مندکا“ ساہت اسے کن ہچ ۽ ورندی اس بتو۔ کننتا
 بے قراری اٹ ورندی کن ہر وک نس۔ اونا است خواہس کہ وِخ کہ اوتینا الہ غاتینا بار کبھی بولی تیبٹی ہیئت
 کننگ کرو سس۔ ولے داڑے الہ غاتا گمان آن ہم او شکی مسکہ۔

”وولوف جیبو یومنگا“ کننتا چاہس کہ دا ایلو بندی نا پین ۽۔

”کننتا کننتے“ او حُسُ حُسُ اٹ ورندی تس۔

اوفک تین پہ تین تینا بولی تیبٹی اسہ ایلوتون ہیئت کننگ کن متا ماری کریر، دا لیکو کافو نا چنا تینا بار اسٹ ایلو
 نا بولی نالوز آتے ہم ہیل کننگ نا کوشست کر سا ہنار۔ چچی نا وخت آ مونگ پھلی نا کشار تیبٹی ٹو ہو گری نا وخت آ
 فولانی شوان نامر آن خننگوک آخرا اونا است آ بس۔ ہمو تم اونا است خواہس سس کہ اودا بدر آ بندغ تون زرس
 ہیئت کننگ کرو سس۔ ہمو است خواہی داسہ وولوف کن ہم ودی مسو سس۔ اوفک کبھی ہفتہ غان جولان تیبٹی
 بندی نسر، ولے ولدا ہم تین پہ تین کن بدر نسر۔

کننتا تینا است اٹ، داکان ایکان بنوک آ وولوف لوز آتے پینگ شروع کرے۔ اودے سانس کہ اونا
 سنگت ہم ہندن کننگ اٹی ۽۔ چچی نا اسہ پین ساہت اسے ٹی کننتا محسوس کرے کہ ایلو کنڈ آ تموک آ بندغ ہرا
 مدام چپ ۽، اوقتا ہیئت آتے خف تورک۔ اودے احساس مس کہ دے انا روشنائی ٹی اسہ ایلو ۽ خننگ آن پدکل
 تین پہ تین ہیئت کننگ نا کوشست اٹ نسر۔ زیر خون اٹی حُسُ حُسُ نا یوگگارہ نسکہ۔ داسہ بیرہ ہمو تم چپ چپانی
 مسکہ، ہرا تم طوبوب آک اِرخ نادیکچہ یا چجہ نا گند آتے سفا کننگ کن بسرہ، ولے داسہ پوسکن ۽ چچی اس
 نسکہ۔ ہرا ٹی خڑکی ویکٹی نا تا اثر نسکہ۔

سی و ہفت میکو بسخ

ایلو وار ہر اتم اوفتے زی آدریر تو کنتنا کوششت کرسا تینا رہی انا آڑی تفوک ۽ ہرا۔ اوزیر خون اٹی اونا چپیکو کڈ آتموک نسکہ۔ اوسریرا قبیلہ ناس نسکہ۔ وئی اٹ کنتنا نا کچ نس۔ و اونا مچ آجون آکوڑہ غاتیان کیمہی ٹھپ آک نس۔ ہرافتیان کیمہیک روہڑ و نس، ہرانا سوب آن اون مچ نزداکہ، و کنتنا ۽ خار بسکہ۔ سیریرا ناخن تیشی ہنگ تون کنتنا ۽ ملال و خار بس، اوداسکان تین پتین آہر ارہ کہ اسہ کوڑہ اس کنتنا ناچ آگاہ۔ دک ہندن ترند نس کہ اوگوڈ آتیا مس، اونا تہٹی خار انا خار اس زراب کرے۔ بادوی آن تے اسہ زوم آن پڑ ۽ توار اس پیش تما۔ او طوبوب ۽ کیرغ کنتنا کن جپ نس، ہراسٹسا اینک کرے تینے۔ کنتنا لوڈ و کنگ و آڑی تفوک تون اوار ڈغار اٹ لگا۔ ایلو فک اوقنا داپار ایپار آن مچ مسر۔ طوبوب نا خنک خار آن کرچ ہلکر۔ و او کنتنا و وولوف ۽ جوان منہ کوڑا سٹ نس۔ کنتنا تینے پدی کنتنا نا کوششت کرے تو اونا ترک آتیا دک آک لگار، ولے او و وولوف وڑ اسیدٹ بش مننگ اٹ سر سہب مسر، و ہموفتون مونی گام کریر، ہرافتے سوردر یابی دیراٹ سلنگ کن دریرہ۔

ساہت اسے ٹی اونا چیمانٹ ایلو بندی تا چیمانٹ تون اوار دھول و عجب انگا ساز اتون اوار تما، ہرادے طوبوب آک بندی تے ناچ مننگ کن خلک رہ۔ کنتنا و اونا سگت ہندا خلنگ آن ہندن بدحال مسوسر کہ اوقک اسہ وار ولد اچھی لترپ مسر، ولے کوڑہ غاتا دک آک اوفتے دم دستی درمبشت آبیوس کریر۔ کنتنا نا خار ہندن ترند نس کہ او ”طوبوب فا“ نا توار تے ہم بنتو۔ ولدا ہر اتم اوفتے دوارہ زیر خون اٹ بند کنتنا تو اونا است اٹ طوبوب ۽ کسفننگ نا بھلو است خواہی اس ودی مس۔

ہر منہ دے آن پد ہر ہشت انگا لغز آطوبوب آک بسرہ و اوقنا جاگہ غارخ تے کڑارہ، ٹھپ آتیش پڑ کریرہ و پیشن دریرہ۔ کنتنا چپ تموک بھاز خار اٹ طوبوب آتا پوشکن آگرو شک آتے ہرا کہ۔ ہر اتم اگہ طوبوب اس کسر اٹ تموک غلاظت آتیا لغوشٹ کرسا تما کہ تو بھاز کرینگ تسکہ۔ بندی تا پڈ آتا خراب مننگ آن غلاظت آتا کچ وداسس، و پاخانہ غاتا دیرک و ہسا شیف چٹنگ نسرہ۔ مون ناوار ہر اتم اوقک زی آتسر، تو او اسہ بندغ

اسے خنا، ہر انانت انا ٹھپ کا باڑ مسلاس۔ سردار طوبوب اودے درمان ہم کرے، ولے چچ متو۔ ٹھپی آ بندرغ زیرخون ناتھاری ٹی بھاز چیمانٹ کریک۔ ایلو وار اودے سیبو ترساری آدروئی تما۔ کنتا خنا کہ اونا مون مروک آنت داسہ کا باڑ مننگ ۽ شروع کریس۔ و ملنگ انگ آن پد گند کریک۔ ہر اتم ایلو فک زیرخون اٹ ہنار تو اودے زی آتوریر۔ منہ دے آن پد نیٹریک باگل ناچم اٹ کل ۽ پاریر کہ اونا نت ۽ گڈانو۔ واسہ نیٹری سے اونا درمان کن پن کننگا کس۔ ولے او ہون کسک۔ و اونا لاش ۽ سور دریاب اٹی خسار۔ ہر اتم طوبوب آک ولدا جاگہ ۽ سفا کننگ کن بسر، تو اوفک آہن ناخسین کروک ۽ ٹکر بالٹین تیٹی بٹیر، ہر اوفک بھلو باف اس کریر۔ و زیرخون ناگند زرس کم مس، ولے بھاز زروت ولدا بوداک کاٹم ہرنے۔ کنتا ۽ لگا کہ دا آرد اونا پف و سل آن اسل ہنپر و ۽۔

بندیک داسہ مُست آن جوان ہییت و گپ کریرہ، ہندا سوب آن طوبوب آتاہنگ تون خُس خُس ناہڑمبہ مسکہ۔ بدر ۽ بدر ۽ لوز تین پتین ۽ پاریرہ، دا ہدا اسکان کہ بھاز بولی چاہوک آک دافتا مطلب آتے ہم پاریرہ۔ داٹان غٹ پوسکن آبولی تے ہیل کننگ ۽ شروع کریر۔ اوفک دا ہییت آخوش نسر کہ اوفک ہر اہییت آتے کیرہ طوبوب آتے ساتمپک، و اوفتیٹی ایلی وڈل وڈول جوڑ کننگ نا احساس ودی مننگ نس۔ چندی خلق و قبیلہ غاتیان تعلقداری آن پد ہم اوفتیٹی ہندا جاگہ و قوم تا پرخ کشا ہنا۔

ایلو وار ہر اتم اوفتے زی آدیر، تو جولان خلوک بندیک ہندن ہنارہ کس پائے پریڈ کننگ اٹی ۽۔ و پدی بنگ نا وخت آمنت اس تینا جاگہ غاتے بدل کریر، تا کہ ہییت و گپ ۽ زیات ترندی اٹ مٹ و بدل کننگ مرے۔ طوبوب آتے دا بدلی ناچ ڈرک لگتو۔ یا گڑا اوفتے دا گڑا نا چرت الو۔ یا اوفک بندری تیٹی پرخ چچ کننگ کتوسہ۔

داسہ زیرخون اٹی چندی سوج آک چست مسر۔ ”ننے ہرانگ دننگ ۽؟“ دا ہییت آ بھاز خرین ۽ ٹامب شیمب اس مس۔ واسٹ اس پارے ”دا ہییت ۽ پاننگ کن کس ہم پدی بتنے۔“... ”انتنے کہ اوقتا کاٹم ۽ کنیرہ۔“ اسہ ورندی اس بس۔ ولدا سوج اس مس۔ ”ننا بنگ ۽ آنس وخت مریک۔“ دا ہییت آ بے کاٹم کساس کننگا۔ اخیر سوج ہمو بندری اسکان سر مس، ہر اٹنگ اسے آن بروک آروشنائی آن حساب خلسا ہنا کہ۔ او پارے کہ ”بھلا کشتی ۽ ہڑدہ دے مریک کہ راہی منے۔“

طوبوب آتا ارغ اتنگ یا سفا ئی کن پننگ اسہ ہییت اسے نامٹ و بدل آچ ۽ دے اس ہم لگا کہ۔ اوفک اسہ ایلو نا درست کننگ کن سوج کریرہ۔ ”داڑے برا کندا خلق آن کس ارے؟“ ولدا کرار آ ورندی بسکہ ”ای، جبون

سلہ، ہمو جاگہ ناسے اٹ“ اسہ دے ہر اتم وولوف سوج کرے ”جفورا خلق آن کس ارے داڑے؟“ تو کنتنا خوشی آن ترخا۔ او وار اتون ورندی تیس ”اؤ، کنتنا کنتے۔“ او کم وود گھنٹہ سسکان ورندی کن خف تے شوکڑ بیفیسس ”اؤ ہندا پن نَسکہ، ای ماتی خلق انا دھول ۽ بنگوٹ۔“ ورندی ۽ پنگ تون کنتنا گڑک اٹ ہو غنگ ۽ شروع کرے۔ اوناخن تامون آ، مَسن تموک آتہہن آ کہوک آپوری نادا پارا اپار آن سلوک تینا ارا والا تا دروشمک گوہی کریں۔ خلق انا حوالی کل ۽ دا ڈری آ حوال ۽ ترو۔ غٹ عمورو، بنتا، لاین، سووادو و غڈ و آمادی تون است ہسونی کن برور، اوقتا رہی آ تور، ہو غور۔ دھول خلوک آک پارور کہ کنتنا کنتے پنی ۽ مارا سمدامی کن گم منے۔ ہیبت وگپ نا وخت آپوسکن ۽ پوسکن ۽ سوج چست مسر۔ ”دا کشتی نا طوبوب آ امر جہو کنتنگ مریک۔“ ... ”کس اسے ہندن ۽ گڑا سے ناسا، ہراسلہ نا وڈ کاریم اٹ اتنگ مرے؟“ کس ۽ سما لوکہ۔ زی آ کس اس ہندن ۽ نزوری یا ڈیوالی اس خننے، ہرانا فاندہ ۽ ہر فسا انا گت جہو کنتنگ مرے۔ دانا ورندی ہم نئے اٹ نَس۔ کل آن اہم ۽ حوال اس نیاڑیک اوفتے ناچ انا وخت آتسر، اوفک پاریر کہ دا کشتی ٹی کم وودسی طوبوب ۽۔ اوفک زیات ہم مننگ کریہ۔ ولے نیاڑی تا حساب ناسہی مننگ نا گنجانشت نَس۔ نیاڑیک پاریر کہ مہالو طوبوب آک گیشتر نَس، ولے ولدا پنچ کسکر۔ اوفتے تہہن ۽ پنچ اسیت پیڑ سا سور دریا ب اٹ بیڑ۔ دا وخت آتہہن پٹی ۽ طوبوب اس اسہ کتاب اسے آن گڑا اس خوانا کہ۔ اوفک باگل نامک اٹ داہم پاریر کہ نیاڑی تا گچین کنتنگ نا وخت آ طوبوب آک تین پہ تین نہارتینا بار جنگ لگرہ۔

زینہ غاک نیاڑی تا باگل تا مفتور نَس، ہرانا سوب آن زی آمروک ہر واقعہ نا بابت اوفتے سما تما کہ۔ ہر افتیا اوکان پذیر خون اٹ ہیبت وگپ مسکہ۔ ولدا اسہ پوسکن ۽ گچینی اس دابس کہ شیفکو ڈا کہ نابندی تتون اوقتا حالی حوالی مس۔ پوروچی آن پددرگہ نا خرک آ سوج اس چست کنتگا کہ ”شیف آ آخس بندغ ۽؟“ زہ سے آن پد ورندی سفر کرسا کنتنا نا ڈا کہ اسکان سر مسکہ ”نن کم وود شست اُن۔“

دا حوال آک اوقتا زندہ مننگ ناسٹ اگا وسیلہ نَس۔ ہر اتم پنچ ۽ حوال اس متوکہ تو اوفک تینا ارا، خلق، کسب، کشار و شکار نا ہیبت آتے کریہ۔ طوبوب آتے کسفننگ و کسفننگ نا وخت انا پک کنتنگ نا بابت ہڑوے اختلاف ودی مسکہ۔ منٹ اسے ناسلاہ نَسکہ کہ امر کہ مرے، بروک آداری آدننگ نا وخت آبایدے اوفک طوبوب آتیا جہو کیر۔ ایلوقتا سلاہ ٹی جوان ۽ وارخواہی سے کن ہندنگ نا پاننگا کہ۔ ہر اتم شرہ ٹی خریدی بسکہ تو اسہ بزرگ اسے نا توار کل ۽ چپ کرفیکہ۔ ”خف تو بو! قبیلہ و بولی تا جتا مننگ آن پدہم ن اسہ قوم اسے اُن، ن داڑے بایدے اسہ خلق اسے آنا رہیٹنگن۔“

زیرخون اٹی امنائی ٹُخس ٹُخس آک مسر۔ داتوار ۽ مہالو ہم بنگوٹسر، ہرا اوفتے فریشانی ناوخت آسلاہ تسکے۔ داتوار اٹی آزموندہ، حکمت، ودانش تسکے۔ بھازرُوت دا ہیبت تالان مس کہ دا ہیبت آتے کروک آتینا خلق انا ”القاء“ تسکے۔ زرہ سے آن پدا وولدا پارے، کل انا امنائٹ اسے سروک اس بایدے پن کنگتے۔ و طوبوب آتیا جاپو کرسا اوفتیا سرسہب مننگ نا ڈٹ و ڈول اس امنائی اٹ جوڑ کنگتے۔ انتنے کہ طوبوب آک نئے بیرہ منظم بلکن سلہہ بندہم تسرہ، اونا ہیبت ۽ امنائٹ کنگا۔

ایلو فتتو ن تعلقداری نا پوسکن آوگچین آاحساس دا گند، غلاظت، بوڑ و ہل تا آزاری تے کنتا کن کم کریر۔ ولدا اسے گرتی اس گوہی کرسا اوڑسکان سرمس، ہرانارداٹ شیفکو ڈاکہ ٹی ہم اسے غدار اسے ناگمان مسوس۔ اسے نیاڑی اس باگل نامک اٹ پارے کہ اوہم ہموفتیان نس، ہرافتاخن تے تفسیر، و ہموفتے داغدار زمزیر تیشی تھے، وکشتی ٹی داڑے ایس۔ ہراتم اوفتاخن تیان پٹی تے ملار، تونن ناوخت نس، و لے او طوبوب ۽ ہنداغدار ۽ شراب تننگ آخنا۔ ہراتم او اٹل نشہ مس، تو اودے پنچے بوئڈا کرسا زیرخون اٹی چکسا دریر۔ نیاڑی دُن تو داخس پک درست کتو کہ تے، و لے داخس پک نس کہ او شیفکو ڈاکہ ٹی ایلو بندی متون اوار تفوک ۽۔ ومون ناغدار نا ابد ۽ خنگ آن پداوہم خلوک و گرتی تیشی اختہ نس۔ کل ۽ گمان نس کہ اودے طوبوب آتا بولی ہم بروء، و او تینا جان ۽ پچفنگ کن طوبوب آتے اوفتا تدبیر آن معلومدار کروء۔

کنتا سبر ۽ ہل اسے زمزیر تیان اینک کنگتے ناوخت آچرت اٹ ہنا، او است اٹ پارے کہ کئے داغدار تا مہالو انتنے سامتو، دانا سوب دانس کہ داوڑانگا بندغ آمیت خلق اٹ رہینگ ناجیرت آلو۔ انتنے پت پاشی نارند اٹ کسفننگ نا خلیس مسکے۔ اونا است آبس کہ خلق اٹی عمورو و اوڑان بھلا وئی انا بندغ آک ننگان خاخرنا چار آ تولوک دا خلیس آتیا ن افس فریشان مسرہ۔ ہرا دے کنتا ناوئی اناک بے گرج نکارہ۔ اوفک پک تسر کہ اوفک دانا اٹل گواچی مفسہ۔ و لے داسے او بھلا تا چرت ۽ پپہ مسوس۔ اوفک اوڑان جوان چاہسہ کہ گیمیا ٹی افس سوزارنگ ۽ غدار تالان اریر۔ انتنے کہ سزامننگ آن پدہم خر مہر ”ساسو بورو“ چناک، یعنی بے پاڑ، ہرافتا باوہ غاک طوبوب تسرہ، بھاز جوانی اٹ درست مسرہ۔ و لے کل تا آخا۔ کنتا نا است آخلق انا اسے مسر اس بس، ہرا طوبوب آتا بندی گری آن نراس بسوس، و پچچائیت نامون آتینا ساسو بورو چناتا ویل ۽ چست کریس۔ او است اٹ پارے، سماف اونا بابت انت فیصلہ اس مسوس؟

او بنگوٹس کہ منہ بے پاڑ ۽ بندغ طوبوب آتیا بیرہ نیل، خمین، و پیل انا دنان بہا کریرہ۔ و لے سد آتا کچ اٹ بندغ پین ہندن ۽ ہم تسر، ہرافک خلق آتے ہشارہ و مخلوق ۽ برمتہ کنگتے اٹ مکک کریرہ۔ مَعث اس پاریرہ

کہ کمندنا چٹ اٹ گٹ کر سا بوز آلوت اس تخارہ۔ مَنٹ اس پاریر کہ برمتہ غان پد کسرا ٹی بے پاڑ آ بندغ آک اوفتے بھاز بے ڈردی اٹ خلکر۔ ہراڑان اسہ پڈ پُرء نیاڑی سے نا چنا تما۔ اسہ بندغ اسے ناٹھھی آچنا ۽ تر پُچر کہنگ کن الار۔ کننا ناخاردا وڑانا ہیبت آتا بنگ آن پین وڈا کہ۔ تارمہ ٹی پچی تموک اونا است آباوہ نا پنت و شونک بسرہ۔ ہر اتم او، اودے ولاین ۽ کوسی کننگ آن توریکہ۔ کننا موخا مرسا است اٹ پارے کہ وَخ کہ باوہ نا پنت و پرمان تیا عمل کرو سٹ۔ دا چرت آن اونا است خوڑت مس، کہ داسہ او اسل باوہ نا توار ۽ بنگ کپک۔ زندانا ایلوو دیک امر کہ مریر، داسہ اودے تینٹ سحفوئی تمک۔

”ہر گڑا ٹی اللہ نا منشا مریک۔“ القلاء نا بیان ہر اتم جوڑ و خف تیان مرسا کننا اسکان سر مس، تو او وولوف نا خف اٹی خُس خُس اٹ ہندا ہیبت ۽ کرے، ولے اسہ ساہت اسے آن پداو دے درک مس کہ وولوف ایپار نا بندغ ناخف اٹ ہیچ پاتو۔ زرس سحفنگ آن پداو است اٹ پارے کہ مننگ کیک کہ او کلہو ۽ جوانی اٹ بیان کننگ کتو، گڑا و ولد خف اٹ تے پارے، تو وولوف ڈردی مرسا ترند آن پارے کہ ”اگہ نا اللہ نا ہندا منشا ۽ تو امی شیطان ۽ منوہ۔“ تارمہ ٹی کیہیک اوڑتون امنا کریر و کیہی جاگہ غاتیا ہندا شمرہ بنا کرے۔

کننا اسل تہہ آن ہیجا۔ اسہ کافر اسے نارہی آلیٹنگ نا گمان اونا ملی ٹی خاخر اس لگنے۔ اللہ غا ایمان اودے اونا جند آن ہم زیات دوست نس۔ داتم اسکان او تینا ہم زمزیر ۽ سنگت و اونا سلاہ نا شرف ۽ کریکہ۔ ولے داسہ اودے سا تما کہ اوقنا نیام اٹ ہیچ ۽ سنگتی اس مننگ کپک۔

سی و ہشتمیکیو بسخ

داواری آنیٹریک شیر انامک اٹ پاریر کہ او فک سلہہ ناوڑ اٹ کاریم اٹ اتنگ کن منہ کاچو و پین گڑا
ڈرانو۔ داسہ زیر خون اٹی بندغ آک اراجتا جتا پڑک آتیمی ونڈ مسوسر۔ زوت جلوہ ناخ تف آتا سروک اسہ
ترند، و بوز آخیال خلوک وولوف اس نسکہ۔ زی آکل اودے گنوک آتینبار زمزیر تے سرفسا، جوڑ تے گٹ ہلسا
درمبشت آخناسر۔ ہر اڈے طوبوب آک ملنڈ اس تکسا چاپ خلسا ہنارہ۔ ایلو پڑک ہرا جوان تیاری ناخ
تف نسکہ، ناسروک مچے کم سوزاء فاؤلا اس نس، ہرا سوزارنگ آغدار ۽ گٹو کر یس۔

وولوف ۽ امنہ کروک آک مچٹ نس، اونا پاننگ نس کہ ہر اتم طوبوب آک زیر خون اٹی بسر، تو اوفتیا جلوہ
کننگے۔ اسٹ تو تارمہ ٹی بندیک اوفتے جوان خترہ، ولد اتہاری ٹی رول تننگ ناگمان ہم زیات مریک۔ ولے
ایوفک داڈ وڈول ۽ گنوک اس گوندار۔ اوفتا پاننگ نس کہ داوڑ کننگ آن زی آطوبوب آتا جھلو کچ اس بچک،
واو فک زمزیر تیمٹ تفوک بندی تے ہل تینبار کسفرہ۔ ہر اتم وولوف و فاؤلا نابندغ آک شرہ کرسا چرکا و اسکان
سر مسرہ تو القلاء نیام تمسا اوفتے کرار اہیت کننگ نا پاریکہ، کہ ڈن مف کہ طوبوب آک اوفتا ہیت آتے ہز۔

کنتا ۽ ڈٹ وڈول آتون چغز آلوکہ۔ او جنگ اٹ ندر مننگ کن ہم تیار نس۔ اودے مرک انا خلیس چچ
گہس آلوکہ۔ ہر اتم آن اودا پک کر یس کہ داسہ اوتینا آرا، و ارا والا تے اسل خننگ کپک، او تینے آن ہیج
ہر فیس۔ اونا اسٹ اگا خلیس دانس کہ ڈن مف کہ او طوبوب اس جہنم آگدریفنگ آن بیدس کسپ۔ ولے
گیشتری ناخیال اتون امنہ، یعنی فاؤلا، ناکنڈ آن نس۔ کنتا چاہسوسس کہ بندی تاگیشتری کچ مندکا نسکہ، ودا
ہیت ۽ ہر مندکا چاہسکہ کہ فاؤلا تینا دشمن ۽ اسل بشچپک۔ اسل کہ انتظام کن اوفتے مچ آزند ہروئی تے۔ اگہ کس
اس فاؤلا سے کسے و زنگ اٹ سر سہب مرے تو کہوک آنا مار بیر ہلنگ اسکان آسرات تولپک۔

”نئے تینا امنہ مروک آراہشون ناکماشی ٹی سیوت کردی تمک۔“ القلاء سلاہ نس۔ داہیت آوولوف پڑخر
کرے۔ اصل اٹ گیشتری فاؤلا تون تفوک نس، ہندا سوب آن ودمستی تینا اولیکو پرمان ۽ جاری کرے۔“ نن

بایدے شیر و کاب آنبار طوبوب آتا ہر سر جز نا جاچ ۽ ہلین، و وار رسیدنگ تون جلمو کین۔“ او پنت و شون کرے کہ نیٹری تاسلاہ نارداٹ زی آدر مبشت نا وخت آوفک تینے خوش نشان ایتر۔ داٹان اوفتے کن گاٹ تروک آک بے چکار مریرہ۔ و اوفتے اناگت کسفنگ آسان مریک۔ ایلودا کہ ہر بندغ اسہ ہندن ۽ گڑ اس خن اٹ غلے ہرا گرج انا وخت آسلبہ نا وڑاٹ کاریم بدنک کے۔ کنتا خوش نس کہ اوزی آجنگہ نارہی آتقوک ۽ آہن اس خناس، ہر ادے او تومر آنبار تینا خڑک آسلوک طوبوب نا پڑاٹ خلنگ کیک۔ ہندا گمان تون اونا ہورک سیخ ۽ سوگو ہلنگ نا وڑاٹ مچ مسرہ۔

ہر اتم کہ طوبوب آک کوڑہ غاتے خلسا، و چرکا و خلسا زیر خون اٹ پتر بیگارہ، کنتا نہار اسے آنبار تینا ساہ نا توار ۽ توریکہ۔ کن تا نگو نا پنت ۽ او گیرام کتویسس، کہ انت اس کہ اللہ تعالیٰ ساہدار تے ہیل تسنے، ہمودے شکاری ہم بایدے ہیل کے۔ یعنی جان نا دشمن شکاری نا ڈکوکائی اٹ چاروکی ۽ کنگ نا وڑ۔ کنتا مسن تموک پُرت اٹ ہنا کہ کہ طوبوب آک اوفتے ڈکھیا کرسا آخس خوش مریرہ۔ او بھار خاراٹ ہمو ساہت آتا بابت سحیفیکہ، ہر اتم طوبوب آک بندغ آتے کوڑہ خلسا ٹا کوخلیرہ۔ ہمو بندی تے ہر اتم جون آمہالو آن ٹھپ آک کاباڑ مسنو، ولدا اوفک تینا جون تیاچٹ بلوک دتر نالپ آتے بھار خاراٹ پاک کریرہ۔ او تموک تموک تینا است آہمو نیٹری تے ایسکہ، ہر اتم طوبوب آک زوراٹ کشتی نا تہار اناگا جاگہ غاتیا دریرہ۔ او ہندا نیٹری تا چہیانٹ آتینا بار ۽ توار محسوس کریکہ۔ دافتا جند ۽ زاکاراف؟ مننگ کیک ہندا سوب آن اوفک ایلو نیٹری تارنداٹ کچک آتینا بار گوہی کیرہ؟ ہندن لگا کہ کہ طوبوب آتا است اٹ کس اسے کن شرف اف۔ نئے اوفک کس اسے نا عبادت ۽ کیرہ، نئے اوفتے دیوتا اس ارے۔

اسٹ اناگا ہرا گڑا کنتا نا چکار ۽ طوبوب آتا کسفنگ آن اینک کریکہ، او ہل نسکہ۔ ہر اتم دے پے دے آ خلیس کم مسکہ۔ ہر اتم اوفک غیر یا ٹھپ اسے نا دتر تے پوشارہ تو اوفتا بروت آتیاں کنتا نانت تا نیام اٹ غنلو اس ودی مسکہ۔ ولے بوڑک مون ۽ اولیت تسرہ، اوفک مدام خن تا کوک انا نمسی یا گرانزاٹ مچ مروک آکیش تے کنگرہ۔ اوفک مدام جون ۽ خوار بیفیرہ، تا کہ ڈو بوڑا سیٹ لگے و اوفک زیل اٹ اودے کسفنگ کیر۔ ولے ہل و بوڑتیاں ہم زیات خواری پائی آپہ غاتیا لیٹنگ نسکہ۔ ہراٹان کنتا نا کوپہ، سروشک، و گلک آک خل آن ہشنگارہ۔ زی آوا ایلو فتا جون تیاٹک ولپ ۽ گڑا خنا کہ۔ اگہ کشتی وخت اس شیف بڑ یا دانگ اینگ سرا کہ تو او جون انا خل آن پین چہیانٹ کریکہ۔

کنتا زرس خوڑت ہرا کہ منہ بندغ اس ہرا لاشہ غانبار خننگارہ۔ اوفتا مونک ہندن خننگارہ، کس پائے

اوفک کسکنو۔ دا ہد اسکان کہ طوبوب آتا کوڑہ خلنگ آ اوفک اسل زرس سُرارہ۔ غلاظت آتاسفائی آن پد ہم اوفک درمبشت اٹ بشخ ہلوسہ۔ ہراڑا ہینہن پٹی آ طوبوب فریشان مرسا اوفتے تولنگ ناموکل تسکہ، و اوفک گوڈ آمیت سرہ ۽ تسرہ توسرہ۔ اوفتائج آن دتر آتبار ۽ تنک ۽ گڑا دبارہ۔ بھلا طوبوب اوفتا کاظم تے بڑا کر سا اوفتا بائی گڑا اس شاغا کہ، ہراڑان اوفک ہجانارہ۔ منٹ اس بے سا مرسا تمارہ، ہرافتے ہر فیہہ زیر خون اٹی دریرہ۔ اوفک اسٹ اسٹ آکھسا ہنارہ۔ کنتا ۽ سانس کہ اوفک تینا وڑاٹ دُن پامہالو آن کسکو سمر۔

ولے فاؤلا نا پرمان نارداٹ کنتا و ایلوفک زری آ درمبشت نا وخت آ خوشی نا تا ترسا ہنارہ، دُن تو اوفتے کن است آزاری ناسوب نس۔

اگہ طوبوب آک مچٹ است جم مسرہ، تو بندی تے کوڑہ ہم کم لگا کہ۔ وزرس ہرے اسکان دے مون آ تولنگ کن ہم الارہ تا۔

سور دریاب ناسورا نگا دیر و جون اناسفائی نا خواری تے سنگن آن پد کنتا و ایلوسنگت آک زری آ تولوک طوبوب آتاسر جز آتے چکاسارہ، کہ اوفک ہرا وڑاٹ جنگلہ نارہی آ آنس آنس مری آسلوک ۽۔ ودا کہ اوفک تینا سلہہ غاتے مدام تینتون تخارہ۔ اگہ اسہ طوبوب اس ساہت اسے کن ہم توفک ۽ تینے آن سستہ الا کہ تو غٹ بندی تا ختک ہموٹی سخت مسرہ۔ زری آ تولوک ہرا تم اوفک طوبوب آتا کسفننگ نا چرت اٹ ہنارہ تو کنتا نا چکار ہمو بھلا آہنی آ سیخ آہنا کہ، ہرا گھیرا انارہی آخننگا کہ۔ اودے درک مسواس کہ اسل انت اس کہ کروئی تے، دا سلہہ ۽ تینائی کنتگ الی ۽، اودے سہا تو الو کہ کہ دا انت اسے، ولے او آنس چاہسکہ کہ دا بھاز زوراک ۽ گڑا سے۔ ہندا سوب آن تو طوبوب آک دادے داڑے سخت کرینو۔

او ہمو طوبوب آتا خننگ آن فریشان مسکہ، ہرا کشتی نار یڑا ۽ وار اس دانگ، وار اس اینگ پیری ترسا مون اٹ خلوک نیم گڑک خر مشی آ آہن ۽ ہر سا ہنارہ۔ اسہ دے زیر خون اٹی القلاء پارے ”اگہ طوبوب آک کسکر، تو دا کشتی ۽ دیر چلیفک؟“ دا وخت آفاؤلا پارے کہ طوبوب آتے زندہ النگ الی ۽۔ ”تو مرنا زور آ اوفک ننے پدی دیرہ، یا گڑا مرک خنرہ۔“ تینا ڈیہہ، تینا آرا، و تینا آرا والاتے خننگ نا گمان آن ہم کنتا نا پٹ آک جک مسرہ۔ اگہ دُن مس ہم تو او طوبوب آتا ظلم آتے چج آزند است آن دپک۔

کنتا ۽ دا غلیس ہم نسکہ کہ دُن مف کہ طوبوب آک اوفتا درمبشت اٹ بدلی ۽ پہہ مرو۔ انتے کہ داسہ بندیک جائی درمبشت کریرہ۔ اوفتے تینا جوزہ غاتا درشانی آن بیدس تامل بتوکہ۔ زمزیر تے پرغنگ نا وڑ، طوبوب آتے بیل تا ملک اٹ، یا گٹو کنتگ یا تو مر آمیت کسفننگ نا وڑ، درمبشت نا وخت آ کنتا و ایلو کیہیک

لُح تڑنگ نا وڑتوار ہم خلکہ۔ ولے داہیت است جی ناسوب نس کہ طوبوب آک اوفتیا شکبر مننگ نا جاگہ غا خوشی آن مخارہ۔ اسہ دے اس غٹ بندیک و طوبوب آک زملخی آ مچھی تے چک آتینا بار بڑز ابال کنگنک آخنار تو ہبکہ مسر۔ کنتا باہوتر سلوک مچھی تے ہر اکہ، کہ ہنداڑتون اسہ چیمانٹ اسے ناتوار ۽ بنگ۔ او پدی چک خلکہ توترندتر آ وولوف ۽ اسہ طوبوب اسے آن آہن ناشت ۽ پلنگ آخنا۔ ولدا اودے بیلچہ غانبار پیری نس و طوبوب نا ملی تے چٹ نس۔ تانکہ ایلو طوبوب آتا ہبکہ نی چٹا، اواسٹ اسے پین سٹ نس و بٹے۔ دا کل گڑاک ہندن ترندی اٹ مسر کہ ساہت اسے ٹی وولوف خاراٹ چیمانٹ کرسا بچج طوبوب ۽ ٹھپی کرے۔ ولدا اسہ تیز و مرغن ۽ کتار اس اونا کاٹم ۽ بھاز سفائی اٹ کو پے غاتیان جتا کرے۔ جون آن مُست اونا سرہ ڈغار آتھا۔ ہڑتوم آکلر تیان دتر ٹنگ نس۔ اونا خنک داسکان ملوک نسرہ، وادفک حیرانی آن پُر نسر۔

خلیفوک ۽ چرکا و خلسا کبھی طوبوب آک درگہ غاتیان پیش تمار، و پر پٹوک آہیہن آ پچ آتیان بولوتیان بار درک ترسا ڈرنگار و واقعہ نا جاگہ غا مچ مسر۔ ولدا بھلا مون انگل آن بھلوتوار اس مس، وادفا سرہ غاتیا تہوش و موٹل اناجر اس تے۔ وادفک کل خلیس آن چیمانٹ کرسا اسہ ایلونازی آتھسار ہنار۔

گھیر انا اپیار آن طوبوب آتا بھلا و اونا سنگت آک خاراٹ چرکا و کرسا پیش تمار۔ بڑز انگا طوبوب خڑک آ سلوک طوبوب ۽ مچ اس خلکہ، ہراڑان اونا باغان دترک چٹ ہلکر۔ ایلو طوبوب آک چرکا و کرسا تینا کوڑہ، کتار وشت آتے ہر فیر، و بندی تے اسہ جاگہ اس مچ کنگنک ۽ شروع کریر۔ کنتا کوڑہ غاتا بے چرت فاؤلا نا جلیہو نا اشارہ نا کسر آہر وک نس۔ اوفتے دمستی زیر خون اٹ دریر، و زمزیر تیٹ تفسیر، ودرگہ ۽ بند کریر۔

ولے اوتنیا آلوکہ۔ ہڑڈر اٹی اسہ طوبوب اس ہم اوفنتون اوار تھٹی بند مسواس، و تارمہ ٹی تمبہ غاتون ڈوک لگسا، خلیس آن دانگ اینگ ددیگسا، وگوہی کرسا ہنا کہ۔ اونا چیمانٹ آک نہار اسے آنا نسر۔ ”طوبوب فا“ اسٹ اس نعرہ اس خلکہ، و غٹ اوار مرسا بھلوتوار ایٹی ”طوبوب فا طوبوب فا“ کوک کنگنک ۽ شروع کریر۔ ہندن لگا کہ کس پائے طوبوب داہیت انا مطلب ۽ پبہ مس۔ او اوفتے منت زاری کنگنک ۽ شروع کرے۔ کنتا چپ سلوک نسکہ، اونا اسہ رنغ اس ہم سرتو کہ۔ اونا کاٹم ہڑسیگا سس۔ مچ آجون خیدا اٹ اسٹ نس۔ وسا ہلنگ کتو کہ۔ اناگت درگہ ملنگا، وکبھی طوبوب شیف بسر، مٹ اس بنگ تون تینا سنگت ۽ ہم درست کتوس و اودے جوان منہ کوڑہ سٹ نسر۔

کل ۽ بھاز دس وکٹ کرسا زری آدریر، ولدا چار طوبوب اوفتا مون آ وولوف ناشیر تیفوک آلاش ۽ کتار و کوڑہ اٹ خلسا پین پراگندہ کنگنک ۽ شروع کریر۔ ہر طوبوب مُست آن زیات سلہمہ بند و خاراٹ نسکہ۔ اوکل

گڑسلوک، ترند آن ساہ ہلکرہ، واوفا کنڈ آخونی وڑاٹ ہر ارہ۔ ولدا کوڑہ اٹ لٹ ترسا اونفنے دوارہ زیرخون اٹی
دریر۔

جوان ہرے اسکان کس اسے خُس خُس نا ہم حیرت متو۔ کننا نا جوزہ وخیال آتا ترندی و خلیس اٹی گڑاس
مکتی بس تو ایلوفتیا نبار او ہم وولوف نا نزوری ء امنا کریس۔ ہرا امر کہ مرے اسہ جنگلوڑو اسے نامرک ء
خناس۔ او تینٹ ہم فاؤلا نا اشارہ کن ہر وک نس، ہرا متو۔ اونا است خار آن پُر نس۔ انت اس کہ کروئی نس،
بایدے او داتم اسکان مروس۔ کہوئی ء تو داسہ گڑا انتے کسپن؟ دا تارمہ ٹی ہڑکی خلنگ و خسکہ اٹ زند تدیفنگ
نانت فاندہ؟ اونا است خواہس کہ تینا ہم زمزیر وولوف تون ہیبت کے... ولے او تو کافر اس نسکہ۔

فاؤلا نا برخلاف خُس خُس آک ہمو تم چٹار، ہرا تم او انا گت پڑو کرے کہ جلیو بروک آوار ہمو تم کننگ،
ہرا تم کل ء زی آسلنگ و درمیشٹ کن دریر۔ انتے کہ طوطوب آک ہمو وخت آبھاز بے پرواہ مریرہ۔ ”سنے
آن گیشتری کہیرہ۔“ فاؤلا پارے ”ولے شیفلکو ڈاکہ والا ننا ایلمک ننا بیر ء ہلیر۔“

ہر کنڈ آن امنا کننگ نا توار آک چست مسر۔ کننا تارمہ ٹی مسن تموک اسہ دزی نا سوان اسے نا زمزیر
اسے آخوشکنگ نا توار ء بنسا کریکہ۔ داکاریم کبھی ہفتہ غان برجائس۔ خوشکنگ نا نشانک غلاظت اٹ ڈکنگارہ۔
او تینا است اٹ کشتی نار یڑا ء پیری تروک آتا دروشم تے تخسا کرے، انتے کہ بیرہ ہمو فنے زندہ الوئی نسکہ۔

ولے زیرخون نامرغن آن اٹ اسہ عجب ء توار اس خف تیا تما، ہرا اونفنے کن پوسکن نس۔ دا ہندن لگا کہ کہ
زی آن بننگ ء۔ ہر کنڈ آن اسہ وار چپ چپانی مس۔ کننا کساس کرے کہ ترند اگا تہو آن تہنہن آچ پپر پٹنگ
ء۔ داڑتون او اسہ پین توار اس ہم بس، دن کہ برنچ نا شوکنگ انگ نا توار مرے۔ اونا گمان ہنا کہ پرمننگ اٹی
ء، ولدا او ہورہ نا کرار ء توار اس بنگ۔

زی آگام تا توار مس۔ کشتی نا لوڈوک ہم گیشتر مر سائسر۔ دانگ اینگ لوڈو کننگ آن ٹھہی تا کوپ، سروشک
وگلک آک کھڈ بینٹ آختہ غا گر کنگرہ توکل اتون او ار کننا نا ہم چہانٹ مسکہ۔ خلکن آسل انا ہر فنگ انگ آن
اونا رنک پاٹ آگر کنسا ہنارہ۔ مچ آجون اٹی اسہ خل اسے نا بنا اودے تسیفے۔ زیرخون اٹی بروک آدیر انا توار و
خلیس ناسوب آن چست مروک آچہانٹ آک گمانی وڑاٹ اونا خف تیا اسہ مر ء جاگہ سے آن تمارہ۔

دیر ترندی اٹ زیرخون اٹی بسکہ، ولدا کننا زی آچ اسے نا گر کننگ نا توار اس بنگ۔ ساہت اسے تون
نو کاپ نا دیر پڑی تیٹی بدل مس۔ ہرا ان کننا خید اٹ اسٹ مس، و اونا است ہڑسینگ انگ نس۔ انتے کہ
او فک دیر ء توننگ کن کل ٹنگ آتے بند کریسر، ہرا ان تہو انا بند مسو اسس، و ہب و آرود وڈا اسس، ہرا چ

سکنگ متوکہ۔ کل بندیک الٹی کنگ و خلیس آن ہبکہ مرسا زمزیر تے شرنگیفسا دمچر اس بش کریر۔ کنٹاء ہندن لگا کہ کس پائے اونا بامس، بن و پف آتے اسٹ اس ہشنگلوک آپمبہ غان پر کرینے۔ اوباء خٹ کر سا ساہ ہلککہ، و چیمانٹ نا کوشست کریکہ۔ خلیس ناسوب آن اودے ہچ سامتو کہ اونا پڈ و چرو دانی ہر اتم تینے آن عینٹ خورک مسر۔ چولی تا دک آک کشتی تون ڈوک لگارہ تو دیوال آتا خریشتارہ غان تختہ خاک چکنگارہ۔ کشتی اسہ بھلو ٹی اس خلک توکل انا چیمانٹ آک آسمان ء سر مسر۔ ولے معجزانہ وڑاٹ کشتی سنبر یگا و پدا سیدھا مس۔ پیشن پرخل تیانبار دسیکہ۔ کشتی وار وار لوڈ و ہلنگ نسکہ۔ ولے چیمانٹ آک کرار کرار آچٹ مرسا ہنار، اتنے کہ گیشتری بندیک تسینگا سر، یا گڑا ہوش تا پریگا سس۔

کنٹا سما کرے تو اوزی آنسکہ۔ اوزندہ سلنگ آہبکہ مس۔ دانگ اینگ گوہی کروک آ پھل واج آ روشنائی تے سرنگ آخنا تو اول سر اودے ہندن لگا کہ اودا سکان زیرخون اٹی ء، ولے اوتزند آن دم اس ہلک تو اودے تازہ انگا تہوانا درک لگا۔ اولتریپ تموک نسکہ۔ اونا ج ہندن خٹ کریکہ کہ او طوبوب ناساڑی گری آن پد ہم تینا چیمانٹ ء توننگ کتو۔ طوبوب آک تو بے ناروشنائی ٹی بھلا بھلا مستول آتیا لگوک بھلا تینہن آتچ ء ملنگ نا متا ماری ٹی اختہ نسرہ۔ اسہ ترند ء توار اسے آ او خٹ آن پنگ واج مروک آ کاٹم ء ہموکنڈ آ کرے تو او بھار آ طوبوب آتے زیرخون آن لغز و زمزیر میٹ تفوک بندغ آتے گر کر سا پیشن اتنگ آخنا۔ بندی تے کنٹا نارہی آ گڈوک آپاٹ تیانبار ڈیمبری کننگا۔ کنٹا نا ہم زمزیر بھار زیات لڑنگ اٹی نسکہ، و پوہاڑ کر سا کوک ہم کر سا نس، کنٹا نا جندا نا کوک ہم سلنگ نا پن ء ہلتو کہ۔ تینہن پٹی آسردار وٹھی مونی آ، ایلو طوبوب آتیا چڑنگ نسرہ۔ ہرازی آچٹ ہلوک الٹی تیا وار وار آ لغوشت کر سا تمارہ۔ دافتیان مٹ اس بندی تے بڑز اتنگ نا وخت آ مینٹ ہم الٹی کریرہ۔ بھلا کشتی داسکان لوڈ و ہلنگ نس۔ واروٹ آچولی تارشلک کشتی نازی ء پالفیکہ۔ طوبوب آتا بھلا تینے بریر توننگ نا کوشست اٹ دانگ اینگ لوڈ و ہلککہ۔ اوڑتون اوار روشنائی کروک آ طوبوب آک نسر۔ اوہر تسینگوک آ بندی نامون ء سیدھا کر سا روشنائی اٹ خوڑت ہرا کہ۔ بھار آتا ڈو آہور تے تحسا ہرا کہ، وار اس او ایلو طوبوب آتے کرینگ ترسا پرمان تسکہ، ہراڑان پدا و فک بندی ء ہر فیروہ و سورد ریاب اٹی خسارہ۔

کنٹا چاہس کہ دابندیک زیرخون اٹی کسکنو۔ او تینے آن عینٹ سوج کریکہ، کہ ہمو اللہ ہرانا بابت پاننگ کہ اوہر وخت، ہر جاگہ ساڑی مریک۔ داڑے ہم مننگ کیک؟ ولدا او است اٹ پارے کہ دا وڑا نا سوج آن پداونا حالت ربی آتموک، روہڑو آن پوہاڑ کروک، کافر آن چپ مفرو۔ او تینا چکار ء سورد ریاب اٹی ہنگلوک آ بندغ آتے کن دعا نا کنڈ آ کرے، ہرا فک باوہ پیرہ غاتیا سر مسوسر۔ اودے اوقتیا گمر نسکہ۔

سی و نہمیکو بسخ

گور بام اسکان پر کرار کریس، وجرک ساف مسوسر۔ ولے جہاز داسکان لوڈ و ہلککہ۔ چچی راستی تموک منہ بندغ اسیت زندانا گمان خننگکو کہ۔ ایلو فک ڈرد آن پو ہاڑ کریرہ۔ ایلو کیمہی بندغ آتینا رکننا ہم وڑ اسیت بش مننگ تولنگ اٹ سر سہب مسوس۔ ہراٹان اوناخ وگلک آتا ڈرد زرس کم مسوس۔ اوناخن تا مون آداسکان گڑداس نس، اونا کہ منٹ اسے ناخ آن مہالونا تفوک آدرتیان بیدس پین تازہ ڈتر ہم و ہاکہ۔ وکوپہ و سروشک آتا ہڈ آک ہم خننگارہ۔ ایلو کُنڈ آاسہ نیٹری اس تموک نس، ہرانا تک تالان نس، وشرمگاہ تے کنتنا نا کُنڈ آاس، ہراکبین زاڑچ رنگ اٹ اسٹ نس، و اوڑان بھاز پرا گندہ ڈ آرد اس کنتنا ناسا اٹ اوامننگ نس۔

تموک آتیان منٹ اس بش مننگ نا کوشست کریر، منٹ اس تو پدی تمارہ، منٹ اس تمنوس۔ ہندا فنیٹی اوقتا سروک فاؤلا ہم نس۔ ہرانا جون آن دتر بھاز و ہنگ نس، و اونا دروشم آن داپار ایپارنا حالیت آتیان بے چکاری پاش نس۔ کیمہی بندغ آک کنتنا کن نابلد نس۔ مننگ کیک کہ اوفک شیفکو ڈاکہ نازیر خون نابندیک نس۔ داکان بیدس ہمو بندغ آک ہم نس، ہرافتا بابت فاؤلا پاریس کہ اوفک اولیکو جلیہو اٹی خننگوک آبندی تا بیرہ بلیرہ۔۔۔ جلیہو۔۔۔ کنتائی دالوزانا بابت سچفنگ ناجیرت ہم سلعو یس۔

اونا ہم زمیرتون او اور او اور ایلوکل انا بوز آتیا ڈن پامرک نوشتہ نسکہ۔ ڈن ڈ چچ سو ب اس ہم آلو، ولد ا ہم کنتنا است اٹ پک کریس کہ اونا کہنگ خڑک ء۔ وولوف نابوز پین سوزا مسوس۔ و او ہر اتم ساہ ہلنگ کن باء ملا کہ تو اونا بامس آن خپر ارہ ناتوار اس پیش تما کہ۔ اونا کشتگوک آسو آن خننگوک آکوپہ و سروشک ناہڈ آک ہم مون ہرٹسیگا مسر۔ کس پائے او چاہس کہ کنتنا اوڑا ہننگ ء، واسہ وار اتون خن تے ملا، و کنتنا نا کُنڈ آہر، اونا خنک درست کنتنگ ء الاسر۔ ڈن تو او کافر اس نسکہ، ولے۔۔۔ کنتنا وولوف آڈ و خننگ کن ہو اس مرلیف، ولے ایلو کُنڈ آن چچ ڈر عمل اس متو۔

دن تو ڈرڈ تو کم متویس، ولدا ہم دے انا تہوش آن گڑاس آسراتی دوئی مس۔ اوشیف ہر تو او تینا خ آن
 وہوک آدترتا تلاب اٹی تولوک نسکہ۔ اونا این اٹ کس پائے ہڈ اس ہلک۔ طوبوب آک ہرافتا جندا نا حالیت ہم
 پراگندہ نس، بالٹین و جاڑ و دوئی رنج و الٹی تے کرارہ۔ ایلوک زرخون آن غلاظت آتے ٹپ اس پُر کرسا پیشن
 ایسره، و سمندرائی شولارہ۔ دے انا روشنائی ٹی کننا اوقتا پوشکن انگا پٹ آتیان پُر انگا جون تے ہم خنا۔

زرہ سے آن پد کننا ہ سرکہ و تاڑ لار تننگ ناگند بس، ہرافتے طوبوب آتا بھلا بروت بُر آتیا خلسا ٹھپ آتیا
 تخاکہ۔ ولے وہوک آدترتا سوب آن چہڑیک ٹھپ آتیا سلنتوسہ۔ او کننا ومنہ پین بندغ اسے ناباء ملا، واسہ مون
 ڈنگ اسے آن گڑاس اوقتا باٹی غر غریفے۔

ہرافتا حالیت مچٹ اس جوان مسؤ سس، اوفتے دے اندری نا وخت آلا تروک، مکی، خیسن آجوز انا ہرغ
 اتون اوار اسہ ٹپ اسیت شاغار و کننگ کن تسر۔ بھلا مستول نا خرک آتخوک آسماوار آن اوفتے اسہ اسہ خفو دیرانا
 تسر۔ استارتا پاش کننگ تون اوفتے زمزیر تیٹی تفر، زرخون اٹ بند کریر۔ کننا استا زرخون اٹی کہوک آتا
 خورک انگا جاگہ غاتیا شیفکو ڈاکہ غان نا جوڑ آتے ایسوئر، ہرافتا گارو پرادمست آن زیات وڈاس۔

کننا مسہ دے اٹی ہشنگ انگ، اٹی کننگ و ڈرد آن سلنگ اٹ گدریفے۔ اونا پیسکنگ نا توار ہم
 ایلوقتا توار تون اوار تما۔ منہ بندی سے آنبار او ہم واروار اس بھاز زیات جگا کہ۔ اونا گٹ باسن و پرسؤ سس، و
 جون تے خید اٹ اسٹ نس۔ اودانیمہ بے سدھی آن بیرہ اسہ وار اس پیش تمنگ کرے۔ ہر اتم اسہ ہل اسے نا
 بروت آک سغز اٹ لگار، تو اونا یلہ انگا ڈوبجلی آنبار ہنا و ہل انا لُح و مون نانت تے مٹ کرے۔ اودے تینٹ
 ہم باور ہنو، داتم اسکان ہرا خار اونا تہٹی توروک نسکہ، کل اڑاند آتے پرغسا پیش تماس۔ او تینا مٹ ء ترند آن
 پلا، و پلہا ہنا، ہل ڈرد آن چلیستارہ اس خلک... اخیر بھلا ہورانا زور آن ہل انا لُح انا ہڈ انا پنگ وخن تا پیش
 تمنگ نا گمان مس، تو اونا مٹ مچٹ یلہ مس، و اودو و ملا و شیرد تیفنگو کو آہل ء خسا۔

اسہ دے اسے آن پد طوبوب آتا بھلا تینٹ زرخون اٹی بسکہ، و ہر وار چج مف اسہ بے ساہ ء جون اس
 رسیگا کہ۔ ہرانا زمزیر تے ملارہ۔ آرد آن کوک کرسا اٹی کرسا بتی ناروشنائی ٹی اوزندہ پچوک آتا ٹھپ آتے
 درمان و ملم خلک، و ڈنگ آن دارو اوقتا باٹی غر غریفیکہ۔ ہر اتم اونا ہورک کننا نا ج آپی خلنگ کن لگارہ، یا
 ڈنگ اونا جوڑ تیا لگا کہ تو کننا نا چہانٹ لکھ کوشست اٹ ہم تو تنگ متوکہ۔ پوشکن آہورتا گور لکنگ آن اونا جون نا
 پٹ آک بش مسرہ۔ اودا ہورتا گور لکنگ آن کوڑہ غاتے جوان نکا کہ۔ بلبوک آروشنائی تیٹی او طوبوب آتا
 سیاگی پوشکن آروشم تے خنا کہ۔ ہرافتا بابت او پک نس کہ اونا است آن زرخون نا آرد تون اوار دافتا گمان ہم

بچ پیش تمنگ کپک۔

رتخم وائل اٹی اختہ کنٹنا ۽ بچ کساس متو کہ اودے کشتی نازی آ آخس وخت مسوآس۔ مسہ نوک یاشش نوک، یا پورو ۽ پراس۔ ٹنگ انا گور آ تموک بندغ ہرانا ملک اٹ اوفک دے تا حساب کریرہ، کسکوآس، و زندہ بچوک آتون اونا بچ ۽ ہیبت و گپ اس سلعوآس۔

اسہ وار کنٹنا نیما گہ غاتغ آن اجم کرسا سما کرے۔ اسہ بے پن ۽ خلیس اس اودے گھیو کرے۔ ہندن لگا کس پائے مرک اسل خرٹک ۽ زرہ سے آن پداودے گمان مس کہ اونا ہم زمزیرنا کبین آساہ انا توار بفتنگ ۽۔ جوان سٹ اسے آن پداوڈو ۽ مریفسا ہمو بندغ نا کوپہ ۽ گور خلک، و خلیس آن اسہ وار آبارس۔ اتنے کہ اوائل بیخ تفسیس و پاٹ آنبار بارسوآس۔ کنٹنا ۽ تموک تموک لڑزہ اس ہرنے۔ وولوف کافراس نس، یا آغا۔ بہر حال او ایجا تموک مسرہ، ہیبت کریرہ و داسہ اوتنیا مسوآس۔

ہر اتم طوبوب آک دوارہ زیرخون اٹی بسر، تو کنٹنا اوقتا کوک و بڑبڑ آتے بنگ تو تینے غور یفے، ولدا او محسوس کرے کہ اسٹ اس وولوف ۽ سرفے، و کرینگ تمنگ ۽ شروع کرے۔ ولدا کنٹنا ارغ بشخنگ ۽ خنا، و طوبوب آک ہڑدے آنبار، اونا وولوف نانیام اٹ ارغ آتے تخار، ومونی گدرینگار۔ ایہن تو اونا بین آن حال بد نسکہ، و لے ولدا ہم است تے بتو۔

زرہ سے آن پداوڈو طوبوب بسر، و اوفک وولوف نا گوڈ و دونا زمزیر تے کنٹنا نا زمزیر آن جتا کریر۔ او ڈکھائی وڑاٹ بے سدھ تموک مردہ غاجون ۽ گرکننگ نا توار ۽ ہنسا کرے۔ او تینے داخورک انگا جاگہ غان سستہ کننگ نا کوشست کریکہ، و لے سرنگ نا کوشست و گوڈ آتا پیٹہ غاگر کننگ آن اونا چیمانٹ پیش تما۔ دڈکم مننگ ناف اڑیسک نا وخت آ وولوف نا خلق انا نیاری تا مودہ اونا خف تیا تما، اوفک اونا مرک آپو ہاڑ کریرہ۔ کنٹنا تفوک آڈواٹ وولوف ناخورک انگا ہتھکڑی ۽ سرفساگگ تہاراٹ چیمانٹ اس خلک ”طوبوب فا۔“

ایلو وار آ اونا خنک ہموطوبوب ناخن میٹ لگار، ہرا اودے و وولوف ۽ لٹ تسوآس۔ اسہ ساہت اسے کن اوہڑتوم آک تین پہ تین ناخن میٹ خن تے خلسا ہر سا کریر، دُن تو طوبوب نا بوز وخن تیان غار پاش خذنگا کہ، و لے داوار اونا چٹی آچ ۽ کوڑہ اس لگنو۔ کنٹنا داسکان ہندا حالت آن پیش تمعوآس، کہ او ایلو گنڈ آطوفان آن پداولیکو وار نیاری تے خنا۔ اونا است گیمریگا، بیست آن بیرہ دوانزدہ سلیسوآس، و لے ہرچار آچنا تے خننگ اوڑکن است جی ناسوب مس۔

داوار بندی تاٹھپ آتا کاباڑ مننگ ناسوب آن اوفتے سلنگ نا وخت آبرش اٹ خوشکتوس۔ ہمے عجب ۽

سازاس خلوک آطوبوب ہم سلتویس۔ ہندا سوب آن بیرہ دھول و چاپ مس، و بندیک زمزیر تتون گون بے واک اٹ درگار۔ نیٹر یک ڈرڈوخل آتیاں پدہم جان پسی ۽ باگل اس خلکر۔ داوخت آمنہ طوبوب ۽ پیہن انا پیچ اٹ پیڑسا سوردریاب اٹ خسار۔ پیہن پٹی آطوبوب نامون آن بے کچ دمدرینگ پاش نس، و اوملم و ڈنگ اتون اوارلوچ انگا بندغ آتانیام اٹ پیری کریکہ، کہ انا گت اسہ زمزیر اس گر ہلسا ترندی اٹ جنگلہ ناکنڈ آمون کرے۔ داسکان اوکسرائی نسیکہ کہ خرک آسلوک اسہ طوبوب اس گرکنوک آرمزیر ۽ ہلک۔ ولے داخسیٹ او جنگلہ غان اپپارچپ اس خلک۔ ساہت اسے تون اونا جون بھلا کشتی ناپیشن نادیوال اٹ لگا، وزی آاونا کٹوک وارج ۽ چیہانٹ اس بس۔ کننتا ناخف آہندا چیہانٹ نانیام اٹ منہ طوبوب ۽ ہیبت تمار۔ زمزیر اٹ تفوک بندغ آتییٹی داکان ہلیس ہمیتسکان اسہ سُس سُس اس مس۔ یخین اٹ دارٹیکو غدار نس۔ اوکشتی ناپیشن ناختہ غاتییٹی لگسا ”طوبوب فا“ کوک کرے۔ ولد ارحم اکن پوہاڑ اس کرے۔ سڑدار جنگلہ نارہی آہنا شیف کوکڑو کرے، ساہت اس خف توننگ آن پدا ایلو طوبوب آن زمزیر ۽ چیہرٹس ہلک، ویلہ کرے تے۔ غدار چیہانٹ خلسا سوردریاب اٹی ہنا تمار۔ اوچ ہیبت کتو، و پدی بس، ٹھپ آتے ہندن ملم و پٹی داروخلنگ ۽ شروع کرے کس پائے اسل پیچ متے۔

دن تو داسہ کوڑہ مہالو آن مچٹ خلنگا کہ، ولے ٹوہوک مہالو آن چپ داسہ بندی تیان زیات خلوک خننگارہ۔ ہر اتم کہ بندیک زی آاتنگارہ، طوبوب آک خاخری آچڑی وکاجو دوٹی اوقتا داپار اپپار آن چنکو گڑگیس اس جوڑ کریرہ، کس پائے تفوک آبندیک داسہ ایسہ اوقتیاجلو کیرہ۔ ولے ہر اہداسکان کننتا نا تعلقداری نس، اودے طوبوب آتیاں بھاز خار بننگ آن پدہم اوقتا کسفننگ کن وس وواک سلتویس۔ بلکن او ہندا خس ناجوڑ ووزور مسو سس کہ اودے تینا جندا نا زند و مرک اتون ہم پیچ ۽ است خواہی اس الو۔ زی آاون تے تر کر سا پالو آ بٹیکہ تینے۔ اودے تینا پیچ آسڑدار ناملم خلوک آڈوتاد رک لگا کہ، ولد اودے بیدس دے انا باسنی و سوردریاب نا گچین آتہوانا زباد آن، پیچ اسے ناد رک متوکہ۔ وڈر دخت انا تیر مننگ ناچرت اٹ است آن ہنا کہ۔ است ۽ ہنین کروک آچرت۔ کہنگ، و کہنگ آن پد بادہ پیہرہ غاتیا ہننگ ناچرت۔ دخت و خ اس زیر خون اٹی سُس سُس ناتوار مسکہ، و اوست اٹ پاریکہ، خبر اف دا انت ہیبت کننگ اٹی ۽؟ اخر دا ہیبت آتا فاندہ انت مردو؟ اونا ہم زمزیر جتا مسو سس، منہ پین مٹ و بدل کروک اجل نا گواچی مسو مبر۔ ہیبت کننگ کن وس وواک ہم زیات گرج مسکہ، اودے لگا کہ دے پدے آاونا حالیت پین پراگندہ مننگ ۽۔ ایلوفا حالیت اٹی ہم بدلی خننگنو کہ۔ داسہ اوقتا پاخانہ ٹی ترنا پیچ و پیننگن، زاڑچی، مون و بھاز آرود کروک ۽ کیش بسکہ۔

ہر اتم طوبوب آتے اولیکو وار آرو دلگا، و غلاظت آتے خنار تو بھاز ہبکہ مسر، اسٹ اس دوہنگسا درگہ غان پیش تماء، و سڑدار ۽ تین تون اوار ایس۔ کواک کرسا او بندی تا زمزیر تے ملا و ایلو طوبوب آتے او فتنے زی آدنگ نا اشارہ کرے۔ منہ پین طوبوب، بتی، دیر انا نلکہ، جارو و بالین زیر خون اٹ ایسر۔ اٹی کرسا و کرینگ ترسا خورک اگا پٹے غاتے خوشکنگ و سفا کنگ شروع کریر، ہر افتیان بندی تے ہر فیسرزی آدریسر۔ و لد اوفک لار کروک ۽ سرکہ ہندا جاگہ غاتیا شاغار، و جوڑا اگا بندی تے اوکان اینک کننگا۔

ولے پیچ ۽ کوشست اس سرسہب متو، دا دتری آنا جوڑی، ہر ادے طوبوب آک چوڑڑ پاریرہ، کل ۽ ہلسا ہنا۔ بھاز زوت کننتا نا کاظم و مخ اٹ بھلو خٹل اے تون اوار اٹل و لڑزہ اس بنا کرے۔ کس پائے کس اس تہہ آن موڑ غاڑ سا گند کروک ۽ تر کٹے۔ ہندن لگا کہ کہ ریخ اتون اوار رو تینک آک ہم پیش ترہ۔ او دڑد آن نیمہ تسینگا۔ دڑد آن چہانٹ کرسا او نا باغان ہندن ۽ ہیبت پیش تما کہ، ہر افتا گمان ہم مننگ کتو کہ۔

”عمورو... عمر خلیفہ ثانی... رسول اللہ محمد آن مسٹمیکو نمبر، کیر ابا، کیر ابا نا مطلب ۽ سلام۔ چہانٹ خلسا او گٹ و گلو آن ہنا۔ ایلو فتا گار و پراد تون اوار اونا ہم توار چپ مس۔ ارادے اسکان ”چوڑڑ“ نا نا جوڑی ہر بندی ۽ پلو یڈ کریس۔

کرار کرار آدتری آرتخم آک پیچہ غان شیف چٹنگ ۽ بنا کریر۔ ہن بر کروک آطوبوب آتے کن دافتیان پینگ عذاب اس نس۔ اوفک اسہ ناسہ جاگہ اس غلاظت آتون گور لگاہ، یا اوفتا نک رتخم آتیا بسرہ، تو اوفک است ہڑسینگ ناسوب آن کواک کرسا کرینگ ترہ۔ بندی تے ہڑدے زی آدریرہ و زیر خون ۽ جوان سلارہ۔ کننتا او ناسگت آک زی آبنگ تون لتریپ مسرہ، و بھاز زوت زی آہم بندی تا پڈ آن دتری ۽ دست و ہنگ ۽ شروع کریکہ۔ گچین آتہو انا زباد کننتا نا مچ آجون اٹی پیہا کہ۔ زیر خون اٹی سرکہ و ڈامبر نا گند ہم ہندن زہم شاغاکہ، ولے داڑان رتخم آتا گند چٹو کہ۔

نیم بے سدھی ٹی کننتا ناست آبلہ یائی سانا چار پائی نارہی آتو لوک اوڑتون گڈیکو وار ہیبت کننگ بس، اوتم کننتا چنکوس نس، و لد ابلہ نیو بوتو اونا است آبس، ہر اتم او اولیکو کافوٹی اودے کسہ بخفیکہ۔ سیسار نا کسہ ہر حال اٹی گٹ مسو سس، و اسہ مار اس اودے یلہ کرفیسس، دانیم اٹ اگہ طوبوب اس او نا خوک آبنگ نا کوشست کریکہ تو او ہوغا کہ چہانٹ خلککہ، مچ ولغٹ آتے او نا کئڈ آخسا کہ۔

بھاز زوت بندیک داخس ہم کننگ کتوسہ کہ تینا نت تیا سلنگ کیر۔ طوبوب آک اوفتے سیبو تر سازی آ ایسرہ، ہراڑے سڑدار دے انا روشنائی ٹی تینا بے زہم آملم آتے اوفتا ٹھپ آتیا خلککہ۔ ہڑدے اسٹ اس

کسککھ، ہر ادے سوردریاب اٹ خسارہ۔ منہ پین نیٹری و چنانتون اوار بھاز آطوبوب آک ہم کسکوئسمر۔ بچوک
 آطوبوب زوراٹ تینے گرو پانچ کریرہ۔ بھلا کشتی ناریڑا ۽ پیری تروک آطوبوب اسہ بھلوڈولی سیٹی سلیسکھ، تاکہ او
 ولانت ۽ غرک کپ۔

دیک گدرینگسا ہنار، اسہ دے کنتا و منہ پین بندی، ہر ادخس کنتگ کریرہ کہ زیرخون آن زی آپنگ
 کریرہ۔ کشتی ناجنگہ غان اسہ عجب ۽ مدارہ اس خنار۔ مون پھ مون، تاکہ خن خننا کہ دیری آپنیک غالی آنارتالان
 تسرہ۔ کنتا ۽ سانس کہ دیرانا سفرچ آزند برجاسلنگ کپک، ولے داسہ ہندن لگا کہ کہ کشتی دنیا دانگ آتیان
 اپپار پیش تمنگ ۽۔ ولے داسہ داہیت انا ہم اودے چچ چرت آلوکہ۔ تہٹی است انا تہہ ترین اٹی اودے گمان نس
 کہ اونا ایسر خڈک ۽۔ اودے بیرہ مرک انا وڑا ناسا آلوکہ۔

اولڈ لڈ دختا کہ تہہن آپیچ انا بھلا چادر آک تہو انا بند مننگ ناسوب آن بے سامننگ اٹی ۽، و مستول آ
 لگوک آطوبوب چکسا دا چادر آتے دانگ اینگ پیری تسرہ، تاکہ زرس تہور سینگ کے تا۔ ولے بھلا کشتی تینا جاگہ
 غاسلوک، چولی تہیت مونی بدی مرسا ہننا کہ۔

کل طوبوب آک چڑتی مسوسر، تہہن پٹی آطوبوب، خاراٹ ٹھہی مونی آسنگت ۽ زاو بد کریکہ، ہر امینٹ
 ہم تینے آن شیف انا ملازم آتے ہڑدے آن زیات کرینگ تسکھ، ولدادامسکہ کہ کل تا تین پھ تین جنگ کرسا خار ۽
 تینا کشارہ۔ البتہ زمریر تہی تفوک بندی تے داسہ مچٹ خلکھہ، بلکن اسل کزلاں کزلاں۔ داکان بیدس اوفتے دے
 چج زی آسلنگ نارخوہی ہم رسینگا کہ، و کنتا پین ہبکہ مسکہ کہ اوفتے پُر ۽ پیالہ اس دیر ہم رسینگا کہ۔ اسہ دے
 سہب اتون اوفک زی آسد آبابی آ مچی تا ڈیسبری اس خنار۔ نیٹریک باگل اٹ پاریر کہ نکان طوبوب آک
 روشنائی کرسا مچی تے تینا کھڈ آچکار، اوفک بال کرسا بسر و جاراٹ ہلنگار۔ نکان دا مچی تے کمئی اٹ لار تسر۔ تازہ
 انگا مچی تا چس آن کنتا جیچڑی کرے۔ اوپت آتون اوار ہر گڑا ۽ تاکیدا۔

ایلو وار طوبوب آک ہر اتم پوشکن و تنک انگا داروتے اونا کوپہ غا خلکھ، تو اونا راستیکو کوپہ نا ٹھپ آاسہ
 ہولن ۽ پٹی اس ہم تفسیر۔ دامہر بانی ناسوب دانس کہ اونا ہڈ آک پاش کریسر، دُن کہ ایلو کبھی بندی تا پاش مسوسر۔
 خاص وڑاٹ ہمو لاغر انگا بندی تا، ہر افتا ہڈ آتیا مہا لوآن چچ ۽ مواس آلوکہ۔ پٹی مننگ آن کنتا نا کوپہ پین زیات
 خل کریکہ۔ اودے زیرخون اٹ بھاز ہرے متولیس کہ چروک آدتر تا پانی آن پٹی مچٹ یلہ مس۔ ولے اوڑا
 چچ ۽ پرخ اس تمنو۔ وخت اس اونا مون آتینے آگدرینگلوک آعذاب آک بسرہ، وخت اس طوبوب آن اسل
 بھاز خار اس است اٹ تے ودی مسکہ، ولے گیشتری او ہندن آن ہندن آرودی آتارمہ ٹی تموک مسکہ، پوشکن ۽

پیف کروک آخن تے پر چھینے۔ زندان بے پجرت۔

اویلو فقا چہیانٹ واللہ غان کروک ادعا تے بنگلہ۔ اونے اوفتے چاہسکہ، ونے چاہنگ خواہسکہ۔ او بے کاٹم آتغ تاسیبو ۽ ہلسا خاچا کہ و بش مسکہ۔ او تینے جفورا ناخرن آکشار تیبلی کاریم کنگنک آخنا کہ، مچھی تے بولونگ ناگروٹنگ تروک آتلمہ غاسٹنگ، گڈ آتا خاخر آسجی کنگنک، وشہد خلوک باسن انگا چا نا پیالہ غاتے خنا کہ۔ دا حالیت اٹ ہر اتم اونا خنک ملنگارہ، تو اونا باخرین مسکہ۔ اوتینا ارا والا تاسہ وار نا خنک، بس گڈیکو وار خنک کن پو ہاڑ کریکہ، کوک کریکہ، عمورو، بنتا، لاین، سوادو، مادی... اونا است آخل آنبار چشخ نسر۔ اودا سبسا ڈکھیا مسکہ کہ او اوفتے رنج تسنہ۔ بیز امر سا او پجرت ۽ بدل کنگنک خواہسکہ، ولے بے سہب مسکہ۔ اونا پجرت آک مدام مستین نا کئڈ آہنارہ۔ اونا است آ اونا دھول بسکہ۔ اومونگ پھلی نا کشار تیبلی نن نا تہاری ٹی دھول خلنگ ہیل کریکہ، تا کہ کس اس اونا ردینک آتے ہلنگ کپ۔ داڑان اونا است آ ہمودے بس، ہر اتم او دھول انا پاٹ اکن ہنا، وداڑان اونا است آ کل گڑاک بسر۔

زندہ سلوک آتیبلی کنتا ہمو پڑک اٹ اوارنس، ہرافک داتم اسکان بیدس سیبو آن زیر خون آن پیشن پیش تمنگ کریرہ۔ ولے کرار کرار آ اونا خ ونک ہم ژند مسر، و اودے ہم نیمہ گرو نیمہ ہر فوک پیشن دروئی تما۔ او کاٹم ۽ نت تیبلی تس، لچوک آخن تے پر چھینسا، نژدسا، بس پن ناسفائی کن تینا واری نا کسر آہر اکہ۔ داسہ طوبوب آک سفائی کن سخت انگا برش نا جا کہ غا اسپینچ اسے نا کرا اس کاریم اٹ ایسره، دُن مف کہ ٹھھی آخ تاسل پین خلنگپ۔ کنتا داسہ ہم ہمو فتیان جوان نس، ہرافک پالو آتموک مڑدہ غاتینا بار خننگارہ۔

کل چنگوک آتیبلی چنانیاڑیک کل آن زیات تکل نسر۔ اوفتے زیر خون اٹی زمیر تیبلی تفتوسہ۔ اوفتیان کل آن پیر انگانیاڑی، بنتا نا پرتا کچ مسکہ۔ اونا پن ایبولانسکہ، و اومندکا اس نسکہ۔ اونا تعلقداری کیر یوان خلق آن نس، او ہند اخس شرف مند نسکہ کہ بے پیچ مننگ آن پدہم بیرشت اٹ خننگا کہ۔ اوزی آتموک ٹھھی آ بندی تا جانیرسی و است بڈی ۽ کریکہ، تو اسہ طوبوب اس ہم اودے توننگ ناگیگ خننگو کہ۔ ہر اتم او کرار آ کنتا نا ہشنگوک آسینہ و پیشانی آڈوتھا، تو اونا باغان ”آئی“ پیش تما۔ اسہ بندی اس ہر ابدیسیہ تی ناڈو آن چپ نس، نا جوڑ تیا بشخندہ اس بس۔

حالیات دا ہد اسکان سر مسو سس کہ کنتا بیدس مکک آن کن خور نا وڑ اٹ ہم سلعتو بس۔ اونا پو شنگوک آ رخ تیبلی ہند اخس وس ہم اولو کہ کہ اور کابی نارہی آن باخواس ہر فنگ کروسس، گیشتری زی آساڑی ایلو بندغ آک بندی تے ارغ کسفیرہ، اسہ وار کنتا نار کابی ۽ ہلنگ نا بے سہب کوششت ۽ خننگ تون ٹھھی مونی آ

طوبوب تینا مزور ۽ حکم تَس، ہرا خورک انگا لولہ ۽ کنتنا ناباٹی تَس، وکنوئی گڑا تے ہموٹی شاغا، ہرا فتنے او وڑاسیٹ کیدا، و مسن بٹے تینے۔

دیک باسسا ہنارہ، دا ہدا اسکان کہ زی آکل باسنی و ہب آن بے حال مسرہ۔ و لے منہ دے آن پد کننتا ۽ پدین ۽ چرک اسے نادرک لگا۔ مستول آتا بیچ تہو آن پر پٹنگ ۽ شروع کرے۔ طوبوب آک دوارہ مستول آتیا بولو تیانبار لگار، و کشتی دیر آکف گج کرسا ددینگ ۽ شروع کرے۔

پگہ غا بھاز آ طوبوب آک ہڑدے آن مُست درپ درپ کرسا زیر خون اٹی بسر، اوقتا سرنگ و ہیبت و گپ اٹی جوزہ و ترندی اس تَس۔ اوفک زُو زومزیر تے ملنگ و بندی تے زی آدنگ ۽ شروع کریں۔ زی آ سہب انا نیم واج آروشنائی ٹی کنتنا خن تے پر پیٹفسا ہر اتو جنگلہ نارہی آپین طوبوب، نیاڑی و چنا سلوک خنا۔ طوبوب آک بھاز خوش تَس۔ و اوفیتی اسہ پوسکن ۽ جوزہ اس تَس۔ کنتنا بندی تانیا م آن ہر ا... مَر، زرس لڑو، بے شک اللہ نا ڈ غار نا لکر اس تَس۔ دانا مطلب داس کہ طوبوب آتا جائی تینا چند انا ڈیہہ و ڈ غار اس ہم ارے۔ طوبوب آتا ڈیہہ... ہرا نابا بت پیر انگاک پاریرہ کہ دادے ٹک و دیکی اسکان تالان ۽۔ کنتنا ناجون لڑزا، و خید آک اونا جون و پیشانی آگرو شک تَس۔ دیر انا سفر کٹاس۔ اوزندہ بچاس۔ و لے خرٹینک آک کرک انا مومن آچشخ ۽ لڑد کریں۔ اتے کہ اودے سمانسکہ کہ داکان پدمروک آوڑک مستین آن زیات گندہ مرور۔

چل میکوش

زیرخون اٹی بندیک ہنداخس خلوک نسر، کہ کس اسے ہیئت کنگنا نا حیرت آلو۔ داچیٹی ٹی کنتنا ناخف تیا
جہاز انا تختہ چک چک، وچولی تا شپرہ، وزی آطوبوب آتا گام تا تواراک تمار۔

انگت اسے مندکا اس ترند توار اسیت اللہ توار کنگنا شروع کرے۔ بھارزوت ایلوکل ہم اوڑتون اواری
مسر، ودعاک غلبہ سے ٹی بدل مسر۔ بندیک زمزیر تے بھار ترند پینگ تے شروع کریر۔ داغلبہ ٹی کنتنا
زیرخون نادرگہ ناملنگ نا توار تے تو بنتو۔ ولے ترند روروشائی اس اونا باء بند کرے۔ بتی دوٹی طوبوب آک اوفتے
روروزی آدنگ کن ہکلنگ تے شروع کریر۔ ہراڑے بندی تا گار و پراد آن پد ہم اوقتا جون تیا لچوک خازگ
آتے سفا کریر، وسڑدار اوقتا ٹھپ آتیا پوسکن آدارو تے خلک۔ ہراڑے رخ تیا بھلوٹھپ نسر، اوڑے اوتینا
ماتحت تے اسے بھلو پتن تے برش اسے نامک اٹ مون تے گراخلنگ نا اشارہ کرے۔ ہراٹم دامون انگا گڑاک کنتنا
بے سل آگلک آگڑا توار اسے خاخری تے ڈرداس اونا جون اٹی پترینگا، واو بے سدھ مساتما۔

اوزی آتموک نسر، اونا جون خاخر آتبار خل کریکہ۔ اوناخف تیا بندی تا پوسکن تے چرکاوا اس تما، اوکاٹم تے
ہرنے ہرا، تو اوانت اس کہ خنا، اوڑان اونا گمان ہنا کہ طوبوب آک بندی تے کنگنا کن سنبرینگ انگ تے۔
کہنہی طوبوب آک اواری اٹ پد ریسہ بندی تے مونی دھکہ ترسا کریرہ۔ ولدا اوفتے گوڈ خلفسا اوقتا کاٹم آکشی تے
گڑا خلکرہ، واسے تنک تے گروٹک تروک تے گڑا سے نامک اٹ اوفتے کوٹ کریرہ۔ دا عمل اٹ دترنا پڑیک
بندی تا مون تیان چرارہ۔

کنتنا ناواری بس تو اوچیہاٹ کرسا زور خلک و تینے کشنگ نا کوشست کرے، ہراڑان پداونا ترک آتیبٹی
اسے ترند تے دک اس لگا، واو نام بند مس، اوڈے سرہ خاکف خوشکلنگ و کوٹ کنگنا ناوار تے گمان اس مس، ولدا
جولان تیبٹی بند بندی تا جون تیا تیل خلکر، واو فتنے گروٹک تر فیر۔ ولدا اوقتا خ تیا عجب تے پچ تفسیر۔ ہراڑکن اوفتے
اول نت تے اراٹنگ آن گدریفوئی تما، داڑان اوقتا تک و شرمنگ آک پچ اسیت ڈکنگرا، ولدا اوفتے جنگلہ ٹی

ترندی اٹ تفسیر۔ دے ٹاک مسؤسس۔

کنتنا نا پاخ آک پرینگوک نسر، و اوتموک نَس۔ اونا پجرت اٹ ہنا وتینا گمان اٹ پارے کہ ہر اتم طوبوب آک اونا سوتے کنور، و ہڈ آتے چونڈ و رگرا اونا روح اللہ اسکان سر مروء۔ اواست انا تہترین اٹ اللہ غان دعا کننگ نَس کہ سڑدار ناخرین و ترند آتوار اوناخن تے ملا۔ کیمہی ماتحت طوبوب آک مستول آگاہ، چٹ آمییٹ تفوک بندی تا نڈنگ آک طوبوب آتا توار وٹا کوتیٹی اوار تمسا کریر۔ زرہ سے آن پدیمہن آپیچ آتے مستول آتیان وڈرنگا۔

کنتنا نامس اٹ اسہ پوسکن ء گند اس بس، دانا بلد و بدرانگا گند اصل اٹ بھاز آگند آتا اوری اس نَس، ولدا اونا گمان ہنا کس پائے اوسور دریاب نا اپیار آن پوسکن ء توار پنگ۔ زی آتموک خن تے نیم کش کرے ہرا، ولے اودے توار نا کنڈ انا کسا س متو، ولدا توار لاک خڑک مرسا ہنار۔ ہندن کہ مری کم مرسا ہنا و ایلو بندی تا خلیس آن چست مروک آچیہاٹ آک و دسا ہنار، تو تہواٹ کنتنا ء بھاز آے ڈول آطوبوب جون تا گند انا گمان مس۔ ساہت اسے ٹی کشتی اسہ ڈڈ و کسین ء گراسیٹ ڈوک لگا، و مونی پدی جول کننگ ء شروع کرے، و اخیر افریقہ غان راہی مننگ آن پدچار و نیم نوک آن پد سلیس۔

زمزیر تیٹی تفوک بندغ آک خلیس آن بت جو نسر، کنتنا نا ڈوک اونا گوڈ آتیا پیڑوک نسر، و خنک تے پٹوک نسرہ، کس پائے بادغام خلکنے تے۔ است ء ہر سیفوک آ آرد آن بچنگ کن اوبھاز ہرے اسکان دم ء تینا تورے۔ زی آمروک آکڑاپ کڑیپ آن اونا خنک ملنگار، ارا پوسکن ء طوبوب بامس تیا پیچ پیڑوک اسہ تختہ سے آن وڈنگ انگ آخننگار۔ اوفک سڑدار نا دو ء ہلکر، ہرا بھاز خوش خننگا کہ۔ ہر اتم طوبوب آک جنگہ ٹی تفوک بندی تے ملار و اوفتے جک سلنگ نا پرمان کریر، تو کنتنا است اٹی اللہ غان بشخنداری خواہس، و رحم انا خواست کرے۔ کنتنا و ایوفک خلیس آن زمزیر تیٹی دو تے سخت کریر۔ داخس وخت اٹ اوفک دانفنے تینا جون انا بشخ اس ہکا نسر، دا وڈر کننگ آ اول تو اوفنا کاٹم تیا ولدا پیٹی تیا کوڑہ سٹ خننگا، گڑا اوفک زمزیر تے الار، ولوڈ و ہلسا جک مننگ نا کوشست کریر۔

بھلا کشتی نارہی آ، کیمہی طوبوب آک نسر، ہرا خوشی آن در کسا اوفنا کنڈ آ اشارہ کریرہ۔ پین ہم بھاز آطوبوب آک چارما کنڈ آن دوہنگسا کشتی نا کنڈ آ بسرہ۔ کوڑہ سٹ ترسا اوفتے اسہ چر اسے ناروشم اٹ شیف دریر، طوبوب آتا ڈغار آ لکنگ تون کنتنا نا تک کس پائے بے ساہ مسر، ولے کوڑہ غاک اودے چرینگ آ بیوس کریر۔ طوبوب آتا جم آرد کنتنا نا بوز اٹ مچ آنار لگا۔

کننا ناست اٹی زمزیرتے پرغنگ و نرنگ ناست خواہی کاٹم ہرنے، ولے کوڑہ غاتاسٹ آک اودے
ہموڑے جاگے تسر، چرمونی ہنسا کرے، منہ طوبوب اس عجب ء ارا و چارریڑا والا سواری تیا سوارسہر۔ اوفتے بیش
آنبار ء بھلا ساہدارک چکارہ۔ طوبوب آتا مچی نا پداٹ منڈی واج اس نس، ہرائی رنگی آگڑا تا ڈیمبری تسرہ،
مننگ کیک کہ سوزی ومیوہ تسر۔ بڑز کو آب انا پیچ بینوک طوبوب، بندی تے خاراٹ ہرارہ۔ وخت اس کہ لہجہ ء
پیچ بینوک آک اوقتا کئڈ آ اشارہ کرسا کوک ہم کریرہ۔ کننا خوڑت ہر اتو اوفتیٹی اسہ نیارٹی طوبوب اس ہم نسکہ،
ہرانا پٹ آک بارن آ بے انارنگ آنبار تسرہ۔ کشتی آ او طوبوب آتے ہرا وڑ موم انگا نیارٹی تارنداٹ لنگڑ
آتینبار گوہی کننگ آخناس، اوکان پداڑے اوہسکہ مس کہ اوفتتون تینا نیارٹیک ہم اریر۔ ولے دا نمونہ ء
خننگ آن پداوے کساس مس کہ اوفک انتے افریقی تارنداٹ گوہی کریرہ۔

ہنسا ہنسا کننا خن تاشم آن ہرا کہ اسہ کئڈ آ طوبوب آک چنکو مچی اس جوڑ کرسا گنوک آتینبار کوک خلکرہ۔
ونیم اٹ ارا باگلو جنگ کریرہ۔ اسکان داغوغا کتو بس کہ اونا چکار ہڑوڑا اٹی دانگ اینگ چپ خلوک بندغ
آتیا ہنا، ہرافک ناپاک، غلیظ ہو کم آتے بلوک آ مسہ طوبوب مار کو تے کسر تسرہ، کننا ء تینا خن تیا باور بتو۔

ولدا کننا غا کس پائے گروک اس تما، او ارا سوزارنگ خنا، ہرا کشتی آ آلوہ۔ بے شک اوفتیا ن اسٹ اس
مندکا و ایلو سریرا اس نسکہ۔ کننا چک ء ہڑسہرا، او چپ چپانی اٹ اسہ طوبوب اسے نارنداٹ ہنار۔ اگہ اوفتے
بشخو ککاس، تو مننگ کیک کہ اوفک دیگدان آسنگ آن پچر۔ ایلو مطلب دانسکہ کہ کننا و اونا سنگت آک دا
ڈغار آتیار آلوہ۔ کننا ناست خواہس کہ ددینگ اس غلے و اوفتے دلخی کے۔ ولے او اوقتا مون آ پیچ ء تاثر اس
خننو۔ و اوقتا خنک لڑوچ تسر، و اوفتیٹی خلیس اس نس۔ اودے اسہ گندا اس لگا۔ اونا ملی ہڑسیگا۔ او پہہ متو کہ دا
سوزارنگ آک داخس بے چرت طوبوب نارنداٹ انتے ہنارہ۔ حالانکہ اوقتا چاروکی ء ہم کس اس کتو کہ۔ دا ہد
اسکان کہ اوفتیا ن منٹ اسے تون سلہہ ہم نسکہ۔ ولے نرنگ یا طوبوب آتے کسفننگ نا جاگہ غا کاٹم ء شیف
کریرس ہنارہ۔

اودے زیات سچفنگ نار رسینگتو، اناگت او تینے کچہ غا خشت آمیٹ جوڑ ہشکن مرغن ء ماڑی سے نا
ملوک ء درگہ سے نامون آخنا۔ ہرانا دودکش آمیٹی آہن سخت نسکہ، زمزیر تیٹی تفوک بندغ آتے کوڑہ خلسا
ملوک آدرگہ غان تہٹی اسہ بھلو کٹھی سیٹی دھکہ تسر۔ کننا نانت تے ڈغار نا پدینی نادرک لگا۔ آہن ناسخ والا دودکش
آن لڑا انگا روشنائی آن پیچ سوزارنگ آتا سبھا اسہ ایلو تون لچوک خننگارہ۔ ہراتم طوبوب آک کننا و اونا سنگت
آتا دو گوڈ آتے دیوال تیٹی سخت زمزیر تیٹی تفسیر، تو مست آن ساڑی بندیک کاٹم ء بڑزا کننگ ہننگ نا ہم

کوششت کتوس۔

کل اتون اوار کنتنا ہم گوڈ آتیا کاٹم ۽ تخا ٹوس۔ بھلا کشتی آن ڈرنگ آن پدا وانت اس کہ خنا، بنگ وادے گند لگا، اودا نالی ۽ ہر ساسر۔ زرہ سے آن پداسہ بین مون ۽ بندغ اس تھٹی پتر یگا۔ دانگ اینگ ہر تو، و ہراسٹ نامون آرخ و کنوئی دیر انارزان تے تخا و پیش تما۔ کنتنا بینگن الوکہ، ولے بن تے ہندا بار سوسس، کہ اودیر انا گلم اس ہلنگ آن تینے تونگ کتو، دیر انامزہ ہم عجب نسکہ، او ہندا اپاخہ گری ٹی دودکش آن دے انا روشنائی ۽ تہاری اٹ بدل مننگ آخنا۔

تولوک تولوک وخت انا تدینگ تون اوار کنتنا اسہ بے پن ۽ خلیس اسے ناپلو یڑاٹ برسا ہنا، اودے لگا کہ بھلا کشتی نازیر خون نا تہاری داڑان بھاز جوان نسکہ۔ اوڑے پن مفا پیش بروک آ واقعہ غانا کساس تو مسکہ۔ نن نا وخت آہر تم طوبوب اس تھٹی پتر یگا کہ، کنتنا تینے مچ کر یکہ۔ اوفتا گند بے وڑ و بھاز ترند نسکہ۔ ولے اوحید، چڑو، خازگی آجون و بندی تاریخ انا گند آہیل کریس۔

ولدا اسہ طوبوب اس بتی دوٹی تھٹی پتر یگا، مچ آغوغاسہ وار آچی ٹی بدل مس۔ اونا چنکا پوشکن آ روشنائی ٹی اسہ طوبوب اس اسہ بین مون ۽ بندغ اسے پیش آن کوتل کراسا ایس، ہمو بندی طوبوب آتا بولی ٹی کوار کر یکہ۔ اودے تفنگ آ پد ہر توم آن طوبوب آک پیش تمار۔ کنتنا وادنا سنگت آک چپ تولوک اونا ڈردی آ نژدہ ۽ بنسا ہنار۔

سہب خڑک نس، کہ کنتنا ناخف تیا زینہ تی رمانشت نا وخت انا کن تانگو نا ہیبت آک ٹرنگارہ کریر : ”بندغ ۽ بایدے ہندا خس عقل مرے کہ اوسا ہدار تے ہر سا گڑاس ہیل کنگ کے۔“ توار ہندن سفانس کہ کنتنا ہر بشی وڑاٹ بٹش مس ٹوس، گڑا دا غیب انا توار اس مرو؟ اخر سا ہدار تیان ہیل کنگ نامعنا انت مرو؟ او ہم داڑے، دا حال اٹ؟ ہراڑے کہ او معینٹ سا ہدار تیان ترگ اٹ گٹ نسکہ۔ اونا سچ اٹ ترگ اٹ اڑینگو کہ سا ہدار نا فوٹو بس۔ وار وار اس سا ہدار کہنگ آن مسٹ بچک پیش تمک، ہمو ہر اس سا ہدار لاک مریرہ؟

اخیر دانا ورندی ہم رسیدگا۔ بچوک آسا ہدار لاک ہمو مریرہ ہرا دز گیری آن پد رنگ نا کوششت اٹی درک و سٹ کراسا تینا توانائی تے چٹھپسہ۔ دا وڑا انا سا ہدار لاک تینا وارہ ۽ ہررہ، شکاری نا بنگ اسکان تینا وس واک ۽ رکھرہ، و ہندن کہ شکاری زرس بے چکار مریک تو اوفک زور خلسا اوڑا جلمو کیرہ۔ یا بین وڑا سیٹ آجو مننگ اٹ سرسہب مریرہ۔

کنتنا تینے راست کرے، کشتی ٹی طوبوب آ جلمو و کسفننگ نا ڈٹ آن پدا اولیکو مثبت خیال نسکہ، ہرا

اودے سجا سس۔ نرنگ۔۔۔ کنتنا ساج اٹ دا پچرت اسل چھی جا گئی مس۔ او بایدے تینے بیوس نشان ایٹے۔ او چرکا دو جنگ بایدے کپ، اسل ہندن دن کہ او است ۽ پرغانے۔

ولے اگہ نرنگ اٹ سر سہب ہم مس تو اوکان پد ہرانگ کا ہے؟ جھورا نا ایب کیب آن او تینا اُرانا کسر ۽ جوان چاہسکہ، ولے داڑے تو او اسل نابلد اس نسکہ۔ اودے سما لو کہ کہ داڑے کہ ہم ارے یا آخا؟ اگہ ارے تو او تینا شکاری لائی تے داڑے کاریم اٹ ہم اتنگ کیک یا آخا؟ ہر اتم داویل آک مون آبسر تو ہرنے، او تین تون تیٹ پارے۔

دودکش نا سخ تیان بروک آ اسل اولیکو گروشک کنتنا ۽ پراگتغ آن بش کرے، اودے لگا کہ او اسل داسہ تنگان ہناسس، اسہ عجیب ۽ مون ۽ بندغ اس کنوئی گڑاودیرانا رزان تے ہرنے تھٹی بس۔ کنتنا نا پڈ بین آن خل کریکہ۔ ولے کتغ آتا گند آن اودے کوک بس، او تینا مون ۽ ہڑسا۔ اونا دوی خرین و پر سلا سس۔ باٹی تے مچ مروک تف تے کیدنگ نا کوشست آن اونا بن ہسون مس۔

اونا است اٹی کشتی نا سنگت آتا کڈ آہر، اوکل کر و کورتیا نار تین تون اختہ نسر۔ کنتنا چک ۽ ہڑسا و مست آن ساڑی پنج مون انگا بندغ آتے خوڑت ہر۔ او فک طوبوب آتا ارنلوک آتے بینا سر۔ او فتیان ارٹ ساسو بوروتیا نار زرس خیسن و اج نسر، ہرافک بھلاتا پاننگ نار داٹ طوبوب آتا مون انگا نیاری تے خراب کنتنگ آن ودی مسرہ۔ کنتنا نکان پوسکن بروک آ بندغ ۽ ہر، ہرا اسل ژند نسکہ۔ اونا پٹ آتیبٹی دترنا گچ تفوک نسرہ، و طوبوب نا ہر فوک آتیا دترنا لپ نسکہ۔ اسہ ڈو تے عجب ۽ وڑ اسے ٹی لڑو نج نسکہ، کنتنا نا گمان ہنا کہ پنوک مروء۔

وخت تدینگسا ہنا کنتنا تنگان ہنا، بھاز ہرے آن پدوارہ ارغ اتنگ آ او سما کرے۔ دامنجر و اج ۽ گڑا نسر، ہراڑان مہالو آن زیات آرود بسکہ۔ او خار آن خن تے تر کرے، ولے ہر اتم اونا سنگت آک اشتانی اشتانی دامنجر آتے کنتنگ ۽ شروع کریر تو اودے ہم لگا کہ مننگ کیک کہ دافک داخس پرا گندہ مفس۔ ولدا نرنگ کن اودے واک و وس انا ہم گرج نسکہ، او تین تون پارے کہ ہندا سوب آن بایدے او گڑا نہ گڑا اس کنے۔ او پیالہ ۽ ہرنے و با اسکان درے، و ہوتوم اسکان ایبک کتو تے، تا تکہ پیالہ خورک متو۔ اودے تینے آن خار بس، و خار اٹ پیالہ ۽ ڈغار اٹ خلک، و کوک ۽ شروع کرے۔ ولے او تینے تورے، انتنے کہ اودے زندہ سلنگ کن کنوئی گڑا تا جون اٹ سلنگ الی نسکہ۔

ہموزدے آن کنتنا ہڑدے مسہ وار ہندا گڑا تا کنتنگ ۽ شروع کرے۔ ارغ آتے اتوک آسوزا رنگ

ہڑوے بالٹین، بیل و جاو اس ایسکہ، و بندی تار تخم آتے کرا کہ، ہڑوے نیروچ تون ارا طوبوب بندی تا ٹھپ آتے دو او شورا نک آتیا دار و خلک رہ۔ کنتا ڈر دآن نڈا کہ تو او دے تینا زوری آخار بسکہ۔

دودکش آن بروک آروشنائی آن کنتا شش دے و پچ ن انا حساب خلک۔ اولیو چارن او بھاز مر آن کشتی والا نیاڑی تا کوکارنا کرار توار اس بنلکہ۔ او وانا سلگت آک تینا بیوی تیا است اٹی بھاز پچ کنگرہ، کہ او فک تینا مکک انت کہ تینا قبیلہ نایاڑی تا ہم رکھ ۽ کنتگ کپسہ۔ ولے اینونا ن پین پرا گندہ نس، انتے کہ ہمو نیاڑی ناچہانٹ آک چپ مسوسر، سماف کہ انت آفت اس بسوس؟

کم وود ہڑوے طوبوب آتا پچ آتے بینوک آپوسکن پوسکن آسوزارنگ آک اتنگارہ، وزمزیر تیٹی تفتنگارہ۔ او فک بننگ تون دیوال آجو کہ تسرہ توسرہ، یا گڑا ڈغار آلتربپ مسرہ۔ او فنا جون تیا بیدارنا پوسکن ۽ نشان خذنگا کہ، او فک ڈر دآن نیمہ تسینگوک مسرہ۔ دے کپ اسے آن پداسہ نہ اسہ طوبوب اس بامس آرومال تنوک بسکہ، ہرادے خذنگ تون پوسکن دزگیر مروک آسوزارنگ آک خلیس آن چہانٹ کریرہ۔ گڑا طوبوب آک او فنت لغت مچ کرساچی کرینگ تسرہ۔ ولدا ہمو سوزارنگ پین جاگہ اس گدریفنگا کہ۔

ارغ کنتگ آن پد کنتا چرت آتے توننگ نامتا ماری کرسا خاچنگ کن گیگ کریکہ، تاکہ اللدنا کنتڈ آن بروک پچ چٹپروک آدا خواری تا بھیم زرہ سے کن البسمرے۔ ولے دا وڑ بھاز کم مسکہ۔ او تینا چکار ۽ دانگ اینگ کنتگ نا کوشست کریکہ، تاکہ اونا است آرا والاک وخلق والاک بفس۔ انتے کہ او فنا است آبنگ آن اودے ہو عنگ ہلکہ۔

چل ویکمیکو بشخ

ہفتمیکو دے سہب اتون ارا طوبوب بھاززیات بیچ آتون اوار بندی جاٹی پترینگار۔ ولدانقوک آ بندی تے ملار، و پد ریسہ بیچ بیننگ ہیل تننگ ء شروع کریر۔ اسہ بیچ کوپہ ونت تے ڈکا کہ وایلو بیچ بیچ آجون ء۔ ہر اتم کنتنا دا بیچ آتے بینا تو اونا پوسکن بسوک آٹھپ آک خوارشت کنگر۔

زرہ سے آن پد در بیچہ غان توار توار اس مس۔ ہرا کرار کرار آ ترند مر سا ہنا۔ پیشن آ بھلو گوشت اسے ٹی طوبوب آک بیچ مننگ نسرہ۔ ہرا فک ترند آن ہیئت کریرہ و کڑ کڑارہ۔ طوبوب آتا بیچ آتے بینوک کنتنا و ایوفک است اٹی پاریر کہ سماف داسہ انت مرو؟

ولدا ارا طوبوب تھٹی بسر و کنتنا غان مُست ساڑی بیچ آن مسہ حبشی تا زمزیر تے ملار و پیشن دریر۔ کل بندیک تینے ہندن کریر، کس پائے دا پوسکن ء ہیئت اس اف۔ ساہت اسے آن پد پیشن آن تو اراک سُست کریر۔ واسہ طوبوب اس کوکار ء شروع کرے۔ کنتنا پہہ مفننگ آن پد ہم خف تورے، ”کانڈاوسبر! نما پیسہ غاتا گچین ء بدل اس“ نیام نیام اٹ ایلو طوبوب آک اونا ہیئت ء پر غارہ۔ ”سے سد و پنجا“ ”چار سد“ ”بیچ“ اولیکو طوبوب پاریکہ ”شش والوکس ارے؟ دانا جون ء ہر بو! دا خچرا سے نا کچ آخواری کنگ کیک۔“

خلیس آن کنتنا نا پٹ آک بش مسر۔ بوز تے خیدا اٹ اسٹ مس۔ وساہ تے بند مننگ نس۔ چار پین طوبوب تھٹی بسر، اوفک ارا متکن ء، و اراٹ کنتنا نا سنگت آتیاں گچین کریر۔ کنتنا نا گمان ہنا کس پائے اودے بادغام خلکینے۔ ارا پوسکن ء طوبوب بیلپہ و چنکو آہنی ء از باب دوٹی درگہ غا سلیسر۔ اراٹ کنتنا نارہی آ بسر، زمزیر تے ملنگ ء شروع کریر۔ اگہ کس اس چیمانٹ کرو سس، یا نڈ دوسس تو اودے اسہ چنکو و لے ہولن ء سل اسے نا کراٹ خلکراہ۔ ولدا ہم ہر اتم اوفک کنتنا غا دو خلکرا، تو او غار و خلیس آن خیسن پوشکن مس۔ اسہ گڑ اس اونا کاٹم اٹ لگا، و اودے ہندن لگا کس پائے اونا کاٹم پٹا۔ ولدا اونا دا اونا جولان ہم زرس ترند سرا۔ سار سنہجال آ بس تو او شش گچین مروک آ بندی تا چراٹ کل آن مونی سلوک نس۔ ہرا فتنے درگہ غان پیشن دنیا نا روشنائی ٹی درونی

نس۔

”اسل لد آن ہلنگوک ء مال اسے۔“ پاٹ انا ڈک اسے آسلوک بندغ اس کوک کرے۔ سد آتا کچ اٹ طوبوب آک داپار اپپار آن مچ نس، و بانا پُر آ اشارہ کرسا کوک کریرہ۔ اوقتا جون ناگند آن کننتا ناسا بند مسکہ۔ ہندا مچی ٹی او منہ حبشی ہم خنا۔ ولے اوقک اسل بے چکار سلوک نسرہ۔ دافتیان ارٹ ہمو حبشی تازمزیر تیمیٹی ہلوکوسر، ہرافتے داسہ بندی جانان ایسوسر۔ کوک خلوک آ بندغ بڑینک ہٹسا کننتا نا چرانا کنڈ آ مون کرے۔ اونا زریٹ انگا خنک بندی تے نت تیان کاٹم اسکان چکاساکہ۔ ولدا او تینا کوٹ نادستہ ء اوقتا ج وسینہ غاتیا جاگہ ترسا دیچہ امر ء ہیبت کرے۔ ”بولوتیانبار ہشار، دافتے ہر گڑا ہیل مننگ مریک۔“ ولدا او کننتا ء چرآن کشا و ڈک آدھکہ نس، کننتا نا گام کننگ کتو۔ او تینا جاگہ غابت اس جوٹ مس۔ ہندن لگا کہ کس پائے اونا ہوش پریگانے۔ کوٹہ نا دستہ اونا سفر آلگا، ہراڑان ہمو جاگہ ناٹھپ انا سل کشکا۔ او نا ڈرڈ پین وڈا۔ اولوڈ و ہلسا مونی گام کرے و طوبوب اونا زمزیر نالوک آکنڈ ء اسہ آہنی ء گڑا سے ٹی شانا۔

”کل آن گچین، گو بر۔“ طوبوب کوک کرے۔ کننتا خلیس آن ہندن پاٹ آتبار بار سوسس، کہ اودے طوبوب آتا داپڑک انا درک ہم متو، ہرا اودے ہنگ کن خرک مچ مسوسس۔ ولدا ہمو بندغ آک شت و کوٹہ غاتا دستہ غاسیٹ اونا باء ملسا پلنگوک آدنان تے ہرار و دو سمیٹ اونا بغل، مچ، سینہ و خاص انگا ہزوہ غاتے سرفیر۔ ولدا منہ گام پدی مرسا دیچہ امر ء توار خلکر۔

”سے سد ڈالر!... سے سد و پنجا!“ بولی والا طوبوب دا ہیبت آتے بنگ تو ملنڈی وڑاٹ مخا۔ ”پنچ سد، شش!“ ”ہفت سد و پنجا!“ اسہ توار اس بس۔

اوکھی وارد اکوک ء خلک۔ ولدا کوکار کرے۔ ”ہشت؟“ مچی آن اسٹ اس پارے ”ہشت!“ ولے بولی خلوک آنا پانگ آن مُست اسہ توار اس بس ”ہشت سد و پنجا۔“

اوکان پدکس اس بولی ء وڈفتو، نیلامی کروک آطوبوب کننتا نازمزیر ء ملا، و اودے ایلو طوبوب ناکنڈ آدھکہ نس۔ کننتا ناست اٹ ساہت اسے کن بس کہ داوارخواہی آن فاندہ ہرفو، ولے اودے سانس کہ داسہ چچ مننگ کپک۔ ایہن ہم اونا نت تیمیٹی نرنگ ناسیک سلعو یس۔

او بولی ء کٹوک آطوبوب نارند اٹ اسہ کاٹم ء شیف کروک حبشی اس خنا۔ کننتا اوڑان، ہرا پک نس کہ وولوف قبیلہ غان نسکہ، جوزہ ٹی سوچ کرے ”کنا ایلم! نی تو کنا وطن ناباتی سے اُس“ ولے اوکس پائے کننتا ء اسل خننو، و زمزیر ء ترندی اٹ چکا، کننتا اونا رنداٹ لوڈ و کنسا راہی مس۔ مچی آن گدریگلسا منہ و رنا اوڑا مخار،

کڑکڑا کر، وادے چھڑی تھیٹ خلکر۔ رُوت او او فتیان مُرہنا۔ حبشی پاٹ انا اسہ بھلو ڈبہ سے نارہی آسلیس، ہرا ڈغار آن بڑزا، چار ریزا غا تخوک نسکہ۔ و او مون اٹ ہومیش آنبار انگا ساہدار تفوک نسکہ، ہرا دے کشتی آن ڈرنگ نا وخت آکنٹا کسری خناس۔

حبشی خار اٹ مُن مُنسا کنتا نا باسک اٹ ہلک وادے بڑزا دھکے تیس، و ڈبہ غا تولفے، و اونا زمزیر ۽ ساہدارنا پداٹ سخت بڑزا انگا تولوک جہ اٹ تھے۔

کنتا نا خرک آرا بھلو گونی تموک نسرہ، ہرافتا زباد آن لگا کہ کہ خولم نسرہ۔ او تینا خن تے پرنچیفیس۔ کس پائے او چچ اس خننگ خواتوکہ، خاص وڑاٹ دا غدار آ حبشی ۽۔

جوان سٹ اسے آن پد کنتا ۽ گند آن سا تما کہ طوبوب پدی بسے۔ طوبوب ہیبت اس کرے، و حبشی تون او ار مون ناسیٹ آٹوس، ہرا اونا تولنگ آن زرس چلیشتا رہ کرے۔ حبشی باغان توار اس کشسا ساہدارنا چٹلی آچا بک اس خلک، و او ڈبا ۽ مونی چگا۔

کنتا نا ہوش ہندا خنس پریگا سس، کہ اودے ہچ سا تمنکو کہ ہرا تم زمزیر ۽ اونا نت تھیٹی ہم شاغاسر۔ سنہال آ بنگ آن اسکان اودے درک لگتویس کہ او فک انخس سفر کرینو۔ او خن تے زرس ملا، زمزیر ۽ خوٹت ہرا، دا بھلا کشتی والا زمزیر آن زرس چنک نس۔ اگہ او جوان بھلو زور اس خلسا شیف جُپ اس خلے تو دا پنگ و ڈبا پنگ کشلک؟

او خن تے بڑزا کرے و مون آ تولوک جوڑیدار تے ہرا، طوبوب پائی آتختہ نا اسہ کنڈ آ گمراٹ تولوک نسکہ، و حبشی ایلو کنڈ آن، لُح ۽ لُونج کروک تولوک نسکہ۔ ہر توم آتا خنک کسر آ خلوک نسرہ، و او فک اسہ ایلو آن اسل نابلد خننگارہ۔ تولوک جہہ نا کیرغ آن زمزیر سوگو ۽ کلف اسیٹ تفوک نسکہ۔ کنتا فیصلہ کرے کہ داسہ تینے پنگ نا وخت اف۔

خولم نا گونی تا گچین آ زباد آن پد ہم اودے طوبوب و حبشی کو چوان نا گند لگنگ نس۔ ولدا او خرک آن منہ پین حبشی نا توار پنگ۔ او تینا جون ۽ بے توار چست کنتنگ نا گینگ کرے، و لے او خلیس، و او فنے خننگ کتو۔

اونا دوارہ لیٹنگ تون طوبوب چک ۽ ہرٹسا وادے ہرا، او فتا خنک تین پے تین اٹ لگار، کنتا نا تو ساہ پیش تما۔ او خلیس آن اسل تھے۔ و لے طوبوب ہچ کتو، و مون ۽ ہمینگ کرے تو س۔ طوبوب نا بے پرواہی آن او زرس اُست کرے، و او مہالو آن زرس زیات بڑزا کرے تینے۔ اونا خف تیا مُر آن اسہ باگل اسے نا توار تما، ہرا کرار کرار آترند مر سا ہنا۔ او مون پے مون اسہ پین طوبوب اسے، ہندا وڑنا ساہدار اسے آسوار بنگ آخنا۔ طوبوب

نادوٹی کوڑا اس نسک، وادساہداراٹ تفوک زمزیراٹ بیست انا کچ حبشی تا دُوک تفوک نسرہ۔ اوفتیاں گیشتری مونا انکا تا نسر، ومنت اس بُورنسر، کل تا اسہ چراٹ طوبوب نامونا اٹ راہی روان نسر۔

کنتا جوانی اٹ ہنگ کن خن تے تر کرے ولد املا، ارا نیازی آن بیدس، ہرا پور و پچ بیناسر، ایلو فک کل خ آن بڑا لوج نسرہ۔ واست ہسون ء وڑ اسیدٹ گڑاشنیر خلکرہ۔ اولوز آتے جوان خف تونگ نا کوشست کرے، ولے پچ پہہ متو۔ ہرا تم لوڈ و بلوک آڈ با اوفا رہی آن گدرینگا، تو نئے بیرہ طوبوب بلکن حبشیک ہم اونا کُنڈ آہنگ کن گیگ کتوس۔ حالانکہ اوفک ہندا خس خڑک آن گدرینگا سر، کہ اسہ ایلو آڈ وہم خلنگ کریرہ۔ کنتا اوفا پٹی تیاہنتر آتا خلنگ ناشان تے خنا۔ ہرافتیاں منہ ٹھپ اس پوسکن نسرہ، منت اس متکن۔ او اوفا قبیلہ غاتا نشان تے درست کننگ نا کوشست کرے: فاڈلا، یوروبا، موریطانیہ، وولوف، مندکا... ایلو فتے او درست کننگ کتو۔ انتے کہ اوفتیاں گیشتری تابادہ غاک بدختی اٹ پرتلیک نسرہ۔

داجبشی تیاں ایمون، ہراڑے کنتا ناخر دینکی آخنک خنگ کریرہ۔ چندی رنگ انا کشاراک نسرہ۔ سڑک نا رہی آوکی نا کشارے درست کرے۔ جفورانا رواج انبار، دانہ بنگ آن پد پوشکن آٹانڈ آک چک نسرہ۔

زرہ سے آن پد طوبوب تینے شیف کرسا تولوک جہہ نا کیرغ آن اسہ لوت اسے آن ارغ و سوانبار ء گڑاس کشا، و اودے ارا وند کرسا تینا و حبشی نا نیام اٹ پاٹ آتخا۔ حبشی اودے ہیٹ انا رہی اٹ ہرنے، وکننگ ء شروع کرے۔ زرہ سے آن پد حبشی پدی چک خلک و کنتا ء تینے آخوڑت ہنگ آخنا، ولدا ارغ نا کمر اس کنتا ء تیس۔ ارغ نا گند آن مہالو آن کنتا نابا دیر الاسس، ولے ولدا ہم اومون ء اسہ کُنڈ آ کرے۔ حبشی کوپہ ء خسا، وکمر ء تینا باٹی بے۔

بیگنی ء گوجانگ کن کنتا ڈبہ غان پیشن کوکڑو کرے، کشارتیاں اینک بندرغ آتا اسہ پڑک اس ہندن لگا کہ کہ کاریم اٹ اختہ نس، داخس مری آن اوفا رنگ انا کساس تو متو، ولے مننگ کیک ہمکل حبشی مرور، او بوز ء بڑا کرے گند کشا، ولے بے سہب مس۔

دے اندری نا وخت آاسہ پین ڈبا اس مونا آن بنگ آخنا۔ اونا لغام ہم اسہ پرتگی سے نادوٹی نسک۔ و پد اٹ اولیکو کافو نا مسہ چار چنا سوار نسر۔ ڈبا نارند اٹ اٹ زمزیر میٹ تفوک ہفت بالغ ء حبشی ددینگسا ہنارہ۔ دافتیاں چار زینہ لاکھی و مسہ نیازی بے ڈول ء پچ بینوک نسر۔ کنتا باغ دینگا کہ اوفک شنیر خلنوسہ۔ ولے خڑک بنگ آوفا مونا تیاں اوفا ڈک واست آزاری ء خنگ آن اوپہہ مس۔ واست اٹ پارے کہ سماف طوبوب آک دافتے ہرانگ دنگ اٹی؟

جوان تارمہ مننگ آن پد چنکا چنکا مون انگا چلختوک تو ارخلسا دانگ اینگ گوہی کریرہ، دن کہ افریقہ
 ٹی نسکہ۔ کنتا پنگ کہ طوبوب ایلو حبشی ۽ گڑ اس پارے۔ روت ڈبا اسہ چنکو کسر اسے آمون کرے۔ کنتا بش
 مس ٹوس۔ مُدرخت آمیٹی اسہ پیہن ۽ اُراسے نابھلا ماڑی اس خنا۔ کس اس اونا او جری ۽ کس پائے ترندی اٹ
 پٹا۔ یا اللہ داسہ امر مریک؟ گڑا ہوجا کہ ہندا مروہراڑے کنے کنیرہ؟ او بے ساہ مرسا ڈغار آلتریپ مس۔

چیل و دو میکون بشخ

ڈبا اُخس کہ اُرا نا خردک آہنسا کرے، کننتا ۽ بھاز زریات حبشی تا گند لگسا ہننا، سرو شک آتا سیدبوٹی زرس چست مس تو مسہ سیاگ خنا، ہرا فک شام انا تہاری ٹی و یگن نا کنڈ آہسرہ۔ اوفتیا ن غٹ آن بھلا نادوٹی اسہ لڑونج ۽ لمبہ اس نسکہ، ہرادے او بھلا کشتی نازیر خون اٹی طوبوب نادوٹی خناسس، ولے دالمبہ آہن نا جاگہ غا اسہ گرو شکی ۽ سفا ۽ گرا سیٹی بند نسکہ، اودا کان مُست دُن ۽ ہچ ۽ گرا س خنتو یس۔ ہرا ڈڈ خننگا کہ، ولے اوڑان ایپار اسکان ہننگ مسکہ۔ اوزیات خوڑت ہننگ کتو، انتے کہ پوسکن آطوبوب نابننگ تون ہر مسٹ آحبشیک اونا شرف اٹ اسہ کنڈ آسلیسر۔ پوسکن آطوبوب سیدھا ڈبا نا کنڈ آہس، ہر توم آطوبوب آک اسہ ایلوڑتو ن ملار۔ اسہ حبشی اس ڈبا والا طوبوب ۽ کسر نشان تننگ کن لمبہ ۽ زرس موئی کرے۔ ہر توم آطوبوب آک دو ہلکر، و اُرا نا کنڈ آراہی مسر۔

کننتا نا است اٹ اسہ اومیت اس ودی مس۔ داحبشیک کنے آجو کنگن کرور؟ دا چرت اٹ ہناسس کہ اولمبہ ناروشنائی ٹی خنا کہ ہمو ہر مسٹ آک اوڑا مخارہ۔ دامر ۽ حبشی ۽، ہرا فک تینا ایلم ۽ ملنڈی جوڑ کرینو، و ساہد تینا بار طوبوب آتا مے ومولدی ۽ کنگن؟ ۽ اوفک افریقی تینا بار خننگارہ، ولے افریقی آلوسہ۔

کوچوان ساہدار ۽ چا بک اس خلک وڈبا موئی راہی مس، ایلو حبشیک دبا تون گون ہلمہ ۽ شروع کریر۔ ڈبا زرس مہرہنا و سلیس، کوچوان ڈرنگا، لمبہ ناروشنائی ٹی او کننتا نازمیر ۽ لوڈ و تیس۔ تولوک جہہ نا کیرغ آن اونا زمزیر ۽ ملا، ودھر کو وڑاٹ تو ارخلسا کننتا ۽ شیف ڈرنگ نا اشارہ کرے۔

کننتا داحبشی تے گٹو کنگن نا است خواہی آمشکل سیٹی زور مس، داسکان بھاز آخلیس آک نسر، اونا ہم وخت اسہ دے اس الہی بریک۔ او گوڈ آتیا بش مرسا پدی مننگ نا کوشست کرے، تو اونا رِغ رِغ اٹی خل اس بنا کرے، ہر اتم او ڈرنگ اٹ تل ول کرے تو ارا حبشی اودے گر کر سا کشار، وڈ غاراٹ سٹ تسرتے، ساہت اسے ٹی کوچوان زمزیر نا ملوک آکنڈ ۽ اسہ ہولن ۽ تمبو سے ٹی تنے۔

ہر اتم اودر د، خار، وخیس ناچرخاب اٹ ڈبی خلکک، توجہشی تیان اسٹ اس ارا آہنی ۽ رزان اونا مون آتخا۔
 لمبہ ناروشنائی ٹی کنتنا ہرا کہ اسٹ تو دیر آن پُرس، وخت اس کہ ایلوٹی اسل بے ڈول ۽ وڑ وگند اسے ناکنوئی
 گڑا سسر۔ ولدا ہم کنتنا نابا دیر الا۔ ولے اومون ۽ اسہ کنڈ کرے، ہراڑا ن چاروکی کروک آحبشیک ٹا کوخلکر۔
 لمبہ ۽ ہرفوک آکوچوان تمبوٹ تفوک زمزیر ۽ ترند آن لوڈ واس تس، اونشان مننگ خواہسکہ کہ دا اسل
 کشکپک۔ ولدا اونٹ اٹ دیر وکنوئی گڑا تا کنڈ آ اشارہ کرے ودھڑ کو واج ۽ توار خلک۔ ایلوفک کل مختگ ۽
 شروع کریر۔ زرہ سے آن پد ہر چار آک اوکان ہنار۔

کنتنا تارمہ ٹی پالو آتموک گاٹ آتا خاچنگ ناکسر آہرا کہ۔ پُرت اٹ ہنا و خنا کہ اوبھاز ترندی اٹ
 زمزیر ۽ پرغنگ کن زور خلنگ اٹی ۽، دا ہد اسکان کہ زمزیر کشکا۔ واونرنگ اٹ سرسہب مس۔... ہندا ساہت
 اٹی اودے خرک آن اسہ کچک اسے ناگند بس۔ اوکچک ناگند کشنگ ناتوار ۽ بنگ۔ دپچہ امر اودے گمان مس کہ
 دا اونا دشمن اف۔ ولے کچک مچے پین خرک بس تو کنتنا ناخف تیا اونا دان تارزان اٹ لگنگ ناتوار تھا، اوگڑا اس
 خلاسا کہ۔ دن تو اودے دافنے نیٹ کنوئی ہم آلوکہ، ولے ولدا ہم اوخار اٹ خلیغا آنا رغا، وکچک آجمبیر
 بٹے۔ کچک مچے مر مس، وسستہ سلسا غونگ ۽ شروع کرے۔ ساہت اسے تون اسہ درگہ سے ناملنگ ناتوار
 مس، واسہ بندغ اس لمبہ دوٹی اونا کنڈ آدی نگسا بس۔ دا کوچوان نسکہ۔ اوبھاز پُرت اٹ تمبو وکنتنا نانت اٹ
 تفوک آزمزیر تے ہرا، کنتنا بھاز خار اٹ اوڑا ہرا کہ۔ کم اٹنگا روشنائی ٹی کنتنا خنا کہ کوچوان خورک آزان ۽
 خننگ آن پداست جم خننگا کہ۔ امر مٹسا تینا کوٹھی نا کنڈ آپی ہنا۔ کنتنا ناست خواہس کہ کچک ۽ گٹو کہ۔

زر سسلنگ آن پداو بے بختی سیٹ دیر انارزان ۽ ہرفے ومنہ گلنگ، ولے بچ ۽ فاندہ اس متو، ہندن
 لگا کہ کس پائے اونا مچ آواک اونا جون آن ہننے۔ او تینے خوانتہ گمان کریکہ۔ ہنداڑے اوزمزیر ۽ پرغنگ نا
 پُرت آتیان پیش تھا۔ اودے لگا کہ کس پائے اللہ اوڑا ن مون ۽ ہڑسانے۔ ولے انتے؟ اخر اوانت گناہ اس
 کرینے؟ او تینا جوان وگندہ عمل آتا جاچ اس بلک۔... ہموزدے سہب اتون ہر اتم دھول اکن پاٹ گڈنگ کن
 اوشنگ انا شیرہ ناتوار ۽ بنگو سس... اونا گمان کہ ہر اتم اودے سزا اس رسینگا سس، اونا سوب اونا بے پرواہی و
 بے چکاری نسکہ۔

کنتنا تموک تموک پُرت آتا توار، نکان خاچپروک آچک آتا شیرہ، و مڑکچک آتا غونگ ناتوار تے بنسا
 ہنا۔ اسہ وار اس اوہل اسے ناچنکو چلیشتہ، وشکاری ساہدار اسے نادان تینٹی اونا ہڈ آتا پنگ ناتوار ۽ ہم بنگ۔
 واروٹ آاونا است نرنگ خواہسکہ، ولے اودے سانس کہ اگہ اوتیموآن زمزیر ۽ کشنگ اٹ سرسہب ہم مس تو ہم

اوناتوار خڑک انا جگ آتھی ساڑی کس اے تو تنق آن درہوایتک۔

او ہمون آن ہمون تموک نسک۔ تنق انا مراسکان ڈس و پدالو۔ اخیر سہب واج مس۔ خل کروک آہرزوہ غاتون اوار او ڈر اے ٹی سہب انا نماز ۽ خوانا۔ ہر اتم اوسجدہ کننگ کن شیف مس تو اوتینے توننگ کتو و پالو آتما، جون نازوری اودے پین خارتس۔

ہر اتم دے ٹک آن سپیدہ رنگ نمان کرے تو کننتا ولدا دیر انا رزان ناکنڈ آمون کرے و پچوک آدیر تے کننگ۔ دیرک داسکان چنتو لیسر کہ کننتا ہر چار آ حبشی تاکشکہ ۽ بنگ و پدی چک ہڑسا۔ اوفک اودے رُوت لوڈو بلوک آڈباٹی بٹیر واسہ بھلو جیہن ۽ ماڑی سے آدریر۔ ہراڑے طوبوب راہی مننگ کن اوقتا کسر آہر وک نسک۔ رُوت اوفک بھلا سڑک آہے کسر آراہی روان مسر۔

کننتا ڈباٹی تموک خورک آ آسمان آخوڑت ہر سا، وز مزیر تا توار ۽ ہنسا ہنا۔ ولدا بھاز خاراٹ طوبوب و حبشی تاج تے ہر۔ اونا است اوفتے کسفننگ خواہس۔ اوتینے باور کرنے کہ اگہ اوزندہ سلنگ خواہک، دن کہ داتم اسکان زندہ ارے، تو اودے تینے توروی تمک، تینا وار اکن ہروئی تمک، وگیگ خننگ اسکان اودے تینا زور ۽ بچفوئی تمک۔

دے ٹاک مسو سس، انا گت او اسہ توار اس بنگ، ہر ادے اودمدتی پہہ مس کہ دا اسہ اُستا کارا سے نا آہن اسے کننگ نا توار نس۔ او کاٹم ۽ ہرے و خوڑت ہننگ ناکوشست کرے، او کساس کرے کہ دا توار درخت آتا لد انا پد آن بننگ اٹی نس، او خنا کہ جنگل نا بھاز بھلو کچ اس اسل رُوت آتھی گڈنگوک تموک نسک، بازن آبوچ آتا ہشنگ انگ آن مون ۽ موٹل اس چست مننگ نس۔ او است اٹ پارے کہ طوبوب آک ہم بروک آندا انا کشار کن ڈغار ۽ ہندن جوڑ کیرہ، دن کہ جفور اٹی کننگا کہ۔

مونی او اسہ چار کنڈی ۽ جگ اس خنا، ہرا پاٹ انا تختہ غاتیان جوڑ نسک، ہر انا مون آخورک انگا بشخ آ اسہ طوبوب اس خر مشی ۽ کار گیر اسے ناکمک اٹ ڈغار ۽ دنگ کن جوڑ کر یکہ۔ طوبوب ڈغار ۽ چیرنگ کن اسہ بھلو گڑا سے ناستہ ۽ جاگہ تسک، پین خڑک بننگ آ او اسہ درخت اسے ناکیرغ آن ارا پوشکن ۽ طوبوب تولوک خنا۔ مسٹ اسل اوفتیا نبار ۽ ہوکم اوقتا پارا اپار آن گوہی کریرہ، ومنہ لکڑ اس ڈغار ۽ شنگ نسر، جگ انا درگہ غامیسن پٹی ۽ نیاری طوبوب اس سلوک نسک۔ مسہ چنکو طوبوب اونا رنداٹ پیش تمار، وددیتنگسا بسرہ، وڈبانا کنڈ آدوسر فسا غوغا کریرہ، وٹا کر خلکرہ۔ کننتا اوفتے ہندن ہر کہ کس پائے اوفک کفتار تا چوری ۽، اوفک بھاز ہرے اسکان خراس گاڈوتون اوار اوار ددیتنگسا ہنار۔ ولدا پدی ہنار۔ کننتا ۽ گمان مننگ نس کہ او اسہ حقی ۽ طوبوب خاہوت

اس تیناخن تیبٹی خنآنے۔

اراور سڑک آن بھاز گشادہ او ہمو وڑ انا بھلو تیبہن ء ارا خنا، ہرا وڑ انا ارا سے نا پیشن آ او استو نان ء گدریفیس۔ اوفتیان ہراسٹ نا بڑی ارا ارا نا کچ نئس۔ دن پاکس اس اسے ارا سے ہر فسا ایلو ارا نازی آ تخانے۔ ہرا ارا نا پیشن آ مسہ چار بھلو و مرغن ء تمبہ چراٹ نسرہ، کس پائے درخت مریر۔ اوفتیان ہراسٹ نا خرٹک آچنکو چنکو تارمہ ء جگ جوڑ نسرہ۔ ہراڑے اونا گمان نارداٹ حبشیک رہینگارہ۔ و ہراسٹ ناداپارا اپارا آن پٹی ناکشار نسکہ، ہرافتا کشار ء بننگا سس۔ ولے جاگہ جاگہ پٹی ناپہہنیک خننگارہ۔

ہندا ارا بھلا ارا تانیا م اٹ سڑک آہنسا اسے جاگہ اس او بندغ آتا عجب ء جوڑی اس خنا۔ اول تو کنتا است اٹ پارے کہ ادمون ء مرور، ولے ہرا تم خراس گاڈ و او فتا خرٹک آ بس تو او خنا کہ او فتا سل خیسنی آخلککہ۔ و او فک تینا مون آ بھلا پٹ آتے تینا بچ آچٹ اسے آنبار گو فیسر۔ او فک بھلو بڑینگ ہر فسا ہنارہ۔ و او فتا نت تیبٹی لیر نسکہ۔ و او فک سل انا دستار تفسیر۔ دو تیبٹی تا تیر کمان نسکہ۔ او فک طوبوب اوسہ، ولے افریقی ہم اوسہ، دا ہد اسکان کہ او فتا گند ہم جتا نسکہ۔ دا امر ء بندغ ء؟ او فتیان اسٹ اس ہم دز کروک، ددینلوک آڈبا نا کنڈ آچکار کتو۔

دے اندری آئس، کنتا تینا مون ء دے نک نا کنڈ آ کرے و است اٹ دن پا اشارہ اٹ نماز خوانا، شام تہار مساہنا کہ، ارادے پد ریسہ بینگن مننگ آن پدا و ہندا خس نزور مسواسس کہ داسہ ڈبا نا فرش آ بے ست تموک نسکہ۔

زرہ سے آن پد ہرا تم ڈبا سلیس، تو کنتا ہیوسی سیٹ زرس جک کرے تینے و پیشن کو کڑو کرے۔ کوچوان ڈرنگا و اسہ ڈیواسے بگھی ناسہ پلو آدرخجا، و دوارہ سفر بنا کرے۔ بھاز ہرے آن پد طوبوب گوئڈ ء ہیبت اس کرے، و حبشی ورندی تیس۔ سفر نا بناغان ہلیس دا تم اسکان دا اولیکو وارنس کہ ہر توم آک اسہ ہیبت اس کریسر۔ اسے جاگہ اس ڈبا ولدا سلیس و کوچوان پیشن پیشن تما و اسہ خیری و اج اس کنتا نا کنڈ آچغل تیس، ہرا دے او گو جالا۔ تولنگ آن پد کوچوان و طوبوب ہم تینے کورار و مونی راہی مسر۔

کنتا روت تیج آن لڑنگ ء شروع کرے، ولے او خیری ء بینتو۔ او او فتنے لحم خننگ خواتو کہ۔ دافک کنے خیری تو ایترہ، او است اٹ پارے، ولے زمزیر تے ملپسہ، و کنا جندا تینا ک نئے ہیرہ دا کل ء خرہ، بلکن طوبوب آتا گندہ انگا کاریم تیبٹی او فتا ککار ہم اریر۔ کنتا بس ہندا خس چاہسکہ کہ اودے دا بے ڈول آجاگہ غان پین کنڈ اسے آنروئی ء۔ یا کوشست کرسا کہوئی ء۔ او دوارہ جفورا ء خننگ نا گمان ہم کنتگ کتو کہ۔ ولے اگہ دُن

مس تو اوتین تون قول کرے کہ او مچ آگیمبیا ۽ پاہک کہ طوبوب آتا ڈیہہ گواچنی وڑاٹ امرے؟

او یخ آن اسل بار سوسس کہ ڈبانا گت بخائی کسر آن اینک مرسا اسہ ڈک مک و چنکو کسر اسے آ ہڑسیگا۔ او اسہ وار ودا اخل کروک آجون ۽ چست کرساخن تے پسا تنہاری ٹی ہنگ نا کوشست کرے۔

مُرجوان سٹ اس مُری آ او اسہ پین بیہن ۽ اُراس خنا، ہر اتم اودا اُرا نامون آسلیسر تو استونانن نا خلیس اسہ وار ودا کاظم ہرفے۔ ولے اودے پین طوبوب یا حبشی سے نا گندگتو۔

اخیر ہر اتم ڈبالیس تو طوبوب خلیس اسیٹ ڈغار ادرک تیس ورغ تاملنگ کن کیمہی وار توس و بش مس، ولدا کنتنا نا کنڈ آ اشارہ کرسا کوچوان ۽ گڑاس پارے، و بھلا اُرا نا کنڈ آ راہی مس۔

داسکان پین چچ ۽ حبشی اس خننگو یس۔ ہر اتم ڈبا خوک انا جگ آتا کنڈ آ راہی مس تو کنتنا بے چکار لتریپ نسکہ۔ ولے اونا رنک بار سوسر، و اوتینا ڈرد ۽ است آن دریس۔ اودے خوک اسے آن حبشی تا گندگا،

ولے پیش پیش تمتو۔ اونا است اٹی اومیت اس ودی مس، ڈبا خوک جگ آتا رہی آسلیس تو کوچوان لمبہ دوٹی جگ انا کنڈ آ راہی مس ہر اتم اودرگہ ۽ ملا تو کنتنا اودے بھار خوت ہر سارنگ نا وار خواہی اس پٹاکہ۔ ولے

کوچوان تہٹی ہنگ نا جاگہ غاپدی بس، و دو ۽ تولوک جہہ نا کیرغ آن درے و کنتنا نامزیر ۽ ملا، ولدا اونا اسہ کنڈ ۽ بلک و خراس گاڈونا ہے کنڈ آ ہنا۔ اسہ گمان اس داسکان کنتنا ۽ توریس، کوچوان زمزیر ۽ لوڈ و اس ترسا ترند ۽

تواریسیٹی کنتنا ۽ گڑاس پارے، و اوزرس سستہ سلوک بھار ہشاری اٹ اوڑا ہرا کہ۔ کنتنا تینا زوری ۽ وڈیک نشان تننگ کن بے وی سیٹ ہر چار آنت دو تیا زور خلسا بش مس، و اسل کرار آشیف گر کنسا راہی مس۔ اونا

گمان نا وڑاٹ حبشی صبر کنگ کتو، و خوک بس ڈول کرے تینے و سوگو آڈومیٹ کنتنا ۽ ہرفے و خراس گاڈو آن ڈغار آہے۔ ہنداٹی کنتنا بجلی نا ترندی اٹ درک تیس و او کفتار نا سوگو آڈوان تینا تینا دو تے کوچوان نا گت

اٹ جاگہ تیس، کوچوان گڑیتلوک پدی مس، لمبہ اونا دو تیان ڈغار آتما، او تینا بھلا دو تا مک اٹ کنتنا نابوز و باسک آتیا مچ کاری ۽ شروع کرے، ولے کنتنا وڑاسیٹ تینے مچ، لغت و دھکہ غاتیان بچفسا ل ۽ تے پین ترند

جاگہ تیس، و ہوتوم اسکان دو ۽ یلہ کتو، تا نکہ اوڈغار آتمتو۔ اول تو او ہلسا زرس تو ار خلک، ولدا تسینگا۔

کنتنا درک تیس بش مس، او خلیس کہ کچک اس غو کنگ ۽ شروع کپ۔ او اسہ سبھا سیانبار پدی مرسا ہنا، و ڈول ڈول کرسا دو بینگسا ہنا۔ و اونا نک پٹی نابازن آبوگ آتینیٹی اڑیگسا ہنارہ۔ او باروک آرخ تا اخل آن

چیہناٹ اس خلک، ولدا ہم اودے یخ انگا تہو وڑا کہ۔ آجونی نا خوشی ۽ خننگ آن پداو تینے ترند ۽ تو ار خلنگ آن بھار مشکل اسیٹ تورے۔

چل و سے میکوش

ہندن لگا کہ کس پائے لد انا غٹ پتی آشنز و ول آک اونانت تینٹی آہشیدنگارہ، تینا دو میٹ او فتنے اینک کرسا، ترڈ و ہلسا، تمسا، دینگسا ہنا کہ۔ او ہوم اسکان بڑینک ہٹسا دینگسا ہنا، تاکہ درخت آک اودیم متوس۔ او وار اتون بوچ آتینبار پُر ۽ جاگہ سیٹی بس۔ مونی اسہ پین پٹی نا کشار اس نسکہ، ہراڑان ایپار اسہ پین تینہن ۽ اُرا اس نسکہ، ہرانا رہی آچنکو جگ نسرہ۔ او خلیس و ہیم آن ولدا لد انا کنڈ آ مون کرے، اونا گمان ہنا کہ او ارا طوبوب آتا ارا تانیا م اٹ لد ایٹی دینگسا ہنگ ۽، او اسہ درخت اسے نا پد آن تینے ڈکا و است و ملی نادر پے غاتے بنگلکہ۔ اونانت، دُو وسینہ ٹی کس پائے گڑاس جوم لگنگ نسکہ، ٹوبے ناروشنائی ٹی او پت آتین ٹھپی مروک آ جاگہ غاتیان دتر تے شوہ کنگ آخنا، ولے زیات خلیس دا گڑا نانس کہ ٹوبے اندری آ نسکہ، وسہب خردک تماس۔ انت اس کہ کروٹی نس، اوڑتون فیصلہ کن زیات وخت بچتویس۔

او بیوی سیٹ بش مس، دوارہ راہی مس تو اودے دَرک لگا کہ اونا رخ و پینک اودے بھاز مر اسکان دننگ کپسہ، بیدے پینگن آلد اٹی کاو، و تینے ڈکنگ کن جاگہ اس پٹو، او پدی ہڑسیگا، وار اس چار پادہ کریکہ، وار اس لوڈا ہنگا کہ، اخیر اودے اسہ پینگن ۽ درخت آتا اسہ کوڑی اس دو بس، دُن تو بھاز خوار مننگ آن پد اونا پف آک ترخنگ آ نسرہ، ولدا ہم او اسہ درخت اسے آ لگنگ کن متاماری کرے، ولے اونت تا کیرغ آن تموک بارن آپن آتا بھلا ڈیمبری ٹی ڈبینگا، و درخت آتا پن آک تماسر، و اودے بڑز آن پینگ بھاز آسان مننگ کریکہ، ڈکنگ نا گچین آ جاگہ ڈغار آ مننگ کریکہ۔

آسمان آ روشنائی تالان مرسا ہنا، او تینے ہنداڑے جر و بوچ آتینٹی ڈکا۔ اونا دمہ نا تو ار آن بیدس ہر کنڈ آ اسل چپ چپانی نسکہ۔ دا چپ چپانی ٹی اونا است آہمونک بسر، ہرا تم او وفادار تانزی تون او ار مونگ پھلی نا کشار نا چاروی ۽ کریکہ۔ اسل ہندا ساہت اٹی او اسہ کچک اسے نا غونگ نا تو ار ۽ بنگ۔ ”دا کنا و ہم ۽ چا وہ۔“ او سکوت اٹ خف تو ننگ نا کوشست کرسا است اٹ پارے۔ ولے او ولدا تو ار ۽ بنگ۔ دا وار ارا کچک نا تو ار

نسرہ، اوڑتون زیات وخت آلوکہ۔

دے ٹک ناکنڈ آمون کرسا اونمازخوانا و آجوتی کن دعا کرے۔ دعانا چٹنگ تون او کچک ناغرننگ ناتوار ۽ بنگ۔ داوار اسل خڑک آن۔ اول تو کنفا فیصلہ کرے کہ او ہراڑے ڈکوک ۽، بس ہنداڑے ڈکوک مرے، ولے ہر اتم کچک ناتوار ۽ مسٹمیکو وار بنگ، او ہم پین خڑک آن، تو اودے گمان مس کہ کس پائے اودے اونا ہنداٹ ناپک سمانے۔ او اسہ ساہت اسے کن ہم اوڑے سلنگ کن سنبرینگ کوک آلوکہ، اولونڈا ہنگسا زیات پینگن آبے تیبی ڈکنگ نا جوان ۽ جاگہ اس پٹنگ ۽ شروع کرے۔ شنز آتیبی گوکلا کرسا اونا ڈوک و گوڈ آک ٹھپ آتیاں کا باڑ مسوئمر۔ ولے کچک آتا ہرغوکنگ ناتوار آن پداو پین ترند لونڈا ہنگا کہ۔ داسہ کچک آتا توار پین ترند و خڑک برسانسک، کنفا پک نس کہ او کچک آتون اوارد بندغ آتا کوکار ناتوار تے ہم بنگو ۶ س۔

او اسل اخس کہ مننگ کریکہ تینے سرنگ آن توریسس، او بش مس و اخس کہ او ان مننگ کرے او شنز آتیبی ترندی و چیبی اٹ دوہنگسا ہنا۔ اناگت اسہ بھلو ڈریمبہ اس مس، خلیس آن اونا گوڈ آک نزور مسر، و گرا سے ٹی اڑیگا و تما۔

کچک آک غرسا ہر بوج ۽ گند کشارہ، خلیس آن لڑسا کنفا ۽ اوفا گند لگا سس۔ ساہت اسے ٹی اوفاک بے تیان شیموش کرسا اونا کناڈ آمون کریر۔ کنفا داسکان گوڈ آتیا نسکہ کہ اودے دنان تے پیشن کشوک، غزوک و کف کروک آرا کچک پلوڈ کریر، او ڈغار آتما۔ و ولدا اوڑا جہو کن زرس پدی ہنار، کنفا ہم غرسا او فنتے نرننگ نا کوشست اٹی دو تے پچہ غاتیا نبار کاریم اٹ اتسا پدی مرسا او فنتیاں سسہ مننگ کن گیگ کرے، ولدا اونا خف تیا ہندا کان خڑک آن بندغ آتا کوکار ناتوار تما۔ ہنداڑتون اسہ پین دریمبہ اس مس، اول آن زیات پچی ۽ زور او۔ کچک آک دوارہ جہو کننگ آگیگ خنتوسہ۔ کنفا بندغ آتا توار تے بنگ، اوفاک زاو بد کرسا و کاچوتا ملک اٹ ٹانڈ آتے گڈ سامونی گام کریرہ۔

غو کوک آکچک آتا پداٹ اوکل آن مسٹ ہمو حبشی ۽ خنا، ہرا غٹ آن مسٹ اونا گٹ اٹ ہلکواسس۔ اونا اسہ دوٹی اسہ بھلو کٹار اس، او یلو دوٹی تے چنکو بیلچہ و چٹ اس نسکہ۔ اسل خون سے ناڈ یک ۽ نسکہ۔ ٹھیبی و در پچر آجون اتون کنفا خیر انا زیل آتموک نسکہ۔ چیمانٹ ۽ توننگ کن اودنات تے تینا گٹ ہلکواسس۔ اونا گمان ہنا کہ اودے بُو بُو کننگ۔ حبشی نارنداٹ ہمو طوبوب نس، ہرا اودے داڑے ایلاسس۔ اونا بُو زخیسہ بیلوک و خید اٹ اسٹ نس۔ کنفا اسہ پین طوبوب اس ہم خنا، ہرانا دوٹی ہمو خاخر دسوک آچھڑی نس، ہرا دے او بھلا کشتی ٹی خاخر دسنگ و ڈریمبہ خلنگ آخناسس۔ دا طوبوب خاخر دسوک آچھڑی نامون ۽ کنفا ناکنڈ آ کریسس۔

حبشی خاراٹ بیلچہ دوٹی کنتا کن مون کر یس کہ بھلا طوبوب کوک کر سا گڑاس پارے۔

حبشی ہموڑے سلیس، طوبوب کوک کر سا کچک آتے ہم گڑاس پارے، تو اوفک ہم دم دستی پدی مسر۔ ولدا طوبوب حبشی ۽ گڑاس پارے، تو او اسہ چٹ اسے نا ول آتے ملسا اونا کنڈ آگام کرے۔ کاٹم اٹ لگوک آیل انا دک کنتا ۽ تسیفے۔ اودے مچٹ اس درک لگا کہ اودے چٹ اٹ ہندن سخت تفسیر کہ چٹ اونا ٹھہی آسل ۽ تڑنگ کن بسکہ۔ ولدا اودے چکار ہر فیر، وراہی مسر۔ ہر اتم اوزرس ترڈ و ہلککہ تما کہ چاکب نا پٹی اونا مخ آخاخر دسیکہ۔ ولدا اولد انا خیر آسر مسر تو کنتا خنا کہ مسہ پیش آنبار ۽ ساہدار درخت اسے ٹی تفوک نسرہ۔

ساہدار تا خرک آسر مننگ تون او اسہ ولدا نرنگ کن گیگ کرے، ولے چٹ انا اسہ لوڈ و تون او ڈغار آ لتریپ مس۔ داڑتون او اسہ دک اس ترک آتیا سٹ مننگا۔ ارٹمیو طوبوب چٹ دوٹی مونی راہی مس و چٹ ۽ چکسا ہمو درخت اسکان درے ہر انا رہی آساہدار لک نفوک نسرہ۔ حبشی چٹ انا ایلو کاٹم ۽ شیف ۽ شنک اسے آن گدریفے، و ہندن ترند آن چکا کہ کنتا نا نک زرس ڈغار آن بڑا مسر۔

بھلا طوبوب نا ترند آ کوڑہ اونا بچ آسٹنگ ۽ بنا کرے، اونا جون ڈرد آن جر مر مس۔ ولے او تینا توار ۽ پیش تمنگ کن البیو۔ ہر دک آ اودے گمان مسکہ کس پائے اونا جون ترخنگ ۽، خیر او ڈرد آن چیمانٹ ۽ شروع کرے، ولے کوڑہ غاتا سٹ سلنتو۔

ہر اتم کوڑہ خاک سلیسر تو اونیم تسینگوک نسکہ۔ اودے شیف کننگ و ڈغار آ لتریپ مننگ نا نیم گڈ لودرک لگا۔ ولدا اودے ہر فیر و اسہ ساہدار اسے نازی آتخار، تو اودے سرنگ نادرک لگا۔

اودے وخت انا چچ کساس آلوک، ہر اتم زرس ہوش اٹ بس تو او تینے اسہ جگ اسپٹی مسن تموک خنا۔ اونا نت ڈو تینٹی زمیر شاغسا جگ انا چار ما کنڈ آن سخت گل میخ میٹ تفنگا سس۔ زرس سرفنگ ہم اودے بے سگ ۽ ڈرد اسپٹی اختہ کر یکہ۔ ہندا سوب آن او کرار تموک نسکہ۔ اونا بوز خید اٹ اسٹ نسکہ، و دم انا تے پوش پوشارہ نسکہ۔

بیدس سرنگ آن او خننگ کر یکہ کہ اونا کاٹم نا اسل زی آن اسہ چنکو ٹنگ اسے آن روشنائی بسکہ۔ خن تے چکنگ ہنگ آن پداو خنا کہ دیوال اٹ اسہ خورک ۽ جاگہ اس خنا، ہراٹی ہشنگوک ۽ پاٹ و پوغ تموک نسرہ۔ ایلو کنڈ آچ آتا بار تام اس نسکہ۔ ہر انا ٹنگ آتیاں مکئی نا چچ آک خننگارہ، اونا گمان ہنا کہ دا بوپ انا وڑاٹ کاریم اٹ اتنگور۔

ہر اتم بامب انا ٹنگ آن تہاری چنگ نس، تو کنتا بھا زخرک آک عجب ڈو ٹملو سے نا توار ۽ بنگ۔ ولدا

منہ تو ارحف تیا تے تمار، ہر افتنا گند آن کس اس کرے کہ حبشی تا بھلو گوشت اس ہندا کان رہی آن گدرینگ انگ
 ۛ۔ ولدا اودے کینگ کننگ نا گند لگا۔ بیگی نا عذاب، کاٹم ناخل و پت آتیاں بڑ مروک آگور و پٹی نا ہسونی تون
 اوارتما۔ او شکار مروک ساہدار اسے آتبار نرنگ کن غلط ۛ وخت اس پک کننگ آتینے ملامت کرے۔ بایدنس کہ او
 اول دا جاگہ ودا جاگہ نا لادین آبندغ آتا جوان جاچ ۛ کرو سس، و معلومداری مچ کرو سس۔

درگہ ناچر چرمس، و ملنگا، تو اوتیناخن تے تڑ کرے، و لے گند آن چاہس کہ دا ہمو حبشی ۛ، ہرا ونا گٹ اٹ
 ہلکوسس، و ہرا کنتا ۛ ہلفیسس۔

کنتا تینے خاچوک و اج کرے، و لے ترک آتیا لگوک پیسی آدک آن اونا خنک اسہ دار آملنگار۔ اسہ بد ۛ
 کرینگ اسے تون اوار حبشی اسہ گڑ اس کنتا نامون آتخا، اونا جون آتچ اس خسا، ودرگہ ۛ ترند آن خلک بند کرے و
 ہنا۔

ارغ نا گند آن کنتا نامعدہ اسل ہندن ۛ خل اس ہر فے دن کہ اونا خ خل کریکہ۔ اخیر اوتیناخن تے ملا۔
 ٹین نا اسہ گڑد ۛ ٹکر اسے آزر اسہ وڑ اسے ناسو و لار تروک ۛ کئی تخوک نسرہ۔ ہندا نار ہی آپیالہ سیٹی دیر نسر۔ ٹیٹ
 چکوک تفوک اونا دوک دا گڑ اتے ہر فنگ نا وڑ اٹ آلوسکہ، و لے اونا با وفتسکان سر مننگ کریکہ۔

کنتا باخوس ہر فنگ آس کہ اودے نا پاک ہو کم ناسو انا گند بس۔ اونا معدہ خرین ۛ دیر آفتا، ہرافک الٹی نا
 دروشم اٹ ٹین انا رکابی ٹی تالان مسر۔

ننگان ننگان وسمائی ٹی اواست اٹ پارسا ہنا کہ دا امر ۛ حبشی ۛ ہرافک خننگرہ تو تینا تینا بار، و لے ہو کم کنیرہ۔
 دانا مطلب داس کہ اوفک جاہل و نا پہرہ ۛ۔ یا گڑ اللہ ۛ منپسہ۔ او اللہ فان است اٹ وخت آن مست معانی
 خواہس کہ وخت اسیت نا پھی ٹی اونا جوڑ تیا ہو کم ناسو لگو ۛ، یا گڑا ہندن ۛ رزان اسے ٹی کنو ۛ، ہرا ٹی ہو کم ناسو
 بسوک مرو۔

فنگ آن سہب انا روشنائی نا خننگ تون او ولدا ٹوٹلو نا توار ۛ بنگ۔ ارغ نا زباد بس، و دانگ اینگ
 کاریم آہنوک آبندغ آتا توار یک مسر۔ ولدا ہمو بندغ ہراٹان اودے بھار بد بسکہ، اوڑکن ارغ ایس، و لے
 ہر اتم اوخنا کہ کنتا چنکا رکابی آٹلی کرینے تو جوان سٹ اس کرینگ تننگ آن پد، الٹی آن غرک گڑ اتے ہر فے و
 کنتا نابوز آخوشکا۔ ولدا پوسکن آ ارغ کینغ و دیر تے ہموڑے تچا ہنا۔

کنتا تینے پہرہ کرے کہ اوزرس سلنگ آن پد وڑ اسٹی دا گڑ اتے کیدک، داسہ تو اوٹی داخس سیک آلوکہ۔
 زرہ سے آن پد دوارہ درگہ ملنگ نا توار مس، دا وارطوبوب نا گند نسکہ۔ کنتا خن تے تینا پر خینے، و لے ہر اتم

طوبوب مُنْ مُنْ کرے تو کنتنا اسہ پین دَک اسے آن چینگ کن خن تے دمدستی ملا۔ مون پہ مون ہموطوبوب نابلہ زیر آدروشم نَس، ہرا اودے داڑے ایسوس۔ طوبوب نابوز آخار پاش نسکہ، او کرینگ ترسا دھڑ کو وڑ ء اشارہ کرسا پارے کہ اگہ کنتنا اِرغ کنتنو تو اودے لٹ کنتوئی تمک، دا پاننگ آن پداوہنا۔

کنتنا بے وی سیدٹ تینا راستیکو دُو ء چکسا طوبوب نانت تا کیرغ نامش تیان ہور میٹ کر اہرے فے ومٹ ء بند کرسا بدانگا ہر وہ غاتیان طوبوب و اونا خا ہوت نانسئل ء مدامی کن سُن کنتنگ نا خواست کرے۔

چل و چار میکوبش

کنتا جگ اٹ چار دے ومسہن حساب کرے۔ ہرن اوپیشن آن بروک آشنیر تا توار تے بنگلہ، اونا گمان ہنا کہ داڑے اونا خلق آن گیشتر افریقی ارے۔ او است اٹ پاریکہ کہ دا امرء حبشی ء ہرا طوبوب آتا ڈیہہ اٹی تینا وخت ء شنیر خلسا گدریفہ؟ او حیران مسکہ کہ کل طوبوب ڈیہہ آدا وڑانا پین انس حبشی مرو؟ ہڑدے ہرا تم دے ٹک تسکہ تو کنتا ء دا بھاز دوست بسکہ۔ اونا است آکشتی نازیر خون اٹی پاروک ہمو پیر انکا القلاء نالوز آک بسرہ، او پارلسس کہ ہڑدے ٹک تروک آدے ننا است آاتفک کہ دا افریقہ ٹی ہم ٹک ایتک۔ افریقہ... ہرا ڈغارنا پوت ء۔

دن تو اوانت تے جوان چکسا چار زمیر تیٹی ترند تفنگا سس، ولدا ہم او ہمت کرسا چچی تموک کینکس کرسا اسہ ارا انچ اس سرنگ کن گیگ ودی کرے۔ داڑان او ہمو آہن نا کڑی تا جاچ ء ہلنگ کریکہ ہرا زمیر نا وڑاٹ گدان نا کنج انا میخ تیٹی تفوک نسرہ۔ میخک اونا تیر ہڈ نا کچ ہولن ہسرہ۔ اودے سانس کہ اوقنا پینگ یا ڈغار آن پیش تمنگ ناچ ء گمان و اومیت اس اف۔ او آہن نا ہولن آکڑی تے سرفے، او برمتہ کروک آتے ہمو ٹنگ آتیٹی ہشکن ء آہنی ء گڑاس سرفنگ آخناسس، ہراڑان مشی آزان تیانبار ء توار اس بسکہ۔ او اسہ کنڈ اس تے سرفے تو زمیر توار خلک، ہند انس زور آن توار خلک کہ دا بیٹیشن اسکان ہنگ کریکہ۔ اودا متاماری ء الا۔ ولدا او اسہ پین جاگہ اس تے باٹی کرے ودان اٹ کشکنگ کن متاخک، ہراڑان اونا دنان ترگا، وڈرانا اسرینگوک آچولی اونا ملی اسکان رسینگا۔

اوڈغار آن زرس مش ہرنگ نا کوشست کرے تاکہ ہر وہ غاتا خوش کننگ کن گڑاس نشخ وچشخ کشنگ کے، و پاٹ انا نتختہ غاتا نیام آن کرسا خیسن آمش تا اسہ پوڈ و اج اس جوڑ کرے۔ بھاز خوٹ ہنگ آن پداوش تیٹی گڑاس مون ء پٹ خنا۔ پین خوٹ ہنگ آن پدہرا تم اودے ڈرک لگا کہ دا ہوکم نانا پاک ء پٹ ء، تو او پوڈ ء مڑ چغل تیس، وڈو تے پاک کننگ نا کوشست کرے۔

پنچ میکو دے سہب اتوں توتلونا لگنگ آن زرس پدہ مومون انگا تہٹی بس۔ کنتا اونا ڈوٹی بیلچہ خان بیدس ارا ہولن ۽ جولان خنا تو اونا رنگ بارسر۔ مون انگا ہر توم آجولان تے اونا نت تہٹی شانا، وکلف کرے تا۔ ولدا او مہالو آن نفوک ہر چار آ زمیر تے ملا، آجومنگ تون کنتا تینے مومون انگا ڈاجلبو کنگ آن توننگ کتو۔ ولے مونچو ناچ مہالو آن سنبرینگو کس۔ ہر اتم کنتا درک ترسا پدی تمنگ آنس، تو اسے بوٹ اسے نا دک اونا ترک آتہٹی لگا۔ ڈردو خار آن کنتا اسے وارولدا ڈغار آن بڑا سٹھا، پدی ڈغار اٹ لگا۔ اودے درک الو کہ داخہ دے آن تموک تمنگ آن اونا وس وواک چٹاسس۔ وداسے اوڈغار آتموک ساہ ہلنگ نا کوشست کرے، ومون انگا اونا رہی آسلوک اودے دا احساس ترفیکہ کہ اوہ موم اسکان کنتا ۽ خلسا کا ہک، تاکہ اودے دا ہیبت انا درک لگپ کہ مالک دیرے؟

ولدا حبشی اودے بش مننگ کن ترندی اٹ پارے، ہر اتم او کوشست آن پدہم تینا نت تیا سلنگ کتو، تو حبشی اودے جچی اس ترسا بش کرے، وکرینگ ترسا مونی دھکے تیس۔ کنتا جولان تا سوب آن لوڈ و ہلسا راہی مس۔ پیش دے انا ترند آروشنائی ٹی اسے وار تو اونا خنک پرچینگار۔ ساہت اسے آن پد خرک حبشی تا اسے چراس راہی روان خننگا۔ ہر افا پداٹ اسے طوبوب اس ہمو عجب انگا پیش آنا را انگا ساہرا آسوارس۔ ہر ادے دافک ہلی “پاریہ۔ کنتا گند آن چاہس کہ دا ہمو بندغ ۽ ہرا کچک آتا ملک اٹ اودے ہلفیسس، پدی ایوساس۔ اوڑے دہ دوانزدہ حبشی نسر۔ نیاڑیک کاٹم آخیسن و بیہن ۽ پچ پیڑاسر۔ منہ نرینہ و چنا پیش انا ٹوپ بیناسر۔ وخت اس کہ منٹ اس کاٹم پیش نسر۔ ہراڑسکان کہ اوخننگ کریکہ، کس اسے نا ہم لچ یا باسک آتا ویت نفوک الو کہ۔ دافتیان منٹ اسے ناڈ و تہٹی مرغن و بھلوٹ نسرہ۔ و ہندن گمان ہنا کہ کہ کل تا ملک (کشاری ڈغار) تا کند آہنگ اٹی ۽۔ اواست اٹ پارے دا ہمو فک مرور، ہر افا باگل نا توار ۽ اوبنسا ہنانے۔ اوخن تے پر پیٹھے، و اوقا گھڈ آتے حساب کرے۔ اونا گھڈ اتون اوار کلمو دہ گھڈ نسر۔ کل تا چنکو چنکو نسرہ۔ اوقا خلق انا سوگو، زبادی آ بے و بوچ آتا جوڑ کروک گھڈ آتیاں چپ پنچ پنچ گھڈ آتا چر ہندن تفنگا سس، کہ اوڑے مروک آہر سر جز بھلا بیہن آاراغان خننگا کہ۔

انا گت ہمو حبشی تینا ہور تے کنتا نا سینہ ٹی جوم ترسا پارے ”نی... ٹوبی“ کنتا چچ پہہ متو۔ اونا پہہ مفنگ اونا مومون آن پاش نسر۔ حبشی اونا سینہ ٹی ہور تے جوم ترسا ہندا ہیبت ۽ پد ریسہ پارسا ہنا۔ پد ریسہ و وار وار آ۔ کرار کرار آ کنتا ۽ سا تما کہ او طوبوب آتا بولی ٹی اودے گڑا اس پہہ کنگ اٹی ۽۔

ہرام کنتا آخ آتیاں بار اودے ہر سا ہنا، تو او ہور ۽ تینا سینہ غا تخا و پارے ”امی سام سن“ او ولدا پارے ”سام

سن۔“ اوہورے دوارہ کنتنا نا کنڈ آ کرے ”نی ٹوبی۔ ٹوبی، خواجہ غاک پارہ کہ ناپن ٹوبی ء۔“

ہر اتم کنتنا گڑ اس پہہ مس تو او تینا لار کروک آدرتے تورسا ہمو حبشی ء گٹو کنتنگ آن تینے تورے۔ او چیمانٹ و چروکاواٹ پاننگ خواہسکہ ”امی کنتنا کنتے اٹ۔“ عمور و نا اولیکو گلزادہ اٹ۔ عمورو، ہر امقدس کیر ابا کنتنا کنتے نا مارے۔“

کنتنا نا ناپہی آن بیزار مرسا حبشی اودے کرینگ ترسا کو پہ غاتے چنڈا اودا دے دھکہ ترسا اسہ گھڈ اسے نا کنڈ آدے۔ ہراڑے او اسہ بھلو و دیر آن پُر ء کڑائی سے ٹی کنتنا ء بے شولنگ کن پارے۔ حبشی کڑائی ٹی اسہ پیچ انائٹک اس واسہ ساہون اس بٹے۔ ہرانا زباد ہمو ساہون آنبارئس، ہرادے جفورا نانیٹریک دیر کروک آچرپی و ایلو گڑ اتیان جوڑ کریرہ۔ کنتنا بے شولنگ ء شروع کرے تو حبشی ہموڑے سلوک اودے زاو بد کرسا ہننا۔ بے شولنگ آن پداو کنتنا نا کنڈ آطوبوب والا پیچ آتے خسا۔ تاکہ او تینا سینہ و نت تے ڈکنگ کے۔ ولدا اودے پیش انا پوشکن ء ٹوپ اس تننگا، ہراکہ ایلو فتتو ن مہالو آن نسکہ۔ کنتنا است اٹ پارے کہ دا بندغ آک افریقہ نا باسی ٹی امر کاریم کنتنگ کرور؟

حبشی اودے اسہ پین گھڈ اسے ٹی درے، ہراڑے اسہ پیر ء نیٹری اس بے تر بڑی اٹ ارغ نارکابی ء اونا مونا آتخا۔ او ارغ نا لکرتے پینگن آکتخ نا بیدیر تیٹ خلسا باٹی کرے، و سونا زباد والو باسن و دیری ء گڑ اسے نا ملک اٹ ین آن گدریفے تا۔ ولدا اوفک اسہ یتنک ء گھڈ اسے ٹی ہنار۔ ہرانا آرودمر آن اونا کاریم اٹ اتنگ ء پیدوار کریکہ۔ تینا پا جامہ ء کنتنگ ناچم بازی کرسا حبشی اسہ بھلو ٹنگ اسے آٹوس، ہرادے پائی ء سیٹ اسے کاٹ کرسا جوڑ کنتنگا سس۔ و ہندن ء توار خلک، کس پائے پڈ تے کاہے۔ اسہ کنج اسے ٹی مکئی نا بے دانہ غالٹ آک ڈیمبری نا وڑ اٹ تموک نسرہ۔ کنتنا دافتے کاریم اٹ اتنگ ء پہہ متو۔ ولے اودے کساس مس کہ حبشی اودے طوبوب تا وڑ ء ہیل تننگ خواہسکہ۔ اونا جندا نا ہم است ہندن خواہسکہ، کہ او ہندا نا ملک اٹ نرنگ کے۔

حبشی کنتنا ء ہرنے ومنہ گھڈ اسے نارہی آن گدرینگ۔ اسہ جاگہ اس او اسہ پیر او سے عجب ء سیٹ اسے آ تولوک خنا، ہر امونی پدی جولا کنتنگ۔ پیرا نگا مکئی نا پیچ آتے اسہ گڑ اسے ٹی عت ترسا گمانی وڑ اٹ جاڑ و جوڑ کریکہ۔ کاٹم ء سرفنگ آن بیدس او کنتنا نا کنڈ آہندن ہرا، ہراڑان خارا نا گمان متوکہ۔ ولے کنتنا اودے گوجالا۔ حبشی اسہ مرغن و ہولن ء کنتار اس، ہرا ایلو فتا ہم دوٹی نسکہ، کنتنا ء تیس، و مر ملک آتا کنڈ آ اشارہ کرسا تینا رند اٹ بننگ نا پارے۔ آہن نا جولان تینٹی لوڈ و ہلسا کنتنا ہرا کہ ملک اٹ حبشی چنانیٹریک مکئی نا بارن آٹا نڈ آتے

مچ کر سا ڈیمبری کنگ اٹی ۽۔ اوفتیان مونی بھلا وئی انا زینہ غاک بھلا کتارتا ملک اٹ دا ٹانڈ آتے کاٹ کر سا
خسنگ اٹی ۽۔

گیشتری زینہ غاتانچ پاش نس، وخید آن گروشک تسره۔ اونا خنک خیال خلوک داغ تا چیدہ غاتے پٹارہ،
ہرا وڑ اناس کہ اونا بچ آسکے۔ ولے اوڑے بیرہ کوڑہ وٹھپ آتا سلوک آناشنگ تسره۔ طوبوب ہلی آسوار بس۔
حبشی متون گڑاس ہیبت وگپ کرے ودھڑ کوئی وڑاٹ کنتا غا خوڑت ہرا۔

کبھی ٹانڈ گڈنگ آن پد حبشی چک ۽ ہر سا وکنتا ۽ اشارہ اٹ پارے کہ او اوفتے ایلوفتیا نبار ڈیمبری نا وڑ
اٹ تھے۔ طوبوب زوت تینا ہلی ۽ کنتا نا گور آلیس۔ وکوڑہ ۽ سرفسا چٹاخ نا تو اس خلتے۔ اونا مون نا سوختی آن
پاش نس کہ پرمان ۽ منپنگ نارند اٹ انت مننگ کیک۔ بیوسی اٹ غار آن خمیس پوٹکن مروک آ کنتا گوڈ
خلسا ارا ٹانڈ ہرفے۔ زرس مونی او ایلو حبشی تا کتارتا تو ار ۽ بنگ۔ دوارہ ڈول مرسا او ارا پین ٹانڈ ہرفے، ولدا
ارٹ پین۔ خوک انا چرتیلی کاریم کروک آتا ہنگ نادرک اودے مرسانس، و طوبوب ناہلی ناسیجا ۽ ہم او خننگ
اٹی نس، ایلو حبشی تا نیام اٹ اوزرس آسرات مس۔ زره سے آن پد ہلی ناسیجا مہنسا کرے۔

سره ۽ سرفتو، وخن تا کوک اٹ کنتا ہرا، انتے کہ اگہ کس اس کاریم اٹ ڈیوالئی کریک، تو طوبوب تینا ہلی آ
اونا کنڈ آمون کریک، وچرکا وکرسا کوڑہ اٹ اونا پٹی آخلکک۔ نماز ۽ چٹفنگ آن پد کنتا سیدھا بش مس و اودیم آ
بولی سا ترا کانگوٹی بزرگ آتا ہرہ غاتیان تین کن حوصلہ و سگ عطا نا خواست کر سا ہنا۔ سہب سام سن تون گون
پیری کنگ نا وخت آوڈ کوئی لکڑا سے نار اپرہ ہورتا نیام اٹ ڈکاسس، و داسہ اودا تاک اٹ نسکہ کہ او جاگہ
سے آن خواہے اس دزنگ کے۔ لکڑا ہرہ وخواہے نا پتچ انا خوڑتی تیان او ہرہ غاتے کن سدخہ، کنگ کن کاڈا ۽
گڑاس جوڈ کنگ کریک۔ او خواست کنگ خواہسکہ کہ او ہوموش آ کرم کیر، ہراڑے خلق اٹی او گڈیکو وار گام
تخاس۔ اگہ دا کرم مس تو اسہ دے اونا نت تا نشان دوارہ جفورا نا گلزین آرند کیرہ۔ اوڑے کل تینا نت تا رند
آتے چارہ۔ او فک کنتا نانت تا رند آتے خننگ آن خوش مریرہ و چارہ کہ او داسکان زندہ ۽، واسہ دے زندہ
سلامت خلق آپی بریک۔

اور ہزار آتا وارتینا برمتہ کنگ ناندارہ ۽ تینا است آلیوسس۔ اگہ ہموشاخ، ہرانا ترنگ نا تو ار آو ہشار
مسوآس، اسہ گام اس مسٹ ترگا کہ تو او چارنالہ کر سا تینا زغ ۽ ہرنگ کریک، خار آن اونا خنک غلغلو مسر۔
ہندن لگا کہ کس پائے کبھی نوک آتیاں اونا ہر خیال ۽ ہلسا بندی جوڈ کننگا سس۔

آخا... او تینے دن کنگ کن البیک۔ اخر او ہودہ پرتا کچ اٹو زینہ اس نسکہ۔ داوئی اٹی تین کن ارمانی مرسا

ہو غنگ اونا وڑ انا کاریم اس آلوکہ۔ خن تے پاک کرسا اوکئی نابار آن آپیج آتا ہشکن آبو پڑی آلتریپ مس، و خچنگ کن متاماری کرے۔ اونا ملی ٹی وارد دم آمننگلوک آپن ”ٹوبی“ بسکہ، واو خار آن دا پالو اے پالو مسکہ۔ او خار آن نت ۽ خسا، ولے اونا زمیر اونا بیڑی مئی زرس بین جوم لگا، واونا پیسکنگ ناتوار مس۔

گڑ او وخت اس عمور و آتبار ۽ نرینہ اس مننگ کرو ۽؟ او است اٹ پارے، کہ گڑ ابا داسہ ہم اونا بابت چرت آبیٹ ہنو ۽؟ لمہ اونا بشخ انا مہر ۽ داسہ لاین، سو او دو مادی ۽ ترو ۽؟ او مچ آ جفور انا بابت چرت اٹ ہنا کہ۔ او گمان آن زیات تینا خلق اتون مہر کریکہ۔ اونن نیمہ اسکان لیٹوک جفورے نایات وندارہ خاتے است آتسا کرے۔ اخیر اونا ختک تر مسر و او مجنگان ہنا۔

چل و پنچمیکو بشخ

ہر گد ریٹلوک آدے اتون اور بیڑی تینٹی تفوک زمزیر ناٹھپ کا باڑ مرسا ہنا، وڈرانا ونگ ناسوب آن اونا چرینگ عذاب مس۔ ولے او تینے پہہ کرسا ہنا، کہ آجوتی ہمو تم پک مننگ کیک کہ او ہروڑاٹ اوقتا پرمان تے امنا کرسا کے و تینے سادہ و آخ اس نشان ایے۔ دا وڑ کنگ اٹ اوخنی مننگ کیک، و نئے ساہہ سے نا گرج مریک، نئے طوبوب اسے نازوری سے آن فاندہ ہر فنگ ناتا ک اٹ مریک۔ تانکہ اودے بلوک آک اوڑا پت کرسا اونا زمزیر تے ملر۔

سہب اتون مہالو ہر اتم ٹوتلونا توار مسکہ، کننا لوڈ و ہلسا گھڈ آن پیشن بسکہ، و ایلو گھڈ آتیاں تقی تقی پیش تموک عجب عجب انگا حبشی تے ہر سا ہنا کہ، ہر افک خڑک انا ڈون آن دیرانا بالٹی پُر کرسا مون ڈو کریرہ۔ اونا است آ تینا خلق انا سہب اتون تالان مروک آتوتلونا توار بسکہ، ہر اداڑے آلوکہ۔ و او ہمو پیرا انگا بوڑچی نا گھڈ آہنا کہ، و ہو کم آن بیدس پین انت اس کہ کنگ کن رسینگوسس چپ کریکہ کنگلکہ۔

ہر سہب انا نہاری نا وخت آ او گھڈ آتاخن تا کوک اٹ جاچ ۽ ہلککہ، کہ نوا ہندن ۽ ساہہ اس خندگے، ہر اداڑے اوڈ کوکائی اٹ ہر فنگ کے۔ ولے خاخری نازی انا دیوال آخلوک میخ تینٹی ٹنگوک مون انگا رزان تیان بیدس گھڈ اٹی بیرہ ٹین انا ہمو گڑا انگا گڑاک ۽، ہر افتیا تخسا ارغ تننگ۔ اوخنا کہ پیرا انگا اسہ تنک ۽ آہنی ۽ گڑا سے آ، ہر انا مون اٹ مسہ چارشل ۽ کج، ارغ آتے تھا کہ کنگلکہ۔ او است اٹ بھار سنجھے کہ دا انت اسے؟ دن تو داچنکو گڑا اس نسکہ، ولے کاریم تننگ کیک۔ و خ کہ دا گڑا کنا دوٹی مروسس، و خ کہ بلہ ناچکار دانگ اینگ مرے۔

اسہ دے سہب اتون دلہ کنگ نا وخت آ او بلہ نا دوٹی کاچو اس خنا، ہراٹی او سو تے کلر کریکہ۔ اودادے داکان مسٹ خندو یس۔ او است اٹ پارے کہ اگہ دا کاچو بلہ نا جاگہ غا اونا دوٹی مرے تو او انت کیک، ہنداٹی او گھڈ آتیاں پیشن اسہ است ہسون ۽ چہانٹ اس پنگ۔ او ہترم کرسا چپ اس خلک، ولوڈ و کنا پیشن

پیش تما۔ ہراڑے ایلو حبشیک مہالو آن کاریم آپنگ کن چراٹ سلوک تسرہ۔ بھاز آتا باٹی نہاری ناگڈیکو باخو نسکہ، ہرافتے اوفک خلاسارہ۔ اوفک خواتوسہ کہ ہرے مننگ آوفک کوڑہ کسیر۔ خڑک ڈغار آتموک اسہ ہوکم اس پیسکا کہ۔ ہرانا تڑنگلوک آخ آن داسہ ہم دترک ینگ تسرہ۔ ارا حبشی اودے ہرفیر واسہ رزان اسے ٹی لار کروک آدیر تیٹی بیڑ۔ ولدا کشار تے وپٹ آتے کُسنگ ء شروع کریں۔ ہوکم ناسل انارنگ اسل طوبوب آتا رنگ آنبار نسکہ۔ ولدا اوہوکم ء چھبی درنجار وپڈ ء تے تڑیر، وادجری وردنبنک آتے تے پیشن کشار۔ کنتا آرود آن تے بامس ء تینا پر خچھے و ایلوفتون اوار ملک آتا کنڈ آراہی مس۔ دامڑوار انگا ساہدار ء کنوک آلمحد آتا نیام اٹ رہینگ ناسوچ آن اونا است اڑسیگا، اوتینا کواک ء تورے۔

داسہ ہر سہب اتون مکئی ناٹانڈ آتیا بیڑاپ تموک مسکہ و ملک آتیا ہم گوتلو ناتنگ ء چادر اس تالان مسکہ، ہرا دے انا بڑابنگ تون اینک مسکہ۔ کنتا اللہ نا قدرت آ بھاز حیران نس۔ اواست اٹ پاریکہ کہ داخس دیر تیان اپیار ہم اللہ نادے وٹو بے ٹک ایترہ و اندر مریرہ۔ دُن تو دے ہمخس باسن وٹو بے ہمخس زیبا الوکہ، ہراخس کہ جفورے ٹی مسکہ۔ داملعون انگا جاگہ ٹی بیرہ مخلوق اس ہم تو ہندن ء نسکہ ہرا اللہ نا پرمان تے منتوک۔ طوبوب اک تو اسل کاٹم آن بندغ پاننگ متوسہ، و لے ہرا ہدا سکان حبشی تاہیت ء توافنا وڑک ہم عقل آن پیشن تسرہ۔ ہرا تم دے ٹاک نیمروچ مسکہ، تو دوارہ تو تلو لگا کہ، ہرا دا گڑانا پاریکہ کہ کل چراٹ سلر، انتنے کہ اسہ پین گاڈو، ہرادے ہلی ناڈیک تروک، و لے بیش آن زیات خڑک آساہدار، ہرادے ”خچر“ پاریرہ، چکسا ایسکہ۔ ریڑھی تون اوار بلہ بوڑچی ہم نسکہ، ہرا غٹ ء ارغ و کتخ آن پُر ء رزان ترسا ہنا کہ۔ کل ہموڑے سلوک تولوک ارغ کنگر۔ و لے کنتا کنگ آن مُست اوفتے ضرور گند کشاکہ، کہ دُن مف کہ ہوکم نا سواونا باغالگے۔ و لے لس وڑاٹ کتخ آتییٹی بیرہ سوزی مسکہ۔ سوانا پیش اس ہم خننگتو کہ اٹ تا۔ اودے ارغ کنگ وڑاکہ۔ انتنے کہ حبشی نیاڑیک گڑ دخل آتیا پاٹ تا مولوتا مک اٹ مکئی تے گوٹسائٹ کریہ۔ افریقہ ٹی ہم ہندا وڑ کیرہ۔ و لے بنتانا گڑ دخل پاٹ انا نسکہ۔

اسہ اسہ دے کنتا ء ہندن ء ارغ تسرہ، کہ ارا است آبسکہ۔ اوخنا کہ دا حبشی تے اسہ بھلو میوہ اس بھاز وڑاکہ۔ ہرادے ”کوٹخ“ پاریرہ۔ اودا ہیبت ء ہم محسوس کرے کہ اللہ اوفتے بھاز آمیوہ غاتیان دُن کہ امب، جوز، و پین پین، اوفتیان محروم تخانے۔ ہرا افریقہ ٹی بھاز ء۔

ہموطوبوب ہرا کنتا ء داڑے ایسوس، و ہرادے کل ”خواجہ“ پاریرہ۔ ہلی آسوار ملک آتا گیشتری بشخ ء چکر خلککے۔ تینا تہن آہیت ء مینوک ہرا تم اوٹو ہموطوبوب تون ہیبت کریکہ تو تینا مرغن، ہمشکن و پرا گندہ غاسل انا

ہینٹراٹ اشارہ کریکہ۔ کنتا خوڑت ہرا کہ ٹوہوہم ”اوبرسیئر“ ناہنٹر آن ہندن خلیسکہ، ہراوڑ کہ ایلوحدشیک۔

ہڑدے عجب ء عجب ء ہیبت مسکہ، ہرافتیا کنتا خاچنگ آن مُست سبفیکہ۔ داڑے حبشی تے ہنٹر والا طوبوب ء خوش کنگن آن بیدس زندانا پین پچ گڑا سیٹی است خواہی الوکہ۔ طوبوب ء خنگن تون اوفاک ہراوڑ و رک ترسا کاریم اٹ اختہ مسرہ، وانا پرمان ء پورو کنگن کن رُم کریرہ، اودے خنگن آن کنتا نا است ارمانی مسکہ۔ اوپہہ متوکہ کہ اخر ہموہرا ہیبت ء ہراوفا عقل ء گوبانے۔ اوفاک بولوو ہیبت تینا ہر ہیبت ء ہلیہ۔ مننگ کیک دانا سوب دانس کہ اوفاک افریقہ نا جاگہ غا ہنداڑے ودی مسسر۔ لچ و ہوکم نا پٹ آتا اوارى اٹ لیو کروک گھڈ آتیی رینگوک دا حبشی تے ساہم الوکہ کہ طوبوب خواجہ غاتا جاگہ غاتینا بندغ آتے کن دے ٹاک آخید خنگن نا انت مطلب ء؟

کنتا تین تون قول کرے کہ او اخہ دے کہ مرے، دافتیانبار اسل مفک۔ ہرن او دا بدیسیہ غا ڈپہہ آن نرنگ نا ڈٹ و ڈول جوڑ کریکہ۔ اومون نا بے سہی ء گیرام کتویس۔ پتی آشنز آک و نہار آکچک آک ہم اونا است آن ہنتویسر۔ اودے سانس کہ داکان پذیریات جوان ڈٹ و ڈول کروئی تمک۔ ولے غٹ آن مُست تو اودے سر سہی و رکھ اکن تاویت اس جوڑ کروئی نسکہ۔ ولدا اسہ سلہہ اس پڑوئی نس یا جوڑ کروئی نسکہ۔ اسہ شیل ء شنک اس ہم کچک آتے پڈ ہر کنگن کریکہ۔ غٹ آن زہم اگا ہیبت دا کہ ایب کیب انا خلقی علاقہ غاتے درست کروئی نس، تا کہ نرنگ نا وخت آڈ کنگن نا جوان ء جاگہ اس رسینگ کے۔

ایہن تو اون نیمہ اسکان ہندا چرت آتیی ڈینگوک نسکہ، بے چین نا ڈو آن بے تغ مسکہ، ولدا ہم بانگونا اولیکو بانگ آن مُست سا کریکہ۔ دا جاگہ ناچک آک ہم بیرہ چڑ چڑ کریرہ، داڑے تو ہمو مٹھوتا جلب آک ہم اوسہ، ہرافتا خف تے کر کروک آتوار جفوراٹی سہب اتون مسکہ۔ مٹھوتیان بیدس داڑے بولو ہم الوکہ، ہراہر سہب اتون خرخر کرسا درخت آتا شنک آتے پرغسا شیف بندغ آتے خلکہ۔ کنتا داڑے ہیبت ہم خنتویس۔ او حیران نس کہ دا بندغ آک ہوکم آتے ”گھیر“ کریرہ۔ ودانا پاک آساہار تے سانبارہ۔

اوڑکن ہوکم آتا بولی و طوبوب آتا بولی اسل بھازخوک خنگن گارہ۔ اومند کا یا افریقہ نا بولی سے نا اسہ ستر اس بانگ کن ہر ہدا اسکان پنگن کن تیار نسکہ۔ بھلا آغوٹ نا تینا ہم زمزیر اونا است آبس، او ہم مسلمان اس الوکہ، سا اف کہ اوڑتو ن انت مروء؟ اودے دیچہ ہرانگ درور؟ ہندا وڑ ایلو پین جاگہ اس ملک آتیی کاریم کن یا پین جاگہ اس؟ گڑا اوفاک ہم تینا ہنین آ بولی تے بانگ کن ہندا وڑ است دیر مروء؟ اوفاک ہم طوبوب آتا بولی ء پہہ مفنگ آتینے بیوس و تینا تکور؟

کنٹنا نا است داہیت ۽ مٹا کہ طوبوب آتے جوان پہہ مننگ یا اوفتیان پیش تمنگ کن اودے دا عجب انگا بولی ۽ مچے بھاز ہیل تو کروئی تمک۔ بیدس درک خلفنگ آن او مہالو آن منہ لوز دُن کہ ”ہوکم، کوٹغ، مون آمٹر، او برسیر، خواجہ“ و خاص وڑاٹ ”جی خواجہ“ پاننگ ہیل کریسس۔ اوخنا کہ ایلو حبشیک بھلا تہہن آراٹی خواجہ تون رہینگوک آزالبول طوبوب ۽ ”گودی“ پاریرہ۔ اسہ وار اس کنٹنا بھاز مَرُ آن اودے خناس۔ ہڈ آتا ڈوڈا اس نسکہ، ورنگ تے پغٹ ناپڈ آنا نسکہ۔ او ارا نارہی آخلوک آپھل آتیاں پھل بنا کہ۔

داسکان بھاز آلوز آتے او پہہ متویسس۔ ولے ڈکوکائی اٹ او او فتے پہہ مننگ کن بھاز متاماری کریکہ، وکرار کرار آ او چندی توار تے ایلو گرا و کاریم تتون تعلقداری ۽ گنڈنگ اٹ سرسہب مسؤسس۔ ولے اسہ توار اس اودے بھاز فریشان کریکہ، حالانکہ اودے اٹ کہہی وار طوبوب و حبشی تے اسہ وار آدادے کاریم اٹ اتنگ آ بنگو ۽ سس۔ او است اٹ پاریکہ کہ اخردالوز ”نیگر“ (Nigger) انت اسے؟

چل و ششمیکو بشخ

لکئی ناٹانڈ آتا رو تنگ نا پور و مننگ آن پد ہر سہب اتون تو تلو لکنگ آن پد ”اوبر سیر“ حبشی تے ایلو کاریم تے تنگ اٹ اختہ مس۔ اسہ دے سہب اتون کنتاء ول آتیاں بسوک آسوزی تے کشکنگ و ”ویگن“ (ہرا لڑکوک آڈبہ ۽ پاریرہ) ٹی تخنگ کن پانگا۔ داسوزی نارنگ بھاز بسوک آمب آنبارنسکہ۔ دا بھلو ہد سسکان ہمو بھلا کدوتیاں بارنسکہ، ہرافتے جفورے ٹی نیاڑیک بارفیرہ و ارا لکر کرسا ارا نازان کن کاریم اٹ ایسہ۔ دا جاگہ ناحشیک داسوزی ۽ ”پن کن“ پاریرہ۔

ویگن آدا پنکن آتے تخارہ، واوفتے اسہ بھلو ماڑی سے ٹی دیرہ۔ ہرادے ”جوہان“ پاریرہ۔ اوڑے کنتا خنا کہ منہ حبشی اسہ بھلو درخت اسے ارہ سے ناکم اٹ گڈارہ۔ منہ گڈوک ۽ لکر اسے تفرتا مکک اٹ ہشنگ کن گنکے جوڑ کریرہ۔ چناک دا لکر تے ہر فساتینا کاٹم نا کچ آبڑ و مرغن ۽ چراسیٹ تخسا ہنارہ۔ ایلو کنڈ آمنہ بندغ ہشکن آبت آتیا منہ پن اس لڑونخ کریرہ۔ گند آن لگا کہ دا پرا گندہ ۽ تمباخ ۽۔ اودے مہالو ہم اسہ وار بادہ تون سفر نا وخت آہندا گند لگا سس۔

جوہان آپننگ بننگ نا کسراٹ اوختا سس کہ اوڑے ہم اونا خلق آنبار بھاز آگڑا تے آخت اٹی کاریم اٹ اتنگ کن بارفیرہ۔ منہ نیاڑی اس پوشکن ہر سینگوک آبوچ آتے مچ کریرہ و بڈ جوڑ کریرہ۔ سوزی تے مچ آتیا تخسا بارفیرہ۔ دا ہد اسکان کہ شیوال آتے ہم۔ چنا تا پڑک اس دافتے مچ کریرہ ایسکہ و لار کروک آدیر تیشی بیٹیکہ۔ ولدا دافتے ہم بارفیرہ۔ سماف کہ دافتے انت کیرہ؟

ہرا تم اوہو کم آتا کمبیلانا ری آن گدرینگا کہ تو اونا است ہر سینگا کہ او کوک کریرہ۔ دافتا کاس تے ہم بارفیرہ ڈکارہ، ولے اوڑان ہم زیات پرا گندہ و است ۽ خراب کروک ندرہ ہموئس، ہراٹی ہو کم آتا پڑو دانی تے کشنگ آن پدا وفتے اسہ کنڈ آن تفریرہ، واسہ گھیڑ انا پاٹ اسے آبارفنگ کن درنجارہ۔ اللہ چاہک کہ داد پچہ ہرا ناپاک آکاریم کن نسہ؟

ہر اتم پُن کن، ناکشار لاش مس، رکھنگا۔ تو کنتئا ۽ ایلوفتون اور درخت آتا ہمو باغ آراہی کنتنگا، ہراڑے درخت آتے ٹھپوئی نسکہ۔ ہراڑان پدموک آ پھلی تے اولیکو کافو، ناچنک ٹوکری تیبٹی مچ کریرہ۔ کنتئا ڈ کوئی اسہ پھلی اس ہرفے، تاکہ ولدا اونالزت ۽ ہنگ کے... اونالزت داخس گندہ آلو۔

ہر اتم دا کل کاریمک چٹار، تو مخلوق ۽ ہمو گڑا تا ٹھیفنگ آخلنگا، ہرافک خراب مسومرو پدا جوڑ مننگ کریرہ۔ کنتئا اسہ پین بندغ اسے تون اور گھیڑ انا جوڑ جاڑاٹ اختہ مس۔ نیاڑیک بھلا بیہن آرا و اونا گھڈ آتا دمز آتے خلنگ و سفائی ٹی اختہ مسر۔ گڑاس سلنگ و شلاپنگ نا کاریم تیبٹی لگار۔ او فک بھلومون ۽ ٹپ اسے ٹی پیچ آتے لار تسرہ، ولدا او فٹے گڑی ۽ آہنی تختہ سے آسابون اسپٹی خوشکارہ۔ او حیران مر سا است اٹ پاریکہ کہ دا نیاڑیک پیچ آتے خل تیا غیبیفنگ نا وڑاٹ انتے سلپسہ؟

کنتئا ۽ دا درک ہم لگا کہ داسہ ”ٹوہو“ ناہینٹر بھاز مچٹ کس اسے نا پٹی آ لگا کہ۔ داسہ ایب کیب مچ آ جفورے آنا رخنگا کہ۔ ہراڑے روتنگ و ڈک کنتنگ کن گودام تیبٹی سر کنتنگ آن پد ہندن ۽ چا گڑ داس تالان مریک۔ دا ہد اسکان کہ منہ بندغ کاریم نا ایسری نا پڑو کروک آ تو تونو نا لگنگ تون ناچ و درمبشت ۽ شروع کریرہ۔ ”اوریسیر“ ہلی آسوار ہینٹر ۽ سرفسا دانگ اینگ پیری کریکہ، ولے کنتئا ۽ سانس کہ او کس اسے داٹی خلنگ خواتو کہ۔ وار اتون منہ پین نیاڑی نریہ درمبشت اٹ اور مسرہ۔ او دا باگل تا اسہ لوز اسے ہم پہہ متوکہ، بلکن دا بندغ آتیاں پین خار بسکہ۔ ہندا سوب آن گھڈ آتیا پدی ہنگ نا تو تونو نا لگنگ آن او خوش مسکہ۔

بیگہ تون کنتئا گھڈ انا رہی آتہہ انا کنڈ آن مچے نکشی مر سا درگہ نارہی آتوسکہ۔ دا وڑاٹ زمزیرک اونانت تے ہسون کتوسہ۔ زرس کہ تہو چکا کہ تو اونا است خوش مسکہ، او پگہ غاسہب اتون درخت آتا کیرغ آن تالان مروک پوشکن خمیسن آپن آتا پوشکن آغالی نا بابت سوچ خللکہ۔ دن انگا وخت آو اونا است آجفورے نالاب انا ند انا ننگ بسرہ، کہ ہرا وڑ پشہ و ایلو جو جک آتیاں پیچنگ کن مخلوق نکان موٹی آخار نا چار آتوسرہ و بھلو بھلو گپ کریرہ۔ دانیام اٹ وادوار اس خلیغا سے ناغرتنگ و کفتارتا تو رخف تیا تما کہ۔

ولے اسہ توار اس او داسکان ہنتنے۔ ہر اتم آن کہ او افریقہ ۽ الاسس، اونا خف تیا دا توار تم تو یس... دھول انا توار... مننگ کیک کہ طوبوب آک حبشی تے دھول انا موکل نفسہ۔ انتے انتے؟ داسوب تواف کہ طوبوب آتے سماء کہ دھول انا توار آن خلق انا غڈ و آچنا غان ہلیس بے دنان آپیر انگا تسکان کل انا دتر جوش کیک۔ وادفک درمبشت اٹ لگرہ؟ یا دا کہ دھول انا توار آپہلوان تا جوش ووس وواک بھاز زیات ودک؟ یا دا کہ دھول انا ہنین آتوار دلاور و جنگلوڑ و آتے دشمن ہتون جنگ کنتنگ کن گنوک کیک؟ مننگ کیک کہ طوبوب

آک دانا موکل ۽ داغلیس آن تفرور کہ دُن مف کہ دانا مکک اٹ، ہرانا طوبوب آتے سماف، اسہ جاگہ نابندغ
آک ایلو جاگہ نابندغ آتون رابطہ وکلوکن کاریم اٹ اتور۔

ولے دا بے بخت مشرک آحبشیک ہم گڑا دھول انا بولی ۽ طوبوب آتیاں زیات تہرور۔ بھازناستی اٹ،
ولے ولدا ہم کنتا ۽ دامنوی تما کہ دا حبشیک دُن ہم افس کہ دافتے جوان انگا کسر آشاغنگ مننگ کپ۔ بے
سمائی آن پدہم دافٹی منہ ہیبت نلا افریقی نسرہ۔ دُن تو اوقتا جند ۽ ہم دا گڑا نا ڈرک الوکہ، اوفک خوشی، غمی، حیرانی یا
غلیس اٹی ہر اتوار تے کشارہ، ہرا وڑ دوتا مکک اٹ اشارہ کریہ، اوقتا مون نا تاثر آک... کل اسل ہمو نسرہ،
ہرافک کنتا ۽ مدام وڑارہ۔ اوقتا بدن نا سرنگ ہم ہمون نسکہ۔ ہر اتم اوفک ادار تو سرہ مخارہ تو اوقتا مچ آجون
مخاکہ... اسل جفورے نابندغ آتیاں بار۔

نیاڑی تا ترند تفوک آبیچہ غاک ہم اونا است آفریقہ ۽ ائسہرہ، دانس کہ افریقی نیاڑیک تینا بیچہ غاٹیسی
رنگ رنگی ۽ ڈرخلکرہ، داڑے بے ڈول ۽ وڑاسے ٹی بیچ انا نکر اس کاٹم آتفیرہ۔ بھاز آنرینہ غاک ہم افریقی
تیاں بار تینا پڑہ غاتے چنکو چنکو بیچہ کریہ۔

کنتا حبشی تا چنا تا سو بری، رمانشت و بھلا تا مون آادب و خلکت اٹ ہیبت کنگ آن ہم افریقی مننگ نا
گمان ہنا کہ۔ ہندن ہندا گڑا اوقتا لہ غاتا اوفتے بغل اٹ ہرفنگ اٹ ہم خننگا کہ۔ اوخنا کہ چنکا چنکا ہیبت
آک افریقی ربیدہ غاتیاں بار ۽۔ دُن کہ حبشی تا پیر انگا ک بیگہ تون تو سرہ و مسواک اٹ دنان تے سفا کریہ۔
جفورے ٹی دا کاریم ۽ لہمبو ناماس انا مکک اٹ کنگا کہ۔ دُن تو اودا ہیبت ۽ اسل مننگ کتو کہ دا امر مننگ
کیک، ولے اودے منوی تما کہ دا حبشی تا ناچ و درمبشت ناشوق تو بے شک افریقی تیاں بار نسکہ۔

ولے ہرا گڑا اودے دا پر آتے کن اونا است ۽ خلکن کریس اودا احساس نس کہ اوفک ہمو وخت اسکان
اونا چکار ۽ کتوسہ تاکہ ”ٹوہو“ یا خواجا ایب کیب اٹ مروس۔ اگہ تینا تو لوک حبشی تا رہی آن کنتا گدرینگوس
تو اوفک اودے کرار آسلام کریہ، اوقتا مون آن اونا چپیکو بیڑی نا بے ڈول مروک آحالیبت آموخائی ستاف
خننگا کہ۔ دن تو اوخر مہری اٹ جول ہلسا مونی گدرینگا کہ، ولے وخت وخت اس اونا ہم است خواہسکہ کہ کہ اوقتا
ورندی ٹی کاٹم ۽ سرے۔

اسہ گڑا اس گیشتری مسکہ، دن کہ اسہ نن اس کنتا انا گت سما کرے، او است اٹ پارے کہ مننگ کیک اللہ
نا ہندا منشاء کہ او ہندا ۽ دا تہل تموک آحبشی تا نیام اٹ مرے، ہرافتا بُن اونا بُن پیرہ غاتون ادار تمک۔ ولے
کنتا غان چپ دا ہشی تے بیچ سما الوکہ کہ اوفک دیر ۽، و ہراکان بسنو؟

اودے تینا خرک آتینا عظیم انگا پیرہ ناساڑی گری نا ڈرک لگا کہ۔ اوتہاری ٹی دُوء مریفے ولے اوڑے کس اس آلو کہ۔ اوکوکارنا وڑاٹ ”القرآن کیرا با کنتا کنتے“ غان خواست کرے کہ او کنتا ء اونا داڑے مننگ نا مسخت نا بابت اٹ پائے۔ اسہ وار اس تو او تینا جندا نا توار آن خلیس۔ طوبوب نا ڈیہہ اٹ اینو اسکان اولد غان دعا غان بیدس پین ہج ء توار اس کشتویس۔ بیدس ہمو چیمانٹ آتینا ہرا کوڑہ غاتا دَک انا لگنگ آن بے اختیار اونا جوڑ تیا بسرہ۔

پگہ غا ہر اتم او کاریم کن غٹ اتون او ار چراٹ سلوک مسکہ تو اونا با غان تینے آن تینے ”بخیراٹ“ پیش تما کہ۔ دا وڑ پانگ آ او ایلو فتنے خناس۔ داسہ تو او ہندا خس طوبوب لوز ہیل کریس کہ اونے بیرہ جوان منہ ہیبت پہہ مسکہ، بلکن ایلو فتنے پہہ ہم کنگ کریکہ۔ ولے داسکان او دا ویدن ء تینے اسکان تخنگ نا فیصلہ کریس۔

کنتا ء اندازہ مس کہ دا حبشیک ہم اوڑا نار، طوبوب آتا بابت تینا جوزہ غاتے ہشاری اٹ ڈ کہہ۔ او کیمہی وار خنا کہ طوبوب آتا چک انا ہڑسنگ تون او فتا بخشندہ غامون تیا خریدنی اس بسکہ۔ اورزاک آ کاریم نا از باب آتے پر غارہ، و ہر اتم ”ٹوہو“ او فتا بے واکی آ او فتنے کریگ تسکہ تو او فک تینے بے چکار کر سا اٹل تینے بے سما کریرہ۔ کاریم نا وخت آملک آتییی ہم، طوبوب ناساڑی گری ٹی بے کچ ہڑوڑ و سر جز نشان تسرہ، ولے کاریم مہالو آن نیمہ نا کچ آ کریرہ۔

کرار کرار آودے ڈرک لگا کہ مندکا قبیلہ نا اودیم بولی آتبار دا حبشی تا ہم رابطہ نا تینا اودیم ء بولی اس نس۔ ہرادے بیرہ او فتا جند چاہسرہ۔ وخت وخت ملک آتییی کاریم نا وخت آ او فتا اشارہ یا کاٹم نا چنکو سرفنگ واج اس ہم خننگا کہ، یا از باب اس عجب ء توار اس خلککہ، ہرادے جتا جتا جاگہ غاتیا، جتا جتا وخت و پاس اٹ خلسا ہنارہ۔ دا گڑا نا ہز کنگا کہ کہ ہلی آ سوار گوہی کروک ”ٹوہو“ نا خف تسکان دا توار سرف۔ وخت وخت اس او فک اونا ساڑی گری ٹی ہم منہ شنیر خلکہرہ، ہرا فتنے او پہہ متوکہ، ولے اندازہ مسکہ کہ اسہ کلہو اس تننگ انگ ء۔ دن کہ نیاڑیک بھلا آغوٹ آتینا کلہو آتے زینہ غا تسکان سر کریرہ۔

ہر اتم نن نیمہ مسکہ، و بھلا ارا نا بتیک کسکہرہ۔ تو کنتا نا سبک آخف تیا مے تا گھڈ آتینا اسہ ارا حبشی نا سراپ وڑ نا گام تا توار تما کہ... او فک سش گھنٹہ غان پد ہندا وڑ پدی بسرہ۔ او است اٹ پاریکہ کہ او فک ہرانگ کارہ وانتنے پدی بریرہ؟ او فک دا خس گنکوکی انتے کیرہ کہ پدی بریرہ؟ پگہ سہب اتون ملک آتییی او ہمو فتنے درست کنگ کن متا ماری کریکہ، واست اٹ پاریکہ کہ دا وڑ انا بندغ آتیا مچے بھاز پت کنگ

مریک۔

کنتاغان اراگھڈ اپیار، ہرن کل حبشیک نن نارغ آن پدبلہ بوڑچی ناخاخری ناداپاراپیار آن توسرہ۔ دا مدارہ کنتاہ جفورے ناست ۽ ہننن کروک آیات آتے است آتینفکہ۔ پرخ بیرہ دانسکہ کہ داڑے نیاڑی نرینہ اسپجا توسرہ، ومنہ نیاڑی نرینہ مشرکی آتمباخ نانلی کشارہ۔ ہرافتا اخیر تہار آن اٹی زرس گروشک تسکہ۔ ہنداڑے تولوک کنتاہڈ آتا چرت و مزلد آن بروک بومب آتا ”ہوہو“ نا تواراٹ اوقتا ہیبت آتے خف توریکہ، دن تو اواسہ لوز اس ہم پہہ متوکہ، ولے او اوقتا ترندی ۽ محسوس کریکہ۔

داسہ کنتا تارمہ ٹی ہم ہیبت کروک آتا توار آن اوفتے درست کنگن کریکہ۔ اوکھی بندغ آتے، نشخہ غاتا رداٹ، قبیلہ غامیٹی (تینے آن) ونڈ کرسا، اوقتا توار تے یات کریس۔ اودے سانس کہ دافتیان دیرزیات ہبج کامی کیک، وہرا ہجاز کم ہشخندہ کیک، و ہجاز آک تو طوبوب آتا ساڑی گری ٹی ہم ہشخندہ کتوسہ۔

نن نا مجلس آتا اسہ خاص ۽ وڑ اس نس، ہیبت وگپ نا بنا ۽ لس وڑاٹ بلہ بوڑچی کریکہ۔ ادخواجہ وگودی نا راگ آتے ہلککہ، ولدا کنتاہ ۽ دزگیر کروک آمزہ جون آحیشی ”ٹوہو“ نا چچک آتے ہلککہ، وایلو فک کل دا خلیس آن کہ اوقتا توار بھلا اراسکان سرمف، مخنگ ۽ توننگ نا کوشست اٹ کا وکو آن ہنارہ۔

ملنڈ و مسخراغان پد اوفک تین تون ہیبت آمیٹ لگارہ۔ کس اسے ناست پنوک مسکہ، وکس اس بے چارہ گری کریکہ، تو کس اسے ناست اٹ خار مسکہ۔ کنتا کس کس کرے کہ اوفک تینا تینا مست انا ہیبت آتے کریہ۔ ہجاز آتیاڑیک ہیبت ہیبت اٹ پوہاٹ ہو عننگ ۽ شروع کریہ۔ اخیر ہیبت آک ہم چٹارہ۔ ولدا نیاڑیس باگل خلککہ وکل شنیر خلنگ ۽ شروع کریہ۔ ”کنادڑ آتاف کس کس ۽“ باگل تاٹھپوک دڑد وارمان آن پڑ مسرہ۔

ولدا غٹ آن پیرانگا بندغ نا توار بسکہ، ہرا مچ آدے حلونٹی آسیٹ آتولوک کمئی نابزغ آتیاں گڑا جوڑ کریکہ، وچنگ خلککہ۔ کل اونا شرف اٹ کاٹم ۽ شیف کریہ۔ واو کرار ۽ توار اسیٹی منہ ہیبت کریکہ، ہرا کنتا نا گمان نارڈ اٹ دعاسے آتبار نس۔ ولے کنتا نا گمان پک نس کہ دعا اللہ غان آلو۔ ولدا بھلا آغوٹ نا القلاء نا ہیبت ہم اونا است آہس، کہ ”اللہ ہر بولی ۽ چاہک“ دعا نا وخت آتیاڑی نرینہ واروار آ ”اے آقا“ پاریرہ۔ ہراڑا اواست اٹ پاریکہ دُن مف کہ ”اے آقا“ اوقتا خدا مف۔

منہ دے آن پدنکان ہندن ۽ نچ ۽ تہو اس چکا ہرانا بابت کنتا نادا کان مست آزموندہ متولیس۔ شک آتیا اسہ پن اس ہم سلنو۔ اوفک ملک آتیاہنگ کن چراٹ سلوک لڑزارہ کہ ”ٹوہو“ کل ۽ دیر ونا کنڈ آہنگ کن

پرمان کرے۔ کنتنا گڑیگا۔ خواجہ وگودی ہم مسہ چارخوش پوشاک ۽ طوبوب ہم محمد نسر۔ کل حبشی تے ارا پڑک اٹ بٹخنگا۔ واوقنا نیام اٹ مکئی نادانہ غاتے ڈیمبری کنتنگ ناگوتفنگا۔

ولد اغٹ طوبوب وحبشیک است انا کام آرارغ و دیر کنتنگ نا وڑ تے کریر۔ دعا کروک آپیرانگا اسہ عجب ۽ ازباب اس کشا، ہرانا مرلیس اٹ آہن ناتارخلوک نسکہ، واوقنا اسہ سبخ اس پیری ترسا است آکبین تموک ۽ مسر اس خلککہ۔ کنتنا است آتینا علاقہ ناربیگی ساز کورا، بس۔ ایلو حبشیک بش مسر وگنوکی نا ہد اسکان درمبشت ۽ شروع کریر، وخت اس کہ طوبوب آک اوفتے ہرارہ۔ ٹوہو ہم گڑگیس اٹ سلوک چھاپ خلسا خوشی آن چرکا و خلککہ۔ غٹ انا مون تیا خوشی اس تالان نسکہ۔ انا گت غٹ طوبوب آک بش مسر، گڑا کل حبشیک گڑگیس آن پیش تمار و طوبوب آک چاپ خلسا نیام اٹ بسر و ملندی وڑ اٹ درمبشت ۽ شروع کریر۔ پیرانگا مست مرسا ساز خلککہ، وحبشیک ہندن سٹ ودرک خلسا چاپ خلسا چرکا و خلککہ کس پائے داکان زیات گچین ۽ ندارہ او فک زنداٹ ہیچ خنتنو۔

اونا است آہمو کسہ بس، ہرادے ہنین آبلہ نیو بوتو اودے ہمو تم ہنفیسس، ہر اتم او اولیکو کافوٹی نسکہ۔ کسہ دانسکہ کہ اسہ بادشاہ اس غٹ سازندہ غاتے پرمان کرے کہ او فک تینا گچین آکسب انا درشانی ۽ کیر تاکہ او تینا رہینت بلکن مے تامون آنا چ کے۔ غٹ بندغ آک دا وڑ آن بھاز خوش مسر، و خوشی نا با گل خلسا ارا تیا ہنار۔ داخس جوان ۽ بادشاہ او فک ہیچ خنتنو یسر۔

ننکان کھڈ آتیٹی دے ہیچ نا واقعہ غاتیا سحفسا کنتنا غا دا ہیبت پاش مس کہ طوبوب وحبشیک اسہ ایلو آن اسل عجب، سوگو وکڑمب ۽ رشتہ سیٹ گنڈوک نسرہ۔ واسہ ایلو نا گرج نسرہ۔ نئے بیرہ دیر و بلکن بھاز آ ایلو جاگہ غاتیا ہم اودے و رک لگا کہ طوبوب دا حبشی تاخر کی آن بھاز خوش مسکہ۔ اسل کہ داخر کی خلنگ وڈر شنگ کن مرے۔

چل و ہفت میکو بشخ

کننتا نا چپیکو بیڑی نا ٹھپ داسہ ہندا خس کا باڑ مسؤ سس کہ اوڑان مدام پُروک آ غیر تیان اونا زمزیر ہم لوجوک مسکہ۔ اونا لنگا کائی اخیر ”ٹوہو“ ء اونا ٹھپ ء ہنگ آ بیوس کرے۔

نت تا سرفنگ کننتا کن عذاب اس نسکہ، ولے زمزیر ناملنگ انگ نا خوشی آن اودے ڈرڈانا ڈرک لگتو۔ نکان ہر اتم کل گھڈ آ تیبی ہنار، و ہر کنڈ آ چپ چپانی مس، تو کننتا لنگا کائی کرسا پیشن پیشن تمہا، و ولدانزا، داوار او مہالونا کنڈ آن چپ ایلو کنڈ آ ہنا، ہراڑے پینگن ء لد و جنگل اس نسکہ۔ او اسہ تنک ء گھٹ اسے ٹی مسن گر ترسا ہنا کہ اودے مُر آن سرنگ اسے نا ڈرک لگا۔ او ہموڑے دم ء تینا تورے۔ اونا است اتا در پہ ترند مر سانس۔ ترند انگا گام تا تو اور خوک برسا ہنا۔ اخیر او سام سن ناخرین و ترند آ تو ار ء ہنگ۔ ”ٹوہی! ٹوہی!“ کننتا نا دوٹی ہولن ء لٹ اس نسکہ، ہراڈے او تراشسا تو مر آ نبار جوڑ کر یس۔ او حیران کروک وڑاٹ دم ء تینا تورے، اسل سور کو وڑ۔ اونا خنک گھٹ انازی آ بھلا جر آ تیبی دانگ اینگ سر خلوک آ بندغ ناسیاگ اٹ خلوک نسر، ہرا اودے کرینگ ترسا کوک کریکہ۔ اسہ ہیبت اس کننتا ء ڈرک خلفے کہ اونا نرنگ سام سن کن ہم گڑتی ناسوب اس نس۔ او سر خلسا پین خردک برسا نس، کننتا بُت آ نبار تموک نسکہ۔ ولدا اسہ وار آ او پور ووس واک اٹ لٹ ء پیری تیس ولے بیڑی نا ڈرڈانا سوب آن پیش تموک آپیسکنگ نا تو ار سام سن ء ہشار کرے و او ڈک آن کلہ بچسا اسہ کنڈ آ مس۔

کننتا نرنگ کن گیگ کرے ولے بیڑی نا ٹھپ اودے سیدھا جک سلنگ کن ہم الینو، داکان مُست کہ او جنگ اکن چک ء ہر سوسس، سام سن اونا زری آ نس، و اونا ہر مچ بھاز زوراک نسکہ۔ کننتا ڈغار آ لریپ مس۔ سام سن اودے گرسازی آ اتسا مچ سٹ ترسا ہنا کہ۔ و اونا سینہ و پڈ ء خاص وڑاٹ شست کرسا نس۔ کننتا ڈرڈانا ترندی آن ہڑی تیانبار اودے کننگ کن بابٹسا ہنا کہ۔ ولدا اسہ پھی ء چُج اسے آن او ڈغار اٹ لگا۔ داوار او ہموڑے تموک نسکہ، داسہ اوٹی تینے بچفنگ نا واک و حیرت الوکہ۔

زرر دم کشنگ آن پد سام سن کننتا نا ہر تو م آ دو تے چٹ اٹ جوان تھے و اودے گرسا گھڈ آ تا کنڈ آ

درے۔ کننتا ناہر سرنگ آاسہ ترند ۽ دَک اس اونا ترک آتییٹی لگا کہ۔ داڑتون اوار ہر گام آ کرینگ نا چر جوئی ہم
برجائسکہ۔

کننتا تتر یتنگسا سام سن نارنداٹ راہی نسکہ۔ اودے بے حال و بے سدھ مننگ آن بیدس تینے آن خار
ہم بسکہ۔ اودے گھڈاٹی سرممنگ تون لٹ کٹائی نا دَرک نسکہ۔ ولے سہب آن زرس مُست اوکھڈی ۽ سر مسر
تو سام سن اودے بیرہ ار لغت خلک۔

کننتا دا گڑا تیا مہالو آن ہیل کریسس۔ اودتآن اٹ دوتاچٹ آتے کشکنگ نامتاما ری ٹی لگا، دامتاما ری
آن اونا دتآنک ہسون مسر۔ ہندن لگا کہ کس پائے اوفتیٹی خاخر اس لگانے۔ اخیر سہب انا تو تلونا لکنگ اسکان
اوچٹ ۽ کشکا۔ اولیٹوک ہوغسا ہنا۔ اودے اسہ وار ولد ا بے سہب مروئی تماسس۔ اوللہ نامون آسجدہ ٹی کاظم ۽
شیف کرے۔

داکان پدُون پد سام سن وکننتا نا نیام اٹ اسہ خار بازی اس بنا کریسس۔ کننتا ۽ سما نسکہ کہ اونا چاروکی ۽
کننگ، و سام سن اودے دَس وکٹ کننگ کن ہیلہ پٹا کہ۔ کننتا ہر کاریم ۽ مُست آن زیات چستی و چکاراٹ
ہندن کریکہ کہ کس پائے اسل چچ اس متنے۔ ائنتے کہ اوہراسس کہ ”ٹوہو“ ہمو بندغ آتیا بھاز کم چکار کریکہ،
ہرافک زیات خواری کریرہ ومون ملوک نسرہ۔ کننتا زوراٹ بشخندہ تو کننگ کتو کہ، ولے اوزیات خواری کننگ
۽ شروع کرے۔ داوڑ آن اوناچ آ لگوک آپینٹر آک کم مسوہر۔

اسہ دے بیگہ تون کننتا کاریم آن پدیدر و نارہی آن گدرینگا کہ کہ اوگڈنگوک آدرخت آتا اپیار آن اسہ آہنی ۽
پتر اس خنا۔ ہموڑے خردک آرا بندغ ”ٹوہو“ نا چاروکی ٹی خاخر کن گکھہ جوڑ کریرہ۔ اوڑوڑوانگ اینگ ہرا، و
کس اسے ناچکار ۽ داکنڈ آخنتو تو پتر ۽ ہرفے کوس انا کیرغ آن خلک، و بھلو بڑینک ہر فسا گھڈا نا کنڈ آراہی
مس۔ پتر انا ملک اٹ کھڈا اس خنتا و اودے ہموڑے بٹے وزی آتے مشل شانا، و خل اٹ ہندا خس کٹا و آوار
کرے تے کہ کس اسے نا کھڈ خنتگ آشک ہنپ۔

نن مچ او خلیس آن بے تغ مس، کہ پتر انا گم مننگ نا سما تمنگ تون غٹ گھڈا آتا تلاشی ۽ ہلنگ۔ پگہ
اسکان چچ ۽ غوغا اس متو، تو اونا است مچٹ اس اکییم مس۔ ولے داسکان او سچنگ کتویسس کہ دا پتر ۽ اوتینا
زننگ کن امر کاریم اٹ اتنگ کیک، اگہ اوزنگ کرے تو۔

اصل اٹی اونا خنتک ہے مرغن آ کتار تیٹی خلوک نسرہ، ہرافتے ”ٹوہو“ ہر سہب اتون منہ بندغ ۽ تسکہ و ہر
بیگہ تون حساب اٹ پدی ہلککہ۔ دا کتار تا ملک اٹ اولد انا ہولن آشنز آتا ماس تے خلنگ کریکہ۔ واگہ گرج

مسکے تو کس سے ہندافتا ملک اٹ کسفننگ ہم کریکے۔ گڑا او کہوک آ بندغ اس ہم مننگ کریکے و کچک اس ہم۔ کم و و داسہ نوک اسے آن پد، اسہ دے پیشیم تون، ہر اتم آسمان اسل چپ و تہاری آخلککے... کنتا اسہ پنوک ء گھیر اسے نا جوڑ جاڑ اٹی دوسکی کن ملک آتا کنڈ آہنا کہ کہ انا گت اونا حیرانی ناچ ء کچ اس سلستو، ہر اتم آسمان آن بے آنبار ء گڑا دسنگ بنا کرے۔ اول کرار کرار، ولدا جوان پینگن و ترند۔ ہنداڑے خڑک اسہ حبشی سے ناباغان کوک اس بنگ ”برف“ و اوکس اس کرے کہ دا ہندا گڑا نا پن مروء۔ او تینے ڈول کرے و ہندا گڑا ہر فنگ خواہس تو او بخ نسکے۔ ہر اتم او تینا ہور تے چھا تو دا گڑا زیات بخ نسکے۔ دا بے بے و بے چس نسکے۔ گند کشا تے تو چ ء گند اس ہم آلو تے۔ وار آتون دا دیر مر سا چھسا ہم ہنا کہ۔ ڈغار آ جاگہ جاگہ بیہن ء لیم اس تالان نسکے۔

ملک آتا ایلو کنڈ اسکان سر مننگ اسکان ”برف“ نئے بیہرہ سلیسو سس بلکن دیر ہم مسو سس۔ تینا حیرانی ء ڈکسا او پنوک آ گھیر انا رہی آسلوک حبشی ء کاٹم نا اشارہ اٹ سلام کرے، ہرٹوم آک کاریم اٹ اختہ مسر۔ و آہن نا ہمشکن آتار تے تر ساچٹ جوڑ کریرہ، ہر ادے داڑے ”تار“ پاریرہ۔ زرہ سے آن پدا و ہندن ء جاگہ سے آ سر مسر، ہرا بھلا بئے تیٹی اودیم نسکے۔ ہر اتم حبشی بھلا کتار اٹ بئے کتر کرسا بڈ بھری جوڑ کریکے، کنتا خن تا شیف اٹ تینا و اسل خڑک انا لدا نانیامی مر یس ء کچ کرے۔ اودے سما نسکے کہ سام سن ہنداڑے ایب کیب اٹ جاگہ اس ساڑی ء، و ”ٹو ہو“ ایلو ملک آتا چاروکی ء کنگ اٹی ء۔ کنتا تینے کاریم اٹ اختہ کرے، تا کہ حبشی اوڑا شکبر مف۔ کنتا تار انا تہی ء دوٹی کرسا جک سلیس تو اودم کشتہ و ڈمس۔ ایلو بندغ آک اوڑان بے چکار کاریم اٹ اختہ نسرہ۔ بھلا کتار منہ گام مر و توک آ بئے تارہی آتموک نسکے۔

است اٹ دعا کرسا کنتا ہرٹوم آڈو تے چچ اس جوڑ کرے و کاٹم آن بڑ کرسا بے سیک آجون انا چچ آوس و واک ء اسبجا کرسا حبشی ناچ اٹ سٹ تس۔ ہرا بے تو ارگدنگوک آ بڈ آنبار ڈغار آلتریپ مس۔ کنتا دمدستی اونا نت ڈو تے تار اٹ جوان چکا تھے۔ بھلا کتار ء ہر نے و حبشی ء کسفننگ نا ارادہ ء کھتی سے ٹی بدل کرے۔ اٹنے کہ او سام سن تو آلو کہ نہ۔ او بئے تیٹی ڈول ڈول لدا انا کنڈ آ دینگ ء شروع کرے۔ اونا جان کس پائے سبک مسو سس۔ کس پائے او تھ اٹ دا گڑا تے خدنگ نس۔ ہندن کس پائے کل گڑا اک مسخرائی نا مریر۔

دا کیفیت آن او ہوتوم پیشن پیشن تما، ہر اتم او بے سدھ مروک آ حبشی نا گٹ انا پڑا خلوک آ کوکار آتے بنگ ”دادے بایدنس کہ کسفو سٹ۔“ او ددینگ انگ ددینگ انگ اٹ تینے آخار کرسا است اٹ پارے کہ دا وارنا بایدنس کہ پڑا گکا جنگل اٹ پترینگ نا جاگہ غا اونا کبھی علاقہ ء اٹنے ہر فیٹ، اودے کس مس کہ ڈکنگ آن

مُست اودے بھاز زیات مُر پیش تموئی تمک، تاکہ اودے دم کشنگ، ڈکنگ ون نا تہاری ٹی نرنگ نا وخت رسیگے۔

اولد اٹ ساہار تیانبار زند تیر کننگ چاہسکے۔ افریقہ ٹی ہیل کروک آسح آتیاں بیدس او طوبوب آتا ڈیہہ اٹی ہم بھاز آگراتے ہیل کریس۔ اودام اٹ مُرو مُشک و پین ساہار ہلنگ آن پد بے موٹل آخرا آو فنتے بسک۔ ددینگ انگ نا وخت آو دا گڑا نا پام ء کریکے کہ بٹیک اودے ڈکنگ نا تو سوب مریر، ولے داخس ہم پینگن مفس کہ ددینگ انگ اٹ اڑاند مریر۔

نن تمنگ اسکان او بھاز مُر پیش تماس، ولے او سلتو۔ ڈور، گھٹ، واسہ تینک ء دیراے آن اپیار مرسا او ددیگسا ہنا۔ نن تہار مس، تو او سلنگ نا فیصلہ کرے۔ اوڑے لد پینگن نسکے۔ ولے بھاز آخا۔ او تہاری ٹی لیٹوک کچک آتا توار تے خف تو تنگ نا کوشست کرے، ولے اوڑے اسل چپ چپانی نسکے۔... گڑا دا وڑ مننگ کروء؟ گڑا دا وار جائی او سر سہب مروء؟

اناکت اونا بوز بخ واج مس۔ اوڈو ء مرلیفے وڈو خلک تا۔ ولدا ”برف“ بنگ نا بنا مسو اس۔ وار اتون اونا جون وایب کیب نا چا گڑ دہرا سکان کہ خن خنا کہ تہن ہڑسینگا سس۔ برف چپ چپانی اٹ کرسا ہنا۔ اونا ہولن مروک آلیم آن کننتا ء ہر ہر ہرنے، کہ دن مف کہ او ہندا ٹی کھڈ مرے۔ اونا جون بخ آن تفنگ نسکے، اخیر او جب مس، و جون ء ہند جاٹ اسے نا پد رنداٹ پدا ددینگ ء شروع کرے۔

بھاز مُر بنگ آن پدا و بخڈ و ہلک تما۔ او ہسون تو متو، ولے او پدی چک ہڑسا تو اونا است باٹی تے بس۔ برف اٹی اونا نت تا نشان ہنداخس پکا و پیدوار نسکے کہ کور اس ہم اونا رند ء دنگ کریکے۔ ولے داسہ اودا نشان تے اینک کننگ کتو کہ۔ گور بام نا وخت نسکے۔ او اسہ وڑ اسیت بچنگ کریکے۔ بھاز مُر ہنگ نا وڑاٹ۔ او پین ترند ہنگ کن متا ماری کرے، ولے نن درست ددینگ نا سوب آن داسہ اونا و س وواک چٹا سس۔ بھلا کتار کنٹ خننگا کہ۔ دا بے و بڈ آتے گڈنگ کریکے ولے برف آتے دیر کننگ کتو کہ۔ دے نک تس۔ اناکت اونا خف تیا مون پہ مون، بھاز مُر، تو تلو نا کرار ء توار اس تما۔ او تینا کسر ء بدل کرے۔ اونا است اٹ دا گمان پین زیات جاگی مر سانس کہ اودے دا بھلا برف اٹ آرام کن چچ ء ہندا س رسینگک۔

ہراتم او بھاز مُر آن کچک آتا غو کننگ نا توار ء ہنگ، تو اودے ہنداخس خار بس کہ دا کان مُست بچ ڈن خار بتو بس تے۔ او خکار مروک آخلیغا آبار ددینگا، ولے کچک آتا توار ترند مرسا ہنا۔ اخیر ہراتم وہ دوا زده وار پدی چک ہڑسا تو او فک اودے سر مسو سمر۔ بندغ آک او فتیان زیات مُر مفرو۔... ولدا تو فک اسے نا ٹکا مس۔ واو

اُخس کہ مننگ کر یکہ ترند دد بینگ ۽ شروع کرے۔ ولے کچک آک اودے سر مسر۔ ہر اتم اوفک منہ گام آ بسر سر مسر تو کنتنا انا گت چک ہڑسا وسادہ رتیا نبار جلمہو کن ڈغار آٹوس، کچک آتا بیڑ بنگ تون او ہم اوفتیا جلمہو کرے، کٹار ناسہ دک اتون او اولیکو کچک ناپڈ ۽ اڑا، وکتار ۽ ایلو کچک ناخن اٹ جوم تس۔ کچک آتے بھس کنتگ آن پدا وولدا دد بینگ ۽ شروع کرے۔ انا گت او ناخف تیا بلی سوار آتا توار تما۔ او پینگن آلدانا کنڈ آد بینگ ۽ شروع کرے، تاکہ بلی سوار آک اونا رنداٹ بنگ کپس۔ اسہ وار ولدا سم اسے ناٹکا مس۔ ولدا اسٹ پین۔ اودے تینا نت اٹ بھلو خٹل اسے ناگمان مس، او ڈغار آلتریپ مس۔ طوبوب آتا کوکار وسم تا توار آن پدا اسہ وار ولدا زنگ خواہس، اونا کاٹم نازی آن ٹکا کروک آسمک گدریتگسا درخت نا بنڈاٹ لگسا ہنارہ۔ ”دافتا ڈو اٹ کھیو جوان ۽۔“ او است اٹ پارے ”پین مف زینہ غانبار ۽ مرک اس تو خنہ۔“ اسہ سُم اس ولدا ہندا نت اٹ تے لگا، او مسن ڈغار آتما۔ او ڈغار آتموک جانجری مننگ نس، کہ او ”ٹو ہو“ واسہ پین طوبوب اسے توفک دوٹی تینا کنڈ آبنگ آخنا۔ اونا است خواہس کہ او زنگ کن متا ماری کر سا اوفتے سم کاری آبیوس کے، تاکہ جھیرہ ہنداڑے البسر مرے، ولے نت انا ٹھپ اودے بش مننگ کن البیتو۔

ایلو طوبوب توفک ۽ تورے، و ”ٹو ہو“ مونی بس اونا کل پیچ آتے کشا، اولغر نس، ونت آن ٹنگ تروک آ وترک برف آتالان مر سانسر۔ زاو بد کر سا ”ٹو ہو“ دس وکٹ کر سا کنتنا ۽ خولخو کرے۔ ولدا ہڑتوم آک کنتنا نا بوز ۽ اسہ درخت اسے نا کنڈ آکر سا اونا ڈوتے بنڈ آپیڑ سا سوگو ۽ چٹ اسیت تفسیر۔

کوڑہ غاک کنتنا نا کوپہ وپٹی آ لگنگ ۽ شروع کریر۔ ہر دک آ ”ٹو ہو“ خار آن گارتا کہ وکنتنا نا جون ڈرد آن سیم سیم مسکہ۔ زرہ سے آن پدا ڈردانا وڈنگ کنتنا نا چہانٹ آتے کشا۔ خلنگ نا چرجوئی بر جاسلیس۔ اونا خ و کوپہ غاتیا بے کچ ٹھپ نسرہ، ہر افتیان وتر واکہ، و جاگہ جاگہ رنگ تے ہم پاش مسوسر۔ اونا گمان ہنا کہ او تمنگ ۽، ولدا اودے برف انا بچی ناگمان مس و ہر کنڈ آتار مئی مس۔

سا کرے تو ہمو کھڈی ٹی نسکہ۔ سا کنتگ تون ہمو بے سگ کروک آڈر دہم پدی بس۔ زرس سرفنگ آن اونا چہانٹ آک پیش تمارہ۔ اودے دوارہ زمزیر تیبٹی تفسیر۔ اونت تا کاٹم اسکان ہو کم نا چرپی ٹی پالفوک پیچ اسے ٹی پیڑ وک نسکہ۔ ہرانا سوب آن او سا ہلنگ کتو کہ۔ بلہ بوڑ پی ارغ ایس تو اوفتیا ٹف کنتگ نا کوشست کرے، ولے بے سہب مس۔ او بلہ ناخن تیبٹی تین کن ترس اس خنا۔

ارادے آن پدا اسہ دے سہب اتون اونا خنک غوغاسے آن ملنگار۔ او بنگ کہ کل حبشیک بھلا اُرا نا پیش آ مچ مر سا ”کر سانا ٹیلی... خواجہ...“ کوک کر سا ہنارہ۔ او است اٹ پارے کہ دا انت اسے نا جشن مننگ ۽؟ او

کہنگ خواہسکہ، تا کہ اونا ہر وہ بادہ پیرہ نا ہر وہ غاتیا رسینگے۔ او خواہسکہ کہ طوبوب آتا ڈیہہ آن ہرانا گند و آرو
 آن اونا دم بند مسکہ، اوڑان اونا جان چُٹے۔ اسل مدامی کن۔ او است اٹ داگڑا غا خاراٹ تسکہ کہ طوبوب آک
 اودے نرینہ غاتیا نبار خلنگ نا جا گہ غا غرہ کر لیسر۔ جوان مننگ آن پدا اوڑان ضرور پیر ہلیک۔... او ولد اڑک
 یا گڑا کہیک۔

چل و ہستمیکو بسخ

کننا اخیر ہر تم تینا کھڈ آن پیشن پیش تما تو اوانت تیبٹی اسہ وار و لدا جولان آک نسرہ۔ گیشتری حبشیک خلیس آن اوڑان خن تے ہڑ سسا اوڑان ہندن ہز کریرہ کس پائے او اسہ نہار ۽ ساہارا سے، بیرہ بلہ بوڑچی و دبورہ خلوک آبابا اونا مون اٹ ہنگ کریرہ۔

سام سن ہج خنگکو، سماف او ہرانگ ہناس؟ کننا اونا خنگ پنگ آن خوش نسکہ۔ منہ دے آن پد دا ذلیل و لدا خنگا۔ اونا پٹی آکوڑہ نانشان نسکہ، داڑان کننا ناست خوش مس۔ ولے چنکو بے خیالی سے آطوبوب ”اوبرسیتر“ نا کوڑہ و لدا کننا نا پٹی آگاکہ۔

اودے سما نسکہ کہ ہڑ دے کاریم نا وخت آ اونا چاروکی ۽ کننگ۔ کننا بے ہیئت آن ہر پرمان ۽ پورو کریکہ دے اندری آتینا بیر ہلنگ نانیت ۽ است اٹ ڈکسا تینا چنکا و تہار آگھڈ اٹی تموک مسکہ۔

دا تینائی ٹی کننا تین تون تینٹ ہیئت کریکہ۔ گیشتری او گمانی وڑاٹ تینا ارا والا متون ہیئت کریکہ۔ دا حالیت اٹ وخت وخت اس اونا تو اترند ہم مسکہ۔ ”ابا جان!“ او پاریکہ ”دا حبشیک ننے آنبار ۽ فس، دافانت دوک، دافتا ہڈ آک، دتر و اوقتا وس واک اوقتا جندا ناف۔ دا تین کن آخا طوبوب آتے کن زندہ ۽، وساہ بلیرہ۔ اسہ گڑاس ہم اوقتا جندا ناف۔ دا ہڈ اسکان کہ اوقتا چناک ہم۔ اوقتا کن خور، ولشت و چین ۽ دوفنگ ہم ایلو فتنے کن ۽۔“

”آئی“ او پاریکہ ”دانیٹریک کاٹم آچچ اس تو پیڑہ، ولے ہمو وڑاف تا۔ دا بھاز کم ہندن ۽ کتخ کیرہ ہر فتنیٹی ناپاک آہو کم نا چرپی یا سومف، وادفتیان کہیہیک طوبوب آستون ہم خاچرہ۔ اٹنٹے کہ ای اوقتا چناتے خنانٹ، ہر اوقتا رنگ بے بخت انگا ”سو بورو“ آنبار ۽۔“

اوتینا ایلیم لاین، سو وادو و مادی تون ہیئت کر سا پاریکہ کہ ہکلے بھلا بزرگ آک و بھاز پہہ انگا بندغ آک ہم دافتنے دا ہیئت انا ہیئت ۽ پہہ کرفنگ کپسہ کہ نہار آساہارا ک ہم طوبوب آتا نیمہ نا کچ آہم ہفسہ۔

ہندا وژنوگ آک گدرینگسا ہنار۔ برف انا لیمک دیر مسا ہنار۔ ولدا کبھی دے آن پد خیسن آمش تا سینہ ۽ چیر سبے و بوج آک پاش کریر۔ پھل آک گوگڑو کریر، چک آتا چڑچڑ بنا کرے۔ ملک آتے لنگار کنگ و بج دستگ ناکاریم بنا کرے۔ کرار کرار آدے انا تہوش ہندن گیشتر مس کہ کنتا ۽ ترند ہنوتی تما کہ یا گڑا واروٹ آاسہ نت ۽ بڑا ایلو ۽ شیف کروئی تما کہ۔

اودوارہ کاریم کنگ و پرمان تے پورو کنگ اٹ اختہ مس، تا نلہ خواجہ کرار کرار آوڑان بے چکار مرے۔ و اودے ولدا نرنگ ناوارر سینے۔ ولے اودے دَرک لگا کہ داسہ ایلو حبشیک ہم اونا ٹو ہوسرہ۔ دا ہد اسکان کہ ہر اتم ”ٹو ہو“ و ایلو طوبوب آک متوسہ ہم۔ اودے پین کسر اس پٹوئی نسکہ، ہراڑان اونا ٹو ہو گری مف۔ اٹنے کہ طوبوب آک دا حبشی تے اسل انسان تکتوسہ، اوفتے گڑا غابنار ہر ارہ۔ و اوقتا ردعمل ناسیبو ہندا مومن انگا گڑا تا عمل نازی آانسکہ۔ گڑا کنتا انس کہ مننگ کرے تینے پیداوار مننگ آن پچفنگ ناکوشت کرسا طوبوب آتا نفسیات آن فائدہ ہر فنگ نافیصلہ کرے۔

دن تو کنتا ۽ تینے آبھاز خار بسکہ، ولے اوزور اٹ طوبوب آتے خنگ تون تینے ایلو حبشی تیانبار کنگ نا کوشت کریکہ۔ بھاز متا ماری آن پد ہم او تینے بشخندہ و اوفتیاں خرک مننگ آمنفنگ کتو۔ ولے اوفتتون ملک نا وڑ ۽ تینائی کرسا تینے بھاز اختہ نشان تسکہ۔ داسہ او کبھی طوبوب لوز آتے ہم ہیل کریس۔ اونا دا پار ایپار، ملک آتیشی یا نکان گھڈا نار ہی آانت ہیبت اس کہ کنگا کہ، اودا دے بھاز سکوت اٹ خف توریکہ۔ دن تو او تینے بھاز بدلیفنگ نافیصلہ کتولیس، ولے اوقتا ہر ہیبت ۽ پہر مننگ نا وڑ اٹ مسواس۔

چٹی، ہرادا کشار تا بنداوی فصل نسکہ، طوبوب آتا ڈیہرہ آبھاز روت ردا کہ۔ منہ دے اٹ دانا پھل آک خرن آگوگڑو آبار مسرہ، ہرافک منہ دے اٹی ملنگارہ۔ ہر گوگڑو خلکن آپوتو تیانبار پُرسکہ۔ ہراڑسکان کہ خن خنا کہ تیبہنی ناسہ بھلو دریاب اس خنگا کہ۔ ہرافتا مومن اٹ جفورے نا ملک آک چچ اس ہم آلسہ۔ دا چٹی بنگ نا دیک نسرہ۔ سہب اتون ختی کاریم بنا کریکہ و ”ٹو ہو“ نا کوڑہ ”ے“ تا سما کنگ آن مُست دھڑ کو وڑ اٹ کوکار کریکہ۔ داڑے کل حبشی تے ”ے“ پارہ۔

ایلو فتنے چٹی بنگ آہر سا کنتا ہیل کرے کہ آگہ اوزرس ڈول مر ساٹ انا لوچ ۽ چکے تو چٹی آن پُرا انگا لوت انا باریم زرس کم محسوس مریک، اوبنوک آپٹی تالوت ۽ خرک سلوک وگن اٹی خالی کریکہ۔ اودے اٹی اراوار تینا لوت ۽ پر کریکہ۔ ایلو فک ہم کم وود ہندا انس کریرہ۔ البتہ منٹ اس ہندن ہم نسر، ہرافک طوبوب آتے خوش کنگ کن ہندا انس خواری وچک چک مسرہ کہ ایلو فک اوفتتون ریس کریرہ۔ اوفک ہندن چٹی بنا رہ کہ اوقتا

دوانا بیرہ سیاگ خنزگا کہ۔ بیگہ اسکان اوفک مسہ لوت پر کریرہ۔

پٹی آن پرائگا گاڈو ۽ گودام آدریرہ۔ ولے تمباک آن پرائگا گاڈوک، ہرافتے رہی انا ملک آتیاں پر
کنزگا کہ، بھلا کسراٹ پین جاگہ اس دریرہ۔ چار دے آن پداو پدی بسرہ تو ایلو گاڈو تے راہی کنزگا کہ۔ کننا
ہمو گاڈو تے ہم خنا کہ، ہرافک ایلو ملک آتییٹی نسرہ۔ وار وار اس اوفک ہندا خنس کبین مسرہ کہ اوفتے چار چار
ساہار چکارہ۔ اودے سانسکہ کہ او ہرانگ کارہ، ولے پدی بروک آسنیس و سامسن نادم درینگ آن لگا کہ کہ
اوفک خنس بھاز مہر کارہ۔

”مننگ کیک او اودے آجوتی ناکسرا اسکان دیر۔“ اوکان پدیکمہی دے اسکان کننا ہندا پجرت اٹ
گوہنگلوک نسسہ۔ اوتمباک آتا گاڈوٹی ڈکنگ ناخیال ۽ زوت است آن کشا، انتتے کہ داخس سخت ٹوہوگری ٹی
تینے ڈکنگ پیش تمنگ اسل مننگ کتو کہ۔ ولدا ہم پین ملک اسے ناگاڈو سے ٹی کوشست کننگ مریک۔ اینونا
نن اوہیلہ سے ٹی پیش پیش تما، وڈکوکائی اٹ توبے ناروشنائی ٹی بھاز اُرے اسکان کسرا ناچاچ ۽ ہلسا کرے...
داہیت پک نسسہ کہ تمباک ناگاڈوک بیرہ نکان سفر آ پیش تمارہ۔ اوقا ٹمکوک آروشنائی مَر آن خنزگا کہ، ولدا
تہاری ٹی گم مسکہ۔

تمباک ناگاڈوتا ہر گڑا ۽ مون آتخسا اواسہ بھلو ڈٹ وڈول اس ٹھینے۔ داسہ پٹی ہنگ نا دخت آونا ڈوک
دُن پابال کریرہ، او وار وار اس ”ٹوہو“ ناساڑی گری ٹی بشخندہ ہم کریکہ۔ ولے ہر وار آواست اٹ ہندا پاریکہ
کہ ہراوڑ اوتمباک آن پرائگا گاڈوٹی تینے ہندن ڈکے، کہ گاڈو نا کڑ کڑاٹی اونا لکنگ ناتوارنا کس ۽ دَرک ہم
لگپ، واون ناتہاری نافاندہ ۽ ہر فسا تمباک نابو جوتییٹی اودیم ہم مننگ کے۔ داکڑ وپن، ہرافتے او اینو اسکان
دوہم خلتو بسس، چون انا گمان آن ہم اونا است اڑسیگا کہ، ولے اگہ نرنگ ناہندا اسٹ انگا کسر ۽ تو پک ۽ کہ
اللہ اودے بشک۔

چیل و ہمیکو بشخ

اسہ دے بیگہ تون چرٹی نا پیشن آتینا واری کن ہر وک نس، ہندا وخت آ کنتا خل اسیت مرو اس غلک، خڑک انالہ آتینی مرو اسل بھاز نسکہ۔ او بھاز جوانی اٹ اودے ٹکر کرے وشینگ آنبار کاٹ کرسا بارے۔ دا گڑاے او ورنائی نارمانشتی دودا نا وخت آہیل کریس۔ نرنگ آن پد بدن نا طاقت کن ہندا وڑا نا گڑا تا گرج مسکہ، او کسر آن اسہ زنگی و چوٹ آہن اس خناس، ہمو دے خل اسے آ خوشکا تیز وسدھا کرے، و پاٹ انا دستہ اس ہم جوڑ کرے اکن تے۔ ولے کنگ نا سنبر و کاچو آن ہم زیات اسہ اہم انگا گڑا تا ویت نسکہ، ہرا دے او کلڑ کن) ہروہ غاتا چکار آ چکنگ کن) پلی نا پٹ (واک و طاقت کن) و چک انا سینہ نا ہڈ (مسخت اٹ سر سہی کن) آ سوتی ناچٹ اسے نا ٹکر اسے ٹی پت اٹ گنڈا سس۔ او نا است خواہسکہ کہ بزرگ اس او نا تا ویت آدم کرو سس، ولے داڑے دن مننگ کتو کہ۔ مروئی تا ویت نامنگ، بچ اس مفنگ آن تو جوان نسکہ۔

اون درست خاچنگ کتو۔ او خوشی آن تولوئی آلو کہ۔ ولدا ہم او مچ آدے ملک آتینی تینا دا وڑے کل آن ڈکاس۔ اینو نان او نا او میت آتا ن نسکہ... بن نارغ آن پدا وگھڈا ٹی بس و کاچو و خدیت آ جیب اٹی تھ، دا وخت آ او نا ڈوک لڑارہ۔ تا ویت آ او مروند آتھے، و چپ چپانی اٹ پیشن آن بروک ہڑدے نا توار تیا خف تور سا ہنا۔ ہر ساہت اوڑن کرن اسے نا کچ آ نسکہ، اودے اسہ ہیبت اسے نا گڑتی نسکہ ہرا او نا ڈٹ و ڈول آتے مش تا کنگ کریکہ، ولے ملک آتینی خواری آن پدم پاٹ آنبار باروک آ بندغ آتا ملول آبا گل و دعا ک روت چٹار، او فتا جوان تگان ہنگ اسکان کنتا سللیس۔

ولدا تینا جوڑ کر وک آ کاچو آ دوٹی کرے و پیشن تہاری ٹی پیشن تما۔ ایب کیب اٹ کس آ خنتو، تو ڈول ڈول مر سا خنس کہ مننگ کریکہ ترند دینگ آ شروع کرے۔ زرس مر ہنا و سڑک نا ول آ اسہ بھلو بوچ اسے نا پد آن ٹوس، او نا است انا در پے ترند مس۔ ”آگہ اینو نان گا ڈو بتو تو؟“ دا گمان کتار آنبار او نا است اٹی لگا۔ ولدا داڑن ہم بھلا ایلو بھیم اودے ژند کرے۔ ”آگہ کوچوان نا گونو چارو کی کن رہی اٹ تولوک مس تو گڑا؟“ ولے اسہ وار اس تو دا خلیس

ءمون تروئی نَسکے۔

اسے گاڈ وے ناتوار بس۔ ولدا منہ منٹ آن پد بلبلوک آبتیک خذنگار، اونا باشیر مس، جوڑک تے لڑزنگ اٹ تمار، کننا ء لگا کہ اونا است بڈیننگ۔ گاڈ و تو اسل کس پائے کینکس اٹ بنگ اٹی نَسکے۔ اخیر اودا اونا خڑک آ بس ء موم آن گدرینا، ارا لڑد ء سیاگ موم آن تولوک نسرہ، اوتوار ء تور سا بوج انا پد آن پیش تما و چیخ چیخ کروک آ گاڈ و نا پدا اٹ سراپ نا وڑ اٹ ددینگ ء شروع کرے۔ اومون آ بروک آ بھلا ڈک کی آول اکن ہرا۔۔۔ ہندن کہ ول آ گاڈی لوڈ و اس ہلک، کننا پد انا پائے دان آ سوار مس، و تمباک آ تماش انا ٹل آلگنگ کن گیگ کرے۔۔۔ اوسر سہب مسوئس۔

اوپن آ تینی تینے ڈکنگ کن متا ماری کرے، ولے بوجک اونا گمان آن زیات سوگو تفوک نسرہ، ولے وڑ سیٹ او تینے ڈکنگ اٹ سر سہب مس۔ دن تو او سا ہلنگ کن اسے ٹنگ اس جوڑ کر یس، ولے ولدا ہم دا پراگندہ غابوٹو نا گند آن اودے کواک بسکے۔ بوجوتا باریم نا کیرخ آن آسرات مننگ کن اودے واردم آ پالو بدل کروئی تما کہ۔ اخیر اودے آسرات ء وڑ اس دو بس، او گاڈ و نا لوڈ و بوجوتا باسنی آن گڈنگ ء شروع کرے۔

بھلو لوڈ و اس کننگ آن اونا خننگ ملنگار۔ ہلنگ انگ نا گمان اودے زیزارینے۔ دا گاڈ و ہرانگ ہننگ نس؟ داسکان اخص کسر سلوک نس؟ گڑا او اوڑے سر مننگ تون کل آن ڈکوئی اٹ نرنگ کرو؟ یا گڑا ہلنگو؟ پُرت ء اومہالو خلتو؟ کچک، سامسن و سلہہ بند طوبوب آتا دروشمک اونا موم آ بسر، اونا پٹ آک بش مسر۔ اولیکو وارا اوڑتو ن ہرا وڑک مسوئس، اوفتے ہر سا زندا نار و مدار ولدا ہلپنگ آنسکے۔

او اخص کہ سوچا کہ، ہندا اخص زیات اونا گاڈ و آن رُوت ڈرنگ نا خیال زیات مرسا ہنا کہ، او ٹنگ ء بھلن کرسا پیشن کوکڑ کرو۔ ٹو بے ناروشنائی ٹی مُراسکان ملک آک و بیبانی تالان نَسکے۔ داسکان گاڈ و ء انگ جوان آلوکے۔ ٹو بے بیرہ اونا آخا اونا شکاری تا ہم مک ء کننگ کریکے۔ ایو دا کہ او اخص کہ مُر پیش تمنگ کرے، کچک آتے کن اونا رند ء دننگ ہندا اخص مشکل مریک۔ ٹنگ ء بند کرے، او تینے آسرات کننگ کن گیگ کرے۔ ولے ہر تم کہ گاڈ و کرار مسکے، او ٹکا کہ کہ داسلنگ ء، اودا است باغان تے بسکے۔

جوان سٹ اسے آن پد دوارہ ٹنگ انا با ء ملا، کوکڑ و کرے، تو سہب خڑک نَسکے۔ اوفیصلہ کرے کہ ستاف تمنگ آن مُست اودے دا گاڈ و آن ڈرنگوئی ء۔ اللہ نا پن ء ہلسا او کاچو ء دوئی ہلک، و پیشن پیش تما۔ اومونی بروک آ لوڈ و کن چاری نَسکے، گاڈ و نا لوڈ و تون اوشیف درگا و بوج آتا پد آن اودیم مس۔

طوبوب آتا بیہن آماڑی و تنک و تہارا آ کھڈ آتیاں بچنگ کن کننا ء بھار مرغن ء سفر اس کروئی تما۔

سلوک آتہواٹ اونا خف تیا بش کروک آتوتلونا توارتما۔ سہب خرک نس، او پیٹنگن و بھلا لد اٹی مونی گام خلسا ہنا۔ جنگل پدین نس، وجون آتموک آپیراپ آک اودے ڈرارہ۔ او خوشی آن کوکار کرسا کاچو ۽ پیری اس نس۔ پیشیم آن مُست اوسفء دیرانا چمکو جو اے آسلیس۔ دیرجل اسے ناکسراٹ و ہاکہ۔ او خفو ۽ پُرکننگ کن ڈول کرے تینے تو پغٹ آک خلیس آن دانگ اینگ سٹنگ ۽ شروع کریر۔ او چارما کنڈ ہرا، داڑے او ہندا نس رکھوک نسکہ کہ زرس دم کشنگ کریکہ۔ اوٹوس، وجیب آن مرونا خدیت ناکرتے کشا و جونا دیراٹ سلا، و خلاسنگ ۽ شروع کرے۔ ڈغار خلکن نسکہ، و بیدس پغٹ، جوجک و چک آتا توار آن پین بیچ ۽ توار اس آلوکہ۔ او سو ۽ خلا سسا اوفتا توار تے خف تورسا ہنا کہ۔ پن آتیا ن پُرشنک آتیا ن دے انا روشنائی پیش تمسا تالان مرسا نس، و ایب کیب اٹ لکر آتا دروشم اٹ تالان خذنگارہ۔ او است اٹ خوش نس، داوار اودے مہالونا کچ ددینگوئی تممویس۔۔۔ دم درینگ بندغ ۽ آسانی اٹ شکار کرفک۔

پیشیم تون آرام آن پدا او ولدا ددینگ ۽ شروع کرے۔ دانیام اٹ او بیرہ دیگر نا نماز کن سلیس۔ اخیر دمدرینگ اودے بیوس کرے کہ اونکان جاگہ اس سلے و دم کثے۔ بے بوچ آتا بسترہ غالیٹوک او است اٹ پک کرے کہ او اسہ دے اس شنک آتیا بامب اس جوڑ کرسا گھڈ اس جوڑ کیک۔ داوڑ اودے زینٹی رمانشت ناوخت آہیل تننگا سس۔ بھازر و اوتنگان ہنا، ولے نن درست پیشہ غاتا سوب آن واردم آسا کرسا ہنا کہ۔ شکار کروک آنہارتا تواراک ہم اونا خف تیا تمسا ہنارہ۔

دے انا ٹک تننگ تون او کاچو ۽ تیز کرے، ولدا راہی مس۔ زرہ سے آن پدا او ہمو کسر آسر مس، ہرا بندغ آتا ہن برآن جوڑ مسوس، ایہن تو چاہنگا کہ کہ داکسر کبھی وخت آن کاریم اٹ اتنگتے، ولے ولدا ہم اُخس کہ مننگ کریکہ او پدی لد انا کنڈ آرز سا ہنا۔

کاچونا ملک اٹ او کسر جوڑ کرسا پیٹنگن آلد اٹ ددینگسا ہنا۔ او کبھی دوشہ غاتے خنا، ولے او طوبوب فارم اٹ ہیل کریس کہ دا دوشہ غاک ہمو تم اسکان جلمو کپسہ، تاکہ او فٹے تیک کننگپ، یا خلیفٹنگپ۔ گرا او او فٹے ہندن الا کہ مونی گام کریکہ، وار وار اس اونا گمان ہنا کہ کہ اونا خف تیا کچک آتا توار تمنگ ۽، اونا مچ آ جون لڑہ ٹی بسکہ، اودے بندغ آتیا ن زیات کچک آتا گند کشنگ و چاہنگ آن خلیس ہر فیکہ۔

دے اٹ کبھی وار او ہندا نس پیٹنگن بشخ آتیبٹی سر مسکہ، کہ کاچو ہم کسر جوڑ کننگ اٹ بے سہب مسکہ، و اودے ہر سینگسا پین کسر اس ہر فونی تما کہ۔ اسہ وار ولدا او کاچو ۽ تیز کننگ کن سلیس، ولے اودے دَرک لگا کہ شنک، ول و بوچ آتے گڈ سا گڈ سا او ہم سلنگ اٹی ۽۔ ولدا آرام کن سلیس، مرونا چنکو سو اس ولد خروت کشا

کنگ۔ درخت آتا خورک انگا ہنڈ و چنکا پن آتیا مچ مروک آدیر تیان کنگ۔ پگہ نانن او اسہ چکل اسے نارہی آ خاچا۔ او ہندن تنگان ہنا کہ ساہد ارتا تو ارتا تو انت کہ جوہک آتا کنگ نا ہم ڈرک لگتو تے۔

سہب تما، او داسکان سحفتو یس کہ او ہرانگ پننگ اٹی، اصل اٹ اودے داسما ہم آلو کہ کہ او ہراڑکنے، گڑا او جا کہ اس مون کنگ نابابت اٹ امر سحفتنگ کریکہ؟ بھاسحفتنگ آن پداو فیصلہ کرے کہ داسہ اودے بیرہ دا کروئی ء کہ او ہر بندغ اسل کہ او حبشی مریر یا طوبوب، کل آن مرمے، ودے ٹک نا کنڈ آدو بینگسا کاہے۔ او خت بروتی نادے تیبی افریقہ ناہرانشخہ ء خناسس، اوٹی دیکنی نا کنڈ آ ”بھلا دیر“ ء نشان تننگا سس۔ گڑا اگہ او دے ٹک نا کنڈ آہنسا کے تو اسہ دے اس او بھلا دیر اسکان سرمریک۔ ولے اگہ او ہلنگتو ہم، تو ہم گڑا انت مرو؟ اگہ آغوٹ اس دو بس، تو او دیر آن امر چپک؟ اول تو او دے دیری آ کسرتا سما اف، واگہ مسکہ ہم تو ایلو کنج اسکان خیر خوشی اٹ امر سرمریک؟ داسوج آک اودے خلیفیر۔ نماز نا تہٹی وددینگ انگ ناوخت آ او واردم آتا ویت آدو خلککہ۔

ہمون ہر تم او بوچ آتیبی ڈوک لیٹوک نسکہ، اونا است آمندکا قبیلہ نا عظیم انگا بے مٹ آ جنگوڑ و ”سندی یاتا“ بس، او اسہ جکمی ء مے اس نسکہ، ہر اتینا افریقی خواجہ غان بیزار نسکہ، اوڑان نرا وین والا علاقہ ٹی تینے ڈکاسس۔ اوڑے او ایلو زوک آ مے تے منظم کرسا اسہ سر سہب ء فوج اس جوڑ کرے، ہرا عظیم انگا مندکا سلطنت ء جوڑ کرے۔ کنتا ء چار میکو دے نسکہ نراسس، او است اٹ پارے کہ مننگ کیک کہ او ہم طوبوب آتا ڈیہہ آ افریقی متون مون پھمون مرے، و مننگ کیک اوفک ہم تینا ڈیہہ آپننگ کن ہندا وڑ بے آرام مرو، مننگ کیک کہ اوفک کل اسبجا مر سا اسہ بھلو آغوٹ اس جوڑ کیر، یادڑر، و... و... و...

کنتا نادا ہنین آتغ اسہ خلیفوک ء توار اسے آن مش تا مس۔ اونا نک ڈغار اٹ سیخ مسر، آخا... آخادان مننگ کیک۔ ولے داراست نس... اونا خف تیا شکاری کچک آتا تو اراک تمنگ نسرہ۔ او پیسکسا بش مس، و تڈ و ہلسا بینگن آ بوچ آتا کنڈ آ مون کرے۔ او تڈ و ہلسا بوچ آتیبی آہشینگسا تما کہ، و ولدا بش مسکہ ددینگ ء شروع کریکہ۔ بھاز روت اودم دریگا۔ ایلو وار کہ تما تو بش مننگ کتو، بس ہموڑے دم ء تورے، کاپو ء دوٹی کرے، خف تے شوکڑیفے، ولے چک و جوہک آتیاں بیدس پین چچ اسے ناتوار آلو کہ۔

گڑا جانی او کچک آتا غو کنگ ناتوار ء بنگو سس۔؟ او پہہ متو کہ اونا کل آن بھلا دشمن دیرے؟ طوبوب یا اونا جندا نامنت۔ او دا ہیت ء گوجالنگ و دا غلیس ء است آن کشنگ خواتو کہ کہ او کچک آتا غو کنگ ناتوار ء بنگو سس۔ گڑا او ولدا ددینگ ء شروع کرے۔ داکان بیدس بچنگ نا پین چچ ء کسر اس سلتو یس۔ ولے غلیس

و بے کچھ ددینگ ناسوب آن او بھارز و دم درینگا، اودے سلوئی تما۔ او است اٹ پارے کہ زرس خن تے تر کننگ آن پدمونی راہی مریک۔

او ہترم کرسا بش مس، اونا چ آجون خید اٹ اسٹ نسکہ۔ ہر کنڈ آپیٹنگن ۽ تہاری اس تالان نس۔ او مچ آ دے خاچاس۔ او کاٹم ۽ چنڈ سا سما کننگ ناسوب ۽ است آ اتنگ کن متاماری کرے، اناگت اونا خف تیا اسے وار ودا غوکنگ ناتوار تما۔ دا وار مہا لو آن زیات خرک۔ او درک نس بش مس و گنوک آتینار ددینگ ۽ شروع کرے۔ بھارز مرننگ آن پدا ونا است آ بس کہ او کاچو ۽ ہمیرے لانے۔ او پدی ہر سینگ کن مون ۽ ہڑسا، ولے تہاری جنگل ۽ ول وپجروی تا گواچی کرے، اودے سانس کہ کاچو ہنداڑے جاگہ اس تموک ۽، ولے گگ تہاری ناسوب آن او اودے خنگ کتو کہ۔

غوکنگ ناتوار ترند مس ہنا کہ، ہرا دے پننگ آن اونا پڈ اٹ مرد اس کاٹم ہر فے۔ اودے سانس کہ کاچو رسینگتو تو دزگیر مریک، بلکن داکان ہم زیات سزاوار مریک۔ دانگ اینگ ڈو پنگ آن اونا دوٹی اسے خل اس بس، اونا استی اٹ ہندا دے مٹ اٹ کرسا ودا ددینگ ۽ شروع کرے۔

دان او گنوک اسے آنبار لدا نا تہٹی ددینگسا ہنا، نت تا ول آتینی وار وار آٹینگ ناسوب آن اوتسا ہنا کہ، و بش مسکہ پدا ددینگ ۽ شروع کرے۔ ساہت اسے کن دم کشنگ کن سلیسکہ، و ودا ددینگ کہ۔ ولے شکاری کچک آک خرک برس ہنا۔ اخیر ساف تمنگ نا وخت آہندا خس خرک بسر کہ او کچک ہڑسنگ آ او فتنے خنگ ہم کرے۔ دا حالیت اسے خلیفوک ۽ تیغ اسے آنبار نسکہ۔ داسے اوڑان ددینگ نا واک ہنا سس، او مچٹ گشادہ ۽ جاگہ اس اسے درخت اسے نا پدا آن تاک اٹ ٹوس، داسے او او فتنے کن تیار سلوک نسکہ، اونا راستیکو دوٹی درخت نا اسے شنک اس وچپیکو دوٹی خل اس نسکہ۔

کچک آک کننا نا کنڈ آمون کریر، ولے اولٹ ۽ ہندن ترند آن پیری نس کہ او فک خلیس آن پدی مسر، و ہمیرکان غوکنگ و کف گچ ۽ شروع کریر۔ ودا اراہلی سوار طوبوب ہموڑے سر مسر۔

کننا او فتنے اولیکو وار خناس، ورناتوفک ۽ سیدھا کرے، ولے بھلا دوانا اشارہ اٹ اودے تورے، و بلی آن ڈرنگا و کننا نا کنڈ آمون کرے۔ او بھارز بے پروائی اٹ کوڑہ ۽ ول ترسا ہنا کہ۔ کننا ہم خن تے زیٹ کرسا اونا خن تیٹی خلکو سس۔ اونا جون لڑا کہ، و است آتے ہموکل طوبوب آتا دروشمک نشخ نسر، ہرا فک اودے درخت آتا کوڑی، بھلا آغوٹ، بندی جا، منڈی و لمدا نہ کشاری ملک آتینی خناس، و دا جنگل اٹی ہراڑے اودے ہلسا بیدا کرسا سل ۽ تے کشاسر، و مسہ وار سم کاری کریر ایا تے۔ ہرا تم طوبوب کوڑہ والا دو ۽ سرفے تو

کننتا تینے پالو آ بٹے و تینا مچ آواک ء اسیجا کرسا اودے خل ء سٹ تیس۔

کننتا اونا چیمانٹ ء ینگ، و ہنداڑتون اسہ سم اس اونا خف تیان خلک گدرینگا، و وار اتون کچک آک اوڑا جہلو کریر۔ کچک آتے تینے آن کشکنگ نا کوشست اٹی اوڈ غار آلیٹ پہ لٹیو کرے، دانیام اٹ او طوبوب ء دتر چرخنا۔ کننتا نہار اسے آنبار غبور سا ہنا کہ، طوبوب کچک آتے پدی توار کرے و توفک نائل ء اونا کنڈ آ کرے۔ اوقتا مون تیا کننتا نامرک انا کلہو نسکہ، ولے اودے چرت الوکہ، اسٹ اس مونی مرسا اودے ہلک، و ایلو اوڑا توفک ء توریسس، ولے کننتا ہندن سیٹسا ہنا کہ کہ چچ دوٹی بتو کہ۔ اومندکا و عربی ٹی کوک اٹ گڑاس پاریکہ۔ ہڑتوم آک اودے توفک نابٹ آمبیٹ خلنگ ء شروع کریر۔ اودے گرسا درخت نا کنڈ آدنگ نا دخت آ او فک اونا پچ آتے ازار، و ولدا اودے درخت اٹ تفسیر، کننتا لٹ کٹائی تے سگسا کہنگ کن سمبرینگلوک نسکہ۔

دتر چڑ آ طوبوب انا گت سلیس، اونا دروشم آعجب ء بخشندہ اس تالان مس۔ او ککروک ء توار اسید ورناء گوئڈ ء منہ ہیبت پارے، ورننا خوشی آن کاٹم ء سرفے و ہلی نازین آن چنکو شکاری تفر اس ملا و خوک انا اسہ درخت اسے ماس آن گڈا۔

دتر چڑ آ بندغ کننتا نامون آ سلوک عجب ء اشارہ کریکہ، او کننتا نازینٹی ہزوہ نا کنڈ آ اشارہ کرسا تینا بیٹی ٹی ٹنگلوک شکاری کاچونا کنڈ آ اشارہ کریکہ۔ ولدا او کننتا نانت تا کنڈ آ اشارہ کرسا تینا تفر نا کنڈ آ اشارہ کرے۔ ہر اتم کننتا اونا اشارہ غاتے پہہ مس و چیمانٹ کننگ و نت تے خستگ ء شروع کرے تو او فک اودے ولدا لٹ متنگ ء شروع کریر۔ اونا ہڈ آتالی آن توار اس بس، کہ نرینہ ء نرینہ مننگ کن مارودی کروئی تمک۔ او بے چکار تینا ڈو تا مک اٹ تینا نفس ء ڈکا، طوبوب آک ملنڈی وڑاٹ مخارہ۔ اسٹ تا گڈوک آ بند ء کننتا ناراستیکو نت انا کیرغ آن تخوا ایلو اونا نت تے ہنداٹی ترند تھے۔ دتر چڑ آ طوبوب تفر ء ہرے فو کننتا چیمانٹ و سینگ ء شروع کرے۔ تفر بڑا مرسا گروشک تیس و ہنداخس ترندی اٹ شیف یلہ مس کہ اونا ہڈ، رغ و پے ء گڈسا درخت نا بند آچا۔ دوڑدانا حالیت اٹ اودے ساہت اس چچ ساتمتو، ولدا اوٹی کس پائے ڈرداسے نازمبہیر اس مس، اونا ڈردو کچ مس۔ اونا ڈو تینے آن تینٹ شیف ہنا، کس پائے گڈنگلوک آ زرس مر آ تموک نت انا مون نا بشخ ء مچفنگ خواہے، نت انا ایلو بشخ آن دترک ٹنگ تسر۔ اوتسینگا، و تہاری سیٹی کھڈ مس۔

پنجا میکونبشخ

دے انا بھلا بئشخ سما و بے سمائی نا نیامی حالیت اٹ گدر بیگا۔ اونا خٹ آبا انا کج آن و ہوک آلز و آتیاں اونا بوز لوجوک نسکے۔ ہر اتم اودے کرار کرار آزندہ مننگ نا ڈرک لگا، تو اونا جون اٹ ولدا ڈرڈ کاٹم ہرنے۔ اونا کاٹم کس پائے پننگ نسکے، وار اس ڈرڈ اونا جون اٹ ترانگا و تسکے تو وار اس راستیکو نت ترخنگ کن بسکے۔ اوٹی ہندا خس ہم وس و واک سلٹو یس کہ خن تے ملنگ کرو سس۔ او تینے آتدوک آ واقعہ غاتے است آآتنگ نا کوشت کرے۔ طوبوب نا بوزر پوزر آمون، تیز انگا نفر نا بڑز مننگ، ولدا درپ نا تووار اٹ بئڈ اٹ لگنگ، نت انا سہ بئشخ اسے نا لکر اس اینک مننگ... اوکان پداونا کاٹم ہندن ۽ خٹ اس ہرنے کہ اونا خنک ولدا تہاری تا گواچی مسر۔

ولدا ہر اتم اونا خنک ملنگار تو او بامب انا کرز آمیٹ جوڑ موکو جالی تے خنا۔ زرہ سے آن پد سرنگ کن گیگ کرے تو سما تما کہ اونا نت دوک و سینہ تو داسکان تفوک نسرہ، ولے اونا راستیکو نت و کاٹم نا شیف آن خلکن ۽ گڑ اس تخوک نسکے۔ جون آکمبرہ غانبار ۽ پچ اس نسکے، ڈرڈ اتون اوار اوار اودے چیڑا نا گند ہم لگسا ہنا کہ۔ اونا خیال کہ او ہر ڈرڈ ۽ خنا نے، ولے دا ڈرڈ گمان آن ہم زیات نسکے۔

او اللدغان دعا کنگ آ نسکے کہ درگہ ملنگا، او چپ کرے۔ اسہ پوسکن ۽ بڑز ۽ طوبوب اس مون ۽ سل انا لوت اس دوٹی تھٹی پتر بیگا۔ اونا مون آن خوشی اس تالان نسکے، ولے پاش وڑاٹ اونا سوب پین گڑ اس خننگا کہ، یوٹلوک آ ہیٹل تے بال ترسا او کنتا نا رہی آ بس توس۔ کنتا بیرہ اونا پدا ۽ خننگ کریکہ، ولدا او کنتا نا نت متون ہندن ۽ وڑاٹ اس کرے کہ ڈرڈ آن او بد حال مرسانیاڑی تیانبارا چیہانٹ و پیسکنگ ۽ شروع کرے۔ طوبوب چک ۽ ہڑ سسا اونا پیشانی آڈ و خلک، ولدا کرار آ اونا دوٹی ہلک و ہڑے اسکان ٹوس ہرا، ولدا بئش مس و کنتا نا بوزر آ ہر سا کوکاراٹ پارے ”بیل“

اسہ ڈرڈ و چنکو بالادنا حبشی نیاڑیس، ہرانا مون تفیسس، اسہ رزان اسے تون اوار تھٹی پتر بیگا۔ سما ف کنتا ۽

لگا کہ او اودے چاہک۔ مننگ کیک تیغ اسیٹ مہالوہم او ہندن دیر اتنگ ناوخت آ اوڑتون مون پھ مون مردے۔
طوبوب سل انالوت آن گڑاس کشا، پیالہ ٹی اوار کرے و کرارے تو ار اسیٹ نیازی ۽ گڑاس پارے۔ ہرامونی مس و
کنتنا سرہ ۽ زرس بڑا کرے، و پیالہ ۽ اونا باغاتخا۔

دوارہ سرہ ۽ تخنگ آن مُست کنتنا تینانت تیا تفوک آ پٹی ۽ خنا۔ ہرانارنگ بار آن انگا دتر آنبار خرمشی نسکہ۔
اونا بدل لڑزا۔ اوبش مننگ کن کوششت کرے، ولے اونا رخ و پیک بار سو سر۔ او بیوی سیٹ بے چس آ دارو
تے گٹ آن گدریفے۔ طوبوب نیازی ۽ گڑاس پارے، ہرانا ورندی ٹی ہم گڑاس پانگا۔ ولدا ہرٹوم آک پیش
تہار۔ اوقنا پنگ آن مُست کنتنا دوارہ سیر تیغ خا چاس۔ نن نیمہ غا اونا خنگ ملنگار، تو اونا است آتو کہ او
ہراڑکنے۔ اونا راستیکو دوٹی کس پائے خا خراس لگوک نسکہ۔ اونت تے سرفنگ خواہس تو چنکو سرنگ اسے
تون اونا چیہانٹ پیش تما۔ اونا است آگمان و دروشم تاسیاگ آک برسہ ہنار۔ ولے اوقک درست مننگ آن
مُست گم مسرہ۔ بنتا ناروشم اونا خن تا مون آبس تو او بنتا ۽ پارے کہ اوٹھی تو ارے ولے فریشانی ناہیت اس
اف، اوڑوت ارا غا سر مریک۔ ولدا اوچک آتا ولرا اس آسمان اٹ بال کنگ آخنا۔ اناگت اسے چک اسے سُم
اس لگا، تو اودے ہندن لگا کہ اونینٹ اسے کڑمسی سیٹی تمسا پنگ اٹی ۽۔ اوڑڈ آن چیہانٹ کرسا ہنار، ولے سیبو
کن پچ ۽ گڑاس دو بتو کہ تے۔

دوارہ سما کنگ آ اودے لگا کہ اونا نت تے بھلو شکست اس منے... یا دا خلیفوک ۽ تیغ اس نسکہ؟ اودے
بیرہ ہندا خس درک نس کہ او بھاز نا جوڑے۔ اونا چ آجون اسل سن نسکہ۔ بن تے بار سو سس، و اٹل انا تندی آن
جوڑک تے پیش تسو سر۔ اودے بھاز بودا کی ۽ خید اس ہر فیس۔ گڑدن مننگ کیک کہ کس اس اونا نت تے
گڈانے؟ ولدا اونا است آبس کہ طوبوب اونا نت و نرینہ ہزوہ ناکنڈ آ اشارہ کریکہ۔ داگمان تون اونا مون خیسن
ہڑسیگا۔ خار اس کاٹم ہر فے و کنتنا ہور ۽ تینا چھی کنگ نا کوششت کرے ولے ڈڈ اونا خن تیا مون ۽ تہاری اس
تالان کرے۔ او ساہت اسے کن ڈڈ انا کم مننگ کن ہرا، ہرامتو۔ ڈڈ سگ آن پیشن نسکہ، ولے اوسگا کہ۔ دا
است خواہی آ اودے تینے آن تینٹ خار بس کہ خدا کے کہ طوبوب و دیراٹ ہو گڑا تے اوار کے و کنفے کہ دا ڈڈ کم
مرے۔

اواروار آیلہ تفوک آچٹ آن تینا ڈو ۽ کشنگ نا کوششت کریکہ، ولے بے سہب۔ اوڑڈ آن پیسکا کہ کہ
ولدا درگہ ملنگا۔ داہو مون انگا نیازی نس۔ لڑوک آلمبہ غاتا پوشکن آروشنائی اونا مون آتون آتما کہ۔ او بشخندہ
کرسا مون نا تاثر، اشارہ تو اورتا مکک اٹ کنتا ۽ گڑاس پہہ کنگ نا کوششت کرے، او درگہ ناکنڈ آ اشارہ کرے و

بڑا انگا بندغ نا تہٹی ہننگ نا وڑ راگ کرے۔ ولدا پیسکنگ نا وڑاٹ بابا نا گڑا کننگ نا چچک آتے ہلک، ہرا فتنے کننگ آن پد بابا جوان مس و بشخندہ کرے۔ کننتا تینے ہندن کرے کس پائے اودا ہیبت آتے پہہ متوکہ بڑا انگا بندغ ڈاکٹرے۔

کو پوہ غاتے چند سا اوڈ غار آتوس واسہ پالن و سچ ۽ پیچ اس اونا پیشانی آتخا، ولے کننتا نا خار اوڑا ان کم متو۔ ولدا او اشارہ اٹ پارے کہ او اودے یخنی کننگ۔ یخنی کننگ آنیٹری نامون آبروک آخوشی کننتا ۽ ولدا خار ترے۔ نیٹری کچہ انگا ڈغاراٹ کھڈ اس ختا، واسہ گڑد، مرغن و موم و اج ۽ گڑاس کھڈ کرسا اوڑا خار اس لگنے۔ ولدا اشارہ اٹ سوچ کرے کہ کننتا گڑاس خواہک آخا؟ ولے کننتا ورندی ٹی خار اٹ غور انٹ اس خلک، و اوہنا۔

کننتا لمبہ غاہر سا چرت اٹ ہننگ نا کوشست کرے، دا ہد اسکان کہ لمبہ دیر مرسا مش تا مس۔ تہاری ٹی اونا است خواہس کہ او حبشی تا اسہ بھاز بھلو فوج اسے ٹی جنگوڑ و اس مروسس و اخس کہ مننگ کریکہ طوبوب آتے ترندی اٹ کسفسا ہنوسس، ولے داڑتون او اودے تینا مرک انا چرت ہم لڑنے۔ دُن تو مرک اللہتون مدامی خڑکی نا پِنَس، ولے ولدا ہم اینو اسکان کس اس پدی بتنے پاتنے کہ اللہتون خڑکی امرے؟ نئے کس اس پدی برسادا پاریسس کہ طوبوب آتون مننگ امرے؟

ایلو وارہیل، اِل آن بے حال مروک آمون آ کننتا نا کڑاسکومروک آ بے کچ خیسن و پوشکن ہر سینگوک آخن تے چرت اٹ ہرا، اوچی تموک لڑا کہ و پیسکا کہ۔ اونا وزن ہم ہفتہ اس مست آن بھاز کم مسوَس۔ ا ودمستی پدی ہنا، واسہ گھنڈے سے ٹی ہوسکن ۽ پیچ، و ارا لپ و ارازان، ہرا فک باف کریرہ، ایس۔ اوڑوڑ و کننتا ناسینہ غا ترندی بادی ۽ لار تروک ۽ پن انا باسن ۽ ملم اس لوجا، ایلو باف کروک آزان تییٹی پیچ آتے ٹی ترسا پلا و ملم نازی آتفے و ہر تو م آلیپ آتے ہم کننتا نازی آشاغا۔

بیل ہموڑے تولوک اونا جون آن شوہ کروک آخید آتے مش تییٹی پوشکن آہر سا کرے۔ او تینا اپرن، نا کج اٹ کننتا ناخن تییٹی ہنوک آخید آتے سفا کرسا ہنا۔ کننتا اسل تسینگوک تموک نسکہ۔ بیل اونا سینہ نا پیچ آتے دو خلک ہرا کہ داسہ او مست آنبار باسن آلو کہ تو او فتنے اینک کرسا ملم ۽ اینک کرے و اونا نازی آلیپ آتے شاغا و ہنا۔

کننتا ولدا سما کرے تو زوری آن اوسرنگ ہم کتو کہ، ولیپ آتا باریم آن اونا دم بارس، ولے (کس انا تورو ۽ تینے آہلنتو) او چاہس کہ اونا اِل کشکانے۔

اولیٹوک است اٹ پارے کہ دانیٹری داچم ۽ ہراکان ہیل کرینے؟ اونا چنگی نا پنتا نا جوڑ کروک آ داروک

است آبسر، ہوبے بوج آک ہرا اللہ نا ڈغار آن ردرہ، و بزرگ آتا مکک اٹ اوفتسکان سرمریرہ۔ نیاڑی نا پک انکا کساس آتینا گمان ہنا کہ دا طوبوب آتا دارو آلوسہ۔ اونا باور نئے بیرہ پک نس، کہ طوبوب آتے دا ہیبت انا سما مفروء بلکن دا ہم خواہسکہ کہ طوبوب آتے دا نادراک ۽ لگنگ کن ہم بایدے لگپ۔ کننا چرت اٹ ہنا و نیاڑی ناروشم ۽ پہہ مننگ کن متاماری کرے، طوبوب اودے انت پن اٹ توار کریسس؟... ”بیل۔“

زرہ سے آن پد کننا ناستی اٹ فیصلہ کرے کہ دانیاری اونا قبیلہ نانیاری تیانبارء سے، اواست اٹ پارے کہ جفورے ٹی دانیاری نہاری کن دلیہ کٹنگ، آغوٹ ۽ دھکہ تننگ، یا برنج نابوجو ۽ کاٹم آہر فوک امر خنگو ۽؟ ولے ولدا اوطوبوب نا ڈبیہ آرہینگوک ملحد و کافر حبشی تا تعلقداری ۽ تینا خلق اتون گنڈنگ آتینے پٹ و ملامت کرے۔

کننا نابدن ناخل انا ترندی و چرجوئی ٹی کمتی برسا کرے۔ داسہ گیشتری خل ہونم مسکہ ہراتم اوفتوک آچٹ آتینا بیزار مساسرنگ کن متاماری کریکہ۔ ہیٹل تابابت خواری کل آن زیات نس، ہرانک تفوک آپٹی (زرس کہ سلیسوسر) نت تیا ہر وخت غرغزارہ۔ بیزار مساونت ۽ زرس چنڈی تسکہ تو ہیٹل تاچی زرس بال کریکہ، پدی توسکہ۔

کننا است اٹ پارے کہ اوہراڑکنے؟ نئے بیرہ دا کہ دا اونا گھڈا لوکہ، بلکن پیشن ناتوار و حبشی تا ہیبت و گپ آن ساتما کہ اوپوسکن ۽ ڈبیہ اسے آٹے۔ اودے ہنداڑے کتخ آتا گنڈلگا کہ، اوفتا اولیکو پارانا ہیبت آک، شسیر و باگل، و عبادت ناتوار تے بنگکہ، سہب انا توتلونا توار اونا خف تیا تما کہ۔

ہڑدے مرغن آطوبوب بسکہ و پٹی ۽ بدل کریکہ تو کننا نانک بھاز خل کریرہ۔ بیل دے اٹ مسہ وار، بشخندہ غامون اتون، اونا گننگ کن دیرایسکہ۔ تینا باسن آڈومیٹ اونا پیشانی آڈوخلککہ۔ اووار وار آتینے پاریکہ کہ دا حبشیک ہم طوبوب آتینا جوان افس۔ مننگ کیک کہ دامون انگانیاڑی و طوبوب آک اودے نسخان رسیفنگ خواہور، حالانکہ داسکان دُن ۽ حالت اس خندنگتو کہ۔ اودے لٹ کٹائی کروک آسامسن ہم تو حبشی اس نسکہ، و اودے کوڑہ خلوک، سم کاری کروک و نت ۽ تڑوک آہم تو طوبوب اس نسکہ۔

کرار کرار آوانا جون انا دس وداک بریرہ مساہنا، تو تینا بے وی آوانا خار و دساہنا کہ۔ اوزرس سرنگ ناڈر اٹ ہم لوکہ۔ حالانکہ ہودہ سال اسکان اوتینا منشا اٹ سٹ ودرک ورم کرساہناس۔ دا غٹ اونا سگ آن پیشن نسرہ۔ ہراتم مرغن آطوبوب کننا ناڈوتاچٹ آتے ملا تو اوکھی گھنڈہ اسکان باسک ۽ بڑزاہر فنگ نا بے سہب کوشست کرساہنا، ہرا اسٹل باروسر۔ خار، خربینی و ڈکھیاٹی اونا باسک ۽ سرفنگ کن گیگ تیس، مچ ۽ تینا پلا، و اخیر

دوہ ہر فنگ اٹ سر سہب مس۔ ولدا اوسرو شک آتا ملک اٹ بش مننگ کن متا ماری کرے، ہر اتم دانی ہم سر سہب مس تو او تینا نت تیا تفوک آپٹی ۽ کیمہی گھنڈہ اسکان نحوڑت ہر سا کرے۔ اونا نت بھاز پروک نسکہ، ولے پٹی بھاز تری آلوکہ۔ او گوڈ ۽ سر فنگ نا کوشست کرے تو سما تما کہ داسکان ڈرد تے بھاز زیات ۽۔

تینا خارو بے وی ۽ او پگہ غابیل آ کشا۔ مند کالی اودے زاو بد کرے و دیر کنگن آن پدرزان ۽ دے کرے ڈغار اٹ سٹ نس۔ ولدا اودے ڈرک لگا کہ طوبوب آتا ڈبیہ اٹی بننگ آن پدا اولیکو وار کس اسے تون ترندی اٹ ہیئت کرینے، ولے بیل اناخن تیبٹی ہمدردی ۽ خنگن تون اونا خار پین ترند مس۔

مسہ ہفتہ گدرینگ آن پدا سہ دے طوبوب پٹی ۽ ملنگ نا وخت آ اودے تولنگ کن اشارہ کرے۔ کنتا ہر اکہ پٹی پینگن و پوشکن ۽ لیزغ آ گڑا تیان پرنسکہ، طوبوب پٹی ۽ چکا ایک کرے تو کنتا خل آن دنان تے تینا سخت تورے، تینا پروک آ کڑی ونیم گڈوک آنت، ہراڑا خر مشی ۽ رنگ انا اسہ ہولن ۽ سل اس نسکہ، دادے خنگن تون اونا اپاخ آک پریگار، و باغان تے چہاٹ اس پیش تما۔ طوبوب ٹھپ آ اسہ دارواس پوک نس و پٹی ۽ سست تھے، و تینا بیگ ۽ ہر فے و ہنا۔

ایلو ارادے داز موری تے بیل پورو کرسا ہنا۔ مسٹمیکو دے طوبوب پدی بس تو اونا دوٹی ارا لٹ خنگن تون کنتا ناست ڈغار آتما۔ او جفورے ٹی ٹھپی تے دافتا ملک اٹ چرینگ آخناس۔ طوبوب اودے چرینگ نشان نس کہ امرنت ۽ ڈغار آخنگن آن پچفسا دافتا سیبو ۽ ہلسا گام ہر فونی ۽۔

کنتا اوقا مون آچرینگ آن نمن مس۔ اود یوال ناسیبو ۽ ہلسا بش مننگ کن متا ماری کرے و اخیر خل ۽ گسگا، بیدس تمنگ آن، بش مننگ اٹ سر سہب مس۔ اونا مون شنہ خید مس۔ گوہی کروک آلی تون اوار دیوال اٹ ہلسا اسہ گام اس بھاز ہز اٹ ہر فے۔ ہر گام آپٹی کروک آنت انا ڈغار آلگنگ نا خلیس اودے پین لٹز فیکہ۔

پگہ غابیل نہاری ایس تو کچہ غا ڈغار آ بیسا کھی تا نشان تے خنگن تون خوش مس، ہرا خوشی اونا مون آن پیدوار مس اودے کنتا ہم خنا۔ کنتا مون ۽ مٹ کرسا اودے ہرا، اصل اٹ اودے بیسا کھی تا نشان تے مٹانفپنگ آخار بسواس۔ اونا پنگ اسکان کنتا کنوئی گڑا تے اسل ڈوہم خلتو۔ ولے پدا آن بھاز ترندی اٹ کنگن تا۔ اودے سانس کہ اودے زوراک ۽ جون اسے نا گرج ۽۔ منہ دے اٹ او گھڈ اٹ جوانی اٹ پیری خنگن ۽ شروع کرے۔

پنجاویکمیکیو بشخ

کننتا ہر اتم بیساکھی تا ملک اٹ درگہ اسکان ہننگ و پیشن ہننگ نا وڑاٹ مس تو اوخنا کہ دا ڈبیہ مست انا ڈغار آن بدل نسکہ۔ حبشی تا چنکا ہنکینی کوٹھیک زبیا تفوک نسرہ، و اونا گھڈ آنبار بھاز جوان وڑاٹ نسرہ۔ اونا کوٹھی ٹی اسہ چنکو میز اس نسکہ، دیوال آپٹہ اس جوڑ نسکہ، ہراڑا جست انا رکابی، پیالہ و چچہ غاتیان بیدس طوبوب آتا کننگ نازانک نسرہ۔ ہرافتا پن تے اودا تم اسکان ہیل کریسس۔ یعنی ”کاجو و چارٹکی“۔ او است اٹ پارے کہ دا وڑاٹ انا گڑا تسکان اودے رسینگ نا گیک تروک آک بھاز ہبلہ ء۔ اونا ملکی نا بوچ آتیاں جوڑ کروک آبوپ بھاز ہولن نسکہ۔ منہ گھڈ اسے نارہی آ او چنکو باغچہ ہم خنا۔ طوبوب نا بھلا ارا نا اسل خوک آ گھڈ انا پیشن آ تو پھل آتا کیاری اس ہم نسکہ۔ کننتا درگہ غاسلوک ہر بندغ نا سرجز ء ستاف خنا کہ۔ ولے کس اگہ ہندا گھڈ انا کنڈ آمون کر یکہ تو اوڑ وڑو تھٹی زمبرینگا کہ و بھاز ہرے اسکان ہندن زمبرینگوک مسکہ۔

گند آن کننتا چاہس کہ چرخی ہراڑ کئے، اوغٹ انا ملک آتا ہننگ اسکان تینا حاجت ء توریکہ، ولدا بیساکھی تا ملک اٹ چرخی آہنا کہ۔ ارا ہفتہ غان پد کننتا مے تا دالان اسکان ہننگ نا جیرت کرے۔ او اوڑے ہنا تو ہبکہ مس کہ بوڑچی بیل آلوکہ۔ ہر اتم آن کہ اوچرینگ نا وڑاٹ مسوسس، بیل اوڑکن ارغ اتنگ انت کہ اونا گھڈ آبننگ ء ہم الاسس۔ اودانا سوب آن بھاز سحجے۔ اسہ دے او ہر اتم تینا درگہ غاسلوک نسکہ، او بیل ء بھلا ارا نا پد انا درگہ غان پیش تمنگ آخنا۔ ولے یا تو او کننتا ء خننو، یا گڑا ہندن نشان تس و اونا مون آن گدرینگا و چرخی نا کنڈ آ ہنا۔ کننتا ء مہالو آن سمانسکہ کہ او ہم ایوفنتیا نبار مر وء، وخت وخت اس بڑا انگا طوبوب ء ہم خنا کہ۔ او گیشتری ارا ہلی تا بگھی سے آ تو لوک جاگہ اس ہنا کہ۔

منہ دے آن پد کننتا دم درینگوک بزغر آتا کاریم آن پدی ہننگ آن پد پیشن سلیسکہ۔ مُست انا جاگہ اونا است آس، تو او ہبکہ مس کہ اخر ائنتے دا بزغر آتا پد اٹ نئے ہلی سوار ارے و نئے کوڑا ہر نوک ء طوبوب؟ او اوڑان بے چکار اونا نارہی آن گدرینگارہ و تینا گھڈ آتینٹی ہنارہ وزرہ سے آن پد تینا کاریم تے کن پدی پیش تمارہ۔ و

ہشنگ کن چھٹ ۽ رعنت اس خمب اٹ البسرہ۔ تھین اٹ اوفتے دا ہیبت انا سما لوکہ کہ اگہ اوفک پاٹ انا بری جوڑ کیر و بالٹین تے پھر کیر کاٹم آتخر تو دو کچ باریم ہر فنگ کیرہ۔

ہر گدرینگلوک آدے اوڑ کن پک مرسا ہنا کہ ایہن تو دا جاگہ نا حبشیک ہے طوبوب فارم آن جوان ۽ حالت سے ٹی ۽، و لے ہمیفیتیا نبار اوفک ہم دا ہیبت ۽ است آن درینو کہ اوفک اسہ گار مروک ۽ قبیلہ سے آن تعلقدار ۽۔ اوقتا است آن عزت نفس و تینا شرف دا ہد اسکان اینک منسہ کہ اوفک تکرہ کہ اوفک ہرا وڑ اریر ہندا جوان ۽ زندا سے۔ اوفتے پڈ ۽ پرکننگ و نکان خاچنگ آن بیدس بیرہ دا گڑا نا چرت ۽ کہ لٹ کٹائی آن امر پچر؟ او دا بندغ آتا خوارا نگا زندا کن کہی نن خارو ڈکھیا ئی ناسوب آن شوگیر کرے، و لے اوفتے تو اسل دا خواری نا چ دَرک ہم لوکہ۔ اگہ اوفک تینا حالت آخوش نسر، تو کنتا انت کننگ کریکہ؟

ہندن لگا کہ کس پائے ہڑدے اونا وجود زرہ زرہ غا کہسا ہنگ ۽، و لے انس کہ اونا وس نسکہ، او ہندا نا کچ آاسہ وار و لدا نرنگ نا کوشت کننگ خواہسکہ۔ نتیجہ اسل انت کہ مروسس... ایہن ہم داڑے زندہ و مزوہ ٹی پرخ ہم تو لوکہ۔ اونا جفورے آن برمتہ مننگ ۽ دوانزده نوک گدرینگا سس۔ سماف کہ او انس پرتا کچ مسواس؟

دن تو او بیسا کھی تا ملک اٹ آسراتی اٹ پیری کننگ کریکہ، و لے ولدا ہم اوڑا چچ ۽ کاریم اسے نا زمواری تھنگو ییس۔ او مدام تینا مون ۽ ہندن مٹ کریکہ کہ کس اسے تون تعلقدار ی نا خواہندار اف۔ و لے اودے کساس مس کہ ہرا وڑ او ایوفتیا پت کپک، ہندن ایلوفک ہم اوڑا پت کپسہ۔ تینا نکان او کہی گھنٹہ اسکان موخجا و ملول تولوک تہاری ٹی خن تے پر پیٹسا ہنا کہ۔ اونا گمان نس کہ او تہہ آن پنگ اٹی ۽، کس پائے اسے نا جوڑی اس اونا خوٹو ٹی تالا ان مننگ اٹی ۽۔ او تینا دا گمان آہبکہ و شکی مس کہ وخت وخت اس اونا است اٹ مہرو مرہبت نا خواہنداری و دی مسکہ۔

اسہ دے او پیشن آ پیری کریکہ کہ طوبوب نا بگھی ۽ ہنگ آخنا۔ حبشی کو چوان تون او اسہ ساسو بورو (بور) ۽ بندغ اس تولوک نسکہ۔ ہر اتم طوبوب بگھی آن ڈرنگا و ارا غا ہنا تو بگھی گھڈ آتسکان بس و سلیس۔ چلیفوک آہمو خر مشی رنگ آ بندغ ۽ سیدو ترسا ڈر فے، انتے کہ اونا دواسہ بیہن رنگ انا ڈ ڈ ۽ ر بڑی ۽ گڑا سیٹی تفوک نسکہ۔ کنتا دا گڑا ۽ پہہ متو، و لے اونا گمان ہنا کہ دا بندغ نا ڈوٹھی نسکہ۔ بورا نگا بندغ بگھی آن اسہ عجب ۽ وڑا نامون ۽ پیٹی اس شیف کرے و گھڈ آتا چرانا گڈ کیو و خورک انکا گھڈ انا کنڈ آمون کرے۔

کنتا نا است خواہی معاملہ ۽ چاہنگ کن ہندا خس ودا کہ پگہ غا او بیسا کھی تا سیدو ٹی ہمو گھڈ انا کنڈ آہنا۔ اونا

گمان ہم ہنتو کہ او اودے درگہ نارہی آتولوک خنوء۔ او چپ چپانی اٹ اسہ ایلوہ ہر سا کریر۔ بورومون، خن یا تاور اٹی بیدس تاثر آن پارے ”انت خواسہ؟“ کننتا چچ پہہ متو کہ او انت پاننگ اٹی ء۔ بورو ولدا پارے ”اونالتی افریقی نیگر! انت خواسہ؟“ کننتا گیشتری بنوک آلوز نیگر ء تو پہہ مس، و پین چچ پہہ متو۔ اوبس سلوک ہر سا کرے۔ بورو خاراٹ پارے ”ہن، ہرف تینے“ کننتا لہجہ ناترندی ء چاہس کہ او اودے ہننگ کن پاننگ اٹی ء۔ گڑا او خاروشکی گری آن لنگکائی کرسا تینا گھڈ انا کنڈ آہنا۔

خاراٹ اونا است خواہس کہ و خ کہ اودے طوبوب نابولی بروسس، تو او دا بورو آ بندغ ء پاریکہ کہ ”خس کہ مرے ای مون تو اریٹ، نے آنبار بورتوافٹ۔“ اوکان پد کننتا اونا گھڈ انا کنڈ آپہنگ ء لا، ولے او پہہ متو کہ اخرشام آن پد گیشتری حبشیک، گڈ یو گھڈ اٹی مچ مننگ کن انتے اشتافی کیرہ؟ تینا درگہ غاتولوک او بورا انگا بندغ ناتوار ء بنگلہ۔ وخت وخت اس اوٹا کو خلککہ، و وخت اس حبشیک اوڑان سوچ کریرہ۔ ”سما ف دادیراے، انت اسے؟“ کننتا نالی گوہی کریکہ۔

کم وود ارا ہفتہ خان پد پیشیم اسے نا وخت آہمو بورو چرخی آن پیش تما کہ کہ انا گت کننتا ہم ہموڑے سر مس، اونا دود آتہن آتچ آلوکہ، و او ہڑتوم آدومیٹ مکئی نا گوش آتے ترا کہ، کننتا خاراٹ اونا رہی آن گدرینگا۔ تہٹی تولوک اونا باغا ہمو کرینگ آک بسر ہرافتے او اودے تننگ خواہسکہ۔ ہر تم کننتا چرخی آن پیش تما تو بورو ہندن آسرات سلوک نسکہ کس پائے او فنانیام اٹ چچ ء جھیرہ اس متویس۔ مکئی نا گوش آتے ترسا او کننتا ء تینا پداٹ ہننگ نا اشارہ کرے۔

دا اسل بے گت و گمان ء حالت اس نسکہ۔ کننتا بس ہندن بے ہیئت آن اونا رند ء ہلک۔ گھڈ اٹی او اونا اشارہ غا بھاز تا بعداری اٹ اسہ اسٹول اسے آتوس۔ وخت اس کہ او تمینٹ گوش آتے ترسا ایلو اسٹول آتوس۔ کننتا است اٹ پارے کہ مکہ او چاہک کہ افریقہ ٹی ہم مکئی نا گوش آتے ہندن ترہ۔

زرس چپ چپانی آن پد ہمو بورو پارے ”ای نا گنوکی نابابت بھاز بنگنٹ۔ ناقسمت جوان نسکہ کہ اوفک نے کسفتوس۔ او کسفتنگ کریرہ... کانود نارداٹ اسل ہندن ہراوڑ کہ چوچو اس کنا دء پرفاس... ای ہم بامس اسکان مسٹ۔ کانود پاہک کہ ہر کس کہ نزوک ء بندغ اسے خنے ہلے، اودے کسفتنگ ناحق ارے تے۔ دا کاریم ناچ ء سزاس اف۔ دا کانود ہر شش تو آن پد ہندا چوچوتا گرجا ٹی خواننگک، خیر چوچوتا کانود نا بابت تو کنا باء ملفپہ۔ ہر پوسکن اشارہ ء جوڑ کنگن آن مسٹ اوڑے عدالت اس ٹہیفنگک، تا کہ پین کانود جوڑ کنگن مرے۔ ولدا اگر جا جوڑ کیرہ، تینے عیسائی پک کنگن کن۔ ای تو پک اٹ کہ ورجینیا ہاؤس آف برجس

(Burgess) نا کاریم بس نیگر آتا برخلاف پوسکن ۽ پوسکن ۽ کانود جوڑ کنگ ۽۔ دا ہم کانود اسے کہ نیگر توفک ہرنگ کپک۔ دا ہد اسکان کہ بیلچہ وڑ ۽ پاٹ اس ہم مف اتون تے۔ کانود پا ہک کہ بیدس سفری موکل کاغدا آن ہلنگ انگ آمیست کوڑہ خلنگ۔ چوچوتاخن میٹخن تے خلنگ ہنگ آدہ کوڑہ، چوچو عیسائی سے آدو ہرنگ آسی کوڑہ۔ کانود پا ہک کہ حبشی تا تبلیغ ۽ خف توننگ ناجیرت ۽ کس کپ۔ کانود نارداٹ اگہ مچی سے آدیوان اس مننگ ناشکبری مرے تو کہوک آ حبشی ۽ جہہ و جاگہ کنگ ناموکل تننگکپ۔ کانود پا ہک کہ اگہ چوچوس شاہدی ایتے تو دروغ تڑوک آ حبشی ناسہ خف ۽ تڑہ۔ اراوار دروغ تڑنگ آہڑتوم آخف تے۔ کانود دا ہم پا ہک کہ چوچو سے کسفنگ آنے پاہو تنگے، و حبشی سے کسفنگ آہیرہ کوڑہ خلنگے۔ اگہ انڈین اس زردک اسے ہلے تو انعام نا وڑاٹ اودے، افس کہ اوہرنگ کے تمباک مننگ۔ نیگر آتے نوشت وخوان ہیل مننگ یا اوفتے کتاب اس مننگ نا برخلاف ہم کانود ارے۔ دا ہد اسکان کہ نیگر آتا ہر وڑ انا دھول خلنگ نا برخلاف کانود جوڑ ۽۔“

کنتا چاہس کہ بورو آ بندغ ۽ سماء کہ او اونا بچ ۽ ہیئت اس پہہ مفنگ اٹی ۽، ولے مننگ کیک اودے ہیئت کنگ و کنتا نابنگ جوان لگا۔ مننگ کیک بورو نا ہیئت ہم نوا است اٹ جاگہ کے۔ ہیئت وگپ نا وخت آو نا بوز و ہجہ غا بھاز خوڑت ہر سا کنتا ۽ لگا کہ او اونا ہیئت آتے پہہ مننگ کیک۔ دا ہیئت آو نا است بھاز ترن مننگ و ہو غنگ خواہس، کہ کس اس تو اودے انسان اس تمکسا اوڑتون ہیئت تو کرے۔

”دسلیس نانت انا ہیئت، ہر دانت یا ڈوائس، شک و لڑ ۽، ہر افتے مدام پر غنگ و گڈنگ کنگ کیرہ۔ ای نے آبار ۽ بد حال ۽ بھاز نیگر خناٹ، ہر اداسہ ہم کاریم کیرہ۔ ای نیگر آتا جون تے داخس لٹ کنگ آن خناٹ کہ اوقنا بوہڈ آتیان جتا منے۔ پڑ پڑ آ نیگر نیاری تے مسن بڑہ لٹ ایترہ، ولے چنانا پچفنگ کن اوقنا پڈا نا کیرغ آن کھڈ اس کیرہ۔ دا بندغ آک نیگر آتا جون تے شررہ و اوقنیا تارپین ناتیل یا بے شاغرہ۔ ولدابے تیا گر کیرہ۔ اگہ نیگر اس یاغی ۽ ہیئت کنگ آن ہلنگے تو اودے خیسن آپوغ تیا ناچ تر فنگ، ہمو تم اسکان تانکہ او تمپس، واگہ دا نیام اٹ اوفک کہیر تو کانود اٹ انا بچ ۽ ڈوہ اس اف۔ داڑے ہندا کانود ۽، واگہ نے بھاز بھلا بیداد آتیان چاہنداری نا گرج مس تو ہونیکر آتا ہیئت آتے خف تو رس، ہر افتے سور دریا ب آن اپیار، آغوٹ آھیٹی پر کر سا ویسٹ انڈیز نا علاقہ غامیٹی بہا کننگا کس۔“

کنتا بھاز سکوت اٹ خف تو رسا اونا ہیئت آتے پہہ مننگ نا کوشست کر یکہ۔ ہندا خسیٹ اولیکو کافو نا کچ ۽ چناس بورو آ بندغ کن بیگہ نا ارغ ایس۔ کنتا ۽ خنگ تون او دہینگسا پدی ہنا، واسہ بالوک ۽ رکابی سے ٹی

اوڑکن ہم ارغ ایس۔ ہڑتوم آک چپ تولوک ارغ کنگر۔ کننا ایلو حبشی تابنگ ۽ مون آتخسا اشتانی بش مس، تو بورو اودے اشارہ اٹ سلنگ کن پارے۔

زرہ سے آن پدا یلو فتا بننگ ہم بنا کرے۔ کس اس ہم کننا ۽ خنگ نا تینا حیرانی ۽ ڈکنگ نا کوشست کتو۔ خاص وڑاٹ بیل، ہراکل آن اخیراٹ بس۔ کل آنبار او ہم بشخندہ کرسا کاٹم ۽ سرف۔ تارمہ مروک آشام اٹی بورو آ بندرغ اوفتتون ہم ہندن ہیئت ۽ شروع کرے، ہرا وڑ کہ کننا تون کریک۔ مننگ کیک او کسہ بشفنگ نسکہ، کننا او فتا انا گت ٹا کوخلنگ یا سوج آتا بناغان کسہ نا چٹنگ نا کساس کریک، وار اس ہندن ۽ لوز اس بنگلہ ہرافتے کرا کرار آ او ناخفک بنسا ہیل کریسر۔

ہراتم اوگھڈ اٹی پدی ہنا تو اونا است مچی ٹی بشخ ہلنگ نا جوزہ نا آتش فشاں اس جوٹ نسکہ، نن نیمہ اسکان او دا پالو اے پالو کرسا ہنا۔ اونا است اٹ دیچہ امر ۽ امر ۽ چرت گوہی کریرہ۔ اونا است آبس کہ اسہ وار ہراتم اولاین نا خواہنگ آودے ہنین آامب آتا شینگ اس بتویسس، تو عمور و پار یسس ”ہراتم نی مٹ ۽ بند کیسہ تو نئے نی کس اسے آن گڑ اس ہلنگ کیسہ، نئے نے کس گڑ اس مننگ کیک۔“

ولے اودے دا ہم سما نسکہ کہ اونا باوہ دا ویل آ اوڑتوں پورو امنا کریک کہ اودے دا حبشی تینا بار مروئی اف۔ ولدا ہم ہرن اونا استی اٹ بورو آ بندرغ نا گھڈ انا کنڈ اچکنگسا ہنا کہ۔ ”ای خواہ کہ ہورک ولدا کاریکی مریر۔ وای دوارہ فڈل خلنگ نا وڑاٹ مریو۔“ اسہ دے مکئی نا گرش آتے ترسا بورو آ بندرغ کننا ۽ پارے ”کنا قسمت جوان نسکہ کہ دا خواجہ کنے بہا اٹ ہلک، وای مچ آور جینا ٹی پیسہ کن باجا خلکٹہ و تینا خواجہ کن جوان پیسہ کٹاٹہ... نے کنا ہیئت آتے جوان پہرہ مروں۔ چوچوک پارہ کہ دا افریقی تے بے انا گھڈ آمیٹ ریہنگ و تینا ایلم بولوتے خلنگ کنگن آن بیدس پین چچ اس بنگ۔“

اوساہت اسے کن چپ کرے، مننگ کیک کننا نار دعمل ۽ چاہنگ کن، ولے کننا نا پکی اٹ اونا کنڈ آ ہرا، و بنسا تینا تاویت تون گوازی کرسا ہنا۔

”کنا ہیئت ۽ پہرہ مسس؟ دا کل ۽ کشہ خسہ۔“ بورو آ بندرغ تاویت نا کنڈ آ اشارہ کرسا پارے ”نی دا کان چچ ہنگ کیسہ۔ کوشست کرو راستگی تون مون ایت۔ و تینے ہندا حالیت آمیٹ جہی کر۔ کنا ہیئت ۽ پہرہ م، ٹو بی؟“

کننا خاراٹ خمیسر بیگا ”کننا کنتے!“ او غرسا پارے، دا وڑ کنگن آ او مینٹ ہم حیران مس۔

بورو وہیکہ مس۔ ”ہر داسہ۔ دا تو ہیئت ہم کنگن کیک۔ کنا ہیئت ۽ خف تو چنا۔ دا کل افریقی ہیئت آتے است آن در۔ دا چوچوتے گنوک کیرہ و نیگر آتے خلیفرہ۔ ناپن ”ٹو بی“۔ کنے کل فڈل پارہ۔“ او تینا کنڈ آ اشارہ کرسا

پارے ”پادا، فڈلر“ کنتا اودے بے خن پر پیٹینگنک آن ہر سا کرے۔ حالانکہ اودانا مطلب ۽ جوان چاہسو سس۔
 ”فڈلر، پہہ مسس؟ فڈلر، انت ۽ پارہ...؟ فڈلر“ اوداودے راستیکو دو ۽ چپیکو دو آسارنگی ناگز آنبارتالان کرسا پہہ
 کرے۔ کنتا نابوز ناچا ہوک ناچا ہوک نسکہ۔

بیزار مرسا بورو بش مس واسہ کنج اسے ٹی تخوک پیٹی سے آن عجب ۽ گڑ اس ایس، ہر اڈے کنتا اونا ہنگنا
 وخت آخناس۔ اودے ملنگ آن پداوڑان اسہ پین عجب ۽ پاٹی ۽ گڑ اس کشا، ہرانا مرغن ۽ مون ۽ لُح اس نسکہ، و
 چارتنگ ۽ تار میس نا کنڈ آسخت نسرہ۔ داہمو موسیقی نا از باب نسکہ، ہر اڈے اوگدرینگوک آڈیہہ اٹ پیرانگا
 بندغ ۽ خلنگ آبنگوس۔

”فڈل“ بورو اودے پارے۔

اودا ہر توم آک تنیا نسرہ، ہندا سوب آن کنتا دالوز ۽ پاننگ نا فیصلہ کرے وکرار اولدا پارے ”فڈل“
 خوش مرسا بورو فڈل ۽ ڈباٹی بند کرے تچا۔ ولدا دانگ اینگ ہنگنک آن پدا اشارہ کرے ”بالٹین“ کنتا ہم
 پارے۔ ”داسہ پا... دیر“ کنتا داوے ہم پارے۔

ہر اتم دہ دواززدہ لوز مسر تو بورو چپ کرسا فڈل، بالٹی، کرسی، مکئی نا گڑغ وایلو گڑا تا کنڈ آ اشارہ کرسا کنتا نا
 کنڈ آ سوبی وڑاٹ ہر، تا کہ اداوقنا پن تے پائے۔ منہ لوز تو اودمدستی پارے۔ ہراڑے او پاننگ کتو تو اودے
 پاننگ۔ ولے منہ تو اس او کوششت آن پدہم کشنگ کتو۔ گڑا بورو اداوقنا دوارہ دور کرنے تے۔ ”نی دانس آخ اس
 افیس، ہراخس کہ خندنگسہ۔“ بورو پارے۔ داسخ کہیہی دے، کہیہی ہفتہ اسکان چلینگسا ہنا۔ کنتا داگڑا غا حیران
 مس کہ اونٹے بیرہ بورو ناگڑا اس ہیبت پہہ مننگ ۽، بلکن اودے منہ گڑا اس پہہ کنگنک ہم کنگنک ۽۔ ولے اصل
 ہیبت کہ اوانٹے تینا پن و میرات ۽ انگنک خواپک؟ اودے انتنے اسہ مے اسے نازندتدیفنگنک آن زیات اسہ
 نزوک و آجو ۽ مرک وڑک۔ داہیبت ۽ پہہ کرفنگ کن اوڑتون ہموخدر لوز الوک۔ ولدا ہم بورو پہہ مسوس ہراڑا
 اداپیشانی نا کرنج آتے ودفسا آخاٹی کاٹم ۽ سرفے۔ اسہ دے پیشیم تون اوفڈلر ناگھڈاٹی پین اسٹ اسے ہم خنا۔ دا
 ہمو پیرانگا نسکہ ہراہجلا ارا نارہی آچری تیٹی کاریم کنگنک آخندنگا سس۔ فڈلر نا اشارہ غا کنتا ہم ہموڑے توس۔
 ہمو پیرانگا پارے ”فڈلر پاہک کہ نی چار وارنزنس۔ داڑان نے انت رسینگا؟ مننگ کیک کہ نی ہم کئے
 آنبار داسہ دم درینگوس۔ داپوسکن ۽ ہیبت اس اف۔ ورنائی ٹی امی ہنداخس وارنزاٹ کہ اوقک بامس اسکان مسرو
 کنا سیل ۽ کشار۔ گڑا ای پہہ مسٹ کہ نرنگ ناچچ ۽ گیگ اس رسینگکپک داڑے۔ نی ارار یاست مراسکان کاس
 ہم ہچنگ کپیسیہ۔ دا اخبار تیٹی اشہنار ایترہ ونی ہرے پے روت ہلنگسہ۔

چوچوک ہندن غلیبرہ نے کہ نفس نابریے۔ ونی ولدا ہموڑے سرمریہ ہراکان کہ نزناس۔ مننگ کیک کہ کس اس ہندن ۽ مروء، بھاز مشکل ۽ کہ کس اس نرنگ نابابت بچ سچھنتے۔ دا ہدا اسکان کہ غٹ آن شو نہال آنیگر ہم دا بابت المی سچھو ۽۔ ولے ای اسہ بندغ اسے نا ہم ہنتنٹ کہ داکان نرنگ اٹ سرسہب منے۔ نے کن ہندا جوان ۽ کہ انت اس کہ ارے ہندا فٹیٹی زند ۽ تیر کنگ ہیل کر۔ کنے آنبار ورنائی نادے تے مننگ کپر وک آ کاریم تیٹی زیان کپے۔ ای ہندا گڑا تیٹی تینے پیر کریٹ۔ داسہ کنے ٹی پین و س وواک سلتنے۔ ہر اخص کہ ناوی ۽، ہندا خت وخت آن ای تینے اسہ بیکار، سست و ہڈا حرام ۽ نیگر اس نشان مننگ ناراک کنگ اٹ۔ خواجہ کنے بیرہ دا سوب آن بہا کپک کہ کنا د اخص ۽ نہاد اس مفک۔ ہندا سوب آن او کنے پھل آتا سنبھال کن تخانے، اینوبیل کنے پارے کہ پگہ غان خواجہ نے کن تون اور کاریم آخلنگ ۽۔“

دا اخص چاہنگ آن پد ہم کنتا بچ پہہ مفنگ ۽، فڈلرنیم گھٹہ سسکان، کرار کرار آ، اڑزان و ہڑدے نی لوز آتیٹ کنتا ۽ بچ آہیت ۽ پہہ کرے۔ مالی ناہیت آتیا اونا جوزہ خاک اور سوار نسرہ۔ دا تو اودے سانسکہ کہ پیر انگا ناپنت آک اونا جوانی کن نسرہ، و اودے ہم دا ڈرک لگا سس کہ نرنگ جانی اسل مننگ کپک۔ ولے ولدا ہم اکہ او بچ نرنگ کتو تو اوتینا بُن بِن، و بِنچ ۽ اسل است آن دننگ کپک۔ ولے اسہ لنگ ۽ مالی سے نا وڑزند گد ریفنگ نا چرت اودے خار و بدیہہ کرے۔ او است اٹ پارے کہ چلو منہ وخت اس اسکان است ۽ جاگہ مننگ و دو تے مش تیٹی، اسل کہ او مشک غیر تا مریر، ولدا ہم انت مرو، او منہ وخت... ہمو تم اسکان کہ اونا ہنوک آوس وواک پدی برے۔

پگہ خاک کنتا ۽ مالی ہمو کاریم تے پہہ کرے کہ ہرا وڑ ہڑدے ردوک آسوزی تے لڑتیاں کشلوئی ۽، ولدا او ٹمار و پٹاٹ غانا نہال آتیاں پوتے اینک کرے ونت تا کیرغ آن شید تیٹے، تو کنتا ہم اونا وڑ کرے۔ ولے اور کاریم کنگ آن پد ہم اوہیت وگپ بھاز کم کریرہ۔ مالی پوسکن ۽ کاریم اس کنتا ناموماری ٹی خلسا گڑ اس رُوڑاکہ و اشارہ اٹ ہمو وڑ کریکہ، و کنتا چپ چپانی اٹ اونا پاروک آتیا عمل کریکہ۔ اودے چپ مننگ آن خار بتوکہ، بلکن راست تو دانسکہ کہ اونا خف تا زرس دمدرینگ شیف تما کہ، ہرا ہڑدے فڈلرنیم وگپ آتیاں ۽سو نسر۔

اسہ نن اس کنتا ارغ آن پد درگہ غا تو لوک نسرکہ کہ گلڈن بس۔ اوموچی اس نسرکہ، و سل انا لتر جوڑ کنگ آن بیدس ہلی و خچر آتا گڑا تے ہم جوڑ کریکہ۔ اولترنا اسہ جوڑی اس کنتا ۽ تیس و پارے کہ خواجہ نا حکم آودا جوڑہ ۽ خاص وڑ اٹ کنتا کن جوڑ کرینے۔ لتر تے ہلنگ و اشارہ اٹ منٹ ہر فسا کنتا لتر تے چپی راستی کرے ہر اولدا

اوفتے بہینگ نا فیصلہ کرے۔ اونا نت تے دا عجب ۽ گڑا لگار۔ دن تو راستیکو لترا نمون نا بشخ اٹی پمبہ تروک
 نسکہ، ولدا ہم اوکچ اٹ اسٹل پوروسرہ، موچی ڈول مرساتسمہ غاتے تھے وکنتا ۽ پارے کہ بش مہ چرینگ ہرن کہ
 امر؟ چپیکو لترتو جوان نسکہ، ولے بیساکھی تیان بیدس چرینگ نا کوششت اٹی اونا راستیکو نت زرس نجوم لگا کہ۔
 اونا ڈرد ۽ ہرسا موچی پارے کہ لترتیٹی خرابی اف، بلکن دانت انا سوب آن ۽، وڑوت اس اوداڑا ہیل کیک۔

اونا ہینگ آن پد کنتا مڑا سکان چریگا، ولے نت خل کریکہ۔ او پمبہ غاتیان زرس کشا ولتر ۽ ولدا بینا، تو اول
 آن جوان نسکہ۔ او خلیس اٹ تینا باریم ۽ نت آتھا، ولے دُن ۽ ڈرداس متو، البتہ ہینگ نا وخت آ اونا نک وار
 وار اس بھاز ہسون مسرہ۔ ولے او چرینگسا ہنا۔ اوداسہ جوان نسکہ، وخوشی اونا دروشم آخننگا کہ، انتنے کہ اودے
 خلیس نسکہ کہ دُن مف کہ اوچ آزند ہندا بیساکھی تا سیبو آمف۔

ہندا ہفتہ ٹی ہر اتم خواجہ نا بگھی دورہ غان پدی بس توحبشی کوچوان لو تھر کنتا ۽ زور و فڈلر نا گھڈ انا کنڈ آہنگ
 کن اشارہ کرے وخوش مرسا فڈلر ۽ گڑا اس پارے۔ ولدا فڈلر بھلا ارا نا کنڈ آ اشارہ کرسا پارے کہ خواجہ ولیم والر، ہرا
 بھلا ارا ٹی رہینگ، داسہ کنتا نا ہم خواجہ ۽۔ ”لو تھر پا ہک کہ خواجہ نے تینا یلم یعنی نا مسکوہی خواجہ غان بہا اٹ
 ہلکنے۔“ داہیت ۽ ہنگ تون کنتا ہڑدے آنبار تینا نمون آن چچ اس پاش کتو۔ اودے داہیت آخار و بد بس کہ او
 داسہ ہم کس اسے نا میرات ۽۔ ولے اونا است جم ہم مس کہ داسہ مسکوہی طوبوب نا ڈغار آ اودے اسٹل دیسہ۔
 ہرانا مدام اونا است اٹ خلیس نسکہ، لو تھر نا ہینگ آن پد فڈلر زرس چپ کرے ولدا تین تون تینٹ ہیٹ کننگ
 نا وڑاٹ پارے ”دا جاگہ نا نیکر آک پارہ کہ خواجہ ولیم جوان ۽ خواجہ اسے۔ ای بھاز بد ۽ دے ہم خنانٹ۔ داڑے
 کس کس آن جوان افک۔ دافک نیکر آتا سیبو آزندہ ۽۔ افتاغٹ آن بھلا میرات نیکر آک ۽۔“

پنجا و دو میکو بشخ

کم و ود ہڑدے کاریم آن پد کننتا گھڈی ٹی بسکہ وشام انا نماز ۽ خوانا کہ۔ ولد کنج اسے ٹی ڈغار آشت اٹ
عربی حرف آتے اسے چار کنڈی ۽ خانہ سے ٹی نوشتہ کریکہ و ہرے اسکان ہرا کہ دا ہد اسکان کہ نن نارغ نا وخت
مسکہ۔ ولدا او تینا نوشتہ کروک آتے مٹا نفسا ایلو فنتون اور فڈلرنا ہیبت آتے بننگ کن سر مسکہ۔ اونماز و عربی
تعلیم تون ایلو فنتا نیام اٹی ساڑی گری ٹی ہم تینا پنچ ۽ بچفنگ نا کوشت اٹ اختہ نسکہ۔ اگہ او افریقہ ٹی مروسس تو
اوڑے ہم فڈلر آنبار ۽ ڈہ تروک اس مسکہ ہرا تینا ”کور یا ہیلا فون“ ۽ خلککہ، خلق خلق اٹ پیری کرسا مخلوق ۽ تینا
ٹورزنی تابابت کسے غاتے پاریکہ۔

کننتا افریقی رواج نارداٹ وخت انا حساب کن ہر پوسکن آنوک انا اولیکو سہب اسہ خل اس دلاٹی بننگ نا
بناء کرے۔ اول او دوانزہ گڑد ۽ چندی رنگ انا خل، ہرا دوانزہ نوک انا چیدہ تسر، دلاٹی بٹے، دا ہموئد نسکہ ہرا
اونامان اٹ مسکو ہی طوبوب نا ڈیہہ آگدر یگا سر، ولد اسش پوسکن ۽ خل دا پوسکن آڈغار آگدر ینگ نامد انا
چیدہ نا وڑ بٹے۔ ولدا او حساب خلک کہ جفورے آن اتنگ آن پدا وخت اسکان اوناونی ہودہ پراسکان ۽، گڑا او
بھاز وڑ اٹ دوسد و چارخل حساب کرسا دلاٹی شاغا۔ ولدا او فنتے مچ کرسا حساب خلک کہ داسہ اوناونی انا حساب
نوزدہ پرتا کچ نسکہ۔

انت کہ مس مس، داسکان ہم اوورنا نسکہ۔ گڑا او مچ آزند مالی آنبار تینا دے تے گدر یفنگ؟ وخت اتون
ادار او ارمیت و شرفمندی چٹسا کا ہک۔ ولدا اسہ دے وخت ہم چنگ، وزند کنگ کن پچ اس ہم سلپک۔ دا
چرت او دے خلیفے، واست اٹ پک کرے کہ اوٹھی پیری اسکان سر مفک، یادے آتینا پٹ آتے بیہن
کپک۔ لنگکانی کرسا او بے جارقی اٹ گھڈ اٹی ٹیلاپ ۽ شروع کرے۔ پیرانگا مالی لس وڑ اٹ پیشیم نارغ
آن مُست دم در یگا کہ ولدا بیگہ اسکان کاریم کنگ ناراک کریکہ، وچ آباریم کننتا غاتخنگا کہ۔

ہڑدے سہب اتون کننتا کیاری تیٹی اختہ مسکہ تو بیل ٹوکری ۽ ہر فیکہ خواجہ نارغ آتے کن سوزی بنسا

ہنا کہ، کنتا ۽ ساہتماس کہ اوبھلا اراٹی ارغ بسنگ نا کاریم کیک۔ ہر اتم او ہموڑے مسکہ تو تینا لُح ۽ ہم بڑزا کتو کہ، ہراڑان کنتا ہمسرک و بے جارات مسکہ۔ اونا است آبسکہ کہ نا جوڑی نادے تینٹی او امر جوانی اٹ کنتا نارکھ و سنبھال ۽ کریکہ۔ اخر کنتا اوڑان بد بیسہ مننگ نا فیصلہ کرے و تینے پہہ کرے کہ اوکل رکھ و سنبھال آک ہیرہ خواجہ نا حکم اکن نسرہ۔ اونا است خواہس کہ دا بابت فڈلر آن سلاہ ہلے، و لے اسہ تو اوڑتو نا پانگ کن پور و لوز ہم تو آلوکہ، ایلو او چٹ ہر ہم کریکہ۔

منہ دے آن پدا سہ دے سہب اتون پیرانگا مالی باغ آبتو۔ کنتا است اٹ پارے کہ او نا جوڑ مرو ۽۔ کیمہی دے آن او بھازنر و زور خننگ کہ۔ پیرانگا ۽ گھڈ اٹ ہننگ ہننگ نا جا کہ غا او سیدھا باغ اٹی ہنا اتنے کہ اودے سما نسکہ کہ بیل ہندا نیام اٹ اسہ و اراس بریک و اودے جوان لکتو کہ کہ بیل برے و اودے اوڑے خنپ۔

ساہت اسے آن پدا باغ آبس، و کنتا نا کڈ آہر تو و سوزی مچ کنتگ و کٹور اٹی ہننگ اٹ اختہ مس۔ کنتا رمی دوٹی سلوک ہرا کہ، ہننگ آن مسٹ بیل زرس انجینگوک دانگ اینگ ہرا، کٹور ۽ ڈغار آتخا، زرس کنتا غا خوڑت ہرا۔۔۔ ولدا راہی مس۔ کلبو پیدوارنس، کہ کنتا پیرانگا مالی انبار کٹور ۽ ہرنے و بھلا ارا نا پدا نارگہ غا تے۔ کنتا نا جون اٹی خارانا خراس لگا۔ اونا است آجفورے نا کیمہی نیاڑیک بسر، ہرافک تینا باریم تے کاظم آ ہرفوک، آسرات تولوک نرینہ غا تاری ہی آن چراٹ گدرینگارہ۔ رمی ۽ ڈغار اٹ خلسا او ہر سینگ آنس کہ اونا است آبس کہ بیل خواجہ غان بھاز خوک ۽، جوڑتے گٹ ہلسا او کٹور ۽ ہرنے و چپ چپانی اٹ بیل انارند اٹ راہی مس۔ درگہ غا سرمننگ تون بیل چک ہر سا و کٹور ۽ ہندن ہرنے کہ کنتا نا کڈ آسل ہر تو ہم۔ کنتا نت تے ڈغار اٹ خلسا پدی ہر سینگ۔

ہموزدے آن پدا باغ انا مچ زمواری کم و و دلس کنتا نازی آبس۔ پیرانگا مالی ہرا بھاز نا جوڑ نسکہ، وخت وخت اس کہ چرینگ نا وڑ اٹ مسکہ تو چکراس خلککہ۔ اودے خننگ تون کنتا نا است آجفورے نا پیرانگا بسرہ، ہرافک تینا زوری آن شکی مر سا چنکو منکو کاریم کنتگ کن گیگ کریرہ، اخیر اوفک ہر گرغان سلیمیرہ۔

پوسکن انگا کاریم تینٹی کنتا ۽ کٹور ۽ ہر فنگ بیل انارند اٹ دننگ آن بھاز خار بسکہ۔ او است اٹ مرمشا درگہ اسکان ہنا کہ ودا ہد اسکان کہ بے ادبی نا کچ اسکان او کٹور ۽ بیل ۽ ترسا ترندی اٹ پدی ہر سینگ کہ، و لے غٹ خار تیان پد ہم ہر اتم ہونا ملک اٹ مزہ دارانگا کتخ آتا زباد اوڑسکان سر مسکہ تو اونا بادیر الا کہ۔

او تینا سال حساب کروک آدلوٹی بیست و دو میکوخل ۽ ہٹیس کہ اسہ دے بیل اودے ارا نا تہٹی ہننگ نا اشارہ کرے۔ او اسہ ساہت اسے کن انجینگا، ولدا تہٹی پترینگا و کٹور ۽ میز آتخا۔ او ہر کڈ آتالان عجیب انگا گڑا تا

خننگ آن ودی مروک آحیرانی ء ڈکنگ ناگیگ کرے۔ دا کوٹھی ء دافک ”دالان“ پاریرہ۔ اوچک ہڑسنگ کن گیگ کریسس کہ بیل اونا دوٹی ہلسا اودے تورے، و ارا رِغ نانیام اٹ سوانا بُوراس تخوک اسہ گڑاس تس۔ او پاخہ مرسا دا گڑا ء ہڑاکہ، بیل پارے ”نی داکان مُست سینڈ وچ ء چچ خننسن؟ دانے کنپک، ہرف تے، دادے کن و ہن داکان۔“

دخت انا تدینگ تون اوار بیل انا مہروانیک و دسا ہنار۔ او اودے ہندن ء ہندن ء گڑا تسکہ، ہرافتا چس ء اونا دوی چچ گہس خننویسس۔ بھاز نادرست سوب آتا دو آن بیل اودے دخت اس ہم ہوکم نا سوکننگ کن الیبو۔ گیشتری بیل دالان اٹی خاخرنا مون آ، ہرادے دافک ”سٹوو“ یا ”خاخری“ پاریرہ، سلوک خننگا کہ، یا گڑا شیف فرش آ گڑاس خوشکا کہ۔ دخت وخت اس او گڑاس پاننگ خواہسکہ، ولے اونا سفت اٹ گڑاس پاننگ نا اودے وس آلوکہ، بس جوڑک تے سرارہ، ہراڑا بیل بشخندہ کریکہ۔

اسہ یک شنبے سے نادے نکان نارِغ آن پد کنتا، فڈلرنا ٹھڈ آن پیش پڈ آڈ و تخسا ٹیلاپ کریکہ کہ بورو اناگت ہیبت ء بدل کرسا پارے ”پام کر، ناپڈ بھلن مننگ اٹی ء۔“ اوراست پاریکہ۔ جفورے آن پیش تمنگ آن پد ہلیس داتم اسکان کنتا داکان زیات جوان خننگتویسس۔ کبھی ٹوتاورزش وکئی نا گڑغ آتے موٹھا ٹنگ آن فڈلرنا پنوک آڈ و انا زور آہورک ولداساہ کریسر، وداسہ اویگہ تون تینا فڈل ء خلککہ۔ او اودے ڈوٹی تورسا زونو نارہی آ کوپہ غاتخا کہ و اونا تارتیا مرغن آزیبا غا پٹ آتیاں جوڑ کروک گز ء پیری تسکہ، ہر باگل نا ایسری آ بنوک آک چاپ خلسا اونا ستا ء کریرہ۔ ”داتو چچ اس ہم اف۔“ اومون ء کرچ کرسا پاریکہ ”داسہ کنا ہورک جوان کاریم کپسہ۔“

اوکان پداو کنتا ء پارے ”نی خوش بخت ء نیگر اسے اُس، کہ مچ آدے باغ اٹی رسمی کیسہ، داخس آسان ء نوکری داڑے رسینگیپک۔“ کنتا اونا ہیبت ء پپہ مس ولے اودے دا وڑ وڑتو۔ او فڈلر ء پارے ”ای خواری کیوہ، زیات بھاز زیات خواری۔“ فڈلر مخا ”سہی پاسہ افریقی!“

پنجاو سے میکوبشخ

ٹوک بھارتندی اٹ گدرینگارہ، باسنی نا ایسری آن مُست لاب بنا کرے، ہراڑان کنٹا و غٹ انا زمواریک وڈار۔ بیل اتون اوارکل حبشیک ملک آتیٹی اختہ مسر۔ کنٹا نازی آباغ آن بیدس کلٹ، مال وساہدار، ہوکم آتارکھ و سنبھال ہم بس۔ پٹی بنگ نادے تیٹی اودے بگھی ۽ ہم چلیفوئی تما کہ۔ ہوکم آتے کننگ کن گڑا تننگ (ہراڑان اودے بھارت بد بسک) آن بیدس اویلوودکی آکاریم تیان اسٹ اسے آن ہم بد بیسہ آلوکہ، اگنتے کہ داڑان اودے ژند مننگ نادرک کم لگا کہ۔ گیشتری اون نیمہ غا کھڈ آسر مسکہ، بوچ انا ہیٹ ولترتے کشاکہ ولد اخید آتیت لوٹروک پچ آتون لمئی نا پچ آتا جوڑ کروک بوپ آے سدھ مرساتگان ہنا کہ۔

بھارت روت پمبہ غان پُر گاڈوک ہنگ نا بنا ۽ کریر، ولد املکنیک رادہ کننگار، و تمباخ آتا پین آتے بارنگ کن دے آہنگ نا بنامس، نرا لگا ہوکم آتے تڑنگ بسنگ نا بنامس، تہواٹی پدینی بنا کرے، تو دا جاگہ ناہر بندغ لّاب انا درمبشت نا تیاری تیٹی اختہ مس۔ دا بھارت ہم ۽ وخت اس نسکہ، اگنتے کہ داٹی خواجہ ۽ ہم بشخ بلوئی نسکہ، ہر اتم کنٹا ہرا کہ داخل جم و جوش اٹ اللہ نا پچ ۽ پین وحوالہ اس اف، تو اوچپ چپانی اٹ اسہ کنڈ مرسا دا غٹ ۽ مر آن ہنگ نا فیصلہ کرے۔

بھارت ہرے آن پدا و جسن اٹی بشخ ہلنگ نا فیصلہ کرے، فڈلرتینا باجا ۽ خلککہ، و پین بندغ اس خراس نا اڈ آتا مک اٹ اوڑتون کمکارنس۔ اسٹ اس کوک کرے ”کیک چال!“ چاپیک جوڑہ غاتا دروشم اٹ فڈلرنا مون آبرس۔ ہرنیاری تینانت تے چاپی سنگت نا گوڈ آتیا تھا، ہراوانا تسمہ غاتے تھے، ولد ا فڈلر پارے ”سنگت بدلیضبو“ غٹ ہندن کریر۔ داسہ فڈلر گنوک آتینبار باجا خلنگ ۽ شروع کرے، کنٹا بھارت خوڑت ہرا تو چاپ خلوک آتا نک و جون تاسر جز آک کشاری کاریم تینا بار نسرہ، ہرا فٹیٹی کشار دسنگ، پاٹ گڈنگ، پمبہ بنگ، لشی سرفنگ، لمئی کشکنگ و کامبو و بو جو تفنگ نا وڑک خننگارہ۔ دا مچ آ عمل جفورے ٹی لّاب انا چاپ آن ہندا نخس خروک نسکہ کہ کنٹا نا سہی اگانت بے گمان ڈفار آساز تننگ ۽ شروع کرے۔ ولے اودا گمان مننگ تون شکی مس، و

دانگ اینگ ہر اکہ کس اس اودے خنتو تو سہی۔ ولے غٹ بندغ آک چار میکو کافو نامسٹر اسے نا چاپ ۽ ہینگ اٹ اختہ نسرہ۔ او اسل پڑہ سے نا وٹ سبک نسکہ، اونا کاٹم و کوپہ غاتا سرفنگ بھاز چس تسکہ۔ بھاز روت ایلو چاپیک دم درینگسا دم کشنگ کن پیش تمار، دامسٹر نا سنگت چاپی کن ہم اوڑتون سلنگ مشکل نس، ہر اتم اوہلٹسا دنگ آن پیش تما تو مچی ٹی اسہ پڑ پڑ اس تما، ولدا ہر اتم مسٹر اخیر دم درینگسا لوڈ و ہلسا دنگ آن پیش تما تو مچتا نا اسہ بھلو چر اس بنا کرے۔ خواجہ والر چاپ خلسا اودے نیمہ ڈالر اس انعام نس۔ ولدا خواجہ بشخندہ کرسافڈلر نا کنڈ آ ہرا، ہرا ورنی ٹی خوش مرسا کاٹم ۽ شرف اٹ شیف کرے و خواجہ ارا غا پدی ہنا۔ ولے کیک چال نا ایسری نا داسکان چچ ۽ گمان اس آلوکہ، پوسکن بروک آ جوڑہ غاک دوارہ چاپ انا بنا ۽ کریر، ہندن لگا کہ دا چر جوئی سہب اسکان چلینگک، کنٹا بوپ آلیٹوک چرت اٹ ہناسس کہ انا گت اسٹ اسٹکلیفے۔

”دیر اس“ اوہبکہ مرسا سوچ کرے، انتے کہ اینو اسکان بیرہ ارادار کس اس اونا کھڈ آ بسوس۔
 ”انت کننگ اس نیگر؟“

دافلر نا تو ارنسکہ۔ کنٹا دم دستی درگہ ۽ ملا، شراب نا آرود اودے لگا، اودے بد تو بس، ولے چپ کرے۔
 انتے کہ فڈلر گڑ اس ہیبت کننگ خواہسکہ، ولے سدھی نا سوب آن اونا ہیبت ۽ بنپنگ جوان آلوکہ۔
 ”خناس، خواجہ؟“ فڈلر پارے ”اونا چچ گمان ہنگ کتو کہ کہ ای دُن جوان باجا خلنگ کیوہ۔ داسہ ہرس او پرنگی تا مون آ کنا ازم انا درشانی ۽ کرفک۔ ولدا کنے کرا غا بہا کرسا کیک۔“ او کنٹا نامسہ نئی آسٹول آ باجا ۽ خمب اٹ کرے توس۔

”نے سماء ای ارمیکو جوان فڈلر خلوک اٹ، نی وخت اس رچمنڈ کے سائی جیلیمنٹ نا پن ۽ بنگلس؟ نی ہراکان و بنگلس تے، او دنیا نا گچن آ فڈلر مے نیگر اسے۔ ای اوڑتون او ارفڈلر خلکنٹ۔ او ہر ذات بندغ، دوڑ چاہی کن فڈلر خلپک۔ بلکن بھلا بھلا پرنگی تا چاپ آتا دو آ تہیٹی خلپک، دن کہ سالانہ ہلی تا تو آ چاپ انا دو داٹی۔ وخت اس نی اودے ہوموزر آ فڈل ۽ خلنگ آخن، بادشاہی بیرشت، بورانگا پٹ آتا وگ، او کنا خدا! اونا انت ۽ رعب اسے“

”لندن برگزین نا نیگر نارانداٹ بانسری وکلارنٹ خلکنک، نن ہندن ۽ ہندن ۽ دھن خلکنک کہ پرنگیک گنوک مسرہ، وگنوکی آن درمبشت کریرہ۔“

فڈلر اسل نشہ ٹی نسکہ، وگھنڈ اس مچ ۽ کنٹا ۽ پنی آ مے ازم کار آتا بارواٹ پارسا ہنا، ہرا رچمنڈ نا تمباخ نا فیٹری ٹی مے نسرہ، او ہومے سازندہ غاتا ہیبت ۽ کریکہ ہرا ”وائلن و پینا فورٹ“ پنی آندیدن آساز آتا خلنگ نا

بابت پنی تسره۔ داساز آتے اوفک ”یورپ“ پنی ء جاگہ سے ناسازندہ غاتیان بنسا ہیل کریسر۔ دا پرنگلیک یورپ آن کشاری ڈ غارتیا خواجہ غاتا چناتے خوانفنگ کن بسرہ۔

پگہ ناپدین آسہب اتون پوسکن آ کاریمک بنا کریر، نیاڑ یک ساہون جوڑ کننگ اٹ اختہ مسر، ورنینہ غاک سوف، شفتالو، وزڑ دلونا خمیر تے ہر فسا اسہ آردی ء گڑاس، ہرادے او ”برانڈی“ پاریرہ، جوڑ کرسا ڈنگ و ڈرمب آتیبی پر کریرہ، منہ بندغ اس لچچو آخسین آمش، دیروہو کم نا پٹ آتے اور کرساتینا کھڈی تا دزرز آتے ہلنگ اٹ اختہ مسر، منہ نیاڑی اس بوپ آتیبی کئی ناگوش و مٹ اس او تیبی ہارن ء شنز پُر کریرہ۔ خواجہ نا پوسکن آبوپ آتیبی بدخ ناپدہ شاغارہ۔

کسبکار آمیک پاٹ گڈ ساٹپ جوڑ کننگ اٹ اختہ مسر، ہر افتیبی نیاڑ یک پیچ سلاہ، سل انا کسبکار اک ہراہی تا از باب و نعل آتے جوڑ کریرہ، داسہ خراس تا سل تے کاریم اٹ اتنگ ء شروع کریر، نیاڑ یک خواجہ نا پیچ آتے کن دکی آپیچ آتے جتا جتا رنگ تسرہ، وایب کیب انا غٹ جر، بے بوچ وٹال آک کیمہی وڑ انا رنگ خسین، خرن، پوشکن انگا پیچ آتیبی ڈکنگاسر، اسل جفورے آنبار۔

ہر گدرینگوک آدے اتون تہوزیات پدین و دیک تہار مسرا ہنارہ۔ دا ہد اسکان کہ ڈ غار اسہ وار ولد ابرف اٹ ڈکنگ۔ ہرا کنتا کن عجیب ہم آخالکن بدیبسی اس ہم نسکہ۔ رُوت ایلو حبشیک بھاز جم و جوش اٹ ”کرسس“ ناہیت آتے کننگ نا بنا ء کریر، ہرادے او مہالو ہم بنگو سس۔ پاش وڑ اٹ تو دا کن خور، ناچ و درمبشت، شتیر و باگل و ٹیکی تننگ ناپاس اس نسکہ، و لے داٹی اوفتا خدا نا معاملہ غاک ہم اور تسرہ۔

دن تو اودے مخلوق نا اسبچا مچ مننگ دوست نسکہ، و لے کنتا فیصلہ کرے کہ او دا ملحد آتا دود آتا چٹنگ اسکان تینے اوفتیاں جتا تورک۔ او فڈلر نا کنڈ آ ہم ہنتو۔ ایلو اوڑ دہی ٹی فڈلر اودے خننگ تون حیران تو مس و لے چپ کرے۔

بھاز رُوت موسم بہار بنا کرے، ملک آتیبی ڈول سلوک کشار دستگ آن اونا است آجفورے بس۔ او جاگہ نا ملک اک سال انا دا بشخ اٹی انس خرن مسرہ، وارٹمیکو کافو نا مارا اس مننگ نا سوب آن او امر خوشی اٹ ہیٹ تارنڈاٹ پیری کریکہ۔ داڑے ہم حبشی چناک میٹل تارنڈاٹ ددینگ و ہلنگ اٹی اختہ مسرہ، یا گڑا اوفتا گو مسکہ کہ میٹل انا کاس تے کرغنگ نا وخت آوفا کاٹم آدیر تو لک۔ فڈلر پارے کہ دا خانگی آ کاسک سفائی کن پین جاگہ اس راہی کننگرہ۔ ہراکان پدی ہنگ آتیبی اکن پیچ جوڑ کریرہ۔

کنتا ء ملک آتا دستگ، رومی و لاب داتے تیبی سہب آن نن مسکہ، باسی تانیا می توتیبی، ہرادے او جولائی

پاریرہ، ٹی کشارگر لاک ننگان بے سدھ تیگان ہنارہ۔ داسہ پٹی و مکنتیک پھل کریسر، دادے تیٹی ملک آتا تہٹی بے بوچ و دوز خلنگ سفا کنگ بھاز سخت ء کاریم اس نسکہ، و لے داڑتون اداراوارے تے کن کن خورہم بھاز نسکہ۔ انتے کہ کشار و میوہ غاک بھاز مننگ آن پدہم کچہ مسرہ۔ دا کل کاریم تے جولائی نارٹمیکو ہفتہ اسکان پورو کنگ المی نسکہ۔ گڑا داکان پد دا علاقہ، ہرادے ”سپاٹ سلوینیا کاؤٹی“، پاریرہ، نا حبشی تے ”کیمپ میٹنگ“ آتیٹی بشخ ہلنگ کن سفرنا موکل رسیگا کہ۔ خیر دا انت اس کہ نسکہ، دانا تعلقداری اوقتا خدا تون نسکہ۔ بیست آن زیات بندغ خواجہ والرنا موکل اٹ اسہ گاڈ و سیٹی سوار مرسا یک شبنے نادے سہب اتون پیش ترہ۔

اوکان پد منہ دے اٹی گیشتری مزدورک ہناسر، داسہ کنتا نا چکار ء کروک آ بندغ آک ہم بھاز چٹ نسرہ۔ و لے اودے سما نسکہ کہ علاقہ ء بھاز جوان چاہنگ آن پدہم مے کروک آتیاں بچنگ پیش تمنگ بھاز مشکل ء۔ دن تو دا ہیبت ء امنا کنگ آن اوشکی ہم مسکہ، و لے راستگی ہندا نس کہ نرنگ نامتا ماری ٹی خلنگ انگ نا گمان آن زیات داڑے اودے زندتد بنگ و زندہ سلنگ نا باور دوست بسو سس۔ است انا تہترین اٹی جاگہ اس دا درک و دی مسو سس کہ اوداسہ ہچ وخت اس تینا ارا ء خنگ کپک۔ اودے ہندن لگا کس پائے اسہ نہادی و دوست ء گڑ اس اونا تہٹی کرار کرار آ کہنگ اٹی ء۔۔۔ مدا می کن۔ ولدا ہم دا اومیت زندہ نس کہ اوتینا خاہوت والا متون تون ہچ گہس ملنگ کپرو ء، و لے دامنگ کیک کہ اسہ دے اس اونا چند انا خاہوت اس جوڑ مرے۔

پنجا و چار میکوش

اسہ پین سال اس تدے، و ہنداخس ترندی اٹ کہ کنتا ۽ باورہم ہتوکہ۔ ولے دلوٹی بٹوک خلک پاریر کہ او بیست پرنا کچ منے، واسہ وار ولدایخ بس۔ کرسمس اسل خڑوک تما۔ اوحشی تاجم و جوش ۽ خنگ آن پداست اٹ پاریکہ کہ اداگہ بیرہ داحشی تادود آتے ہرے تونواللہ اوڑان ناراض مف۔

ارابندغ ۽ خواجہ والرچ آہفتہ کن سفری موکل جاری کریس، ہرا تینا ارائی متون اوڑدہی کن ایلوشارتیا ہنگ خواہسرہ۔ اوفتیٹی اسٹ اس تینا پوسکن ودی مروک چناسے اولیکو وار خنگ کن ہنا کہ۔ کم وود ہر گھڈ اٹی مستائی ناگمانک نسرہ۔ کنتا ہم تینا وڑ اٹ دود آتیٹی بسخ ہلنگ کن پیچ آتے مچ کنگ اٹ اختہ نسکہ۔

بھلا ارائی بیل انادالان اٹی ساگ، مرووہومک بسنگ انگ نسر۔ بھاز آ کنوئی ساہد ارتاپن تے او ہنداڑے ہنگ آن پد بنگو سس۔ دنک ٹرکی واپوسم وایوفک... اول توادچھٹ ہز کریکہ، ولداست ۽ چکوک آز باداودے ہر گڑا ۽ چکنگ آ بیوس کرے۔ ہوم آن بیدس۔ اودے ہمو شراب آتون ہم پیچ است خواہی آلو، ہرانا خواجہ اوڑتون قول کریس۔

کنتا ۽ سما نسکہ کہ گڑ اس شراب وخت آن مست ہم کنگ انگارہ، ہرافتہ کنوک آتیٹی فڈلر کل آن مونی نسکہ، پیشین حبشی تاجنک تارتیا ہومک نابارن آچر ۽ ودانی ٹنگسا ہنارہ، اوفک چر ۽ ودانی تے خاخرنا خڑک آ کریرہ، و زرہ سے آن پدا و بھلو توار سے تون ترخارہ وٹا کوتا چراس بنا کریکہ۔ اودے داگڑاک اسل بے وڑ لگارہ، و اودے دافتیان بد بسکہ۔

اخیر ہراتم اصل دے بس، تو سہی وڑ اٹ کن خورنا چر بنا کرے، کنتا گھڈ انادرگہ غا تو لوک خواجہ نا اراغا بنگ انلوک مہمان تے ہنگ آہر سا کرے... ولدا غٹ میک بیل اناسروکی ٹی بھلا ارا نا پیشین آچ مننگ نا بنا کریر۔ گڑا خواجہ اوفتے در بچہ غان ہر ابشخندہ کرے۔ ولدا او مہمان متون اواری پیشین پیش تما، و اوفتا ہیبت آتے بنگ۔ او بھاز خوش خنگا کہ۔ اوبیل ۽ راہی کرے کہ فڈلر ۽ بیٹنگے اتے ہرا تینا ازم انادرشانی ۽ کے۔

کنتنا دا ہیبت ء تو پہہ مسکہ کہ میک تینا خواجہ نا حکم ء مننگ آبیوس ء، وے اودے انتے دن لگا کہ کہ او تینٹ ہم داڑان چس ہلنگ اٹی ء، ودا ہیبت ء پہہ مننگ اونا و س آن پیشن نس۔ اگہ پرنگلیک تینا مے متون جانی ہندا نس مہر کیرہ کہ اوفتے ٹیکی ایتر، تو اوفک جانی ء خوشی اس تننگ کن اوفتے آجوانتے کپسہ؟ وے ولدا او است اٹ پاریکہ کہ سانوک آساہار تینا بارزند تہ یفوک آحبشیک بیدس کاٹم خواجہی آن، اوڑ انبار، زندہ ہم مننگ کیرہ؟

وے مکہ اونا چند اوفتیاں جوان نسکہ؟ مکہ اونا چند اوفتیاں جتا نسکہ؟ کرار کرار آدرا ستکی اونا مون آملنگا کہ او ہم ہوفتیاں بار مننگ اٹی ء۔ اوفڈلرتون وڈوک آتینا سنگتی نا ہم ڈکھیا نسکہ۔ اونا شراب کنگن آن کنتنا ء بھاز بد بسکہ۔ ولدا اونا لاف تننگ ہم اودے دوست آلوکہ، دن تو او پک نسکہ کہ فڈلردروغ تڑ پک، وخت اس کہ فڈلر اودے نیگر، نا پین اٹ تو ار کر یکہ تو اودے خار بسکہ۔ انتے کہ او چاہسو سس کہ دا حبشی تے پرنگی تاکنڈ آن تروک آپن نسکہ۔ وے اگہ فڈلر متوکہ تو اودے پرنگی تا بولی ء دیر ہیل تسکہ؟ مکہ دا فڈلرتون سنگتی نا سوب آلوکہ کہ اوداسہ ایلو حبشی تیاں کم بدر خننگا کہ، دا ہیبت آک اونا است انا خربنی ء مچٹ کم کریر۔

اواست اٹ پارے کہ وارر سینگ تون او وڑ اسید تینا است اٹ چست مروک آسوج آتا ورندی ء فڈلر آن ارفک۔ اسہ یک شنبے سے نادے پیشیم آن پدہر اتم اونا دلوٹی ارا پین خل وڈار، او گڈ کیو گھڈ انا کنڈ آہنا۔ کنڈ آچپ چپانی نسکہ، فڈلر نائب ہم خوش خننگا کہ، ہرا بھاز مچٹ دن مسکہ۔

دعا سلام آن پدہر توم آک زرس چپ کریر، ولدا کنتنا ہندن ایہن ہیبت ء مونی دننگ کن پارے کہ او خواجہ ناگا ڈوہلکوک آڑان بنگنے کہ اینو پکہ کل پرنگلیک ’خراج‘ نا ہیبت ء کنگن اٹی ء، او پہہ مننگ خواہک کہ دا ’خراج‘ انت اس مریک؟

”خراج ہمو وکی آزر ء ہرادے پرنگی تے کم وڈ ہر گڑا ناہلنگ آتروئی تمک۔“ فڈلر اودے پہہ کرے ”سوردریاب آن ایپار بادشاہ تینے ہزگار تخنگ کن خراج ہلیک۔“

دا گونڈ انگا ورندی آن پد کنتنا زرس چپ توس، اخیر او فیصلہ کرے کہ تینا است اٹ چست مروک آسوج آتے اونا مون آتخے۔ ”نہ داڑے ہراکان ایسنو؟“

فڈلر ہرے اسکان اودے خوڑت ہر سا کرے، ولدا سور ء وڑ اسیتی پارے ”ای چاوه، داڑے ہر نیگر ہندا ہیبت انا پد رندا اٹی ء، مننگ کیک کہ دا ہیبت ء ای کس ء پاپر، وے نی اوفتیاں جتا اُس۔“ او کنتنا غا ولدا خوڑت ہرا ”نہ ساء، نی دافتیاں انتے جتا اُس؟ انتے کہ ہج اس تپیسہ، نی نرنگ نامتاما ری ٹی نت ء گڈفیس۔ نی تسکہ کہ

نی داخل اتا بیدادی تے سگانس۔ اُم... دا بیدادی تے سگوک آتینا نی افس۔“

اونا توار اٹی ترندی بس ”ہراہیت آتے ای نے پانگ اٹ، اگہ نی پین کس اے پاریس تو نا کاٹم ۽ پرغوہ۔“

”ای کس ۽ پارہ۔“ کنتا قول کرے۔ فڈلرمونی ڈول کرے تینے، وُخس اٹ پارے ”قطبی کیرولائینا اٹی ای تینا خواجہ ۽ دیراٹ ڈیفیفٹ کسفیفٹ و آجومسٹ، خواجہ ۽ اُرائی و چنا الوک، ہرا ملکیت نادعوی کروسر۔ ای منہ وخت انجن (Ingins یعنی ریڈ انڈینز۔ بدلکار) تانیم اٹ تینے ڈکاٹ۔ ہرا تم خلیس اینک مس تو ای داڑے ورجینیا غابست، وولدا فڈل خلنگ ۽ شروع کریٹ۔“

”ورجینیا انت؟“ کنتا سوچ کرے۔

”یار، نی تو اُسل بد اے اُس، نے بچ اے نا ہم سا اف؟ ورجینیا ہمو کالونی ۽، ہراڑے نی زندتدیفنگ اٹی اُس۔ اگہ کہ نی دادے زندتدیفنگ اس مٹس۔“

”کالونی انت؟“

”نی تو ہرا خس کہ خننگسہ اوکان ہم زیات ہبلہ سے اُس... دا ملک اناسینز وہ کالونی ۽، سویل اٹی کیولائینا علاقہ ۽، و قطب اٹی میری لینڈ، پینسلوینیا، نیویارک و ایلو کالونیک ۽۔ ای دا علاقہ غاتیا اُسل ہمتنت۔ بلکن گیشتری نیگر آک ہمتنو۔ ای بنگنٹ کہ او جاگہ نا پرنگی تے میک دوست افس۔ بلکن او فک ن کون آتے آجو کیرہ۔ ای تینٹ اسہ وڑ انا نیم مے اے اپٹ۔“ کنتا داہیت ۽ پہہ تو متو، و لے ہندن کرے تینے کس پائے کل ۽ ہیت آتے پہہ مس۔ انتے کہ او دارہ تینے شنڈفنگ خواتو کہ۔

”نی انجن تے خناس؟“ فڈلرمونی کرے۔

”مٹ اس تو خناسٹ“ کنتا ہز کر سا پارے۔

”اؤفک پرنگی تیان مُست دا جاگہ نا باتیک نسرہ۔ پرنگیک پارہ کہ دا ڈیہہ ۽ کولبس پنی ۽ بندغ اس خناس۔ و لے انجن آک تو داڑے مہالو آن رہینگارہ۔ تو گڑا دا خننگ اس متو۔ انت پاسہ؟“ فڈلرنا لہجہ اٹی ترندی بس۔

”پرنگیک تکرہ کہ اوفتیاں مُست ہر کس اس، ہراڑے رہینگا کہ، اؤفنا بچ ۽ حیثیت اس اف۔ او ایلو فتنہ ہرار پارہ۔“ فڈلر ساہ ۽ تینا تورے۔ ولدا پارے ”نی وخت اس انجن آتا تمبو تے خناس؟“ کنتا آخاٹی کاٹم ۽ سرے، گڑا فڈلرمسہ جک اگا ہورتا کاٹم تے اوار کر سا اوفتیا بچ اس بٹے، ”دا ہورک بانس ۽ و دا بچ ساہد ارتا سئل۔ او فک

دافتا تھٹی رہینگارہ۔“ او بشخندہ کرے ”اسہ افریقی اس مننگ ناسوب آن مننگ کیک فی تکس کہ فی شکار داتے تا بابت ہر گڑا چاسہ، ولے دافتیان زیات شکار و سفر ناسوب کس اس ہم تپک۔ اسہ وار اس اسہ انجن اس جاگہ اس سفر کے توشخہ اونا ملی ٹی نشخ مریک۔ انجن لمہ غاک ہم افریقی لمہ غاتیان بار چناتے مدام تینا ح تیا ہر فرہ۔“

کنتا فڈلرنا افریقی معلومداری تیا گڑ پیگا، فڈلر بشخندہ کرسا ہیبت ء مونی درے۔

”منہ انجن تونیکر آتیاں خار کنیرہ، البتہ منٹ اسے نن دوست اُن۔ انجن و پرنگی تانیا م اٹ نیگر و ڈغار اصل جھیرہ ء۔ پرنیک اوفا کل ڈغار تیا کوزہ کننگ خوارہ۔ و انجن آتیاں خار دیرہ، اتنے کہ اوفا نیگر آتے باہوت کیرہ۔“

فڈلر کنتا نامون اٹ خن تے خلسا پارے ”نم افریقی و انجن آک اسہ ردیک اس کریزے... پرنگی تے تینا علاقہ غاتیٹی پترینگ ناموکل... نم او فتنے ارغ و بیرم تسرے، و اوفا وار خنگ تون نمے کشار و نما کل گڑا تے تینا کریر۔“

فڈلر ساہت اسے کن دم کشار ولدا اسہ وار آخارا ٹی پارے ”کنے نم افریقی نیگر آتیاں بھاز بد بریک، امی نم کون آ پنچ شش حبشی تے چاودہ، نم خوارے کہ غٹ نیگر آک نمے آنبار مریر، نم امرڈن او میت کننگ کیرے کہ نن افریقی تیانبار رہینگن؟ نن وخت اس ہم اونگ ہننتن، و نئے ہنگ کینہ“ کنتا ء خمین آخن تیسٹ خوٹت ہر سا او اسہ وار ولدا چپ کرے۔

اونا خار انا خلیس آن کنتا بے ہیبت آن لنگائی کرسا پدی ہنا۔ گھڈا ٹی ہنگ آن پد کنتا افس کہ چرت اٹ ہنا کہ فڈلر اودے ہندا افس زیات دوست بسکہ۔ فڈلر تینا مون آن پڑوہ ء اینک کریسس۔ ہرانا مطلب دا نس کہ او کنتا غاپت کریکہ۔ دامسہ پرتیٹی، ہر اتم او خلق آن ہر فنگا سس، اودے اولیکو وار درک لگا کہ او داڑے کس اسے تو پہہ مننگ ء۔

پنجاؤ پمچمیکو بشخ

اوکان پدکیمہی دے اسکان باغ اٹ کاریم ناوخت آکنتنا تینا است اٹ پاریکہ کہ او فڈلر ۽ امرچچ پہہ مننگ کنتے، و سواف پین انس اونا بابت تپک۔ او پک نس کہ پیرانگا مالی ہم تینا اصل دروشم ۽ ڈکانے، و اودے بیل انا بارواٹ ہم انت سما؟ حالانکہ ہرٹوم آک ہرڈے ہیبت و گپ کیرہ، و ارغ کنگ ناوخت آو کنتنا نا ہیبت آتے بھاز سکوت اٹ خف توریکہ، و لے اوکل چنکو منکو ہیبت مسرہ۔ اونا گمان دُن ہم ہنا کہ وخت وخت بیل و پیرانگا مالی ہیبت آتانا نام اٹ اسہ ہیبت اسے نا اشارہ ترسا انانگت چپ مسرہ۔ او ہرٹوم آک اسہن ہم ہز کریرہ۔ و لے اونا مون آبھاز ہز کریرہ۔ کنتنا ہرٹوم آتے چاہنگ نامتا ماری کنگ کن تینا است ۽ بسفہ۔ ایلو اوڈ ہی ٹی او پیرانگا مالی آن خاص مننگی وڑاٹ مون پھ مون سوچ کرے ”دایٹی رولر دیراس تے پارہ؟“

”ہمو بدحال آپرنلیک ہرا مچ زنداسہ نیگر اسے نا ہم خواجہ مننگ کپس۔“ مالی خاراٹ پارے ”ورجنینا نا سڑک آتیا گشت انا متکن آکانود ۽، ہرانا ملک اٹ خواجہ ناموکل آن بیدس پیری کنگ آخننگو ک نیگر ۽ ہلیرہ، لٹ ایترہ و جیل آراہی کنگ کیرہ۔ دا کاریم کن نیز گار آپرنگی تے کرا غاہلنگ۔ انتے کہ اوفا جند ۽ مفاک، ہندا سوب آن اوفاک پین تانیگر آتے ہلیرہ و بیداد کرسا خوش مریرہ۔ دا ہیبت انا ویدن دادے کہ غٹ پرنلیک مرک آن بھاز خلیرہ و او فٹے مدام خلیس مریک کہ زوک آنیگر آک یاغی مننگ نا سازش کنگ اٹی ۽، دایٹی رولر آک ہر شکبر آنیگر ۽ ہلسا اونا زبیفہ و چناتا مون آودے لوچ کیرہ و اودے خلنگ و کاو کو آن دنگ آن چس ہلیرہ۔“

پیرانگا مالی کنتنا نا بنگ و است خواہی آن بھاز خوش نسکہ، ہندا سوب آن او ہیبت ۽ مونی درے۔ ”ننا خواجہ دا وڑاف، ہندا سوب آن اوکس ۽ اور سیر، تختے، اوخواپک کہ کس اس اونا نیگر آتے غلے۔ اونیگر آتے پارینے کہ تینا کاریم تے تینٹ جوانی اٹ کیر۔ ہرا وڑ کہ کاریم بریک، ہندن کبو، و لے بے وڑی کپبو۔ ہرا بے وڑی کرے اودے دے ٹک و دے کبہلنگ ۽ خنگ نصیب مفاک۔“

کنتنا است اٹ پارے کہ سماف دا ہرا کاندو آک ۽؟ پیرانگا مالی ہیبت ۽ برج اتھا ”سوب دادے کہ سور دریاب آن اپیارانگلیڈ آن داڑے بنگک آن مُست ہم خواجہ اسہ ہزگار ۽ خاہوت اسے آن نس، والرخاہوت بنا غان ہندن ۽، دُکھ دا پوسکن آ خواجہ خاک مننگ نا متاماری کنتگ ۽۔ داڑے گیشتری خواجہ خاک ہمودو ہرافنتون اراگدست ہم ڈغارف، ووفک ہوفتیا اسہ ارا نیگر آن کاو لو آن دروک ۽ کاریم ہلیرہ وشونہال مننگ نا متاماری کیرہ۔“

”داڑے گیشتری ڈغارتیا مے تا کچ بھازاف، بھاززیات مرے ہم پنچ کشش نیگر۔ خواجہ تون بیست ۽، ہرا بھاز گیشتر ۽۔ ای بنگک کہ ہر مسٹ آن ارا پرنگی ۽ جندانا مے اف۔ پنجا ساد مے تیا تالان بھلو ڈغار اس دریاب نا دا پار اپیار، لوزی آنا، مس پی وایلا با ماغان بیس جار جیا وسویلی کیر ولایتینا کرک آتا خرک آٹو، ہراڑے ڈغار بھرم ایٹک، واڑے ساہ انا کشار مریک۔

”ناوئی آخس مرو؟“ کنتنا نیام تہما۔

مالی اودے خوڑت ہرا و پارے ”ہونخس آن بھاززیات، ہرا خس کہ نی وایلو فک تکرہ۔“ ولدازرس چڑت اٹ ہنا و پارے ”ای چنک نٹہ، ہرا تم بنگک کہ ریڈ انڈین آتون جنگ بنا کرینے۔“

اوساہت اسے کن کاٹم ۽ شیف کرے ولد اکنتنا نا کٹہ آہر اواسہ افریقی باگل اس خلک ”آہ، یاہ، تیر، امباب، بوواہ...“ کنتنا باہوتر مس۔ ”کی لے زی دے نک او لے مانلن دینک او لے آہ واہ نی...“ پیرانگا چٹ چپ کرے ولد پارے ”کنا لمہ دا باگل ۽ خلکک، پارہ کہ او دادے تینا لمہ غان بنگسس، ہرا نے آنبار افریقہ غان بسو سس، نی مکہ دا توراتیان اونا قبیلہ نا کساس ۽ کنتگ کیسے؟“

”دا تو سریرے قبیلہ نا بولی آنبار ۽، کنے دالوز آتا مطلب تو بنگک۔ ای دالوز آتے اسہ سریرے سے آن ہمو آغوت آہنگسٹ، ہرا ٹی کنے داڑسکان ایسر۔“

پیرانگا مالی چٹ ہز کرسا چارما کٹہ ہرا و پارے ”داڑے دا باگل ۽ خلنگ نا موکل اف۔ بھاز آ نیگر آک خواجہ ۽ پارہ۔ پرنلیک نیگر آتا باغان افریقہ نا بابت اسہ لوز اس ہم سنگنگ کیسہ۔“

کنتنا نا ہیبت باٹی نس کہ پیرانگا مالی اسل پک ۽ کہ گیمیا ناس نس و جولوف چین آن تعلقہ ارسک، ہرا نا مرغن ۽ بامس، چپت ۽ جوڑ، و بھاز مون انگا رنگ اودے ایلو فتیان جتا کریکہ۔ ولے اونا ہندا ہیبت اتون کنتنا چچ پاپنگ نا فیصلہ کرے۔ گرا اوسر حال ۽ بدل کرے وسوج کرے کہ پیرانگا ہرا جاگہ ناسے، و ہرا اوڑ داڑے سرمس؟ پیرانگا دمستی ورندی متنو، ولد پارے ”ہرا نیگر آک کنے آنبار خواری کاٹہ، ووفک بھاز ہیل کیرہ۔“ او ہز کروک

وڑاٹ کنتنا غاہر اکس پائے فیصلہ کنتنگ ۽ کہ ہیبت ۽ موٹی دے یاد پ۔ ای اسہ وخت اسے ٹی جوان ۽ بندغ اس نسہ، ای آہن ناہولن آسئ ۽ گوڈ آتخسا دوتل کریٹہ، و خولم ناہرا گونی خچر ۽ گوڈ خلفیکہ، اودے بھاز آسانی اٹ ہر فیٹہ، یا اسہ ورناء بندغ اسے اونا مٹھ اٹ ہلسا راستیکو ڈواٹ بڑرا ہر فیٹہ۔ ولد اسہ دے کنا خواجہ کنتے بھاز لٹ تیس کہ ای کاوٹو آن ہنٹ، وزرس پیسہ ترسا دا خواجہ غاہرا کرے۔“ او آڑ سندہ اس کشا۔ ”داسہ ای نزور مسٹ، و زندانا ایلودے تے آرام اٹ گدریفنگ خواوہ۔“

اونا ختک کنتنا ناروشم ۽ شیف آن بڑز کریر، ”کنتے سماف کہ ہراکان داڑے بسٹ، و دآخس بے کار ہم افٹ، ہراخس کہ خنتگوہ۔ و لے خواجہ کنتے داسوب آن بہا کپک کہ اونا خیال کنتے کس اس ہلپک۔... ای نے باغ اٹی کاریم کنتنگ آخنٹ، نی خواس تو ای نا دوسکی ۽ کنتنگ کیوہ۔ و لے زیات آغا۔ کنتے آن بھاز خواری مفک۔“ اومو بجا ۽ مون اسے تون پارے۔

کنتنا پیرانگامالی نامنت ۽ ہر فے و اودے باور کر فے کہ اوتنیا کاریم ۽ سنہالنگ کیک، زرہ سے آن پداو بش مس بس۔

اودے پیرانگاڑکن زیات ارمان بتو۔ اومینٹ ہم بھاز خواری کاٹا سس، و لے نا اومیت مروک آتے او داسکان ہم جوان تکتو کہ۔

پگہ غا و بیل اتون ہیبت کنتنگ نا فیصلہ کرے۔ انتے کہ خواجہ والر اونا است پسند آسرحال نسکہ۔ گڑا کنتنا ہندا نا ہیبت ۽ سرفسا سوج کرے کہ خواجہ برام انتے کپک؟

”برام تو کریس... پریسلاتون، ہوسال ہراسال ای داڑے بسوسٹ۔ بھاز دوست بسکہ او۔ بھاز چنکو ونازرک اوس نس، اولیکو چنانا ودی مننگ آاوکزیت کرے۔ ولد اچنا ہم دنیا ۽ الا۔ بھاز بد ۽ وخت اس نسکہ او۔ مالک مدامی کن بدل مس۔ کاریم، کاریم کاریم، و بس کاریم۔ ہندن لگا کہ کہ اوتینا ساہ غان یج ہر فیٹس۔ اوٹران کس اسے نا ڈکھیائی و نا جوڑی سلنگ متو کہ۔ پیرانگا فڈلر آنبارانگا تے کن انت کہ او نا جوڑ آپشی تے کن ہم حالکار آن کاہک۔ است آنا بریک نہ، ہر اتم نے داڑے ایسر؟ نانت انا حالیت ۽ خنتنگ آن اوگونک مسوس۔ ہندا سوب آن تو او نے تینا ایلم آن بہاٹ ہلک۔“

کنتنا چپ چپانی اٹ خف تورسا ہنا۔ اودے درک لگا کہ اودے نئے ہیرہ حبشی تا جوزہ و احساس آتینان معلومداری مننگ ۽، بلکن اودے داہم ساتمنگ ۽ کہ پرنگی تیا ہم ڈکھیائی بریک، حالانکہ اوقتا لس رویہ بشختنگ متو کہ، اونا است خواہس کہ و خ کہ پرنگی تا بولی ٹی ہیبت کنتنگ کرو سس و بیل ۽ ہموغٹ ہیبت آتے پاننگ

کروسس و تینا بلہ نیو بولو تو آن بنوک آہو مار انا کسہ ۽ بنفننگ کروسس ہرا ترگ اٹ گٹ واگو نا کمک نا
 کوشست ۽ کریسس، ہمو کسہ مدام دالوز آتیا چٹا کہ ”دنیا ٹی گیشتری جوانی تابدل گندنی ٹی رسیننگ۔“
 اُرا نایات آتیاں اونا است آبس کہ او بھاز وخت آن بیل ۽ گڑ اس پاننگ خواہسکہ، ودا ہمو ہیبت اکن اسل
 گیگی ۽ وخت اس نسکہ۔ او گمراٹ پارے کہ ”نی زیات مون مفننگ آن پدہم کم وود مندکا نیا ٹی تینا بارزینا
 اُس۔“

اودے تینا سفت ناورندی کن زیات ہروئی تمتو۔

”امر آخی ۽ ہیبت کیسہ؟“ بیل بیزاری اٹ پارے ”سما اف دا پرنگیک نم افریقی تے کشتی تیٹی ہراکان
 ہراکان پُر کیرہ داڑے اتیرہ۔“

پنجاوششمیکو بشخ

بروک آٹو بیل کنتا تون چچ ہیئت کتو۔ دا ہد اسکان کہ باغ انا سوزی تا کٹور ۽ اومینٹ پر کر یکہ و اراغا دریکہ۔ ولے اسہ یک شنبے سے ناسہب اتون او ہر بشی وڑاٹ ددینگسا باغ اٹی بس و پارے ”اسل داسہ شیرف خواجہ ۽ پارینے کہ قطب اٹی بوستن پنی آجا کہ ٹی جنگ مننگ اٹی ۽۔ سور دریاب آن اپیار آن خلوک خراج نا برخلاف پرنلیک خاراٹ بسنو۔ خواجہ مینٹ ہم فریشان نسکہ، اولو تھرتون بگھی ٹی تینا کاؤٹی نانشست آ ہناتے۔۔۔“

نن نارغ آن پدغٹ فڈلرنا گھڈ انا داپار اپیار اونا مالی ناسلاہ ۽ بنگ کن چچ مسر۔
 ”دانت مننگ ۽؟“ اسٹ اس سوچ کرے۔

تومالی ہراغٹ آن وئی اٹ بھلن نسکہ، ورندی تس ”ہر قطب آن ننے اسکان سر مروک آہر حوال متکن
 مریک بریک۔“

”ای بنگٹ کہ اسل تیز ہنوک آہلی تا ملک اٹ ہم بوستن آن ورجینیا اسکان حوال رسینگ اٹ چچ مف وہ دے لگک۔“ فڈلر پارے۔ تہار مروک آن اٹی خواجہ نا بگھی پدی بس۔ ولو تھرتون حوال آتے تننگ کن ددینگسا بس۔ ”ایڑے پاریرہ کہ اسہ نن اس مخلوق خراج آتا برخلاف ہندا خس خاراٹ بس کہ اوفک شاہی سپاہی تیا جلیو کریر۔ ورندی ٹی سپاہیک سم کاری کریر، ہراڑان اسہ نیگر اس پن تے کرس پس اٹکس خلنگا نے، ہرادے شہید بوستن، ناپن تننگا نے۔“

اوکان پدمنہ دے اسکان ہندا سر حال آگپ و تران مسکہ۔ کنتا حیران نسکہ کہ غٹ پرنلیک و حبشیک
 دانس مرمروک آ واقعہ غاتا انتے چرت ۽ خلیرہ؟

اسہ دے اس ہم ڈن الو کہ کہ ارامسہ مے باپاڑ کر سا اسہ پوسکن ۽ ہوکا سے آہیئت کیس، یا یلو کڈ آلو تھرتون ہم
 پدیرسہ حوال آتے اتسا ہنا کہ۔ اونا معلومداری تا کمکار یا تو ارا نا نوکر آک نسرہ، یا ایلو ڈیور آک ہرافنتون او

خواجہ تون اور سفر نا وخت آملا کہ۔ اونا خواجہ ہر اتم پین جاگہ اس ناجوڑ اسے نا جانپرسی یا بھلو اراسیٹی ایلو خواجہ غاتون نیوا انگلیڈ نا واقعہ غاتیا ہیبت وگپ کر یکہ تو او بھاز سکوت اٹ او فتنے است آتخاکہ۔

”پرنگی تاجچ ۽ ہیبت اس ویدن سلپک۔“ فڈلر کنتا ۽ پارے ”اونیگر آتا خرک آرہینگرہ، کاریم اس کیرہ، نئے دانگ اینگ کارہ۔ ارغ نا وخت آیا ہیبت وگپ نا وخت آاسہ نہ اسہ آخ خننگلوک نیگر مسڑ اس خدمت آسلوک مریک، واسہ اسہ لوز ۽ است آتخک، وخت وخت اس پرنگیک خلیس ناسوب آن لوز آتے ہجہ اٹ پارہ، ولے ارائی نیگر ہیبت وگپ ناہر حرف ۽ اسہ ہندن ۽ نیگر اسے آسر کیک، ہرادا حرف آتے دوارہ لوز آتا دروشم مننگ کے، کنا مطلب دادے کہ خاچنگ آن مُست پرنگی تاہر ہیبت نیگر آتسکان سرمریک۔“

کل سرجز آتا بناغان سیٹل انا بنا اسکان قطب آن بروک آحوال آک کرار کرار آسر مرسا کیرہ، وخت گدرینگسا کیک۔ ولدا لوٹھر پارے کہ ”بیرہ خراج ہم پرنگی تاویل اف، بلکن کبھی کاؤنٹی میٹی نیگر آتا کچ پرنگی تیان دوکچ منے۔ اوفک پُجرت اٹ ہننا نو کہ دُن مف کہ سور دریاہ آن ایپارنا بادشاہ دانیگر آتے پرنگی تاہر خلاف جنگ اکن آجوتی ناسلہ خلپ۔“

لوٹھر بنوک آتے ہبکہ کروک آ ”اوہ“ انا چٹنگ کن ہرا، ”راستی تو دادے کہ“ او ہیبت ۽ مونی درے ”دا حوال ہم ارے کہ پرنگیک ہندا خس خلوک ۽ کہ نکان درگ ۽ کلف کیرہ خاچرہ، اُرا نا نیگر آتا ساڑی گری ٹی ٹس ٹس اٹ ہیبت کیرہ۔“

کنتا کبھی ہفتہ اسکان نن درست شوگیر کرسا ”آجوتی“ نا بابت پُجرت اٹ ہنا کہ۔ اونا خرک آ آجوتی خواجہ سے آن بیدس رہینگ، تینا منشا اٹ و ہرانگ است خواہے ہنگ نا پن نسکہ۔ ولے دا ہیبت آودے ملنڈ بس کہ پرنگیک سور دریاہ آن ایپار آن حبشی تے مے جوڑ کرسا بیگار کن اتیر، ولدا آجو کیر۔ دُن اسل مننگ کپک۔ کرسس آن منہ دے مُست خواجہ والرنا منہ تینائی اوڑتون ملنگ کن بسر۔ اونا حبشی کوچوان، خراس نارہی آبوڑچی خانہ ٹی پڈ ۽ ولفنگ نا وخت آپوسکن آحوال آتے بننے ”حوال اسے کہ جاجیا (جارجیا۔ بدلکار) اٹی پرنگیک جارج لنیل پپٹس پنی ۽ ہشی سے سوانا دریاہ نا علاقہ ٹی نیگر آتے تبلیغ کنگ نالیسن جاری کرینو۔ پارہ کہ اوسوانا ٹی افریقی پپٹس چرچ اس جوڑ کنگ نا پڑو کرینے... نیگر آتا چرچ اس جوڑ مننگ نا اولیکو وار بنگلن...“

بیل پارے ”ای تو درجینیا نا علاقہ پیٹرس برگ اٹی ہم ہندن ۽ اسہ گرجاسے نا حوال ۽ ہنگٹ، ولے نی قطب اٹی پرنگی تا فریشانی نابارواٹ گڑاس بنگلس؟“

”او، پارہ کہ فلاڈیلفیا ٹی پرنگی تا بھاز بھلو و اہم ۽ جلسہ اس منے، ہرادے اوفک اولیکو برا عظمی کانگریس،“

بیل ورنڈی تیس کہ اوہم دانا بابت بگنے۔ اصل اٹ اودا حوالہ ۽ بھاز خواری اٹ خواجہ والرنا ورجینیا گیزٹ اٹی خواناسس۔ ولد اودا حوالہ ۽ پیرانگامالی و فڈلر ۽ تسو سس۔ انتے کہ بیرہ ہمو فک بیل انا نوشت وخوان نالائخی تیان معلومدارسہ۔ ولے کنتا ۽ بیل انا دالائخی ناسما آلوکہ۔ راست تو داس کہ اودے چپ سلنگ وخت انازی آ ہیئت جوڈ کنتگ ناچم بھاز بسکہ۔ ولے مننگ کیک اودے درک مف کہ اگہ خواجہ ۽ دا ہیئت انا زرس ہم گمان لگا تو اوبیل ۽ ہمو وخت آمونی بہا کیک۔

بروک آسال یعنی 1775ء نا بناٹی فلاڈیلفیا غان پین ہیج ۽ پیشرفت اسے نا حوالہ بتو، ولے کنتا ۽ داکان ایکان نابنگ آتین کساس مس کہ پرنگیک وسوردریاب آن اپیارنا جاگہ انگلیڈ نبادشاہ نانیام اٹ جھیرہ و دنگ اٹی، اسہ پیٹرک کسبی پنی ۽ خواجہ اسے نادا ہیئت بھاز پنی مننگ نس کہ ”کنے آجونی ایتو یا خلبو۔“ کنتا ۽ دا ہیئت دوست بس۔ ولے دا ہیئت ۽ پہہ متو کہ پرنگیک دانعرہ ۽ انتے خلنگ اٹی تسرہ؟ ایہن تو اوفک آجو خنزگارہ۔

تو اسے ٹی دا حوالہ ہم بس کہ ارا پرگی، ولیم ڈیوس و پال ریورے، ہلی تیا اسٹ اسے دا حوالہ ۽ مننگ کن بسنو، کہ بادشاہ ناسپاہیک کنکارڈ پنی ۽ جاگہ اس کوڑی کروک توفک و سُم تا بھس کنگ کن پیشگامی کنگ اٹی ۽۔ زرہ سے آن پد ہندادے آداسما تما کہ ”لیکسنگٹن“ اٹی جھلو جنگ اسے ٹی منہ بندغ اسے نابدل اٹ دوستد آن زیات سپاہی نا کاٹمک ہنانو۔ اسٹ ارادے آن پد دا ہوکا ہم مس کہ ”بنگر ہیل“ اٹی اسہ ہزار آن زیات سپاہی جنگ انا پڑ آخلنگانو۔ لوٹھر پارے کہ پرنگیک پارہ کہ شاہی سپاہیک دترتے ڈکنگ کن خمیس ۽ کوٹ بیہرہ۔ دا حوالہ ہم بس کہ دا جنگ اٹی حبشیک ہم پرگی ستون ہم کوپہ جنگ کنگ اٹی ۽۔ مخلوق پاریکہ کہ ورجینیا نا خواجہ غاک تینا مے تیان بے پت مننگ اٹی، دا ہداسکان کہ اوفک بے کچ متکن آ مے تیا ہم شکبر ۽۔

لوٹھر حوالہ رسیفنگ نابابت تینا ہیئت نا بھاز چس ۽ ہلککہ۔ جون اٹی ہرتم اودورہ غان پدی بس تو پوسکن آ حوالہ آتے کن غٹ بے جاراتی اٹ اونا کسر آہر وک تسرہ ”جارج واشنگٹن پنی ۽ اسہ خواجہ سے فوج انا سروک جوڈ کننگا نے۔“ لوٹھر پارے ”اسہ نیگر اسے نا پاننگ نارداٹ جارج واشنگٹن بھاز جھلوڈ غارو بے کچ مے تا خواجہ ۽۔“ او پارے کہ نیوا انگلیڈ نامے تے بادشاہ نا خمیس آ کوٹ والا متون جنگ کنگ کن آجونی تننگا سس۔“

”کنے سانس“ فڈلر پارے ”نیگر آتے کہنگ کن دا جنگ اٹی المی گر کننگ۔ ہراوڈ فرنج انڈین جنگ اٹی مسو سس، ہندن کہ جنگ ایسر مس، پرنگیک تینا کوڑی تے دوٹی کرسا نیگر آتیا و لاداسنگ ۽ تا شروع کیرہ۔“

”مننگ کیک دن مف“ لوٹھر پارے۔ ہنگنن کوایکرز (Quakers) پاننگوک آمنہ پرنگی فلاڈیلفیاٹی ایٹنی سلیوری سوسائٹی (Anti Slavery Society) اس جوڑ کرینو، کنا خیال ء کہ منہ پرنگی نیگر آتا مے مننگ ء منپسہ۔“

”ای ہم“ فڈلر اوارتما۔

بیل ہم گیشتری تہہ انا حوال آتے اوفتسکان سر کر یکہ، ہر اتم کہ خواجہ مہمان تابنگ آو فنتے پیشن دننگ و درگہ ء بندکننگ کن پاریکہ تو اوکلیت ناٹنگ آخف ء تحسا اوقتا ہیئت آتے بتلگہ۔ ”خواجہ ء سماف کہ اودے، اونا لمہ غان زیات چاوه۔“ اوخرین ء وڈر اسیٹ پارے۔

”اینو بند کٹھی ٹی انت ہیئت مسنے؟“ فڈلر بے جاراتی اٹ سوج کرے۔

”خواجہ پاریکہ کہ انگریز آتا برخلاف جنگ آن بیس پین ہچ ء کسر اس اف۔ کنے لگک کہ آغوٹ آتے پر کرسا سپاہی تے دانگ راہی کننگ انگ ء۔ اونا پاننگ نس کہ بیرہ ورجینیا ٹی ارا لکھ مے ء، وغٹ آن زیات بھلا فریشانی دادے کہ دن مف کہ انگریز آک دا حبشی تے نن پرنگی تا برخلاف بش کپس۔ خواجہ پاریکہ کہ اوفک ہم غٹ آنبار بادشاہ ناوفا دار ء، و لے داخراج سگ آن پیشن ء۔“

”جنزل واشکلٹن پین نیگرفوج بھرتی کننگ آرکھ خلکنے۔“ لوٹھر پارے ”و لے منہ قطنی آجونیگر آتا پاننگ ء کہ اوفک ہم دا ملک انا بشخ ء، و جنگ اٹی اوار مننگ خوارہ۔“

”اوفنتے داوار خواہی المی رسیننگ، منہ پین پرنگی اس پین کہیر۔“ فڈلر پارے ”ہبلہ غانیگر آک۔“

و لے ارا ہفتہ غان پد حوال بس او داٹران ہم بھلن نس۔ ورجینیا ناشاہی ورنر لارڈون مور ہومے تے آجو کننگ نا پڑو کرے ہرا انگریز فوج انا کنڈ آن جنگی آغوٹ آہننگ کن سنبرینگوک ء۔

”خواجہ بھاز فریشان ء۔“ بیل حوال نس۔ ”مہمانی آبروک آ بندغ آتا پاننگ نارداٹ شکبر مے تے جولان کننگ یا زندان اٹ بندکننگ نا ہیئت آک مننگ اٹی ء۔ وداٹتون اوار لارڈون مور ء برمتہ کننگ و پاہو مننگ نا ہم ڈٹ وڈول جوڑ مننگ اٹی ء۔“

کنتا نا زمواری میٹی ڈاگرینگوک و زیزارینگوک خواجہ غاتا ہلی تے دیر بے کننگ اوار نس، ہرا اونا باغڑینگوک خواجہ والر تون اوڑدہی کن بسرہ۔ کنتا پارے کہ نئے بیرہ ہلیک بھلو پندخلنگ نا سوب آن خید اٹ اسٹ مریرہ، بلکن منہ خواجہ اس تو تینا بگھی تے نیٹ چلیفرہ، بریرہ۔ ہنداقتیان اسٹ اس خواجہ نا ایلیم ”جان والر“ ہم ارے، داہمونسکہ ہرا ہشت سال مُست کنتا ء آغوٹ آن ڈنگ آن پد بہاٹ ہلکلاس۔

دائس وخت تدینگ آن پدہم کنٹنا دا بدانگا مون ۽ دمستی درست کرے۔ ولے اوکنٹنا ۽ درست کتو واونا
دوٹی لغام ۽ تس و تھٹی ہنا۔

دائس حیران مہ۔“ فڈلر پارے ”داوڑ انگا بندرغ آک نیگر آتون حال حوال کپسہ۔ خاص وڈاٹ کہ او نے
درست ہم کپ۔“

اوکان پدمنہ ہفتہ اسکان بیل خواجہ ومہمان تاہیت آتے بنسا پارسا کرے کہ او فک کل بھاز خلوک و خاراٹی
۽، اٹنے کہ جار جیا، ساو تھ کیر ولائنا وورجینیاٹی ہزار آمیک تینا خواجہ غاتے السابے ڈرک لاڈن مور تون ہم کو پہ
مننگ اٹی ۽۔ منٹ اسے ناپاننگ نس کہ او فک ہنگنو کہ گیشتری نزوک آے تامون قطب ناکنڈ آمریک، غنٹ
پرنلیک داہیت آاسٹ نسر کہ او فک بایدے نہار انگا کچک آتا رڈنگ ۽ ودفر۔

اسدے خواجہ والربیل ۽ تینا کوٹھی ٹی ہنگا، وورجینیا گیزٹ اٹی نشان خلوک بشخ ۽ ارادار کرار کرار ولے بھلو
توار اسے ٹی خوانا، و بیل ۽ اخبار ۽ ترسا پرمان کرے کہ او تینا ایلو مے تے نشان ایتے تے۔ بیل پرمان ناوڑ
کرے۔ ایلو فتا ہم رد عمل ہندن نس، ہراونا نسکہ۔ یعنی خلیس کم، خازریات۔ ”اے نیگر آک! تینے بھسکاری ناکنڈ
آدپہو، نن کن کچ ۽ خواری اس اف، ولے نن اننگ آن نم الی خوار میرے۔“

اخبار ۽ پدی مننگ آن مُست بیل تینا کیمین اٹی معلومداری تے کن بھاز آپین حوال آتے ہم بھجکی کر سا
خوانا۔ دفتیٹی مے تا آہبت و گمانی بغاوت آتا حوال آک ہم نسر۔ اوکان پد مالک ارغ آن مُست اخبار ۽ پدی
مننگ آودے بھاز بے واک پارے۔ و بیل ہوغسا اوڑان بشخنداری خواہس۔ بھاز روت اودے اسے پین کلہو
اس ترسا راہی کننگا۔ داوار حوال دائس کہ ورجینیا ناہاؤس آف بر جسنر ناہموغٹ نیگر و مے تے کن پاہونا سزانا پڑو
کننگا سس، ہرافک اسے نہ اسے وڈا سیٹ بغاوت یا بے چیٹی تا سازش آتا زموار نسرہ، اوکان بیدس داہم کہ
اوتے گر جانا ہم موکل مننگکپ۔

”دانا مطلب انت ۽“ اسے مے اس سوچ کرے توفڈلر پارے ”یعنی اگہ نم کاٹم ہر فتگ نا کوشست کریرے تو
پرنلیک نما کسفننگ نا وخت آپادری ۽ ہم ہنگلپسہ۔“

لوختر جاگہ اسے آن بنگ کہ منہ پرنگی ہرا فتے ٹوریز (Tories) پاریرہ و منٹ اس ہرا فتے ”سکاچ مین“
(Scotchman) پاریرہ، انگریز آتون اوار مننگ نسرہ۔ ”وشیرف نا نیگر کئے پارے کہ لارڈن مور دریا ب نا
رہی انا کل ڈغار تے بھس کرینے۔ بھلا اراتے ہشنگ اٹی ۽، و نیگر آتے پاننگ اٹی ۽ کہ اگہ او فک اوڑتون تفر تو او
اوتے آجو کیک۔“ لوختر پارے کہ یارک ٹاؤن و ایلو شار تیٹی اگہ نیگر اس نکان پیش تھے تو اودے کوڑہ

خلیبرہ وزندان آراہی کیرہ۔

داسال کرسمس اسے لوز اسے آن زیات بچ اس ہم اف۔ حوال بس کہ لارڈ ڈن موریتینا آغوٹ تون نارفوک آ راہی مسے، او اسے گھنٹہ سے ٹی شارء خورک کنگنگ نا حکم تس، ولدا اونا توپ آتا گولہ باری بنا کرے، و وار اتون نارفوک نا بھلو بٹخ اس ہس تا گواچی مس۔ بیل حوال تس کہ ایلو بٹخ اٹی دیر وکن خورنا کتی مسے، و شار اٹی ایل انا دین تالان مسے۔ ہراٹان ہند افس بندغ کسکر کہ ہیمپٹن دریاب روڈ لاش تیان پرمس، ہرافک چولی تا مکک اٹ کرک آسبرہ۔ ”دا ہم بنگنن کہ اوفک دافتے ریک و ریڈ آٹیٹی کھڈ کنگنگ اٹی ء۔“ لو تھر پارے ”و بھاز آیین و خلیس نا گواچی نیگر آک انگریز آغوٹ آتیا ٹو۔“

دا خلیفوک آ واقعہ غایتیا سفسنا کنتا نا گمان ہنا کہ دا غٹ ویل آک بے مسخت افس۔ دافنا پداٹ پک ء کہ اللہ نا حکمت اس ارے۔ حبشی و پرنگی متون انت اس کہ مننگ نس ہندا ٹی اللہ نارضائس۔

1779ء نا بنا ٹی کنتا و ایلو فک بنگر کہ انگلینڈ آن اسے کورن والس پنی ء جنزل اس آغوٹ آٹیٹی ملاح و فوجی پُر کرے ایس، او یارک دریاب آن چینگ نا کوشست کرے، و لے سور دریابی طوفان آغوٹ آتے تارتار کرے۔ ولدا اوفک بنگر کہ اسے پین کانٹی نیٹل کانگریس اس مس، ہراٹی ورجینیا نا اس نا بھلو کچ اس انگریز آتیا پور و جتائی نا تحریک اس پیش کرے۔ ولدا اراٹو چنکا چنکا حوال آتیا پد لو تھر دا حوال ء ایس کہ 4 جولائی آسے پین دیوان اس مس، ہراٹی ”غٹ پرنگیک بھلو بھلو کتبہ ہر فیسر، ہرافتیا آجوتی نا پڑ و نسکہ۔ ای بنگنٹ کہ خواجہ جان بین کاک نا پین ہند افس بھلن نوشتہ نسکہ کہ بادشاہ ہم اسل بے خواری آن دادے خنک۔“

ایلو وار شار آن پدی بنگ آ لو تھر ہاٹی مور اٹی بنوک واقعہ غاتے پارے کہ ہرا وڑ بادشاہ نا بندغ نا کچ ء بنگ اس جوڑ کر سا گلی تیٹی گر تنزگا، و ولدا ”غدار، غدار“ نا نعرہ خلسا پرنگیک اودے خاطر تسر۔ رچمنڈ اٹی پرنگیک برانزی جلوس کشار، اسے ایلو نا پین آجا جوڑی نا جام کنگر، و بڑ زائی سم کاری کریر۔ پیرانگا مالی خلوک ء وڑ اسیدٹ مے تے پارے کہ ”نیگر آتے بچ اس دو بنگ، داڑے و انگلینڈ اٹی بچ ء فرق اس اف۔ دا کل پرنگی ء۔“

باسنی تا اخیر اٹی بیل مے تے بس پارے کہ او اسے مہمان اسے آن بنگنے کہ ہاؤس آف برجسز اسے کانود اس

ٹھہیفینے ہرانا رداٹ اونیگر آتے ڈھو لچی، سر پیر، و مو برتخنگ کیک۔“

”دامو برانت اس مریک۔“ اسے مزور اس سوچ کرے۔

”دانا مطلب دادے کہ مون اٹ مرو خنگ۔“ فڈ لرو رندی تس۔

بھاز روت لو تھر اسے جم و جوشی ء حوال اس ایس، کہ ورجینیا ٹی بھاز بھلو جنگ اس مننگ اٹی ء، ہراٹی ہر توم

آکنڈ آن میک جنگ کنگنٹ اٹی ۽۔ سد آتا کچ اٹ خمیسن کوٹی وٹوری تاسم کاری ناوخت آنوآباد پرنگی واوقنا حبشی تاسا ۽ چنکو پڑک اس اسہ پول اسیٹ گٹ مس۔ ولے بلی فوراپنی ۽ مے سپاہی اس پول انا پاٹ تے ماس آن کشا، ہرانا سوب آن انگریز فوج ۽ اول سلوئی، ولدا پدی ہنوتی تما۔ داوڑ نوآباد یاتی فوج ۽ بچنگ ناوارسیگا۔

”پول ۽ کشا“، اوتو جاتی اسہ زوراک ۽ نیگر اس مروء۔“ مالی پارے۔

ہر اتم 1778ء اٹی نوآبادی تا تمک کن فرانسسیک جنگ اٹی اوار تمار، توبیل حوال تیس کہ ریاست آک پدیرسہ مے تے دا قول آفوج اٹی اوار مننگ ناسلہ خلنگ اٹی ۽ کہ جنگ آن پداوفتے آجو کنگنگ۔ ”داسہ بیرہ ارار ریاست سلینسو ہرافک نیگر آتے چچ گہس جنگ اٹ اوار کنگنگ خواپسہ۔ اوفاک سویلی کیرولانا و جارجیا ۽۔“

”داسٹ ۽ جوان ۽ ہیبت اسے، ہرادے ای اینو اسکان دا ہڑتوم آریاست آتا بابت بنگنٹ۔“ فڈلر پارے۔

کننتا ۽ مے مولدی آن بھاز بد بسکہ، ہندا سوب آن اونا خیال نس کہ پرنگی تا کنڈ آن حبشی تے توفاک مننگ آن چچ اس دو بفاک۔ اولیکو ہیبت تو داسکہ کہ پرنگی متون توفاک آک اسل بھاز نسر، وبغاوت نا کوشست آتا پدا مننگ آن بیدس پین چچ اس آلوکہ۔ ولدا اوگیرام کتویسس کہ اونا چند انا خلق اٹی طوبوب آک ہندا اوڑ انا توفاک وسم، بد کڑدار آسڑدار و بادشاہ تے تسومر، وحبشی تے حبشی متون وخلق آتے خلق آمتون جنگ تسرہ، و سرسہب مروک آک تینا بندغ آتے زمزیر بیرفسا اوفتیا بہا کریرہ۔

اسہ وار بیل خواجہ غان بنگ کہ کم وود پنچ ہزار آجو و مے حبشی جنگ اٹی اوار نسرہ۔ لوختر ہم تینا خواجہ غاتا ہم کوپہ جنگ کروک و کہوک آہی تا حوال آتے پدیرسہ اتسا کرے۔ او پارے کہ بڑز کو قطب اٹی ہندن ۽ کمپنی جوڑ مسنو، ہرافتیٹی غٹ حبشی ۽، بلکن اسہ نلا حبشی، بٹالین اس ہم ارے۔ ہرانا پن دا بکس آف امریکہ ۽۔ دا ہدا اسکان کہ اسہ کرنل اس ہم حبشی اسے۔“ لوختر پارے۔ ”اونا پن مڈل ٹن ۽۔“ اوخن تا کوک اٹ فڈلر نا کنڈ آہرا۔ ”نی گمان ہم کنگنٹ کپیسہ کہ اوانت اسے؟“

”انت مطلب؟“ فڈلر سوچ کرے۔

”مطلب دا کہ او ہم فڈلر اسے، تو گڑا ہندا ہیبت آچٹ شتیر و باگل اس مرے۔ انت پارے۔“

لوختر اسہ پوسکن ۽ شتیر اس خلنگ ۽ شروع کرے۔ ہرانا دھن آسان و بھاز گچین نسکہ۔ گڑا بھاز زوت غٹ اوڑتون اوار شتیر اٹ اوار مسر۔ ”نینیکی ڈوڈول شار آ بسے، نخر آ سوار...“ ہر اتم فڈلر فڈل خلنگ ۽ شروع کرے تو ورنامیک چاپ ودر مبشت ۽ شروع کریر۔

مئی 1781ء ٹی ڈا عجیب انکا حوال بس کہ بلی سوار خیسن کوٹ والا کہ آقا ٹامس جیفرسن نا ڈغار، ہرانا پن موٹی سیلوئسک، ۽ بھس کرینو۔ فصل آتے لتاڑ کرینو، کوڑی تے ہشانو، مال و ساہارا کہ نرار، وغٹ ہلیک مے تتون اور ہلنگانو۔ داسہ پرنلیک ورجینیا ۽ پچفنگ نامتاما ری ٹی اختہ نسرہ۔ جنرل واشنگٹن نافوج اٹی ہم حبشی ہم بھاز نسک۔ دافوج بریر مونی گام کرسا ہنا کہ۔ اکتوبر اٹی حوال بس کہ واشنگٹن و لیسفے ریٹ نا اسجائی فوج انگلینڈ نا کارن ولس آجلہو نا وخت آیارک ٹاؤن آ بھاز گولہ خسانے۔ بھاز روت ورجینیا، نیویارک، قطبی کیولائنا، میری لینڈ و ایلیوریاست آئیٹیٹی ہم جنگ انا حوال آتا بنا مس۔ مسٹمیکو ہفتہ ٹی اسہ حوال اس ہندن ۽ بس ہرادے بننگ آن میک بھاز خوش مسر۔ واوفاک دانعرہ ۽ خلسا گھڈ آتیاں پیش تمار کہ ”کارن والس سلہہ بیٹینے، جنگ چٹانے، آجوتی رسیدگانے۔“

کبھی سال آن پد مالک نامون آلبشندہ اس بسوئس۔ پد ریسہ سفر نا سوب آن لو تھر ۽ تیغ پور و کنگ نا ہم وار رسیدگتو کہ۔ او پارے ”آی ہراڑے ہراڑے ہناٹ، ہر جا گہ غانگیر آک ہم پرنگی تیا نا بخوشی نا نعرہ خلک رہ۔“ اونا پاننگ نس کہ میک تینا خاص ہیرو ”اولڈ بلی فلورا“ نا سر سہی تیاں بھاز خوش نسرہ۔ اسہ دے اس بیل غٹ مے تے ہٹگا و پارے ”خواجہ اسل داسہ کنے پارینے کہ فلاڈیلفیا ۽ ریاست ہائے متحدہ نا اولیکو دارا لخالافہ پن کننگا نے۔“ لو تھر پارے کہ ”خواجہ جیفرسن اسہ پوسکن ۽ کانو داس جوڑ کرینے، ہرانا رداٹ خواجہ غاتے تینا نیگر آتے آجو کنگ ناواک تننگا نے۔ ولے مے مخالف و قطب نا آجو نیگر آک پور و آجوتی و حق آتا خواست کنگ اٹی ۽۔“

ہر اتم جنرل واشنگٹن نومبر 1983ء ٹی فوج ۽ باقاعدہ جنگ بندی نا پرمان کرے تلس و ڈاٹ پنی ”ہفت سالہ جنگ“ ایسر مس۔ بیل پارے کہ ”خواجہ پاک داسہ امن بریک۔“ ”تا نکہ پرنلیک اریر، اسل امن بفک“، فلڈ خرینی اٹ پارے ”انتنے کہ اوفتے کشت و خون آن وڈیک بیچ اس دوست بفک“، اوتینا داپارا ایپار ساڑی بوز آتے ہرا ”کننا ہیبت ۽ است آن دبیرے، حالیبت آک مہالو آن ہم بد مریرہ... بن نیگر آتے کن۔“

کننا و پیر انکا مالی اوکان پد تولوک ہیبت کرسا ہنار۔ مالی پارے ”ہر اتم آن نی بسنس، انت آن انت مسنے۔ نا بننگ ۽ آنس وخت تدیگا؟“ کننا نا است آبتو کہ، ودا ہیبت اودے فریشان کرے۔

ہمون ہر اتم کننا گھڈ اٹی بس تو او بھاز خواری آن پد ہمورنگی آخل تے، ہرا فتنے او ہرنوک آ، تینا دلوٹی ہٹسا ہناس، دوازدہ دوازدہ کرے، خل تا ورندی نس، پرنگی تا ڈغار آودے ہندا آنس وخت تدیگا سس، ہر آنس کہ

اوجفورے ٹی گڈ ریفسیس۔ اوداسکان افریقی اس نسکہ، یا ایلوفتیا نبار نیگراس جوڑ مسؤسس؟ مگہ اواسہ زینہ اس جوڑ مسؤسس؟ گڈ یکو وار ہر اتم اوتینا باوہ ۽ خناسس، اوہم ہندا وئی اناس نسکہ۔ ولے کنتا ۽ نئے مارنس، نئے اُرائی۔ نئے خاہوت نس، نئے خلق۔ تینا بندغ آک نس، نئے تینا گل زمین۔ دا ہداسکان کہ مستین اس ہم آلوکہ، ہراڑ راستگی ناگمان مرے، وداکان وڈیک دا کہ اونا چچ ۽ آخبت اس ہم آلوکہ۔ گیمبیا اسہ گیرام مروک ۽ تیغ اسے نا وڈ نسکہ۔ مگہ اوداسکان خاچوک ۽؟ واگہ جانی ہندن ۽ تو... گڑا او وخت اس دا تیغ آن سما ہم کنتنگ کرو ۽؟

پنجا و ہفت میکو بشخ

کنتا، آجبت نابابت زیات سحفوئی تممنو۔ انتے کہ منہ دے آن پد ہندن، حوال بسہر افتیان ہڑڈ اس تالان مس۔ ہلشسا بروک بیل ددینگسا بس پارے کہ خواجہ وشیرف نانیا م اٹ بند کوٹھی ٹی اودیم اوڑد ہی منے، ہراٹی نزوک آ آراتی مزور، ہلنگانے، اتنگانے۔ و اوکوڑہ کنگنک آن پد منانے کہ اودے نرنگ ناکسر پین کس اس آخا خواجہ ناڈیور لوٹھر نشان تسنے۔

داکان مُست کہ لوٹھر نزو وسس، خواجہ وشیرف اودے گوٹار، و واقعہ ۽ پک کنگنک خواہ مسر۔ خلوک آلوتھر واقعہ نامز موماری ۽ امناکرے۔ خار آن خمیسن پیہن مروک آ خواجہ اودے خلنگ کن دو ۽ بڑا کرے ولے لوٹھر گاڑ و پراد کرسا اونا ڈو ۽ تورے و بھاز ہرے اسکان اودے خن تے غیٹ کرسا ہرا، خار آن اونا خن تینٹی خرٹینک آک بسوٹمر۔

ساہت اسے آن پد خواجہ کرار ۽ توار اسیت پارے ”شیرف صاحب! دادے دزگیر کرسا زندان کبو۔ ای مے تا بروک آنیلامی ٹی دادے بہا کیوہ۔“ اوکان پد اولوتھر ناخسکنگ ۽ گوجالسا بیدس ہیبت آن پدی ارا غابلس۔

داکان دا کساس متوبیس کہ داسہ مالک ناڈیور نامز موماری تے دیر ۽ تننگ، کہ اسہ نن اس بیل بس کنتا ۽ پارے کہ خواجہ اودے دمستی بٹنگانے۔ ہر اتم اولنگکانی کرسا بیل انارنڈاٹ راہی مس تو کس اس ہم چکار کتو۔ دُن تو اودے بٹنگ انگ نامسخت ناکساس مسو سس، ولے ولدا ہم اولخلوک نسک، گدرینگوک آشانزدہ سال اٹی او اینواسکان خواجہ غاتا مومن آہیبت کر یس، نئے بیل انادالان آن مونی ہناسس۔

ہر اتم بیل اودے دالان آن مونی تہہ انابشخ اٹی درے، تو گرو شک تروک آفرش و دیوال گیر کاغد خلوک آ بڑز انگا دیوال آتے خذنگ تون کنتا باغریگا۔ بیل اسہ بھلو پاٹی ۽ درگے سے کلیمف۔ تہہ آن خواجہ نا توار بس ”برک!“

تہٹی پترینگ آن مُست بیل اودے تہٹی پترینگ نا اشارہ کرے۔ کوٹھی نا بھلنی ۽ خذنگ تون کنتا بہکے مس۔ اوتو اسل پورو ۽ کوچہ سے نا کچ نسک۔ شاہ بلوط نا پاٹ انا پالش کروک فرش آغالی شاغوک نسک، و دیوال آتیا مصوری

ناوڑک و نہادی آگڑاک خلوک نسرہ۔ چاگڑد تون ہم گرنج بڑز کو کہولی فرنیچر نسرہ۔ دیوال آتون لچوک کتاب آتامرغن ۽ چرسرہ۔ خواجہ والرخواننگ اٹ اختہ نسرہ، او کتاب آہور ۽ تخسنا کنتا نا کنڈ آچک ۽ ہڑسا۔

”ٹوبی! کنے اسہ کو چوان اس درکار ۽، نی ہنداڑے زندتہ یفسا ورنامسس، وای پاوہ کہ نے ٹی وفاداری ہم ارے۔“ خواجہ نا بھلا بھلا خرن آخنک دن پا کنتا ۽ کیدنگ نسر۔ بیل پارے کہ نی شراب کنپیسہ، کنے داہیت دوست بس، وکنے لگک کہ نی تنیا تنیا اس۔“ خواجہ والرساہت اسے کن سلیس، تو بیل کنتا نا خوڑت ہرا، وکنتا زوت پارے ”جی خواجہ!“

”نے سماء کہ لو تھرتون انت مس؟“ خواجہ سوچ کرے ”جی!“ کنتا پارے۔ خواجہ خن تے پر نیچفسا زرس ترندی اٹ پارے ”اگہ نم ہڑتوم آک ہوش آن کاریم ہلتویرے تو ای نے و بیل ۽ ساہت اسے آن ہم مسٹ بہا کیوہ۔“

او ہڑتوم آک چپ سلوک نسر۔ خواجہ کتاب ۽ ولدا ملا ”سہی ۽، پگہ غان کن کن کو چوانی کیس۔ کنے نیو پورٹ آہنوئی ۽۔ کسر ۽ ہیل کنگ اسکان ای نارہشونی ۽ کرسا کیوہ۔“ خواجہ اسہ وار اس بیل انا کنڈ آہرا۔ ”دادے جوان ۽ پیچ ایت، و فڈلر ۽ پا کہ اوباغ اٹی ٹوبی نا جاگہ غاپین کس اسے تھے۔“

”جی خواجہ“ بیل ورندی تیس۔ و ہڑتوم آک کوٹھی آن پیش تمار۔

بیل اوڑکن پیچ ایس۔ پگہ غا کنتا فڈلر و مالی نا چاروکی ٹی کلف خلوک، استری کروک کینوس نا پینٹ و دسکی ۽ پیچ بینا۔ او بھاز گندہ خننگتو کہ، و لے لچ اٹ سخت ریڑ آنبار انگامون آٹائی اونا گمان اٹ اودے بے چیتا جوڑ کریس ”نیو پورٹ زیات مرف۔ سپاٹ سلوینیا کورٹ ہاؤس آن زرس مونی ۽۔“ مالی پارے ”و والرخاہوت نا متکن آراتیان اسٹ اسے۔“

فڈلر، ہرادے کنتا غانبار پوسکن آزمواری تننگا سس، کنتا ناداپار ایپار آن پیری کرسا اونا جاچ ۽ ہلککہ، اونا مون آخوشی تون اوار زرس ریس ہم پاش نس۔ ”داٹی پیچ ۽ شک اس اف کہ نی بھاز خاص ۽ نیگر اس مسنس۔ و لے داہیت آتینا ملی ۽ عرش آسر کیس۔“

داہنت ہمو بندرغ کن وڈیک ۽ ہیت اس نس، ہرا پرنگی تے کن اسہ کاریم اسے ہم شرف اس تھکتو کہ۔ ولدا ہم ہمو زرس خوشی، ہرا باغ انا دنگ آن پیش تمسا تالانی دوئی کنگ آن مسوسس، او بھاز زروت پوسکن آزمواری تیلٹی اختہ مرساگم مس۔

ناجوڑ اسے نا کنڈ آن بٹنگ انگ آخواجہ والردے ون انا پرغ آن بیدس کنتا ۽ ہلی تے نجغ کنگ نا پرمان

کر یکہ وڈک و منک و ول و پچڑ آ کسر تیٹی بگھی ۽ ددیفسا کنتا اودے چندی اراتیٹی دریکہ، ہر ابھار وخت کبھی میل مرسرہ۔ پرتیٹی ہر اتم کل کسرک خمیسن آمش انا مین جوڑ مسرہ ہم کنتا ہندا ترندی اٹ بگھی ۽ دریکہ۔

اسدے سہب سبائے مردان خواجہ نا ایلم ”جان“ ہئی ۽ ددیفسا ایس، وگر یٹلوک پارے کہ اونا زریفہ ۽ چنا ناخل ہر فیئہ، حالانکہ چنا ناودی مننگ آن داسکان اراٹو سلوک نسکہ۔ اونا ہئی ہندا خس دم درینگاس کہ پدی ہنگ نا وڑاٹ الوک، ہندا سوب آن کنتا ہڑتوم آخواجہ غاتے ہر فے پیش تما، و مشکل اسیدٹ گڈیکو وخت آاودنٹے اراغاسر کنگ اٹ سرسہب مس۔ داسکان کنتا نام درینگوک آہلیک دم کشتویسر کہ اواسہ پوسکن ودی مروک چنا سے نا توار ۽ بنگ۔ پدی ہنگ نا وخت آخواجہ اودے پارے کہ مسر اس ودی منے۔ ہرانا وزن پنج پاؤنڈ ۽، و پن ۽ تے این تخانو۔

داچر جوئی مچ آسال ہندن چلیتنگسا ہنا۔ ولدا اٹلی نا دین بنا کرے، ہراٹان زہمیک مچ آعلاقہ ٹی تالان سرہ۔ اوقتا کچ ہندا خس زیات نسکہ کہ خواجہ والر و کنتا غٹ اسکان سرمننگ کتوسہ۔ ہندا ہڑاٹ او ہڑتوم آک نیٹ اٹ انا گواچی مسر۔ ولے کونین کون آبھلا داروتے کنا اوفک وڑ اسیدٹ تینے پچفسا ہنار، و بھار آ بندغ آتے پچفنگ اٹ سرسہب مسر۔ کنتا نا تینا جند انا زند اسہ گڑدوم دریفوک ۽ تنغ اسٹی بدل مس۔ اسہ ہندن ۽ تنغ اس ہراٹی بھلا ارا تا دالان، بدر آکھڈی، و جولا کنوک آبوپ آتیا گڈوک آازگار و غریب آبادی تیٹی، بگھی ٹی تولوک، نا جوڑ آتا پراد و چیمانٹ (ہرافتیاں او پسی درستی راستی مسوس) بنسا، خواجہ نا پدی ہنگ نا گھنڈے غاتا انتظار آتالان نسکہ۔ گیشتری دا ہم مسکہ کہ خواجہ فارغ مننگ آن پد ارا غا ہنگ نا جاگہ غاپین نا جوڑ اسے ہنگ کن پیش تما کہ۔

ولے خواجہ مدام تنکی تیٹی ہم اختہ متوکہ۔ وخت وخت تو مچ آہفتہ چچ ۽ ایمر جنسی اس متوکہ۔ دادے تیٹی خواجہ سنگت و تینائی تتون میلنگ کن ہنا کہ۔ دادے تیٹی خاص وڑاٹ ہتم و باستی تیٹی، ہر اتم ہر کڈ آوتی سٹرا بیری، بلیک بیری و ایلو شنگ آک پھل آتیاں شپ مسرہ، و تہواٹ گچین ۽ زباد اس تالان مسکہ، تو مالک بگھی ٹی دے مون ہلسا گڈا کہ۔ سیٹ اٹی ککو آک پر پشسا پیش تمارہ تو وخت اس باڑ و تا جلب اس کسراٹ بسکہ، چا گڑاٹ وڑ وڑاٹا چک آک چڑ چڑ کریرہ۔ کسر آدے مون بلوک دوشہ اس بگھی نا توار ۽ ہنگ تون کرار آلوڈ و ہلسا رکھوک ۽ ہندا سے نا کڈ آسرا کہ۔ ولے کنتا ۽ دوست بروک ہو جاگہ نا اسہ ہندا سے آردوک آشاہ بلوط نا درخت نسکہ، ہرا دے خنگ تون اونا است آفریقہ نا باؤباب نا درخت بسکہ۔ ہرانا بابت پاریرہ کہ آگہ جاگہ اس تینا ۽ باؤباب اس مرے تو اونا مطلب دادے کہ وخت اسیدٹ اوڑے خلق اس منے۔ دا وڑ تیان اونا است آجفورے بسکہ۔

خواجه گیشتری تینا باوہ لمہ تون میلنگ کن کنگ ولیم کاؤٹی و کنگ اینڈ کوئین کاؤٹی نا نیام اٹ این فیلڈ نا علاقہ غا ہنا کہ۔ ہراڑے سرمنگ تون بگھی، باوہ پیرہ ئی اُرا نا ایلو بھلا تیانبار، دوموہ بھلن وئی انا درخت آتیان شپ اسہ بھلو کسرا سے آ بھاز ہرے اسکان ہنسا بھلو باغیچہ سیٹی لگوک بھاز بھلا مون آ آخروٹ آنا درخت آتا کیرغ آن ہنا کہ سلیسکہ، دا اُرا دریا ب نارہی آ، زرس بڑی آنسکہ۔ وخواجہ نا اُراغان بھاز بھلن و شرفدار نسکہ۔

اولیکو منہ ٹو اٹی چندی کشاری ڈ غارتا دالان تا مزورک کنتا ۽ خار و شکبری اٹ ہراہ، کس پائے اودے تینا ریاست اٹی زور اٹ پترینگوک اس تکر، خاص وڑ اٹ این فیلڈ نا ہولن، گمری وگروشک تروک آمون آ بوڑچی بیٹی ۽، و لے کنتا نا وڑ اٹ مننگ و بھاز مہذب انگا رویہ ۽ ہر سا کس سے اودے مون پہ مون ہیبت اس ہم پاننگ نا جیرت متو۔ و اوتنگوک آہر وڑ انا ارغ و کخ آتے کنگک، بیدس ہو کم آن۔ دانا رندا مس کہ دا بندغ آک اونا کم گوئی ۽ ہیل کریر۔ دا ہدا سکان کہ این فیلڈ نا بوڑچی ہم اوڑتون وخت وخت اس ہیبت کریکہ۔

”نے سماء، نی ہراڑکنس؟“ اسہ دے او انا گت سوچ کرے۔ کنتا نئے ہیبت کرے نئے بیٹی مے نا ورندی کن ہرا۔

”دا ریاست ہائے متخہ ٹی و الر خاہوت نا اولیکو اُراء۔ داکان بیدس کس ہم داڑے تدوک آیک و نیم سد سال آن آباداف۔“ او پارے کہ کل آن مُست این فیلڈ تینا ساڑی کچ آن کم وود نیم انا کچ نسکہ۔ و لے دلدا پد آن داٹی بھاز ودکی کننگا۔ ”خاخری نا نائل آک انگینڈ آن اینگاسر۔“ او گمراٹ پارے، ہراڑا کنتا جوانی اٹ کاٹم ۽ سرفے، و لے دا ہیبت انا اوڑا اثر متو۔

وخت اس خواجہ و الر نیو پورٹ نا چکر ۽ ہم خملکہ۔ دا ہو جا کہ نسکہ ہراڑے کنتا اولیکو وارڈیور نا وڑ اٹ ہناس۔ و دا ہیبت آائل باور بنگ کہ دا ہیبت ۽ مچ ۽ سال اس گد ریگاس۔ اوڑے خواجہ نا پیرانگا الہ و اونا اُرائی رہینگارہ۔ ہرا تم پرگی خواجہ غاک ڈائنگ روم اٹی ارغ کنگرہ تو کنتا ۽ دالان اٹی ارغ تننگا کہ۔ او جا کہ نا بوڑچی تینا اسپرن آسہ چرمی ۽ ریڑاس تفیکہ، ہراٹی اسہ بھلولوت اسے ٹی بھاز زیات کلیت مسرہ، کنتا نا آرموندہ نسکہ کہ غٹ اُرا تہیٹی بھاز متکن آمزور تتون دا وڑ انا لوت اس مریک۔ ہراٹی کن خور نا گڑا تا کوڑی، پوغ و پاٹ تا گودام، و بخ دان آن بیدس اُرا نا غٹ کوٹھی و الماری تا کلیت آک مریرہ۔ ہر بوڑچی ہندن چرینگا کہ کہ کلیت آتا شردنگارہ مسکہ، تا کہ ایلو فتنے اونا اہمیت و بھلنی نا درک لگے۔ و لے نیو پورٹ نا بوڑچی کل آن مونی نس۔

کنتا غا پت مننگ آن پدا سے دے او جوڑ تیا ہور ۽ تخسا چپ سلنگ نا اشارہ کرسا، پنچہ غاتیا سراپ کرسا اودے اُرا نا تہیٹی چنکا کوٹی ٹی درے و اسہ دیوال اسے آ بھلا خواجہ نا فوجی وردی، اسپر، ہشکن مرغن آپشٹول، زغم

ودعات کتاب ۽ تحوڪ نشان تس۔ ڪنٽا ۽ گريٽنگلوڪ خننگ آن او خوش مس۔ او پارے که بزرگ کرنل والر همونس
 هراين فيلڊ ۽ تقيسس، و او هندائے جبهه و جاگه ۽۔ پيشن بنگ آ ڪنٽا ۽ اونا قبر و ڪتبه ۽ هم نشان تس۔ ڪنٽا ۽ ڪتبه
 غا خوٽ ۽ ڪنٽا آ ڪنٽا آسه منٽ اسے آن پد پارے ”پاونه، داٽا انت نوشته ۽؟“ ڪنٽا آخاڻي ڪاظم ۽ سرفے،
 تو او مست آن يات کروڪ نوشته ۽ اشتافي خوانا بنفے، ”مقدس کرنل جان والر، پسر سوم جان والر وميري، هرا
 نيوپورٽ، پيگل، بنگهم شائر آن 1635ء اٽلي ورجينيا غا بس آباد مس، نايات اٽ“ جهاز روت ڪنٽا ۽ سما تما که
 خواجه نا جهاز آتينا نيڪ پراس پيڪٽ هل وسپاٽ سلوينا کاونٽي ٿي هم رهينگره۔ و اين فيلڊ آتبار دا غٺ بھلا بھلا
 اراک هم يک ونيم يک ونيم ڏا که نسره۔ پراس پيڪٽ هل نا بوٽر چي پارے که بادشاه اراڏا که تي اراتيا ودي خراج
 خلکو ۽ سس، هنداسوب آن دا غٺ اراک يک ونيم ڏا که ۽۔

بوٽر چي ارا نا پداٽ مے تا هنکين تاريخي آچ جوٽ ڪنگ نا کھڙي ۽ هم ڪنٽا ۽ نشان تس۔ هرا نامون اٽ چنکو
 تلاپ اس نسکه، او اوٽان اينگ مے تا قبرستان نسکه۔ ڪنٽا است اٽ پارے که دا هنڊن پاننگ ۽ کس پائے
 غٺ گٽراک اونا مرير۔ چاوہ او دے درک لکپک که راستيڪ داٽان اسل چپ ۽۔

پنجا و ہشت میکو بشخ

اسہ دے بیگہ تون ہر اتم کنتنا خواجہ جان نا خلق آن پدی بس تو بیل پارے ”منہ تو آن خواجہ تینا ایلم تون زرس زیات ملنگ اٹی، کئے تو لگا کہ خواجہ تینا دایکار آ ایلم تون ہیج ء است خواہی اس اف۔“

”کنا خیال ء کہ خواجہ تینا چنکا ایلم نامسٹر گنوک نا ہد اسکان دوست ء۔“ کنتنا ہیزاری اٹ پارے۔

”اودوست ہم بریک، نازر کوسے دے“ بیل پارے۔ ولد زرس پجرت اٹ پننگ آن پد پارے ”ہندن لگک کہ مس این ء خننگ آن خواجہ ناست آ اونا چندا نامسٹر بریک۔“

دا کنڈ آ کنتنا نا چکار ہنتویس، اگنتے کہ اودخت اس ہم طوبوب آتے بندرغ ہم تکتویس۔

”ہندا نومبر اٹی او پورواسہ سال اسے نامسکہ، بیوس“ بیل پارے۔

کنتنا کو پے غاتے چنڈا۔ اودے تو بیرہ ہندا خس سمانسکہ کہ ہر توم آ خلق آتانیام اٹ دانگ اینگ رم کنتنگ اونا رغ و پے ء بار فیس۔ اوبیل ء پارے کہ خواجہ تینا ایلم جان ء ہننگانے۔

ہر اتم جان پدی ہنا کہ تو خواجہ نازر کو آ برازات ء بڑزاخسا خوش مسکہ، ولے کنتنا ء ڈاڑتون ہیج ء غرزا است خواہی اس الو۔ وداہیت ء ہم اوپہہ متو کہ چنآ ء خننگ آن بیل انا مون آبشخندہ اگنتے تالان مسکہ؟

منہ دے آن پد ہر اتم خواجہ والراسہ نن اس اسہ نا جوڑ اسے ہننگ آن پد پدی بسکہ، اوانا گت کنتنا غاڑد ء کسر اس ہر فنگ آچڑا۔ کنتنا نا جوڑ نا اراٹی خننگو ک ندارہ ٹی ہندا خس گم نسکہ کہ کسر نا اودے کساس ہم متو۔ او پرنگی نا جوڑ نا ارا نا چپیکو کنڈ آ اسہ ہولن و مون ء نیاڑی اس اسہ درخت اسے سیخا ٹی تو لوک خنا، ہرانا اسہ خدا آن مون ء چناس و ایلو خدا آن بیہن ء چناس ہڑاکہ۔ کنتنا داندارہ ء خننگ آن ارمانی و ڈکھیا نسکہ۔ اوکان پد ہر اتم او مالی ء پارے تو او پارے ورجینیا ٹی بھاز کم ہندن ء خواجہ مردور ہر افک مون انگا خدمتگار تا خدا ہڑتو، ہندن بھاز کم ہندن ء مردور ہر افک دافتا نمب اٹ بھلن متو۔“

کشاری ڈ غارتیا حبشی و پرنگی تا چناتے اسبجا گوازی آخننگ آن ہم کنتنا ڈکھیا مس۔ پرنگی تا چنک لس و ڈ

اٹ خواجہ ناکر ڈو ادا کر ساجبشی تا چناتے لٹ تننگ ناراک کریرہ یاجبشی چناتیا سوار مسراو فتنے ہلی آنبار چار پادہ کوئی تسره، یا ”استاد استاد“ گوازی نا وخت آپرنگی چناک استاد جوڑ مسرا جبشی تے نوشت وخوان ہیل تننگ و اوفتے وار وار نابود و بدھو پاریرہ و اوفتے شدارہ تخارہ۔ پیشیم نارغ آن پد، قیلولا نا وخت آداجبشی چناک تینا خواجہ اوفتا خاہوت ۽ پنی آشنک آتا مکک اٹ پکھہ کریرہ تاکہ اوفتے تنک کپس، وولدا ہمو پرنگی چناتاری آ خاچارہ۔

داوڑ نا واقعہ غاتے خننگ آن پدمام کننا بیل، فڈلرو مالی ۽ پاریکہ کہ او طوبوب آتے اسل پہہ مننگ کپک۔ اسل کہ اوسد پرتا کچ اوفنتون مرے ہم۔ اونا درندی ٹی اوفک محسا پاریرہ کہ اوفک مچ آزند ہندا وڑانا عجب ۽ گڑا خنسا کرینو۔

او پاریر کہ وخت وخت اوار ریبینگ نا سوب آن منہ پرنگی و جبشی چناتیا نیم اٹ بھاز خوکی ودک۔ بیل پارے کہ خواجہ ارا پرنگی مسن تا درمان ۽ کر یسس، ہرافک تینا ہم سن جبشی مسن تے مونی بہا کننگ آ بھاز نا جوڑ مسوسر۔ خواجہ اوفتا باوہ لمہ ۽ پارے کہ دامسن تا دانا جوڑی ہوتم چننگ کیک کہ اوفتا سنگت آتے اوفنتون ملنگے۔ آخا تو اوفک است دیر مسادنیاء الرہ۔ فڈلر پارے کہ ہراتم ہزگار آتا چناک سور دریاب آن اپپار آن بٹنگوک استاد آتیاں ساز خلنگ ہیل کیرہ تو بھاز آجبشی چناک اوفتے خننگ خننگ اٹ وائلن، ہارپ سیکارڈ وایلو ساز آتے خلنگ ہیل کیرہ۔ مالی پارے کہ مسکوہی ہندا آاسہ پرنگی و جبشی اس اسبجا بھلن مسر۔ ولدا پرنگی ماردا جبشی ۽ ہم ولیم اینڈ میری کالج آدرے۔ خواجہ ۽ داہیت اسل دوست بتو۔ ولے گودی پارے ”اونا نیکر ۽، ہرانگ اونا است خواہے دے تے۔“ ولدا نیکر بس پارے کہ ایڑے اوہم بھاز آخواجہ غاتون ہم نیکر مزور نسکہ، ہرافک اوفتا کوٹھی ٹی خاچارہ۔ بھاز وخت اوفک دافتنے تین تون اوار کلاس اٹی ہم دریرہ ولدا تین پہ تین شرہ کریرہ کہ ہرانیکر زیات ہیل کرینے۔ ”کنا ہندا والا نیکر نئے بیرہ نوشت وخوان کننگ کیک، بلکن حساب کتاب کننگ وکالج اٹی خوانوک آنظم آتے ہم پاننگ ناوڑ اٹی مسواس۔ ولدا کنے مونی بہا کریر، سااف اونا انت مس۔“

”مقدر والا س مرو، اگہ داسکان کستنن تو“ فڈلر پارے ”پرنلیک مدام شکبر مریرہ کہ ہندا وڑانگا نیکر آک سازش و بغاوت آتا سوب مریرہ۔ گڑا اس ہیل کننگ ناوڑ دادے کہ باء بند و خف تے یلہ النگے۔“

کننا غاڑوت دارا سٹی پاش مس۔ اسدے خواجہ تینا سنگت تون بگھی آہنا کہ، او منہ خاص ۽ ہیت ہندا خنس بے چرت کریرہ کس پائے اوفتے کننا نا وجود نا درک ہم متوکہ۔ اوفک غاؤ کریرہ کہ ارغ ناودوک آخواست آن پدہم دامیک پٹی تیان بچ آتے جتا کننگ نا وخت آ بھاز زیات نابودی نشان ایترہ۔ وخت اس کہ مے تا واپارو

کشتی تا ایجنٹ آک پوسکن آئے تا ہوش ۽ پریفوک نہاد خواہنگ ۽، ہرانا سوب آن بیرہ بھلازمینداراک اوفتے ہلنگ کیرہ۔

”واگہ کس دافتے ہلے ہم، تو اوقتا بھلا گونشت ویل آتے چٹفنگ نا جاگہ غا ویل آتے ودفنگ ناسوب مننگ کیک۔“ خواجہ والر پارے ”اخنس زیات مے نے تون مریر، بے چیٹی ناگمان ہنداخنس زیات مریک۔“

”اصل اٹن جنگ انا دے تینی بایدے پرنگی تا برخلاف جنگ اکن اوقتا دوٹی سلہہ ہچ تفروسن“ خواجہ نا سنگت پارے ”داسہ نتیجہ ننا مون آٹے۔“ ولدا اوفریڈر کس برگ نارہی انا اسہ بھلو جاگہ سے آمسکو ہی فوجی مے تا سازش نا بابت پارے۔ ہرانا خواجہ غاتے اسہ مزور اسے ناسوب آن وخت آسا تما۔ ”اوفتنون توفک، لشی، چارچاخ، وکاٹارہم تسکہ۔“ سنگت تے پارے۔ ”پارہ کہ اوقتا ارادہ نکان کشت و خون و خاخر لگفنگ و دے آن ڈکوئی اٹ مونی گام کنگ تسکہ۔ اوقتا اسہ ٹیک اس پارے کہ او چاہسکہ کہ مرک پک ۽، ولے مرک آن مُست دن کہ او جنگ اٹ خناسس، او پرنگی تے زیات آن زیات نسخان رسیفنگ خواہسکہ۔“

”اوفک بھلاز آ بے گناہ تے کسفنگ کیرہ۔“ خواجہ والر ارمانی وٹراٹ پارے۔ او پارے کہ مے تا اولیکو اغوٹ ناہنگ آن داتم اسکان یاغی مننگ نادوسدنا کچ واقعہ مسنو۔ ”ای اخنس سال آن پاننگ اٹی اٹ کہ کل آن بھلا خلیس دادے کہ اسہ دے اس میک نن پرنگی تیان زیات مریرہ۔“

”راست پاسہ“ سنگت تے ورندی تس ”ہچ سماف کہ بندغ نامے مولدی کروک آدیر ہر اتم و ہراڑے بندغ ناخ ۽ خلنگ ناڈ ڈول جوڑ کنگ اٹی ۽، دا ہد اسکان کہ نا تینا ارغ نا کٹر آلوک آک ہم۔ بندغ کس اسے آہم پت کنگ کپک۔ اوقتا فطرت ہندن ۽۔“

کنتا تینے بے چکار کریس۔ خواجہ ولدا ہیبت ۽ شروع کرے ”اسہ ڈاکٹر اسے نا وٹراٹ، اسٹ آن زیات واری پرنگی تے ہندن کہنگ آخنانت کہ... داسہ نے سرجی اٹ انت پاو۔ بیرہ دانخس پاننگ کیوہ کہ اوقتا مرک شکبر حالت آتا ڈوان مسواس۔“

لغام ۽ چلوک پاٹ آتبار تولوک کنتا ۽ باور بتو کہ کہ اوفک اونا وجود آن دانخس بے چکار مننگ کیرہ۔ ہموکل ہیبت آک اونا ملی ٹی گوہی کنگ اٹ تمار، ہرافتے تدوک آرا سال آن اوخناسس و بگلو ۶س۔ اونا است آ ہموئسُخس و ملنڈ آک بسر، ہرافتا درشانی ۽ بھلاز آمیک ہموخت آ کریرہ ہر اتم اوفک خواجہ ۽ ہمو ارغ آتیان تسرہ ہرافتینی اوقتا جونئی غلاظت اوار مسکہ۔ داکان بیدس او پرنگی فارم آتا ارغ آمیٹ خوٹت کروک ۽ شیشہ وزیر اوار کنگ نا ہیبت آتے بگلو ۶س۔ او پوسکن ودی مروک پیہن آچنا تا عجب اگا کسفوک آ بے سدھی نا کسہ

جاتے ہنگو^۶سس، ہرانا سوب اسے چوکری سے ناچنا نا خلکن آ کاٹم اٹ سیلہ اس جوم مننگ نسکہ۔ سیلہ پٹ آن پر انگا جاگے ٹی غت مننگا کہ تا کہ نشان تے خننگپ۔ اسے بھلو ارا سے ٹی اسے چوکری اس خواجہ ۶ داسوب آن ٹھپھی کرے کہ او اودے خلکو^۶سس۔ ولدا چوکری ۶ جوان بوزر پوزر کننگ آن پدمونی بہا کننگا۔

کننا نا گمان نس کہ زینہ غاتیان زیات حبشی نیٹریک زیات یا غی تب ۶۔ ولے مننگ کیک دانا سوب دانس کہ نیٹری تے زیات ظلم سگوئی تما کہ۔ زینہ غاک زیات ہز، وکم بیر ہلک نسرہ۔ فڈلر کننا ۶ پارے کہ اسے حبشی مسٹر اسے نابادہ اسے پرنگی ٹوہو سے تینا مسٹر ۶ بے شرف کننگ آخنا تو ہموٹوہو ۶ درخت اٹ ٹنگا پاہوتس۔ ولے بے چیرٹ حالت آک ہموٹم کاٹم ہر فیہرہ ہر اتم حبشی تیا پرنگی تا ظلم و بیداد دوس۔

اینو اسکان خواجہ والرنا علاقہ ٹی ہیچ ۶ ہڑڈر یا بغاوت اس متویسس۔ حالانکہ کننا ہنگو^۶سس کہ ہندا علاقہ یعنی سپاٹ سلوینیا کاؤنٹی ٹی منہ حبشی اس سہبہ بند مرسا عہد کر یسر کہ اوفک تینا تینا خواجہ وگودی تے کسفرہ وکشاری ڈغار تے ہشرہ۔ اونا جنڈا درستی تیان منہ بندغ اس اودیم اوڈرہی تیبٹی ایلو علاقہ غاتیبٹی پیش بروک جوان گندہ واقعہ غاتیا ہیبت وگپ کریرہ اوقتا کمک اٹ ڈٹ وڈول جوڑ کریرہ، ولے داسکان اوفک ہیبت وگپ اسکان نسرہ۔ اوفک وخت اس ہم کننا ۶ اوار مننگ ناسلہ خلتویسر۔ مننگ کریکہ کہ اوفک گمان کریرہ کہ اونا لنگ انگا نت حقی بغاوت نا پوروی ٹی اڑاند مننگ کیک۔ اوفنتون است خوابی آن پدہم کننا اوفنتون ملنگ خواتو کہ۔ اونا خیال نس کہ داخلر بے چیرٹ حالت آتیبٹی ہیچ ۶ بغاوت اس سرسہب مننگ کپک۔ خواجہ والرنا پاننگ نارڈ اٹ مننگ کیک کہ حبشی تا کچ پرنگی تیان ودے، ولے ولدا ہم چارچاخ، کاٹار، وکاچو والا توفک آتون پرنگی تا منظم و سلہہ بند فوج و اوقتا توپ آتا مون ۶ توننگ مفک۔

تینا بھلا دشمن اوفک نیٹ نسر۔ بغاوت ناجوزہ حساب نامنہ ورناسے ٹی نسکہ، و مے تا گیشتری بے مٹ ۶ مے مسرہ۔ و تینا خواجہ غاتا منشا ۶ تینا مقدر تکارہ۔ اوقتا حالت دانسکہ کہ ہر اتم اسے پرنگی اس اوقتا نیٹری سے تہٹی کوٹھی ٹی دریکہ تو اوفک مون ۶ ایلو کنڈ آ کریرہ۔ اوفک داخس وفا کریرہ کہ اگے خواجہ اوفتے جاگے اس کاریم اٹی خلوسس تو اوفک بیدس ٹوہو آن اسے سال اس پدہم ہندن کاریم اٹ اختہ خننگارہ۔ دا ہم آلو کہ اوفک تینا زندا آن است جم نسرہ۔ اوفک مدام غاوی ہم نسرہ، ولے ولدا ہم جنگ تننگ تو انت کہ اوفک وخت اس برانز ہم کتویسر۔ کننا است اٹ پارے کہ مننگ کیک کہ او ہم ہوفتیا نبار مننگ اٹی ۶، یا مننگ کیک او پیر مننگ اٹی ۶، او چاہسکہ کہ او جنگ ورننگ آن تینے پد توننگ نس۔ اوتیا مرسا تینا کاریم اٹ اختہ مننگ خواہسکہ۔ ہر اٹک دن کتوسہ او گیشتری مرک انا گواچی کننگارہ۔

پنجاؤ ہمسیکو بشخ

ہر اتم بیگہ تون ملک آتیاں مے تا پدی بنگ نا تو تلونا تو ار کنتا نا خف تیا تما تو اولپڑہ مس بش مس ٹوس۔
خواجہ جاگہ اس ایل انا گواچی مروک اُرا سے نا جاچ ۽ ہلنگ کن بسو سس، ہمو تم کنتا نا است رغر بیگاس۔ داسکان
اونا خنک تعی نسرہ کہ او مے تے پدی بنگ آخنا۔ اوقتا کچ بیست یاسی نسکہ۔ اودے تینا خن تیا باور بتو، مننگ
کیک اوتغ اٹی نسکہ، ولے داراست نسکہ کہ اوفتیاں چار بندغ... اسہ نریہ اس، اسہ نیارٹی اس و ارا ورناء
مار... پرنگی نسرہ۔

”دا وڑ انا پرنگی تے مزدکار پارہ۔“ اوکان پد بوڑچی سوچ انا ورندی ٹی پارے ”دا خاہوت اسہ ارا ٹو اس
مست بھلا دیر آن اپیار آن بسے۔ دافنا آخوٹ نا کرا ۽ ہم خواجہ تینا جیب آن تسے۔ ہرادے تننگ کن اوفتے
ہفت سال اسکان کاریم کروئی تمک، ولدا دافک لس پرنگی تیا نبار آجو میرہ۔“
”گرا دافک مے تتون رہینگرہ؟“ کنتا اڑے۔

”نئے آن زرس سستہ اوقتا گھڈ ۽۔ ولے اریرنے آتبار۔ ارغ کئغ ہم ننا تیاں کنیرہ، و ملک آتییہ
اوفتتو ہم ہمون کننگک، ہرا وڑ کہ ن تون پیش بریرہ۔“
”گرا دامر؟“ کنتا ولدا اڑے۔

”جوان ۽، نئے آتبار افس، تینا کاریم ۽ کیرہ، وکس اسے کن ویل ودی کپسہ۔“
کنتا ہرا کہ دا پرنگی مے تا حالیت بھاز آ آجو پرنگی تیاں ہم جوان نسکہ۔ آخا تو کئہی آجو پرنگی ہندن
بدحال ہم نسرہ کہ حبشیک اوفتیا ملنڈاٹ شسیر تفسیرہ۔

”خدا یا! نالکھ شکر ۽ کنے غریب کپیس، ای نیگر اس مریو جوان ۽۔“ کنتا دن تو خنتو یس، ایہن بنگو سس
کہ منہ پرنگی ہندا خس نیزگار ۽ کہ مردار کننگ آبیوس ۽۔ اوفک ہڈ آتا پنجر آتبار خننگرہ، و بھاز چٹ ہندن اریر کہ
دنان ارے تا۔ اوقتا جون تیاں گری آ کچک آتیا نبار ۽ گند اس بریک، انتے کہ اوفک ہمو فنتو نا خاچرہ۔ خواجہ ہمو

کنڈ آجونی ناجوڑی تا درمان کن ہنا کہ۔ اوفا آبادی ناخرک آن گدرینگوک آنیٹریک و پیرانگا تو ملک آتیٹی کاریم اٹ اختہ خننگارہ، البتہ زینہ غاک درخت اسے نا کیرغ آن، شراب ناگ اس رہی آتخوک، کچک آتون بے سدھ تموک خننگارہ۔ کننا باس نا جاگہ غا باغان دم ہلنگ نامتا ماری کریکہ۔ ہر بندغ جون ء خواریفیکہ۔ بھازرؤت کننا پہہ مس کہ خواجہ وایلو میک اوفتے بدیسیٹی و خاران ”کابل، بے کار، بے چیت، و تیہن پلپت“ انتے پاریرہ۔

راست چاس تو داسہ ہمدردی و ژر سفت اس نسکہ، آخا تو اولادینک و بے حیا انگا بندغ آتیٹ ڈن ء ہیچ ء گڑ اس خننگتو کہ ہر ادے مسلمان تا نقطہ نظر اٹ مہذب یا شریف پاننگ مروسس۔ خواجہ جون ہن برنادے تیٹی کننا ایب کیب انا علاقہ غاتیٹی دا بندغ آتے دکان تا پیشن آخید اٹ خلنگ، تیلی آبوز آتون، اننگوک آہیچ آتون، سگریٹ نا پوک تننگ آ، جیب آتیٹی شراب نا ڈنگ آتے شانگوک، پکڑی کننگ و شرت خلنگ آ خنا کہ۔ پیشیم آن پداوفاک نشہ نا سوب آن اسل کوس آن پیش تمارہ، وگی کوچہ غاتیٹی لوسی تیانارگو ہی کریرہ و گٹ انا پڑ آشیر خلگرہ، سیٹی خلگرہ و کسری نیٹری تے زاو بد کریرہ، اوفک چنکا چنکا ہیٹ آتیا کرینگ تسرہ، ہرا وڈ سا پھڈاٹی بدل مسکہ و اسہ ایلو تون ڈوزچک مسرہ۔ دانیام اٹ سیلیک اوفتا داپارا اپپار آن مچ مسرہ و اوفتے جوزہ تسرہ، ہراڑان اوفخان، خف، و اودیم آہزوہ غاتیا ہندن ء ٹھپ مسکہ، ہراقتا درمان کن مالک ء بٹنگ انگا کہ۔ کننا نا خیال نس کہ اونا جندا نا ڈیہہ انا مٹی آنہاراک دافتیان زیات مہذب و شرفمند تسرہ۔

بیل گیشتری اودے ہمو غریب پرنگی تا کسہ غاتے ہنفیکہ، ہراقتے زریفہ غاتا خلنگ نا سوب آن ڈرہ جلوئی تما کہ، یاکس اسے نا بے شرفی کننگ آ اوفتے مچ آسال بندی گری نا سزانتنگا کہ۔ وخت اس اوکس اسے نا کاٹار یا پشٹول آن کہنگ نا کسہ غاتے کریکہ۔ کننا ء اونا جندا نا آزموندہ نا سوب آن سما نسکہ کہ غریب پرنگیک مزاج اٹ ترند تو تسرہ، و لے حبشی تا برخلاف اوفتے بیداد مچے پین وڑا کہ۔ بھلا آغوٹ اٹی اوفتے جولان کرسا اتنگ نا وخت آہندا وڑا نا پرنگیک اوفتیا بیداد کریرہ، و خواجہ جان انا ڈغار آہم اسہ غریب پرنگی ٹوہواس کوڑہ اٹ اونا پٹی ء بسفیس۔ اونا نت ء گڈوک آہم ہندن ء ”پلپت ء پرنگی“ اس نسکہ۔ دا بندغ آک نزوک آے تیا ہندن بیداد کیرہ کہ اوفتا دروشم ء بدل کیرہ، و ڈاڑتون اوار اوفتے ”زینہ تی“ آن ہم بڑہ۔ اودا ہیٹ ء ہیچ پہہ متو کہ غریب پرنگیک، لس حبشی تیان انتے داخس خار کنیرہ؟ فڈلر نا پاننگ نس کہ دانا سوب ہزگار پرنگیک تسرہ، ہرافتون ہمو کل گڑاک تسرہ، ہرا غریب آتون اولوسہ۔ یعنی زر، وس واک و میرات، و مے۔ ہراقتے کن خور، بیرشت و ہنکین ہر گڑا نسکہ۔ وخت اس کہ اوفتے زندہ مننگ کن جہد ہم کروئی تما کہ، و لے کننا ء اوفتیا ہیچ تڑس بتو کہ۔ ہرا تم کہ

اونا است آہے تفر بسکہ ہرانا ملک اٹ اوانا نت ۽ گڈاسر، و او دے زند آن ہم نہادی گڑا یعنی ”آجوتی نا اومیت“ آن شاغاسر، تو اونا است اٹ خار انا ترندی برف انا لکراس جوڑ مسکہ۔

1786ء نا گڈسراٹ تیرمہ نادے تیٹی کنتا اسہ ہندن ۽ حوال اس بنگ، ہراڑان اونا است اٹ خوشی و بھیم ہڑتوم آجوزہ خاک ودی مسر، پرنگی بندغ آک کیمہی جا گہا تیا چج مسرا ”گیزٹ“ اٹی شینک مروک کسہ غا پھی ۽ شرہ کریرہ۔ ہراٹی پانگا کہ کہ منہ ”کوا یکرز“ Quakers (عیسائی مذہب نامنو کہ آتا اسہ پڑک اس ہرا بیداد و جنگ انا برخلاف ۽) نئے بیرہ مے تے زنگ نا کسر نشان تننگ نسر، (دن کہ کیمہی سال آن مرسا ہنا کہ) بلکن داسہ نر وک مے تے جہاندم اسکان سرکننگ کن ملک، راہشونی ورکھ ہم تننگ نسر۔ نیزگار و ہزگار پرنگی تا امنائی سلاہ نسکہ کہ دا وڑانا ”کوا یکر“ آتے بے پھرت پاہو تننگے۔ کنتا نا خیال نس کہ اصل اٹ دا وڑانا ”کوا یکر“ آک منٹ اس مرد، و او فک بھاز کم مے تا ملک ۽ کننگ کرور۔ ولے اگہ دا ہیبت آن ہزگار پرتلیک خلوک نسرہ، تو داٹی انت نسخان اس نسکہ۔

نن نیمہ غا ہراتم دا ہیبت ۽ کنتا ایلو مے تے پارے تو فڈلراودے پارے کہ تدوک آہفتہ او اسہ دودا سے ٹی فڈل خلنگ کن ہناسس، اوڑے اسہ وکیل اس پارے کہ ”جون پلیزینٹ“ پنی ۽ اسہ ہزگار اس ”کوا یکر“ اس کہنگ نا وخت آوصیت کرے کہ اونا دوسدنا کچ مے تے آجو کنتگے، دا ہیبت ۽ بننگ تون کل مے تا اپاخ آک پرینگار۔

بیل زرس ہرے آسرمس، و پنگ تون پارے کہ خواجہ والرو اونا مہمان ارغ آبھاز خرنی اٹ پاریرہ کہ جہاندم اٹی اسہ ”میساچوسٹس“ پنی ۽ ریاست اسے ٹی مے توننگ آرکھ خلنگا نے۔ وحوال داس کہ ہمسائے ریاست آک ہم ہندا وڑکننگ کن گینگ کننگ ۽۔

”رکھ انا مطلب؟“ کنتا سوچ کرے۔

پیرانگا مالی ورندی تیس۔ ”دانا مطلب ۽ کہ منہ دے اٹی نن کل نیگر آک آجو مننگ اُن۔“

شستہ میکو بسخ

کنتا تون پانگ کن بچ ۽ ہیئت اس مفروس ہم اودے نکان فڈلرنا کھڈی نا پیشن آ، ایلو فنتون خاخرنا چار آ تولنگ آن چس بسکہ۔ اودے درک لگاس کہ داسہ او فڈلر آن زیات بیل و پیرانگا مالی تون ہیئت کریکہ۔ او فنانیام اٹ دن تو بچ ۽ نگران و آزار اس آلو، ولے ولدا ہم ہے مُست انا وُڑک آلو، ودا ارمانی ۽ ہیئت اس نسکہ۔ فڈلر ہم کرار کرار آکم گومر ساہنگ نس۔ دا ہدا اسکان کہ او ایلو فنتے کن فڈل ہم خلتو کہ۔ کنتا اسہ دے اس بیل آن دا بابت سوج کرے کہ اوڑان ردینک اس تو متنے، ہراڑان فڈلرنا است اٹی بروء۔

”گنوک کہہ تینے“ بیل ورندی تس ”او کیمہی تو آن پرنگی تا مجلس آتیبی دے ون فڈل خلیک۔ بھازانگا دانگ اینگ گوہی کننگ آتیان اوڑتون وخت ہم سلپک۔ داسہ تو او اسہ نن انا یک ونیم ڈالر پنداوڑی ہم ہلنگ ۽۔ نیمہ پنداوڑی ۽ خواجہ ۽ ایتک، ولدا ہم اوڑتون ہفتاد و پنج سینٹ بچرہ۔ تو اون نیگر آتے کن اتنے فڈل خلی؟“ اوخن تے بڑزا کر سا کنتا غاہرا کہ او بشخندہ کننگ ۽ کہ آخا۔ کنتا نامون آچ ۽ بشخندہ اس آلو۔ بیل بیرہ اسہ وار اودے بشخندہ غاخرناس۔ ہر اتم اودے خڑک انا ڈغارنا اسہ مے اسے نازنگ و جوانی اٹ جہاندم اسکان سر مننگ نا حوال رسینگاس۔

”ای ہلنگٹ کہ او پیسہ مچ کر سا خواجہ ۽ تینا نہاد ۽ مننگ و آجو مننگ خواہک۔“ بیل ہیئت ۽ مونی درے۔ ”تانکہ اودا وُڑکنگ کے“ کنتا ارمانی مرسا پارے ”او ہنداخس پیرمریک کہ کھڈی آن پیش تمنگ ناوڑ اٹ ہم سلپک۔“

بیل ہنداخس ترندمخا کہ گمان مس کہ او خوک آ سوپ آتے لتاڑپ۔

اسہ نن اس کنتا اسہ مجلس اسے ٹی فڈلر ۽ فڈل خلنگ آخنا۔ دھن ہنداخس گچین نس کہ اسہ پرنگی اس ہم دُن آلو ہرانا تک سرپس۔ کنتا مہتہاری آن پرنگی جوڑہ غاتا ناچ ۽ ہر سا ہنا۔ ناچ آن فارغ مننگ آن پدغٹ بھلامیز آتا داپار ایپار آن تو سر ارغ کنگر۔ میز آتیا ڈیوا لگفوک نسکہ، و ارغ ہنداخس بھازنس کہ مے تا مچ آسال انا

گرچہ اکن گنج اس مننگ کریرہ۔ بچوک آرغ کئغ آتا لوت اس پُر کرسا سہ مزور اس پیشن ڈیور آتے کن راہی کرے۔ داڑتون اوارا سہ جگ اس سکنجیمین ناہم نسکہ۔ کنتا خواجہ نا پدی ہننگ نا گمان اٹ زُو و ککڑ نا سہ ران اس ومنہ بین مزئی ء گڑا گٹ آن گدریفے۔ ولے بیہن ء پچ بینوک آخواجہ و ایلو بندغ آک کبھی گھنٹہ جک سلوک ہیبت کرسا ہنار۔ اوقتا ہور تیبٹی مرغن ء سگار و دو تیبٹی شراب نا جامک نسرہ۔ ہر افنتیان اوفک دم پارا سے آن پدگلم اس وکش اس ہلکرہ۔ وخت اس کہ نہادی پچ بینوک آوقتا زہیفہ غاک رومال و پتکے غاتا مکم اٹ تینے پتکے کریرہ۔

ہر اتم کنتا ء اولیکو وار خواجہ تون اوار دا وڑا نا بڑز کو کھولی دودا سے ٹی ہننگ نا وارا رسیگا تو او ہبکہ، خار، ریس، بد بیستی و کرس انا اوار سوارانگا جوزہ غاتا پلو یڑا ٹی نسکہ۔ ولے غٹ آن و دیک او تینے بھارتیائی و بے کچ موخجا خنا، دا حالیت آن پیش تمنگ اٹ اودے ہفتہ اس لگا۔ اودے باور بتو کہ داخس زیات زر ہم کس اسے تون مننگ کیک۔ مخلوق حقہ زندگی ٹی ہم دا وڑا رہینگ کنگ کیک؟ کبھی بڑز کو کھولی دودا تیبٹی لبخ ہلنگ و فکر و پام کنگ آن پداو پہہ مس کہ دا اصل اٹ ہندا وڑاٹ سلپسہ۔ دا غٹ عجب وڑا نا راستگی آن چپ ء وڑا سے۔ اسہ ہنین ء تغ سے، ہر اڈے پرنگیک خنگ اٹی ء۔ اوفک تینے دا دروغ اٹ نوار یفنگ اٹی ء کہ پراگندئی تا جوان ء ایسرا س مننگ کیک۔ دا بندغ آتے، ہر افناخید و خواری اٹ دافک عیاشی نا زند دوی کرینو، ہر افنا لہ غاتا پال اٹ اوقتا ولشت مریک، اوفتے بندغ ہم ہلکپسہ، داخس آن پد ہم کس اس تہذیب یافتہ پاننگ مریک؟

کنتا دا ہیبت آتے ہیل یا مالی تون کنگ خواہسکہ، ولے خیال آتا درشانی کن او طوبوب نا بولی نا بھار آ یکمہ ٹک ہیبت آتے پہہ متوکہ، و پاش ء ہیبت اس نس کہ او ہڑتوم آک ہر افک مچ آزند ء ہنداڑے گدریفیسر، اسہ ہندن ء بندغ اسے نا ہیبت ء پہہ مننگ کتوسہ، ہر اپیشن آن بسوسس، و آجوودی مسوسس۔ ہندا ہیبت ء است اٹ تخسا اودا گپ آتے است اٹ تخنگ نا فیصلہ کرے۔ اونا است خواہس کہ و خ کہ داخس سال رہینگ آن پداو تینائی نا گمان آن پیش تمنگ کرو سس۔

کم و دم سے تُو آن پد خواجہ والر ء اونا لہ باوہ ”منت نادے“ آدر مشتی مجلس آہنگار۔ مُست آنبار کسرا ٹی نا جوڑتا نا چاہی کرسا اودے ہرے تما، و ہر اتم او این فیلڈ آسر مس تو دود زور آتیبٹی نس۔ مچ آرا ناورستان اس جوڑ مسوسس۔ ہر اتم کنتا درگہ نامون آ بگھی ء تورے و شیف ڈرنگا تو اونا خف تیا دھول انا ساز ”کواکوا“ انا توار تما۔ لارہ نا زور و سُرانا ترندی آن پک نس کہ خوک آفریقی سے۔

خواجہ نا تہٹی ہننگ اسکان او تینے تورے۔ اونا تہٹی ہننگ تون اولغام ء اصطلب نا نوکر ء نس، و منڈانگان

اتون انخس کہ مننگ کر یکہ ددیگ اٹ ارا نا پد انا بشخ انا کنڈ آد دینگسا ہنا۔ دھول انا تو ار کر ار کر ار آ ترند مر سا ہنا۔ اونا سر بن مے تا ہنکینی ہند نسکہ۔ ہراڑے بھاز آمیک ”منتواری نادے“ اٹ اختہ نسرہ۔ بتی تا اسہ چہر اس چٹ اسپٹ تفسا کوچہ نازی آن داپار اپیار درنجوک نسکہ۔ کننا ایلو فتیان چپسا دنگ انا نیام اسکان سر مس۔ اوڑے اسہ پیسہن پٹی، لاغر و زور و حبشی اس دغار آتولوک ’کوا کوا‘ خلکک۔ داڑتون اوار بر بطلوک و خراس ناہڈ آتا سا زخلوک آک ہم نسرہ۔ کننا ۛ خننگ تون اوساز ۛ اولا و کننا تون شمپ ہلک۔

”السلام علیکم“

”وعلیکم السلام“

دالوز آک اونا باغان ہندن سٹی پیش تمار، کس پائے اوداسہ ہم افریقہ ٹی رہینگ انگ ۛ۔ ایلو مے تیٹی وقتا داوڑ آن تکسر اس تما۔ کننا پیرانگا دھولی آن جتا مر سا ”داکان مُست توای نے داڑے خنتنٹ؟“

”ای داسہ پین علاقہ سے آن بہا مر سا داڑے بسنٹ“ او پارے۔

”کننا خواجہ نا خواجہ نامار ۛ۔“ کننا پارے ”ای اونا بگھی ۛ چلیفہ۔“

داپار اپیار سلوک بندغ آک موسیقی نا دوارہ بنا کن تکسر کننگ نسرہ۔ مننگ کیک اوفنے داٹلا افریقی وڑ جوان لگتوک۔ ہندا سوب آن ہڑتوم آک بندغ آتا پین تکسر ۛ جوان تکتوس، دن مف کہ کس اس ارا غاہنگ آن پد پرنگی تتون غاوکے۔

”ای ولد ابر یوہ۔“ کننا پارے۔

”السلام علیکم“ ایلو افریقی دوارہ ڈغار آتوس پارے۔

کننا ساہت اسے کن دوارہ بنا مروک موسیقی ۛ بنگ، ولدا خواجہ نا کسر آسلنگ کن تیز گامی اٹ بگھی نا کنڈ آ

ہنا۔

کبھی ہفتہ اونا است ”کوا کوا“ خلوک آنا بابت سوج آتیٹی اختہ مس۔ اوہرا قبیلہ ناس مرو؟ مندکا قبیلہ ناتو پک نس کہ آلوک، ونے پین قبیلہ سے ناخننگا کہ۔ گڑا اومور و ناوئی اناس مرو؟ ہڑتوم آتے تینے آن تیبت امر درک لگا کہ ہڑتوم آک اللہ ۛ مٹرہ۔ او انخس آسانی اٹ طوبوب آتا بولی ٹی ہیبت کر یکہ۔ اوڑان تولگا کہ کہ اودے داڑے بھلو وخت اس مرو ۛ۔ مننگ کیک کننا غان ہم زیات۔ او پاریس کہ اودے خواجہ والر نا ڈغار آمنہ دے مریک، تو داخس وخت اوہرا نگ مسنے؟

کننا غٹ افریقی دروشم تے است آتسا کرے، ہرا فتنے او خناس۔ ولے اوفتیاں گیشتری تون او خواجہ

ناساڑی گری ناسوب آن ہیبت کنگ کتولیس۔ اوفتیان اسٹ ارٹ اس تو پک نس کہ مندکا مرو۔ گیشتری
 افریقی تے او ہفتہ نادے سہب اتون مے تامنڈی ٹی خنا کہ۔ ولے کم وودشش ٹومست اسہ دے سہب اتون
 ہندن ء واقعہ اس پیش بسوس، ہراڑان پداوفیصلہ کرے کہ کوششت کیک کہ لیلای ناخرک آہنپ۔ ہمزو دے
 بگھی ٹی ہنگ ناوخت آاواسہ جولاً نیاڑی اس بے کچ است ء ہسون کروک چہانٹ خلنگ آخنا۔ او پدی چک
 ہڑساتواسہ جولانیاڑی اس خن تے زیٹ کرسا اوڑان کم کن کوک کنگ نس۔ اوچ آشکی گری، بے وی وخار
 ء ہٹی تیا کشا۔ ہراڑان وار اتون ہلیک دونالہ اٹ رُم کریر۔ خواجہ والر سیٹ آن پدی لوڈو ہلک۔ کنتا تینا رد عمل آ
 تینٹ ہم بھیم زدہ مس۔ ولے خواجہ اودے چچ پاتو۔

اسہ وار اس پین ہم خواجہ نا کسر آہنگ ناوخت آاواسہ افریقی مے اسے خناس۔ ولے ہڑتوم آک اسہ
 ایلوناقبالٹی بولی تے پہرہ متوس۔ وداسہ کنتا ء باور بتو کہ بیست سال پرنگی تاڈیہ آتدینگ آن پدہم اونا اوڑدی
 اسہ ہندن ء افریقی سے تون مسن ہرائے بیرہ کوکوا خلنگ کریک، بلکن افریقی بولی ٹی ہیبت ہم کنگ کریک۔
 اوکان پدا راتولیعنی 1788 ء ناہتم اٹی خواجہ این فیلڈ نا تینا باوہ لمہ نا ارخان بیدس پنچمیکو کاؤٹی ناہرنا جوڑ،
 تینانی وسگت آتا ارانا دورہ ء کرے۔ اسہ وار کنتا سفر آہنگ ناموکل ہلنگ ناہم سوچا، ولدوا است اٹ پارے
 کہ خواجہ المی سوج کیک کہ او ہرانگ وانتنے ہنگ خواہک؟ ایہن تو او این فیلڈ نا بوڑچی تون ملنگ ناہیلہ کنگ
 کریک، ولے ولدوا خواجہ دا بابت تینا لمہ باوہ تون ہیبت کریک، ولمہ بادہ مونی لیزا ء پاریرہ۔ ولدوا سماف دا ہیبت انا
 ایسرانت مروسس۔ دن تو لیزا ناہم است خواہی اوڑتوں نسکہ، ولے دادومونہ ء معاملہ اس آلوکہ، ہندا سوب آن
 کنتا دا چکار ء لا۔

این فیلڈ آہنگ نا بے قراری ناسوب آن او بیل اتون ہم خریدی اٹ پیش ہنگ ء شروع کرے، انتے کہ
 اونا خیال نس کہ بیل ہرا فریقی گراغان تینے مرٹخک۔ ولدوا او فلڈرو پیرانگامالی ء پت اٹ ہلنگ نا بابت سچے،
 ولے دا خیال ء ہم اودا سوب آن الا کہ او فک ہم ہیبت ء جوان پہرہ مفسہ، کہ بیست پرتیان پد تینا اسہ ہم قبیلہ وہم
 زبان اسے تون ملنگ نامعہ انت ء؟

ولداسہ یک شنبے سے نا پیشیم نارغ آن پد خواجہ انا گت اودے بگھی ء سنبر یفنگ و این فیلڈ آہنگ نا
 پرمان کرے تو کنتا رُورُوبش مس و پیش ہنا۔ بیل اونا ترندی واشتاف آہبکہ مس۔

ہرا تم او این فیلڈ انا دالان اٹی پترینگا تو لیزا رزان سلا کہ۔ اونا حال ء سوج کنگ تون کنتا پارے کہ او بیگان
 اف۔ لیزا اودے خوڑت ہراوہنی ء توارا سیٹ پارے ”دنی کبھی دے ناء خنگتس؟“ ولدوا او سنجیدہ مرسا پارے ”امی نا

وہیے افریقی نابایت ینگسٹ، منہ نیگر خواجہ ہم پاریسر۔ ولے او ہییت کتو۔ تو گرا کنا فریشانی مچٹ کم مس۔“ او کنتنا نا ڈوہ ہلک، وزرس پٹا تے، ”اسہ منٹ اس سلس۔“

کنتنا نا بے صبری آن بے حال نس۔ لیزا بھلا سوانا سینڈ وچ اس جوڑ کرے و کورسا اونا ڈوٹی تیس۔ ولدا اودے درگہ اسکان سر کرے، و مچٹ اسیجینگسا پارے ”نی تو بچ ارفٹنس، ہندا سوب آن ای ہم بچ پائنت۔۔۔ کنا لمہ ہم افریقی نیگر اس نسکہ، مننگ کیک ہندا سوب آن نی کئے دوست بریسہ۔“

کنتنا نا بے قراری ۽ ہر سا اونا گت چک ہر سا و اشارہ اٹ پارے ”ہے مون پہ مون آچمنی والا گھڈ ہمو افریقی نا۔ خواجہ گیشتری نیگر آتے اینو چھٹی تنے۔ ہندا سوب آن او تہاری آن مُست پدی ہفک۔ ولے خیال کیس، تینا خواجہ نابنگ آن مُست بگھی آسمریس۔“ کنتنا تیز گامی اٹ لنگکائی کرسامے انا کھڈی ناکنڈ آرا ہی مس۔ و پنوک آگھڈ انا درگہ ۽ ٹکیفے۔ ”دیر اُس؟“ اونا خف آدرستی ۽ توار اس تما۔

”السلام علیکم“ کنتنا پارے۔ اونا خف تا سرنگ نا توار تما۔ ولدا یکدم درگہ ہر خٹ ملنگا۔

شست ویکمیکو بشخ

گڑا ہر توم آک افریقی نسر، ہندا سوب آن اوفتے دا پاننگ نا گرج متو کہ اوفک دا ساہت اکن انخس ہروک مسنو۔ پیرانگا کنتا ۽ اسٹانگا سیٹ آتولنگ ناسلہ خلک، ولے ہر اتم اوہرا کہ خلقی رواج نارداٹ اونا مہمان ڈغار آ آسرات تو سنے، تو او است جم مر سا بشخندہ کرے۔ ڈیوا ۽ لگفسا پٹوک آمیز آتخا، وکنتا نارہی آ ٹوس۔

”ای گھانا نا بائی سے اٹ۔ ننے اکان پارہ۔ پرنلیک کنا پن ۽ پامپی تخانو۔ ولے کنا اصل پن بوٹینگ بی ڈیا کو ۽۔ ای بھلو وخت اسے آن ہندا ٹکنٹ۔ شش پرنگی تا ڈغار تیا کاریم کرینٹ۔ اومیت ۽ کہ دا گڈیکو ڈغار مرو۔ نی بنف؟“

کنتا اسل گھانی نا وڑاودے گیملیا، جفورے، مندکا قبیلہ، تینا خاہوت، دزگیری، نرنگ، نت و باغبانی نا بارداٹ پارے، ودا کہ اینو پگہ او بگھی ۽ ہکلک۔

پیرانگا گھانی بھاز سکوت اٹ خف تورے۔ کنتا نا ہیبت چٹا تو ساہت اس چرت اٹ ہننگ آن پد پارے ”نن غٹ ویل اٹ اختہ ان۔ پہہ انگا بندغ داڑان بھاز گڑا ہیل ہم کنتگ کیک۔“ او سلیس وکنتا غا خوٹت ہرا۔ ”وئی نا انخس مرو؟“ کنتا پارے کہ سی و ہفت پر۔ ”خننگ پیسہ داخس، ای شست و شش اٹ۔“

”نی داخس خننگ پیسہ۔“ کنتا پارے۔

”ای تو ہمو وخت آن ہندا ٹکنٹ، ہر اتم نی ودی ہم متویس... ہرا گڑا تے ای داسہ پہہ مسٹ، و خ کہ مہالو پہہ مرو سٹ تا۔ نی داسکان ورناس۔ ہندا سوب آن نے اسہ ہیبت اس پاوہ... نا علاقہ ٹی پیرانگا بلہ غاک چناتے کسہ بنفیرہ؟“ کنتا پارے او، بنفیرہ۔ ”ای ہم نے اسہ کسہ اس بنفیرہ۔ دا ہمو جا گہ ٹی چنک بھلن مننگ نا بابت ۽، ہراکان کہ ای بسٹ۔“

کنا جوان است آبریک اکان قوم ناسر دار، پیل انا دنان نا جوڑ کر وک سیٹ اسے آتولوک نسکہ، واسہ

بندغ اس مدام اوڑا سیخا کن چھتری اس توروک نسکہ۔ سڑدار نارہی آہمو بندغ سلوک مسکہ، ہرانا رداٹ سڑدار
 ہیئت کریکہ۔ سڑدار ے کس اے گڑ اس پاروئی مسکہ یا پین سڑدار اے تون ہیئت اس کروئی تما کہ تو اونا اسٹ انگا
 وسیلہ ہندا بندغ نسکہ۔ اسہ مار اس مدام سڑدار نانت تارہی آتوسکہ۔ اودن پاکہ سڑدار نا ہرودہ نس۔ ہرانا کاریم
 مخلوق اسکان سڑدار نا کلہو آتے سرکنگک نسکہ۔ اوڑتون مدام اسہ کمین ۽ زمغ اس نسکہ۔ ہرانا سوب آن مخلوق
 اودے مُر آن درست کریکہ۔ ای ہمو مار نسہ، ہرانا بندغ آتسکان کلہو آتے سرکریکہ۔ ہمو دے تینٹی پرنگیک کنے
 ہلکر۔“

کنتا ہیئت کننگ کن گیگ کر یسس کہ گھانی ڈو ۽ بڑا کرے۔

”کسہ چٹنے، ای پاننگ خواہسہ کہ سڑدار نا چھتری نازی آن اسہ ڈو اسے نانشان جوڑ کروک نسکہ۔ ہراٹی
 خواہے اس نس، ہر سڑدار نا کماداری ٹی احتیاط نانشانی نس۔ سڑدار نامون نا بندغ تون مدام اسہ شت اس نسکہ،
 ہراٹ اسہ سرکک اس جوڑ نس۔ ہر ادا ہیئت انا نانشانی نس کہ زندانا کلیت، صبر ۽۔“ گھانی پارے ”داسرکک ناسرکک
 آشہدانا ہیٹل جوڑ نس۔ ہرانشانی نس دا ہیئت انا کہ سرکک ناسخت انگا سرکک اٹی کس ڈنگ غلنگ کپک۔“
 ڈیوانا پڑ کوک آروشنائی ٹی گھانی پیرا نگا زرس سلیس۔ ”ای ہندا ہیئت ۽ ہیل تننگ خواہ کہ ای پرنگی تا
 ڈغار آہرہ دا گڑا ۽ ہیل کرینٹ کہ داڑے زند تیر کننگ کن بندغ ۽ ہرا گڑا نا کل آن زیات گرج ۽، اوصبر ۽۔
 سرکک ناسرکک آنا سارگو آصبر۔“

کنتا است اٹ پک کرے کہ دا بندغ اگہ افریقہ ٹی مسکہ تو اگہ سڑدار اس متو کہ تو کن تانگو یا القلا اس تو ملی
 مسکہ۔ ولے اودے تینا احساس آتے پاش کننگ بتو کہ، ہندا سوب آن ہموڑے زندوک چپ تولوک نسکہ۔
 ”ہندن لگک کہ نے ٹی دا ہڑتوم آگڑا ک اریر۔“ گھانی بشخندہ کرسا پارے۔ کنتا زرس اچیننگسا گڑ اس
 پاننگ ناگیگ کرے، ولے اونا بادوی اوڑتون ملک کتو۔ گھانی زرس چپ کرے ولدا بشخندہ کرسا دوارہ پارے:
 ”نم مندکا تے ننا ملک اٹی عظیم سیلانی تکنگک۔“ او ہیئت ہیئت اٹ چپ کرے، کس پائے کنتا غان
 گڑ اس بننگ خواہسکہ۔

اخیر کنتا بادوی کرے ”نی سہی پاسہ، کنا الہ غاک سیلانی نسر۔ اوقتا بنوک آکسہ غاتیان ہندن لگا کہ کس
 پائے اوقک مچ آدنیا ۽ خنانو۔ اسہ واری وکنا باوہ، جفورے آن بھازمُر، کنا الہ غاتا جوڑ کروک آخلق آہناسن۔
 ای ہم اوقتیانبارک، مٹکلو، مالی وایلو جاگہ غاتیا بننگ خواہسہ۔ ولے کنے وار رسینگ آن مُست ہر فیر۔“
 ”کنے افریقہ نا بابت مچے مچے سارے۔“ گھانی پارے ”سڑدار کنے پامدار آتیان سچ ترفیس، ای اوقتا

ہیل تروک آہیت آتے گیرام کنتھ۔ ای داڑے ہرخنوک بنوک آگڑا ۽ اوفا پاروک آہیت آتا رداٹ پہہ
مننگ نا کوشست کیوہ۔ کنے ساء کہ ننے آن گیشتری نما گیمبیا نا کرک آتیاں ہلیس ننگنی نا کرک آتسکان نا نیام
انا دیکی افریقہ غان ہر فنگوک اُن، نی وخت اس بنگنس کہ دا کرکی پٹی ۽ پرنلیک ’خیسن نا کرک‘ پارہ۔“

کنتا داہیت ۽ بنتویس۔ ”داپن ۽ اوفا دا جاگہ ٹی ساڑی خیسن نا کوڑی تا سوب آن تخاسر۔ دا کرک
اولٹا اسکان کاہک۔ داہمو کرک ۽، ہراکان اوفا فانی ۽ اشانی بندغ آتے برمتہ کرینو۔ وداہمو بندغ آک ۽
ہراک گیشتری بغاوت آتا سوب جوڑ مسنو۔ وداہم پرنلیک اوفتے کن کل آن زیات نہاد ایترہ۔ انتے کہ اوفا
ہشار، کاڈا ۽، وافتے سگ ہم ارے۔“

”تو دا مے کرک‘ انا معاملہ انت ۽۔ ہراکان دا فک یوروباس آن داہمون اسکان، نا نجر اٹی آئی بوہر فیسر؟“
کنتا پارے کہ او بنگنے کہ آئی بوک بھاز کرار ۽ بندغ ۽۔

گھانی کاٹم ۽ اداٹ سرفے۔ ”ای بنگٹ کہ لوزی یا ناٹی سی آتو دوپہ دوہلکر، شنیر خلسا دریاب اٹی ڈرنگارو
ڈیبنگار۔“

کنتا ۽ چرت ہرفے کہ دن مف مالک اونا پدی بنگ کن کسر آہروک مف۔ ہندا چرت اٹی ساہت
اس چپ چپانی مس۔ داسہ کنتا بنگ کن اسہ ہیله اس سجننگ نس کہ پیرا نگا گھانی پارے ”داڑے اسٹ اس
ہم ڈن ۽ اف کہ اوڑتون است اناہیت کنگ مرے۔ کناست اٹی انت اس کہ مریک کہ کوا کوا‘ نابولی ٹی پاوہ
تا۔ مننگ کیک ای ناوجود آن بے کمار نے تونہیت کریٹھ۔“

کنتا نااست آداہیت بھاز جوان لگا۔ اوہرے اسکان گھانی ناخن تیٹی ہر سا کرے۔ وداہر توم آک بش
مسر۔ ڈیوانا روشانی ٹی کنتا میز آتھوک لیزانا تروک آہر توم آسینڈ وچ آتے خنا، ہرافتے او اسٹل است آن
دریس۔ او بشخندہ کرسا اوفا کنڈ آ اشارہ کرے۔ ”دا تو ہر اتم مرے کنگرہ۔“ پیرا نگا پارے ”ولے داسہ ناہنگ نا
وخت منے، اگہ ای تینا ملک اٹ مسطہ تو ہنداہیت وگپ نا نیام اٹ نے کن شنز آتیاں اسہ ٹیکلی اس جوڑ کریٹھ۔“
کنتا پارے کہ گیمبیا ٹی او پیرا نگا تے کن بھلا امب آتا بازن انگا گڈہ غاتے تراشسا گڑ اس جوڑ کریکہ۔
”بھاز وخت آن کناست اٹ ارے کہ امب اناج اس ہر فو دیو، ہراکنے کنا ارا والا تایات ترفسا کے۔ او
پارے۔“

گھانی اونا کنڈ آخوڑت ہرا، وداہر بشخندہ کرسا پارے ”نی ورناس، نج نے تون بھاز ۽، ولے اوفتے دستگ
کن نے اسہ زیفہ سے نا گرج ۽۔“

کننتا ہسبکہ مس وادوے پچ ۽ ورندي اس سجتو۔ ہرٲٲوم آک افریقی رواج نارِداٲ دو ہلکر۔ ہرانا مطلب دا
نس کہ بھازرُ وولداملنہ۔

”السلام علیکم!“

”وعلیکم السلام۔“

وکننتا تارمہ مروک آشام اٲ پیشن پیش تما، وایلوکھڈی تارہی آن گدرینگسا بھلا اُرا نا کنڈ آہنا۔ او
ددینگ انگ نس کہ خواجہ اونا کسر آسلوک مف۔ ولے خواجہ اونا بنگ آن نیم گھنڈ اس پد بس۔ ولدا اوفک اُرا غا
ہنار۔ دو تیٹی ہلوک ہلی نالغام و اونا بنگ نازپارہ غان بے کمار۔۔ کننتا نا گمان ہندن ہنا کس پائے اوتینا باوہ
عمورتون ہیبت وگپ آن پد پدی بنگ ۽۔ اونا زنداٲ اینو آن بار ۽ اہم ۽ شام بتویس۔

شست و دو میکوش

”دروٹوبی ۽ گدرینگ آخنٹا تو کوک کریٹ، اونگر، زرس دانگ بریس۔ اوکے آہندن ہر اکس پائے کنیک کنے۔ باغان تے لوز اس پیش تمتو۔ انت پاسہ دادے انت منے؟“ فڈلر مالی آن سوچ کرے۔ ولے مالی ناگمان ہم کاریم کتو۔ ہڑتوم آک بیل آن سوچ کریر۔ ”ای انت پاو، اگہ اونا جوڑ ۽ یا پین گڑاس منے تے تو او پاننگ کیک۔ اونا بے چیتائی تیان پدای اودے تینا لانٹ۔“ بیل پڑو کرے۔

دا ہڈاسکان کہ خواجہ والر ۽ ہم درک لگاسس کہ اونا کوچوان تینا ٹڈاٹ اف۔ اونا گمان ہنا کہ دن مف کہ او ہودین انا تو گواچنی منے، ہرا اینو پگہ مچ آعلاقہ ٹی تالان ۽۔ و ہرا ٹون ہڑتوم آتا تعلقداری اس ہم ارے۔ گڑاسہ دے او کنتا غان سوچ کرے کہ اونا جوڑ تواف۔ ”آخا خواجہ“ کنتا زور ورندی تس۔ گڑاتا نلہ او بگھی ۽ جوان چلیفیکہ، خواجہ اونا چکار ۽ الا

پیرانگا گھانی تون اوڑدہی کنتا ۽ تہہ آن سرفیس۔ اودے درک لگاسس کہ او تینا مسخت ۽ ہرا ہڈاسکان گیرام درینے۔ اودے پے دے، سال سال آ، و کرار کرار آبا ترسا، پدتمسا ہناس۔ و اخیر لاشعوری وڑاٹ او است آن دریسس کہ بیخ و بیخ آن اودیراسے؟ داراست نس کہ او فڈلر، مالی، بیل و ایلو حبشی متون رہینگ و ہم گرچ مننگ ہیل کریس۔ ولے داسہ اودے درک لگاسس کہ او وخت اس ہم او فتینا نارمننگ کپک۔ دن کہ او فک اوڑانبار مننگ کتوسہ۔ داسہ او فڈلر، مالی و بیل آن برس۔ او خوش نسکہ کہ او فک ہم اوڑان مرفر تسرہ۔ نکان جاگہ لیلوک او تینا بدل مننگ آشکی و موخا مسکہ۔ دا ہڈاسکان کہ او کھڈی ٹی نن ناسہ پاراس اجم کرسا سما کریکہ و تینے جفورے ٹی خنپننگ اڈکھیا مسکہ، او افریقی اس نس۔ ولے داسہ دا ہیبت ۽ ہم اخص سال مسواس۔ ہر اتم اونا است آگیمبیا و اونا بندغ آک بسرہ، تو دایات آن ہم اودے جھلوسیواس رسیگا کہ، او تینے افریقی اس نکا کہ، ولے داسہ تو جفورے کیمہی ٹو آن است آبتویس۔ او ہوتوم ہم افریقی اس نس، ہر اتم گوڈ آتیا مسن تموک گار و پرات اٹ جیرت و پام اکن دعا کریکہ۔ داسہ تو سما اف اخہ وخت آن او اللہ نا جوانی اٹ عبادت ۽ ہم

کتویس۔

اونا گمان اٹ طوبوب آتا بولی ۽ ہیل کنگ نامتا ماری دا بدلی نا بھلا سوب نس۔ ہڑدے نا ہیبت و گپ اٹی
 او بھاز کم مندکا نالوز کاریم اٹ ایسکہ۔ بیدس ہمولوز آتیاں ہرا سما ف امر اونا است آن ہنتویسر، و دانس ہم
 راست، ہر دے کننا ہم مناکہ، کہ او داسہ سچفنگ کن ہم طوبوب آتا بولی ۽ کاریم اٹ ایسکہ۔ اونا بولی، خیال،
 سر جزیو ایلو بے کچ کاریمک داسہ مندکا نا جاگہ غا ایلو جیشی تارنگ اٹ اور سوار مسوسر۔ اسٹ انگا کچینی ہرا اڑا او
 مچٹ گمر کنگ کریکہ، دانس کہ ہیبت پرتسکان او ہولم ناسو ۽ ڈو ہم خلتویس۔

کننا تینا حقی بُن سنج نا پد رند ۽ است اٹ ثنا کہ پٹاکہ۔ بیرہ اسہ ہیبت اس نس، او اونا گمر نا احساس نس۔ ہر
 حال اٹ او تینا گمر نا احساس ۽ ہمون برجاتخاسس، دن کہ جفورے ٹی او بدانگا ہر وہ غاتیاں کچنگ کن تاویت تین
 تون تخاکہ۔ او تین تون قول کرے کہ داسہ او تینا شرف ۽ تینا وافتا نیام اٹ اسپراس جوڑ کیک، ہرا تینے ”نیگر“
 پاریرہ۔

ایلو حبشیک تینے آن ہندانس بے چکار نسر کہ او فتنے تینا باوہ پیہہ غاتا ہم سما اولو کہ۔ ہر دے کننا ۽ چنگی آن
 ہیل تننگا سس۔ کننا تینا است آ ”متکن آمالی“ آن موریطانیہ وولدا گیمنیا اسکان تالان کننتے چین انا پن تے تینا
 الہ وایلم تسکان پارے، و است اٹ پارے کہ دا گراء اونا کافو نا ہر چننا ۽ ہیل تننگا کہ۔

داڑان اونا چنگی ناسنگت آک اونا است آبسر۔ اول تو حیران مس، و لے ولدا ہر اتم اونا است آسنگت آتا
 پتک بتوس تو او ڈکھیا مس۔ او فتا دروشمک اونا ہوش آبسر، و ولدا جفورے نایات آک بڑکا و کریر۔ ہر اتم او
 جفورے نارہی آن گدریتلوک آ مسافریتون ملنگ کن مون انگا چک آتا ولر آنا بر خلق آن درگہ اسکان ددی تنگسا
 ہنارہ۔ شک آتیا خور خور کروک آبولوتیا شرت خسنگ، و بولوتا ورنڈی ٹی او فتنیا شرت خسنگ۔ تین پہ تین گو تفنگ
 کہ سش امب دیر کنیک چٹفک۔ و لے کل کوشست آتیاں پد ہم اونا است آپتک بتوس۔ اسہ پن اس ہم۔
 بس اوڑا مخوک اونا کافو ناسیاگ آک خننگسا ہنار۔

گھڈ اٹی وگھی چلیفنگ نا دخت آ او تینا است آ بھاز زور شاغا۔ و اخیر اسٹ اسٹ آ اونا است آپتک برسا
 کریر۔ او، ستافا سیلا۔ او کننا بھاز جٹ سگت نسر۔ و کلیو کونتہ، ہرا کن تانگو نا پانگ آ ”توتا“ ۽ توریسس۔
 سیفو کیلا، ہرا بھلا پچا نیت اٹی جنوزان تون وختی وڑا اٹ اوری خواہ سوہ سس۔

منہ بھلا تا دروشم ہم، پن ستون اوار، اونا است آبسر۔ ایہن تو اونا گمان نس کہ او او فتنے گیرام کرینے۔ کن
 تانگو نا پن سلاباب نس۔ امام صاحب نا پن کجالی دمبائس۔ اونا است آ مسٹمیو کافو نا پوری نا دود بس۔ ہرا ٹی

کنتنا ہند انخس جوان تلاوت کریس کہ عمورو و بنتا خوش مسرا ارا فانگ، ہرانا پن بریما سیسے نس، ء اسہ پزور ء ہیٹ اس ہدیہ ٹی تسر۔ داخل گڑا تا است آبنگ آسہ و اس تو اوجھاز خوش مس... ولے ولدا اونا گمان زور مس کہ داتم اسکان تو ہموکل بزرگ آک کزیت کرور۔ و اونا ہم کافوک داسہ جفورے ٹی ہمو وئی اٹ مرور... داسہ او اوفنتون اسل ملنگ کپک۔ کبھی سال آن پدا اولیکو وار ہوغسا تنگان ہنا۔

منہ دے آن پدشارا ٹی اسہ پین ڈیور اس کنتا ء پارے کہ جہاندم اٹی منہ آجومے، ہرا فک تنیے ”دانیگرو یونین“ پارہ۔ آجو مولد، غٹ مے تے افریقہ غا اسبجا پدی ہننگ ناسلاہ تسنو۔ دادرک لگنگ آن پدہم کہ دا وڈر اسل مننگ کپک۔ کنتا دا ہیٹ آن خوش مس۔ ولے داسہ خواجہ غاک اسہ ایلو آن وڈیک مے تیا بولی خلنگ تسرہ۔ و مے تا نہاد آک ہم بھاز وڈاسر۔ دن تو کنتا چاہسکہ کہ فڈلر ء افریقہ غا ہننگ آن زیات ورجینیا ٹی مے آنبارر ہینگ وڈرک، ولے ولدا ہم اونا است خواہس کہ و خ کہ او فڈلر تون ہیٹ کنگ کروسس۔ اتنے کہ آجوئی نابابت انت اس کہ، ہراڑے کہ مننگ نس، فڈلر ء ہموکل گڑا تا سما مسکہ۔

ولے ایلو کنڈ آکم وود اراٹو آن کنتا فڈلر، مالی یا بیل اتون جوان وڈر اٹ ہیٹ ہم کتو کہ۔ دن تو اودے اوقتا چچ گرج ہم آلو کہ، ولے داسہ اونا این بارنگ نس۔ پوسکن آنوک آہر اتم او بیوسی اٹ اسہ خل اس ولوٹی بٹے، تو او تینے بے کچ تیا خنا، کس پائے او مچ آدنیان ککشنگا نے۔

ایلو وار ہر اتم کنتا فڈلر ء گدرینگ آخنا تو اودے خننگ تون کاٹم ء سرفے، ولے فڈلر ہندن گدرینگا کس پائے او کنتا ء چچ خنپ۔ کنتا ء بھاز خار بس و او تینے آن شکی مس۔ پگہ غا اسل ہمو وخت آو مالی ء ہننگ آخنا، ولے او کنتا ء خننگ تون کسر ء چپ شانا۔ ہرٹوم آواقہ غاک اودے خرینی وڈکھیا ئی ناکٹ اٹ بیٹر۔ کنتا ہمو نن کبھی گھنڈ اسکان تینا گھڈ اٹی ٹیلاپ کرے۔ پگہ سہب اتون او جیرت کرسا پیش تما، و ہمو درگہ ء ٹکیفے، ہراڑتون وخت اسیت اونا بھلو خروکی اس نس۔

درگہ ملنگا، ”انت اسے؟“ فڈلر بھاز بے مہری اٹ پارے۔
ہبکہ مرسا کنتا ٹف تے کیدا و پارے ”بس ہندن، پاریٹ نے تون ملو۔“
فڈلر ڈغار آٹف کرے و پارے ”ہر نیگر! انت اس کہ پاننگ اٹ، دادے سکوت اٹ خف تو، ای، بیل و پیرانگا نابارواٹ مدام ہیٹ کینہ۔ ننا فیصلہ ء کہ نے کون آبنغ ء پین سگپنہ۔“ فڈلر اوناخن تیلی ہرا نے ویل اس ہلکنے، ناجوڑا س، یا پین ہیٹ اسے۔“

کنتا چپ سلوک تینا لتر تیا ہرا کہ۔ اخیر فڈلر مچٹ شیف تما، و کسر اس الساپارے ”داسہ کہ نی بسنس، تو

تہٹی بر، ولے خف تو اگہ نی داکان پدن کر یس تو مچ زند نے تون کس اس ہیبت کپک۔“

خار و ذلالت اٹ کنتا تہٹی ہننا ٹوس۔ ہڑتوم آک ہرے اسکان چُپ نسر۔ ہرادے کس پائے فڈلر ہم پرغنگ خواتوکہ۔ کنتا جیرت کرسا افریقہ غا پدی ہنگ ناسلاہ نا ہیبت ۽ کرے۔ فڈلر بے مہری اٹ پارے کہ اودے دا ہیبت انا کیکھی دخت آن سماء۔ ولے دانا سر سہی نا گمان ہندا خس ۽ دن کہ جہنم اٹی برف انا ڈک اس رسینگ۔

کنتا ۽ ڈکھیا غنگ آفڈلرز اس احمیڈگا ولدا پارے ”ای نے اسہ ہیبت اس پاوہ، ہرادے نی بنتنس۔ جہاندم اٹی نیویارک اٹی اسہ مینیو مشن سوسائٹی اسے، ہرانیکر آتے کن اسکول اس ملانے، ہراڑے آجونیکر آتے نوشت وخوان وایلو کسب آتے ہیل مننگ۔“

فڈلر ۽ دوارہ ہیبت کنگ آخنگ آن کنتا ہندا خس آسرات و خوش مس کہ او فڈلر نا ہیبت ۽ ہم جوان وڈ اٹ بنتو۔ منہ منٹ آن پد فڈلر ہیبت ۽ بس کرے و کنتا نا کنڈ آرفونی وڈ ہرا:

”نے پین تو کاریم آلو؟“

”انت؟“ کنتا چُرت آن اجم کرسا سوج کرے۔

”ای پنچ منٹ مُست نے آن سوج اس ارفیسٹ“

”بشخص، ای چُرت اسیٹی ہناسٹ نی

”اصل اٹ نے ہنگ نا وڈ بفق، ہندا سوب آن ای نے ہیل ایتوہ۔“ اودو تے بغل آتیٹی تیس و پدی ٹوس۔

”نی تینا ہیبت ۽ پورو کیسیہ؟“ کنتا سوج کرے۔

”است آن کنا ہنا، سماف انت پارے۔ نی ہم است آن دریس کہ ہرا چرت آتیٹی نسس؟“

”خاص آخا، بس ہندن ملی کنا ہڑسیڈگانے۔“

”یا تو دا کاظم ناخٹل آن جان ۽ چٹف، یا اگہ خواسہ تو کن تون بشخہ تے۔“

”ای داڑا ہیبت کنگ کپہ“

”اوہ“ فڈلر خاراٹ ہنگ نا وڈ راگ کرسا پارے ”اگہ ہیبت ہندن ۽ تو...“

”است اٹ کیپیس۔ دا اسٹل جندی ۽ ہیبت اسے۔“

فڈلر ناخن تیٹی، ہیبت ۽ پہہ مننگ نا گروشک آک خنگار۔ ”سہی ۽، اگہ نیارٹی سے نا ہیبت ۽، تو پایہ

تے۔“

”آخادن ۽ ھیت اس اف۔“ کنتا بے تر بڑی اٹی پارے۔ اوزرس چپ توس۔ ولد ابش مرسا پارے ”کنے
 کاریم آہنگ کن ہرے تمک۔ ولد املوہ، کن تون ھیت کنگ نامنتوار۔“
 ”او، ہر اتم است ناخواہس بر۔“

او امر چاہس؟... کنتا اصطل نا کنڈ آہنگ نا وخت آ است اٹ پارے۔ فڈلر اودے ھیت کنگ کن
 انتے زور شاغنگ نس۔ کنتا تو داویل آ سحنگ آن ہم ہز کر یکہ۔ ولے داسہ اونا است اٹی پین چرت جاگہ ہم
 کنگ کتو کہ، ودا گمان نا تعلقداری گھانی پیرا نگا نا پنت انارداٹ تینا ج ۽ دسنگ، تون نس۔

شست و سے میکون بشخ

پیرانگا گھانی تون اوڑدہی آن مُست ہم وخت وخت کنتا است اٹ پاریکہ کہ آگہ او جفورے ٹی مسکہ تو زبیفہ غان بیدس اونا مسہ چار مارہم مسرہ۔ داہیت آک لس وڑاٹ اونا است آہم تو م بسرہ ہر اتم ننگان بے تعی نا سوب آن اونا خنک ملنگارہ، اوسا کنگ آن پدخیر انا زریل آتموک ہندا چرت آمیٹ ہنا کہ۔

برام نا بابت سچفپنگ نا بھاز آسوب آک تسرہ۔ دن کہ دا بابت ہمودو آئی اس لگا کہ، ہراٹی بادشاہ ء برامی نابندغ آتامون آن جاڑو آن چپوئی تما کہ۔ او دا ہم ہنگو سس کہ بھاز آنا زوڑدارانگا مزدور تے تینا خواجہ غاتا ساڑی گری ٹی اسہ مبلغ اسے نامون آنکاح ناقول کروئی تما کہ، ولے دالمحد آتا دوداس نسکہ، ولدا ہم دود آک انت کہ مریر، مندکاتے کن برامی ناوئی چاڑدہ غان شانزدہ و نریند ناوئی کم وودسی پرسکہ، ولے پرگی تا ڈغار آ کنتا اسہ مسٹر اس ہم چاڑدہ شانزدہ انت کہ بیست، بیست و پنج پرانا ہم خشتو لیس۔ ہرا اونا زبیفہ مننگ ناوڑ اٹ مننگ کروس۔ دافک کل تہوار یا مجلس آتا وخت آتینا مون تے سرخی پوڈر یا ایلورنگ آتییی ہندن لوجارہ کہ کنتا نا است آجفورے نامون آموئی خوشکوک مرک انا چاپیک بسرہ۔

بیست پر یا اوکان زیات بھلن نیارٹیک گیشتری ہمو بھلا اراتیٹی بوڑچی تسرہ، ہراڑے کہ کنتا خواجہ تون او رہینگا کہ، دن کہ این فیئلڈ انا لیزا نسکہ، وراستی تو دانس کہ ہموکل اٹی ہم لیزا اسٹ انگا نیارٹیک نسکہ، ہراڑتون میلنگ اودے وڑا کہ۔ اونا کس سنگت ہم آلو کہ، وکبھی واراو تینا ززانا ہم پیدوار اشارہ کریس، کہ او اوڑتون تعلقداری تے ودفنگ خواہک۔ آگہ لیزا زرس ہم شکبر مردوس کہ کبھی واراو کنتا نا بے تعی تا سوب جوڑ مسنے تو او فشکی گری آن جان ء ندر کریکہ۔

چکے، بیرہ چکے نا ہد اسکان۔ آگہ اولیزا زبیفہ جوڑ ہم کے؟ کنتا است اٹ پارے۔ تو دانا مطلب مسکہ کہ بھاز آیلو جوڑہ غاتا تینا بار او ہر تو م آک تینا تینا خواجہ غاتا ڈغار تیا جتا جتا مسرہ۔ داوڑ انکا آرغ تے لس وڑاٹ شنبے نادے پیشیم تون اراتی تون میلنگ ناموکل رسینگا کہ۔ او ہم داشرت آ کہ بیگہ تون ایمانداری اٹ پدی

برے و مرغن آسفر نامدر بینگ ء چنفسا پگہ غاکاریم اٹ اختہ مرے۔ کنتا تین تون پارے کہ اودا وڑانا زبیفہ
اسل خواپک، ہراوڑتون رہینگ کپ، اودا وڑاٹ ویل ء چنفسے۔

ولے ناستی آن پدہم اودار وار آہندا چرت اٹ ہنا کہ، اواست اٹ پاریکہ کہ لیزا سُرٹ و شلا فنتہ ء نیاڑی
سے، ولے ولدا ہم اودے اوڑتون وخت تدیفنگ جوان لگا کہ۔ مننگ کیک اسہ پین اوڑدہی اس گچین ء کسر
اس کشنگ ناسوب جوڑ مرے۔ اگہ اولیزا تون برام کے تو دا گزانا گمان مچٹ نس کہ اویلو جوڑہ غاتیانار مونی بہا
کننگ ناخلیس اٹ اختہ مریر، اتنے کہ خواجہ اوڑان خوش نس و خواجہ نالمہ باوہ ہرا لیزا ناخواجہ غاک کسر، لیزا غان
خوش کسر۔ سانگ بندی ناسوب آن دا وڑانا جھیرہ غاتا ودی مننگ ناگمان ہم مچٹ نسکہ، ہراس وڑاٹ خواجہ
غاتیانام اٹ ودی مسکہ، وبرا مک پناہ۔

کنتا دامعاملہ غاچندی وڑ تیٹی سحفسا ہنا۔ ولے غٹ ہیلہ غاتیان پدہم او تینے ہیبت کننگ آن تور ساہنا۔
ولے اسہ نن اس ہرا تم اولیپ اٹ کوروک خاچنگ ناگیگ اٹ دا پالو اے پالو کریکہ، اسہ چرت اس اونا ملی ٹی
ہوڑہ غانبار لگا... برام نا وڑاٹ اسہ پین نیاڑی اس ہم نس... بیل۔

کنتا اودے تینا چرت آن اینک کننگ کن گیگ کرے، و تینے پہہ کرے کہ اونا پین بیرہ متکن آدے تیٹی
اللہ ء است آاتنگ ناسوب آن بسے۔ دانا بابت تو او اسل تغ اٹ ہم سحفنگ کتولیس۔ اونا است آبیل انا
خرین و ملنڈی آہیبت آک بسر۔ اونا است آبس کہ سوزی نا کٹور ء دالان اسکان دنگ کن او امر درگہ ء ترند آن
بند کریس۔ و کنتا نادا پاننگ آ کہ او مند کاس خننگک، او انخس غاراٹ اوڑا ہراس۔ اولحد اس نسکہ۔ ولدا
اونا مزاج اٹ گمر ہم بھازارے۔ او ہیبت ہم بھاز کریکہ۔

ولے داہیبت ء ہم گیرام کتولیس ہرا تم او سکرآت آسر مسوسس تو او ہرڈے پنچ شش وار اودے ہننگ
کن بسکہ۔ او ہرا وڑ اونا جانپڑسی و سار سنجال ء کریس۔ کشکوک آپن آتیان جوڑ کروک ملم آتیان تو کنتا ناٹل
کشکاس۔ او جوڑ وکانڈا مسوسس۔

تینا جزانلوک آزان تیٹی او بے کچ مزہ ٹی ء کسغ ہم کننگ کریکہ۔

ہرا نخس کہ او اودے دوست نس، ہندا نخس او بیل اتون بے تہی اٹ پیش ہننگ ء شروع کرے۔ اودالان
اٹی ہنا کہ تو کاریم نامننگ آن دمدستی پد پیش تمنگ کن گیگ کریکہ۔ بیل اودے دُن ہننگ آخنا کہ تو اوڑا ہراس
ہنا کہ۔

اسہ دے اورزاک آبھازلس وڑاٹ ہیبت کرسا داکان ایکان فڈلر و مالی ء پارے ”بیل داڑے ہننگ آن

مُسْت ہراڑے نسکے؟“ ولے او ہڑتوم آتا خفک شوکڑیگار واسہ وار آسیدھا توسر، وکنتا ءِ نُخوڑت ہننگ ءِ شروع کریر، ہراڑان کننتا ناست تما۔

”ام“ مالی زرس چچی آن پد پارے ”اوداڑے نابنگ آن اراسال مُست بسوَسس، ولے او وخت اس ہم تینا بابت زیات ہیئت کتنے۔ ای ہم ہنداخس چا وہ تے ہراخس کہ نی چاسہ تے۔“

فڈلر ہم اونا ہیئت آاؤ کرے۔

کننتا پاننگ کنتو کہ کہ اودے اوقتا ہرا ہیئت عجب لگا۔ مننگ کیک کہ اوقتا کسین ہیئت کننگ۔

فڈلر راستیکو خف ءِ خوار یفسا پارے ”حیرانی نا ہیئت دادے کہ بیل ناست آامر بس؟“ او مالی نا کنڈ آشارہ کرسا ہیئت ءِ مونی درے۔

”بھاز وخت مسنے کہ نن نے تون ہیئت وگپ ءِ الان۔“ او کننتا نا کنڈ آہز کرساخن تاشم اٹ ہرا۔

”نن تو پارین کہ مننگ کیک کہ نی ہم ہندا خواسہ ہرا ایلوکل انا گرج ء۔“ مالی پارے۔

کننتا خار آن باءِ ملاس، ولے اونا تو اریپیش تمتو کہ۔

فڈلر پد ریسہ خف ءِ خوار یفسا ساد ہی اٹ پارے ”ایلم، دا بھلا جون ءِ سنبھالنگ ہرنینہ نا وس انا ہیئت اس اف۔“

کننتا خار اٹ ہیئت اس کننگ کن گیگ کریسس کہ مالی ترند ءِ وڑ اسیٹ سوچ کرے ”آخر وخت مریک کہ نی اڑی سے ہہنتنس؟“

کننتا ہندن ہرا کس پائے کنیک تے... ”کم وود بیست سال“ فڈلر اونا جاگہ غاوردی نس۔

”یا خدا!“ مالی پارے ”داکان مُست کہ نی اسل خوجہ مریس، نے کن سگت اس بایدے پٹنگے۔“

”او! اگہ مہالو آن خوجہ متنے تو،“ فڈلر ٹوک اس بٹے۔ کننتا پاننگ تو کنتو، ولے وڑ اسیٹ بش مس ولنگا کائی

کرسا پیشن ہنا۔ ”خلپیس“ فڈلر پداٹ تے کوک کرے ”داڑتون مسس تو بھاز ہرے اسکان خوجہ سلپیسے۔“

شست و چار میکو بئش

اوکان پدمنہ دے اسکان کنتا اگہ خواجہ تون سفر آہنپر وسس تو تینا وخت ۽ بگھی ۽ تیل پاش اٹ گروشک تننگ اٹ گدریفیکہ۔ انتے کہ او بٹو آن پیشن کاریم اٹ اختہ مسکہ، ہندا سوب آن اوڑا تنیائی وژنگ نادوبہ لکنگ کتو کہ، وداڑتون اور داہیلہ ہم نسکہ کہ او کاریم ناسوب آن زیات اختہ ۽، ہندا سوب آن فڈلر و مالی تون ملنگ کتو۔ بیل انا بابت ہیئت کنتنگ آودا ہڑتوم آتیا بھار اٹ نسکہ۔

تنیائی ٹی اودے بیل انا بابت تینا جوڑہ غاتا جاچ کنتنگ ناہم پسی وخت رسیدگا کہ۔ اونا است آبیل انا بے وژ ۽ ہیئت اس بسکہ تو اونا دودوچ ۽ پلا کہ، واگہ جوان ۽ ہیئت اس است آبروسس تو اونا دوسیٹ آتیا کرار و مزنی وژ اٹ پیری کریکہ، و وخت وخت اس تو بیل انا جوانی اس است آبسکہ تو او اسٹل پاٹ آنبار بارسکہ۔ اونا بے وژ یک تینا جاگہ غا و لے تدوک آمنہ سال اٹ بیل انا جوانی کن بھار کریئے۔ اودے باورس کہ بگھی ڈیوری نا نوکری رسیدگا اٹی ہم بیل انا ڈونسکہ۔ دا ہیئت آشکبر مننگ متو کہ کہ بیل انا ہیئت آتا ایلو فتیان زیات بلکن غٹ آن زیات خواجہ غازہم تما کہ۔ بے کچ چنکا بھلا واقعہ غاک اونا ملی ٹی گوہی کرسا ہنار۔ باغبانی نادے تیمٹی سما اف انتے کنتا ناخنک ہشدنگارہ، او ہر وخت تیناخن تے خوار بیفیکہ۔ بیل خنا تو بے پاننگ آن اسہ دے سہب اتون باغ آن منہ پن بنا ایس، ہر افتیا پیڑا پ تماس۔ دا پیڑا پ آتے او کنتا ناخن تیمٹی شاغا، و خوارشت چٹسا ہنا۔ اودے بیل انا منہ ہیئت آتیاں بھار بد بسکہ۔ خاص وژ اٹ اونا تمباخ کشنگ ناخو، وداکان ہم وڈیک ہر دوداٹی اونا چاپ انا وژ۔ دُن ہم آلو کہ اونیازی تا چاپ آن بدریکہ، یا چاپ انا وخت آجم و جوش اودے وژتو کہ، اصل اٹ اودے ناچ و درمبشت نا بیل انا خاص ۽ وژ اسیٹ کوپہ غاتے چنڈنگ بسمسرا کریکہ۔ اونا است پارے کہ ہموزدے فڈلر و مالی ہر ہیئت آتے کریر، اوقتا بند او ہندا نسکہ۔ ولے پاش ۽ ہیئت اس نس کہ بیل انا کوپہ غاک تو اونا مسلہ آوس۔ او تو بس داخواہسکہ کہ اوزرس تینا شرف انا کنڈ آچکار کے۔ وداڑتون اور ادار اونا وایلو نرینہ غاتا ہم شرف ۽ کے۔ اونا بادوی تو پیرا گانیو بو تو آن ہم ترند نسکہ، ولے اودے داڑان ہم بد بتو کہ، اگہ او

داوڑ ۽ تینے اسکان کے، یا بیرہ نیارٹی تا مجلس آتسکان، دن کہ جفورے نانیارٹیک کریہ۔

بگھی ناسلنگ آن پداو پلی ناگراتے سفا کنگنگ اٹ اختہ مس۔ کاریم کنگنگ ناوخت آو اناست آجفورے
ناپیرا اگا ک بسر، ہرافک پاٹ اناگرا جوڑ کریہ۔ اوناست آبس کہ او پاٹ تے تینا رندہ ۽ خلنگنگ آن مُست
اُخس چکارو ہزات پرکھارہ۔

کنتا درخت ناہرا باڑن آشنک آتولوک نسکہ، اوسدھا مرسا اودے لوڑی تیس، ہراڑان اونا شیف بڑز آن
جوہک آک پیش تمسا دانگ اینگ نزار، ہنار۔ ہندا منڈ ۽ اوخوڑت جاج کرے، او اودے موئی پدی چوٹ
کرے، و آہن نا لکر اسیٹ اودے ٹھپینے۔ ہر جاگہ غان اسہ وڑانا توار اس بس۔ دا آزموندی ۽ پاٹ اس نسکہ،
اودے لگا کہ دا گچین آ لکر نادُن بیکار تمنگ بیداد اسے۔ کس اس دادے داڑے تخاسس، و ولد اہنداڑے ہندن
سلیس۔ کننا دانگ اینگ ہرا، کہ کس اس اوڑا ہیننگ ۽۔ ولدا منڈ ۽ ہرفے تینا گھڈاٹ درے۔ اودے کنج
اٹ جک تخسا، درگہ ۽ بند کرے و کاریم اٹ اختہ مس۔

ہمون خواجہ ۽ شار آن اتنگ ناوخت آ کسر نس کہ کنگنگ ناپن ۽ ہلنو کہ۔ ارغ آہم کننا آسرات تولنگ
کتو۔ و پاٹ انا لکر ۽ ہینگ کن کھڈی ٹی ارغ آتے ایس، ارغ آن اسل بے چکار او پاٹ انا لکر نامون آٹوس،
وڈیوانا ٹمکوک آروشنائی ٹی اونا جاج ۽ ہلک۔ اوناست آہے جھلا جوغن و مولو بسر، ہرافنے عمورو بنتا کن جوڑ
کریس، ہرافتیٹی اوکئی تے کٹا کہ۔

کنناست اٹ پارے کہ ہر اتم خواجہ ۽ چج جاگہ اس ہنوی متو، تو وخت تیر کنگنگ کن اودادے تراشسا مکئی
تا کنگنگ کن جوغن و مولو اس جوڑ کیک۔ مسٹمیکو دے او جوغن نا تہہ نا بشخ ۽ جوڑ کرے، ولدا او اونا ڈک مک
آتے ہلک۔ او تینا کسبی چاہنداری آہیکہ مس، انتنے کہ او خلق انا پیرا اگا تے دا کاریم ۽ کنگنگ آبیست سال مُست
خناس۔

جوغن ۽ جوڑ کنگنگ آن پداو پاٹ انا سہ پین ایہن ۽ منڈ اس پٹا۔ اسل سیدھا، و تینا ڈوانا کچ ہولن، ہرادے او
مولو اس جوڑ کرے۔ اوکان پداو ریکمال و کاجوٹ اوڑکن دستہ اس جوڑ کرے، ہرادے پین آوار کنگنگ کن شیشہ نا
کلر اسے جوان خوشکا ایاتے۔ جوڑ مننگ آن پداو جوغن کننا نا گھڈاٹ ارا ہفتہ پین ہندن تموک نسکہ۔ او وار
وار اس اوڑا ہرا کہ، واست اٹ پاریکہ کہ دا اگہ اونا لمہ نادالان اٹی تخوک مسکہ تو امر جوان خننگا کہ۔ ولدا اسہ دے
سہب اتون، ہندن سٹی کننا اودے ہرفے، و خواجہ ناسفرنا بابت پروگرام ناسوج کنگنگ کن ہینگ ناوخت آ، بیل
آدرے تے۔ ہر اتم جالی والا درگہ نا پیرا آن بیل اودے ناستی ٹی دا پارے و پدی ہڑسیگا کہ اینوما لک اسہ جاگہ

اس ہم ہنپک، تو کنتنا زُور و جوغن و مولو ۽ پاڈو آتیا تحسا پدی ہڑسیگا، تاکہ او مرکا ہے، ڈمبہ ناتوار ۽ ہننگ تون بیل چک ہڑسا تو او کنتنا ۽ ہڑدے آن چپ زُور و ہننگ آخنا، ولدا او پاڈو آتیا تحوک جوغن و مولو ۽ ہم خنا۔ اور درگہ غان کو کڑو کرسا کنتنا ۽ ہڑسا ہنا، و ہمو وخت اسکان ہڑسا کرے تاکہ او او دم متو۔ ولدا جالی والا درگہ ۽ ملا و جوغن ۽ ہڑا، و باہوتر مس۔ جوغن و مولو ۽ تھٹی ایس و ہیکٹی اٹ بھاز خواری اٹ کنتلوک مڈی ۽ ہڑے اسکان ہڑسا کرے۔ ولدا انا گت او ناخن تیان خڑینک آک شولنگار۔ داڑے بیست سال تدینگ آن پدا ولیکو وارا سے زینہ اس اوڑکن تینا ڈواٹ گڑاس جوڑ کر یس۔

او کنتنا تون تینا بد بیستی تیا شکی مس، او نا است آبس کہ کنتنا نا غا و کنتنگ آفڈلر و مالی عجب ۽ وڑ کر یس۔ اوفتے الی داہیت انا سامرو ۽، ولے پچ پاننگ نا گیک آلو۔ انتے کہ کنتنا افریقی ربیدہ نارداٹ بھاز کم کس اسے تینا است اناہیت ۽ پاریکہ۔

بیل است اٹ پک کرے کہ ایلو وار کنتنا خواجہ نارادہ نا سوج کنتنگ کن بس تو اوڑتو ن امرہیت کیک۔ ولے خیر دا سکان کنتنا ۽ دُن زُوت بروئی آلو۔ دانیام اٹ او کبھی ایسر سبھنگ کریکہ۔ ایڑے کنتنا تینا کھڈی ٹی بے سدھ تموک نسکہ۔ ہندن لگا کہ کہ او نا سیاگ اس نس، ہرا او دے دا آجی ۽ کرفسا او دے شکی کر یس۔ ولے ولدا ہم او دا وڑ کنتنگ آ بھاز خوش ہم نس۔ گڑا دا وڑ کنتنگ نا گرج انتے مس؟ او انت پارو ۽؟ او پیشیم نارغ کن دالان آہننگ کن گیک خنتو کہ۔

اخیر ارغ نا وخت بس۔ کنتنا نا گمان نس کہ او پاہوجاٹ آہننگ اٹی ۽، ہرا تم او پاڈو و مولو و جوغن ۽ خنتو تو او نا است درک تیس۔ ولدا اسے وار آشیف تما۔ جالی والا درگہ غان او جوغن ۽ ہموڑے خرک آخنا۔ مننگ کیک بیل ۽ سما تما سس کہ کنتنا او دے داڑے انتے ایلانے۔

اونا کلیننگ آو (بیل) پدی چک ہڑسا و درگہ ۽ ہندن ملا کہ سوختی خنتو پ۔ ہرا کنتنا کن جوان ۽ ہیت اس نس۔ انتے کہ او کبھی وخت آن کنتنا کن تینٹ درگہ ۽ ملتویس۔ کنتنا نائیک خل آنا کبھن مسر، بیل جوزہ و شکی گری ۽ ڈکسلس وڑاٹ کنتنا ۽ پارے کہ خواجہ پارینے کہ اینو پیشیم آہم او اسے جاگہ اس ہم ہنپک۔ کنتنا پدی ہننگ کن ہڑسیگا تو بیل او بیٹی ۽ وڑ اسیٹ پارے ”اوچ آدے چٹھی نوشتہ کریکہ۔“ ہموکل ہیت آک ہرا فتنے بیل پاننگ کن سبھیسس او نا است آن ہنار۔ کنتنا ہننگ کن گام اس ہرے فتنے بیل جوغن نا کنڈ آ اشارہ کرسا پارے، ”دا انت اے؟“

کنتنا نا است خواہس کہ او داڑے مننگ نا جاگہ غا دنیا نا پین کنج اسیٹ مرو سس۔ ولے اخیر اوزرس

انجیننگسا پارے ”نے کن ے، مکئی جگنگ کن“ بیل خن تے بڑزا کرسا اوڑا ہرا۔ اونا جوزہ غاک پاش خننگارہ۔ چچی آن فاندہ ہر فسا کننتا بچ ے ہیئت اس کتو، اوکان ہنا۔ وہیل آخ آتینا بارسلوک ہر سا ہنا۔

اوکان پد ارا ہفتہ اسکان، بیدس سلام دعاغان، ہر توم آتا نیام اٹ بچ ے ہیئت وگپ اس متو۔ ولدا اسہ دے بیل دالان نادرگہ فاکنتا ے مکئی ناگڑد ے کیک اس تس۔ منتواری نالوز آتے نیم گڈلو پارسا کننتا اودے تینا کھڈ آ ایس۔ کیک داسکان باسن تس، وہی اٹ لوجوک نسس۔ کننتا ناست بھاز خوش مس۔ پک ے کہ دادے بیل جوغن اٹ کٹوک مکئی تیان جوڑ کریس۔ او مہالو آن بیل اتون پاش آن پاش ہیئت کننگ نافیصلہ کریس۔ گڑا پیشیم نا ارغ آن پداو جوان وڑ اٹ تین تون پکا کروک لوز آتے بیل ے پارے ”ای نکان ارغ آن پدا نے تون ہیئت کننگ خواوہ۔“ بیل دمستی ورندی تس۔ ”سہی ے، انت کہ نی پاس۔“ اودے تینا اشتافکاری جوان لگتو۔

ن نا ارغ آن پد کننتا کش وگبیر اسیدختہ تس، اودا وڑا ننتے پارے؟ مگہ او ہندا خنس بے تعلق ارے ہرا خنس کہ خننگ، واگہ ہندن تس تو او مکئی نا کیک ے ا ننتے جوڑ کرے؟ اودا کیک ے بیل اتون اوار کنیک۔ ولے نئے اونا نئے بیل انا است آہس کہ او ہر توم آتے ہر اتم و ہرا جاگہ ٹی ملوئی ے۔ تخین اٹ اودے اوڑتو تینا کھڈ اٹی ملنگ وڑک۔ او تینے آن فیصلہ کرے۔ ولے اونا است خواہس کہ خدا کے کہ خواجہ ے انا گتی جاگہ اس ہنوتی تمپ۔ ولے ہر اتم دن متوتو او بین ہرے مننگ ے سلنگ کتو، واڑ سندہ اس کشا، درگہ ے ملا و کوچہ نا کٹڈ آمدان مدان ہنا، او اسہ دوٹی ہلی نا گڑا ہر فیسس تا کہ کس ے بے وخت پیش تمنگ آشک مف۔ او مے تادنگ آہرا، و کس ے خننتو تو کرار آ بیل انا کھڈ انا درگہ ے ٹکیفے۔

ولے اونا ڈو داسکان درگہ غان مومتویس کہ درگہ ملنگا، وہیل پیش تما۔ او اسہ وار اس کننتا غا ہرا او ولدا ہلی نا زین ے ہرا، وچپ کرے۔ ولے ہر اتم کننتا بچ ہیئت کتو تو بیل کرار آ پدا نا گھیر انا کٹڈ آرا ہی مس۔ کننتا اوڑتو آن اوار را ہی مس۔ نوک ہشت تس، و ہرا داسہ ٹک تننگ تس، اونا چٹ و پوٹکن آروشنائی ٹی اوفک بے ہیئت آن اوار را ہی روان تس۔ ہر اتم ڈغار آن پیش تموک انگور ناشنک اسے ٹی کننتا نانت اڑینگا، تو او تھڈ و ہلک۔ اونا کوچہ بیل انا کوچہ ٹی زرس لگا۔۔۔ او او درک درسا پدی کرے تینے۔ او وڑا نا ہیئت اس یا بین ہیئت اس پاننگ کن زور خلک، ولے بچ متو۔ او است اٹ پارے کہ و خ کہ او بیل انا جاگہ غا دا وخت آفڈر، مالی یا پین کس اسے تون مروسس۔

دا چچی ے اخیر بیل پرغا، اسہ وار آ پارے ”دا پرنگیک جنزل واشنگٹن ے صدر جوڑ کننگ نا سحیفینو۔“ کننتا نا است خواہس کہ او بیل آن دا ہیئت ے پک کننگ کن سوچ کے، ولے ولدا دا سحفسا چپ کرے کہ مننگ کیک

کہ او مینٹ ہیٹ ۽ موٹی دے۔ ”وجان ایڈمز نائب صدر مریک۔“ بیل پارے۔

ہبکہ مرسا کنتا است اٹ پارے کہ اودے ہم تو ہیٹ اس کروئی تمک ”ای ہم دروخواجہ تون اونا ایلم نا ارا
غابنا سٹ۔ خواجہ تینا ایلم نا چناتے ہنگ کن ہناس۔“ ہنداڑ تون اودے تینا آچی نادرک لگا، بیل ۽ تودا
ہیٹ انا مہالو آن سانس۔

”قسم ۽، خواجہ ۽ اونا چنک بھاز دوست ۽۔“ بیل ہم تینا آچی ۽ چاہس۔ انتے کہ اوغڈ و آاین نابارواٹ
مدام ہندا اسہ ہیٹ ۽ کریکہ۔ چچی ولدا و دسا ہنا۔ تو بیل پارے ”سما اف نی خواجہ نا ایلم ۽ آخس چاسہ۔ اوسپاٹ
سلوینیا کا ونٹی ٹی کلرک ۽۔ و لے واپاری معاملہ غاتیبی اونا خواجہ غانبار پہہ ۽ بندغ اس اف۔“ بیل منہ گام اسکان
چپ کرے۔ ”کنا خفک چنکا چنکا ہیٹ آتے کن مدام توروک مریرہ، و مخلوق نا کساس آن بھاز زیات گڑاتے
چا وہ۔“

اوخن تاشم اٹ کنتا نا کنڈ آہرا ”کنے خواجہ جان اتون چچ ۽ غرز اس اف، و مخین اٹ نے ہم مفرو۔ و لے
نے اونا بابت اسہ ہیٹ اسہ نابابت بایدے سما مرے، ہندن ۽ ہیٹ اس ہرا دے ای نے اینو اسکان پامنٹ۔ نا
نت ۽ اونا پاننگ آگڈ تو یسر۔ بلکن راستگی دادے کہ اودا وڑکنگ آہمو بے ڈول و بدو پراگندہ غاپرنگی تتون جنگ
ہم کریس۔ اوتو اونفے کچک آتا ملک اٹ نا پدرد ۽ خلنگ نا پاریسس، و لے اوفک دعویٰ کریر کہ نی خل
اٹ اوفتیان اسٹ اسے کسفننگ کن گیگ کریس۔“ بیل زرس چپ کرے ”کنا ہندن است آبریک کس
پائے درونا ہیٹ اس مرے، کہ شیرف براک نے تین تون اتنگ نا وخت آد دینگسا خواجہ غابس۔“ تو بے نا
روشانی ٹی بیل کنتا نا کنڈ آہرا۔ ”خواجہ پارے، دا تو کہنگ آٹے، ہرا تم خواجہ جان ۽ پارے کہ نت انا گڈنگ
انگ آن پدا کنا چچ ۽ کاریم اسے نا ف تو خواجہ بھاز سوختہ مس، و تین تون پک کرے کہ نے بہا اٹ ہلیک، و
ولدا ہلک نے۔ ای نا بہا نامہ ۽ عینٹ خناسٹ۔ اونا ایلم آہرا وادک نسر، اوقتا بدل اٹ او ایلم آن نے و بھاز بھلو
ڈغار اس ہلک، ہموڈ غارتلاپ نارہی آٹے، ہراڑے کہ سڑک ہر سینگ، نی ہڑوے ہموکان گدرینگسہ۔“

کنتا نا است آدمستی ہموڈ غار، تلاپ، و اونا ایب کیب انا ڈ غارک بسر۔ ”و لے واپاری ہٹ و تس آن چچ ۽
پر خ اس تمپک، انتے کہ و لرا خاہوت اٹی تین پہ تینی مہرا سٹل بھاز ۽، دا ورجینیا نامتکن انکا خاہوت آتیان اسٹ
اسے، بلکن راست انکا ہیٹ تو دادے کہ سور دریاب آن اپیار آن بنگ آن مست دا انگلیڈ اٹی ہم متکن آ
خاہوت آتیبی حساب مسرہ۔ دافک ”سر، کون آلقب نا خواجہ و چرچ آف انگلیڈ تون گنڈوک مسنو۔ دافتیان
اسٹ خواجہ اس ایڈمنڈ و لرا شاعر اس نسکہ، و نظم خوانا کہ۔ اوڑان چنکا خواجہ جان و لردانگ امپوک آتیبی کل آن

مست بس۔ اتم اونا وئی بھاز مرے ہم ہڑدہ سال مرو، ای خواجہ غان بنگٹ کہ ہراڑے داسہ کینٹ کاوٹی، اوڑے بادشاہ چارلس ڈی سیکون اودے بھاز بھلوڈ غار ^{بشپنچ} کریسس۔“

بیل انا ہیئت و گپ انا سوب آن او بھاز کرار آہنارہ، و کنتا دا ہیئت آن خوش نس، دن تو دا ہیئت آتے اومہالو ہم بنگوٓس، ولدا ہم بیل ء توتو۔

”خیر دا جان والر مس میری تون برام کرے و این فیئلڈ والا بھلا اُرا نا بندا ء تھا ہراڑے نی خواجہ ء دیسہ۔ اونا مسہ مار مسر۔ ہرا فٹیٹی جان ڈی سیکون بھاز پین کٹا۔ شیرف ناز مواری تے پورو کرسا اوکانودنا تعلیم دوئی کرے۔ ولدا او ہاؤس آف برچیسز، اٹی رہینگا۔ اوفر پڈرک برگ نا بندا ء تھا، و سپٹ سلوینیا کاوٹی ء جوڑ کرے۔ او اونا اُرائی ڈورتھی نیو پورٹ ء جوڑ کریر، او فٹاشش اولیاد مسر۔ ہرافک داڑے ایڑے تالان مسر، و موئی ہنسا بھاز شون ہلکر۔ دا کہ ننا خواجہ و ایلو فک ء، دا تو منہ والر اسے ء، دا خاہوت نا بھاز بھلو شرف و ہندا سے، دا فٹیٹی شیرف، مبلغ، کاوٹی کلرک، ہاؤس آف برچیسز، خواجہ غانبار ء ڈاکٹر، انقلاب ناراہشون و سماں انت انت اریر۔“

کنتا دا ہیئت آ فٹیٹی ہندن گم نس کہ بیل انا سلنگ آیکدم گڑ بیگا، ”کنا خیال ء کہ نہ پدی ہڑ سینگن۔“ بیل پارے ”ہڑے اسکان پیری کنگ آن سہب انا سما کنگ کپنہ۔“ او فک ہمواکان پدی ہڑ سینگار۔ ہرا تم بیل چچ ہیئت کتو، و کنتا ہم چپ نس تو بیل ء درک لگا کہ او اڈرتون تینا است انا ہیئت ء کنگ خوا پک۔ گڑا او تینا کیبن اسکان پدی رسہ دانگ اینگ نا ہیئت کرسا ہننا۔ ایڑے سرمنگ تون او کنتا نا کٹڈ آچک ہڑسا و چپ کرے۔ او ہم ہندن سلوک اودے ہڑسا کرے۔ اسہ ڈکھیائی ء ساہت اس۔ خیر او بادوی کرے۔

”دن کہ نی پاریس، بھاز ہڑے تمانے، گڑا پگہ نے تون ملوہ۔“ ہرا تم او ہلی نازین دوٹی پدی ہڑ سینگا تو بیل ء درک لگا کہ او گڑا اس پاننگ کن بسوٓس، ولے بے پاننگ آن پدی ہننا۔ ولدا او تین تون پارے کہ ہرا تم اونا است خوا ہس او میٹ پاہک۔

ہندن لگا کہ کہ تیبنٹ بیل ہم زیا ت اشنا فی آلوکہ۔ کنتا تو تینا گیشتری وخت ء دالان اٹی گدریفیکہ، ولے ولدا ہم گیشتری ہیئت و گپ بیل کریکہ۔ منگ کیک اودے ہم کنتا تون ہیئت کنگ آن چس بسکہ۔ ”کنے سما تمانے۔“ اسہ دے اس او کنتا ء پارے کہ ”خواجہ تینا وصیت ء نوشتہ کر فینے کہ اگہ او برام آن بیس کسک تو اونا کل مے تے مس این ء تننگے۔ وصیت نارداٹ اگہ او برام کرے تو گڑا کل میک اونا اُرائی ء تننگرہ۔“ بیل دا ہیئت آدن بھاز فریشان خننگتو کہ۔ ”آہن تو داڑے بھاز اریر، ہرا خواجہ تون برام کنگ خوارہ، ولے لکپک کہ داسہ خواجہ دوارہ کس اسے تون برام کے۔“ بیل دم کشتہ وڑ مس۔ ”کنے آنبار“ کنتا نا ڈو آن کاچومتا۔ اودے تینا

خف تیا باور بتو، اودا ہیبت انا بنگنک آن لوڈو کنگ، دمستی دالان آن بش مس و تینا گھڈاٹی بس توں۔ اودے سما نَس کہ داویل بھاز سجھنگ کڑزک۔

اِرا ہفتہ اسکان چچی آن پداسنن اس بیل کنتا ۽ اِرخ آتینا کیبن اٹ بٹنگا۔ او ہندا خَس ہبکہ نَس کہ اودے ورندی سجتو۔ او تینا لمہ و بلہ غان بیس پین اسہ نیاڑی سے ناہم گھڈاٹی تینا ہنویس۔ داسہی اُلوکہ۔ ولے اودے ورندی تننگ کن جوان ۽ لوزہم دو بتو۔ بیل اودے اُرا غابنگ ناوخت ۽ پارے و بس۔

ہموزدے کنتا جون ۽ تینا جوان خوشکا سلا۔ اسہ وراست جم متوتو ولدا، ولدا مسٹمیکو وار، بھاز خوشکا سفا کرے تینے۔ پچ بیگنک ناوخت آ اونا جوڑ تیا تینٹ اسہ باگل اسے ناٹھپو اس بس۔ ’دلیروی آلا، اَخس زبیا ۽ کنا کوچ لُخی۔۔۔۔‘ بیل انا لُح مرغن نَس نے اوزیبا نَس، ولے داہم راست نَس کہ اوڑتون مننگ کنتا ۽ دوست نَسکہ۔ و اودے سانس کہ بیل ۽ ہم ہندن وڑاکہ۔

بیل انا کیبن دا ڈُغار ناغٹ آن گڈیکو کیبن نَسکہ، ہرا بھلا اُرا غان ہم زیات خڑک نَسکہ۔ اونا رہی آپیشن آ پھل ردا سس، دالان نا حالیت نا سوب آن کنتا بیل انا اُرا ناسفائی آ اُسل حیران متو۔ ہرا کوٹھی ٹی او پتر بیگا، او بھاز آسرات ۽ جاگہ اس نَسکہ۔ ہرا ٹی بھاز زبیا ۽ خاخری اس نَس، ہرانا ایب کیب زرانک درنجوک نسرہ۔ لس کوٹھی تیان چپ بیل انا کیبن اٹی ارا کوٹھی و ارا در پیچ نسرہ، ہرافتیا جالی درنجوک نسرہ، ہرافتے پروخ انا وخت آ بیل ملاکہ۔ پڑدہ والا رہی انا کوٹھی تینن اٹ اونا خاچنگ نا ہند نَس۔ کنتا ہمو کنڈ آچ ہرتو۔ کوٹھی نا نیام اٹی تخوک ہشکن مرغن آمیز آ اسہ ڈبلی سیٹی کاچو، مسہ چاخی، و چوشانک آک تخوک نسرہ، و ایلوڈ بلی ٹی باغ آن بنوک پھل تخوک نسرہ۔ میزانا نیام اٹی ارامشی ۽ ڈیواروشنائی کریرہ، میزانا ہڑتوم آرہی تیا بھلا پد والا و بو پڑی والا ارا سیٹ نسرہ۔

بیل اودے خاخری نارہی آجلونٹ سیٹ آتولنگ کن پارے۔ کنتا تینے بے چرت نشان ترسا بھاز ہز اٹ ٹوس۔ ایڑے بیل ہم تینے بے چرت نشان تننگ نامتا ماری ٹی اختہ نَس۔

’ای ہندا خَس گٹ نَس کہ خاخر ۽ لگفنگ ناہم وار رسینگتو۔‘ او پارے، تو کنتا رُورُوش مس۔ او خوش نَس کہ اودا کاریم ۽ تینٹ ہم کنگنک کریکہ۔ چکماک ۽ ترند آن آہن آ خوشکا و پاٹ تا کیرغ آن تخوک پمبہ غاتا خڑک آدرے تو اوقک لگار۔

’سما ف ای نے امرسلہ خلکٹ، مچ آ اُرا کھترخانہ اس جوڑ مسنے، چچ اس بسنگ ہم کنتنٹ۔‘ بیل زران تے چچی راستی کر سا پارے۔

”ای ہم اشتافی افٹ۔“ کنتنا بھاز مشکل اسیٹ ورندی تس۔ بھاز روت کنتنا ء وڑوک آکنغ ککڑ نا ڈمپلنگ بسنگ ء شروع کرے، وکنتگ نا وخت آبیل اودے پین کنتگ نا پارسا کرے۔ کنتنا ہم است انا کام آ کنتگ سیر کرے۔

”داسہ ای ترخوہ۔“ بیل انا پین کنتگ نا پاننگ آ کنتنا راست پارے و ارا غابنگ کن بش مس۔ درگہ غا سلینس و بیل آہر۔ بیل اونا کنڈ آہر، و لے ہڑتوم آک چچ ہیٹ کتوس۔ بیل خن تے چچ کرے، و کنتنا لنگ کرسا تینا کیبن نا کنڈ آراہی مس۔

افریقہ ء النگ آن پداولیکو وار کنتنا بھاز خوش تہی اٹ سما کرے۔ و لے اوتینا خوشی و گل بالی ء کس آپاش کتو۔ دانا گرج ہم اولو کہ۔ بھاز روت غٹ ہندا ہیٹ ء کریرہ کہ کنتنا بیل انا دالان اٹی بھاز مخک وٹا کو خلیک۔ اول اٹ تو بیل ہفتہ ٹی اسہ وار، ولد ارا وار اودے ارا غابنگا کہ۔ اسہ ارا وار کنتنا ہیٹہ اس پٹنگ کن کرے، و لے اودے نم مننگ کن بچ ء ہیٹہ اس سجنو۔ بیل مدام ہمو گڑا تے کریرہ ہرا کنتنا نا پاننگ نارداٹ گیمبیا ٹی مریرہ۔ دن کہ مون آمٹر، بینڈی، مونگ پھلی ناکنغ، و خریش اٹ بسوک آہنین آ گجر و ایلو گڑاک۔

”خواجہ نامنہ ہیٹ اس اسل عجب ء۔“ بیل اودے پارے ”دن کہ او بینک آتیا بھاز پت کیک، و لے تینا پیسہ غاتے ڈکک تخک۔ ہندن ء جاگہ اس ہرافتا کنے آن بیدس کس ء سماف۔ ہندن مے تابابت ہم، او اوفتے کن ہر گڑا کنتگ کیک، و لے اگہ اوفتیاں ردینک اس مس تو اولو تھر آنبار، ساہت اسے آن ہم مست اوفتے مونی بہا کیک۔“

اونا اسہ پین ہیٹ اس ہم عجب ء، بیل ہیٹ ء برج تھجا ”اودے پوشکن آنیگر آک دوست انس، نی فڈلر آن بیدس پین بوروداڑے خنپروس، خواجہ نا فلر و پام کس اسے آن ڈکوک ہم اف۔ ای تینٹ داملک انا بھاز آ بھلا بندغ آتیاں بنگنٹ، یعنی ہمو ہزگار آ بندغ آتیاں ہرافتا بورو آمیک بھاز ء، کہ بورو آمیک اصل اٹ پرنگی تا اولیاد ء، و اصل اٹ اوفک تینا جندا نا خولخوتے بہا کنتگ اٹی ء۔ و اوفک خواہ کہ دابایدے بندمرے۔“

دن تو کنتنا پاش تو کتویسس، و وخت وخت اس اُون، ہان، ہم کرسا ہنا کہ، و لے بھاز جاگہ اواسہ خف آن بنگلہ تا و لے تینا چرت آتییٹی اختہ مسکہ۔ اسہ وار ہر تم بیل اونا جوغن و مولواٹ مکئی تے کنتگ آن پداوڑ کن کیک اس جوڑ کرے تو او بیل ء اسہ افریقی خلق اسے ٹی غلہ کٹوک آتیاں بارخنا، و ہرسا کرے۔ بیل اونا چرت آتیاں بے پام اودے کیک انا بابت پارسا ہنا۔

وخت وخت اس بیل خاص ء کینغ اس اوڑتون مالی و فڈلر کن ہم راہی کریرہ۔ دن تو کنتنا داسہ اوفتتون بھاز

میلٹو کہ، ولے ہندن لگا کہ کہ اوفتے ہم سانس۔ بلکن بھاز وخت آن پداو فتون ہیئت کنگ آ کنتا ہم مزہ بسکہ۔ دن تو کنتا او فتون بیل انا بابت چچ ہیئت کتویس، ونے اوفک دا بابت ہیئت کریرہ، ولے اوفنا وڑ تیان پاش نس کہ اوفتے کل گڑا تا سما نسکہ، کس پائے ہر اوڑ دی اوفنا مون آمرے، دا ہیئت آن کنتا زرس فریشانی مسکہ، ولے دانا اوڑ تون چچ، ایس اس ہم آلو، نئے دانا چرت ۽ خلککہ۔

اودے چرت نس تو ہمو معاملہ غاتا ہر افتیا او بیل اتون ہیئت وگپ کنگ خواہسکہ، ولے کنگ کتو کہ۔ دافتیان اسہ ویل اس ہمو فوٹو نس، ہر اداکان مُست اونا کوٹھی ٹی درنجوک نسکہ۔ دافوٹو بور پٹی آ جیزز، نانس، ہرا ہمو پرنگی لحد آ تا خدا تا تینا نس، اسہ دے جیرت کرسا او بادوی کرے۔ بیل ترند پارے، ہر، اراجا گہ ۽ ہراڑے کل کارہ، جنت یا جہنم۔ نی ہراڑے کاسہ، دانا کاٹم ناخٹ ۽، اودا سر حال ۽ کٹنے۔ اونا ورندی آ کنتا ناست اٹ اسہ کرک اس نس۔ اخیر اوفصلہ کرے کہ بیل چاہے اونا عقیدہ چاہے۔ دن تو ارے تو غرہ، ولے ولدا ہم دا انا حق ۽، اونا جند تو اللہ نا منوک اس ودی مسوس، واللہ نا منوک اس مریک۔ ایہن ہر اتم آن او بیل تون پدریسہ میلنگ ۽ شروع کریس نماز آک ہمو وڑ پور وخوانگتوسہ۔ ولے اودے اومیت نس کہ اللہ اودے بشک۔

او ایلو مذہب نا منوک آتا بابت تینا ہیئت ۽ منفنگ خواتو کہ، اٹل کہ او عیسائی مریر۔ ولدا دا ہم کہ او جتا مذہب ناس مننگ آن پدہم اودے شرف ایٹے۔ بیل اوڑ تون داخس جوان پیش بسکہ کہ او اوڑ کن جوغن و مولو آنبار ۽ پین جوان ۽ کاریم اس کنگ خواہسکہ۔ گڑا اسہ دے ہر اتم او ہفتہ نا گڈ یکو دے تیٹی مس این ۽ ہرنے خواجہ جان آ درے، تو کسرائی او خاص ۽ وڑ اسے نا کاشم نا اسہ لد اس خنا، ہر افتیان او منہ گچین ۽ کاشم گچین کرے وکبھی دے انا خواری آن پدا اسہ بھاز زیبا ۽ پڑچ اس گوفے، ہر انا نیام اٹی بھلو مندکا وڑک اس نس۔ پڑچ اونا گمان آن ہم زیات گچین گوفنگا، وایلو وار ہر اتم بیل اودے ارغ آبتنگا تو کنتا ہندا پڑچ ۽ اودے نس۔ بیل پڑچ ۽ خنا تو کنتا غاہرا، ولدا پارے ”ای دادے کس اسے لتا رنگ کن البیہرہ۔“ دا پانگ تون او خاچنگ نا ہندا ہنا۔ ساہت اسے آن پدیدی بس تو اونا ڈوک پدا آن ڈوک کوسرہ۔“ دادے ای نا کرسمس کن جوڑ کریسٹ، ولے خیر ای ولدا پین گڑا اس جوڑ کیوہ۔“

اودو تے مونی کرے تو اوفتیٹی درسم نا جراب نا جوڑہ اس نس، اسہ جراب نا نیمہ بشخ اٹ نت انا سیبو متنگ کن خلکن ۽ پمبہ پُرس۔ ہر توم آتون پانگ کن چچ آلو۔

کنتا ۽ ہومزنی آ کٹخ نا گند لگا ہر اداے بیل کنگ نس۔ ولے ہر توم آک عجب ۽ وڑ اسیت اختہ اسہ ایلو ۽ ہر سا ہنار۔ بیل انا گت اونا دوٹی ہلک، واسہ اُف اٹ ہر توم آڈیواتے کسنے، و ترندی اٹ خاچوک ہندا درے

تے۔ کنتا لگا کہ او اسہ پَنّ اسے، ہرا ڈوراٹ ترند آچولی تا مون اٹ بیوس و ہسا ہنگ ۛ۔ ہڑتوم آک بوپ آ
 اسہ ایلوتون مون پہ مون لیٹار، کنتا ناخن تیٹی ہر سا بیل اونا کنڈ آدو ۛ مریفے، و ہڑتوم آک اسہ ایلوآن خڑک مسر۔
 زنداناسی ونہہ پر تیٹی اولیکو وارا و نیاڑی سے خمب اٹ کریسس۔

شست و پنچمیکو بشخ

”خواجہ ء تو باور ہم بتو۔ ہر اتم ای اودے پارے۔“ بیل کنتا ء پارے ”ولدا او پارے کہ نن بایدے دا بابت پین سچفن۔ انتے کہ یسوع مسیح کن برام نا بھاز بھلو تقدس اسے۔“ ولے او ولدا کیمہی ہفتہ اسکان کنتا تون دا بابت پچ ہیئت کتو۔ ولدا اسے نن اس بیل دم کشتہ دہنگسا کنتا نا کین اٹ بس و پارے ”ای خواجہ ء پارے پارینٹ کن نن برام کنتگ خوانہ، وا پارے جوان، ای نئے داڑان تو پرہ۔“

حوال مے تا پچ آدنگ اٹ ترندی اٹ تالان مس۔ چندی بندغ آتا مبار کبادی مننگ نا وخت آ کنتا لگی مس۔ مس این نا پاننگ آتو کنتا نا است خواہس کہ بیل ء گٹو کے۔ مس این ایلو وار تینا الہ تون ملنگ کن بس تو حوال ء بننگ تون کوکار کرسا دینگا ”بیل انا برام مریک، بیل انا برام مریک۔“ ولدا کنتا است اٹ پارے کہ دا ہیئت آ ترند مننگ جوان ء ہیئت اس اف۔ انتے کہ مندکا بندغ آک ودی مننگ آن پد برام ء غٹ آن زیات اہم نکارہ۔

بیل وڑاسیٹ خواجہ ء مغنے کہ او کرسمس آن مُست یک شبنے آ کنتا ء گٹ کپ۔ انتے کہ ہمز دے کل انا چٹھی ء، وغٹ برام اٹ ساڑی مریرہ۔ ”کنے سماء کہ نے بھلا اُراٹی برام نا دود وڑ پک۔“ بیل کنتا ء پارے ”حالانکہ اگہ ای خواجہ ء پارے تو او نمن متوکہ۔ ولے ولدا ہم...“ برام نا دود انا بست و بند آک گڑ دواج آچمن نا مون والا میدانی آ مسر۔

غٹ میک تینا یک شبنے نا گچین آ پچ آتے بینار، ساڑی مسر۔ داکان بیدس خواجہ والر، غڈ و مس این واونا لمہ باوہ ہم ساڑی مسر۔ ولے کنتا ء چرت نس تو مہمان تا شرف نا... وسہی معنہ اٹ داکاریم تا زموار تینا گھانی سنگت نا۔ ہرا این فیلڈ آن بھاز خواری اٹ داڑے سر مسو سس۔ کنتا بیل اتون ہم گام سر مس۔ تو او چک ہر سسا کوکوا، خلوک آء ہرا، و ہڑتوم آک ہرے اسکان اسہ ایلو ء ہر سا کریر۔ ولدا بیل انا سنگت، ہمو جا گہ نا دھوبی، شنیر، دعانا وڑتے پورو کروک آبلہ سوکے، دود انا بنا کن مونی مسر۔ غٹ ساڑی مروک آتے چک

مننگ کن پارے و پڑو کرے ”کنا غٹ آن خواست ء کہ دعا کیر کہ دارشتہ ء ہر ادے خداوند گنڈنگ اٹی ء“ او ابحیدنگا ”خدا کپ کہ اداسہ ایلو آن جتا کرسا بہا کنگر، دعا کیو کہ خداوند اوفتے جوان اُسجا ء اولیاد ایتے۔“ ولدابلہ سوکے بھاز سو بر ء وڑ اسے ٹی ہڑتوم آتامون آجاڑوتخا و خمب ہلنگ نا اشارہ کرے۔

کننتا دم کشتہ مس۔ اونا مون آخفورے ٹی مروک برام تاندارہ نس، اونا چ کروک آتے خننگ نس، خف تیبٹی ڈومب ودعا گوتو توار بننگ نس، ودھول انا مک اٹ ایلو خلق آتسکان حوال راہی کننگ ناتوار بننگ نس، او اومیت کرے کہ انت اکہ او کرینے، داڑکن اودے بشخنگک، و ہرا لوز آتے اودا ملحد آتون کر یس، اودے اللہ اونا بیوسی تمکسا بشخک۔ ائنتے کہ اللہ چاہک کہ او اوڑا ایمان ایسنے، بیرہ اوڑا۔ اودے ہندن لگا کہ مُر آن بلہ سوکے ناتوار بس۔ ”نم ہڑتوم آک جائی برام نارشتہ ٹی گنڈنگ خوارے؟“ بیل کرار آپارے ”ای خواوہ۔“ بلہ سوکے کننتا ناکنڈ آہر۔ کننتا ء لگا کہ سوکے ناخنک اودے تڑنگ اٹی ء، بیل کننتا ناکوپہ ء ترند آن پٹا، اونا باغان بھاز مشکل اسیٹ پیش تہما ”ای ہم خواوہ۔“

ولدابلہ سوکے پارے ”داسہ یسوع ناسیخا ٹی نم آرے زبیفہ نامقدس انگا دنیا ٹی پترینگرے۔“ بیل وکننتا جارونازی آن بھاز ترند چپار، دا وڑ بیل اودے مہالو آن ہیل تسواس۔ کننتا ء دا وڑ کننگ اسل ملنڈی لگا، بیل انا پاننگ نس کہ جاروا ننت انا لکنگ آن آرے زبیفہ تی زند آ بھاز نجس ء زہم تمنگ کیک، و ہرانانت جارو ٹی لگا ہومہالو کہیک۔ اونا سرسہب جب آغٹ چاپ خلکر، و خوشی نادرشانی کریر۔ کل انا چپ کننگ آن پدبلہ سوولدا ہیبت کرے ”ہرا رشتہ ء خدا جوڑ کے، اودے بندغ آتے پرغن کن البییرے، اینو آن نم اسہ ایلو نوافادارمبو۔“ ولدا اومون پھون کننتا ناکنڈ آہر آپارے ”اسہ جوان ء عیسیٰ اس مریس۔“ ولدا خواجہ والرنا کنڈ آچک ء ہر سا پارے ”خواجہ دا وخت آنی گڑ اس ہیبت کننگ خواسہ؟“

خواجہ نامون آن پاش نس کہ اوچ ہیبت کننگ خواتو کہ، ولے اومونی بس وکرار آپارے۔ اودے بیل انا وڑ اٹ اسہ جوان ء زبیفہ اس رسیدگانے، و دادے اسہ جوان ء ارغ اس۔ دا وخت آئی وکنا خاہوت اوفتا مون نازندانا گچینی کن دعا کینہ۔ ترند ء توار اسیٹ چاپ و توار اٹی مس این انا توار جتا بسکہ۔ خوشی آن درک تروک آ این ء اونا لمہ بلک تورے، وغٹ خواجہ فاک بھلا اُرا ناکنڈ آہنار، تاکہ حبشیک جوانی اٹ تینا خوشی تے کننگ کیر۔

بلہ سوکے و بیل ہندا خس ارغ کریر کہ میر آتخننگ کن جاگہ سلنتو۔ دا خوشی ٹی کننتا و گھانی پیرا نگاغان بیدس خواجہ ناکنڈ آن ٹیکی ٹی تروک برانڈی و شراب آتے جوان سٹ تسر۔ فڈلر ہرادودا بناغان بھاز جم و جوش اٹ فڈل خلککہ، سماف ہر اتم شراب کنگلا سس۔ ائنتے کہ ہرا وڑ اٹ اولڈسا ہننا کہ، اوڑان لگا کہ کہ او بھاز

زیات کنگنے۔ خیر فڈلرنا کنگتنگ تتلنگت نا تو اودے سائس، ولے ہر اتم ہیل ۽ جام انازی آجام تتلنگت آخنا تو کنتنا بھاز فریشان وٹکی مس۔ او اسل ڈکھیا مس ہر اتم او بیل ۽ تینا ایڑھ مانڈی ۽ پاننگ آخنا کہ ”امی دادے دہ سال آن تین کن نکاسٹ۔“ ولدا بے تر بڑ آخو، کوپہ غاتا خلنگ وٹا کو تانیا م اٹ بیل لوڈ و ہلسا مونی بس، و اوناخ اٹ دو ۽ شاغسا مچ آچی نامون آو انا جوڑ تیان بک اس ہلک۔ مہمان تا سفارنگ نا دخت آ کنتنا بیل انا چٹ آنبار ترند مسو اس۔ اخیر ہر اتم او اوڑے تینا سلیرس تو بیل پیچ کر سا پارے ”داسے نی ڈگی اس ہلکنس، اخص کہ خواس بیڑہ تے۔“ کنتنا اونا دا ہیبت آ تیان گڑیگا۔

بھاز روت اودا وڑ انا ہیبت آ تیا ہیل کرے۔ کیمہی ہفتہ غان پد او پیہ مس کہ بھلا، زوراور، وکانڈا انگا نیاڑیک اصل اٹ امر میرہ۔ تارمی ٹی اونا دوک سر سا بیل انا بھلا ران تیا لگار، او جانی نائسر، او ایلو نیاڑی تینا بار اوفتے بھلن نشان تننگ کن پیچ تختو کہ۔ دن تو او بیل ۽ اسل لغر خنتو یس، انتے کہ او مدام ڈیواتے کسفیکہ، ولے اونا سینہ نا بھلنی اوڑکن است جمی ناسوب نس، ہرا ہڑوک آچنا نا پڈ ۽ جوانی اٹ پر کنگت کریرہ۔ ودا بھاز جوان ۽ ہیبت اس نس۔ ولے اوناخ آ کوڑہ غاتا بھلا نشان تے خنگ آن کنتنا خلیس ”دانشا نک تو کن تون قبر اسکان کارہ، اسل ہندن دن کہ کنا لمہ نائسر۔“ بیل پارے ”ولے کناخ ناخ آن کم خلیفک۔“ کنتنا دا ہیبت ۽ بنگ تو گڑیگا۔ انتے کہ او تینا مخ ۽ اسل خنتو یس۔ بلکن او تو بیست سال مُست انا داغ تے است آن ہم دریس۔

کئی نا پیچ یا کترتا جاگہ غا پیہہ واج آخلکن آ بوپ آ بیل انا باسن آخو کی ٹی خاچنگ آ کنتنا ۽ بھاز چس بسکہ۔ بیل انا دوک بے رلی آن ہم باسن نسر۔ ولدا لیپ اٹ دن خاچنگ نا داکان مُست اودے آزموندہ متو یس۔ ہندا وڑ کلف خلوک، پوسکن سلوک، و استری کروک، بیل انا دوا نا موغوک کوس ہم بھاز گچین لگا سس تے۔ بیل اونا دوچ انا لترتے پاش اٹ گروشک تر سا خلکن کر یکہ، و اوڑکن زیات باسن ۽ جراب جوڑ کر یکہ۔

او کیمہی سال آ تیان مچ آدے خواجہ نا بگھی ۽ چلیفسا نکان پدین ۽ ارغ کنا ڈڈ انگا بوپ آ خاچنگ آ بیل کر یس، داسہ بیل خیال ۽ تے تخاکہ، کہ او ارا غا برے تو باسن ۽ ارغ، لس وڑ اٹ ہمو ہر اٹے خواجہ غاک کنگرہ، اوڑکن تیار تخاکہ، بیرہ ہو کم متو کہ تے۔ اودے پیہن آ مس انا رکا بیٹی مسہ چاٹی و چوشا نک اٹ ارغ کنگت بھاز دوست بسکہ۔ کنتنا تینا کیمین ۽ تقیس، او کیمہی وار تینے باور کر فیس کہ داسہ دا اونا کیمین ۽۔ اودے بیل انا ہر ہیبت دوست بسکہ۔ و تینے شیف خلککہ کہ او ہندن سٹی داخس سال بے وڑ چرت و چکاراٹ پوک کرے۔ اودے باور بتو کہ کہ دنیا اخص جتا، و زندا اخص جوان ۽۔ بیرہ منڈو مُست و منہ گز مری آ نس، وکل گڑاک امر پین ڈول نسرہ۔

شست و ششمیکو بشخ

جاڑو آن چینگ آن پداو ہنداخس خرٹک مسوسر، ولدا ہم کنٹنا ناگمان ہنا کہ بیل اوڈا پت کپک۔ واروار اس اوہیت ہیٹ اٹ اناگت سلیسک و ہیٹ ۽ بدل کریک، ہراڈا کنٹنا ۽ خار تو بسک، ولے اونا شرفمندی اودے ہیٹ اکن الیتو کہ۔ واروار اس مالی وفڈلر اودے ہندن ۽ ہیٹ پاریرہ ہرافک خواجہ نا ارا نا تہہ انا ہیٹ مسرہ، اودا پاتو کہ کہ او اوفتے پاپ، اودے ارمان دا ہیٹ انا نس کہ او اودے پاتو کہ تا۔ او تینا ارغ آن ہیٹ آتے اودیم تنخ کہ۔ او دا ہیٹ آن پین ڈکھیا مسکہ کہ او بیل آن و الیفنتیان (فڈلر و مالی) آن ہج ۽ ہیٹ اس ڈکتویس۔ آخا تو ہندن ۽ کبھی ہیٹ نسرہ ہرافتے اگہ او پاپروسس تو اوفتے اسل ساتمکو، یا ہرے آساتما کہ تا۔ کنٹنا شارٹی بنوک آہیٹ آتے بیل ۽ پانگ نا بابت تل ول ۽ شروع کرے، واگہ بیل دا براوٹ ہیٹ اس کننگ خواہسکہ تو او خاص چکارکتو کہ۔ ایلو وار او شار آن بس تو او است اٹ پارے کہ بیل تینے پہہ منے۔ گڑا او بیل ۽ پارے کہ خواجہ اسٹ اسے پاریکہ کہ او خوانانے کہ نیو آر لینزٹی اسہ پرنگی ڈاکٹر اس کہ پن تے ہنجن رش ۽، نوشتہ کرینے کہ اگہ اونا متکن آجہشی رئیس مے جیمہر ڈرہم اونا کچ درمان ہیل کرے تو او اودے آجو کیک۔

”داہم تو اف، ہرا تینے آن ہیٹ ڈاکٹر جوڑ مسوسس، و تینا استاد آن ہم زیات پن کٹاسس؟“ بیل سوچ کرے۔

”نے امر ساتمما؟ خواجہ تو پاریکہ کہ او داسہ خوانانے تے۔“ کنٹنا تینے جانجری کر سا سوچ کرے۔

”اف، کنا جنڈا نا ہم حوالیک اریر۔“ بیل عجب ۽ لہجے سے ٹی پارے و سرحال ۽ بدل کرے۔

ہرا ہڈا سکان کنٹنا نا ہیٹ نس، ولدا او دوارہ دا سرحال آ بلکن اسہ سرحال اسے آہم مچ آہفتہ ہج ہیٹ کتو۔ اخیر بیل ۽ درک لگا ویک شنبے نادے نن نارغ آن پداو کنٹنا نا کو پہ غا ڈو تخسا سو بر ۽ وڈ اسیدٹ پارے ”کنا است اٹ اسہ ہیٹ اس ارے، ہرا دے ای نے پانگ خواوہ۔“ او خاچوک جہہ غا ہنا وورجینیا گیزٹ نا اسہ تاک اس ایس، ہرا دے او بالشت نا کیرغ آن ڈکا کہ، کنٹنا مدام است اٹ پاریکہ کہ او ایلو جہشی تیا تبار بہرہ پنہ پنہ

کننگ آن خوش مسکہ، منہ پرنگی ہم ہندن تینا مون آحالتک ءتورسا شارٹ گوہی کریرہ۔ حالانکہ غٹ ءسائس کہ اوفتے اسہ لوز اس ہم خواننگ بفق۔ ولے داسہ بیل انا مون نا وڑتے خنا تو اودے زرس کساس مس کہ اوانت پاننگ خواہک۔

”ای خواننگ کیوہ۔“ بیل ہز کرسا پارے ”ولے اگہ خواجہ ءسماتما تو اوہ قوم کئے مونی بہا کییک۔“ کنتا چچ ء ردعمل اس نشان متو۔ اودے سائس کہ سوچ کپننگ آبیل اودے زیات ہیئت پاریکہ۔

”ای چچکی ٹی منہ لوز ہیل کریسٹ۔“ بیل ہیئت ءبرجاتخا۔ ”ہموئم نا خواجہ نا چنک کئے خوانفیر۔ اوفک اسکول اسکول گوازی کریرہ۔ خواجہ وگودی ایلوکل پرنگی تینا برحشی تے غبی نکارہ، ہندا سوب آن اوفک چچ چکار کتوسہ۔“

کنتا نا است اسپاٹ سلوینیا کاؤٹی عدالت نا ہے پیرانگا جار وکش بس، ہراکھیہی سال آتیاں ہموڑے جارو کریکہ، پرنگی تاگمان ہم ہنتو کہ کہ اوڈغار آتموک کاغدا آتا ٹکرتا نوشت آتے خوانا کہ۔ اوکرار کرار آہندا خس ہیل کرے کہ درونا سفری موکلی کاغدا جوڑ کرسا ایلوچشی تیا بہا کننگ ءشروع کرے، واوفتیا درونا دستخط ہم کریکہ۔

مون آتخوک کاغدا آپیری کروک ہوراناکا ٹم آسکوت اٹ ہرسا اخیر بیل پارے ”داڑے، ہاؤس آف برجز۔ نادوارہ دیوان مس۔“ اوسکوت اٹ شینک مروک آلوز آتے ہرا وپارے ”وپوسکن آخراج نا کاندو پاس مس۔“

کنتا اسٹل ہبکہ مس۔ بیل پنہ ناشیف آہرا ”داڑے، دا انگلیڈ نا بھاز آنگیر آتے پدی افریقہ غاراہی کننگ نا ہیئت ءکننگانے۔“ بیل کاٹم ءہرفے وکنتا غاہرا ”نی دا بارواٹ پین معلومداری خواسہ؟“ کنتا اواٹ کاٹم ء

سرفے۔ بیل کھیہی منٹ اسکان تینا جوڑتے سرفسا کرے وحر ف ولوز آتے خوانسا ہنا۔ ولدادوارہ بادوی کرے ”ام، پک اف، ولے سدا نا کچ نیگر آتے اسہ جاگہ اس راہی کننگانے، ہرادے کنا خیال سیرالون پارہ۔ ہموجاگہ نا

بادشاہ غان انگلیڈ نا بادشاہ گراس ڈغار ہلکنے، ونیگر آتے ہموڑے ڈغار وآبادی کن مچٹ زڑ ہم تننگانے۔“ خواننگ نا خواری آن دم درہنگسا بیل تہہ انا پنہ غاتے دامون ایہون کرے۔ ولدا اوکنتا ءمنہ ہم دروشم ءخاکہ نشان تیس،

ہرافک ہندن تسر کس پائے اسہ بندغ اس کوپہ غاتیا پاٹ انا گٹروی اس ہرفینے، داخاکہ ناشیف آن جوڑ کروک خانہ نا نوشت آواتینا ہوہر ءتخا ”داغٹ نروک آنگیر آتا بارواٹ ء۔ نا نرنگ آہم ہندا وڑ انا اسہ پڑواس شینک

مسؤاس۔ داٹی اوقتا رنگ، اوقتا دروشم، باسک، نت وچ تیا خلنگ وداغ مننگ نا نشان تا سرجم آک نوشتہ کنتگرہ۔ ودا کہ نرنگ نا وخت آوا انت اس پیناسس، وپین پین۔ واوفتے پدی اتوک آتے انت انعام

متننگ۔ اونا خواجہ دیرے۔ داوڑ انا ای پنچ سشش سدا شہار خنانٹ۔ ای اسہ خواجہ سے نابارواٹ خواناٹ کہ اونا

ہندوئس نیگر نرانو کہ اوزندہ نیگر اتوک آ بندغ ۽ دہ ڈالرو مے انا کاظم ۽ اتوک آتے پانزدہ ڈالرا انعام تننگ نا پڑو کریس۔“

ولدا اودم درینگسا اخبار ۽ شیف تخوا۔ ”داسہ پہہ مسس کہ کنے ہونیگر ڈاکٹر نا امر سما تما؟ اسل ہندن دن کہ خواجہ ۽ سما تما س۔“

”ای بھاز ہز کیوہ۔“ او پارے۔ ولے اسہ وار تو خواجہ نا خلیس آن ای مرک آن کلہ بچاٹ۔ اسہ دے خواجہ اناگت بس وای اونا کوٹھی نادنز آتے خلنگ نا جاگہ غا اونا کتاب آتے ملاسٹ ہڑاٹ تا۔ کنا خدا! ای تو اسل خل اس مسٹ۔ خواجہ ہموڑے سلوک ہڑے اسکان کنے آہڑا، ولدا بچ ہیبت کتو و پیشن ہنا۔ ہموزدے آن اینو اسکان ہمو کتاب آتا الماری کلف خلوک ۽۔“

اخبار ۽ دوارہ بالشت نا کیرغ آن تخنگ آن پد بیل زرس چپ کرے۔ کننا اونا بابت داسہ داخس تو چاہسو سس کہ کساس کننگ کے کہ داسہ بیل انا است اٹ انت ہیبت اس مرو؟ او خاچنگ کن گیگ کریسر کہ بیل سیٹ آتوس۔ کس پائے اوفیصلہ اس کے، اونا مون آگر پاش خننگا کہ۔ اوتینا اپرن نا جیب آن اسہ پنسل و اسہ کوروک ۽ کاغدا اس کشا، کاغذ ۽ ملا، او بھاز کرار آمنہ حرف نوشتہ کننگ ۽ شروع کرے۔

”نے سما ۽ انت اے؟“ اوسوج کرے، ولے داکان مُست کہ کننا نمن مرو سس، بیل تینٹ پارے ”دا کننا پن ۽، ب۔ ی۔ ل۔“ کننا پنسل اٹ نوشتہ کروک حرف آتے خن تے زیٹ کرسا ہڑ سا ہنا۔ او کبھی سال اسکان طوبوب آتا نوشت آتین تینہ مر تخوا کہ دافنا نجسی اودے نسخان رسیفو ۽۔ وداسہ اودانا ہیل کننگ نا خواہندار نس۔ بیل منہ پن حرف نوشتہ کرے ”دانا پن ۽، ک۔ ن۔ ت۔ ا۔“ او بشخندہ کرسا کننا نا کنڈ آہڑا۔ کننا تینا خار آن پد ہم دا عجب انگا دروشم تے ہننگ کن کاظم ۽ شیف کرے۔ ولدا بیل بش مس و کاغذ ۽ کورسا پوغ تیا بے ”کس اے دا نوشت آتا گند ہم بایدے لگپ۔“

بیل ۽ تینا نوشت نالائی نا درشانی ۽ کننگ اٹ کبھی ہفتہ لگاس۔ وکننا ۽ اسہ ہیبت اس تکر اسٹ شاغاس، اخیر او گڑ اس کننگ نا فیصلہ ہم کرے۔ تینا پرگی آقا تینا بار داڑے رہینگوک حبشیک ہم افریقہ غان بروک آتا بابت ہندا انکرہ، کہ دا تو درخت آتین دژنگسا داڑے بسنو، اوفتا خواننگ تون انت تعلقدار ی۔

گڑ اسہ دے نن نارغ آن پداو خاری نامون آڈول کرے تینے، زرس ہس ہرفے ودوتیا خوشکا آوار کرے۔ بیل اودے گڑینگوک ہڑا کہ۔ ولدا او جیب آن اسہ تنک ۽ پاٹ اس کشا و ہس تیا تینا پن ۽ عربی ٹی نوشتہ کرے۔

پن انا پورومنگ آن مُست بیل اوڑان سوج کرے ”دانت اے؟“ کنتا پارے، دا کنا پن ے۔ ولدا او ہس تے مچ کرے خاخری ٹی شاغا و جولا سیٹ آتوس و ہرا کہ بیل اوڑان سوج کیک کہ اونوشہ کنتگ امر ہیل کرے؟ و بھاز روت بیل سوج ہم کرے، ولدا ہڑدے آن چپ اوہرے اسکان ہیئت کرسا و بیل بنسا ہنا۔ کنتا اودے پارے کہ خلق انا غٹ چناتے کاشم نا جوڑ کروک قلم و سیاہی اٹ نوشت و خوان ہیل مننگ۔ او ارافانگ و اونا سہب بیگہ ناسخ آتے پارے۔ سرحال نا جوانی و بیل انا بشخندہ غامون انا چس ے ہلسا کنتا اودے پارے کہ جفورے ٹی خواننگ ے پور و کنتگ کن شرت دانس کہ طالب قرآن ے روانی اٹ خواننگ کے۔ ولدا او منہ آیت تلاوت کرے بیل ے ہنے۔ اودے سانس کہ بیل چک و تاڑ اسیٹی اختہ ے، ولے او داڑان ہم خوش نس کہ داخس سال اٹی بیل اولیکو و افریقہ ٹی است خواہی نشان تسوس۔

بیل میزانا رہی آڈ و تخسا سوج کرے ”نم افریقہ میز ے انت پارے؟“

دن تو افریقہ ے انگ آن پدا اسل مندکا ٹی ہیئت کتولیس، ولے اونا باغان تینے آن تینٹ ”میسو“ پیش تما، و اونا مون آ گمراس تالان مس۔

”وداے“ بیل سیٹ انا کنڈ آ اشارہ کرے ٹی ٹی سرائگو، کنتا پارے۔ او بھاز خوش نس، او بش مس و کیمین اٹی تخوک گڑا تا کنڈ آ اشارہ کرے۔

دیگدان آ تخوک مون آ دیگ آ و تخسا پارے ”کالیرو“ ولدا میز آ تخوک ڈیوا غاڈ و تخا پارے ”کاندیو“ بیل گڑ بیلوک سیٹ آن بش مس و اوڑتون او ارگوہی کریک، اولتراٹ گونی ے سرفسا پارے ”بوتو“ بارن آ کد و تیا و تخسا پارے ”میرانگو“ پیرانگا مالی نا جوڑ کروک آ کٹور ”سن سگو“ نس، ولدا او بیل ے خاچوک ہنداٹ درے ”لارانگو“ او کٹ انا کنڈ آ اشارہ کرسا پارے ”بالشت: کنگلارنگ، درپچہ: جانے رانگو و بامب: کنگلارنگو“ نسکہ۔

”خدا رحم کے“ بیل انا باغان پیش تما۔ اونا لچر ٹی تینا لمہ وطن کن کنتا نا گمان آن زیات شرف نسکہ۔

”داسہ کنگلارنگ آ کاٹم ے تخنگ نا دخت ے“ کنتا کٹ آ تولسا پارے۔ بیل ساہت اے کن چرت اٹ ہنا۔ ولدا بشخندہ کرسا اودے خمب کرے۔ کنتا مچ آ زنداٹ داخس خوشی خنتولیس۔

شست و ہفت میکو بَشخ

دن تو کنتا داسہ ہم فڈلر و مالی ۽ حوال و کسہ غاتا بابت پاریکہ، ولے ولدا ہم ہونخس آخا ہر انخس کہ برام آن مُست نَسکہ۔ داٹی حیرانی نا ہیبت اس ہم آلو، انتے کہ داسہ اونا گیشتری وخت بیل اتون گدر بیگا کہ۔ داسہ اوڑ دبی نا وخت آ اوچٹ بدل خندگا کہ، اسل بدر ہم آخا، ولے زرس کم سنگت نا وڈر گمان مسکہ۔ حالانکہ ہندا فک کنتا نا بیل اتون برام ۽ کرفنگ اٹ بنداوی کڑ دادا کریسر۔ داسہ کہ برام مس، تو او مھر مُر نَسکہ۔ سیل انا نن عیٹی کنتا نا خاخری نا مون آ تولنگ نا گمان آن او فتیٹی بچ ۽ ہیس اس ودی متوکہ، ولے ولدا ہم اوداغٹ اٹ ہندا اس جوڑ کریسر۔ دے وسال تا گدر بینگ انگ تون اوار فڈلر و مالی و ایلو فک زیات سو برو و ماخول مسوَسر۔

”خلیس!“ اسنن اس فڈلر پارے ”دا پرنگیک مردم شماری کرفنگ اٹی ۽، داسہ گڑٹی اختہ ۽ کہ حبشی تا کچ پرنگی تیان زیات منے۔“

کنتا پارے کہ بیل گیزٹ اٹ خوانانے کہ ورجینیٹی مردم شماری آن ساتمانے کہ پرنگی تا کچ حبشی تیان بس منہ ہزار زیات ۽۔ ”پرنگیک منے آن زیات آجونگیر آتین خلوک ۽۔“ پیرانگا ہیبت ۽ مونی درے۔ ”ای ہنگٹ کہ بیرہ ورجینیٹی شست ہزار نا کچ آجونگیر ۽۔“ فڈلر پارے ”وے نیگر آتا کچ انا جوان سماف، و دار یاست انت، داڑان شیفلو ریاست آک اریر، ہرافتا پر بھرم آڈ غارتیٹی گچین ۽ فصل ہم مریک، و ہراڑے اوفتے تینا فصل آتے آغوٹ نا کمک اٹ منڈی تسکان سر کروئی تمک۔“

”جائی، او جاگہ غاتییٹی حبشی تا کچ پرنگی تیان دو کچ مریک۔“ پیرانگا مالی نیام تما۔ ”وولدا لوزی آنا، یازو، مسی سپی، ہراڑے داکان ہم مونی ہندا نخس نیگر ۽ ہراچ حساب ہم کنگ متنو۔“

”منہ ڈیہہ تو ہندن بھلن ۽ کہ اوفتے وڈ و لکر کرساٹو ہو آتے چاروکی کن تننگانے۔“ فڈلر پارے ”داڈ غارتا خواجہ غاک گیشتری وکیل، سیاست دان، و پوریا گر ۽۔ ہرافک شار تیٹی رہینگرہ، و اوفتا نیازیک کشت و کشار کپسہ، و اوفک داڑے منتواری دے، کرسمس یا باسنی ناسیل و چکر نا وخت آبریرہ۔“

”ولے اسے ہیبت اس ارے۔“ مالی پارے، اوجاگے ناہزگار آبدنغ آتا است خلکن ۽، وادفتیان گیشتری
مے مولدی نابرخلاف توارچست کیک۔“

”ایں، داڑان انت پرخ تمک۔“ فڈلر ہیبت ۽ نیام آن چپا۔ ”بھلا بھلا پرنلیک گیشتری مے مولدی ۽
چٹفنگ نانعرہ خلیرہ، داسہ ورجینیٹی مے مولدی آرکھ انا لگنگ ۽ وہ سال مننگ ۽، ولے نن غٹ ولدا ہم مے
آن، و آغوٹ آتے پُر کرسا مے اتنگ انگ ۽۔“

”داکل ۽ ہرانگ دیرہ؟“ کنتا سوج کرے ”بگھی تامنہ کوچوان اس پاریر کہ دافتا خواجہ غاک ہنداخس مُر
مُراسکان سفرکن کارہ کہ کبھی دے اسکان بھاز آحبشیک پچ خننگپسہ۔“

”داوڑ انا کبھی کاوٹی اریر، ہراڑے نئے کشت و کشاری ڈغارارے ونئے نیکر“ پیرانگا مالی ورندی تس۔
”بس خل و مش ڈغارے، ہراپرنگی تے پچاسینٹ فی ایکڑ نا حساب اٹ رسینگرہ۔ و ہمو پرنلیک ہنداخس نیزگار ۽
کہ مش پکنگ اٹ گزران کیرہ۔ ہندا سوب آن مچ آعلاقہ ٹی بس منہ مے اس اریر۔“

”اسے جاگے سے نابارواٹ بنگنٹ کہ اوڑے اسل ہندا منہ مے ہم افس۔ دادے ویسٹ انڈیز پارہ۔ یا گڑا
پین پن اس تے مرو۔“ فڈلر کنتا ناکنڈ آمون کرسا پارے ”سماء نے؟ نا ڈیہہ آنباردا ہم کبھی دیرتیاں اپیار ۽۔“
کنتا آخاٹی کاٹم ۽ سرفے۔

”خیر!“ فڈلر ہیبت ۽ برجاتھا۔ ”بنگنٹ کہ اوڑے اسے خواجہ تون ہزار ہزار مے ۽، ہراکند گڈرہ، ہراڑان
بورہ ورم جوڑ کنتنگ، پارہ کہ آغوٹ آتے پر کرسا مے اتوک آک کسراٹی ویسٹ انڈیز اٹ سلرہ، داسوب آن
کہ ناجوڑی، بین ودمدرینگ آن سکرانی آ مے تے دوارہ ہولن وکانڈا کنتنگے، تاکہ اوفتے داڑے اتنگ آن پد
جوان ۽ نہاداسے آہبا کنتنگ مرے، ای تو ہندن بنگنٹ۔“

کنتا فڈلر و مالی ناباغان داوڑ انا ہیبت آتا بنگنٹ آن ہبکہ مس۔ سماف اوفک داکل ہیبت آتے ہراکان
ہیل کیرہ، حالانکہ اوفک تینٹ ہم پارہ کہ ہڑتوم آک وخت اس ہم ورجینیا و جہاندی کیر ولاناغان پیمیشن ہنتویسر۔
وخت اس کہ کنتا وفتیان چپ اسل بھاز سفر کر یس۔ اسے تو افریقہ غان داڑسکان، ایلو خواجہ نا بگھی چلیفنگ نا
دے تیٹی ہم، ولے اوفتا معلومدریک کنتا غان کبھی کچ زیات نسرہ۔ داخس سال انا ہیبت وگپ اتیان پد ہم
اودے اسے نہ اسے پوسکن ۽ ہیبت اس بنگنٹ کن رسیدگا کہ۔

کنتا ۽ تینا بے سمائی ناچرت الوکہ، مڑوئی اودے دادرک ضرورنس کہ اونیا می تپے نامے تیان زیات چاہسکہ،
انتے کہ گیشتری حبشی تے تو دا ہم سما الوکہ کہ اوفک ہراڑے رہینگرہ؟ داخس چاہنگ آن پد ہم کہ اوفک دیر ۽؟

”ای تو پاوہ کہ نیمہ نا کچ میک تو اسل کشاری ڈ غارتیان پیشن ہنتنو۔“ بیل کنتنا نا سوج کنگنآ پارے ”و اوفک وخت اس ہم پین جاگہ سے نا پین ۽ ہم ہنتنو۔“ بیدس رچمنڈ، فریڈرکس برگ و جہاندم نا۔ و لے اوفتے تینا رہینگ نادنگ و سیم آتا ہم سما فرو۔ پرنگلیک دانگیر آتے جاہل و پدموک پارہ۔ انتے کہ اوفتے اوقنا یا غی مننگ و نرنگ ناچرت مریک۔“

فڈلر یا مالی نا جاگہ غابیل انا باغان دا وڈ انا عقل انا ہیئت آتا بندنگ آن کنتنا نا اپاخنی داسکان کٹولیسس کہ بیل پارے ”کنا خیال ۽ کہ نے وارر سیگے تونی ہم نرسہ؟“

کنتنا دا سوج آہبکہ مس و بھاز ہرے اسکان چپ کرے ولدا پارے ”خیر، داسہ تو ای کیمہی وخت آن دا بابت سچفتنت۔“

”بھازیکا ای ہندا وڈ انا ہیئت سچفوہ، ہرا عجب غننگرہ۔“ بیل پارے ”دن کہ وخت اس ای آجو مننگ نا بابت سچفوہ، دن کہ جہاندم اسکان سرمروک آتا بابت حوال بریک۔“ او کنتنا غا خوڑت ہرا، ”دا ہیئت آن چپ کہ خواجہ انیس جوان ۽، ای است اٹ پاوہ کہ نن اگہ سن اٹ زرس کم مسنہ تو مننگ کیک اینونانن داکان نرانہ۔“

کنتنا گڑینگوک تولوک نسکہ۔ بیل ولدا پارے ”و لے داسہ ای پیر و لغور مسنٹ۔“

بیل ہندا ساہت اٹی اونا ملی ٹی گوہی کروک گمان ۽ خواناسس، ہراڑا کنتنا باغڑینگا۔ او جانی بھاز پیر، با تروک و لغور مسولاس۔ نرنگ نادے تا غٹ خواری، ڈکھیانیک ادناخن تامون آبسر۔ ترخسی آنک، خیر خیر کروک آپف، ٹھپی آدوک، جوم لگوک آپت آک، شکاری کچک آتا غوک و اوقنا دنان آن پرملوک آبا، سمک، لککاری تا جاگہ ناہشنگ انگ، و شیف بروک آتفر، کنتنا لاشعوری وڈ اٹ اسہ گگ تہاری سیٹی ڈیینگا۔ بیل ۽ ہم درک لگا کہ اولاشعوری وڈ اٹ کنتنا نا ٹھپ آتے پوسکن کرینے، و دا ہیئت آبشخنداری کنگن آن ہیئت پین خراب مریک۔ گڑا بیل چپ چپانی اٹ بش مس و خاچنگ جہہ نا کڈ آراہی مس۔ ہرا تم کنتنا ۽ بیل انا ہننگ نا درک لگا تو او اودے گوجالنگ آشکی مس، و اودا ہیئت آڈکھیامس کہ او، اودے و ایلو حبشی تے انیس ردتکا کہ۔

دن تو اوفک چچ کس آدا ہیئت ۽ پاش کتولیسر، و لے داسہ کنتنا ۽ درک لگا کہ ایلو حبشی تیٹی ہم ہندا وڈ غٹ بیدادی تیان پد ہم خواری و خاراتا درک ارے۔ اونا است خواہس کہ و خ کہ او بیل آتینا شکی گرمی ۽ پاش کنگن کروسس، و پاننگ کروسس کہ اودے بیل انا ڈکھیانی تا درک ارے، و اونا مہرانا منت وارے، و دا کہ ہر گدرینگوک آدے اتون اوقنا تعلقداری پین سوگو مسراہننگ ۽۔ او چپ چپ بش مس، خاچنگ ہندا اٹ ہنا، و لیٹا۔ ہمون ہڑتوم آتا مہرانا ترندی جہالو آن بھاز زیات نسکہ۔

شست و ہشتمیکیو بشخ

منہ وخت آن کنتا بیل انا روپہ ٹی عجب ۽ بدلی اس خنا کہ، او چپ چپ تو نسکہ، ولے غصہ ہم آلو کہ۔ او کنتا ۽ عجب ۽ وڑا سے ٹی ہرا کہ، و آڑسندہ کشا کہ۔ وار وار اس او جلونٹ سیٹ آ تو لوک بشخندہ کریکہ، وار وار اس او تو شعیر ہم خلک کہ۔ ولدا اسہ نن اس ہرا تم او خا چنگ کن ہناسر، ڈیوا کسفوک نس، بیل کنتا نا ڈو ۽ ہلک و تینا پڈ آ تخا۔ کنتا ۽ تینا دواٹ اسہ گڑا سے نا لڑہ نادرک مس، او خوشی آن درک تس۔

اوکان پداو بے چیتا تینا بار نسکہ۔ اودے پچ درک لگتو کہ کہ او ہرانگ ہننگ ۽، سفر نا وخت آوانا ملی ٹی بس اسہ ندرہ اس گوہی کریکہ کہ بیل تینا مار ۽ ح آ تقوک بولوگ اٹی اغوٹ ۽ دھکہ ترسا برج نا کشاری ڈغار نا کنڈ آ ہننگ ۽۔ ہر وخت اونا ملی ٹی ہندا پچرت گوہی کریکہ۔ اونا اولیکو چنا نا اہمیت ہم ہومس نس، ہرا نس کہ عمورو و بنتا نا اولیکو چنا نا نسکہ۔ او قول کرے کہ امر کہ مرے، و انس کہ خوار مروئی تمے، او تینا چنا ۽ طوبوب نا ڈہیہ اٹ مننگ آن پدہم نرینتی و جیرت نا ہومرمانشت ۽ کیک، ہرادے جفورے ٹی کننگ۔ اننتے کہ باوہ نا فرض نسکہ کہ او تینا مار ۽ تینا سیخا ٹی ولفے۔ مسن تاہمیت بدل نس، او فتنے تو بیرہ کنوئی بینوئی و بھلن مروئی نسکہ، تا کہ ہرام کیر و تینا اراغا کار۔ او فتا زمواری لمہ غاتیا نسکہ۔ ولے خاہوت نا شرف و پن نارکھ تو مارتا زمواری مریک، و ہرا تم لمہ باوہ پیر مریرہ تو او فتا رکھ و سنجال و خدمت ۽ ہم ہندا فتنے کروئی تمک۔ بیل انا او میواری آن کنتا نا سچ گھانا والا پیر اگا نا اوڑدہی آن ہم زیات افریقہ ٹی نسکہ۔ اسہ نن اس بیل انا ساڑی گری آن اسل بے چکار او دلوا آن خل تے کشا حساب کرے تو او ہبکہ مس کہ او بیست و دونیم پرتیان تینا وطن ۽ خننویس۔ گیشتری نکان بیل اوڑتون ہیست کرسا ہنا کہ او بے چکاری اٹ بنگلہ، و پین جاگہ اس ہرا کہ۔ ”او تو اینو پگہ ہم تینا افریقہ نا چرت اٹ گم ۽۔“ بیل تاتی سوکے ۽ پارے۔

او (بیل) زرہ سے آن پدیش مسکہ، و کوٹھی ٹی ہنا کہ خاچا کہ۔ ہندن ۽ اسہ نن اس، ہرا تم بیل ۽ کوٹھی ٹی ہننگ آن پدگھنٹہ اس مسو سس کہ کنتا نژدنگ نا تو ار ۽ ہننگ تون کوٹھی نا کنڈ آ ددیگا، کہ ودی مننگ نا تو وخت منتے؟

بیل تنق اٹ داپالوے پالو کرسا نزدنگ نس۔ او اوڑ اوخلنگ کن شیف کرے تینے تو بیل اسہ وار آبلش مس توس۔
تہاری ٹی اونا مچ آجون خیداٹ اسٹ نس، و اودم کشتہ نسکہ۔

”خداوند! ای تینا چنانا بابت بھاز فکر اٹی اٹ۔“ او کنتا غا لچسا پارے۔ زرس دم اناراست مننگ آن پداو
کنتا پارے کہ او تنق اٹی خناسس کہ پرنگی تا اسہ دودا سے ٹی پڑو کنتگا کہ کہ بروک آدے تیٹی ودی مروک آ
چنا ے گو ے دروک آ بندغ ے انعام اٹ تننگ۔ بیل ہندا خس خلیسو سس کہ کنتا ے ہڑدے آن چپ اودے
نور یونی تما، کہ خواجہ والر ہندا خس جوان ے بندغ اسے کہ او اسل دا وڑ کپک۔ بھاز پہہ کنتگ آن پداو است جم
مس ودوارہ خاچا۔

ولے کنتا ے تنق بتو۔ اولیٹوک ہرے اسکان پُرت اسے ٹی ہناسس۔ دا وڑ انا واقعہ تو او ہم بنگو سس، کہ
پوسکن ودی مروک آ حبشی چناتے ٹیکی اٹ اسہ ایلو ے ایترہ۔ تاش انا گوازی یا کلڑ آتا جنگ اٹی یا شرت اٹ
شرت آ تخنگارہ۔ فڈلر اودے پاریسس کہ اسہ خواجہ اس سکرآت آ وصیت کرے کہ اونا پانزدہ سال انا چوکری ہرا
پڈ پرنس، نا اولیکو پنچ چنا، خواجہ ناہرنیچ آمارتے مے انا وڑ تننگر۔ او دا ہم بنگو سس کہ وام تا بدل اٹ چناتے گہو
ہم تخنگ۔ و وام تروک آلمہ نا پڈ اٹی ساڑی چنانا خواجہ ہم جوڑ مسکہ۔ یا وخت اس وامدار اودے پیسہ کن ودی
مننگ آن مسٹ بہا کریکہ۔ ہندا دے تیٹی سپاٹ سلوینیا کا وٹی ٹی شش ٹو انا جانجوڑ آچنا نہا، اگہ اونا زندہ
ودی مننگ نا گمان مرے تو، کم وود وود سد ڈالرنسکہ۔

دا ہیئت آک اونا ملی ٹی گوہی کریرہ کہ اسہ نن اس بیل بشخندہ کرسا اودے پارے کہ غڈو آ مس این سونج
کنتگ نس کہ بیل انا پڈ اٹنتے پدام ہلنگ ے؟ ای مس این ے پاریٹ کہ کنا تندورات اسہ چنکو بسکوٹ اس بسنگ
اٹی ے۔ کنتا ہر اٹم بیل ے انا زو وڑ دار آ مسرتون دا خس مہر انادرشانی آخنا تو اونا خارڈ کنگ متو، داسہ کہ بیل و اونا تینا
چنا بنگ نسکہ تو کنتا ے دا سحفننگ آن ہم خار بسکہ کہ کنتا و بیل کنتے نا اولیکو چنا ہم پرنگی تا چنا تا نیام اٹ ولسا
بھلن مریک۔ ہمو چنا تا نیام اٹ ہرا فک مونی اونا خواجہ ہم مریرہ۔ و مننگ کیک حبشی چنا تا چنا نا باوہ ہم۔ کنتا
کہہی جاگہ غاتیا خناسس کہ حبشی تا چنا تارنگ وڈیک تینا خواجہ نا چنا تینا نارنسکہ۔ بلکن وار وار اس تو اوفک
جاڑ خننگارہ، اٹنتے کہ اوفتا باوہ ہمو اسٹ انگا پرنگی مسکہ۔ کنتا تین تون قول کرے کہ بیل اتون دا وڑ مننگ آن
مسٹ او ایلو فتیا نبارلٹ کٹائی یا اوکان ہم زیات بیدا دا خلیس آن چپ سلنگ نا جاگہ فا خواجہ ے کسفق۔

کنتا ے سانس کہ کوٹک آچوکری تا بولی ہم زیات لگک۔ او اوفتے بہا مننگ آ ہم خناسس، و کہہی کہہ
غاتے ہم بنگو سس، کہ اوفتے اٹنتے ہلیرہ۔ ہندا وڑ او کوٹک آ مے تا بابت ہم بنگو سس کہ دن انگا چناتے ودی

منگ تون کورگم کننگ - انتنے کہ خواجہ غاتے خلیس مریک کہ اوفک بھلن مرسا پرنگی تیانبار خننگپس، ورننگ آن پداسہ نادرست ۽ پرنگی نیاڑی سے تون برام کرسا پرنگی تا چین ۽ بے وڑکپس۔ ہر اتم کہ کنتا دا درنا لڑدی نا سنجیکہ تو تینے آن تینٹ اللہ نامنت ۽ ہر فیکہ ومونی اللہ نامشنا نا خواہندار مسکہ، کہ اونا دبیل انا چنارے تو مون مرے۔

ستمبر 1970ء نا سہ دے اس بیگہ تون بیل انا چننا نا خل بنا کرے، ولے او کنتا ۽ خواجہ نا کنڈ آراہی کتو، حالانکہ او پاریس کہ او تینٹ دامعاملہ ۽ ہرک، واگہ گرج مس تو اڈی مانڈی آن ہم مک ہلیک۔ خل ہر فیکہ تو بیل لیپ اٹ چہانٹ ۽ توننگ کن دٹان تے پرچا کہ، واونا ڈوزینتی واک اٹ کنتا نا باسک ۽ پلا کہ۔
خل انا چرتا وونگ آن پدبیل خید اٹ اسٹ تینا مون ۽ کنتا نا کنڈ آ کرے پارے ”کنے لگک کہ دا ہیبت ۽ ای بایدے نے مہالو پاروسٹ۔“

بھاز مہالو، داڑے بنگ آن ہم مُست، ہر اتم ای شانزده سال ناس نسٹ۔۔۔ کنے اراچنا مسلاس ”کنتا اچہ سلوک خل اٹ نژدوک آ بیل آہرا کہ۔ اگہ اودے مہالو دا ہیبت انا سما روس ہم تو او اڑتو ن برام کریکہ۔ ولے دا ہیبت ۽ ڈکنگ آ اودے درونا درک لگا۔ خل انا نیامی وخت اٹ خسکسا او کنتا ۽ پارے کہ اونا ہڑتوم آ مسن تے بہا کنتگا۔ او ہوونگ ۽ شروع کرے ”اوقتیان اسٹ اس اسل ہمو وخت آچرینگ ہیل کریس، و اڑیکو تو داسکان سال اسے ناس ہم متویس“ او ہیبت اس پاننگ خواہسکہ کہ خل آن او تینا جوڑتے گرت بلک، و کنتا نا دوٹی ترند آن بلک۔ خل انا چنگ آن پدہم او تینا دو ۽ یلہ کتو۔ اوخر یکنی آخن متون کنتا نا کنڈ آ ہرا، و کس پائے اونا سچ ۽ خوانا۔ ”دن تکپیس کہ اوقتا باوہ پرنگی خواجہ اس یاٹو ہو اس مرو ۽۔ او کنا ہم سن نیگر مزور اس نسکہ، ن ہڑتوم آک زیات پہہ آلونہ۔“

داوار خل زرس رُوبس۔ بیل تینا زیل تے کنتا نا دلست اٹ جاگہ تس۔ اونا بااسہ بے توار ۽ چہانٹ اسے کن خٹ نسکہ، کنتا دوینگسا اڈی مانڈی نا کھڈی نا کنڈ آہنا، ہڑتوم آ دو تینٹی درگہ ۽ کلیفسا مانڈی ۽ نیم گرت ۽ توار اسے ٹی توار کرسا دوینگسا بھلا ارا نا کنڈ آہنا، درگہ ۽ کلیفنگ و کوک کنتگ آ اخیر خواجہ پیشن بس، او کنتا نا مون ۽ ختا تو بے ہیبت آن پہہ مس، و پارے ”ای داسہ بروہ۔“

مے تادنگ اٹی پٹوک آ بیل انا خلی آچہانٹ آک کنتا نا است آن زرس مُست انا کل ہیبت آتے گیرام کرفیر۔ او بیل انا خرک آ بنگ خواہسکہ، ولے اڈی مانڈی نا پیشن ہنگ نا پاننگ آ او خوش مس، و درگہ غا ٹوس۔ افریقہ ٹی اودے چنا نا ودی مننگ نا بابت زیات معلومداری آلوکہ، انتنے کہ دا نیاڑی تا بشخ اس

تکنگ کا کہ۔

کنتنا نا است آ بس کہ بھاز مر، جفورے ٹی، بنتا و عمورو، بلہ پیرہ جوڑ مننگ اٹی ء، ولے اوفک تینا نواسہ ء
اٹل خننگ کپسہ۔ و نئے نواسہ اوفتے خننگ کیک۔ بلکن اوفتے دانا سما ہم تمپک، کہ اوفتے اسہ نواسہ اس ہم
ارے۔ داچرت اودے مونجا کرے۔

ہو عننگ نا پوسکن ء تو ار اس بننگ تون او درک تس بش مس۔ منہ منٹ آن پد، دم درینگوک خواجہ پیش
پیش تما۔ ”بھاز خوار مس، داسہ تو اونا وئی ہم چل و پنچ سال ء۔“ او کنتا ء پارے ”ولے فچ ء ہیبت اس اف، اسہ
ارادے اٹی جوان مریک۔“ ولدا خواجہ کیمین نادرگہ نا کنڈ آ اشارہ کرسا پارے ”مانڈی ء الے مچے سفائی کے، ولدا
کاس تینا مسر ء خنس۔“

مسر... کنتنا داسکان تینا خداٹ الوکہ کہ مانڈی درگہ غابس و بشخندہ کرسا اودے تھٹی ہننگ کن اشارہ
کرے۔ او ابحینگا، و کوٹھی ٹی پترینگا۔ مون پھ مون بیل و مسر کونسر۔ او چپ چپ مونی گام کرے تو پاٹی آ ڈ غارنا
خریشہ غان بیل انا خننگ ملنگار۔ اونا جوڑ تیا زور ء بشخندہ اس نس۔ کنتا بے پامی اٹ اونا دوء ہلک و پلا تے،
انتے کہ اونا خننگ بیل انا خمب اٹی لیٹوک چنا ٹی سخت نسر، اونا رنگ کنتا غانبار مون نسکہ، وخن بامس تو پک
نس کہ مندکا تینا نسر۔ دن تو اومسر اس نس، ولے انت کہ اللہ نامشا۔ اونس تو اونا اولیاد۔ ہنداڑے اودے گمر و
آسراتی نادرک لگا، کہ کنتے چین انا وتر، ہرا کرن آتیاں دوشامپ کروک آدریاب آنبار برجا نسکہ، اسہ پین چین
اس مونی بسے۔

بوپ انا رہی آسلوک اونا ملی چنا کن جوان ء پن اسے نا پد رند ء خلنگ اٹ اختہ نسکہ۔ او افریقی رواج نارو
اٹ اونا پن اکن خواجہ غان ہشت دے انا چھٹی تو ہلنگ کتو کہ، ولے اودے سانس کہ پن تخنگ کن بھاز خوٹ
سجفنگ نا گرج مریک، انتے کہ چنا نا شخصیت اٹی ہمولوز انا بھلو اہمیت اس مریک، ہراٹی او توار کننگ۔
ولدا اونا است آ بس کہ اوانت پن اس کہ تخے، اونا اخیر اٹ خواجہ نا پن بریک کہ بریک۔ دا ہیبت آن اودے خار
بس واد اللہ تون قول کرے کہ انت کہ مرے تینا حتی آپن اٹ بھلن مریک۔

اناکت، او چچ ہیبت کتو و پیش پیش تما۔ آسمان آسپیدہ رنگ تالان مننگ کن گیگ کریسس۔ او چپ
چپ ہمو گھیر انا رہی اٹ گام کرسا ہنا، ہراڑے او بیل اتون اوار پیری کریکہ۔ اوسو چنگ خواہسکہ۔ اونا است آ
بیل انا زندا نا کل آن بھلا ڈکھیائی بس، اونا مسن تا مونی بہا مننگ۔ او اسہ مندکا پن اس سجفنگ کن متاماری
کرے۔ ہندن ء پن اس ہراٹی بیل انا دوارہ شکست اسے آن رکھنگ نا است خواہی ڈکوک مرے۔ ہندن ء پن

اس ہراگوہنگ انگ آن چنہا رکھنگ کے۔ یکدم اودے اسہ پن اس رسیگا۔ اواست اٹ اودے پارسا مشکل اسے ٹی تینے ہموپن ۽ کوکاراٹ پاننگ آن تورے۔ انتنے کہ داوخت آدن کننگ جوان الو۔ بس ہندا پن بایدے مرے۔ داخس کم وخت اٹ جوان ۽ پن اس سحفنگ آدوتینا خوش سختی آگل بال مرسا کیمبن ناکنڈ آراہی مس۔

ہرا تم اوبیل ۽ پارے کہ اومسڑ نا پن ۽ تخنگ کن تیار ۽، تو بیل تینا حالت آن بے چکار تندی اٹ برا نر کر سا پارے کہ ”انتنے داخس اشتانی اُس، وپن انت ؟؟ ن داڑا تو داسکان سلاہ ہم کنتن۔“ بیل ۽ سانس کہ کنتا اسہ وار تینا ہیئت آسلیس تو تینا مر ۽ اسل گوہپک۔ کنتا ۽ اونا رد عمل ڈکھیا کرے۔ او تہٹی خار آن ول پیچ کرے، و بیل ۽ پاننگ کن جوان ۽ لوز سحفنگ ۽ شروع کرے، کہ منہ روایت اریر، اسہ خاص ۽ وڑ اس ارے، ہرا پن تخنگ کن المی ۽۔ دن کہ چنا نا پن ۽ بیرہ بادہ تخک، و ہمو تم اسکان کس ۽ پاپک، تانکہ تینٹ چنہا پاپ تے۔ ولے او بیرہ ہندا خس پارے کہ چنہا بایدے رُوت آن رُوت اونا پن ۽ پاننگے، دن مف کہ او خواجہ ناتروک آپن ۽ تینا اصل پن آن مُست بنے۔

”پہہ مسٹ“ بیل پارے ”دا کہ نے ٹی ہرا افریقیت جا کہ کرینے نہ، داڑ براسے نا گواچی کیک ننے، پین اف، داچنا کن تو کافر نہ ۽ وڑکننگ کن الپہرہ۔“

کنتا خار آن ول پیچ کر سا پیش ہنا، تو باسن آدیر تابدنی و سفا ۽ تولیا اس ہر فوک بروک تاتی سوکے واڈی مانڈی ۽ خنا۔

”مبارک مرے نے ٹوبی ایلم! ن بیل انا اڑنگ کن ہنگ ان۔“

ولے کنتا ورندی متو ولے ہیئت آن مونی ہنا۔ کاٹو پنی آمزور سہب انا اولیکو گھنٹی ۽ خلنگ کن ہنا کہ، و ایلوفتے سفا تیار مننگ نا پاریکہ۔ کنتا کسر ۽ بدل کر سا ملک آتا کنڈ آمون کرے، او دالمحد آتیا ن مُر ہنگ خواہسکہ، ہرافک طوبوب آتا خلیس آن تینا پنج و تینا اصل، یعنی افریقہ غان کشنگانو۔

کنتا خار آن خیسن پوشکن مر سا ہلی تیا بے شاعسا و پوشکار سا ہنا۔ ہرا تم اودے درک لگا کہ خواجہ نا نہاری وخت منے، تو او ولدا مرغن ۽ پیری اس خلسا دالان آسرمس، ہراڑے تاتی سوکے، بیل اکن نہاری جوڑکننگ نس، کنتا خواجہ نا پروگرام نا بارواٹ سوج کرے، او بے چک ہڑسنگ آن کاٹم ۽ آخاٹی سرفے، و اوڑان نہاری نا سوج کتو و پیش تما۔ ملک آتا کنڈ آلنگائی کر سا ہنگ نا وخت آواست اٹ پارے کہ بیل اڈی مانڈی و تاتی سوکے ۽ سماف انت پارینے، ولے اودے دانا چرت الو۔

اوکننگ کن کاریم اس سحے، داخس گھنڈ بے کار مننگ ہم خواری اس نس، او لکھی نا گڑا تے کشا ولے گرج

اودے تیل مننگ ۽ شروع کرے، دن تو ارا ہفتہ مُست ہم اودا دے تیل تسو سس۔ اسہ ارا وار اونا است خواہس کہ کینن آکاہے و چنہ ۽ بیل ۽ ہرے، ولے اودے دا است خواہی آن خار بس، کہ کینتے سے کن دا بھاز بھلو بے شرفی اسے کہ اونا ارائی تینا چنہا غا طوبوبی ۽ پن اس تخنگ خواہے۔ دا تو بچ زندانا زلالت ناکنڈ آا اویکو گام نسکہ۔

پیشیم خرک تما تو اوتاتی سوکے ۽ بیل اکن اسہ ڈونگاس، گمان نس کہ سوپ اناس مرو، کینن آدننگ آخنا۔ اودے ہم بیگنی ہرے۔ اوبش مس و ملک آتا پداٹ ہراڑے کچالو، نا ڈیمبری اس نسکہ، چار چنکو کچالو ہرے و بیگنی ۽ چٹفنگ کن کچہ کنگ تا۔

شام خرک نس کہ او ارا غا پدی بس۔ درگہ ۽ ملا تھٹی پترینگ آن پد بیل انا بچ ۽ توار اس بنتو۔ خاچو ۽، او است اٹ پارے و میز آخوک آڈیوا ۽ کسفننگ خواہس۔

”نی اس؟“

اودے بیل انا لچہ ٹی ڈن ۽ ترندی اسے نادرک متو، زرس من مننگ آن پداو ڈیوا ۽ ہرے و پرڈہ ۽ اینک کر سا کوٹھی ٹی ہنا۔ کم اٹنگا روشنائی ٹی اوبیل انا مون آہم اسہ وڑا سے ناپیدوار ۽ تاثر اس خنا۔

”ہر کنتا!“ بیل وخت زیان کتو و سر حال آبرسا پارے ”ای خواجہ ۽ نے آن جوان چا وہ، نی دا افریقی معاملہ ٹی ہندن سٹی اونا تب ۽ خراب کیسہ۔ اودمدستی ننے ہر مسٹ آتے بروک آلیلامی ٹی مونی پین شاراسے آہا کیک۔“

تینا خار انا مون ۽ تورا کنتا ہمولوز آتے سچفنگ نامتا ماری ٹی لگا، ہرافتا کمک اٹ اوبیل ۽ پہہ کنتنگ کرو سس، کہ ہر خلیس آن پد ہم اوتینا چنہا غا طوبوب پن اس تخنگ کن البیک۔ ودا کہ مسرنا پن پور و روایتی وڑ اٹ تخنگ۔

غٹ بے وڑی تیان پد ہم تینا من مننگ ناپداٹ بیل ۽ کنتا نارد عمل نا ہم گرتی نس۔ گڑا بھاز خوٹ غٹ سچفنگ آن پداوسلہہ ہٹسا پارے ”نی انت سیر جادو اس کنتنگ خواہے؟“ اونا لچہ ٹی شکبری نسکہ۔ ہرا تم او پارے کہ او چنہ ۽ تین تون زرس پیشیم دنگ خواہک، تو بیل ورندی تس کہ اوزرس سلے کہ چنہا چانے بش مرے و بیل اودے ہڑے، گڑا۔ دن مف کہ اوسما کے و ہو غنگ ۽ شروع کے۔ کنتا متا۔ بیل انا خیال نس کہ چنہا کم و ودا ارا گھنڈہ اسکان سما کپک۔ اوکان پد مے دنگ انا غٹ بندغ آک ہم ارا تیٹی بند مریرہ۔ و کنتا نا دا چپ چوڑ آ کاریم تے ہم خنپسہ۔ بیل پاش تو کتو ولے اودے خار بس کہ ہرا چنہ ۽ اودا خس خواری سگسا ودی کرے اونا پن ۽ تخنگ کن اوڑان سلاہ ہم ہلگنتے، اودا بابت ہم خلیسکہ کہ سما ف کنتا ہرا وڑا انا افریقی پن اس تخک۔ ولے او

پک نَس کہ ولدا او تینا منشاٹ دا ویل ۽ ایسر کیک۔

نن نیمہ نَس کہ کنتا چنآء کمبل اٹی بھازوٹاٹ پیڑا، وکین آن پیش تما۔ او چنآء ہرنے و ہندا خس مرہنا ہراڑے اونا گمان اٹ مے دنگ انا سبھا ہم دا چنآء غا تمنگ کتوک۔

ولدا تو بے و استارتیان پُرانگا آسمان نا کیرغ آن او چنآء ہندا خس بڑا کرے کہ اونا راستیکو خف کنتا نا جوڑتسکان بس۔ ولدا او کرار آولے پیدوار مندکا بولی ٹی مسہ وار پارے ”نا پین کزی ۽، نا پین کزی ۽، نا پین کزی ۽“، واکل عمل ہندن مس دن کہ غٹ کینتے بزرگ آتون مرسا ہنآئے، عینٹ اوڑتون ہم ہندن مس، واکہ داغدی آچنا تینا وطن اٹی مسکہ تو اوڑتون ہم مسکہ۔ دا اولیکو بندغ نَس ہرا تینا پین ۽ بنگو سس۔

کنتا ۽ لگا کہ کس پائے اونا و بیل انا رِغ و پے تیان مرسا افریقہ، ہرا اونا رِغ رِغ اٹی نَسکہ، چنآئی بسو سس، زرس پین مرہنگ آن پدا وولدا سللیس، وچنا نامون آن کمبل ۽ اینک کرے، وادنامون آمون ۽ آسمان نا کنڈ آترسا تو اراٹ مندکا بولی ٹی پارے ”ہر، نے آن پدبھلا عظیم انگا گڑا۔“

ہرا تم کنتا چنآتون اور کین اٹی پدی بس، تو بیل چنآء اوڑان ہلنگ نا وڑ پلنگ و اج نَس۔ چنآء نت تان کاٹم اسکان ہننگ نا وخت آ اونا دروشم آخلیس وگرتی نا تاثر اس تالان نَس۔ اودے سما آلو کہ کہ او انت اس پٹنگ اٹی ۽، بس است تے خواہس کہ اوچ اس خنپ۔ ہرا تم اونا است جم مس کہ پین مف پاش وڑاٹ توچ اس متنے، تو او چنآء بوپڑی آتخا، ولدا پدی کوٹھی ٹی بس وکنتا نامون آسیٹ ۽ تخا توس۔ ہرٹوم آک اودے کٹ اٹ ہر فیسر۔ ولدا او پارے:

”ام۔۔ گڑا امر کریس؟“

”انت امر کریٹ؟“

”مطلب، ہوا فریقی پن، انت تخاس پن ۽ تے؟“

”کزی“

”کزی! دا پن ۽ تو دا کان مُست چچ بتنٹ؟“

کنتا اودے پہہ کرے کہ مندکا بولی ٹی کزی نامطلب ۽ ”نی توٹل، یا سر پینس“ ہراڑان دا مطلب مریک کہ بیل انا مسکو ہی ہرٹوم آچنا تیان چپ دا چنآچ گہس بہا کنتگپک۔

بیل دادے امننا کنگ آن من مس۔ ”داڑان کبھی ویل آک بش مریرہ۔“ او پارے۔ ولے ہرا تم او ہرا کہ کنتا نا ترندی و دنگ اٹی ۽، تو او دمستی صبر کنگ نا فیصلہ کرے۔ وپارے کہ کنا لمہ اسہ بلہ سے نا پین ۽ کبھی

پاریکہ، ہرا کہ کزی آن خڑک ۽، اگہ خواجہ شکبر مس تو اودے ہندا پن انا پاوہ۔

پگہ غا ہر اتم خواجہ چنا ۽ ہنگ کن بس تو بیل خلیس ۽ ڈکسا زرس ترند آن بشخندہ کرسا اودے چنا نا پن ۽
 پارے۔ خواجہ پن ۽ عجیب گوندا، ولے ہور ہر فتو۔ خواجہ نا پیش تمنگ آن پد بیل انا است جم مس۔ کننا تون تینا
 ناجوڑ آتے ہنگ کن ہنگ آن مست مالک تینا قلف اگا انجیل ۽ کشا۔ اوٹی پنہ غاتے دانگ اینگ کرسا
 کشاری ڈغار نا حساب والا پنہ ۽ کشا، قلم ۽ مون آسیا ہی تیٹی خلک، و خوش خط نوشتہ کرے:

”کزی والر۔ ودی دے 12 ستمبر 1790ء۔“

شست و نہمیکو بَشخ

”دا تو غڈ و دتک اسے آنبار ۛ“ مس این دو تے مچ کرسا خوشی آن درک ترسا پارے۔ او کزی نا ودی مننگ آن مسہ دے پد بیل انا دالان اٹی بسو سس۔ ”دا کنا مرے؟“

بیل خوشی آن مخا ”آخا، داسکان تو دا کنا وتینا ابا نا ۛ، زرس بھلن مرے تو نی دا ڈتون گوازی کر۔“

و ہندن مس۔ کنتا ہر اتم خواجہ نا پروگرام ۛ سوچ کنتگ یا بیل اتون ملنگ کن دالان اٹی ہنا کہ تو چار سال نا این کزی نا کٹور آتینے شیف کروک او ڈتون زیبا ۛ ہیئت کنتگ آخننگا کہ۔ ”ہسین آد تک! نی زرس بھلن مر گڑا ن او اربھا ز گوازی کین۔ جو ان! نی زو بھلن مر۔“ کنتا باغان تو اسل پچ پاتو کہ، و لے اودے دا سوچ آن ہم خار بسکہ کہ طوبوب نا چنا داسہی آن چاہک کہ داد تک نا کاریم بیرہ او نا است ۛ خوش کنتگ کن ۛ۔ بیل ۛ ہم پچ درک لگتویس کہ اودے باوہ سے نا وڈاٹ دا ہیئت دوست اف کہ او نا مسرٹ ہمو بندغ نا مسرٹون گوازی کے ہرا اودے بہاٹ ہلکوس ایسوس۔

وار وار تو لگا کہ کہ بیل ۛ کنتا غان زیات خواجہ نا جوہہ غاتا خیال داری نسکہ۔ گیشتری او مچ آنن دا ہیئت ۛ کرسا ہنا کہ کہ دا امر خوش بختی نا ہیئت اسے کہ خواجہ والر نا مسرٹ و ارائی نا کزیت آن پد مس این مسرٹ جوڑ مر سا او ڈتون رہیننگ۔

”او کنا خدا! کنے تو دا سبھنگ آن ہم بد بریک۔“ او اسہن اس کنتا ۛ پارے۔ ”بیوس گودی پریسیلا، چک آنبار چنک نسکہ۔ او داڑے ہرڈے تین تون عینٹ شنیر خلککہ، کنے خنا کہ تو بشخندہ کریکہ وتینا پڈ آدو خلککہ۔ اودے چنا نا ودی مننگ نا انتظار نسکہ۔ ولدا ہمزردے سہب اتون او نا بیرہ چیمانٹ خف تیا تما۔ و او کسک۔ چنا ہم کسک۔ او کان پد ای خواجہ ۛ پچ بشخندہ غا خنتوٹ، تانکہ دا غڈ و مس این داڑے بتو۔“

کنتا ۛ خواجہ نا تینائی تون پچ ۛ ہمدردی اس متو، و لے او نا خیال نس کہ ارٹمیکو برام ۛ کنتگ آن پد خواجہ ہندا خس گٹ مننگ کیک کہ اودے تینا برازات تون وخت تدیفونی تمپ۔ دا وڈاٹ داڑے غڈ و این انا ہن

برہم چھٹ مریک، وکزی تون گوازی کنگ ہم۔

”ہموخت آن ای خنہ کہ خواجہ گڈ واین ۽ خمب اٹ ہرفک اوڑتون ہیئت کیک، اودے لولی ترسالیپ انا جاگہ غاتینا کٹ اٹ خاچفک۔ اودے اسہ ساہت اسے کن ہم تینا مون آن اینک مننگ کن الپیک۔ او است اٹ تینے اونا باوہ پاک۔“

”ہندا سوب آن خواجہ ہڑتوم آتون مہر کیک۔“ بیل کزی ناپن ۽ ہلنو و پارے، ”انتنے کہ کزی ناسنگی ناسوب آن این ۽ ہم وار وار آڈاڑے ہنگ ناواررینگا کہ۔ دا بابت خواجہ جان اونا نا جوڑی آرائی نمن مفسہ، کہ اوقتا مسڑ تینا الہ غان زیات خڑک انتنے مننگ اٹی ۽۔“ بیل آخنی ۽ سوب اس بیان کرے۔ ”چنانا خڑکی آن او خواجہ نامیرات نا دوئی کنگ نا ہم سچفنگ کیرہ۔ انتنے کہ خواجہ جان گیشتری خواجہ غان وام ہلسا کیک۔“ دا ہیئت کنتا ۽ ہم سہی لگا۔ دن ہم نس کہ اودے طوبوب آتا ہرگار نیزگار مننگ اٹ چچ ۽ است خواہی اس الوکہ، انتنے کہ اوڑکن ہڑتوم آک اسٹ سہرہ۔

کزی ناودی مننگ آن پد خواجہ نا بگھی ۽ چلیفنگ نادے تیٹی کبھی وار کنتا نا است اٹ خواجہ نا ایلو برام نا است خواہی جاگہ کریک۔ دن تو اونا سوب بیل انا پاروک آسوب آن اسٹل چپ نسکہ۔ ”اودے دن تینا خنگ آن کنا تو است باٹی بریک، چچ پیرہ او دا بھلا آرائی وخت ۽ امر تیر کیک۔ اے خداوند! مس این ۽ ہم دا ہیئت انا درک ارے۔ تدوک آوار ہر اتم او بسواس، تو پیشیم نارغ آوانا گت پارے۔ الہ والر! ایلوغٹ آتبار نے انتنے زریفہ اس اف؟ بے وس خواجہ چچ ۽ وندی اس مننگ کتو۔“ بیل انا طوبوب آتا معاملہ غاتینی است خواہی نا سوب آن کنتا اوڑتون چچ ہیئت کتویس، ولے او چاہسکہ کہ کبھی نیارٹیک خواجہ نا بگھی نا ہنگ آددیتگسا اوڑتون میلنگ کن بریرہ۔ خواجہ نا بے درمان نا جوڑ آتیاں اسٹ اسے نامون ہون ۽ بوڑجی اس اسہ وار ملنڈ اٹ کنتا ۽ پارے ”دا بد ذات آنیارٹی ۽ چچ ۽ نا جوڑی اس اف، کہ ہرا دے نا خواجہ جوڑ کنگ کے، او تینا کرتوت آتا سوب آن اسٹ اسے قہر اسکان سر کرینے، داسہ بیرہ نا خواجہ ۽ چکر خلفنگ کن نا جوڑی ناراک کنگ ۽۔ وں کہ نی خنگ کروسس کہ نا خواجہ نا ہنگ تون اون نیکر آتیا ہندن غو کنگ شدنگ ۽ شروع کیک کس پائے نن بندغ افن خچر، بیش اُن۔ دانا خواجہ نا تروک آداروتے چچ ڈوہم خلتنے۔“

ہندا وڑ اسہ پین نیارٹی اس نس، ہرا خواجہ ۽ سفارنگ کن درگہ اسکان بسکہ، داونا دوتے ٹی ہندن ہلککہ کس پائے تمنگ نا خلیس مرے۔ اونزوری وڑ کرسا پکھ کرسا وار آخن تے پر پیفسا خواجہ نامون اٹ ہرا کہ۔ ولے دا ہڑتوم آنیارٹی تون اوار خواجہ نارویہ ترند و سو برسکہ و دافتے ایلو نا جوڑ آتیاں وخت ہم کم تسکہ۔

ہندا وڑ ٹوک گدرینگسا ہنار۔ مس این ہفتہ ٹی اراوار بسکہ، وکبھی گھنٹہ کزی تون گوازی کریک۔ کنتا تینا

بے وہی آن پد ہم کوشست کر یکہ کہ اوفتے اوار خنپ۔ ولے او ہرانگ کہ مون کر یکہ غڈ واین ۽ تینا مسڑ تون مہر کنتگ، گوازی کنتگ و غتلو مننگ آخنا کہ۔ اودے بھاز بد بسکہ و افریقہ ناسہ منکن ۽ کسہ وساہت اس اونا است آبسکہ ”پشی ہراہل اتون گوازی کیک، اخیر ہمودے کنیک۔“

ولے ولدا ہم او کزاں کزاں بننگ ناسوب آن دا حالیت آتے سگا کہ۔ تیرمہ ٹی کزی تائے پائے ۽ شروع کرے، و بیل و کنتا اودے دانگ اینگ سرنگ آخنارہ تو خوش مسرہ۔ نیام نیام اٹ مس این ہم بسکہ و کزی ۽ دریکہ۔ بھلا مسڑ کوتا نیام اٹ کزی ۽ توفیرہ وکل تا کوک کریرہ۔ برکزی، برکزی۔ و کزی اُغ اُغ کرسا داکان اینگ وایکان دانگ پیری کر یکہ و جوان خوش مسکہ۔ بیل دن تو عینٹ خوش مسکہ، ولے اودے سانس کہ کنتا ۽ اُرا غان مڑ ہم ہندا چرت مریک کہ مس این اوقتا اُرا غا بسنے یا آخا۔ واگہ اودے مس این انا بننگ ناسا تما کہ تو اونا تب خراب مسکہ و او بیل اتون مرٹا کہ ہرا اٹان بیل بھاز فریشان مسکہ۔ ہرا تم او سوچا کہ کہ اگہ کنتا ناجوزہ غاتا پیش ۽ درک اس ہم مالک ۽ لگا تونت مرو؟ گڑا او کنتا نا وٹڑ تیان ہم خلیسکہ۔ او کنتا ۽ پہہ کنتگ نا کوشست کرے کہ اگہ اودا راستگی ۽ امناکے تو دا تعلقداری آن چچ مفک۔ گیشتری او کنتا ۽ پار یکہ کہ بھاز وخت پرنگی مسنک تینا چنکی نا حبشی مسن تا بھاز جوان و وفادار سنگت مریرہ۔ و مچ آزند سنگتی آسلاہ۔ ”نا کوچوان مننگ آن مُست انا ہیبت اسے۔“ بیل پارے ”اسہ پرنگی گودی اس چنا خننگ آکسک۔ دن کہ ننا گودی کسکو سس، ولے اونا چنا بچا۔ دا چنا ۽ اسہ نیگر نیارٹی اس، ہرا عینٹ ہم اسہ چناسے نالمہ نس، ہڑنے۔ ہڑتوم آمسک ایڑہ تینا بار اسبجا بھلن مسر۔ خواجہ پین برام اس کرے تو اڑ میکوز بیفہ ۽ دا تعلقداری جوان لگتو، و او خواجہ ۽ نور ایفے و ریفسا دا چنا و اونا لمہ ۽ مونی بہا کرے۔ ولے اونا ہننگ تون پرنگی مسڑ ناجوڑ مس۔ و او مدام تسینگا کہ۔ ہرا ناسوب آن خواجہ ۽ گیشتری ہمیفنا ہنوتی تما کہ۔ اخیر خواجہ مسڑ نابادہ ۽ پارے کہ اگہ اونا حبشی مسڑ ۽ پدی بتوتو ناجوڑی و نزوری آن دا چنانا کہنگ ناگمان ۽۔ دا بندغ ۽ تینا اُرائی آ بھاز خار بس۔ او ہمو وخت آہلی آچنانا پد رند ۽ خلنگ کن پیش تما۔ مے تا واپار اس پٹا، و بھاز خواری آن پداو چنا ۽ خنا۔ اودے دوارہ بہا اٹ ہلک، و پدی ایس۔ و بننگ تون وکیل اس بٹنگسا دستاویز نوشتہ کرنے و مون انگا مسڑ ۽ تینا چنانا پین آ کرے۔“ بیل پارے کہ ”اینو دانس سال آن پد ہرا تم کہ او پرنگی آ مسڑ نیارٹی اس جوڑ مسنے، ولدا ہم اوتینا ہے جانجوڑی ۽ خنتو۔ ہمو حبشی آ مسڑ اینو ہم اونا خدمت ۽ کیک، دا ہداسکان کہ ہڑتوم آک برام ہم کنتو۔“

ہرا ہداسکان کنتا نا ہیبت ۽، تو اونا سلاہ ٹی اگہ بیل دا واقعہ ۽ پرنگی و حبشی تاسنگتی ناخ تھی نا جاگہ غا مخالفت اٹی بنفیس، تو ہم کنتا غا دانا چچ ۽ زہم اس تمتو کہ۔

ہفتاد و میکوش

کزی ناودی مننگ آن پد کننتا و فڈلر گیشتری بھلا دیر آن ایپارنا جاگہ بیٹی، ناہیت ۽ کریرہ۔ ہرانا بابت پاننگا کہ کہ اوڑے آغوٹ آتے پر کرسا ایسنو، پنچا لکھ حبشی تا کچھی سی و سشس ہزار فرانسسیسی پرنگی تیان زیات منے۔ دا حبشیک پرنگی تا ڈ غارتیا افریقہ غان کمند، کافی، نیل و کوکو آدسنگ کن اتگاسر، اسنن اس بیل پارے کہ خواجہ تینا مہمان متنون ہیبت کریکہ کہ ”بیٹی ناہزگار آک بادشاہ تیانبار رہینگرہ، و نیزگار آپرنگی تے ہم عذاب کرینو۔“

”دانگ ہر، کس اس دا وڑ سبھنگ ہم کپرو ۽۔“ فڈلر خرنی اٹ پارے۔

”بابا“ بیل مخا و ہیبت ۽ برج اتخسا پارے ”خواجہ خلوک آمہمان تے پارے کہ پرنگی زینہ و حبشی نیازی چین تیان ہند اخص چین کشی منے کہ اوڑے بیست و ہشت ہزار نا کچ ملاو، بندغ ۽۔ ہرافتے لس وڑ اٹ دو رنگہ، پاننگ۔ ہرافتیاں کم و وڈکل ۽ فرانسسیسی خواجہ و ہزگار آک آجو کرینو۔ اسہ مہمان اس پارے کہ دادورنگہ غابندغ آک تینے آن کم حبشی متنون تعلقداری تے گنڈنگ اٹی ۽، تا کہ اوقتا چناک پورو وڑ اٹ اسہ رنگ اٹ مریر، و ہرافک ملاو ۽، اوفک ہم۔ اوہم افسر آتے وڈی ترسا کاغذ جوڑ کنگ اٹی ۽ کہ اوقتا تعلقداری افریقہ غان اف، بلکن اوقتا باوہ پیرہ ہندوستانی یا ہسپانوی نسر۔ دن تو خواجہ ۽ دا ہیبت آتیا باور بتو کہ، و لے اوپٹ و پول آن پد پد رند خلک کہ بھاز آپرنگی تا وصیت یا ہبہ ناسوب آن بھاز بھلو کچ اسے ٹی دادورنگہ غابندغ آک بیٹی نا کم و وڈ پنچک نا خواجہ جوڑ مسنو۔ داڑتون اوار میک ہم۔ داسہ اوفک چھٹی تے تدیفنگ کن فرانس آکارہ، و اوقتا چناک ہم ہوڑے پرنگی تا چنا متنون اوار خواننگ اٹی ۽، و اوفک ہم نیزگار آپرنگی تے شیف خلیرہ۔“ بیل انا بنوک آک ہند اخص خوش مسر، ہر اخص کہ خواجہ فریشان مسو اس۔

”وہرا ہیبت ۽ ای داسہ نمے پاننگ اٹ، تو اودے بنگ آن پد پک ۽ کہ نم باخت مرو ۽۔“ فڈلر نیام تمسا پارے ”ای اسہ جاگہ اس فڈلر خلنگ کن ہناسٹ، اوڑے ای بنگٹ کہ بیٹی نا نیزگار پرنگیک دادورنگہ غاتیان ہند اخص خار دیرہ، کہ اوفک درخواست تسنو، ہراڑا فرانس اخیر کانود اس جوڑ کرینے، ہرانا رداٹ دورنگہ بندغ

آک ننگان پیشین پیری کنگ کپسہ۔ گرجا تھیٹی پرنگی تا بریری ٹی تولنگ کپسہ۔ ودا ہد اسکان کہ اسہ وڑانا پچ ہم بیننگ کپسہ۔ دانیام اٹ دا پرنگی و دورنگہ غاک تینا تین پہ تینی ناخار ۽ پنجا لکھ حبشی مے تیا کشرہ۔“ کنتا پارے کہ اوشاراٹی پرنگی تیان بنگے کہ بیٹی نامیک، دا جاگہ نامے تیان زیات بدحال ۽ زنداس تدیفنگ اٹی ۽، او جاگہ نامے تے لٹ کٹائی اٹ کسفننگ یا سزانا وڑاٹ کھڈ کنگ لس ۽ ہیبت اسے۔ پڈ پُر آ نیاڑی تیان داخس کاریم ہلنگ کہ وقتا چنا تمک۔ کنتا ۽ خلیس نس کہ دن مف کہ دا ہیبت آتیان دافک اپاخہ مفس، ہندا سوب آن اوفتے وقتا بیدادی نا ایلو کسہ غاتے پاتو، کہ اوڑے حبشی تے ہمو وخت اسکان میخ تا مک اٹ دیوال اٹ درنجرہ تا مکہ اودے اونا چندا تڑوک آخف ۽ کنگ آ بیوس کنگپ۔ اسہ طوبوب نیاڑی اس تینا غٹ مے تا دوی تے تڑنے، اسہ پین حبشی چنا سے نابا ۽ ہموم اسکان تفسیر، کہ اوینگی آن کسک۔

نہرہ وہ ٹو ہندن ۽ خلیفوک ۽ کسہ بنگ آن پد ہر اتم 1791ء نا باسی تھیٹی کنتا بنگ کہ بیٹی نامیک خونہ ۽ بغاوت اسے نابنا ۽ کینوتو او حیران متو۔ ہزار آ حبشیک کشت و خون، بیدار و خ خلنگ ۽ شروع کریر۔ اوفک چنا تا پڈ آتے ازارہ، نیاڑی تے بے شرف کریرہ و کسراٹ بروک ہرڈ غار و ماڑی ۽ خاخر تسرہ۔ دا ہد اسکان کہ مچ آ جہاندی بیٹی ہس تا ڈپ اس مس۔ ایلو پچوک و خلوک آپرنلیک زندہ سلنگ کن جنگ تسرہ، وڈو تموک آ ہر حبشی ۽ بیدار کرسا کسفرہ۔ دا ہد اسکان کہ حبشی تا سل ۽ ہم خلکرہ۔ وے اوفک چٹ تسرہ، و بغاوت تالان مرسا ہننگ نس۔ اگست ناگڈ سر اسکان ایلو پچوک آمنہ ہزار پرنگی یا تو ڈ کنگ کن جاگہ پٹارہ، یا جزیرہ غان نرنگ نامتا ماری ٹی تسرہ۔

کنتا پارے کہ سپاٹ سلوینیا کاؤنی نا طوبوب آتے خار اٹ بروک و خلوک خمتنٹ۔ ”ہندن لگک کہ اوفک ورجینیاٹی مروک تدوک آبغات آتیان ہم زیات خلوک ۽۔“ فڈلر پارے ”دا نابنگ نا ارامسہ سال پدانا ہیبت اسے۔ اوم تونی کس اسے تون ہیبت ہم کتویسہ، ہندا سوب آن نے دانا ساتمپر وء۔ دانیو ویلاڑی اوور کاؤنی ٹی کرسمس نا وخت آ مسولس۔ اسہ ٹو ہواس اسہ ورنانگیر اسے لٹ کٹائی کرسا بے حال کرے۔ ہمونگیر خار اٹ بس و تفر اٹ ٹو ہوا جہو کرے، وے سرسہب متو۔ وے ایلونگیر آک ٹو ہوا ہندا خنس خلکر، ہندا خنس خلکر کہ سہے نیگر ۽ اودے پچفونی تما۔ بے حال ٹو ہو مک کن دینگا۔ دانیام اٹ خار اٹ بروک نیگر آک ارا پین پرنگی ۽ تفسیر، لٹ تسرہ۔ ہنداٹی توفک آتون سہبہ بند پرنگی تا اسہ پڑک اس ہموڑے بس۔ نیگر آک ملک آسمیٹ نا وچہ کریر، پرنگیک اوفتے منت زاری کرسا پیشن اتنگ خواہسرہ وے نیگر آک بیل ولٹ آتا مک اٹ پرنگی تیا جہو کریر۔ ارا نیگر سم لنگ آن کسکر، و جہاز آ نیگر و پرنگیک ٹھہی مسر۔ ملیشیا ناگشت بنا کرے و منہ پوسکن ۽ کانود جوڑ

کننگار۔ بھجاز مشکل اسٹیٹ دام معاملہ پدین مس۔ داسہ بیٹی نا واقعہ پرنگی تا است آہم ودے تے اتقیئے، انتئے کہ کئے آنبار اوفتے ہم جوان سماء کہ اوفتا بامس نا کیرغ آن ساڑی نیگر آتے لمبہ تمنگ کن بیرہ اسہ تلینتک اسے نا گرج مریک۔ واگہ اسہ وار اس دُن مس، تو خواجہ! ورجینیا ٹی ہم ہمون مریک ہرا وڑ کہ بیٹی ٹی مسنے۔“ فڈلر ہیبت آن چس ہر فسا پارے۔

کننتا ہرانگ کہ ہنا کہ، شار اٹی چوک انا دکان تینٹی شراب خانہ غا تینٹی گرجا تا دیوانجا تینٹی یا ہراڑے کہ چنکو منکو مچی اس مرو سس او پرنگی تا مون تیا خلیس ناسیخا، خنا کہ۔ اوفتا مونک خار آن خیسر ییگارہ، واو کننتا تون او ار رہی آن گدرینگوک ہر حبشی ۽ بدرد کریرہ۔ دا ہدا اسکان کہ خواجہ ہم ہرا اودے مزل ۽ پاننگ آن بیدس بھجاز کم ہیبت کریکہ، داسہ ہندا ہیبت ۽ ہم بھجاز کراری اٹ پاریکہ۔ ہفتہ سے ٹی سپاٹ سلوینیا کاؤنٹی ٹی ہم ملیشیا نا گشت بنا کرے۔ اوفک ہر ہنوک بروک حبشی آن انا مزل و سفری کاغدا آتے خواہسر ہ۔ و ہرا دے خواہسر شکبری ناسوب آن خلکروہ زندان کریرہ۔ خواجہ غا تا دیوان اٹی مے تا سالانہ میلہ ۽ ہم پد بٹنگا، دا وفتا تینا ڈغار آن پیش مجلس آتیا رکھ خلنگا۔ دا ہدا اسکان کہ مے دنگ اٹی ہم چاپ یا دعائی دود آتا چاروکی کن خاص ۽ ٹو ہو پین کننگا۔“ ہرا تم ای خواجہ ۽ پاریٹ کہ ای، تاتی سوکے واڈی مانڈی ہر یک شنبے واوکان بیدس ہم ہرا تم وار رسینگا، گوڈ خلسا یسوع نا عبادت ۽ کینہ، تو او ہیبت کتو۔ تون تو ہندا وڑ عبادت مدام کینہ۔“ بیل مے دنگ انا باقی تے پارے۔

اُرا ٹی کننتا و کزی ناساڑی گری ٹی کبھی ن خواجہ نا خسوک آ اخبار تے خواننگ اٹ اختہ نس۔ کم و وداسہ گھٹے سے نا خواری و متماری آن پداو کننتا ۽ پاننگ کرے کہ ”حق آتا بارواٹ بل اس جوڑ مسنے۔“ بیل احمینگسا و بھلو آسڑ داس کشسا پارے۔ دانا توشیق، یا سماف انت مریک۔ ولے بیٹی آن بھجاز حوال بسرہ، ہرا مے تیٹ سینہ بسینہ تالان مسرہ۔ اوفک کم و ود بیل انا پاننگ نارداٹ دُن نسر کہ مے تا بغاوت نازہم دا ملک آہم تمنگ نا گمان نسکہ۔ ہرا نا توننگ کن زیات رکھ و سخت سزا نا نفاذ الی نس۔ بیل اخبار ۽ کورا تخوا و پارے ”کئے لکپک کہ داکان زیات ظلم نئے آمننگ کرو۔ داسہ تو ہندا سلینے کہ نئے زمیر تینٹی نقر۔“

اوکان پدا ارا ٹو بیٹی آن بروک حوال آک زرس کم مسر، تو داٹان سویل اٹ تالان چک و تاٹرزس شیف تما۔ و سختیک ہم کم مسر۔ لاب انا ند بنا کرے۔ غٹ پر تلگیک پٹی نا پھی آ بھرم آن خوش مر سا اسہ ایلو ۽ مبار کبادی تسرہ۔ دا وارنخ آک ہم جوان تسرہ۔ فڈلر ۽ ہم بھلا ارا تا ناچ و درمبشت نا مجلس آتینٹی ہندا خس راہی کننگا کہ کہ ارا غابننگ آن پداو مچ آدے خاچوک مسکہ۔ ”ہندن لگک کہ دا خواجہ غا تے پٹی آن ہندا خس ز رسینگا نے کہ دافک ناچ و درمبشت اٹ تینا ساہ ۽ ہلیہر۔“ فڈلر کننتا ۽ پارے۔

ولے دا خوشی وختی اوس مس۔ خواجہ تون اور کاؤنٹی نانشت آتا دورہ ناوخت آکنتا بندغ آتے دا ہیبت آ خار دنگ آخنا کہ دے نیام آے مولدی نارخلاف سوسائٹی تاج و دنگ اٹی، ہرافتے جہاندم اٹ ہم آخاسویل اٹی ہم پرنگی تاجین اناغدا لاک جوڑ مننگ اٹی، اودانگ اینگ آن بنوک ہیبت آتے بیل، پارے تو او ہم متا، و پارے کہ او ہم ہندن، حوال خواجہ نا حالتا ک تیٹی خواننگ اٹی۔ حالتا ک تارداٹ سوسائٹی تاجوڑ کنگ ناسوب پٹی نابغاوت نسک۔

”ای نے پارسا تو ہنانت کہ منہ پرنگی اس جوان ہم اریر۔“ او پارے ”راست انگا ہیبت دادے کہ ای بنگٹ کہ منہ بندغ اس تو نم افریقی تا اولیکو آغوٹ نابنگ نا ہم خواہندار آلوسہ۔“ کنتا ہسکہ مرسا است اٹ پارے کہ داتینا بن حشت آتے ہراکان تلک؟ ولے اونا است خواہی ہر سا کنتا چپ کرے۔“ انتے کہ ہر اتم کہ خواجہ اخبار اٹی دا وڑ انا حوال آتے خوانا کہ، تو اودے بھار خار بسکہ، اودا بندغ آتے ملک دشمن پاریکہ، ولے اہم انگا ہیبت دادے کہ مے مولدی نارخلاف داسہ گیشتری پرنگیک پاش آن پاش ہیبت کنگ، ہراڑا گیشتری خواجہ غاک تینا است اٹی الی سجرہ کہ او سہی کنگ، یا آخا؟“ او کنتا ناخن تیٹی ہر سا پارے ”خاص وڑ اٹ ہوفک ہرا تینے عیسائی پارہ۔“

اودا کنتا نا کٹڈ آہرا، ہرانا مون آ آخنی، بشندہ اس نسک۔ ”نی انت پاسہ کہ ای، تاتی سوکے واڈی مانڈی ہریک شبنے آنت کینہ۔ ہمو ہرادے خواجہ شنیر و باگل دما خواہنگ تلک؟ ای پرنگی تے بھار سکوت اٹ جارج کیوہ، اوفتیاں منٹ اس مے مولدی نا بے کچ خلاف۔ بھار آک تا تو بے کچ نیگر آتا خواجہ ہم اریر، ولے ولدا ہم مبلغ آک اوفتے پاریر کہ نیگر آک ہم انسان، و اوفتے ہم ایلو فتیاں نار آجو مننگ ناحق ارے۔ نی باور کپروس کہ دا ہیبت آ بھار آخواجہ غاک تینا مے تے آجو کنگ نا بناء کریر، بلکن اوفتے جہاندم نا کٹڈ آہنگ کن ملک ہم کریر، داسہ دا ہدا اسکان ہیبت بسنے کہ ہمو خواجہ غاکتا پد رند، خلنگک ہرافک داسکان مے تورینو، اوفتے آجو کپینگ۔ اوفتے پاننگ کہ اگہ اوفک تینا مے تے آجو کتوس تو اوفتے گرجا تیان بے تعلق کنگ۔ ودا چرجوئی اینو اسکان برجا، پہہ مس“ بیل دم کشسا ہیبت، مونی درے:

”دافتیاں پد ارمیکو درجہ غامیتھو ڈسٹ آک بریرہ، وہ یازدہ سال مُست ای خواناسٹ کہ میتھو ڈسٹ آک بالٹی مور اٹی اسہ بھلو دیوان اس بٹنگار، فیصلہ کریر کہ مے مولدی کانود الہی آن چپ، و ہر کس کہ تینے عیسائی پاک او بایدے دُن کپ۔ ہندا سوب آن میتھو ڈسٹ و ایلو کو ایگر گرجا ک مے تا آجوئی کن کانود جوڑ کنگ کن چھی غوغا کنگ اٹی، پپٹسٹ و پریسی ٹیرین پرنگیک، ننا خواجہ ہم ہندا فتیاں، داسکان گور با،

دافتا ویل دادے کہ مذہبی آجوتی آن پدا و فک تینا ضمیر ء امر است جم کیر؟

بیل انا پرنگی تا بابت مے مولدی نا برخلاف غٹ ہیئت و گپ، ہرائی خواجہ نا حال تاک آنا حوالہ ہم بھاز زیات نس، آن پد ہم کننا اسہ طوبوب اسے آن ہم دا وڑ انا ہیئت اس بنتو یس۔ 1792ء نا ہتم و تیرمہ ناندائی خواجہ تون کھمی بھلا ماڑی، سیاست دان، وکیل و پوریا گرتتون سفر کرے۔ او فتا ہیئت و گپ آتا گیشتری سرحال، اگہ پین گرج انا ہیئت مفروسس، حبشی تا ودی کروک ویل آک مسرہ۔

او فتا پاننگ نارداٹ ہرا بندغ کہ مے تا سر سہب ء خواجہ اس جوڑ مننگ خواہک، اودے بایدے غٹ آن مُست دا ہیئت انا سامرے کہ دا افریقی جنگل آتیٹی ساہدارتتون زند تیر کر سا بسنو، وہبلہ مننگ، ڈیوالئی و خازگی گری ناخودا فتنے فطرتی وڑ اٹ میرات اٹ رسیدگانے۔ وعیسائی ہرافتے خدا حبشی تیا فضیلت تسنے، او فتیا فرض مریک کہ دا مخلوق ء زرس شین شون، گچین آخو، وکاریم نا شرف ہیل ایتر۔ نئے بیرہ عینٹ کر سا او فتنے نشان تننگ نامک اٹ بلکن اگہ گرج مس توکانو دوسزا تا مکک اٹ ہم۔ داڑتون اوار ہرافک تینے دا گڑا نا حقدار پک کر فر، او فتنے انعام تننگ آن بیدس او فتا است بڈی ء ہم بایدے کننگے۔

دا ہیئت آتیاں دا ساتمک کہ پرنگی تا کنڈ آن چنکو سریلہ انگ اس ہم دا پراگندہ غا مخلوق اٹی بے ایمانی، زوراکی وکرانا سوب جوڑ مننگ کیک، ودا مے تا آجوتی ناغوغو گیشتری جہاندم نا ہم و بندغ آتا کنڈ آن ء، ہرافتا جنڈ مے اف، و نئے ڈغار نا لکر اس ارے تا۔ دا بندغ آتے امر باور کرتنگ مریک کہ مے ساننگ ننا است بڈی جیرت و ہمت نا اخص بھلو امتحان اسے، دا فتیاں ننا تو ہڈ آک بارسنو۔

کننا دا ہیئت آتے ہندن پد ریسہ بنسا ہنا کہ کہ او فتا اہمیت بے ہر وہ غادعا تا لوز آتیاں بارمسو۔ ودا سہ او او فتیا چکار ہم کتو کہ۔ ولے واروار اس اونا است اٹ بسکہ کہ اونا وطن نا باتیک افریقی گل زمین آنت تخوک ہر طوبوب ء مش تا اتنے کپسہ؟ ولے اودے دا بابت چچ ء گچین ء ورندی سجتو کہ۔

ہفتادویکمیو بسخ

اگست ناہُ ب ۽ پیشیم اس نس، کہ تاتی سوکے ٹماٹرنا ملک آتییٹی کاریم کریک، فڈلر آیس، اودم کشتہ نسک، و او پیرانگا مالی نابابت چرت اٹی نسک۔ اوسہب اتون نہاری کن بتو، تو او چکارکتو، ولے ہر اتم او پیشیم نارغ کن ہم بتو، تو اودے چرت ہرنے۔ اونا کیبن آہنا درگہ ۽ ٹکیے، تو ارخلک، ولے بچ ۽ ورندی اس بتو۔ او ہبکہ مرسا فڈلر آیس، کہ مننگ کیک او مالی ۽ خنے، ولے او ہم مالی ۽ خنتویس۔

”کنے مہالو ہم درک لگاسس“ ہمون فڈلر کنتا ۽ پارے۔ و کنتا ورندی تس کہ ”ہودے پیشیم تون خواجہ تون اوار پدی پننگ نا وخت آ اودے عجب ۽ ناگمان ۽ خوشی سے ناگمان مسکہ۔“ او آسرات تموک نسکہ۔“ فڈلر پارے ”جوڑتیا چنکو بشخندہ اس، ہندن کس پائے خاچوک مرے۔“ ولے تاتی سوکے ناپاننگ نس کہ ”اوتو جنت نا تیغ خنوے۔“ فڈلر دا است ہسون آحوال ۽ ایلو مزور تے وخواجہ ۽ پاننگ کن پیشی تہما۔ مزور کاٹو اوڑتو ن گون مس۔ ہڑتوم آک مالی ۽ غسل تننگ کن تمشود آتخار۔ ولدا او فک ر بیدگی وڑاٹ مالی نابوچ انا ہیٹ ۽ ماتن ناچیدہ نا وڑ، اونا کیبن نا پیشن آدرخار۔ ولدا مزورک بسرو اودے ہر سا کریر، دعا کریر۔ کاٹو اسہ پین مزور اسے تون اوار قبر ختننگ کن ہنا۔

کنتا تینا کیبن آپدی ہنا، تو اودے ارا گڑا ڈکھیا کریر، اسٹ تو مالی نا کہنگ نا، ایلو کزی نا ودی مننگ آن پداو مالی تون مہالو آن بھاز کم ہیٹ کریک، کس پائے او بھاز گٹ مرے۔ ولے داسہ ہرے مسو سس، بیل انا خن تے خردی تکی ختننگ آن او ہبکہ متو، ولے او ہمو تم بھاز ہبکہ مس ہر اتم بیل ہو غسا پارے ”کنے لگک کہ او کنا گم مروک آباوہ نس۔“ او خسکہ اس خلک ”سما ف ای دا ہیٹ ۽ اوڑتو ن اتنے کتوٹ، ولے داسہ اوڑان بیدس کل گڑاک مہالو آنا ہر مفسہ۔“ ارغ کننگ آن پد ہڑتوم آک کزی ۽ بخ آن بچفنگ کن جوان کورار، و مالی نا کیبن آہنار، ون نیمہ اسکان ایلو فتون اوار میت ناریری آتوسر۔

کنتا کزی ۽ خمب اٹ ہر فیسس، اسہ کنڈ اسے آتولوک دعا و حمد اٹ بسخ ہلکک۔ کزی زرس بے چین نس۔

ولدا اڈی ماٹڈی سوچ کرے کہ کس اسے ناست آبریک کہ پیرانگا تینا سیال آتیاں کس اسے ناپن ۽ وخت اس بلکنے؟ فڈلر پارے ”بھاز مہالواسہ وار اس او پارے کہ اودے تو تینا لمہ نا ہم سماف۔ داکان بیدس پین کس اسے نا ہم ہیئت ۽ کتنے۔“ خڑکی وئی انا بابت فڈلر اوڑان کل آن زیات خڑک نسکہ، تو فیصلہ مس کہ کس اس ہم اف کہ اونا کہنگ نا حوال ۽ اوڑسکان سرکننگ نا گرج مرے۔

اسہ وار ولدا دعا کننگا، اسہ پین شنیر اس خلکر۔ ولدا تاتی سوکے پارے ”ای تو پاوہ کہ او اولیکو دے آن والر خاہوت تون نسکہ، ای اوڑان ہنگٹ کہ او خواجہ ۽ کوپہ غاتیا تو نفسا سیل وچکر کن دریکہ۔ مننگ کیک ہر اتم خواجہ تینا ارا ۽ جوڑ کرے تو اودے ہندا نگ اتو ۽۔“

”خواجہ ہم بھاز ڈکھیا ۽۔“ بیل پارے ”اوکنے پارے کہ کل ۽ پاگہ نیم دے اس کاریم کپس۔“

”سہی، پین مف دادے جوان وڑاٹ جہہ و جاگہ تو کننگ کرون۔“ نوح نامہ ادا پارے۔ نوح اوڑا لچوک نسکہ۔ ”کبھی مالک آک تو ہندن ۽ کہ بس کہوک آنا مون ۽ ہڈنگ کن وخت ایترہ، کہ کاریمک خراب مفس۔ و کہوک آنا جون پدین متنے کہ اودے ڈغاراٹ کھڈ کیرہ۔“

”سہی، والر تو شرفدار ۽ پرنگی سے، ہندا سوب آن ننے چرت خلنگ نا گرج اف۔“ بیل پارے۔

ولدا ہیئت آن پیش پیش تما کہ بھاز آبھلا زمیندار آک تینا متکن آبوڑچی یا خاہوت نا ارامسہ چنہ ۽ ہڑفوک آنیٹری تا جہہ و جاگہ کننگ کن ربیدگی دود اڈ ایترہ۔ بلکن اوفتیان بھاز آتے تو کھڈ ہم پرنگی تا قبرستان اٹی کننگ۔ و قبر انا پیدواری کن آوار ۽ سلیب اس ہم تخنگ۔ مچ آزند خواری کشی نا عجب ۽ انعام اسے۔ کنتا خرین ۽ چرت سیٹ ہنا۔ اونا است آبس کہ مالی ہر اتم خواجہ نا بھلا ارا غابس تو اونا پاننگ نارداٹ ورناسکہ، کبھی سال او کوچوانی کرسا ہنا، ولدا اسہ دے پٹی اودے لغت اس خلک، دک کاری نس، و لے او کاریم کرسا ہنا، و لے کرار کرار آجکمی مس۔ اخیر مالک اودے پارے کہ او کوچوانی ۽ ا لے و ہرا کاریم ۽ کننگ کیک کے۔ ولدا کنتا ۽ ہیل تننگ آن پداوسوزی تا سار سنجال ۽ شروع کرے۔ اوڑان ہم سلیس تو مکئی نا گوش آتیاں ہیٹ سیٹ انا پمبہ و پنکھہ جوڑ کننگ اٹ لگا۔ داچر جوئی ہوتم اسکان برجا سلیس تاکہ اونا ہورک ہم کاریم ۽ الیتوس۔ کنتا نا است آسہ پین ارا سے نا ہم پیر ۽ بندغ اس ہم بس، ہرا تینا ریٹا ترمنٹ آن پدہم ورناسے آگڈ و مرسا باغ اٹ ہنا کہ و پالو آلیٹوک کیاری تیان بے بوچ میڑا کہ۔ بیرہ تینا پیرانگا بے تب آگودی نا خوش کننگ کن۔ کنتا چاہسکہ کہ دا بندغ آک بھاز خوش بخت نسر، آخا تو کاریم آن سلنگ آن پد پیرانگا تے کم کاریم کننگ آبھاز لٹ نسرہ، و اخیر بیست سی ڈالرائی زمیندار مننگ نا خواہندار نیزگار پرنگی سے بہا کننگارہ۔ ہرا اوفتیان کاریم ہلسا

مرک اسکان سر کر یکہ تا۔

کل گڈ یکو دعا کن بش مسر تو کننا چرت آتیاں اُجم کرے۔ دعاغان پدغٹ سہب آن مہالو اسہ گھنٹہ اس
خاچنگ کن اُراتیا ہنار۔

نہاری آن پد فڈلر پیرانگا ء اسہ متکن ء جوڑہ اس بیرفے، ہرادے خواجہ نابوہ کبھی سال مُست پیرانگا ء
تسوسس۔ اونا ایلو پچ آتے ہشار۔ انتے کہ بیل انا پاننگ نس کہ کہوک آنا پچ آتے مینوک آمینٹ ہم کہیک۔
ولدا کاٹو پیرانگا ء، اسہ پاٹی ء تختہ سے آتے۔

زرہ سے آن پد خواجہ والراغان بھاز بھلو انجیل اس دوٹی ہر فے بس، و خچر گاڈو آتخوک میت ناپداٹ
عجب ء وڑ اسیت سلسا ہنساے ستون اوارا ہی مس۔ او کرار ء توار اسیت ہندن ء باگل اس خلککہ ہرا کننا کن
پوسکن وڑ نس۔ ہندا باگل تون او مے تا قبرستان اسکان سر مس۔ کننا ء درک لگاسس کہ کل بندغ آک دت و
جن آتا خلیس آن قبرستان آتیاں تینے پد تورہ، ہرا مننگ کیک افریقہ نابدا انگا ہرودہ غاتیا نار تسرہ۔ اونا جندا نا
قومیک ہم قبرستان آتیاں تینے پد توریرہ، ولے مرودہ غاتے بے آرام کننگ نا گمان اٹ، اوقتا خلیس آن آخا۔
خواجہ والرقبر انا اسہ کنڈ آومیک ایلو کنڈ آسلیسر، توتاتی سوکے دعا ء شروع کرے۔ ولدا پرل پنی ء چوکری اس
باگل خلک۔ ولدا خواجہ والراکٹم ء شیف کرسا پارے ”جوزے فس، نی بھاز جوان و وفادار ء مزدور اس نسس، خداوند
نا مغفرت ء کے۔ آمین۔“ ڈکھیا ئی آن پد ہم کننا ء دا ہیبت انا بننگ آن حیرت مس کہ مالی ناپن جوزے فس
نسکہ۔ مالی ناحقی آپن تو ہمودے مروئی نس، ہرادے اونا باوہ پیرہ غاک و اونا قبیلہ والا ک تخاسر۔ مگہ مالی ء دانا
سائس؟ گیشتری گمان تو ہندا نس کہ ہرا وڑ بے سما اوزند ء تیر کرے ہمو وڑ کسک۔ خڑینکی آخن ستون کننا و ایلو
بندغ آک کاٹو و اونا سنگت آتے مالی نامیت ء قبر اٹ ڈٹنگ آخنار، ہرا تم بیلچے غاتا مک اٹ مالی آمش
شاعنگ بنا کرے تو کننا خڑینک آتے تو ننگ کن خن تے ترندی اٹ پر پٹیفے، نیاڑ یک ہو غنگ ء شروع کریر و
زیرینہ غاک گٹ ء کلاریفنگ و بامس ء پاک کننگ ء شروع کریر۔

قبرستان آن پدی بننگ ناوخت آ کننا نا است آ بس کہ جفورے ٹی کزیت کروک آنا تینا نیک ہرا وڑ گار و
پراد کرسا گھڈ آتھیسی ہس و مش تھیسی پدی بسرہ۔ وخلق والا ک پیشن ناچ و درمبشت کریرہ، انتے کہ افریقہ والا تا
عقیدہ نس کہ غم و خوشی تین پے تین گنڈوک ء۔ و مرک اتون اوار تو زند ہم مریک۔ دا ہیبت ء اونا باوہ اودے بلہ یانسا
نا مرک آپاریسس۔ اونا است آ بس کہ عمور و پار یسس کہ ”بس کننا! ہو غنگ ء بس کر۔“ و ہیبت ء مونی درسا
پارے کہ بلہ ہر خلق انا مسہ پیڑی تے ہنار نے خنار نے، اسٹ ہمو فک ہرا اللہ تون میلنگ کن ہنار نو، ایلو ہمو فک

ہرافک داسکان زندہ ۽، و مسٹمیکو ہمو فک ہرافک داسکان و دی متنو۔ اسہ ساہت اسے کن کنتا است اٹ پارے کہ اودا ہیئت ۽ بیل ۽ پہہ کے، و لے اودے سانسکہ کہ بیل دا ہیئت ۽ پہہ مننگ کپک، اونا است پر خچینگا، ولدا اوفیصلہ کرے کہ بھاز آایلو ہیئت آتیا تبار اودا ہیئت ۽ ہم اسہ دے اس کزی ۽ پاک۔ ہمو وطن نا ہیئت آتے، ہرادے اوچ گہس خننگ کپرو ۽۔

ہفتاد و دو میکو بلیش

مالی نامرک آن کننتا ہنداخس موجا مس کہ اخیر اسہ نن اس کزی ء خاچفنگ آن پدبیل پارے:

”ہر کننتا! کنے سماء کہ نی مالی نامرک آخس موجا اُس، ولے بایدے کہ نی دا حالیت آن پیش تم، وزندہ غاتیبی زند تیر کر۔“ کننتا اودے خوڑت ہرا، ”سہی، امر کہ ناست خواہے، ولے بروک آیک شبنے آکزی نا ارٹمیکو ودی دے ء، گڑا ہوتوم ہم ہندن مروس؟“

”ای جوان اُٹ۔“ کننتا خرین ء وڑ اسیت پارے۔ واومیت کرے کہ بیل ء سمامپ کہ ودی دے تو اونا است آن ہم ہناس۔ کزی کن ٹیکگی اس ٹہیفنگ کن کننتا تون بیچ دے سرہ۔ بیچ شبنے نادے پیشیم تون او اپٹس ناپاٹ آن اسہ مندکا دتک اس جوڑ کرے۔ ولدا اودے تیل پالش اٹ جوان گروشک ترفسا ہندن جوڑ کرے کس پائے اونا ڈہیہ انا ا بنوس، ناپاٹ آن گڑوک آگڑاک مسرہ۔ بیل، ہرا اوڑ کن پوسکن ء جوڑہ اس موغاسس، دالان اٹی چاکلیٹ کیک آخلنگ کن ارا گلابی ء موم بتی جوڑکننگ نس، وتاتی سوکے واڈی مانڈی ارغ ناتیاری کن اوڑتوں مک کریرہ، کہ خواجہ جان نا کوچوان روس بی بگھی ٹی بس سرمس۔

ہراتم خواجہ بیل ء بٹنگا و مستائی بلک کہ غڈ و این تینا لمہ باوہ غان یک شبنے اسکان ہنداڑے رہینگ ناموکل ہلکنے، تو بیل حیران مس۔ اودے پگہ بروئی نس۔ وٹاخ ء جوڑ کیس۔“ خواجہ پارے ”این پارینے کہ نامسٹر ناودی دے ء، واوپارٹی کر فنگ خواہنگ ء۔ تینا کوٹھی ٹی و بیرہ او ہڑتوم آک مریر، اودا ہم سوچ کر یس کہ اگہ اوقک نن ء اسپجا گد ریف، تو ای پاریت مرے، بیچ ء ہییت اس اف۔ ہندا سوب آن کٹ انا رہی آڈ غار آہم اسہ بوپ اس شامس۔“ ہراتم بیل کننتا ء پارے کہ جوڑ مروک آکیک اوقا کیبن نا جاگہ غابھلا ارا ٹی کاٹ کننگلک، وکزی مس این انا پارٹی ٹی بلیش ہلنگ ناسوب آن کیبن اٹی پارٹی ٹی بلیش ہلنگ کپک، تو کننتا ء ہنداخس خار بس کہ اونے ہییت کننگ کرے و ننے بیل انا کنڈ آہنگ کرے۔ اولنگکائی کرسا ملک آتا کنڈ آہنا۔ ہراڑے او پگ آہیبی دتک ء ڈکاسس، اودتک ء کشا۔ اولد تون قول کر یس کہ اوکزی تون دا وڑ مننگ کن اسل البیک۔ ولے

داسہ اوانت کنگ کیکی؟ اودے بھاز بد بس، و او پہہ مس کہ حبشیک انتے داتکرہ کہ طوبوب آتامون آسلنگ ہنداخس بے سہمی ناسوب ء، دن کہ برف بٹنگ ناوخت آپھل اسے ناکاٹم ہرٹنگ نامتاماری۔ دتک ء خوٹرت ہر سا اونا است آہموجبشی نیٹری بس، ہرانا بارواٹی بنگو سس کہ اوتینا ودی مروک آچننا ملی ء لیلامی ناخل اٹ پوہاڑ کرسا جگاسس کہ ”ای نے داڑتون ہمون مننگ کن البہرہ، ہرا وڑ کہ کن تون کرینس۔“ اودیوال اٹ سٹ مننگ کن دتک ناکاٹم اٹ ہلک بڑزا کرے و ولدا شیف کرے تے۔ اوتینا چناتون اسٹل دن کنگ کتو کہ، ولے نرنگ نانت وڑ اس مننگ کریکہ؟ اسہ وارنیل تینیٹ ہم نرنگ نامہیت اس کریس۔ گڑا اوجائی ہننگ کرو؟ واگہ اوامنا کرے تو گڑا دامننگ ہم کرو یا آخا؟ اونا وئی، اونا نیمہ غانت، چنکا چنہرا چرینگ نا وڑ اٹ ہم متویس، اواہین ہم داسر حال آکبھی سال آن سحفتویس۔ ولے اوداسہ مچ آعلاقہ ء تینا ڈغار آنبار جوان چاہسکہ، شاید۔۔۔۔۔

دتک ء ہموڑے خسنگ آن پداو کیبن آپی بس۔ بیل اودے ہییت انا وارنتو و تینیٹ پارے ”کننا! کننا است آہم ہمون گدرینگ انگ ء، ہرا وڑ کہ ناست آ، ولے کننا ہییت ء خف تو، ای داہییت ء سلنگ کن تیار اٹ، انتے کہ ای تینا چنہرا ایلو چناتینا بار ملک آتینیٹ مزوری کنگ آخننگ خواپرہ، غڈ و آنوح ء ہر، اوکزی آن مشکل اسیٹ اراسال بھلن مروء، ولے داسہی آن ملک آتینیٹ بوچ بنگ و دیرتنگ کن کاہک۔ کننا ہییت ء نے منوئی تمک، اسٹل کہ ناجداناٹج انت کہ مرے۔“ ہڑدے آنبار، کننا ورندی تتو۔ ولے چورک کرن اسے نا سے مولدی آن پداہییت ء تو پہہ مسو سس کہ ملک آتینیٹ مزوری کنگ اسٹل ساہدار تازند آنبار ء، اوتینا مسٹر ء دا وڑ انا زند اس مننگ آن مرک ء جوان ہلک۔

کبھی ہفتہ خان پداسہ نن اس ارا غا پدی بس تو او بیل ء پدین آپال تا کوپ اتون اوار، ہرا اودے مرغن آچند آتیان پد دوست بسکہ، درگہ غا چاری خنا۔ ہراتم اوارغ نا انتظار اٹ جلونٹ سیٹ آتوس تو بیل پدان بس و اوناخ ء ہموکان پلنگ ء شروع کرے، ہرا جاگہ داخس ہرے اسکان لغام ء توننگ آن چکنگاسس، ولدا ہراتم او کننا نا مون آوانا است پسند آفریقی کتغ ء نتخا تو کننا پہہ مس کہ بیل اسہ خاص ء سوب اسے آن اودے خوش کنگ خواہنگ ء، ولدا ہم او ہییت کتو۔ ارغ نا نیام اٹی او (بیل) ہڑدے آن زیات ہییت کرسا ہنا۔ کننا چپ کرے خف تورے کہ او اصل ہییت آہراتم بریک، ارغ آن اسہ گھنٹہ اس پد، ہراتم او خاچنگ کن ہنا کہ، بیل اسٹل چپ کرے، ولدا اسہ آڑسندہ اس کشسا کننا نا کوپہ غا دوتخا، کننا ناخفک شوکرینگار۔

”پہرہ نے امر پاو، ہندا سوب آن بس تل ول کپرہ، خواجہ پارینے کہ او این اتون قول کرینے کہ ہراتم او

خواجہ جان ناراغا ہنا تو کزی ء این اتون اور اسہ دے اس گدریفنگ کن تین تون دے۔“

داسہ دا ہیبت سگ آن ایڑتر مسائس کہ او کزی ء کرار کرار آاسہ مہذب ولفوک ء کچک، اسے نا وڑ جوڑ کننگ آخننگ کے۔ مسڑ کونا آراء الفسا داسہ اوفک داسا ہدار ء پوسکن آخواجہ نادوٹی مننگ خواہسہ۔ کننا نا خنک اودیم آخار ء ڈکنگ نامتاما ری کریر، ولد اسہ وار آبیل انا ڈو ء اینک کرسا سیٹ آن بش مس و خاراٹی درگہ غان پیشین پیش تما۔ بیل نن درست لیپ اٹ تموک شوگیر کرے، واو (کننا) اصطلبل اٹی ہلی تارہی آتولوک شوگیر کرے۔ ہڑتوم آتا خنک خرٹینک خلسا ہنار۔

پگہ سہب اتون او خواجہ جان نارا نا پیشین آسلیس تو داکان مُست کہ کننا کزی ء ہرفوسس و شیف ڈرفوسس، مس این ددینگسا بس۔ ”کنے سفار تویس۔“ اورہی آسلوک مسن تا کڑ کڑہ غان خرینی اٹ است اٹ پارے و بگھی ء ہڑسا و بھلا کسر آشاغا۔

پیشیم تون او اسہ بھلو آرا سے نامون آکھی گھنٹہ غان خواجہ نا کسر آہر اکہ کہ اسہ مے اس بس پارے کہ او نا گودی نا حالیت نا سوب آن خواجہ والرا اینونا نن ہنداڑے سلک۔ ہندا سوب آن او سہب اتون اودے دننگ کن برے۔ ناستی اٹ کننا پدی ہڑسیگا تو سما تما کہ مس این تینا لمہ نا نا جوڑی نا ہیلہ ء کرساغڈ و کزی ء نکان تین تون توننگ خواہس، ولے اودے دا ہیبت انا بننگ آن خوشی مس کہ چنا تا غوغا غان گودی نا کاٹم خل ء ہرفیسس۔ بھازر و کننا تینا تنک انگا سیٹ آکزی تون اور تولوک لوڈ و کنسا پدی ہننگ نا کسر آگھی ء ددیفسا ہنا کہ۔

پدی ہننگ نا سفر اٹی کننا خنا کہ پن تخنگ نانن آن پداینوا اولیکو وار تینا مسڑ تون تینا نسکہ۔ شام تمنگ نا وخت نس و اودے دا خیال خوش کرے۔ داڑتون اور اور اودے تینا آخ مننگ نا ہم درک لگا۔ او تینا اولیکو چنا کن سما اف انت انت ڈٹ و ڈول جوڑ کر یس، ولے اوفتیا عمل کننگ اونا و س آن پیشین نس۔ او تینے آن مدیٹ کزی ء ہرفے و کٹ اٹ تولفے، او انانت تیا و کاٹم آدوخلنگ ء شروع کرے، دا وڑ کننگ آکزی اودے عجب ء وڑ اسیدٹ ہرا، کننا دوارہ اودے ہرفسا اونا کینیں ء ہرا۔ ولدا او واگ آتے کزی نا نازرک آدو تینا نس۔ و اونا خفک مننگ کیک اولیکو وار دنیا نا غٹ آن زبیا غا تواری یعنی تینا مسڑ نا خوشی آن پڑخنگ نا تواری بنگر۔

”کنا ہنیں آ مسڑ۔“ کننا پارے تو کزی چک ہڑسا اودے ہرا۔ ”نی اسل کننا چنکا ایلم مادی آتبار خننگسہ۔“

او کننا ء ہندن ہڑسا کرے ”ابا“ او تینا کنڈ آ اشارہ کرسا کزی ء پارے۔ او اونا ہورا نا کنڈ آہر سا کرے۔ تینا ہور ء سینہ فا خلسا او ولدا پارے ”ابا۔۔۔۔۔ ابا“ ولے کزی نا چکار ولدا ہلی نا کنڈ آہنا سس۔ واگ آتے سرفسا او

کننتا نا نقل ۽ کرسا پارے ”ہر“ وچک ہڑسسا گمراٹ کننتا نا کنڈ آہر۔ ولے اونا مون موخجائی آن تفتیس۔
ولدا سر مننگ اسکان ہڑتوم آک چپ نسر۔

دا واقعہ غان کبھی ہفتہ پدا وولدا اسہ سفر اسے آن پدی بسکہ کہ کزی مس این اتون گوازی گوازی اٹ تینا
چنکا ہئی ۽ کننتا نا کنڈ آ کرسا کرار آپارے ”ابا“۔ اوناخن میٹ گروشک اس نسکہ۔
کننتا ہنسی مس۔ ”امی تومو کزی لیھ“ اوکزی ناہور ۽ ہلک اونا کنڈ آ کرسا پارے ”ناپن کزی“ کزی تینا پین
۽ درست کننگ آن پد مخا۔ کننتا تینا کنڈ آ اشارہ کرے ”کننتا کیننے“

کزی زرس احمینگا۔ اوکننتا نا کنڈ آ اشارہ کرسا پارے ”ابا“ دا وار ہڑتوم آک ٹا کو خلسا مخار۔
کننتا خوش نَس کہ تیرمہ نا نیام اسکان کزی اونا ہیل تروک آلوز آتے بھازر و ہیل کریسس، و اودے
(کزی ۽) اوڑتوں کسراٹ ہنگ ہم وڑاکہ۔ کننتا نا اومیت آک ولدا کاٹم ہر فیر۔ اسہ دے ہر اتم او (کزی)
لہ تون اوار تینا نَس، تو او ہیٹ آتہی مندکا بولی نا ارامسہ لوز پارے۔ بیل اودے تاتی سوکے آرماخ اسے کن
راہی کرے، و ہر اتم کننتا بس تو او بیل ۽ تینا کسر آسلوک خنا۔

”نی پیہ ہم مریسہ یا آخا؟“ او کوک اٹ پارے ”نی کنا اسہ ہیٹ اسے ہم خف تو پیسہ؟ نی تینا بے ڈولی
تیاں دا چنا ونے غٹ ۽ خواری تا باہوٹ کیسہ۔ تینا بدھ انگا ملی ٹی دا ہیٹ ۽ شاغ کہ او فریقی اس اف۔“ دا کان
مُست کننتا بیل ۽ خلنگ نا چچ سجتو یس۔ نئے میرہ او تینا آرغ نامون آترند توار اٹی ہیٹ کننگ نا ڈوہ
کریسس، بلکن اوتیان درو تینا اصل آن ہم نم نسکہ۔ گڑا طوبوب آتا سزانا خلیس آن کس اس تینا پنج نابابت
ہم ہیٹ کپ؟ ولے او تینا خار انا مون ۽ تورے۔ انتے کہ بیل اتون جنگ انا مطلب دا کان پد کزی تون سفرنا
چٹفنگ مننگ کریکہ۔ ولے ولدا اونا است آس کہ کزی ۽ توننگ کن الی نَس کہ او خواجہ ۽ اصل ہیٹ ۽ پائے و
بیل اٹ دا جیرت اسل مننگ کتو کہ۔ دیچہ امر او طوبوب نا ڈغار آودی مروک نیڑی سے تون برام نا سجنے، او
تینے بدر دکرے۔

پگہ غا ہر اتم کننتا اسہ نا جوڑ اسے نا ارا نا پیش آخواجہ نا کسر آہروک نَس، کہ اسہ پین بگھی سے نا کو چوان اس
اودے ٹاؤ سینٹ پنی اسہ مسکوہی مے اسے نابابت پارے، ہرا پیٹی ٹی یاغی حبشی تے اسبجا کننگ نَس، و داسہ نئے
میرہ فرانسسی و ہسپتا نوی بلکن انگریز آتے ہم باس اسکان کریسس، پاننگ کہ کہ او جنگ انا وڑتے ”سکندر اعظم“ و
”جولیس سیزر“ کون آمتکن و بھلا جنگوڑ و آتا کتاب آتیاں ہیل کریسس۔ دا کتاب آتے ٹاؤ سینٹ ۽ اونا مسکوہی
خواجہ خواننگ کن تسو سس۔ ہرانا بدل اٹ او خواجہ ۽ پیٹی آن ”نیو ناسٹ اسٹیٹس“ آترنگ کن مکک تسو سس۔ داسہ

کبھی تو آن ٹاؤ سینٹ تینا نروری ناسوب آن کنتا کن اسہ ہیر واس جوڑ مسؤسس۔ ہرانا درجہ سیخائی مندنکن جنگ جو سٹڈی بسکہ، غان پداڑ میکونمبر آنسکہ۔ کنتا ناس چلینگتو کہ بال اٹ ارا غاکاپے وایلو حبشی تے دا ہیئت ۽ پائے۔ ولے او دا حوال ۽ تننگ ۽ ہومگ گیرام کرے ہر اتم بیل اودے اصطلب نادرگہ غاپارے کہ کزی ۽ ترند ۽ اٹل اس ہر فیض، و اودے سورک ہلکنے۔ بیل دا پارسا کنتا نافریشانی ۽ کم کنتگ ناکوشست کرے کہ خواجہ پارینے کہ چناتے کن سورک لس ۽ ہیئت اسے۔ اوکان پدا ہر اتم اودے ساتما کہ مس این ۽ پچ مف ارا ہفتہ کن کزی آن مرننگ ناپارت کنتگانے تو اودے کزی نانا جوڑی آن زرس خوشی ہم مس۔ داسکان کزی نانا جوڑی ۽ منہ دے مسؤسس کہ خواجہ جان نا ڈیوروس بی، مس این ناکنڈ آن راہی کروک پچ بیرفوک طوبوب دتک اس ایس۔ کزی ۽ دادے ختنگ تون مہر مس۔ او اودے خمب اٹ کرے، وخن تے ترکر سامونی پدی ترڈ سا اخص زیبا ۽ پارسا ہنا۔ کنتا اسہ لوز اس ہم پاتو و خار آن ملک آتا کنڈ آہنا۔ اونا جوڑ کروک آدتک داسکان ہموڑے تموک نسکہ، ہراڑے او الاسس تے، اودتک ۽ تینا آستونک اٹ پاک کرے کینن آ ایس۔ وکم و دوزور اٹ کزی نا دوٹی تیس تے۔ او اودے ختنگ تون ٹاکو خلسا مخا۔ بیل ہم اونا تیا ۽ کرے۔ ولے کنتا ۽ منہ منٹ آن پددرک لگا کہ کزی ۽ طوبوب دتک زیات وڑانے۔ وزنداٹ اولیکو وار اودے تینا مسڑ آن بد بس۔

اوکان پدا ہر اتم او ہڑتوم آ مسن تے ارا ہفتہ غان پدا بے کچ خوشی اٹ ملنگ آخنا تو اودے پین بد بس۔ وخت وخت اس اودے کزی ۽ این اتون ملفنگ کن ہم درونی تما کہ۔ دن تومس این خواہسکہ کہ او تینا الہ نا ارا غابرے و کزی تون میلے۔ انتنے کہ اونا غوغا آن اونا لمہ نا کاظم خل کریکہ۔ و اونا بوڑچی اومگانا پاننگ نارداٹ او گدیکوساہہ نا وڑاٹ تسینگ انگ ناچم بازی ہم کریکہ۔ ولے اومیگانا پاننگ نس کہ غڈ و این بادوی اٹ تینا لمہ نا آخ ۽۔ روس بی پارے کہ اسہ دے گودی مسن تیا چڑا ”نم اسل نیگر آتینا بار کیرے۔“ تو این جک جواب تس ”نیگر آتے ننے آن زیات پچس ہم تو بریک۔ او فتنے ننے آنبار دنیا جہان ناچرت ہم تواف۔“ ہڑتوم آ مسنک خواجہ والر نا اراٹی است انا کام آ غوغا کریرہ، و ہر اتم کنتا بگھی ۽ ہر فیکہ و پھل آنبار انگا کسر آن گدریگا کہ تو او بھلا ارا نا حویلی ٹی یا چینی ٹی ہڑتوم آچناتا ٹاکوتا تور ۽ ہلکک۔ بیل انا غٹ کوشست آتینا پدا ہم، او ہڑتوم آک ہر جاگہ غاسر مسرہ۔

اسن سن اس ہر اتم کنتا خواجہ تون اوار پیشن ہناسس، کزی اونا خل والا دلا ۽ نشان مننگ کن این ۽ تینا کینن اٹی ایس، دا دلا ۽ اوسورک نادے تینیٹی خناسس، و بھاز حیران مسؤسس۔ کزی نا ڈو دلا نانا با اسکان سر مننگ آ نس کہ بیل اودے خنا، و کوک کرے ”تینا باوہ نا خل تے ڈو خلیس، دانا ملک اٹ او تینا وئی انا حساب ۽

کیک۔“

پگہ غاروسی خواجہ کن اونا ایلم نا چٹھی ۽ ایس۔ و پکا بیچ منٹ آن پد خواجہ والربیل ۽ خواننگ جاغا بیٹنگا۔ توارنا ترندی آن او مہالو آن غلیسو، مس این تینا لمہ باوہ ۽ نما کیبن اٹی غننگو ک گڑا سے نابابت پارینے، داہر نوک آدلا ٹی خل بیٹنگ ناہرا افریقی سحر ۽؟“ اوسوج کرے۔ بیل انا ملی ترندی اٹ کاریم کریکہ ”خل... خل... خواجہ؟“

”نی کنا ہیبت ۽ جوان پہہ مسنس“ خواجہ پارے۔

بیل خلوک خلوک بشخندہ کرے ”جوان پہہ مسٹ، آخا خواجہ، داچ ۽ سحر جادو اس اف۔ پیرانگا افریقی نیگر اک حساب تپسہ۔ گڑا او فک ہر نوک آاسہ خل اس دلا ٹی بڑہ، خل تیان او فک تینا وئی انا حساب ۽ کیرہ۔“ خواجہ منٹ انگا مون اتون بیل ۽ ولدا دالان آپہنگ نا پارے۔ دہ منٹ آن پد بیل نت تے ٹیفسا کیبن اٹ بس و کنتا نا خمب آن کزی ۽ ہر فے و ارامسہ شامات خلک، و پارے ”اینو آن پدنی دامسڑ ۽ دانگ ایس تو ہرس، ای ناخ ۽ خلیوہ، پہہ مس“

ہوغسا کزی ۽ لیپ اٹ جاگہ ترسا بیل تہمل اٹ کنتا ۽ پارے ”کنے سماء کہ دادلا و خل تیان چچ مفک۔ ولے ولدا ہم ای نے پارینٹ کہ دا افریقی گڑاک نن کن مشکل ودی کیرہ۔ و خواجہ اسل اسہ گڑا سے ہم است آن وپک۔“

کنتا ۽ ہندن بے وس ۽ خار اس بس کہ او ارغ ہم کنگ کتو۔ بیست پرتیان کم وود ہڑدے او خواجہ نا بگھی ۽ چلیفیکہ، اودا ہیبت آن است اٹ کریس و حیران نس کہ داسکان بیرہ وئی انا حساب کن دلا ٹی بٹوک خلک ہم اودے شکبر کنگ کیرہ؟

داچک و تاڑ ۽ کم مننگ اٹ کم وود ارا ہفتہ لگا، گڑا مس این ۽ دوارہ بنگ ناموکل رسینگا۔ و معاملہ خاک مُست آتبار مسر۔ کنتا ہم دا واقعہ غاچے شکلی مس۔ بیر بسنگ نا ند اٹی ہڑتوم آسنگ بیرہ بالٹین تے آخا بلکن تینا مُٹ و باتے ہم بسوک آسٹرا بیری و او فٹا سنجدی آج آتیان پُر کرسا ارا غا بسرہ۔ واروار اس غنڈک ناغر، چک آتا کتامپ وزگی آتیر تیان ہر فسا کاٹم آتخارہ ایسرہ و او فٹے اسہ خاص ۽ ہندا سے آڈ کنگ آن مُست بیل ۽ نشان تسرہ، و ولدا لچ نادنگ جوڑ کنگ اٹ اختہ مسرہ۔ ولدا پیشیم تون ہر اتم او فک سرو شک آتسکان لچ اٹ لوبجوک پدی بسرہ تو بیل او فٹیا چڑا کہ و او فٹے سفا کنگ نا پاریکہ۔ ولدا ہڑتوم آک سیر پڈ آ بیل انا بسوک آ ارغ کسغ آتیان کنگرہ، و ایسجا کیلولا کیرہ۔ اگہ خواجہ تون ارغ کنگ آن پد مس این ۽ ہموڑے سلوئی تما کہ تو او خاچنگ

اسکانِ اِلہ تون مسکہ۔ ولدا خواجہ بیل ۽ بٹنگسا پاریکہ کہ اودے خاچنگ کن ڈر۔ ولدا بیل ہڑتوم آ مسن تے مرو و شوک آتا کسہ غاتے بنفیکہ۔ کنتا ۽ داوڈوک آخر کی اسل وڑتو کہ، اسہ ہد اس اسکان او کزی نا گچین آ چنگی آن خوش ہم نسکہ۔ انتے کہ ملک آہیٹی مزوری کننگ آن طوبوب اسے ناخر کی مچے بھاز جوان نسکہ۔ ولے اودے درک لگا کہ مسن تے گوازی نا وخت آخوڑت ہنگ بیل ۽ فریشان کریکہ۔ اواست اٹ پاریکہ کہ مننگ کییک کہ بیل انا است اٹی ہم ہموگڑتیک بریر، ہرا اونا است اٹی بریرہ، وخت وخت نکان کین اٹی ہرا تم او بیل ۽ خنا کہ کہ او کزی ۽ خمب اٹ ہر فیکہ و ”یسوع“ والا لولی تے بنفیکہ، تو اودے درک لگا کہ کہ بیل انا است اٹی کزی کن خلیس اس ارے۔ مننگ کییک او کزی ۽ پاننگ و پہہ کننگ خواہک کہ طوبوب اسے تون، کہ اونا مہر افس کہ خڑکی نا سوب خننگے، زیات خڑک مننگ جوان اف۔ ولے کزی داسکان ہندا افس چنک نس کہ داہیت آتے او پہہ مننگ کتو کہ، ولے بیل تمینٹ طوبوب آتیا پت انا لے چیت آ اہسر ۽ جوان چاہسکہ، امر کہ مرے مُست ہندا فک تو ارا چنا بہا ہم کریسر۔ سما اف کزی نا مقدر اٹ انت نوشتہ نس؟ اودے تینا یا بیل انا مقدر نا ہم تو درک آلو۔ ولے اودے داسما نس کہ اگہ طوبوب اس کزی ۽ نسخان رسیفنگ نا گیگ کرے تو او اللہ نا قہر آن بچنگ کپک۔

ہفتادو سے میکوش

ہر ٹواٹ اِرا یک شنبے کننتا خواجہ ءِ داکان پنچ میل مُروالرمیٹنگ ہاؤس ناگر جاٹی دریکہ۔ فڈلر اودے پاریسس کہ نئے بیرہ والرخا ہوت بلکن کبھی پین اہم انگا پرنگی خاہوت آک ایب کیب اٹ تینا دیوان ہاؤس جوڑ کریسر، کننتا دا حالیت آتینا ہسکہ مس کہ عبادت اٹ ایب کیب انا نیم پرنگیک ہم آخا بلکن علاقہ نامنہ بدحال ءِ بندرغ ہم بشخ ہلکرہ۔ ہرا فتنے اوگیشتری ہن برناوخت آلترتے تسمہ غامیٹ تفسا کوپہ غاتا درنجوک نت شپادخنا کہ۔ خواجہ یا ایلو فک، بیل انا پاننگ نارداٹ ”بڑز کو کہولی بندرغ آک“ اوفتنے پچ گہس سوار مننگ ناسلہ خلیپسہ۔ دا ہیبت آن غنتا خوش ہم مسکہ۔

ہراتم بے زار کروک و مرغن آباگل ودعا تا بڈیفوک آچر جوئی اخیر ایسر مسکہ تو غٹ گرجاغان پیش تمسا پادری ناڈو ءِ ہلکرہ، تو کننتا بھاز است خواہی اٹ ہرا کہ کہ بیوس آ بندرغ آک و ہزگار آک بشخندہ کرسا و تینا ہیٹ انا کنج اسے آدو خلسا اسہ ایلو تون حال حوال کریرہ، اسل ہندن کس پائے اوفتنیٹی پچ ءِ پرخ اس مف۔ ولے ہراتم اوفک درخت آتا کیرغ آن پکنک لنچ اکن کندوری تے تالان کریرہ تو گرجا نا حویلی ٹی جتا جتا بشخ آمیٹ ہندن توسرہ کس پائے دا بشخ و پانٹ انا گتی مرے۔

اسہ دے کننتا ہموڑے سلوک نس ہندا گڑا تے ہرا کہ کہ روس بی مُرمننگ اٹ ولے ہندن ترند کہ ایلو فک ہز، پارے، ”ہندن لگک کہ عبادت آنبار پرنگی تے ارغ کنگک آن ہم چس ہلنگ بفق۔“ کننتا ناست آابس کہ دا کل سال تے تینیٹی ہراتم بیل مے دنگ اٹی مروک دا ”یسوع“ ناچی تینیٹی اودے ہننگا، تو او اسہ نہ اسہ کاریم ایٹی پخ اس خنا۔ ولے ولدا ہم ملک آتا کنڈ آن او حبشی تا غوغا ءِ، کس پائے پشیک جنگ کیر، ہنگلکہ۔ او اوفتینان چپ پرنگی تا آسرات آعبادت زیات دوست بسکہ۔

کم و داسہ ہفتہ سے آن پد بیل اودے ”بگ کیمپ میٹنگ“ نا بابت پارے، ہراٹی بشخ ہلنگ کن او (بیل) جولائی آن ڈٹ بندی کرسانس۔ داڑے ہنگک آن پداو خناسس کہ دا حبشی تا تیرمہ نا ہداٹی سال انا

غٹ آن اہم انگا وارخواہی مسکہ۔ ولے اوہر سال اسہ ہیلہ اس کریکہ۔ او حیران نس کہ بیل اودے وار وار آپاننگ آن دم درینگتو کہ۔ اودے مچٹ سانس کہ لمحدی مذہبی دود آتینان بیدس اوڑے انت انت مریک۔ وا اوٹی بشخ ہلنگ خواتو کہ۔ ولے دا وار بیل اوڑا زور شاغا۔ ”کنے سماء کہ نے اوڑے ہننگ نا اخص شوق ارے۔“ اونا وڑ ملنڈی نس۔ ”ہندا سوب آن نے بھاز مہالو پاننگ اٹی اٹ، کہ تینا کاریم شاریم تے وخت آکیس۔“

اسہ تو کنتا ے چچ ے وڑا ناورندی اس بتو، ایلو اوشرہ کننگ خواتو کہ۔ ہندا سوب آن او بیرہ ہندا اخص پارے کہ ”سہی، سچفہ۔“ ولے اونا ہننگ نا چچ ے ارادہ اس الوکہ۔

میٹنگ آن اسہ دے مسٹ ہر اتم او خواجہ تون اسہ بھلو ارا سے نا پیشن آسلیس تو خواجہ پارے ”ٹوبی! پگہ کنے بگھی نا گرج مفک۔ ای بیل و ایلو نیٹری تے میٹنگ اٹ ہننگ ناموکل سنٹ، ای اوفتے پارینٹ کہ اگہ او بگھی ٹی ہننگ خوار تونی اوفتے ہموڑ۔ کان سرکیس۔“ پاش ے ہیئت اس نس کہ دا کل ڈٹ بیل انا کنڈ آن ٹھیفنگا سس، خار آن خمین پوشکن مرسا او ملک آتا پدا انا کنڈ آن پھی ے تھے و تیز گامی اٹ کیبن نا کنڈ آراہی مس۔ بیل اودے خننگ تون اسہ وار اس ہر او پارے ”کزی نا پتسمہ نادے آنے تین تون اوار دننگ نا پین چچ ے وڑ اس مننگ کتو کہ۔“

”انت آ؟“

”پتسمہ، یعنی دانا گرجاٹی اواری۔“

”ہرا گرجا؟ اوہ لارڈ والا نما مذہب اٹ اواری۔؟“

”سہی داسہ نی ولدا بے ڈولی کیپیس۔ ای دا گڑا تا زموار افٹ۔ مس این تینا لمہ باوہ تون یک شنبہ نادے کزی ے میٹنگ باؤس آدننگ ناموکل ہلکوسس، تاکہ عبادت نا وخت آ او ہڑتوم آک بھلا تا پدا آن تولنگ کیر۔ ولے تاکہ اونا پتسمہ منے او پرتگی تا گرجاٹی ہننگ کچک۔“

”سہی، تو اوہنپ گرجاٹی۔“

”نی داسہ ہم پہہ متویس، افریقی خواجہ! گرجاٹی بنگ انگ بھلو شرفمندی نا ہیئت اسے۔ نی آخا کر ہر، ساہت اسے آن پدنی واو ہڑتوم آک پیشن پٹی بنگ اٹ اختہ خننگورے۔“

پگہ فا کنتا بگھی ٹی بے تب تولوک نسکہ، وختک تے سیدھا کسراٹ سخت نسر۔ او کزی نا کنڈ آچک ہم ہڑستو، ہرا کنوٹی گڑا تا کٹور تے ہر فیسس نیٹری متون تولوک ٹا کو خلککہ۔ اول تونیٹریک تینا ہیئت آتے کرسا ہنار۔ ولدا شنیر خلکر۔ ”ن یعقوب نا پاڈو آتیا لنگک ان۔۔۔ ن صلیب نا مجاہد ان۔“ کنتا ے ہندا اخص خار بس

کہ اولغام اٹ ہلی نا پٹی آسٹ ترسا ہنا۔ ہراڑان بگھی بھاز بے ڈول ددینگ انگ ۽ شروع کرے۔ ولے دا عمل آن ہم او افٹے چپ کر فنگ کتو۔ داغوغاٹی اوکزی نا ہشکن آتور ۽ ہم بنگ۔ طوبوب ۽ اونا چنا ۽ پلنگ ناچ گرج مفک، اوخرین ۽ وڑ اسے ٹی است اٹ پارے، کہ اونا جندانا زبیفہ تینٹ تینا چنا ۽ افٹے متننگ کن سنبر ینگوک ۽۔

ہندا وڑانا پین گاڈو ہم ایلو کسر تینٹ بسرہ۔ اوفا خوشی اٹ ڈوتے سرفنگ و حال حوال کنتگ آن کنتا ۽ پین خار بس۔ ہر اتم او پھل آن پُر پڑ آسمر مسر، تو او ہندا خس ہلشا کہ کہ اوڑان مُست سلوک گاڈو و پوسکن بروک گاڈوتا اودے درک ہم لگتو، ہرا ہر کنڈ آن بسرہ۔ ہر گاڈو نا سلنگ تون اوٹی سوار مروک آک مخارہ، غوغا کریرہ و بیل و ایلو بندغ آتون خمب و بک ہلکرہ۔ بھاز رُو کنتا ۽ درک لگا کہ داخس بھاز حبشی طوبوب آتا ڈغار آسیجا چچ خنتویس۔ او افٹے بھاز ٹوڑت ہنگ ۽ شروع کرے۔ ہر اتم نیاڑیک ارغ نا کٹور تے بھاز انگا درخت آتا کیرغ آن تخنگ ۽ شروع کریر تو زینہ غاک داما نا نیام اٹ جوڑا سہ بٹ اسے نا کنڈ آراہی مسر۔ کنتا اسہ گل میخ اس ڈغار اٹ خلک و ہئی تے تھے، وگاڈو نا رہی آہندن ۽ جاگہ اس ٹوس ہراکان کل گڑاک خننگارہ۔ زرہ سے آن پدغٹ زینہ غاک بٹ انا دا پارا اپار آن توسر۔ بیدس ہمو چار آن ہرا بھلن وئی انا تسر۔ ولدا کس پائے مہالو آن پک مرے، اشارہ اٹ، دا چار آن کل آن پیرانگا ہرا بھاز مون، لاغر، کُب و تینہن ریشی اس نسکہ۔ اناگت نیاڑی تا کنڈ اچک ہڑ سسا کوک کرے ”ای پادہ، یسوع نا چنکا!“

کنتا ۽ تیناخن و خف تیا باور بتو، ہر اتم نیاڑیک چک ہڑ سسا کوک کریر ”جی خواجہ“ ولدا او فک ددیتلگسا بسر و زینہ غاتا پداٹ بسر توسر۔ کنتا حیران مس کہ داچج آندارہ جفورے نا پیرانگا تا دیوان آنبار نسکہ۔ ہرا ہر نوک آسہ وار مسکہ۔

پیرانگا داسہ ترند ۽ تران اسیٹی اختہ نس۔ اوڈو تے سرفسا ہنا کہ، اونا جون ترند ترانی آن لوڈو کنلگہ، اونا توار جم و جوش انا سوب آن چچ مسو سس۔ پیرانگا اناگت مون ۽ پدی ہڑ سا وڈو ۽ آسمان نا کنڈ آکرے پارے ”ایڑے آقا یا مے کس مفرو... بیرہ خدا دندون مروں۔“ اسہ نیاڑی اس بش مس و حضرت عیسیٰ نا پین اٹ کوک کرے۔ و ایلو نیاڑیک ہم بش مسر و ارادرن نا کچ نیاڑیک کوکار و پراداٹ لگار۔ کنتا نا است آبس کہ فڈلر اودے پاریسس کہ اسہ جاگہ اس ہراڑے خواجہ غاک مے تے عبادت کنتگ آن توریسر، او فک خڑک انا لداسے ٹی آہن نا بھلو ڈباس ڈکاسر۔ و ہر اتم افٹے درک لگا کہ کہ او فنتیا ہرہ زور مننگ ۽، تو او فک ہموٹی بوز ۽ کریرہ و کوک کریرہ۔ ہراڑان خواجہ یا ٹو ہو اوفا توار ۽ بنگ کتو کہ۔ ہندا گمان اٹ گم ہر اتم او بیل ۽ ہندا مچی ٹی درمبشت آخنا تو او

بھارتی مس۔ ہندانیام اٹ او (ہیل) اسے وار آکوک کرے ”ای خدا نامارہٗ خننگ اٹ“ وڈ غار آدیپہ کرے پاٹ آنبار لگا۔ ایلو نیارٹ یک اونا دا پارا اپیار آن مچ مسر وگار و پرادات لگار۔ کنتا ۽ سانس کہ دانت اس کہ مننگ اٹی ۽، اسے منصوبہ سے نارِ داٹ مننگ ۽۔ دا بیرہ اوقتا وڈ وڈول تیان مننگ اٹی ۽، ہرا وڈ کہ اوقتا خلق اٹی بندغ آک ہر وہ غاتا جلوہ نا وخت آدر مہشت کریرہ۔ ہرا کہ پوروا آن پور و باطنی ۽ وڈ اس نسکہ۔ کرار کر آدر مہشت و ہرڈر اسل ہندن کم مرسا ہندان کہ جفورے ٹی مسکہ، ہندن لگا کہ کہ او بے حال مسنو۔ و اوقتا وس و واک چٹسا اوقا آسرات مسنو۔ ولدا اوقا اسٹ اسٹ آیش مرسا کریر و ایلو فتنے پاریر کہ دا حالیت آن مُست بد حال نسر، داسہ جوان مسنو۔

ہندا وڈ ایلو فک ہم پاریر۔ ولدا اسے پیر ۽ بندغ اس دعا کرنے۔ ہرانا ایسری آغٹ آمین پاریر۔ واداری اٹ بھارتزندان شنیخ خلکر۔ شنیخ انا نیام اٹی اوقا بش مسر و کرار کر آچنی آچری نگار، پیرانگا مبلغ نارنداٹ بٹ آن ڈار، و داماں اٹی گوہی ۽ شروع کریر۔ شنیخ انا چننگ اسکان اوقا اپیار نا کنڈ انا تلاپ اسکان سر مسر۔ اوڈے سر مننگ تون پیرانگا اوقتا کنڈ آمون ۽ ہڑسا۔ ایلو ہر مسٹ آک اونا دا پارا اپیار آن سلیمیر۔ پیرانگا دو تے بڑا کرے:

”او ایلمک و ایڈھک! داسہ وخت بسنے کہ ہمو گناہ کالک، ہرا فک تینا گناہ تے سلنتنو، اوقا اردن نا دریاب اٹی تینا گناہ تے سلر۔“

”راست“ اسے نیارٹی اس ہموکان کوک کرے۔

کنتا حیرانی اٹ ہر سا کرے کہ دوازہ سینزدہ بندغ آن بیدس ایلو کل بش مسر، ہر اتم کل تلاپ نارہی آ سلوک چر اس تفسیر، کل آن پیرانگا دیراٹ ڈرنگا۔ و سلسا پدی ہر سا کرے، و ہمو تم اسکان ہندن کرسا کرے تا نکلہ کل مچ اسکان دیراٹ ڈرنگتوس۔

مبلغ چر اٹ غٹ آن مونی سلوک و رنا غا مسر ۽ پارے ”چنا جان! نی سنبر نیلوک اُس؟“ او اڈ اٹ کاٹم ۽ سرفے۔ ”سہی ۽ مونی بر“ او ہر توم آدر مہٹ ہلسا ایلو ہر توم آپیرانگا اودے تلاپ اٹ ایلو فتنارہی آ ایسر۔ او تینا راستیکو دُو ۽ مسر نا پیشانی آتخا۔ وخت اس کہ غٹ آن پیرانگا پد آن اونا کو پھ غاتے ہلک، و ایلو ہر توم آک اونا دو تے سخت توریر، ولدا مبلغ پارے ”اے آقا! دا چنا نا گناہ تے سلہ۔“ ولدا او اودے پدی دھکے تیس و ہر توم آک اودے دیراٹ بٹیر، و او مچ آن مچ دیراٹ ڈیننگا۔

ہر اتم دیراٹ تہ غا پو پڑوک پاش کریر و اونت دو خننگ ۽ شروع کرے تو اوقا اودے پین ترند تورسا

آسمان ناکنڈ آخن تے سخت کریر۔ بھاز رُوت مسڑ بے ہیلہ مرساتنڑی ۽ شروع کرے۔ اوفک اودے بھاز مشکل اسیٹ توریسر۔ اونا بے ہیلہ ئی ۽ تونگ کن مبلغ پارے ”تورے تے“ ولدا او پارے ”اوداسہ“ اوفک اودے دیر آن پیشن چکار کشار۔ او باغان دیر کشسا ساہ ہلنگ نامتا ماری ٹی اختہ نس کہ اودے ہر فیرو کزک آ دریر۔ ہراڑے اونا لمہ اوڑکن ہر وک نسکہ۔

ولدا اوفک چر آن ایلونا واری کن ہرٹسینگار۔ بیست بیست ودوسال ناماراس اوفتے خن تے زیٹ کرسا ہراکہ۔ خلیس ناسوب آن اوسرنگ ہم کتو کہ، اودے جانی چکسا اتوئی تما۔ داندارہ ۽ ہننگ ناوخت آ کنتا ناخنک پیش تمارس۔ ولدازرس بھلن واج ۽ بندغ اسے نا نمبر نس، ولدا اسہ دوانزدہ سال نامسڑ اسے نا واری بس۔ اوکان پد اسہ پیر ۽ نیٹری اس بس، ہرا چرینگ ہم کتو کہ۔ داکل ۽ اسٹ اسٹ آ تلاپ اٹ بٹسا عذاب آن گدریفنگسا ہنار۔ ”دافک داوڑانتے کنگ اٹی؟ ۽ دامر ۽ ظالم ۽ خدا سے، ہرا اوڑا باور کروک آتے داوڑانا خوری کنگ نا خواست کیک؟ کس اسے دیر اٹ ڈیفنگ آن اونا گناہک امر سلنگرہ؟“ کنتا نالی سوج آتیاں پُرسوس، ولے اوڑتون اسہ سوج اسے نا ہم ورنی آلو۔ ہندا خسیٹ گڈیکو بندغ ۽ ہم دیر آن کشار۔

اواست اٹ پارے کہ جوان مس چٹار۔ ولے مبلغ نمب انگا آستونک اٹ مون ۽ پاک کرسا پارے ”داسہ“ اگہ دامقدس آدے آکس اس تینا چنہ ۽ یسوع نا پین آ کنگ خواہک؟“ چار نیٹری بش مسر۔ دافنیٹی کل آن مونی بیل نسکہ، ہرا کزی نادوٹی ہلکوس۔

کنتا اسہ وار آڈرد آن بش مس۔ تئین اٹ اوفک دن کنگ کپسہ۔ ولے ولدا او بیل ۽ کزی ۽ تلاپ ناکنڈ دنگ آخنا۔ اوراہی مس۔ اسہ وار تو بے باوری ناوڑاٹ کرار آ، ولدا ترند ولدا پین ترند، تلاپ نارہی آچ مچی ناکنڈ آ۔ ہرا تم مبلغ بیل ۽ اشارہ کرے تو اوشیف کرے تینے وکزی ۽ خصب اٹ کرے و تلاپ اٹ ڈرنگا۔ کنتا نت انا گڈنگ آن پد بیست و پنج سال اٹ اولیکو وار ددیگا۔ ہرا تم ہسون آنت اتون او تلاپ نارہی آسر مس تو بیل تلاپ نانایم اٹ مبلغ نارہی آسلوک نسکہ۔ دم درینگلوک کنتا چہانٹ کن باء جوڑ کریسس کہ پادری پارے:

”گچین آدوستخواہک! نن اسہ پین میٹل اسے کراٹ اوار کنگ کن مچ مسنن، مسڑ نا پین دیر ۽؟ ایڑھ!“

”کزی، خواہ!“

”آقا...“ اوخن تے تر کرسا چیکو ڈو ۽ کزی نا پیشانی آتخا۔“

”آخا...“ کنتا بانا بلغ اٹ کوک اس کرے۔

بیل ترندی اٹ چک ہڑسا۔ اونا خنک کنتا ۽ بھس کنگ خواہسرہ۔ مبلغ ہڑتوم آتے ہرسا کریکہ۔ کزی باء

بڑ کرے۔ ”چپ، تو ارنا پیش تمپ۔“ بیل خف اٹ تے پارے۔ کنتا ۽ درک لگا کہ ہر کنڈ آن سلوک آک اوڑا غار اٹ ہر ارہ۔ ہر کنڈ آچپ چپانی تالان نس۔

بیل داچپ چپانی ۽ پرغا ”بچ اف خواجہ! داکنا افریقی ارغ ۽، داداسکان پہہ اف، ای دادے ولد اپہہ کیوہ۔ نی تینا وڑ تے کر۔“

کنتا کس پائے پاٹ آنبار باڑس۔ مبلغ کوپہ ۽ چنڈا اولداتینا کاریم اٹ اختہ مس۔

”آقا! داپا کیزہ انگا دیر آن چنہ ۽ برکت ایت... پن تے دیر نس، ایڑہ؟“

”کزی“

”داکزی ۽ برکت ایت، و دادے تینا تون باہوٹ اٹ ارض موعود آدر، داپاننگ آن پد مبلغ دیر اٹ دو خلک ومنہ پڑی کزی نامون آشاغا وترند آن پارے ”آمین۔“

بیل کزی ۽ ہر فے دیر آن پیش تما۔ ومون ۽ تینا تر شاغسا کنتا نامون آبس سلیس۔ شکی گری و تینے آخ اس تکسا او اوانانت بیٹ لوڑ و بچ آتے ہر اکہ۔ ولد اخن تے بڑا کرے او نا کنڈ آہر۔ بیل اناخن تیٹی نمسی نس۔ گڑا اوخرٹینک نس؟ بیل کزی ۽ او نا خمب اٹ تھا۔

”بچ اف، بس زرس پالسنے۔“ او تینا گری آدو تے کزی نامون آخوشکسا پارے ”دکش و بگیری اٹ نی ہم بینگن مروس، بر ارغ کنین، ای کلٹ و بیدہ ایسنٹ، و ہموکسٹرڈ آتیان ہم ہر افتیان نی بچ سیر کیپسہ۔“

”واہ، مزہ کرے“ کنتا پارے۔

بیل او نا دوٹی بلک، و ہر توم آک کرار کرار آہمو کنڈ آہنار، ہراڑے او فتا ارغ آتا کٹور اسہ اخروٹ نا درخت اسے ناکیرغ آن تخوک نسکہ۔

ہفتادو چار میکو بَش

اسے سن اس بیل کیبن اٹی کزی ۽ پارے ”داسے نی ہفت سال ناس مننگ اُس، بزغر چناک داسے بھلن مرسا ہڑدے ملک آتیبی کاریم کنگ کن ہنگ ۽۔ نوح آنبار۔ ہندا سوب آن نی ہم داکان پد بھلا اُراٹی کن تون ملک کیس۔“ کزی ۽ سانس کہ دا وڑ انا ہیبت آتیاں اونا باوہ بین وڑ مریک۔ اوبے باوری وڑاٹ کننا کنڈا آہرا ”نی ہنگس نہ کہ لمہ نانت پارے؟“ اونزور ۽ توار اسٹی پارے۔ بیل مہالو آن اوڑ تون ہیبت کریس۔ واددے منوئی تماس کہ آگہ جوانی خوانہ تو بایدے کزی ۽ اسے نہ اسے کاریم اس کروئی تمک، ہرا ہندن مرے کہ خواجہ ہم خنے تے۔ بیرہ مس این انا سنگت مننگ آن کاریم چلیبگتو کہ۔ او است اٹ کزی نا کاریم ۽ پہہ مننگ نا خیال آن خوش ہم س، اونا خلق جفورے ٹی تو لمہ خاک دا وئی اٹی مسن تے غٹ کبی کاریم تے ہیل تننگ نا بنا ۽ کریرہ۔ تاکہ اونا باوہ گمانی آرغ آن برامی کن جوان ۽ لب اس ہلنگ کے۔ ولے اودے سانس کہ بیل دا ہیبت ۽ جوان چاہک کہ اودے کزی نا طوبوب آتیاں دا خس خرک مننگ جوان لگپک۔ ہندا سوب آن او کزی ۽ زرس مُر تخاکہ۔ انتے کہ کننا داسے ہم مسر اٹی عزت، شرف و ربیدہ ودی کنگ کن مخ تفوک سلوک نسکہ۔ منہ دے آن پد ہر اتم بیل اودے پارے کہ کزی رزان سلنگ، فرش سلنگ، پائی آگڑا تے پاش کنگ آن بیدس خواجہ نا بیرم تے شاغنگ ہیل کرینے۔ تو کننا اونا خوشی اٹ ہموس بشخند ار مننگ کتو، ہرا خس کہ او خواہسکہ۔ ولے ہر اتم او تینا مسر ۽ خواجہ نانکان نازان تے خورک کنگ و سلنگ آخنا تو خار آن خمیر ینگا۔ او پک نس کہ اونا بھاز پراگندہ گاگڑ تیک پک مسنو۔

او ہر اتم بیل ۽ خنا کہ غڈ و کزی ۽ خاص اگا مزور جوڑ کنگ نارمانشت کریکہ، تو ہم دا ہیبت ۽ خرین گرڈی نا دارو اس نکسا سگا۔ ”کنا ہیبت ۽ جوان خف تو مسر! ہرنیگر ۽ بڑز کو کہولی پرنگی تا خدمت ناوار سینگپک، دن کہ ننا خواجہ ۽، دا ہیبت ۽ مدام است آتخس، کہ نی ایلو چناتیاں وڈ اُس، غٹ آن زیات اہم ہیل کنگ نا ہیبت دادے کہ نی خواجہ نا بے پاننگ آن اونا گرج آتے پہہ مر۔ نے ہڑدے سہب انا ساف آن مُست بش مروئی

مریک، وکن تون خواجہ نا کاریم تے کن بروئی تمک۔ ای اوڑان مُست بئش مریوہ و اونا کاریم تا خیالداری ء کیوہ۔ غٹ آن مُست نے ہیل ایتوہ کہ اونا بدل کروک آچھ آتے تارا آہیلنگ آن مُست امرسفا و چنڈوئی ء۔ ولے خیال کیس کہ بٹن آک خراب مفس۔“ داوڑانا ہیئت آتے اوکھی گھنٹہ غاٹسکان ہیل ترسا کریکہ۔

بھاز مچٹ دن ءنن اس گدر بیگا کہ ہرادا وڑانا ہیئت آتیاں خورک مروسس۔ ”اونا لترتے مون انگا پالش اٹ گروشک تننگ کن۔“ اسے نن اس بیل کزی ء پارے ”ای اسے ڈبی سے ٹی زرس بیتر، ڈیواناسی، زرس ہنین ء تیل، وروک کیڈی اوار کرسا جوان پیری ایتوہ تا۔ دادے نن درست ہندن الوہ، ولدا دادے دوارہ جوان سرفوہ۔ داڑان خواجہ نالترک مون وشیشہ غانبار گروشک ایتروہ۔“ داکان مُست کہ کنتنا ناسگ چٹوسس، وادوم کشنگ کن فڈلرنا کھڈی آہنوسس، اودے منہ پین ہیئت ہم بنوئی تما ”اگہ نی اسے اسے چوشانک، ٹکر کروک ء مون ء مرچ، و شکر جگسا اوار کر، و زرس چانا اوار کرسا اسے رکابی سے ٹی شاغ کوٹھی ٹی تخ، تو کوٹھی ٹی اسے ہیٹل اس ہم بفاک۔ ودا کہ اگہ دیوال آخلوک کاغذ ء ارادے متکن انگا بسکوٹ آتا بر پچی آ کنڈاٹ سفا کنگے تو اوفک بھاز جوان سفا مننگ کیرہ۔“

کنتنا غان چپ کزی دا سخ آتیا جوان پھی چکار کریکہ۔ ائنتے کہ کبھی ہفتہ غان پد اسے دے بیل اودے پارے کہ خواجہ پاننگ ائی ء کہ اوبھاز خوش ء کہ ہر اتم آن کزی سفا نی ء شروع کرینے، خاخری نا جنگہ بھاز گروشک ایتک۔

ولے ہر اتم کہ مس این اوڑتوں ملنگ کن بسکہ، تو اونا ہنداڑے مننگ نادے تیٹی کزی ء خواجہ نابے اڑنگ آن چھٹی رسیگا کہ۔ ولدا ہڑتوم آ مسنک ہڑدے آنا رسٹ ودرک کریرہ۔ چٹ جپارہ، ٹیلو گوازی کریرہ، و کبھی ایلو گوازی تے ہرافتے تینے آن ٹھیفیہ کریرہ۔ ”نیگرنیگر“ گوازی کنتنگ نا وخت آ اوفک کوٹھ اس پرغسا اونا سل اٹ بوز ء دریرہ، ہراڑان اوقتا چچ آک لوجنگارہ۔ داوڑکننگ آ کزی تو بیل آن پنچہ کنگک، وخت اس کہ مس این ء ہم چڑنگ سگوئی تما کہ۔ ”نے جوان رمانشت تون اوار جوان ولفنگانے۔ دہ سال ناس مسنس، سکول آ کاسہ، و نے سما ء کہ نے ہائی کلاس نامسٹر اس مروئی ء۔“

کنتنا بھاز وخت آن بر مننگ ء الاس۔ ولے مس این انا بنگ آوہننگ آن اسے دے اس پد اسکان بیل اکن اوڑتوں زند تدیفتنگ مشکل مسکہ۔ ولے ہر اتم اودے پاننگ کہ کہ اوکزی ء مس این انا ارا غادے تو اونا مون ملنگا کہ، ائنتے کہ داوڑاٹ اودے تینا مسر تون زرس تینا وخت تدیفتنگ ناوار رسیگا کہ۔ داتم اسکان کزی دا توپہہ مسؤسس کہ سفر نا وخت آہرا ہیئت آک ہڑتوم آتانیام اٹ مسرہ اوبس ہندا ہڑتوم آتانیام اٹ بایدے

مریر۔ گڑا داسہ کنتنا ہیل انا بے خلیس آن کزی ء تینا اصل ڈہہ انا بابت پاننگ کریکہ۔

سپاٹ سلوینیا کا ونٹی نا کچہ انگا سڑک آ سفر کرسا او ایب کیب انا گڑا تا پن تے مندکا بولی ٹی کزی ء ہیل تسکہ۔ درخت نا کنڈ آ اشارہ کرسا پاریکہ ”بیر و“ ولدا سڑک نا کنڈ آہور ء تورسا پاریکہ ”سیلو“ خواہوک خراس اسے نا رہی آن گدرینگا کہ تو پاریکہ ”نن سے موسو“ چنکا پول آن چنگ نا وخت آپاریکہ ”سالو“ اسہ وارہر اتم اوفتے انا گت پر پلو یڈ کرے تو کنتنا کوک کرے ”سجیو“ ولدا ہر اتم دے دوارہ پاش کرے تو او پارے ”ٹیلو“ او ہر اتم کہ لوز اس پاریکہ کزی اونا جوڑتا سرنگ ء بھاز خوڑتی اٹ ہر اکہ، ولدا اودے ہوتم اسکان ہندا وڑ پارسا پاریکہ تا نلکہ اولوز ء جوان ہیل کتو کہ۔ بھاز روت او تینٹ گڑا تا کنڈ آ اشارہ کرسا اوفتا مندکا پن تے پاننگ ہیل کرے۔ اسہ دے ہر اتم او بھلا ارا نا خرک آنسر، کزی تینا ہور ء خف انا زری آ تخسا سوج کرے ”کنا کاٹم ء انت پارہ؟“ ”کنگو“ کنتنا کرار آپارے۔ کزی پڑہ غاتا سوج کرے ”کن ٹی یو“ ولدا او ہور ء بامس آتخا۔ کنتنا پارے ”تنگو“ کزی تینا خف ء چکا کنتنا پارے ”ٹولو“ محسا کزی تینا نت تے ہر فے و ہور تا کنڈ آ اشارہ کرے ”سن کما“ کنتنا محسا پارے۔ ولدا کزی نا ہور ء ہلک پارے ”بلو کونڈنگ“ ولدا اونا باغادو تخسا پارے ”دا“ کزی اونا ہور ء ہلک اونا کنڈ آ کرے و پارے ”ابا“ مسڑ نا مہر آن کنتنا نا است پدین مس۔

ولدا اسہ چنکو دریاب اسے نارہی آن گدرینگسا کنتنا پارے ”ایدے بولونگو“ او پارے کہ اونا وطن اٹی اوفک ہرا دریاب نارہی آرہینگرہ، اونا پن کیمسی بولونگوس۔ بیگہ تون کزی اونا رہی آن دوارہ گدرینگسا دریاب نا کنڈ آ اشارہ کرسا پارے ”کیمسی بولونگو“ ولے کنتنا اودے پہہ کنتنگ اٹ بے سہب مس کہ دا دریاب مٹاپونی ء، گیبیا دریاب آخا۔ ولے او خوش مس کہ کزی لوز ء تو گیرام کتویس۔ او پارے کہ کیمسی بولونگو دا فضول آ دریاب آن بھاز بھلن، ترند وزیات زور اور ء۔ او پاننگ خواہسکہ کہ بھرم نا چیدہ اے دریاب نا بندغ آک اودے اخص شرف تسرہ، ولے اودے پاننگ بتو۔ گڑا او اودے اونا مچھی تا بابت پارے، خاص وڑ اٹ کجا لو مچھی تا بابت ہرا ہندا اخص زور اور تسکہ کہ بھاز وار سٹسا چنکا آغوٹ اٹی بسکہ تما کہ۔ ولدا او دیر آ تولوک چک آتا زندہ غا غالی نا بابت پارے، ہر اتمے چنک دیراٹ ڈرنگسا بال تسرہ تو آسمان اٹی پر پڑہ نامہبیر اس بسکہ۔ داٹن کنتنا نا است آ بلہ یا تسنا نا کسہ اس بس، کہ اسہ وار اللہ جان ناشٹاٹ گیبیا غلخ آتا ڈل انا عذاب بس۔ اوفتا ڈل آن دے اندر مس۔ و ہر خرن آگڑا نیست مس۔ اخیر مچ دا عذاب ء سور دریاب نا کنڈ آدرے، ہراڑے ملخ آتے مچھیک چٹ کریر۔

”کنے بلہ اس ہم ارے؟“ کزی سوج کرے۔

”نا اربلہ ء، اسٹ کنالمہ و ایلونالمہ نالمہ۔“

”اوفتے سماہم اف کہن ہراڑکنن“ کنتا پارے۔ ”نے سماء نی ہراڑکنس؟“ اوساہت اسے آن پدسوج کرے۔

”نن بگھی ٹی اُن“ کزی ورندی تس۔

”ای داپانگ خواوہ کہن ہراڑے رہینگنہ؟“

”خواجہ ورتون۔“

”اوہراڑے رہینگن۔“

”اے کنڈ آ“ کزی ہو راٹ سڑک ناکنڈ آ اشارہ کرسا پارے۔ اواصل سرحال آن اسٹل بے چکارنس۔ او پارے ”ہموخ آتابابت و تینا خلق انا بابت بین ہم گڑاس پا؟“

”سہی گودی! تو اوڑے بھلو بھلو مورینک ہم نسکہ، ہرا فک پن آتیا سوار مرسا دریا ب آن چینگ چاہسرہ۔ او فک فوج آنبار جنگ مننگ و جھو کننگ ہم چاہسرہ۔ او فک مش اٹ ٹھیفوک بٹ آک بندغ نابالاد آن ہم بڑ مسرہ۔“

”گڑا تو او فتیان بندغ خلیک بین؟ نی وخت اس اوفتے لتاڑانس؟“

”آخا گودی! اسے گڑاس جوان سر پندر، ہر مخلوق نے آنبار زندہ رہینگ نا حقدارے۔ دا ہداسکان کہ بے بوچ آتے ہم ساہارے۔ او فتیٹی ہم بندغ آتیا نبار ہر وہ اس مریک۔“

”سہی ء، داسہ ای اسٹل بے تیا گوہی کپرہ۔ و بس بگھی ٹی تولوک مر یوہ۔“

کنتا بشخندہ کرے ”ہراکان کہ ای بسنٹ، اوڑے بگھی اف۔ ننے ہر جاگہ پنڈاٹ ہنوئی تمک۔ اسہ وار اس ای تینا باوہ تون او ار چاردے پنڈ کریٹ، و تینا الہ غاتا خلق آہنٹ۔ تینا خلق جفورے آن۔“

”جفورے انت؟“

”اخہ وار پارینٹ نے کہ دا ہمو جاگہ نا پن ء، ہراکان کہ ای بسنٹ۔“

”پہہ مسٹ، نی افریقہ غان بسنس۔ گیمبیا، ہرانا ہیٹ آتے نی مدام کیسہ۔ ہمو افریقہ ء ہر؟“

”گیمبیا اسہ ملک اسے۔ افریقہ ٹی و جفورے اسہ خلق اسے گیمبیا ٹی۔“

”دا ہراڑکنو، باوہ؟“

”جھلا دیر تیان اپپار۔“

”بھلا دیرک اُخس بھلن ۽؟“

”بھجاز بھلن، اوقتیان ایپار ہننگ کن کم وود چارنوگ لگک۔“

”چارانت؟“

”نوگ، نن ئو انا پوروی ۽ نوگ پانہ۔“

”سال ۽ نم انت پارے؟“

”اسہ پیر“

کزی ساہت اس چرت اٹ ہننا۔

”نی بھلا دیرتین دانگ امر بس؟“

”اسہ بھلو آغوٹ اسے ئی۔“

”ہمو کہ نن خنان تے، ہرا ئی بندغ آک مچھی ہلکرہ، اوڑان ہم بھلن؟“

”ہند اُخس بھلن کہ او ئی سد آتا کچ اٹ بندغ آک جاگہ کیرہ۔“

”اوگرا انتے ڈبینکپک؟“

”وخت اس تو کنا است خواہسکہ کہ ڈبینگے۔“

”انتے ابا؟“

”انتے کہ ننا کل انا حالیت بھاز خراب نسکہ۔ وننے لگا کہ کہ مرک ننا مقدرے۔“

”نی ناجوڑا انتے مسو اس؟“

”تینا جندا ناگند آمییٹ، تین پہ تین نازی آتمنگ آن نن کل بھاز ناجوڑ مسو اس۔“

”انتے نم چرئی آہننگ کتویرے؟“

”طوبوب آک نن زمریر تیٹی تفسیر۔“

”طوبوب دیر؟“

”دا پر نلیک۔“

”نمے زمریر تیٹی انتے تفسیر؟ نم مگہ رد ۽ کاریم کریرے؟“

”ای تینا خلق جفورے ناخرک آلد ائی نسہ۔ دھول اس جوڑ کنگ کن پاٹ پٹا۔ اوفک کنے ہلکر و

دانگ ایسر۔“

”نی ائس بھلن نئس؟“

”ہودہ سال“

”او فک نے دانگ اتنگ کن نالمہ باوہ خان سوج کر یسر؟“

کنتا تعجب اٹ اونا کنڈ آہرا ”او فقا وس چلینگے تو او فتنے ہم ہندا نگ اتیر۔ اینو اسکان کنا ارا والاتے کنا بابت چچ سماف۔“

”نے ایڑھ ایلم ارے؟“

”مسہ ایلم نسر، مننگ کیک، داسہ پین ہم مرور۔ خیر، داسہ بھلن مرور، ونے آنبارا نگا چنا تا باوہ مرور۔“

”نن ہر اتم او فتنون میلنگ کن کانه؟“

”نن اونگ ہنگ کپنہ۔“

”نن وخت اس کان تو ہراڑسکان ہنگ کینہ؟“

”بیرہ خواجہ جان نا ارا اسکان۔ نن وخت آرسینگلتون تو ننگان او فک ننا رنداٹ کچک آتے راہی کیرہ۔“

”او فتنے ننا چرت ارے نہ۔“

”آخا، داسوب آن کہ نن او فقا ملکیت اُن، دن کہ دا بگھی ۽ چلوک آہلیک او فقا ملکیت ۽۔“

”دن کہ ای نا و آئی نامسٹراٹ؟“

”نی تو ننا مسٹراٹس، او پین وڑاے۔“

”مس این پاریکہ کہ او کنتے تینا کنگ خواہک۔“

”نی اونا گوازی نادک اس افسی۔“

”ای ہم تو اوڑتون گوازی کیوہ۔ او کنتے پارے کہ او کنا غٹ آن جوان انگا سنگت ۽۔“

”نی اسہ وخت اٹ کس اسے ناچو کری و سنگت مننگ کپیسہ۔“

”انٹے ابا؟“

”انٹے کہ سنگت کس اسے ناملکیت مفک۔“

”نی و آئی ہم تو اسبجا رہینگہ، نم سنگت افرے؟“

”آخا، او پین ۽، نن داسوب آن اسبجا رہینگہ، کہ نن مینٹ ہندن خواہسنہ۔ انٹے کہ نن اسہ ایلوڑکن مہر

”کینہ۔“

”ای ہم تو مس این اتون مہر کیوہ۔ واو کنتون رہینگ انگ خواہک۔“

”وا تعلقداری اسل سر سہب مننگ کتنتے۔“

”پہہ متوٹ ابا“

”بھلن مننگ آن پدکس ہم خوش سلپک۔“

”وا تو سہی، بھلن مننگ آن پدنی ہم تو خوش خننگ پیسہ۔“

”او، دا ہیبت تو ناشازدہ آنہ راست۔“

”اف اڑیسک، ابا ای نے آن و آئی آن اسل جتا مننگ کپہ۔“

”او، کنا مسٹر، دعا کر کہ ننے ہم نے آن جتا مروئی تمپ۔“

ہفتادو پنچمیکو بسخ

اسہ دے پیشیم تون خواجہ والرکن اونا لمہ باوہ این فیئلڈ اٹی نن نارغ آبتنگار۔ دامہانی رچمنڈ ناہم ۽ پوریاگر ۽ بندغ اس، ہرافریڈرکس برگ آہنگ ناوخت اوفنتون اڈکریس، کن کننگا سس۔ ہراتم کننا شام اتون بھلا اراغا سرمس، تو اوڑے مہالو آن کہی بگھیک سلوک نسرہ۔ دن تو بیل اتون برام آن پداوہشت سال اٹی کہی وار اونگ ہناسس، ولے مون انگا حبشی بوڑچی اوڑتون منہ ٹو مسٹ ہییت وگپ ۽ دوارہ شروع کریس۔ اوکننا نابل اتون برام آن بھاز ڈکھیا مسو سس۔ ہراتم اوکزی ۽ ملفنگ کن ایسکہ تو او اوڑتون ہییت ہم کتو کہ۔ ہراتم او اوڈے ملنگ وگڑاس کننگ کن دالان اٹی ہنا تو او اوڈے تھٹی بٹنگا۔ ہراڑے او، اونا کمکار و چارپین نیاری مہانی ناتیاری تیمٹی اختہ نسر۔ کننا داکان مسٹ داخس رزان و داخس بھاز کئغ چچ خنتویس۔

”اوانت حال ۽، نا ماہ پر نا؟“ ہیٹی کئغ آتا بے ۽ ہر سا وگند کشسا سوچ کرے۔

”جوان ۽“ کننا ورندی تس ”داسہ تو بیل ہم کئغ کننگ ہیل کرینے۔ درے نکان او سو ف انا جوان ۽ حلوہ اس جوڑ کر سا کنے اسل ہبکہ کرے۔“

”شکر ۽، اومیت ۽ داکان پداو کننا جوڑ کر وک ختائی تے آغا، ای اونا جوڑ کر وک ختائی تے کنیوہ۔ مون نا وار ہراتم او داڑے بسو سس تو کننا بسکوٹ آتا نیمہ ڈبا ۽ کننگ۔“

تندور اٹی بسنگوک مسہ چاروڑا نارغ آتیا سہ وار اس ہر سا ہیٹی غٹ آن پیرا انگا چوکری نا کنڈ آچک ہر سا ہرا کلف خلوک پوٹکن ۽ اپرن، اس پینا سس۔ ”ہر گڑا تیار ۽، ہن گودی ۽ پا۔“ او درگہ غان تھٹی پترینگ تون ایلو مسٹ ۽ پارے ”اگہ نم سوپ انا ڈونگا تے تخنگ ناوخت آکنا گچین آکندوری تیا سہ لپ اس ہم خلکرے تو ای ڈو اٹ کاٹم ۽ نما پر غوہ۔ پرل!“ اوکل آن چنکا کمکار ۽ توار کرے و اوڈے سوزی و سوتے جتا جتا و پن کر وک رزان تیمٹی شاعنگ کن پارے۔

منہ منٹ آن پداسہ چوکری اس تہٹی بس وبھاز ہرے اسکان بیٹی ناخف اٹی ٹس ٹس کرے۔ ولد اڑوت پدی ہنا۔ بیٹی اونا ہیبت آتے بنگ تون کننا نا کنڈ آمون کرے۔

”ناست آبریک، منہ ٹومست اسہ واپاری آغوٹ اس فرانس والا تیا سوردریاب اٹی جلمو کرے یس؟“
کننا اواٹ کاٹم ۽ سرفے۔ ”قڈ لرجاگہ سے آن بنگو یس و پارے یس کہ صدر آدم ۽ ہندا یس خار بس کہ او مچ آسیوتی ریاست آتاسوردریابی فوج ۽ ورندی تننگ کن راہی کرے یس۔“

”جی خواجہ، ہندن کرے یس۔ لاوینا داسہ پارے کہ رچمنڈ والا مہمان پاننگ اٹی ٹس کہ او فرانس نا ہشتاد آغوٹ بلکنے ایسنے۔ او پاننگ اٹی ٹس کہ تہٹی غوٹ پرنگیک ہندن ۽ کس پائے او فک فرانس ۽ سخ اس نشان تننگ آخوشی آن درمبشت کننگ ۽۔“

او ہیبت کرسا ہنا کہ، وکننا است اٹ پُر انگا رکابی ۽ چٹفنگ نا سچفنگ ٹس، ہرادے بیٹی اونا مون آ تخاس۔ لار تروک آخر اس، ہو کم، کلکڑ و بدخ آتا ٹوتاشت آتے ٹی زیا تخنگ اونا اپانخ آتے پر یفیس۔ او داسکان کننگ کن اسہ باخوس ہر فیس کہ ہر چار آچو کر یک دالان اٹی بسر، او فک خورک انگا ڈونگا و چوشا تک آتے ہر فیس۔ ”سوپ آتے کنگر“ بیٹی کننا ۽ پارے۔ زرہ سے ٹی داچو کر یک تشت آتے ہر فیر پیشن ہنا۔ بیٹی تینا مون ۽ پاک کرسا پارے ”داسہ حلوہ تیان مُست کن تون چل منٹ اس ارے۔ نی گڑ اس ہیبت کرے؟“
”ای پارےٹ کہ کنے لگپک کہ ہشتاد آغوٹ آن گڑ اس مریک۔“ کننا پارے ”جھلو وخت اسے آن پرنگیک ن تون ہلنگ تمنگ نا جاگہ غاتین پہ تین دوزچک ۽، ہندن لگک کہ ایلو فنتون جنگ آن او فتا است پدین مفک“

”داتو ہوم چاہنگ کہ او فک دیر تون جنگ کننگ ۽۔ کنا خیال پاک۔“ بیٹی ورندی ٹس۔ ”خو ملاوٹ نا کماشی ٹی ٹاؤ سینٹ نا برخلاف بغاوت مسو یس۔ او کننگ ہم کرے، اگہ صدر ٹاؤ سینٹ نا مک کن تینا آغوٹ آتے راہی کپوس۔“

”خواجہ والرتو پارے کہ ٹاؤ سینٹ اٹی جرنل مننگ نا بود اف۔ دا ہیبت تینا جاگہ غا کہ او مچ آملک ۽ چلیفینے۔“ کننا پارے ”او پارے کہ ہرس، بیٹی ٹی آجو مروک آے تا ایسر بھاز خراب مریک۔ او فتنے مست انا خواجہ غاک بھاز پین ڈول کیرہ۔ انتے کہ کل پرنگی تا ہندا خیال ۽۔ ولے کنا خیال ۽ کہ او فک مہالو آن بھاز جوان ۽، او فک تینا ڈ غارتیا کشار کننگ اٹی ۽۔“

اسہ چوکری اس، ہرا دالان اٹی پدی بنگ تون او فتا ہیبت و گپ ۽ بنگ ٹس، پارے ”ہندا ہیبت آتے

اوفک ہم ہوتی کریرہ۔ آجونیگر آتا۔ پاریرہ کہ اوفک بھارے۔ بیرہ درجینیاٹی سببزدہ ہزارے۔ اسے حج اس پاریکہ کہ او تو جوان کارکردنشان تروک نیگر آتا آجونی ناخ تفسی ء کیک۔ دن کہ ہونیگر آک ہرافک انقلاب ناوخت آخواجہ غاتون ہم کوپہ مساجنگ کریر۔ یا ہونیگر آک ہرافک پرنگی تے بغاوت اسے نا حوال ایترہ۔ ہونیگر آک ہرافک ہموجر بوٹو آتا داروتے اتیر، ہرافک پرنگی تا پانگ نارداٹ ہرنا جوڑی نادرمان ء۔ حج دا ہم پاریکہ کہ اونا است خواہک کہ بایدے خواجہ غاتے دا حق دوئی مرے کہ اوفک تینا وصیت اٹ متکن آ مے تے آجو کنتنگ کیر۔ ولے او ایلوکل ہمو کو ایکر، آتا ہم بھار خلاف نسر، ہرافک بے سوب نیگر آتے آجو کرسا کارہ۔“ چوکری ہنگ ناوخت اولدا پارے ”حج پاریکہ کہ اونا ہیبت ء نوشتہ کبو، بھار زوت دا بابت کانوداس جوڑ مریک۔“

ہٹی کنتا غان سوچ کرے ”جہاندم اٹی ہرا خواجہ الگیزینڈر ہملٹن پارینے کہ غٹ آجونیگر آتے بایدے افریقہ غا پدی راہی کنتے۔ دا بابت نی انت پاسے؟ انتے کہ او پاریکہ کہ پرنگی وحبشیک ہندانخس جتا ء کہ ہج ہم اور رہینگ انگ کپسہ۔“

”اوسہی پاک، ای ہم ہندا پاوہ۔“ کنتا پارے ”ولے پرنگیک ہندن پارسا کارہ و افریقہ غان پین بندغ اتسا کارہ۔“

”نے سماء انتے؟ کنے سماء۔“ ہٹی ورندی تس۔ ”اوفک اوفتے جارجیا و کیر ولاننا غا دیرہ۔ ہراڑے پٹی نا کشار بھار جوان مریک۔ دا جاگہ نا کبھی خواجہ غاک ہم تینا نیگر آتے سویلی ڈبیہ اٹ دوکچ، سے کچ نہاد آہا کنتنگ اٹی ء۔“

”قد لرتو پاریکہ کہ سویل نا خواجہ غاک بھار کمینہ ء۔ اوڑے ٹو ہو آک خچر آتا جاگہ غانیگر آتے لغام کرسا ڈغار ء سفا کیرہ۔“ کنتا پارے۔

”ہندا سوب آن تو امینو پگہ حالتاک آک نروک آ نیگر آتا اشتہارتیان پُرے۔“ ہٹی پارے۔ ہندا نیام اٹ چوکریک بچوک آران تے دالان اٹی اتنگ نا بنا ء کریر۔ ہٹی خوشی وگمراٹ پارے ”ہندن لگ کہ کل سیر پڈ آکنگر۔ داسہ خواجہ غاک مہمان تے کن شیمسپین شاعنگ اٹ اختہ مور۔ نی دا آلوچہ غاتا پڈنگ ٹارٹ، ء کُن ہر۔“ او اسٹ اس کنتا نارکابی ٹی تخسا پارے ”داکان بیدس مہمان تے برانڈی ٹی جوڑ کروک ناشپاتی ہم پیش کنتنگ۔ ولے کنا خیال ء نی تو شراب ء ڈو ہم خلیسیہ، ہر؟“

ٹارٹ کنتنگ ناوخت آ کنتا نا است آاسہ نروک مے اسے نا اشتہار بس، ہرادے بیل گیزٹ آن خوانسا اودے بنفیس۔ ”بڑزا انکا ماٹو نیارٹی۔ بے کچ بھلا سینہ والا۔ راستیکو کنڈ آن ٹھپ انا بھلو نشان اس۔ بھلو

دروغ تڑ، دُز اسے۔ جعلی ۽ پاس نشان تننگ کیک۔ انتے کہ مون نا خواجہ اودے نوشت وخوان نا موکل تسوسس۔ او آجونیکر مننگ نادعوئی ہم کننگ کیک۔“

بیٹی دریپہ ناتوار اسے تون ٹوس، وڈبی آن اسہ ناشپاتی اس کشاوسابت باٹی کرے تے۔ وخن تاکوک اٹ، گلاس، تشت، چوشانک، و رزان تیان پُر اِراطب آتیا ہُرا۔ ہرافتے داسہ سلوئی وچ کروئی ہم نسکہ۔ او اسہ آڑسندہ اس کشاودم درینگوک وڈراٹ پارے ”اسہ ہیبت اس تو پیک ۽ کہ اینوای جوان تنگان کاوہ۔ انتے کہ، اے کنا خدا! ای بھازدم دریگانٹ۔“

ہفتادو ششمیکو بشخ

اخہ سال کننتا مے دنگ اٹی غٹ آن مُست بش مسکہ۔ گور بام آن ہم مُست۔ ایلوغٹ انا خیال نَس کہ ”دا افریقی، پشی آنبار نینکان ہم خنک۔“ اوانت کہ سحفوسر، دانا کننتا ۽ بچ چرت الوکہ۔ تاکہ او فک او نا کاریم تینی نیام تمپیر و سر۔ او چپ چپانی اٹ ملک آتا کنڈ آمون کریک۔ ہراڑے اودے ناک اٹی سپیدہ رنگ تون اوار پگ آتا ارا بوجو تا نیام اٹ اللہ نامون آسہب انا نماز ۽ خوانا کہ، ولدا اوبلی تے بے کریک۔ اودے سانس کہ بیل وکزی مون دُو و بچ بدل کننگ آن پد بھلا ارا نا کاریم تے کن ہنا نو۔ وکالو ہم ادا نا مار نوح اتون اوار پیشن ہنو۔ ہرا گھٹی خلسا ایلو مے تے بش کریک۔

کم ود ہر سہب اتون نوح بھاز جوانی اٹ کاظم ۽ سرفسا کننتا ۽ سہب بخیر پاریک۔ ہراڑان کننتا نا است آ جالوف نابندغ آک بسرہ۔ افریقہ ٹی پنی نَس کہ اگہ جالوف اس سہب اتون مہالو نے سلام کرے تو چاس کہ او جوان انگا لوز آتا بابت مچ آدے انا کچ ۽ پور و کرے۔ دُن تو او ہڑتوم آک زیات ہیبت کتوسہ، ولے ولدا ہم کننتا ۽ نوح دوست بسکہ۔ اوتینٹ ہم ہندا وئی اٹ ہندن نسکہ۔ سوبر، تینا کاریم تون کاریم تنوک، کم گو ولے ہشار، وخت وخت اس نوح اسہ ہندن ۽ کاریم اس کننگ آخننگا کہ ہرا دے کننتا ہم کریک۔ یعنی اسہ جاگہ اس سلوک مس این وکزی ۽ دانگ اینگ ددینگ انگ آخن تا کوک اٹ ہننگ۔ اسہ وار اس ہرا تم کننتا گھیر انا درگہ غان ہڑتوم آچنا تے گوازی کننگ آہر اک، تو او خنا کہ کاٹو نا کینب نادرگہ غا سلوک نوح ہم اوفتے ہرا کہ۔ اوقتا خنک لگار۔ و اوفک بھاز ہرے اسکان تین پتین آہر سا کریر، ولدا خن تے چپ کریر۔ کننتا حیران نَس کہ نوح است اٹ انت پارو ۽؟ مننگ کیک کہ او ہم کننتا نا بابت ہندن سحفنگ نَس، کننتا ۽ سانس کہ او ہڑتوم آک اسہ وڑا نا کیفیت اسے ٹی اختہ نسرہ۔

دہ سال نا نوح وئی اٹی کزی آن ارا سال بھلن نسکہ۔ ولے ولدا ہم اسہ ہندا مننگ آن پد ہم ہڑتوم آچنا تا سلگت مننگ تینا جاگہ غا کہ اسبجا گوازی ہم کتوسہ۔ کننتا بچ پہمہ متو کہ کہ ہڑتوم آک اسہ ایلو نا خڑک آن

گدرینگ آدا وڑا ننتے کیرہ کہ اسل اسہ ایلو ۽ خنپس۔ دانا اسہ سوب اس دامنگ کریکہ کہ اوفتے چنکی آن دا رواج نادرک نس کہ اُرانی و کشاری میک اسہ ایلو آن مرم مریرہ۔

سوب انت اس کہ مروسس، نوح مچ آدے ملک آتیٹی و کزی اُرانی، جارو، رزان و سفائی ٹی اختہ مسکہ۔ و بیل اوکان پدبھازختی اٹ اونا کاریم نا جاچ ۽ ہلککہ۔

شبنے نادے ہر اتم مس این بسکہ تو کزی، ہر ا کاریم تے کنگ اٹ مچ آدے ۽ خلککہ، دیچہ امر ہمو کاریم ۽ نیم وخت اٹی چٹفیکہ۔ و ایلو دے ۽ ہر توم آسنگت آک گوازی ٹی گدریفیرہ۔ بیدس پیشیم ناخاچنگ نا وخت آن۔ او ہم ہمو تم آگہ خواجہ اُرانی مروسس۔ آگہ دن مروسس تومس این الہ تون اواریغ کنگکہ، و کزی پداٹ سلوک ادب اٹ پٹی آشنک اٹ ہیٹل تے بال تسکہ۔ بیل ہنگ بنگ نا وخت آہر توم آ مسن تاچکاراٹ مسکہ۔ او مہالو آن ہر توم آتے پاریسس کہ ”نم ہر توم آک، خواجہ ناساڑی گری ٹی کڑ کڑہ خلبو تو سہی، ای نمے جوان ہر وہ، دے آبا فر نھے تو انت کہ پارے پاو۔“

کنتا داسہ بھلو کچ اس اسکان کزی ۽ بیل، مس این و خواجہ و الرتون بشخنگ آہیل کریسس۔ او ہمو کاریم تا بابت سوج کنگ آن تینے تو ریکہ ہر ا فتے کزی ۽ بھلا اُرانی کروئی تما کہ۔ مس این اناساڑی گری ٹی او گیشتری وخت ۽ ملک آتیٹی گدریفیکہ۔ او یک شبنے نا نیر وچ نا چاری مسکہ کہ مس این گرجانا عبادت آن فارغ مننگ آن پد تینا باوہ لمہ تون اواریغا کاہے، دا وڑا نا پیشیم تیا خواجہ یا تو آرام کریکہ یا دیوان خانہ ٹی اوڑ دہی تے ٹی گٹ مسکہ۔ بیل ہمو وخت آتاتی سوکے و ایڑھ مانڈی تون اواریتینا ہفتہ وار مذہبی دیوان اٹی بشخ ہلنگ کن ہنا کہ۔ و کنتا ۽ تینا مسر تون وخت تدیفنگ کن منہ گھٹھ اس رسینگ کہ۔

ند جوان مروسس تو او ہر توم آک انگور نا ول آتیاں پُرانگا گھیر انا کنڈ آہنارہ، ہراڑے او کم و ود نہہ سال مُست تینا مسر نا پین ۽ سجنفنگ کن ہناسس۔ مخلوق ناخننگ آن مھر کنتا تینا مسر نا دوٹی مہراٹ ہلککہ۔ اودے پچ پاننگ نا گرج متوکہ۔ او ہر توم آک ہناسڈ و رانا رہی آسر مسرہ، واسہ سیخائی ۽ درخت اسے نا کیرغ آن تو سرہ۔ و کزی نا توک ۽ گڑاس، ہرالس وڑاٹ کنتا نا است پسند بلیک بیری تیاں پُر، سی اٹ بسوک بسکوٹ، مسرہ، اواری کنگرہ۔ ولدا و فک ہیبت اٹ اختہ مسرہ۔

گیشتری او ہیبت کریکہ و کزی ”امرا با؟“ پارسا پارسا سوج کریکہ۔ ولے اسہ دے کنتا گڑاس پاننگ کن باء جوڑ کریسس کہ کزی خوشی اٹ پارے ”امی نے پاو کہ درومس این کنے انت ہیبت تس؟“

دن تو کنتا ۽ ایہ بہن چوچو آ مسر اٹ پچ ۽ است خواہی اس الو کہ، ولدا ہم کزی نا است اکن پارے ”او پا۔“

”پیٹر پیٹر، کدو خور“ کزی گل و بال اٹ خوانا ”زیمیفہ تے نس باپاڑ، زیمیفہ غان او خلیسکہ۔ کدوٹی بند کر یکہ تے۔“

”دادے ہیل کرینس؟“ اوسوج کرے۔

کزی او اٹ کاٹم ۽ سرفے۔ ”جوان ۽ ہر؟“

ہرا وڑانا آٹھی ناہیت انا کنتا غان او میت نس، دا اسٹل ہمون نس۔ ”نی خواناس تے تو بھاز جوان۔“

”ابا، نی ہم کن تون اور خواننگ کیسہ تے؟“ کزی خوش مرسا پارے۔

”آخا، ای دانا کوشست ۽ ہم کپرہ۔“

”ہینین آبا“ کن کن بیرہ اسہ وارخوان تے۔“

”گم کرداسٹی آگڑاء۔“ اوچٹ خرین کرے تینے۔ ولے کزی وار وار آپارسا کرے۔ اخیر مسرٹ ناخذ انا مون

آبیوس مرسا او اسہ ناستی ۽ کوشست اس کرے۔

داکان مُست کہ او کنتا ۽ ولدا خواننگ کن پاروسس، کنتا است اٹ پارے کہ او ہم اودے گڑاس خواننگ

کن پائے۔ دن کہ قرآن نامنہ آیت، تا کہ کزی ۽ کساس مرے کہ اونا گٹ انخس ہنین ۽، ولے ولدا او است

اٹ پارے کہ دا آیت نا زہم ہم اوڑا ”پیٹر پیٹر، کدو خور“ آنبار مریک۔ گڑا او کزی ۽ کسہ اس بنفنگ نا فیصلہ

کرے۔ واگو وچنا کسہ ۽ او مہالو ہنگولاسس۔ گڑا او بے واک آسمرکک نا کسہ ۽ ہرنے، ہراہبلہ غا خلیغا ۽ دا

پارسا کہ اونا جوڑی ناسوب آن ہنگ کپک، خلیغا نازی سوار مسلاسس۔

”نی دا کل کسہ غاتے ہراکان بنسہ؟“ کسہ ۽ ہنگ آن پد کزی سوج کرے۔

”ای دا کسہ غاتے ہرتم ہنگٹ، ہرتم ای ناوٹی اٹ نٹہ۔ عقلمندہ غاپیرانگا بلہ نیو بوتو آن۔“ انا گت گڑاس

است آبنگ آ کنتا نا کو خلک مخا۔ ”اونا کاٹم بیہہ غانبار لغوشت نسکہ۔ و باٹی تے اسہ دتان اس ہم آلوکہ۔ بادوی

ٹی بھاز زور نسکہ۔ ولے غٹ چناک اودے تینا اولیاد آنبار دوست نسرہ۔“

”اونا جندہ اولیاد آلوکہ؟“

”ورنائی ٹی اونا ارا چنا نسر۔ جفورے آبنگ آن مُست، ولے ایلوقبیلہ تون جنگ اٹی اوڑان ہرٹوم آتے

پلار۔ اونا است آن دا ڈکھیائی اسٹل ہنتو کہ۔“ کنتا چپ کرے۔ اسہ پوسکن ۽ چرت اسے ٹی اختہ مس۔ ہندا وڑ

انا شکست اس تو بیل اتون ورنائی ٹی پیش بسولاسس۔ اونا است خواہس کہ او کزی ۽ اونا بے حق آ ایڑھتا بابت

پائے، ولے اودے سانس کہ کزی فریشان مریک، ومننگ کیک بیل ۽ ہم جوان لگپ۔ ولے مکہ او مینٹ، و

ہموغٹ ہرافک مے والا اغوٹ اٹی اورٹون اورزمریر تیٹی تفوک نسرہ، اوکل مگہ تینا لمہ غاتیان جتا کنگتو لیسر؟ و ہمو بے کچ آ بندغ آک ہرافک داکان مُست اتنگاسر، وداتم اسکان اتنگسا ہنارہ؟

”اوفک ننے لوچ داڑسکان المیر“ اوخارٹ برسا پارے۔ کزی اسہ وار آ کاٹم ۽ بڑز کرے وہبکہ مرسا ہرا۔ ولے اوہیت کرسا ہنا ”اوفک ننا پن تے ہم ننے آن پلار۔ نے آنبار انگاک، ہرافک داڑے ودی مریرہ، اوفتے دا پن تادرک ہم اف۔ ولے ہندن کینتے سے اُس، ہرا وڑ کہ ای اُٹ۔ داہیت ۽ اُسل گیرام کپییس۔ ننا بزرگ آک پوریا گر، سیلانی و دینی ۽ بندغ نسرہ۔ سد آ پرتیان، اُسل پشت اسکان، ہموگل زمین اٹی ہرادے مالی پاریرہ۔ پہہ مننگ اس کنا مسٹر، ای انت پاننگ اُٹ؟“

”جی باوہ!“ او بھاز شرف ترسا پارے۔ ولے کنتا چاہسکہ کہ داراست اف۔ اودے پین ہییت اس سجا۔ شت دوٹی اومش تیا منہ عربی نشان نوشتہ کرے۔

”دا کنا پن ۽۔ کن تا۔ کن تے“ اوہوراٹ نشان تے نشان ترسا پارے۔

کزی ہبکہ مرسا پارے ”ابا! داسہ کنا پن ۽ نوشتہ کر۔“ اونوشتہ کرے نشان تس تو او مخا۔ ”دانا مطلب کزی ۽؟“ کنتا او اٹ کاٹم ۽ سرفے ”نی کنے ہم ہندن نوشتہ کنگ ہیل ایتسہ؟“ کزی سوچ کرے۔

”آخا، دا جوان اف۔“ اوترندی اٹ پارے۔

”انٹے ابا؟“ کزی مونجا مرسا پارے۔

”افریقہ ٹی ہیرہ ماراک نوشت وخوان ہیل کیرہ۔ مسن تے دانا گرج مفک۔ وداڑے ہم ہندا حالت ۽۔“

”تو آئی ہراکان نوشت وخوان ہیل کرینے؟“

”دانا اُسل ہییت ۽ ہم کپییس۔“ اوترندی اٹ پارے ”ہنگس؟“ داہیت ۽ ہم کپییس۔ دا پرنگی تے اُسل

وڑ پک کہ کس اس نوشت وخوان ہیل کے۔“

”انٹے ابا؟“

”انٹے کہ اوفک پارہ کن ہراخنس کہ جاہل مرینہ، اوفتے کن ہنداخنس کم فریشانی ناسوب مرینہ۔“

”ای چچ ۽ فریشانی اس ودی کپہرہ۔“ کزی چبو کرسا پارے۔

”اگہ نن رُوت پدی کیمین آسرمتون، تو نالمہ نن کن فریشانی ودی کیک۔“

کنتا ایش مس راہی مس، ولدا کزی ۽ تین تون اور خنتو توچک ہرٹسا۔ اودا سکان ڈوراناماس آ تو لوک اسہ

خل اسے آخوٹت ہرا کہ، او کزی ۽ کوک کرے۔

”برگودی، ہننگ نا وخت مسنے۔“ کزی اونا کٹڈ آہرا، کنتا اونا رہی آہنا دوہ مرلیے ”اسہ ہیبت اس پاو نے۔“ کنتا پارے ”داخل ۽ ہرف، واسہ رکھوک ۽ جاگہ اس ڈکہ تے۔ اگہ نی دا ویدن نارداٹ سرسہب مسس، تو ایلو پوسکن آنوک آای نے داخل ۽ تینا دلوٹی ہننگ ناموکل ایتوہ۔“

”کناہنین آباوہ!“ کزی خوشی آن گل وبال مس۔

ہفتادو ہفت میکیو بشخ

کم ووداسہ سال اسے آن پد 1880ء ناباسنی تیٹی ہر اتم کزی، کنتا نادلوٹی اسہ پین خل اس بنگ کن گیگ کریس۔ خواجہ بیل ۽ پارے کہ او اسہ ہفتہ سے کن فریڈ رکس برگ آوا پارنا بابت ہنگ اٹی ۽، اوڈران پداونا ایلمک داڑے رکھ وسنبھال کن بریرہ۔ دا حوال آن مچ آے دنگ اٹی کنتا ۽ کل آن زیات چرت ہرنے۔ انتے کہ او بیل وکزی ناجتائی آن زیات تینا متکن آخواجہ غاتا مون آبنگ آن خلیسکہ۔ دن تو او تینا فریشانی نادرشانی ۽ کتویس، ولے ہنگ نادے سہب اتون ہر اتم او بلی ۽ سنج کنگ کن ہنا کہ، تو او ہبکہ مس کہ بیل او نا است انا ہییت ۽ امر چاہس؟ بیل پارے ”خواجہ جان تخین اٹ تینا ایلم آنبارف، ولے ای دا وڈا نا بندغ آتون جوان مون تنگ کیوہ۔ واسہ ہفتہ سے نا تو ہییت ۽، نی اسل چرت خلیس۔ ننے چچ مفک۔“

”آخا کنے چچ ۽ چرت اس اف۔“ کنتا ہندن ۽ وڈا سے ٹی پارے کہ بیل ۽ سہمتے کہ او دروغ تڑنگ اٹی

۶۔

کزی تون مہر کنگ کن تینے شیف کرسا او اونا خف اٹی ہییت اس پارے۔ ”پوسکن آنوک انا خل ۽ گیرام کپیس۔“ وکزی ورندی ٹی چم اٹی خن ۽ پچ کرے۔ و بیل تینے ہندن کرے کس پائے او دے سہمتو۔ ایہن تو او جوان چاہسکہ کہ باوہ مسٹر کم وودنہہ تو آن انت کنگ اٹی ۽۔

خواجہ ناہنگ آن ارادے پدا سکان غٹ گڑاک مُست آنبارم ساہنارہ۔ دن تو بیل ۽ خواجہ جان انا ہر ہییت وکاریم آن بد بسکہ۔ خاص وڈا اونا نن نیمہ اسکان خواجہ ناخوانگ ہنداٹ تولوک خواجہ نا گچین آوہسکی تے کنگ، بھلا، مون آو آرودی آسگار ۽ کشنگ و اونا ہس تے غالی آبنگ، ولے او بیل انا کاریم تیا چکارکتو کہ، و تین تون اختہ نسکہ۔

ولے مسٹمیو دے، سہب اتون دے ٹک تون بیل تینا کاریم تیٹی اختہ نس کہ اسہ سوار اس ہلی ۽ ددیفسا

بس، وخواجہ تون اوڈہی نا خواست کرے۔

دہ منٹ آن پدہمو بندرغ ہراترندی اٹ بسواس، ہموترندی اٹ پدی ہنا۔ خواجہ جان تہہ آن بیل ۽ کوکاراٹ تو اس خلک۔ او بھاز فریشان نس۔ بیل خلیس دن مف کہ کننا وخواجہ ۽ گڑ اس تو مننے۔ ہر اتم او غٹ مے تے پدانا حویلی ٹی مچ کننگ نا پرمان کرے تو بیل اسٹ اٹ پک کرے۔ کل اسہ چر اس جوڑ کریر مچ مسر، او غلوک و ہول انا گواچی نسر۔ خواجہ جان پدانا درگہ غان ہیچ تاب کرسا پیش تما۔ اوخ آپشٹول ۽ پاش تقیس۔

خرینی اٹ اوفا کل انا بوز اٹ ہر سا او پارے ”کننے داسہ حوال رسیدگانے کہ رچمنڈ انا منہ نیگر گورنر ۽ برمتہ کننگ، رچمنڈ انا پرنگی تا کشت و خون ۽ کننگ و شار ۽ ہشتنگ نا خواہندار ۽۔“ میک ہبکہ مر سا اسہ ایلو آہر ار۔ خواجہ ہیبت ۽ برج اتخا۔ ”خدا نا لکھ منت کہ... منہ پامدار ۽ نیگر وخت انا زنی آتینا خواجہ غاتے حوال تسر۔ سازش نا پت پاش مس۔ وگیشتری سازشیک ہلنگا نو۔ ایلوفا دز گیری کن سلہہ بند دستہ غاک گشت کننگ ۽۔ ای پک پاوہ کہ چچ ۽ سازش اس داڑے نن گدریفنگ کپک۔ دن تو چچ مننگ کپک، ولدا ہم اگہ نمے آن کس اس یاغی مننگ نا سچفہ ہم تو دا پاو نمے کہ ای سینٹ ہم دے ون گشت کیوہ۔ نمے آن کس اس ہم دنگ آن پیش ہنپیرے۔ چچ ۽ مچی اس کپیرے۔ و تارمہ تمنگ آن پد کس ہم تینا کیبن آن پیش تمپ۔“ او تینا پشٹول ۽ سرفسا پارے ”ای تینا ایلم آنبار نیگر آتا بابت اسل نرم خواس افٹ۔ اگہ کننے شک ہم مس کہ کس اسے ناملی ٹی پو سرنگ ۽، تو ہمو ساہت سم اٹ اونا ملی ۽ شیرہ کیوہ۔ پہہ مسرے؟“

خواجہ جان نا ہیبت ہیبت نس، اوکان پد ارادے اسکان تینا ہر ارغ نا وخت آو ارغ آتے کزی ۽ کننگ کن بیوس کرسا بیل ۽ خارترفیکہ۔ مچ آدے او ملی آملک آتیشی پیری کریکہ، و نکان توفاک ۽ خمب اٹ تخا کہ برانڈہ ٹی تولوک مسکہ۔ اونا چاروکی ہندا خس سخت نس کہ مے تے یاغی مننگ نا ہیبت ہم کننگ نا جیرت الو، ابہن تو اودانا گیگ ہم کتویسر۔ گیزٹ نابروک آتا کہ ۽ خواننگ آن پداو دمستی اودے ہشا۔ واسدے پیشیم تون ہر اتم اسہ ہمسائے خواجہ اس اوڑتون ملنگ کن بس تو او بیل ۽ اراغان پیش کشا۔ ودریچہ غاتے بند کرسا خواننگ ہندا ٹی ہڑتوم آک بھاز ہرے اسکان ہیبت وگپ کریر۔ گڑ ادا چچ مننگ کتو کہ کہ اودے سازش و خاص وڑاٹ اونا ایسر نا بابت حوال آک رسیدنگ کروسر۔ ہراڑکن بیل و ایلومیک است دیر کریر۔ او فٹے کننا و خواجہ نا چرت الو۔ انٹنے کہ اوفا خیر انا حوال آک نسر۔ او فٹے فڈلر نا چرت نس۔ انٹنے کہ اورچمنڈ انا اسہ راجی دود اسے ٹی فڈل خلنگ کن ہناس۔ وکل میک کساس کننگ کریرہ کہ خار اٹ بروک پرنلیک رچمنڈ اٹی اسہ نابلد ۽ حبشی سے تون انت کرور؟

کننا وخواجہ تو پک کروک وخت آن مسدے مسٹ بسر، ولے فڈلر بتو۔ خواجہ ہم یاغی تا سوب آن پدی

بسوس۔ خواجہ والرناپدی بنگ آں خواجہ جان انارکھ آتیبھی ہم مچٹ کمتی بس، ولے اسل چنٹوس۔ خواجہ ہم کل اتون مچٹ سختی اٹ پیش بسکہ۔ کببن اٹی تینائی ناوخت آ کنتا بیل ۽ فریڈرکس برگ اٹی بنوک حوال آتے تیس، کہ دزگیر مروک حبشی یاغی تے افسر آک بیداد کرسا ایلو سنگت آتا پن تے پاننگ آبیوس کریر۔ منٹ اس داہم متار کہ سازش نا بھلا اسہ آجو حبشی اُستا کار اس نس، ہرانا پن گبیر نیل پراسر نس۔ ہرادوسد نا کچ حبشی مزدور، بوڑچی، مالی، ٹوہو، اُستا کار، چٹ تزوک، کانکن، آغوٹی، داہد اسکان مبلغ ہم بھرتی کرسا او فتنے سال اس اسکان رمانشت کریس۔ پراسر داتم اسکان آجونسکہ، ولیشیاک ایب کیب انا علاقہ غاتیبھی یاغی تے پٹارہ۔ کنتا پارے کہ نیزگار آپرنلیک سڑک آتیا خلیس تالان کرسا ہنارہ۔ داہم بنگٹ کہ منہ خواجہ نئے ہیرہ بے سوب تینا مے تیا بیداد کریرہ، بلکن منٹ اس تو او فتنے کسفیسر ہم۔

”گڈیکو اومیت داسہ ہندادے کہ او فتنے ننا اہمیت نادرک مرے۔“ بیل پارے ”اگہ او فک نئے کل ۽ خلکر، تو گڑا ولدا مے ہراکان اتیرہ۔“

”فڈلر بس؟“ کنتا اسہ وار آسوج کرے۔ او شکی مس، کہ ہیت ہیت اٹ او تینا سنگت نا بابت سوج کنتنگ ۽ ہم گیرام کریس۔

بیل آخاٹی کاٹم ۽ سرفے ”نن غٹ بھاز فریشان اُن، ولے فڈلر اسہ بھاز ہشار ۽ نیگراے۔ او خیر خیریت اٹ پدی بریک۔“

کنتا اوڑتون تفتنو۔ ”ولے داسکان تو او بنتے گڑا۔“

پگہ ناہم فڈلر بتو تو خواجہ شیرف نا پن آ کلہو انوشتہ کرسا کنتا ۽ نس کہ کاہے اودے ایپتے تے۔ کنتا ہندن کرے۔ ولے شیرف کلہو ۽ خوانا وچپ آن چپ کاٹم ۽ آخاٹی سرفے۔ پدی بنگ آ کنتا مسہ چار میل کرار آ بگھی ۽ دیفسا ہنا۔ اونا خنک سڑک اٹ خلوک تسرہ وادارمانی آاست اتون چرت اٹ ہناس کہ اولدا دیچہ فڈلر ۽ خنے یاخنپ۔ او ڈکھیا مس کہ او اسل فڈلر ۽ پاننگ کتو کہ کنتا اودے تینا بھاز جوان ۽ سنگت اس تنگ۔ اونا شراب کنتنگ، باخلنگ وایلو چنکا منکا نازوری تینا جاگہ غا۔ انا گت او ہندن ۽ توار اس بنگ کس پائے کس اس ٹوہو پرنگی سے نا نقل ۽ کے۔ ”اونیگر!“

کنتا است اٹ پارے کہ بس ہندن توار بنگ اٹ۔ ”ہرانگ ہرفینس تینے؟“ توار ولدا بس۔ پلی نا واگ آتے چکسا کنتا دانگ اینگ ہرا۔ ولے او کس ۽ خنتو۔ ”نے تون سفری پاس اف، نی خواری سیٹی تمانس۔“ و ہنداڑتون خرٹک انا کھڈی اسے آن ربڑی آتچ آتون، ٹھپی، ارنگوک ۽ پچ بینوک ساز انا ڈبیس ہرفوک،

بشخصندہ کرسافڈلرپیشتما۔

کنتا خوشی آن نعرہ غلسا گا ڈو آن درک تیس۔ وساہت اسے تون ہڑتوم آک ٹا کو خلسا جم وجوش اٹ
ضمب ہلکر۔

”نی جائی افریقی سے اُس۔“ فڈلرخوش مساپارے ”نا بھاز آگڑاک کنا سنگت آنبارء، ولے اوتینا خوشی ء
کس آپاش کتوکہ۔“

”بس کنے چچ درک لگتو۔“ کنتا ہبکہ مساپارے۔

”رچمنڈ آن کینکس کرسا نا بے ڈول آبوز ء خذنگ کن بروک آسنگت نادا جوان ء بیا بخیراے“ کنتا نا لہجہ
ناسنجیدگی ٹی اونا فریشانی پیدوارنس ”گڑانی بھاز خوارمس فڈلر؟“

”خواری تو چچ اس اف اونا مون اٹ، ای تو پاریہ کہ اوفتیا نرنگ اٹ سرسہی آن مُست فرشتہ غاتا نیام
اٹ فڈل خلوٹ۔“ کنتا اونا ڈبی ء ہلک، و اودے گا ڈو آسوار کرے۔ و فڈلرحوال ء شروع کرے۔ ”رچمنڈ نا
پرنکیک بھاز خلیسوئر۔ ملیشیا نا بندغ آک ہرنیکر ء توریرہ، و بیدس پاس آن سفر کروک آتا مقدرلٹ کٹائی و
زندان مسکہ۔ و دن چا اوفک خوش بخت نسرہ۔ گلی تینٹی گوہی کروک بیوس آ کریکر آتا ڈل ء آگہ نیکر اس دوتموسس
تو اوفک جنگلی آکچک آنبار اوڑا جہو کریرہ، و ہندنا خس بیداد کریرہ کہ اودرست متوکہ۔

ہرا دودا ٹی ای فڈل خلنگ کن ہناسٹ، او داسکان نیمہ متویس کہ بغامننگ نا حوال بس۔ زالکار
چیہانٹ و پراد کرسا دانگ اینگ ددینگارہ۔ خواجہ غاک اسٹج آسا زخلوک آنیکر آتیا توفک آتے توریر۔ ای دا
ہڑوڑ نا وخت آوڑا سیٹ دالان اٹی ہنٹ۔ وکل اناہننگ اسکان کھتر آتا ٹوکری ٹی ڈکاٹ تینے۔ ولدادرپچغان
درک ترسا پدانا لوس آتیاں روشنائی تیاں ڈکوکائی اٹ ددینگسا ہنٹ۔ ای خلق انا سیم آسٹ کہ پدآن توار توار اس
بنگٹ۔ واناگت بے کچ بندغ ددینگسا کنا کڈ آبنگ آخنگار۔ کنا است پارے کہ دا حبشی افس۔ ای پک
کننگ کن سلٹوٹ، ودمستی بروک آوّل آن ول تسٹ تینے۔ ولے او کنارند ء الیتوس۔ اسہ اُراسے نا پورچ اس
خناٹ، تو شکر کشاٹ، و اونا کیرغ آن پترینگاٹ۔

ای تینا دم ء توریرٹ و ہموڑے لیٹاٹ۔ ہموکریرک آک ڈیوادوٹی کنا خرک آن گدرینگسا ہنار۔ اوفک کوکار
اٹ پاریرہ ”ہلبو دانیکر ء“ ای اناگت اسہ بھلو و خلکن ء گڑاسے ٹی لگاٹ، واسٹ اس کنا باغادو ء تچا۔ واسہ حبشی
اس پارے ”تہٹی بنگ آن مُست بندغ سوچ کیکی۔“ او اسہ گودام اسے ناچوکیدارنسکہ۔ او اسہ ڈل اسے نادو
تیاں تینا سنگت اسے لکر ٹکر مننگ آخناس۔ و فیصلہ کریس کہ آگہ ہڑوڑ چٹو تو او بروک آہتم اسکان تینے

ہنداڑے ڈلک۔

خیر، زرہ سے آن پدای مقدر آپت کرسا پیش تماٹ، ولدانا کسرء ہلکٹ۔ دا پنچ دے مُست انا ہیبت اسے، ای مہالوداڑے سرمسٹ، ولے ٹو ہوگری بھاز سخت نسکے۔ ای لدائی تینے ڈکاٹ۔ لسی تیان پڈء پر کرسا مروتون کوڈ آتے ٹی خاچاٹ۔ درواسکان توکل گڑاک سہی نسر۔ ولدادرو وداکان منہ میل مُردے ٹک کنڈ آمنہ بھاز پراگندہ وخیرات ء کریر کئے ہلکر۔ اوفک نیگر آتا باسک آتے تفنگ چکنگ و بیدادکننگ آن خوش مسرہ۔ اوفنتون چٹ ہم نسکے۔ اوفک کنے خلسا سوج کریر کہ ای دنا نیگر اُٹ، و ہرانگ ہنگ خواوہ۔ ولے اوفک کنا ورندی ء بنتوسہ۔ اخیر ای اوفتے پاریٹ کہ ای فڈلر اُٹ۔ اوفنا خیال ای دروغ تڑنگ اُٹ۔ اسٹ پارے جوان خُلن ہرن نی امر خلیسہ۔

افریقا ایلیم! بس انت پاونے، ای فڈل ء کشاٹ و سڑک نانیام آہندن ء فڈل اس خلکٹ کہ ای مچ آزند بین اسہ جاگہ اس ہم دن فڈل خلتنٹ۔ ای بُئے تیا ترڈ، والالے ء خلکٹ۔ نے سما ء کہ بیوس آکر پیر آتے دا انخس وڑک۔ ای بھاز جم و جوش اٹ نسٹ۔ اوفک کل چاپ و سیٹی خلکر ونت تے ہم سرفسا کریر۔ ای ہندا انخس خلکٹ کہ اوفک دمدرینگار۔ و اوفک کنے ہنگ ناموکل نسر۔ ای ساہت اسے کن ہم سلٹوٹ و راہی مسٹ۔ ہر اتم کہ ہلی یا بگھی اس خناٹ تو اسہ کھڈی اسے ٹی بیٹھ تینے۔ و ولدانی بسس، و دا ای اُٹ۔

اوفک ہر اتم اُراغا ہنوک تنک انگا کسر آن ول کریر تو زرہ سے آن پدے دنگ انا بندغ آک تو ارخلسا اوفنا کنڈ آپنگ آخنکار۔

”ہندن لگک داڑے بندغ اس گوہنگانے...“ فڈلر محسا پارے۔ ولے کنتا ء درک لگا کہ فڈلر اوڑان بھاز خوش مسوس۔ اوہم بشخندہ کرسا ورندی تس۔ ”ہندن لگک نے مچ آحوال ء ولدانہ فوئی تمک۔“

”نے لگک کہ ای نے ہندن الوٹ؟“ فڈلر پارے ”ای داڑے بین انت اسے کن بسنت۔“

ہفتاد و ہشت میکو بشخ

اوکان پدانا توتیٹی پد ریسہ یاغیک ہلنگسا ہنار، مقدمہ و پا ہوتا چر جوئی اس چلینگسا ہنا۔ اخیر گیر نیل پراسر ہم ہلنگا، وغلنگا۔ رچمنڈ نا باغوت نا حوال و اوفتیان ودی مروک آکش و بگیر کرار کرار آچٹسا ہنا۔ واسہ وار ولدنا سیاست، خواجہ و اوفا سنگت آتنا نیام اٹ بنجائی سر حال جوڑ مس۔ و اخیر مے دنگ اٹی ہم۔ بروک آ صدر نا بچین کاری نا بابت کنتا، بیل و فڈلر دانگ اینگ آن بنوک آہیت آتے اسٹ کر سا پہہ مننگ کن متا ماری کریرہ۔ اسہ خواجہ اس نس، ایرن برجس، ہرانا گو خواجہ ٹامس جیفرسن تون نس۔ ہرا اخیر سر سہب مس۔ انتے کہ اونا ملک ء خواجہ الیگزینڈر ہیمملٹن کریس۔ و خواجہ برجس ہرا خواجہ ہیمملٹن نا بھلو مخالف اس نسکہ، نائب صدر جوڑ مسوس۔ خواجہ برجس ء گیشتری بندغ آک تتوسہ۔ و لے کنتا اسہ بگھی ڈیور اسے آن بنگلوس ہرا اور جینیا ناس نسکہ، و خواجہ جیفرسن نا ڈغار مونٹی سیلو نار ہی آرہینگا کہ۔ اونا مے تا پاننگ نس کہ جیفرسن آن جوان ء خواجہ مچ آ علاقہ ٹی پین کس اف۔

”ہموڈیور کنے پارے کہ خواجہ جیفرسن تینا ٹو ہو آتے پارت کرینے کہ مے تیا دو ہم خلیپس۔“ کنتا غٹ مے تے پارے۔ ”اونا غٹ میک جوان ء ارغ کنیرہ، و او جا گہ نا نیٹری تے موکل ء کہ او پچ ٹرر و پوسکن ء پچ جوڑ کیر، و اوفا کل انا کسب ہیل کنگ نا است بڈی ء کیک۔ اسہ وار ہر اتم خواجہ جیفرسن اسہ مرغن ء سفر اسے آن پدی بس تو اونا میک ارا میل پیشن اونا بخیر آ بسر۔ اونا ہلی ء ملار و تینٹ بگھی ء چکار وڈ غار آدریر۔ ہراڑے اودے کو پے غاتیا ہر فیر و ارا نادر گہ اسکان دریر۔“

فڈلر مرٹا ”کل ء سماء کہ گیشتری جیفرسن نامیک اونا چند انا زیزاد ء۔ ہرا فک اونا چوکری سیلی ہیمنگز آن ء۔“ او پین ہم ہیئت کنگ خواہسکہ کہ بیل اونا ہیئت ء البتو۔ ”اونا دالان نا اسہ مزور اس پا ہک کہ خواجہ جیفرسن نن مچ تیل، تھام، روز میری و تھوم اٹی مرونا سوتے تخفک، و پگہ غا شراب اٹی بسفک کنیک۔ داڑان سوتا ہر تار جتا مریک۔“

”تینے آن کسہ جوڑ کپہ بنفہ۔“ فڈلر ملنڈی وٹراٹ پارے۔

”جوان نی برکنے آولدا، ہر ونے وٹروک آپائے رسیننگ آخا، گڑا پاوہ نے“ بیل جک جواب ترسا

پارے۔

”او تو ای بریوہ وا۔“ فڈلر اودے خارٹس۔

کننتا نیام تمنگ ناگیگ ہم کتو۔ ہندا سوب آن ہر اتم اوخیر کرٹنگ کن گیگ کرو سس تو اونا چندا ناخیر متوکہ۔ گڑا اودا ہیئت آتے داخف آن بنگ اے خف آن کشسا تینا ہیئت ۽ ہموکان دوارہ بنا کرے، ہراڑے کہ لاسس تے۔

”بنگوئن خواجہ جیفرسن تینٹ ہم مے مولدی آن برخلاف ۽۔ واوخواجہ ہینملٹن نا ہیئت اتون ہم امنا کیک کہ حبشی و پرنکیک اسہ ایلو آن ہندا خس جتا ۽ کہ اوچ گہس اسبجا امن اٹ رہینگ کپسہ۔ پارہ کہ خواجہ جیفرسن خواہک کہ نئے آجو کے، ولے اودا ہم خواپک کہ نن آجو مرین و ہندا ملک اٹ رہینگن۔ ونیزگار پرنگی تانو کری تے پلن۔ اوننے وخت ویل آ آغوٹ آتا ملک اٹ پدی افریقہ غار اہی کننگ خواہک۔ بیدس چک و تاڑ آن۔“

”خواجہ جیفرسن بایدے مے تا واپار تون ہیئت کے۔“ فڈلر پارے ”انتنے کہ بیرہ ہمو فتنے کس اس ارے کہ آغوٹ آک ہرانگ کارہ۔“

”مون نا وار ہر اتم خواجہ پین جاگہ سے آہناس، اوڑے ای بھاز آ بندغ آتا بہا مننگ نا ہیئت آتے بنگٹ۔“ کننتا پارے ”ایب کیب اناچ آخا ہوت ۽ اوفا خواجہ سویل نا علاقہ غامیٹی بہا کر یکہ۔ دروہم کسراٹی مے تا اسہ پوریا گر اس خنٹ۔ اوڈو ۽ سرفے و بشخندہ کرسا ہیٹ، انا کج اٹ بلک، ولے خواجہ ہندن کرے کس پائے اسل خنتو تے۔“

”مے تادلال آک تو ہیٹل تیانبار خلق اٹی ژونگسا پیری کیرہ۔“ فڈلر پارے ”مون نا وار ہر اتم ای فریڈرکس برگ آہنٹ، تو اوفک کن کون آبارتہ نا داپار ایپار آن مچ مسر۔ اخیر تینا پاس ۽ نشان تروئی تما۔ ای ہموڑے اسہ تیبہن ریش ۽ پیراوس خنٹ، ہراشش سدڈلر آ بہامس۔ وخت اسیٹ دانس زرائی ورناد کانڈا ۽ مے اس رسیگا کہ۔ ولے او پیرانگا ہم دن آسراتی اٹ ہنتو۔ اوفک اودے لیلای ناڈپ آن چکسا دریرہ، واو چیہانٹ اٹ پاریکہ ”م خدا ناڈ غار ۽ نن کن جنم اس جوڑ کریزے۔ ولے گیرام کپیرے، حساب نادے ہم بریک۔ ولدنا جنم ۽ نمے آچپی کننگ۔ ولدانما ہو غنگ نمے بھسکاری آن پچفنگ کپک۔ چچ ۽ دارو اس کاریم بنگ۔ ولدانما نرنگ، نما توفک آک، نما دعاک چچ اس ہم کاریم تنک۔ اوفک اودے چکسا ہنار۔ کنے ہندن لگا ہمو پیر

انگائیکر تینا بولی نا وڑتیاں اسہ مبلغ اس نس۔“

کنتا انگائیکر تینا بولی نا وڑتیاں اسہ مبلغ اس نس۔“
 کنتا انگائیکر تینا بولی نا وڑتیاں اسہ مبلغ اس نس۔“
 کنتا انگائیکر تینا بولی نا وڑتیاں اسہ مبلغ اس نس۔“
 کنتا انگائیکر تینا بولی نا وڑتیاں اسہ مبلغ اس نس۔“

فڈلر ہبکہ مس ”اڈا سئل ہندن نسکہ، اسئل ہندن۔ انخ تے نس۔ نے سماء اودیر اس نس؟“

بیل کنتنا نا کنڈا آہر، ہندن لگا کہ کہ داسہ ایسہ ہونگ۔ ”دا ہمو مبلغ نس، ہرا کزی نا ہپتسمہ ء تسو اس۔“ او
 موعجا مر سا پارے۔

پگہ غا کنتنا ن نیمہ غا فڈلر نا کیبن اٹی نس کہ کاٹو ملوک آدرگہ ء ٹکینے۔ ”پیشن انتے سلوک اس؟ تہٹی بر۔“
 فڈلر کو کاراٹ پارے۔

کاٹو نا بنگ آفڈلر و کنتنا بھاز خوش مسر۔ اوفا است خواہس کہ مالی آن پدا اوفا سنگت مرے۔ ولے کاٹو
 مچٹ بے جارات نس۔ ”ای بیرہ دا پاننگ کن بسنٹ کہ نم مے تے بہا کروک آکسہ ء ہنچپہو۔“ کاٹو پارے
 ”سو بلی بندغ آتیا مے تا بہا کننگ نا ہیبت آتیا ن کل ہندا خس خلیسنن کہ ملک آتیا چکار کننگ کاریم کننگ ہم
 کپنہ۔“ او اڈسندہ اس کشسا پارے ”پین مف کنا و نوح آن بیدس کل، کنا تو خیر اسے بہا مسٹ تو مریو، ایلو اے
 مار، نوح۔ او ہم بہا مننگ آن خلپک۔“

او بھاز ہرے اسکان ہیبت کر سا ہنار۔ کننا ء درک لگا کہ کاٹو اونا خرکی وڑتیاں خوش منے۔ او پک کرے
 کہ دا کان پدا و خراب انگائیکر حوال آتے کس ء، اسئل بیل ء ہم پا پک۔ تا کہ بے گرج خلیس و ہیم ودی مف۔

کم و ود ہفتہ سے آن پدا سنن اس بیل انگائیکر پارے ”ہندن لگک کہ داڑے کل ء دوشہ کنگنے، یا پرنگلیک
 مے بہا کننگ ء بند کرینو۔ ولے کنے معاملہ پین وڑلگک۔“ کننا ہبکہ مس کہ بیل آخا سئل کل مے تے درک

لگا سس کہ کننا و فڈلر داسہ او فٹے کل حوال آتے تفنگ ء۔ گرا او مے بہا کننگ نا کسہ غاتے دوارہ ہننگ نا
 بنا ء کریر۔ ولے سرجم آتے مچٹ کم کر سا۔ دانا جاگہ غا و فک سر سہب نروک آتا کسہ غاتے زیات پاش کریرہ کہ

امرا لئخ و چرپ زبان آمیک، آخ و بیوس آٹو ہو پرنگی تے ریفسا پیش تمرہ۔ اسنن اس او غنٹ ء دوچینہ بوڑچی و
 حبشی سائیس نا کسہ ء ہنٹے، کہ او فک اسبجا مر سا لگھی، جوان ء پچ و ہیٹ اس دزار۔ دوچینہ بوڑچی پچ و ہیٹ انا

لمک اٹ تینے ہزگار خواجہ اس نشان ترے۔ و ہر اٹم او فک ٹو ہوتا پڑک آتا رہی آسر مسرہ تو او ہزگار خواجہ
 غاتیا نبار حبشی مے تیا ترند مننگ و چڑنگ ء شروع کریرہ۔ دا وڑ اوک جہاندم آسر مننگ اٹ سر سہب مسر۔

ہراڑے آجونی اوفا کسر آہر وک نسکہ۔ ہندا وڑ اسہ حبشی مے اس کرے، کہ او لگھی ء دیفسا میبٹ ٹو ہوتا پڑک

آہنا، واسہ شینک مروک کاغدا سے اوفتا مون آتور سا اودے موکل کاغدا س نشان تِس و پارے کہ او خواجہ نالی ء کاریم اے کن ہنگ اٹی ء۔ اونا ڈٹ بیہ داڑا س کہ دا پرنگیک چچ اس پہہ مفنگ آن پد منپسہ کہ اوفتے چچ خوانگ بنگ۔ داوفتے ہنگ ناموکل ایترہ۔ کنتا پین حبشی سے ناکسہ ء ہنفسا توکل اپاڈ ء خُل اٹ شاغا ہرا ہندا خس چچ کنگ ناراک کر یکہ کہ بیزار مرسا پرنگیک اودے الار۔ داہیت انا غٹ مے تے سانس کہ اوفتا خواجہ خاک دا بیوس آپرنگی تینا چپ تیان مے تے زیات اہم نکارہ۔ وولد ادا واقعہ غان پد توکل بھاز زیات مخار کہ اس مے اس نرسارنڈاٹ بروک خواجہ غان اراگام مونی جہاندم اٹ پترینگا۔ خواجہ پولیس والا تے بٹگا وکوکاراٹ مے ء پارے ”نی چاسہ کہ نی کنتا نگیر اس“ ولے مے است آن دننگ ناراک کرسا اوڑا ہندن ہر سا پاریکہ ”یا خدا! دادے تو اینو اسکان ای خنتنٹ۔“ دن کنگ آن پد پولیس والا ک پرنگی ء پاریر کہ او ہرنے تینے کاہے، دن مف کہ بے چیٹی ودی کنگ آ اودے دزگیر کروئی تے۔

کبھی سال آتیاں کنتا مے تا پڑی آن ہز اس ہر فیس۔ خاص وڑاٹ ہوتم ہر اتم اسہ بیوس ء مسٹر اس اودے مک آن بے فاندہ کوک کر یکہ۔ ولے کاٹو تون ہیت وگپ آن منہ ہفتہ پد اسہ دے پتیشیم تون او خواجہ تون شارانا نیام اٹی اسل ہمو وخت آسرمس، ہر اتم مے تے بہا کنگ بنا کر یس۔

”ہر بو! ہر بو! سپاٹ سلوینینا ناشرفدار اک! نم مچ آزند دا وڑا نا جوان ء نگیر خنترے“ ہر اتم کہ نیلامی والا تو ارخلکک، اونا ہولن آور نا غامحت اسہ پیر ء چوکری سے دھکہ ترساتلہ غالیس۔ ”جوان ء بوڑچی اس“ اوہیت ء شروع کرے۔ ولے ہیت پورومنگ آن مست ہونیٹری مچی ٹی اسہ بندغ اسے ہر سا چیہانٹ خلسا کوک کرسا ہنا کہ۔“ خواجہ فلپ! نی گیرام کر یس کہ ای نا ونا اہلم تا، ہر اتم نم چنا سسرے، اخس خدمت ء کریٹ۔ خدا نا پن اٹ کنے کوڑہ غاتا بیدار آن کسفنگ کن سویل آراہی کہے۔“

”ٹوٹی! بگھی ء تور۔“ خواجہ اودے پرمان کرے۔

کنتا نا تررغ تیٹی برس۔ وادبھی ء تورے۔ داخس وخت اٹی مے ہلنگ اٹ چچ ء است خواہی اس نشان تفنگ آن پد خواجہ والرا اینو داغٹ ء انتے ہنگ خواہک؟ او اسہ پوسکن ء مے اس ہلنگ خواہسکہ یا... یا گڑا... یا دا نیٹری ناست ہسون کروک آتور س، ہرانا ورنڈی ٹی اوڑا ملنڈ کریرہ؟ اونا بیوسی آچی ٹاکو خلسا مخاک، ہندا نیام اٹ اسٹ اس اودے ہفت سدڈالراٹ ہلک۔

”اے خداوند! کنا مک ء کر، اے یسوع، اے آقا، کنا مک ء کر۔“ اوگاڑ وپراداٹ ہوگا کہ۔ واپارنا مون انگا مزور اودے چکسا مے تا واڑا نا کنڈ آریکہ۔ ”تینا مون انگا دوتے کنے آن مکر، کوکل نیکر۔“ اوکوار

اٹ پارے وچ آچی ٹا کواٹ مخا۔ کنتنا تینا جوڑتے گٹ ہلک، وخن پر پیٹفسا خرٹینک آتے تو ننگ کن گیگ کرے۔

”اسہ ٹیکی آنبار گڑاس، شرفدار آتے کن“ داسہ تلہ غاسہ پین حبشی ورناس ایسر۔ اونا خن تییٹی غارانا زیار پُرنس۔ اونا دیر مروک آجون آکوڑہ غاتا نشانک لاش آنبار ریسہ غانسر۔ ”دادے وار وار آسج نشان تروئی تمک، ولے دانا ٹھپ آک زو جوڑ مریرہ۔ دا خچر آنبار ملک آتییٹی لنگار کنگ کیک، اسہ دے ٹی چار سد پاؤنڈ پٹی بنگ کیک۔ زرس ہر بویا تے۔ نسلی ۽ ہلی سے سفا۔ اگہ نمے آن کس اسے نا چین جوانی اٹ مونی ہنپنگ ۽، ہراخس کہ نم خوارے، تو دادے آزموندہ کبو۔ بھاز بھلو نہاد اسے آہم دا اڑزان ۽۔“ داسے انا نہاد چانڑہ سد ڈالر پک مس۔ ہر اتم اسہ پڈ پڑ ۽ ملاٹو نیازی اس، ہرا بھاز زیات ہو غاکہ، اتنگا، تو کنتنا ناخن تییٹی خرٹینک آک بسر۔ ”اسہ نہاد اٹ ارٹ۔ یادن پاکہ اسٹ تون اسٹ اس مفت۔ او ایلم دا ہمو چین ۽ ہرا اولیکو وارسا ہلیک تو اونا نہاد سد ڈالر امریک۔“ لیلای والگٹ انا پڑ آکوک کرے۔۔ ہمو نیازی اسہ ہزار ڈالر اٹ بہا مس۔

دا چ اندارہ کنتنا کن سگ آن پیشن مرسا ہنا کہ۔ ہر اتم زمزیر تییٹی تفوک پین مسڑ اسے چکسا تلہ غا ایسر، تو کنتنا ڈکھائی آن تینا سیٹ آن یلہ مس۔ ہمو مسڑ رنگ، بالاد، وروشم اٹ اسل کزی ناڈیک ۽ تسکہ۔ بیرہ وئی اٹ تا پرخ نس۔ کزی زرس بھلن مرومس تو اسل ہندن مسکہ۔ لیلای والا بولی ۽ بنا کرے۔ ”بڑز کو کہولی رمانشتی ارائی چوکری۔ واگہ خوارے تو نم کن چنادی کنگ کن اسل بھاز جوان۔“ اوخن اس خلسا پارے۔ او مخلوق ۽ خرک آن جاچ کنگ ناسلہ خلسا انا گت مسڑ نا کوس ۽ ملا، ہرا اوانانت تیا تما۔ او چیمانٹ اٹ ہو غسا ڈو تے تینا سینہ ۽ ڈکنگ کن گیگ کرے۔ بھاز آبدغ آک مونی برسا اونا جون اڈو خلنگ و سر فنگ ۽ شروغ کریر۔

”بس، بھاز مس۔ برکان۔“ خواجہ کنتنا ۽ پرمان کرے۔ کنتنا ناسگ چٹاسس۔ پدی ہندا آبننگ ناوخت آ کنتنا ملی ہندن کوسی کنگلکہ کہ اودے کسر نادرک لگتو کہ۔ اگہ دامسڑ کو اونا جندا انا مسڑ کزی مسکہ گڑا؟ اگہ ہے بوڑچی بیل مسکہ گڑا؟ اگہ کس اس دا ہڑتوم آتے ہندا وڑ پلا ہنا؟ اوڑکن گمان کنگ ہم ہرودہ ۽ تڑنگ نا بریر نس، ولے اونا چکار پین اسہ کنڈ اسے آہم ہنتو کہ۔

بگھی نا بھلا ارا ۽ سر مننگ آن مُست اونا ششمیکو حس اودے اسہ بدلی سے نادرک ۽ خلفے۔ دا تیرمہ نا باسن ۽ نن اس نسکہ۔ و ہڑدے آن چپ میک داڑے ایڑے تولنگ یا پیری خلنگ آخنگتو سہ۔ خواجہ ۽ ڈر فنگ آن پڈر وڑ و ہلی ۽ ملا و اصطلب آسر کرے و سیدھا دالان نا کنڈ آرا ہی مس۔ ہراڑے اونا گمان اٹ خواجہ کن بیل کتغ

کننگ اٹ اختہ مرو۔ بیل ۽ اونا بنگ ناسا تمتمو۔ کننا جالی والا درگہ نا پیشن آن بھلو تو ار اسے ٹی کوک کرے ”خیر ؟“ بیل اسہ وار آچک ۽ ہڑسا۔ ”آ کننا۔“ اوخن تے زیٹ کر سا اوڑا ہڑا کہ ”ہے مے تا واپار داڑے بسوا سس۔ ای کاٹو ناسیٹ ۽ بنگٹ تو دینگسا در بچہ نا کنڈ آ بسٹ۔ ہمو بد بخت ۽ بلی آن ڈنگ آخناٹ۔ تو پہہ مسٹ کہ او داڑے انتے بسنے۔ خدا رحم کے، او پاڈ و آتینا مر سازی آ بس، وای درگہ ۽ ملاٹ، او پارے کہ او خواجہ یا گودی تون ملنگ خواہک۔ ای پاریٹ کہ گودی ادیرہ غا ہنارنے۔ وخواجہ نا جوڑ تے ہنگ کن ہنارنے۔ سما ف کہ ہر اتم بریرہ۔ او کنے آخوڑت ہر او اسہ شینک مروک ۽ کارڈ اس تس و دادے خواجہ ۽ تننگ نا پارے۔ ای ہندا خس خلیسوسٹ کہ خواجہ ۽ ہمو کارڈ ۽ تیبت تنوٹ۔ بس اونا میز آتخاٹ تے۔“

”بیل“ تہہ آن بیل ۽ توار کریر۔

چوشا نک بیل انا ڈو آن تمنگ آن کلہ بچا۔ اوخس خُس اٹ پارے ”ای بریوہ، او“ کننا اونا کسر اہڑ وک نس۔ خلیس آن اونا ساہ بند مننگ نس۔ ولے پدی بنگ آ بیل انا مون ۽ چار انا تو اونا است جم مس۔ ”خواجہ پاننگ نس کہ او ارغ زو کنیک۔ کارڈ ہموڑے آلو، ہراڑے ای تخاٹ تے۔ نئے اودانا ہیبت ۽ کرے وئے ای ہیبت کریٹ۔“

ارغ آن پد بیل غٹ مزور تے حالیت نا سرجم حوال تس۔ حوال ۽ بنگ آن پد تا تہ سو کے ہو غنگ ۽ شروع کرے و پارے ”یا خدا! دن مف کہ خواجہ نئے آن منٹ اسے مون آہا کپ؟“

”کنے کس انا باوہ ڈو ہم خلنگ کپک۔“ کاٹو نا ہولن آزیفہ بیولہ پڑو کرے۔

ہر کنڈ آرمانی ۽ چپی اس تالان مس۔ کننا ۽ چچ سچنگ آلو۔ او فیصلہ کرے کہ او غٹ ۽ لیلایا نا بارو اٹی چچ پاک۔

”خیر“ اخیر فڈلر چپی ۽ پرغا۔ ”ای تو پاوہ کہ خواجہ ہمو فتیان اف، ہر افنتون ودکی ۽ نیگر مرے۔ وخواجہ تون پیسہ ہم بھازے۔ اودے ایلو فتیان باروام تے پدی تننگ کن تینا نیگر آتے بہا کننگ نا گرج ہم اف۔“

کننا است اٹ پارے کہ و خ کہ فڈلر نا ہیبت آن ایلو فتیان است جم مرے۔ انتے کہ اونا تینا است جم متویس۔ البتہ بیل زرس خوش و چار اخنگا کہ۔ ”ای خواجہ ۽ چاوہ۔ کنے اونا سما۔ ہر اتم آن کہ نن داڑے بسنن، او کس اسے بہا کتنے۔ کس ۽ ہم۔ بیس بگھی ڈیور لو تھر آن۔ امر؟ دا سوب آن کہ اونرنگ کن گیگ کروک اسہ مسٹ اسے نشخہ اس جوڑ کریس تسوا سس۔“ بیل ہنداڑتوں ہیبت ۽ تورے۔ ”خواجہ بے سوب کس اسے کشپک۔ یا نم انت پارے کہ کننگ کرو ۽؟“ ولے کس اس اونا ہیبت انا ورندی ۽ تنو۔

ہفتادو نہمیکو بئشخ

کننا خواجہ ۽ دوست بروک آتینا الہ نامار اتون ہیئت کنگ آبنگ تو اونا خفک جک مسر، خواجہ نالہ مار مہانی آبنگ نس۔

”اسہ دے اس مُست ای کاؤٹی سیٹ اٹی اسے لیلای سے ہڑا۔“ خواجہ اودے پانگ نس ”ای تو حیران مسٹ کہ چنکا چنکا مزدورک منہ سال مُست آن چپ داسہ ارٹ و مسٹ ہومس نہاد آہا مسرہ۔ ای گیزٹ اٹی شینک مروک اسہ اشتہار اسے ٹی خواناٹ کہ دراکاٹز، خشت ساز، اُستاکار، یعنی ہر وڈ انا کسبکارے، اسٹل کہ سِل جوڑ کنگ یا بادبان جوڑ کنگ، شیرجن، پین انت کہ ہرا کاریم ۽ کہ چاہے، بیست و پنچ بیست و پنچ سدڈ المر آہر مے بہا مننگ ۽۔“

”پٹی ناداسہ نافصل آن پد ہر کنڈ آہندن مننگ ۽۔“ خواجہ الہ مار ۽ پارے ”دہ لکھ آن زیات مے ملک اٹی اریر، دلدا ہم آغوٹ آتے پُر کرسا پین مے اتنگ انگ ۽۔ اوفتے سویلی علاقہ غاتیشی جوڑ مل آتا خواست آتا پوروی کن اتنگ انگ ۽۔“

”ہرا گڑ انا کنے چرت ہر فینے، اودا دے کہ داغٹ پن نا، ناہہہ انگا زمینداراک دم دستی کٹیا نامتا ماری ٹی اخیرناریاست ورجینیا ۽ بڑز کو کہولی درجہ نامے تیان شاغرہ۔ دا ہد اسکان کہ جوان انگامے تاجین ودی کروک میک ہم کم مریرہ، ہرا کہ اسٹل آٹھی اسے۔“

”آٹھی؟ ورجینیا تون مہالو آن تینا گرج آن زیات مے ارے۔ دافتیان دوئی مروک فاندہ، اوفتیا مروک خڑچ آن بھاز کم ۽۔“

”مننگ کیک داسہ“ خواجہ ورندی تس ”ولے اینو آن پنچ دہ سال پدانا گرج آتا کساس ۽ دیرکننگ کیک؟ ہرا وڈ انا پسی ۽ پٹی اس داوار منے، دہ سال مُست کس انا وہم وگمان اٹی ہم آلوکہ۔ و مے تیا مروک گیشتر خڑچ آتا فلسفہ ۽ ہم ای اسٹل منپرہ۔ دانا پداٹ بدظمی نا بھلوسوب اس ارے۔ ہر اوفک انت کہ کنیرہ، اوفتے

دوسرے، ردفرہ، دلاب ہم تو تھینٹ کیرہ۔ وولدا او فک تھینٹ میرات اس اریر۔ پٹی بنوک آودی مننگ تون نے کن ز رودی کیک۔ و بھاز آک تو بھاز زیات کسب ہیل کننگ نابود ہم تخرہ۔ ہراڑان اونا نرخ پین ودک کنا سلاہ تو دادے کہ مے وڈ غار ہڑتوم آک گچین ء میرات ء۔ ای تو تینا اسے مے اسے ہم بہا کیرہ۔ اوننا نظام نابون پانگرہ۔“

”مننگ کیک بھاز آ بندغ آتے دادرک لگپ ونظام اسل بدل مرے“ خواجہ نالہ مار پارے ”زرے دا خیسن چنچی تے ہر، ہر اسے ارے ہلسا تینے زمیندار تکرہ۔ اورا گزرا ناڈ غار آن پٹی یا تمباخ دوئی کننگ کن بدحال مے تے کسفننگ آن ہم تینے پد توپسہ۔ دابدخو آ پرنلگیک (خیسن چنچیک) بدبننگ نا کچ آن ہم زیات بد ء۔ و وقتا کچ نیکر آ تیان ہم زیات ترندی اٹ ودنگ اٹی ء۔ ہندن لگک کہ بھاز ز و او فک ننا مے تتون اورا اورا ڈ غار تا بابت ہم سلاہ سوج ایتننگ نابناء کیرہ۔“

”داویل آننے دمستی گزاس کننگ نا گرج اف۔“ خواجہ کس پائے چس ہلسا بشخندہ کرے پارے۔ ”پین مف ہمو وخت اسکان تانکہ دانیو گار آ پرنلگیک، پوسکن آ مے تے ہلنگ کن، آجو حبشی تتون گو تفنگ اٹی ء۔“

الہ مار ہم خواجہ تون اورا ٹا کو خلک ”او، ہنگنٹ تو سہی، ولے باور بفک، کہ نیمہ غان زیات آجو میک دے ون خواری کر سا پیسہ مچ کیرہ، تاکہ او فک تینا تینائی تے بہا اٹ ہلسا آجو کننگ کیر۔“

”ہندا سوب آن تو اینو پگہ سویل اٹی داخس آجو حبشی خننگرہ۔“ خواجہ پارے۔

”ای تو پاوہ کہ نن ورجینائی گرج آن زیات آجوئی تننگ اٹی ان۔“ الہ مار پارے ”بیرہ داخس ہم آخا کہ او فک تینا تینائی تے نہاد ترسا ہلنگ اٹی ء، و آجو حبشی تا کچ ء و دفسا مے تا کچ ء ہم کننگ اٹی ء، بلکن گیشتری بغاوت آتاروتہ غاک ہم ہندا کان بنا کیرہ۔ نن بایدے رچمنڈ نا اُستا کار آتے ہم است آن دین۔“

”سہی پاریس۔“ خواجہ ورنندی تیس۔ ”ولے ولدا ہم کنا سلاہ ہندا دے کہ جوان انگا وسخت انگا کالود آتیشی اوفتے وقتا اوقات اٹ تخسا و فریشانی ودی کروک آتے بے مٹ ء سزاترسا، نن اوفتیاں گیشتری ء جوان وفاندہ تی وڑاٹ کاریم اٹ انتگ کینہ۔... مچ مف شار تھینی۔ ہنگنن کہ داسہ تو گیشتری واپار تھینی ہم او فک زور مننگ اٹی ء۔“

”سفر نا وخت آ آی ہم داکان ایکان ہنگنٹ کہ او فک بھاز ترندی اٹ ودنگ اٹی ء۔“ الہ مار ہیبت ء مونی درے۔ ”او فک گودام آ تیان ہلیس پوریا گر، گورکن و مالی اسکان جوڑ مسنو۔ او فک جوان ء بوڑچی و گچین ء شنیر جن ہم اریر۔ بلکن ای تو ہنگنٹ کہ مچ آ لچ برگ شار اٹی اسے پرنگی حجام اس ہم اف۔ ای تو ریش ء النگ نا سحفننگ

اٹ۔ ای تو حبشی سے ناسترہ ۽ تینا لُخ انا خرؤک آہم ہینگ کن البیرہ۔“

ہڑتوم آک ٹاکو خلکر۔ ولدا خواجہ سنجیدہ مرسا پارے ”کنا سلاہ تو دادے کہ شار اٹی آجو حبشی تیان ہم بھلوراجی ویل اس نن کن ودی مننگ کیک۔ ای دا پاننگ خواہہ کہ دا ہز بان، بدمعاش مے پوریا گر تاویل۔ بنگنٹ کہ دا غٹ مہالو ہوٹل آتا خواجہ، شرتی، وکیل، مبلغ، و سمانف انت انت نسرہ۔ دافتیان مسٹ چار اس ای ہم خنناٹ، و باور بھنگ نا کچ اسکان نا نہاد آ کنا مے تے ہلنگ نا خواستگار نسر۔ دافتیان اسٹ اس تو کنا اُراٹی تینا کارڈ ۽ ہم تخفینے۔ کن کن تو دا غٹ تالنگڑ ۽ کرگز ۽۔“

او خواجہ والرن اُرا ۽ سر مسر تو کنتنا تینے بے سمانشان ترسا اوفتے کن بگھی نادرگہ ۽ ملا۔ تاکہ اوفک مون دو کر سا کسر ناندز آتے اینک کریر وڈ رائنگ روم اٹی ہنار توسر ویل ۽ شربت اتنگ کن پاریر، ہومم اسکان بیل وکل مے تاکنتنا نامک اٹ دا حوال رسیگا سس کہ خواجہ اوفتے بہا کنتنگ نا چچ ۽ ارادہ اس کنتے۔ نن نارغ آن پد کنتنا کل ہیبت آتے سرجی اٹ غٹ مے تے حوال تیس۔

اول تو اسل چپ چپانی مس ولدا ایڑھ مانڈی پارے ”دا کہ خواجہ وادنا الہ مار پاریرہ، کہ آجونیکر آک چندر کرسا تینا تینائی تے آجو کرفنگ ۽۔ تو بایدے دا ہم ساتھے کہ دا آجونیکر آک امر آجو مسنو؟“

”دانا وڈ دادے“ فڈلر پارے ”بھاز آشاری خواجہ غاک تینا مے تے چندی کسب آتے ہیبل کنتنگ نا موکل ایترہ۔ ولدا پانزدہ سال انا چندر آن بخت والا نیکر خواجہ ۽ پیسہ ترسا آجوئی ہلیک۔“

”ہندا ہیبت ۽ کہ نی فڈل خلنگ اٹ داخس احتہ اُس؟“ کاٹو سوچ کرے۔

”گرائی دا نکانس کہ کنتے پرنگی تادر مہبشت ۽ ہڈنگ ناشوق مرو ۽؟“ فڈلر وندی تیس۔

”نے تون ہندا خس پیسہ مرو کہ نی تینے آجو کنتنگ کرو؟“

”اگہ مسکہ تو ای دا وخت آنا سوچ ۽ ہینگ کن داڑے تو لوک متوٹ۔“ غٹ مخار۔

”ولدا ہم نی بھلو پیسہ اس مچ کرو؟“ کاٹو ولدا سوچ کرے۔

”نی منپیسہ، ہر؟“ فڈلر خار اٹ برسا پارے۔ ”ای گدرینگلوک آہفتہ غاتیان زیات پیسہ مچ کرینٹ، ولے داخس ہم آخا کہ بروک آہفتہ داڑے مفر۔“

”انت کہ نامشا، ولے ہر اتم داخس پیسہ مچ کنتنگ کر لیس، تو گرا امر کیسہ؟“

”ای تہو آنا بال کرسا جہاندم ۽ سر مروہ۔ بنگنٹ کہ بھاز آجہاندمی نیکر آک پرنگی تیان ہم زیات جوان زند گدریفنگ اٹی ۽۔ وکنے دا ہیبت آن خوشی مس۔ مچٹ سوچ کہ ای اسہ امیر ملاٹو سے ناہسائے مروٹ۔ واوڑا انبار

ہیبت کیو ورتیشمی ۽ پچ مینو۔ دخت رسیدگا تو سرمنڈل خلیو، دیوان تیٹی بشخ ہلیو، پھل خلیو۔ وپین پین۔“

ٹاکوک شیف تمار تو تاتہ سو کے سوچ کرے ”دا کہ پرنگلیک پارہ کہ ملاٹو وایلو دو چینہ سے تا ہشاری ناسوب
اوقتا دترائی تہینہ انگا بندغ آتا دتر اوری ۽۔ نم غٹ دابراوٹ انت پارے؟“

”اودا تو راست ۽، کہ پرنگلیک تینا دتر ۽ داپارا اپاراٹ بھازا اورسوار کرینو۔“ بیل پارے۔

”با ۽ تینا تو! وانی کنا لمہ ناٹو ہونا کنڈ آ اشارہ کنگن اُس“ فڈلر ملنڈی وٹراٹ خار نشان ترسا پارے۔ داہنگ
تون کاٹو محسا بدحال مس وکری آن تمنگ آنس کہ بیولہ اونا کاٹم اٹ چچی دوانا شامات اس سٹا۔

”بس، داسہ مچٹ سنجیدہ مبو۔“ فڈلر ہیبت ۽ برجاتخا۔ ”تاتہ سو کے ہرا سوچ ۽ چست کرینے اونا ورندی ۽

مننگ خواوہ۔ اگہ نم کنا کنڈ آہر سا فیصلہ کیرے، تو گڑا نغے منوئی تمنک کہ مچٹ مون انگا ک زیات ہشار مریرہ۔

ولے اے بورو پنجن بینیکر ہم تو اے، ہرا دے پرنگلیک ہم حساب کتاب ناجن اس تکرہ۔ ہرا توبے و استار

تسکان نا حساب ۽ خلیک، ولے ولدا ہم نغے آنبار انگا دخنس گنج انگا نیگر آتے امر گوجالنگ کیوہ۔“

بیل پارے ”ای خواجہ ۽ نیو اورلیزنا اسہ نیگر ڈاکٹر جہم۔ ڈرہم نا ہیبت ۽ کنگن آخنٹ، ہرا پرنگی ڈاکٹر اودے

تعلیم تسو سس، او پاریکہ کہ او استاد آن زیات چاہک، وادہم پور و مون۔“

”نغے اسہ پین ہیبت اس پاو۔“ فڈلر پارے ”دا پرنس ہال اٹی، ہراڑے نیگر مینس فرقہ نا بنا مسو سس۔ ای ہمو

مبلغ آتا نوٹو تے خننٹ، ہرا فلک نیگر گرجا تابداد ۽ تخاسر۔ او فتیان کیشتریک ہنداخنس مون ۽، کہ اگہ اوقتا خنک

ملوک مفس تونی اوقتا مون ۽ ہم خنپیس۔ وائے فلس ویٹلی ہرانا شاعری کل پرنگی تے دوست ۽، یا اے گسٹاوس واسا

ہرا کتاب نوشتہ کیک۔“ فڈلر کنتنا نا کنڈ آہر ا ”او ہرٹوم آک نلا افریقی نیگر نسر، ہرافتا دتر اٹ پرنگی تا دتر اسہ پڑی

اس ہم آلوک، وای تو پاوہ اوفک چچ گہس غبی آلوہ۔“ ولدا محسا فڈلر پارے ”ولے ولدا ہم بدھ وکنٹ ملی ۽ نیگر ہم

ارے، دن کہ کاٹو ۽۔۔۔“ داپانگ تون اوبش مس وددیگا، اتنے کہ کاٹو اونا رنداٹ تما سس۔ ”سل پاوہ نے، نا

کاٹم ۽ پرغٹوٹ تو پاس۔“ کاٹو کوکاراٹ پارے۔

کل است انا کام آخار و بس کریر تو کنتنا پارے ”خنس کہ است نما خواہک مجبو۔ پرنگی تے کن کل نیگر آک

اسٹ ۽۔ دتر نامون ۽ ٹک اسے نامطلب ہم نیگر ۽، اسل کہ نما رنگ او فتیان ہم زیات تہینہ مرے۔ دا ہیبت ۽

خنس کہ ای پہہ مرپوہ، نم پہہ مفسیرے۔“

کم وود اسہ تو اسے آن پدانا ہیبت ۽، کہ فڈلر تینا دورہ خان پدی بس وحوال ایس کہ ہمو جاگہ ہرانگ کہ او

ہناس، او جاگہ نا پرنگی تے ہم بھاز خوشی کنگن آخننے۔ دا ہیبت ۽ ہنگ تون کل موجا مسر۔ اسہ فرانسسی

راہشون اس کہ پن تے نیپولین ء، سور دریاب آن اپیار آن بھاز بھلوفوج اس راہی کرسا و بے کچ بھلو جنگ و کشت و خون اس کنگ آن پد حبشی تیان و اوفتے آجوتی تروک آجنزل ٹاؤ سینٹ آن ہیٹی ء پدی پلانے۔ ولدا سرسہب فرانسسی جنزل ٹاؤ سینٹ ء مہمانی ناسلہ خلک، ہرادے اور دینک آن امنا کرے۔ مہمانی نا وخت آ بیراک اودے تفسیر و فرانس آہنوک آغوٹ اسے ٹی بیٹر۔ فرانس اٹی دازمزیر تھیٹی تفوک نیپولین نامون آپیش کنگا، ہرادا سازش نا بھلاؤس۔

داڑے کننا دا حبشی جنزل ٹاؤ سینٹ نا کل آن بھلا پرتارنس، ہندا سوب آن اودا حوال آن بھاز ڈکھیا مس، اوفڈلرنا کیبن اٹی موخجا تولوک نسلہ۔ ایلو فک کل اسٹ اسٹ آہناسر۔

”کنے ٹاؤ سینٹ نا بابت ناجوزہ غاتا کساس ارے، وای خواپرہ ہم کہ نی دا ہیبت ء کاٹم آن گدریف۔ ولے کن تون اسے پین حوال اس ہم ارے، ہرادے ای پین ڈکنگ کپرہ۔“

کننا موخجا غاخن تے بڑا کرے ہر اودا خنگ آن پد کہ فڈلر خوشی آن گل و بال ء، اودے خار بس۔ پین امر ء جوان ء حوال اس مننگ کیک، ہرا عظیم انگا حبشی راہشون نا ذیلی نا ڈکھیا ئی ء کم کنگ کے؟

”ای سرسہب مسٹ“ فڈلر گل و بال نس۔ ”ٹو اس مسٹ ہرا تم کاٹو کنے آن سوچ کریس کہ ای انخس پیسہ مچ کریٹ، تو ای چپ کریٹ۔ اتنے کہ اتم کنتون منہ ڈالرا اس مچٹ نسر۔ ہرافتے ای داسہ نادورہ غان پورو کریٹ۔ داسر سہی کن کنے پرنگی تادر مہبشت کن نہہ سد وارفڈل خلوتی تما۔ ولدا ہم کنے اومیت آلو کہ ای داخس پیسہ مچ کنگ کروٹ۔ ہندا سوب آن ای اونا ہیبت ء کس اسے تون ہم کتویسٹ۔ نے تون ہم، تانکہ پیسہ غاک پورو متوس۔ اوافریقئی! خواجہ بھاز وخت مسٹ کنے پاریس کہ اوہفت سد ڈالرا نابدل اٹ کنے آجو کیک۔ وای داسہ مچ کریٹ تا۔“

کننا ہبکہ مس و بادوی آن ہنا۔

”دانگ ہر“ فڈلر تینا بالشت ء آرا وڈغار آچی کرے تے۔ اسہ اسہ ڈالرا سد آتا کچ اٹ نوٹ اونا نت تا مون آتالان مسر۔ ”ودافتے ہم ہر“ او پلنگ نا کیرغ آن اسہ گونی اس چکا کشا، وڈغار آشولا۔ وسد آچندی وڑانا سکہ غاک شلنگہ کرسا نوٹ آتیا تالان مسر۔

”امر، اوافریقئی“ داسہ باء خٹ کریٹس ہرسا کاسہ یا بادوی ہم کیسہ؟“

”داسہ ای انت پاؤ؟“ کننا پارے۔

”مبارکبادی نا بارواٹ انت پاسہ؟“

”کنے باور بھنگ ۽ کہ داراست ۽۔“

”راست ۽ ایللم! راست ۽۔ ای ہزار وار حساب کربینٹ ہرانٹ تا۔ بلکن مچٹ اس گیشتر ہم اریر۔ ہرافتیان
چچ اکن ڈوڈانا پیٹیس ہلیوہ۔“

کنتا ائل بادوی آن ہناس۔ فڈلر تو جانی آجو مننگ ناخرک آس۔ داتغ اس آلو۔ اودے مخنگ
ہلنگ نس، و ہوغنگ ہم۔ مخنگ سگت کن و ہوغنگ تین کن۔

فڈلر شیف مرسا پیسہ غاتے مچ کننگ اٹ لگا ”وہرس پگہ سہب اسکان نی کس اسے تون دابابت ہیئت
کپیس۔ سہی ۽؟ تا تکہ ای خواجہ ۽ ہنیر پاپر، کہ اونا زر آتیٹی ہفت سدڈالرنا ودکی منے۔ نے ہم کنا ہنگ آن
خواجہ غانبار خوشی مرو؟“

”نے کن تو ای بھاز خوش اٹ، و لے تین کن آغا۔“ کنتا پارے۔

”اگہ نی کنے تینا ڈرڈانا درک خلفنگ خواسہ تو ای نے ہم آجو کرفوہ۔ و لے نے مچٹ اس سلوئی تنک۔
کنے سی و سے سال فڈلر خلنگ آن پد آجوتی رسیگانے۔“

کنتا بلش مس و تینا کیبن اٹی بس تو فڈلر آن جتانی ناچرت آن اومو خجائس۔ بیل انا خیال کہ اوٹا و سینٹ کن
موخجاء، ہندا سوب آن اودے تینا موخجائی ناسفائی ٹی چچ پانگ نا گرج متو۔

پگہ غا ہر تم او بلی تے بے کننگ آن پد فڈلر نا کیبن اٹی ہنا تو اوڑے کس آلو۔ گڑا او بیل آن فڈلر نا بارواٹ
سوج کننگ کن ہنا۔

”او تو اسہ گھنٹہ اس مسست ہننا۔ سما ف انتے، او ہندن فریشان نس کس پائے دت اس خنے۔ ہیئت
انت نس؟ و اودے خواجہ تون دن ۽ انت کاریم اس نس، چچ سما ف؟“

”او خواجہ تون ملنگ آن پدی بنگ آنت پارے؟“

”چچ پاتو۔ او تو کنار ہی آن ہندن گدریگا، کس پائے کنے خنتو۔“

کنتا اسہ ہیئت اس ہم کتو، و درگہ غان پیشن ہنا۔ ”داسہ نی ہرانگ ہنگ اُس؟“ بیل ہموکان کوک کرے
و ورندی بتو تین تون مرٹا۔ ”سہی ۽، پاپہ۔ ای ہم نازیفہ اٹ۔“ و لے کنتا خن تیان اودیم مسواس۔

ہراسٹ آن ارفنگ و ہر جاگہ غا کوک کننگ و دانگ اینگ چکاسنگ آن پد کننا باڑا انا کنڈ آہنا۔ بھاز
مونی بنگ آن پد اومو خجاکر ار ۽ شمیر اس ”اے آقا“ ناتوار اس بنگ۔ اودا شمیر ۽ کیمپ میٹنگ اٹی حبشی تے

کن خلکو سس۔ پرخ دانس کہ ہمو وخت داشیر فڈلر آخلنگا سس۔ فڈلر نا دھن آک تو مدام شوخ و چچلی وڈ

انا مسرہ۔ داتو ہندن ۽ دھن اس نس، کس پائے فڈلر ہو غنگ ۽۔

کننتا ترند ترند ہنا، اسہ شاہ بلوط نادرخت اسے نارہی آسر مس۔ ہرا تالان مرسانیمہ ڈور ۽ سیخا کر یس۔
 پین خڑک بنگ آن پد اورخت نا پداٹ فڈلر نالترتے خنا۔ ہنداڑتون موسیقی سلیس۔ کننتا ہم ہراڑے نس،
 ہموڑے باڑس۔ اودے لگا کہ کس پائے او بے موکل آن نیام تمانے۔ اوسلیس ہرا کہ مننگ کیک فڈلر ولدا گڑا
 پائے ولے شادانا ہیٹل تا ژونگ ژونگ وڈورانا دیرانا توار آن بیدس اوانا خف تیا چچ اس تمتو۔ اخیر اوزرس
 خلیس اٹ درخت آن پیری کرسا فڈلر نامون آبس سلیس۔ اسہ وار اس ہڈنگ تون اودے سما تما کہ انت منے۔
 اوانا سنگت نامون آخوشی ناچ درک الوکہ۔ وخن تاروشنائی تہار مسوس۔

”نے تینا بالشت ۽ پرکننگ کن گڑا اس گرج مرو ۽؟“ فڈلر پنوک ۽ توار اسید کننتا غان سوج کرے۔
 خڑینک آک اوانا کلک آتیار یڑ کریر۔ ہرافتے او ہنداخس ترند آن پاک کرے کس پائے تیزاب مریر۔ ولدا او
 ترند ترند پارے ”ای خواجہ ۽ پاریٹ کہ ای آجوتی نا نہاد ۽ پورو کرینٹ۔ اسہ پیسہ اس ہم کم اف۔ او اسہ منٹ اس
 اسکان، ہوں ہوں، او او کرسا ہنا۔ ولدا کنے پارے کہ اگہ نی آجو مننگ خواسہ تو ہفت سد ڈالر بیجانہ مننگ
 کیک، انتے کہ پوریائی حالت آتے مون آتخسا نہاد اس پک کننگ مریک۔ انتے کہ پٹی بنگ ناسوب آن
 مے تا نہاد آک آسمان ۽ سرمسو۔ او پارے کہ داخس کٹیا کروک فڈلر نا بدل اٹ او پانزدہ سد ڈالر آن کم ہلنگ
 کپک۔ واداگہ نے پین کس اسے آہا کے تو بیست و پنج سد ڈالر بھاز جوانی اٹ رسینگ کیرہ۔ اونا پاننگ نس کہ
 اوداڑا ارمانی ۽، ولے بایدے ای پہہ مر یو کہ واپار تو واپار مریک۔ وکنا زرکاری نا جوان ۽ بدل اس ہلنگ کناروا
 انکا حق ۽۔“ داسہ فڈلر خسکسا ہونگا کہ۔ ”او پارے کہ بیرہ آجو مننگ آن چچ اس مفک۔ اصل اہمیت تو کسب انا
 ۽۔ او پارے کہ اگہ ای آجوتی آن شیف بفرہ تو او کنا سر سہمی کن دعا کیک۔ ولدا او کنے خواری ۽ برجہ تخنگ نا
 پارے۔ ودا ہم کہ ہر اتم ای پیشن کا تو توبیل ۽ پاو کہ او خواجہ کن کافی دے۔“

فڈلر چپ کرے۔ کننتا بت آنبار سلوک نسکہ۔

”کچک نائل“ فڈلر انا گت گٹ انا پڑ آ کوک کرے وڈو ۽ پیری تس فڈل ۽ ڈوراٹ خسا۔

کننتا ددینگسا فڈل ۽ ہلنگ کن ڈوراٹ ڈرنگا، ولے اودے مرن آن کساس مس کہ فڈل پناسس۔

ہشتاد میکون بشخ

دا واقعہ خان جوان منہ تو پدا سہ دے کنتنا نن نیمہ غا خواجہ تون او ار ارا غا پدی بس تو بیل خر تو مچٹ کرے، ولے چرت اٹ زیات ہنا، انتے کہ ہر تو م آک او نا کروک آ ار غ کتبخ آتیاں کنتوس۔ مچ آڈ بہہ اٹ اسہ عجب ء اُل اس تالان مسولس۔ ہر تو م آ نرینہ غاک ساف اتون پیش تمارہ، ون نیمہ غا پدی بسرہ۔ انتے کہ کاؤٹی نا ڈاکر نا وڑ اٹ خواجہ دا دین ء تالان مننگ آن توننگ کن تینے آن جوان متا ماری کنتگ نس۔

کنتنا دم درینگ آن بے حال تینا جلونٹ کڑسی آ تموک خورک اگاخن میٹ خاطر آہر اکہ۔ اودے بیل انا پیشانی آن بک ہلنگ ولترتے کشنگ نا ہم درک لگنو۔ کم وود نیم گھنٹہ سے آن پدا اودے درک لگا کہ اینو کزی او نا خمب اٹی تولنگ کن بتنے، ہرا وڑ کہ او ہرڈے کریک، و کنتنا نا بنگ تون او تینا جوڑ کروک آد تک یادے درست نا حوال ء بھنگ کن او نا خمب اٹی بسکے توسکے۔

”کزی ہرا دے؟“ اخیر اوسوج کرے۔

”گھنٹہ اس مریک کہ اودے خاچھینٹ۔“ بیل پارے۔

”طب تے تو جوان ء؟ نا جوڑ تواف؟“ اوراست مس توس پارے۔

”آخا، بس گوازی تیان زرس دم درینگا کس۔ اینوس این بسولس۔“

کنتنا ہندا خس دم درینگو ک نس کہ اودے مس این ناپن آن ہم خار بتو۔ بیل ہم سرحال ء بدلیفسا پارے۔ ”روس بی، ہرامس این ء ارا غا دننگ کن بسولس۔ کئے پارے کہ او فڈلر ء خواجہ جان نا ہندا آفریڈریکس برگ اٹی فڈل خلنگ آخننے۔ او پاریکہ کہ او تو فڈلنگ نا دھن ء ہم درست کتو۔ او مہالوٹکا کہ پین دھن اس خلنگ ء۔ ای اودے پاریٹ کہ آجوتی نا اومیت نا چٹنگ آن پدا سہ فڈلر مسٹ آنا رسلتنے۔“

”ہندن لگک کس پائے او است خواہی تے ہم الا نے۔“ کنتنا پارے۔

”جائی پاسہ، ہندن لگک۔ او ہر وخت تینا چند اتون اختہ ء۔ داسہ تو او کس اسے تون سلام دعا ہم کپک۔“

بیدس کزی آن، ہرا کہ اوڑکن ارغ دیک، و ارغ چٹفنگ اسکان اوناری آتولک۔ بس اوہواسٹ انگا بندرغ
 ۽ ہراڑتون اوناتعلقداری اس سلیسنے۔ داسہ تو اونے تون ہم دخت گدریفک۔“
 ”او، ایکان دا ایل انا دین تالان منے۔“ کنتا دم درینگوک وڑاٹ پارے۔ ”دم درینگ آن تو کنے ٹی داخس
 ہم وس اف کہ ای کاومینٹ اوڑتون مِلو۔“

”کنے ہم ہندن لگک، ولے داسہ نی نن نیمہ اسکان داڑے تولپے۔ بش مہ وہن خاچ۔“
 ”کنے مچٹ اس تنیا لے، کنے چچ منے۔“

”جی نہ، اسل نہ۔“ بیل فیصلہ نی وڑاٹ پارے۔ واونادوٹی ہلک، اودے خاچوک ہند آدرے۔ کنتا ہم
 زورشا تو۔ وپلنگ ناکنج اسے آتوس۔ بیل اوناترتے کشا، پچ بدل کرنے وکنتا آڑسندہ اس کشسا بوپ آلیٹا۔
 ”مسن مر، مچٹ مخ ۽ ناموشکو۔“

”کنتا اوناہیبت ۽ ہلک، و بیل تنیا ڈڈ انگا ہورٹیٹی اونامخ ۽ جوان موشکا۔“
 کنتا بوز ۽ تنیا پین وڑ کرے۔

”انت مس، بھازترند آن تو موشکپنگ اٹ تے۔“
 ”آخا، سہی ۽۔“

”داڑے ہم خل کیک۔“ اوخ انا شیفکو لبش ۽ موشکسا سوج کرے۔“
 ”اف۔“

”کنے لگک دا جوان ۽ نشان اس اف۔“ او موشکنگ ۽ الا وڈو ۽ اوڑا خوشکا۔

”ای بیرہ دم درینگانٹ۔ و تغ ۽ تنیا پور وکننگ خواوہ۔“
 ”سہی ۽۔“ اوڈیوا ۽ کسے و مینٹ ہم خاچا۔

ولے پگہ غاسہب اتون ہراتم اوخواجہ ۽ نہاری مننگ کن ہنا تو اوخواجہ ۽ پارے کہ کنتا لپ آن بش
 مننگ نا وڑاٹ اف۔

”مننگ کیک کہ اٹ کرینے تے۔“ خواجہ تنیا بے جاراتی ۽ ڈکنگ ناگیگ کرسا پارے ”نے تو سماء کہ
 انت کروئی ۽۔ اٹ انا دین تالان منے، گڑا ای اسہ پین کوچوان اسے کن وڑاٹ کیوہ۔“

”جی خواجہ“ اوساہت اس چپ کرے ولدا پارے ”نے ڈغارٹیٹی کاریم کروک ہومارنوح“ آگہ اعتراض
 مف، تو او داسہ جوان بالاد ہرفینے، خچرتے جوانی اٹ سنہانگ کیک۔ او جوانی اٹ ناہلی تے ہم توننگ کروہ۔“

”وئی تے اُخس؟“

”خواجہ۔ نوح کنا کزی آن اِرا سال بھلن ۽۔ ہندا سوب آن (اودھورتیا حساب کنتگ کن سلیس) سینزودہ چانڑدہ سال ناس تو مرو ۽، امی تو پاوہ۔“

”بھاز چنک ۽۔“ خواجہ پارے ”نی ہن فڈلر ۽ ہنگ اتہ۔ اواينو پگہ نئے باغ ائی گراس کیک، وئے تینا فڈل تون۔ اودے پاکہ پئی تے سنج کے ودرگہ غاتے۔“

بیل فڈلر ناکیب ناکنڈ آہنگ ناوخت آ است اٹ پارے کہ گرافڈلر دا حوال آہرڈے آنبار تینے بے چرت کیک یا فریشان مریک۔ ولے اونا ردعمل ائی ہر توم آہیت آک نسر۔ اودے داہیت اٹ چچ ۽ است خواہی اس آلو کہ اودے خواجہ نا بگھی ۽ چلیفونی ۽۔ آن، ہر اتم او کنتنا نا نا جوڑی نا بنگ تو ہندا نخس فریشان مس کہ خواجہ ناکنڈ آ ہنگ آن مُست کنتنا نا حوال ۽ ہلنگ کن مون کرے۔

ہموزدے آن فڈلر اسل بدل مس۔ اونا موخجائی ٹی تودن تو چچ ۽ کنتی اس بتو۔ ولے اوزیات حساس، ہمدرد، و بے دم درینگوک اس جوڑ مس۔ اودے ون خواجہ ۽ چچ آ کاؤنٹی ٹی پیری تسک۔ ولدا اُرا غا پدی ہنگ آ کنتنا نا بابت بیل اتون مک کریک، وایلو مے تارکھ و سنبھال ۽ کریکہ کہ ہرافک اِل انا پلو یوٹ اٹ بسومر۔

منہ وخت اٹ ڈیہہ وایب کیب انا علاقہ غاتے ٹی بے کچ بندغ نا جوڑ مسر۔ دا ہدا سکان کہ خواجہ بیل ۽ ہم تینا مکا کر جوڑ کرے۔ ہر اتم خواجہ پرنگی تادرمان کن ہنا کہ تونوچ خچر گاڈ و آ بیل ۽ حبشی تارکھ و سنبھال کن دانگ اینگ دریکہ۔ ”خواجہ نا تینا داروک ۽، کنا تینا۔“ بیل فڈلر ۽ پارے۔ اونا جوڑ تے خواجہ نادارو تے کسنگ آن پد بارن آ بے بوچ آتیاں جوڑ کروک پکی تے پاری مون نارخت نا چچ انا لار تروک دیر تیبٹی نا جوڑ تے تسک۔ و باور کر فیکہ کہ دا پرنگی تاداروتیاں بھاز گچین و روت زہمینگ۔ ولے اوا یٹھ مانڈی و تاتی سوکے ۽ پارے کہ اصل شفا دوائی ٹی اف۔ اصل اٹ اونا جوڑ نارہی آ تو لک ہراٹان او جوڑ مریک۔ ”ہرا خواری اونا کنڈ آن بندغ آ بریک، اودے مہم ہمو کنتگ کیک۔“ بیل پارے۔ ولدا ہم خواجہ تون اوار اور اونا منہ نا جوڑ ہم بچنگ کتوس۔

ایلو کنڈ آ خواجہ و بیل انا غٹ کوشت آتیاں پد ہم کنتنا نا طب خراب مرسا ہنا۔ بیل انا دعاک پین مرغن مرسا ہنا۔ کنتنا تینا سدھ ائی ہم متوک۔ بیل ہندا نخس دم درینگا کہ کہ خاچنگ ہم کتوک۔ کنتنا لیپ آ تا ڈیمبری نا کیرغ آن اِل ائی لڑا کہ، پیسکا کہ، پالو بدل کریک، نیم تسینگوگ و ژاٹ داڑ داڑ کریک۔ و خید اٹ اسٹ مسک۔ بیل اونا نارہی آ تو لوک مسک۔ او کنتنا نا باسن انگا ڈو تے دوٹی کریکہ است اٹ پاریکہ کہ سماف اودے وار رسینگ کہ آخا کہ او کنتنا ۽ پانگ کے کہ اوڑ تون اوار تینگوک آ سال آ تیبٹی او کنتنا نا کڑدار و شخصیت ۽ اُخس

بڑز کو کہوہلی و گچین خنانے۔ او کنتنا غانبار ۽ چچ خنتو یس۔ ودا کہ اودے کنتنا بھاز دوست ۽۔

ایلو وار مس این خواجہ تون میلنگ کن بس تو کنتنا ناتسینگ انگ نامسٹمیکو دے نسکہ۔ کزی تینا لمہ، ایڑھ مانڈی و تاتی سو کے تون اوار کیمین اٹی نسکہ۔ وغٹ ہو غسا دعا کریرہ۔ مس این ہم خرو یکنی آخن تتون بھلا اراغا پدی ہنا دم درینگوک خواجہ والر آن انجیل اس خواہس، تا کہ کزی نا باوہ کن اوڑان گڑاس خواننگ کے۔ ولے اودے پک جاگہ ناسما آلو، ہر ادے دا وخت آخوانوئی نس۔ تینا برازادہ ناسخت آن خواجہ غلغلو مس۔ اودیوان آن بش مس و کتاب آتا الماری ناکلف ۽ ملا و بھلو انجیل اس کشا۔ زرس سوچنگ آن پدا و انجیل ۽ ملا واسہ پنے اس ملسا ہوراٹ خاص ۽ بشخ اسے ناکنڈ آ اشارہ کرے، ہر ادے این خواننگ خواہسکہ۔

این انا خواننگ نا حوال نا تالان مننگ تون غٹ میک کنتنا و بیل انا کیمین نا پیشن آچ مسر۔ و این خواننگ ۽ شروع کرے۔

خواننگ آن پد مس این زرس سلیس، پیشانی ۽ تر شاغا و پنے ۽ ہرا، ولدا خواننگ ۽ شروع کرے۔
مچٹ خواننگ آن پد ولدا سلیس، و آڑ سندہ اس کشا۔ و کاطم ۽ ہر فے ولے باوری و ژاٹ ہر وک مون تے ہرا۔

ایڑھ مانڈی ۽ او بھاز دوست بس و او پارے ”خدا یا! دا چنا ۽ ہریو۔ اخص بھلن منے۔ و اخص جوان خوانک۔“

سفت آتا ز مہیراٹ نوح انا لمہ ادا پارے ”ہریو، ہندن لگگ درونا ہیت اسے، ہر اتم دا چڈی ننتی دانگ اینگ گوہی کریکہ۔ اخص سال ناس منے دا؟“

”چاڑدہ سال ناس منے۔“ بیل ہندن گمری و ژاٹ پارے کس پائے اونا جندا ناسٹر مرے۔ ”کنا چنا! زرس پین خوانن کن۔“

سفت آتیاں خمیر ینگوک آمس این مچٹ پین خوانا۔

درمان و داروتیان مندے اٹی کنتنا نا حالیت مچٹ اس جوان مرسا ہنا۔ ہر اتم او تینا لُح آن مرونا باڑ فوک آنت و ایلو تاویت آتا دوچ ۽ چکا کشا، ہر افٹے بیل بدختی و نا جوڑی ۽ اینک کنتنگ کن اونا لُح اٹی شاغاسس، تو بیل پک چاہس کہ داسہ او جوان منے۔ و کزی ۽ ہوتوم درک لگا ہر اتم او کنتنا نا خف اٹی پارے کہ گدر ینگوک آنوک آ او ولوٹی اسہ بھاز زیبا ۽ خل اس پٹینے۔ تو کنتنا نامون آ بشخندہ اس تالان مس۔ و کنتنا ہر اتم اسہ دے سہب اتون تینا رہی آفڈل نادھن ۽ بنگ و در ہیو کرسا بش مس تو اودے درک لگا کہ فڈلر ہم اسل کناڈا او جوان ۽۔

”ہندن لگک کہ ای تغ اس خنٹ۔“ کنتاخن تے ملسا پارے۔

”آخا، داسہ پین آخا۔“ فڈلر پارے ”ای ناخواجہ، بگھی ٹی پیری تننگ آتیاں دم درینگانٹ۔ اونا باسن آخن تیاں کنا کوٹ پد آن تنگ مسنے۔ نیگر! وخت بسنے کہ نی بش مروتینا کاریم اٹ لگہ، یاد اکان ہن۔“

ہشاد ویکمیکو بشخ

پگہ غا کنتنا لیپ اٹ کوروک تولوک نسلکہ کہ اوکزی و مس این انا کین اٹی محسا و ہیت کرسا پترینگ نا توار ۽ بنگ۔ او ہڑتوم آک رہی انا کوٹھی ٹی میزانا داپار ایپار آن کڑسی تے چکار توسر۔ مس این ناسکول نا چھٹیک نسر۔

”کزی! نی سخ یات کریس؟“ مس این استاد جوڑ مرسا ترندی اٹ سوج کرے۔

”جی مس!“ کزی ادب اٹ ورندی تس۔

”سہی، بھاز جوان! آداسہ خوان داننت اسے؟“

زرس سلنگ آن پد، کنتنا سکوت اٹ خف تورے و اودے لگا کہ کزی ۽ سخ یات اف۔

”داڈی (D) ۽۔“ مس این پارے ”سہی، داننت ۽؟“

کزی بے سلنگ آن سرسہب وڑاٹ پارے ”داتو ہموگلر دانگا ۽، او“ (O)

ہڑتوم آمسنک خوشی آن مخار۔

”شاباس۔ نی است آن دنٹنس۔ جوان، داننت ۽؟“

”دا۔ ام م م“ آں سں“ ولدا کزی اسہ وار آپارے ”داجی (G) ۽۔“

”بھاز جوان۔“

ولدا زرس چچی آن پدمس این پارے ”داسہ دادے ہڑڈی۔ او۔ جی (D.O.G) انت مس دا؟“

کزی نا چچی پاریکہ کہ اودادے تپک۔ تبینٹ کنتنا ۽ ہم سما لوکہ۔

”ڈوگ“ مس این پارے ”ہنگس؟ داسہ گیرام کیپیس۔ ڈوگ۔ نی بایدے غٹ حرف آتے جوان یات

کر۔ ولدانن داننتیان پین لوز جوڑ کنتنگ ہیل کین۔“

مسن تاہننگ آن پد کنتنا ہموڑے لیٹا۔ وادے کزی نا ہیل کنتنگ نا بود آ گمر مس۔ ایلو کنتڈ آن اودے دا ہم

جوان لگتو کہ کہ او نامسٹر نالی طوبوب آتا ہیبت آتیاں پُر مرے۔ مننگ کیک ہندا سوب آن داسہ اودے افریقہ نا ہیبت آتیٹی زیات است خواہی متو کہ۔ دن تو داسہ بھاز ہرے مسوس، ولے مگہ جوان الو کہ او کزی ء عربی بولی ہیل تفنگ نا تینا فیصلہ ناول سرچاچ ء پلے؟ اودے تینا آخی آخار بس کہ اوس این آن سچ ہلنگ آ کزی نا است بڈی ء انٹے کرے؟ ایہن ہم، اگہ خواجہ والر ء داسا نما کہ کزی زبان اس خواننگ کیک۔ تو دا خواننگ نا چر جوئی نا چلنگ نا جوان ء ہیلہ اس مننگ کیک، بلکن مننگ کیک کہ ہر تو م آتا تعلقداری ہم چٹے۔ ولے کننا خلیسکہ کہ اگہ معاملہ ہندا اسکان متو تو؟ گڑا دا چر جوئی ہفتہ ٹی ارامسہ وارنا حساب اٹ چلینگسا ہنا۔ تاکہ مس این نا چھٹیک چٹوس۔ ہوتوم اسکان کننا ہم جوان مسوس، او فلر نا جان ء ہم کو چوانی آن چٹفسا تینا زمواری تے عینٹ دوئی کر یس۔

ولے مس این ناہنگ آن پد ہم، ہرن ہر اتم بیل کشیدہ پچ موعنگ اٹ اختہ مسکہ وکننا خاخری نارہی آ جلوٹ سیٹ آجولا کنسا گڈا کہ، کنا میزانا رہی آتولوک پنسل اٹ مس این انا تروک کتاب یا خواجہ نا خسوک آ اخبار تیان لوز نقل کر سا ہنا کہ۔ نیام نیام اٹ او بیل ء ہم اوار شاغا کہ۔ حالانکہ اودے تینا لمہ نا نوشت وخوان نابودانا ہم جوان کساس نس۔

”آئی، دا اے (A) ء“ کزی لمہ ء پہہ کر یکہ۔ ”ودا او (O) ء۔ بس گڑد ء چشخ اسے۔“

ولدا او کرار کرار آحرف آتیاں لوز آتا کنڈ آہنا۔ امر کہ مس این اودے خوانفیکہ۔ ”دا ڈوگ (DOG) ء، ودا کیٹ (CAT) ... ودا ... کزی (Kizzy) ... ودا نا پن بیل (Bell) جوان ء ہر؟ داسہ نی عینٹ نوشتہ کر۔“ و بیل ہندن کر یکہ کہ اودے نوشت اٹ بھاز مشکل پیش بنگ ء۔ اورزا کہ آردینک ہم کر یکہ، تاکہ کزی ء اصلاح نا وارر سیگے۔ نی اسل ہندن نوشتہ کر، امر کہ ای پاوہ، آئی! ولدا نے ہم کنے آنا ہر جوان نوشتہ کننگ بریک۔“ کزی پارے۔ او تینا لمہ ء خوانفنگ آ گھر کننگ نس۔

کبھی ہفتہ گدرینگ آن پداسہ زن اس ہر اتم کزی کبھی گھنٹہ مس این انا تروک آسچ آتے ہیل کر سا کر سا خاچا، تو بیل کننا نارہی آلیٹا، وکرار آپارے ”داسہ دا گوازی اس سلنتے، کزی داسہ کنے آن ہم زیات نوشت وخوان ہیل کرینے۔ خیر مرے، و خدا نے آتینا رحم ء کے۔“

اوکان پد ہم کبھی ٹو اسکان ہر تو م آمسنگ ہفتہ نا ایسری اسکان اسہ ایلوتون ملسا ہنارہ، ولے پد ریسہ آخا۔ منہ وخت آن پد کننا ء درک لگا کہ اوقتا خزکی ٹی کمتی بنگ اٹی ء۔ دائری ہندن کرار نس کہ دانا درک ہم لگنگ الو۔ مننگ کیک دانا سوب دانس کہ مس این، ہر کزی آن چارسال بھلن نس، ورنائی ٹی گام بھنگ نس۔

خیر اونا شانزدی ودی دے آن منہ دے سلیمیر۔ ودی دے ناودد آن مُسہ دے مُست مس این خار آن پُر
خواجه والرنا اراغا بس۔ اوہلی آبیڈس سنج آن تولوک بس۔ اوخڑ پینک اٹ ہوغسا پارے کہ اونا لہ ناکاٹم مُست آنبار
پورو ہفتہ سے آن خل کنگنٹ اٹی ۛ۔ وادود ۛ پد بنگنٹ خواہک۔ اوخن تے پر پیفسا، با ۛ چوٹ کرسا، وخواجه نا
آستونک ۛ چکسا اودے منت کریکہ کہ اونا پارٹی ۛ اوتینا اراٹی اڈ ایٹے۔ خواجه مس این ناہیت آن مننٹ
کتوک، گڑا اودا کرے۔ روس بی مچ آکا ونٹی ٹی کھی مسن تے جاگہ نا بدلی نا بابت معلومدار کرے۔ بیل وکزی
تیاری تیٹی جوان کملک کریر۔ گڈ کیو کاریم نا پور و مننگ آن پد، کزی، مس این ۛ تیار کرسا مہمان تیا اتنگ کن بھاز
مشکل اسیٹ وخت کشنگ کرے۔

اوکان پد بیل کنتا ۛ پارے کہ اولیکو گاڈ ونا بنگنٹ تون مس این تینا رویہ ۛ ہندن بدل کرے کس پائے اولکف
خلوک ایپرن مینوک کزی ۛ اسل درست ہم کپک۔ ہرا مہمان تانیم اٹ بھلاڑے ٹی شربت دوٹی پیری کریکہ۔
”بے وس گاڑ وپراد کرسا دلان اٹی کنے آہس۔“ ہون کزی کبینا ٹی بس ہم تو ہونگا کہ۔ بیل اودے پہہ کنگنٹ کن
وس کرے۔ ”ہر، کنا چنا! داسہ او بھلن منے، واونائچ پین کاریم تیٹی ہم اختہ مننگ ۛ۔ دُن ہم تواف کہ اونے
اسل گیرام کرینے، یا نا است ۛ پرغنگنٹ خواہک۔ دا وخت تو بریک نن کون آتے کن، ہرافک پرنگی ستون سگتی
کرسا بھلن مریرہ۔ نے تینا کسر ۛ ہر فوٹی ۛ، وادوے تینا کسراٹ ہونوی ۛ۔“

کنتا چپ تولوک ہمو وڑ تہہ آن خار اٹ خمین پوٹکن مننگ نس، دُن کہ اولیکو دے مس این ۛ کزی تون
گوازی کنگنٹ آخمین پوٹکن مسوس۔ دادوازدہ پرتیٹی اواخہ وار اللہ غان دا تعلقہ اری نا پرغنگنٹ کن دعا
کریس۔ داسہ ہرا تم اونا دعا قبول مسوس، تو اوتینا مسرٹ نا ڈکھیانی ۛ خنگنٹ آن پد ڈکھیانا خار اٹی نسکہ۔ ولے
دالہی ہم نسکہ۔ ”تخین اٹ دا آزموندہ غان کزی ہیل کیک۔ ودا وڑ تے مدام است آہم تخک۔ داکان بیڈس
اودے بیل انا موم آموخانی ۛ خنگنٹ آن اوامیت تقییس کہ مننگ کیک کہ چالاک وپریبی آمس این انا مہر
ہرا اونا است اٹی نسکہ، اوٹی کمتی بریک۔

مس این داسہ ہم خواجه والرنا اراغا ہن بر کریکہ، ولے مہالو آن کم۔ روس بی بیل ۛ پارے کہ او بھاز آورنا
خواجه غاتون اختہ مریک۔ اوہرا تم کہ بسکہ کزی تون ضرور ملا کہ۔ وتینا متکن ۛ جوڑہ اس ہم بیل ۛ تسکہ، کہ اوادوے
کزی کن جوڑ کے، ہرا کھیہی سال چنک مننگ آن پد ہم جونی وڑ اٹ مس این آن بھلن نسکہ۔ ولے داسہ کس
پائے بے پک ۛ قول اسے نارداٹ ہرٹوم آک مشکل اسیٹ نیم گھنٹہ اس ملنگ کریرہ۔ زرس پنداٹ پیری کرسا
ہیت کریرہ، ولد امس این ہنا کہ۔

کزی مدام سلیسکہ و اودے ہننگ آہر اکہ۔ ولد اسہ وار آپدی ہڑسیگا کہ و ترندی اٹ تینا کیمبن اٹی بسکہ و ن نارغ اسکان تینے نوشت و خوان اٹ اختہ کریکہ۔ کنتا ۽ داسکان ادنا نوشت و خوان نابود آن چچ ۽ خوشی اس متوکہ۔ ولے اودا خس مٹا کہ کہ دا خس بھلا سگتی نا چننگ آن پدا نا ہوش ۽ چپ کنتگ کن گراس تو ارے۔ تینٹ کزی ہم داسہ بھلنی نادنگ ۽ خرک کریس۔ ہرا کزی و اوڑکن (کنتا کن) ویل ودی کنتگ نا سوب مننگ کریکہ۔

بروک آسال یعنی 1803ء نا کرسمس آن دمستی پدرو ہونا تہوتون او ار برف ہم ہنگ بنا کرے۔ و بھاز زوت برف کل سڑک آتے بند کرے۔ برف ہندا خس زیات بٹے کہ بیرہ بھلا گاڈوک ہننگ کریہ۔ داسہ خواجہ بیرہ ہتوم پیش تما کہ ہر تم جائی ایبر جنسی اس مروسس۔ کنتا ہم اراٹی مسکہ و کالو تون مکک کریکہ۔ یا نوح و فڈلر تون ارا نا بجائی بشخ ۽ سفا کنتگ اٹ کما رسکہ۔ و پاٹ گڈا کہ مچ کریکہ تا کہ خاخری ٹی خاخر لگسا کا ہے۔

اوفا کل رابطہ غاک کشکنگوک نسر۔ دا ہدا اسکان کہ خواجہ کن گیزٹ ہننگ ہم سلیسو ۶ سس۔ ہندا سوب آن غٹ میک متکن آحوال آتے رومست کرسا ہنارہ۔ مے تا بابت بنائی گرتی تیان پد ہم پرنگی خواجہ غاک صدر جیفرسن آن بھاز خوش نسر۔ صدر مننگ آن پد جیفرسن فوج و بحریہ نا کچ اٹی کتی کریس۔ اسی وام تے کم کریس، و جندی جانیدا آتیا خراج آتے بشخا سس۔ خاص و ژاٹ اونا گڈیکو گام فڈلر نا پاننگ نارداٹ غٹ خواجہ غاتے اوفا عظمت ۽ منفیس۔

کنتا پارے کہ ”ہر تم برف ہنگ آن مست گڈیکو وار او کا و نٹی سیٹ آہنا، تو پرنگیک دا ہیبت آن بھاز خوش نسر کہ صدر جیفرسن لوزی آنا ٹیری ٹری، پنی ۽ بھاز بھلوڈ غا رس مسہ سینٹ فی ایکڑ نا حساب اٹ ہلکنے۔ ای دا سوب آن خوش مسٹ۔“ کنتا پارے ”کہ کنا حوال نارداٹ خواجہ نیولین ۽ داڈ غار ۽ داسوب آن دا خس اڑزان بہا کرے کہ او فرانس اٹی بھاز خوار مننگ ۽۔ ہندا سوب آن اودے بیٹی ٹی ٹاوسینٹ تون جنگ اٹی بھلوڑا سے آن بیدس پنجا ہزار فرانسسی فوجی نا ہم نساخان ہر فوئی تمانے۔“

اسہ دے پیشیم تون اوفاک ہندن ہیبت آمیٹ تینے با سفیرہ کہ برف انا طوفان اٹی اسہ حبشی ہلی سوار اس نا جوڑا سے نا حوال تون خواجہ غا بس۔ اسہ بد ۽ حوال اس اوڑتوں مے تے کن دا ہم نساک، ہرانا رداٹ بیٹی نا جنرل ٹاوسینٹ ہرا دے نیولین فرانس نا اسہ مڑ ۽ مشی ۽ جاگے سے ٹی بند کریس، بیج و بیگنی آن کسکنے۔

دا ہدا نگا حوال نا زہم کنتا غاکیمہی دے اسکان نس۔ مسہ دے آن پد ہر تم او موخجا غامون اتون کیمبن اٹی اسہ مگ اس سوپ انا کنتگ کن ہنا۔ او بوٹ آتے ٹپا برف آتے سفا کرے، و دستا غاتے کشا، تو او اولیکو کوٹھی ٹی

کزی ۽ تینا بوپ آتموک خنا۔ اونا مون آخلیس و لپڑرتی اس نس۔ ”دانا طب بھاز خراب ۽۔“ بیل تینا جر بوٹو آتیاں جوڑ کروک چاتے کزی نارہی آتخسا و کزی ۽ بش مننگ و کنگ کن پارسا کنتا ۽ پارے۔ کنتا ۽ درک لگا کہ اوٹان گڑاس ڈکنگ ۽۔ و لے زرس ہرے اسکان دابان و تہوبند، کچھ انگامش آن جوڑ کیمین اٹی تولنگ آن پداوے اسے گند اس لگا، اودے دا گند آن درک لگا کہ اونا مسڑ ورنائی ٹی گام تخانے۔

کم و و دسینزہ پرتیاں او کزی ۽ کم و و دہڑدے رنگ و پامداری نا کنڈ آگام کنگ آخناس۔ و چاہسکہ کہ اونا مسڑ ہم وخت اس تو نیٹری اس جوڑ مریک۔ و لے سماف انتے او دا عجب انگا گند انا ساہت اکن سنبرینگوک آلوکہ۔ و اوکان پد تینا مسڑ آہننگ نا گینگ کنگ کتو کہ، واگہ مسڑ ہم کاٹم پیشن مرو سس تو او ہم تینے باوہ غان ڈکا کہ۔

او (کنتا) است اٹ پاریکہ کہ اگہ او فک افریقہ ٹی مرو سرتو... و افریقہ داسہ گیرام مروک مستین ناہیت اس لگا کہ۔ تو داسہ بیل کزی ۽ ناسل انا خلکن تخنگ کن شیا، درخت ناسی خلنگ کن پاریکہ۔ و زیبائی ۽ ودفنگ کن رزان تا کیرغ نامونی تے مون، و لدست و تلف آتیا جوانی اٹ خلنگ نا وڑتے پاریکہ۔ و کزی داتم اسکان ہمو نرینہ غاتا چکار ۽ تینے آچکنگ اٹ سرسہب مسکہ، ہرافک جوان پہہ، شین والو، تولوک ۽ زیمیفہ پڑہ۔ کنتا ۽ تینا مسڑ نا پین نرینہ سے نازیمیفہ مننگ نا چکار ہم عجب لگا۔ و لے ولدا ہم او تینے پہہ کرے کہ اخر برام تو مرئی ۽۔ افریقہ ٹی مسڑ نا باوہ مننگ نا وڑا اٹ او دادے تیبٹی برام نا خواہندار آتا جندی جوانی و خواہوتی بون حشت نا جانچ اٹ اختہ مسکہ۔ و او دا ہم فیصلہ کریکہ کہ جوان انگا اومیند ار آن برامی نانت نہاد ہلنگے؟

و لے زرہ سے آن پد، فڈلر کاٹو و نوح اتون او اور برف آتے اینک کنگ نا وخت آ او تینے آخ اس گوندا کہ او داسہ ہم افریقی دودر بیہ و رواج آتا بابت سجنفک۔ او فتنیا نئے داڑے عمل مننگ کیک، و نئے کس اس او فتنے داڑے شرف ایٹک۔ چچی کل کنتا غاملنڈ کیرہ۔ دا ہدا اسکان کہ کل حبشیک ہم۔ ولدا اونا مون اٹ کزی کن جوان ۽ اومیند ار اس، یعنی سی، سی و پنچ پرانا وئی انا بندغ اس ہم آلوکہ۔ و لے او ولدا ہم ہندا بابت سجنفنگ نس۔ او کوشت کریکہ کہ تینے طوبوب آتا ڈہیہ انا رواج آتا رداٹ سجنفنگ آبیوس کنگ کے۔ ہراڑے مستک جاڑو آن چپسا تینے برامی پارفرہ۔

و مدستی اونا است آنوح بس۔ کنتا ۽ اولیکو دے آن او وڑا کہ۔ کزی آن ارا سال بھلن، یعنی پانزدہ سال ناس مننگ آن پد ہم بالاداٹ بھلن وکانڈا مننگ آن بیدس او بھاز پہہ، سنجیدہ، و زموار ۽ ورناس نسکہ۔ او دا بابت آخس کہ سجنفیکہ، بیدس اسہ کمتی سے نا پین چچ اس غنتو کہ اٹ تے، او کمتی دانس کہ نوح وخت اس ہم کزی ٹی

چنکو است خواہی اس ہم نشان تتویس۔ ایلو کنڈ آ کزی نا وٹک ہم ہندن نسر کہ کس پائے نوح اسل داڑے ساڑی اف۔ کننتا سحفسا ہنا کہ انت سوب ۽ کہ سگتی تو اسہ کنڈ آ او فک اسہ ایلوٹی است خواہی ہم نشان تفسہ۔ حالانکہ نوح اسل اونا ورنائی ناڈیک ۽ تسکہ۔ ودا بابت او سفت اگہ آخا تو کزی ناچکار تو کڑا کہ۔ او سحفسا ہنا کہ انت وٹ اس مرے کہ او فک مون پہ مون مریر؟ ولے اونا چچی مننگ کریکہ۔ ولدا ہڑدے آنبار او عقلی ۽ فیصلہ اس کرے، یعنی تینا کاریم اٹ اختہ مس۔ ایہن او اللہ غان تنیائی اٹ خواہنگ و پین کسر اس کشنگ کن کمک ہلنگ نا فیصلہ تو پک کریس۔

ہشاد و دو میکو بشخ

”مسٹر نے پاوہ! خف تو، ای دا ہیبت ۽ داکان پدای نے اسل لاڈ کرسا نوح انا کنڈ آہنگ آخنپر۔ ای شت اٹ سل انا چوٹ جوڑ کیوہ۔“ کنتا اراغان زرس خڑک آسر مننگ تون ہندا ہیبت آتے بنگ تو سلیس۔ بیل انا تو اور ولدا بس۔ ”داسکان نے شانزده سال ہم منتے۔ اگہ ناہندا وڑک مسر تو نا ابا انت پارو ۽؟“

کنتا ہموکان ترندی اٹ پدی ہڑسیگا، و ہڑدے آنبار کوچہ نا تنیائی نا کنڈ آراہی مس۔ تاکہ انت اس کہ اونا خف آتھانے، اونا بابت سچنگ کے۔ ”لاڈ کرسا، نوح انا کنڈ آ؟“ یخین اٹ بیل تینٹ دا وڑ خنپر و ۽، کس اسے آن بنو ۽۔ یخین اٹ دا تاتی سوکے یا ایڑھ مانڈی نا ہیبت آک مرور۔ او دا خرناٹ آبلہ غاتے جوان چاہسکے۔ دا فتیان اسٹ اس یا ہڑتوم آک اناگت اسپن کودکی ۽ وڑ اس خنور۔ و اودے بھار و دفسا کسہ اس گڑور۔ اونا خف تیا ہرا ہیبت تماس اس اوانت اس نس؟ بیل مننگ کیک اودے ہتوم اسکان پاپ، تاکہ کزی ولدا ہندا وڑ کپ۔ ولدا بیل اودے توننگ کن کنتا ۽ ہم نیام اٹ اتنگ کیک۔ مڑوئی او بیل آن دا بابت سچ اس سوج کنتگ نا وڑ اٹ آلوکہ۔ انتے کہ دانیڑی تاہندن باپاڑی اسے، پین سچ اس اف۔

ولے اگہ دا کل معاملہ غاک جانی مسر گڑا؟ اگہ کزی مہالو آن نوح اتون درستی راستی مس تو؟ اگہ دا جانی نس تو گڑا نوح موئی ہرا ہدا اسکان ہنگ کیک؟ او اسپن تو بھار شرفمند و کڑ دار نا جوان ۽ بندغ اس خننگ، ولے سچ پاننگ ہم تو مفک۔

کنتا ۽ سچ سچنگ آلو۔ بیل انا پاننگ نارداٹ داسکان تو کزی بیرہ پانزده سال ناس نس۔ و طوبوب آتار و اج نارداٹ داسکان او برام ناوئی ۽ سرمتوسس۔ و راست تو داسک کہ دا بابت او افریقی وڑ اٹ سچنگ ہم خوا تو کہ۔ اونا است داسکان ایلو مسن تیا نبار کزی ۽، پڈ پر خننگ کن سنبرینگو ک آلوکہ۔

اگہ کزی نا برام نوح اتون مرے تو پین مف اوقا چناک تو مون ۽ مریرہ۔ ٹو ہو و خواجہ غاتا ہوس نا گواچی مروک نیازی تا چنا تیا نبار پوشکن یا بور تو مفسہ۔ کنتا اللہ نا منت ۽ ہرفے کہ او کزی یا داڑے ساڑی ایلو نیازی

تتون داسکان دُن مننگ نا حوال بنتویسس۔ پین مف کننتا نابننگ آن پد دُن چچ متنے، اتنے کہ اوکھی وار
خواجه ۽ تینا سنگت آتون مجلس آتیٹی بھاز ترندی اٹ مَوَن و پیہن دتر نا اوارى نا برخلاف ہیئت کننگ آ
خناس۔

اوکان منہ ہفتہ پد کننتا بھاز خوڑتی اٹ کزی نا چاروکی ۽ کریکہ، کہ اوکچ آن زیات لڈسا تو چرینگلک۔ ولے
دن متو۔ البتہ اسہ اراوار ہڑتوم آک ہیکہ مسر، ہر اتم اوکین اٹی اناگت کزی ۽ بے چکاری نا وڑاٹ لڈسا وکٹم ۽
سرفشا شنیر خلنگ آخار۔ اونوح انا ہم پی ٹو ہوگری ۽ کریکہ۔ مُست آن چپ اگہ داسہ کزی ونوح بندغ اس
خنپہر وسر تو اسہ ایلو ناخرک آن گدرینگ نا وخت آکٹم اٹ اشارہ و بشخندہ کریہ۔ او اخص کہ خوڑت ہرا کہ،
اودے ہندا اخص زیات ساتما کہ کہ ہڑتوم آک بھاز ہشاری اٹ تینا جوزہ غاتے ڈکنگ اٹی نسر۔ منہ وخت آن پد
کننتا فیصلہ کرے کہ داخراب ۽ ہیئت اس اف، اگہ کزی ونوح کل آن پاش ہیئت وگپ کرسا ٹیلاپ کیر۔ یا نوح
اودے کیمپ میٹنگ اٹی دے یا سالانہ چاپ انا مجلس اٹی ہرا ہر باسنی تیٹی مسکہ۔ ہڑتوم آک اوار بشخ ہلیر۔ نوح
بدرانگا چاپی تیان تو جوان نس۔ دا ہیئت انا گمان مننگ کریکہ کہ اسہ ارا پر آن پد نوح اونا مسر نا جوان ۽ سنگت اس
جوڑ مرے۔

کرار کرار آکننتا ۽ درک لگسا ہنا کہ نوح ہم اونا خوڑت جاچ ۽ ہلنگ اٹی ۽۔ کننتا ۽ لگا کہ دامار کزی نارشتہ
خواہنگ کن جیرت کننگ کن سچفنگ ۽۔ اپریل نا بنائی دے تیٹی پیشیم اس نس۔ خواجه والر گر جان پدی بننگ
آاسہ خاہوت اسے مہمان کرسا تین تون ایو سس۔ کننتا مہمان تا بگھی ۽ پاش کریکہ کہ اودے درک لگا کہ کٹم ۽
بڑزا کیو ہر، مون پے مون لاغر شپارک آنوح کس پائے اسہ فیصلہ اس کریسس اونا کنڈ آبسکہ۔

کننتا نارہی آبننگ تون او بے خلیس آن او ہندن ہیئت کرے کس پائے اودا بابت جوان سنبر یفیس
تینے۔ ”خواجه! نی اسٹ انگا بندغ اس، ہراڑ ای پت کیوہ۔ ہندا سوب آن تینا است انا ہیئت ۽ نے تون کننگ
خواوہ... ای دا وڑاٹ زندتیر کننگ کپہرہ... ای نرنگ نا سچفینٹ۔“

کننتا نا پانخ آک پرینگار۔ اودے چچ ۽ ورنی اس سچتو۔ اوہبکہ سلوک نوح آخوڑت ہرا کہ۔

”نی کزی تون اوار چچ ۽ جاگہ اس نرپیس۔“ داسوج کم، پرمان اس زیات نس۔

”آخا خواجه! ای اودے چچ ۽ مشکل اسے ٹی گٹ کننگ خواپرہ۔“

کننتا فریشان سلوک نس۔ ولدا اونزور ۽ وڑاٹ اسے ٹی پارے ”آی تو پاوہ ہر بندغ اسہ وخت اس تو نرنگ نا

بابت سچفک۔“

نوح اودے نت تیان کاٹم اسکان ہرا ولدا پارے ”کزی کنے پارے کہ مس بیل پارینے کہ نی چار وار نرانس۔“

کنتا اواٹ کاٹم ۽ سرفے۔ اونا مون آن لگتو کہ کہ اوتینا ورنائی نادے تے است آاتنگ ۽۔ اوہو تم پوسکن بسو سس۔ اونا است مدام نرنگ، نرنگ، نرنگ خواہسکے۔ ہرڈے، ہر وخت، نرنگ ناتا تاک اٹ مننگ بھاز ڈکھیائی ۽ ہیبت اس نس۔ اونا است اٹ اسہ دار آسہ چرت اس ودی مس کہ کہ کزی ۽ دا ہیبت انا سما آلو کہ، دن کہ نوح انا پاننگ آن پاش نس، تو گرا نوح انا ناگت گم مننگ کزی کن بھاز ڈکھیائی ناسوب مننگ کریکہ۔ داسہ تو اونا است ہموطوبوب مسر نا ڈکھ آتیاں جوانی اٹ پیش تمنگ کتویس و لے اوڑان خن تے چپ کننگ نا وڑ ہم خننگتو کہ۔ اوکھی پلو آتیا سجننگ آن پد فیصلہ کرے کہ نوح اتون انت ہیبت اس کہ کننگے، جوان سجننگ آن پد کننگے۔

اوکین ۽ توار اسے ٹی ہیبت انا بنا ۽ کرے ”ای نے پارہ کہ ژہ یا نرپے۔ و لے دا پاونے کہ ہلنگ آن پد مرک نامقدر مریک، و مننگ یک کہ داڑکن نی سنبرینلوک مفیس۔“

”کننا ہلنگ انگ ناچ ۽ ارادہ اس اف۔“ نوح ورنی تس۔ ”ای بنگٹ کہ اہم انگا ہیبت دادے کہ بندغ قطب ناستارنا کنڈ آہسا کے، دے آن چندی کوا یکر وحبشیک نے باہوٹ کیرہ۔ و اوہیونا سر مننگ تون بندغ آجو مریک۔“

داتواٹل بھاز مچٹ ۽ معلومداری اسے۔ کنتا است اٹ پارے۔ مگہ نرنگ داخس اڑزان مننگ یکیک؟ ولدا اواست اٹ پارے کہ نوح ورناء، دن کہ اوہم وخت اسیدٹ تسکے۔ و اوہم ایلو مے تیانارچ علاقہ غان پیشن گام اس ہم تخنویس۔ ہندا سوب آن گیشتری بزغ آک بھاز زو ہلنگرہ، بینگن و ملاس، دتر اٹ اسٹ ٹھہی حالت اٹ خننگرہ۔ گیشتری لد آتینی مین والا ہندا آتینی زیاری آدوشہ غاتا گواچی مریرہ۔ کنتا ناست آتینا نرنگ، کچک، توفک، کوڑہ و تفر بسر۔

”داسکان نی جوان پہہ فیس، کہ نی انت پاننگ اُس۔ مارکوا!“ اونا باغان پیشن تہما۔ دمدستی اوتینا پاروک آتیا پیشمان مس۔ ”ای دا پاوہ کہ داغٹ داخس اڑزان افس۔ نی اے بلڈ ہاؤنڈ کچک آتا بابت ہنگنس، ہرافک مے تے ہلنگ کن کاریم بریرہ؟“

نوح اناراستیکو دواونا جیب اٹی ہنا، و اواسہ کاچواس کشا۔ اونا پل ۽ ملا، ہرازرس گروشک ہم تسکے۔ ”ای تو پاوہ کہ کہوک آکچک آک کس ۽ کننگ کپسہ۔“ کاٹو پاریسس کہ نوح چچ خلپک۔ ”ای کس اسے تینا مسخت

اٹ اڑا مننگ کن البیہرہ۔“ نوح کا چوہ بند کر ساجیب اٹی شاعنگ نا وخت آپارے۔
 ”سہی، اگہ نرنگ خواسہ تو نرہ۔“ کنتا ورندی تیس۔

”ای پک وخت انا تو پاننگ کپہ، ولے دا پک ء کہ کنے ہنوتی ء۔“ نوح پارے۔

”او، بس خیال کیس کہ دا بارواٹ کزی ہچ گہس اوارمف۔“ کنتا زور شاغسا پارے۔

نوح اونا ہیبت آن است اٹ کتو۔ بلکن پت اٹ اونا خن تینیٹی خن تے خلسا پارے ”آخا خواجہ! ای ہر اتم
 جہاندی ہند ء سر مسٹ تو ہموڑے دے ون کاریم کر سا اودے آجو کرفوہ۔“ ولدا اچھینگسا پارے ”نی دا ہیبت آتے
 اودے تو پاپیسے؟“

”داسہ کنتا ہم زرس اچھینگا“ دانا و اونا نیام انا ہیبت اسے۔“

”ای تینیٹ جوان ء وخت اس ہر سا اودے پاوہ۔“ نوح پارے۔

کنتا تینیٹو ننگ کتو اونا ڈو ء تینا ہر تو م آدو تینیٹی ہلسا پارے ”اللہ کے کہ نی سر سہب مریس۔“

”منتور، ولدا خنہ تینی۔“ نوح پارے و ہر سینگا مے دنگ انا کنتا آہنا۔

ہمون کنتا تینا کیبن اٹی خاخری آخوڑت ہرا کہ۔ ہرائی ہیکری نا پاٹ انا چنکا چنکا لمبہ خاک خننگارہ۔ او
 چرت اسے ٹی گوہنگو ک نسکہ۔ بیل و کزی مستین نا آزموندہ غاتا رداٹ کساس کریر کہ دا حالیت اٹی اوڑان
 سوج کنتنگ ناچ ء فاندہ اس مفک۔ بیل چپ چپانی اٹ دسک ترسا کرے، و کزی میز آسروشک آتے تحسا
 گڑ اس نوشتہ کنتنگ نا وڑ کر یکہ۔ کنتا فیصلہ کرے کہ اونا نوح انا سر سہی کن اللہ غان دعا کیک۔ اودا ہیبت آن ہم
 بے چکارا لو کہ نوح انا ہننگ آن پد کزی نا است ہرا مہالو آن مس این انا ہننگ آن پناسس، پین ڈکھیا مر یک۔
 اونن تے بڑزا کر سا تینا مرواری آ کزی ء ہرا، ہر انا جوڑک کاغدا آپنسل نا سرنگ تون اوار سرارہ۔

طوبوب نا ڈغار آہر حبشی نازند خواری تیان پرنسکہ۔ ولے ادخواہسکہ کہ پین مف اونا مسٹر دا خواری تے

خنپ۔

ہشادو سے میکوش

کزی ناشازدی ودی دے آن اسہ ہفتہ اس پد سہب سہاری کل بندغ آک ملک آتیا کاریم کن پیش تمارہ کہ اسٹ اس سوچ کرے ”نوح ہر ادے؟“ کنتا ہرا خڑک سلوک کاٹو تون ہیبت کریکہ، وار آتون چاہس کہ نوح ہنلے۔ اوکزی ۽، زرس مون ۽ کربخ کروک، ایلو فتیا نبار دانگ اینگ ہنگ آخنا۔ ہڑتوم آتا خنک ملار، تو کزی پین کنڈ اسے آہرا۔

”ای تو پاریٹ اخر نے تون مرو ۽۔“ نوح انالہ ادا کاٹو ۽ پارے۔

”آخا، بلکن ای تو اسٹ اٹ پاریٹ کہ داخس ہرے اسکان خاچنگ آجون کاریم ۽ تے کیوہ۔“ کاٹو ورنی تیس۔

کاٹو ترند زندگام ہر فسا مالی ناکین ناکنڈ آہنا، ہر انوح انا ہڑدی ودی دے آن پد نوح ۽ رسینگا سس۔ درپہ سے تون درگہ ۽ ملسا کاٹو تہٹی پتریگا و خاراٹ توار خلک ”نوح“ او پیش پیش تما تو فریشان خنک گا کہ۔ ”اودا وڈ مہالو تو ہچ کتنے“ او کرار ۽ توار اسیٹ پارے۔ ولدا او غٹ ۽ پرمان کرے کہ او فک دمستی تینا تینا کین، چرنی، گودام و ملک آتیٹی اودے پڑ۔

کل دانگ اینگ پٹنگ کن رُم کریر۔ کنتا کوچہ ٹی ہنا و تیز آن کوک کرے ”نوح“ تا کہ اگہ کس خڑک مرے تو اونا توار ۽ بنے، دن تو اودے سانس کہ کوک کنگ ناچ ۽ فاندہ اس مفک۔ اونا توار آخر آتا مون آ سلوک سہب انا بے کنوک آساہ لاک بے تے لار و اونا کنڈ آہنگ ۽ شروع کریر۔ ولدا او درگہ غان پیش کوکڑو کرے ہرا کہ کس اس اودے ہپنگ ۽ تو سہی۔ کس اسے خنکو تو او رُو رُو بے تا ڈیمبری آگلا و سجدہ ٹی تما و نوح انا سر سہی کن دعا خواہس۔

کاٹو رُو و غٹ ۽ ملک آتے ٹی ہنگ کاریم ۽ بنا کنگ نا پارے و پارے کہ او وڈلر او فتا رندا ٹی بریرہ۔ ہرا تم فڈلر نا چندر کروک آتیاں پد ہم اودے آجون رسینگا سس تو او کشت و کشاری کاریم تیٹی دوسکی کریکہ۔

”ای تو پاوہ کہ او نرانے۔“ فڈلر کننتا ناخف اٹ پارے۔

کننتا ”اُم۔۔“ پارے چپ کرے۔ تو بیل پارے ”داکان مُست تو او اُسل گم متئے، نئے ننگان جاگہ اس پیش تما کہ۔“

ولدا کاٹو ہمو ہیبت ۽ کرے ہرا غٹ انا ملی ٹی گوہی کریکہ ”ای کاوہ خواجہ ۽ پاوہ، خدا رحم کے۔“ ولے سلابت آن پد بیل سلاہ تس کہ ڈہ ہمو تم تننگے تانکہ خواجہ نہاری کپ۔ دن مف کہ مارکو ہنداڑے جاگہ اس مرے و تہاری آن مُست مونی بنگ آن خُلمے، کہ سڑک آتیا چکاسوک آک اودے ہلپس۔“

بیل خواجہ نا است پسند آنہاری ۽ جوڑ کرے۔ ڈبانا نہاری، پینگن آسی اتون اوار، ہیٹ انا پال اٹ بسوک ہو کم ناسو، تڑوک آبیہ و باسن آسی آن جوڑ بسکوٹ۔ اوڈہ تننگ آن مُست سلیس ہر اکہ خواجہ تینا کافی نایلو کپ ۽ ہینگے۔

”خواجہ!“ او تفعینک ۽ گد ریفسا پارے ”خواجہ! کاٹو کنے پارے کہ نے ڈہ ایتو کہ اینو سہب اتون نوح ڈغار ہیٹ الو کہ۔“

خواجہ کوپ ۽ شیف تَخا۔ اونا پیشانی کرخ مس۔ ”تو گرا، او ہرانگ ۽؟ نی پاسہ کہ جاگہ اس نشہ ناسوب آن بے سدھ تموک مروء، یا اولوسی گری اس ہر فینے؟ یانی داپاسہ کہ او اینو کاریم آبتئے۔ یانی پانگ اُس کہ او نرنگ متا ماری کننگ اٹی ۽؟“

”ن کل پانہ۔“ بیل لڑسا پارے ”خواجہ! کہ او داڑے اف، ن کل جاگہ غاتے ہران۔“

خواجہ والر تینا کافی نا کوپ آخوڑت ہر سا پارے ”ای اودے اینو ننگان اسکان... آخا پگہ سہب اسکان نا وخت ایتوہ، اوکان پدا ی تینا وڑاٹ گام گج کیوہ۔“

خواجہ بیل انا نخن تیشی ہر سا پارے ”اگہ او نرنگ نامتا ماری ٹی ۽، تو اودے پشیمان مروئی تمک۔“

”جی خواجہ!“ بیل اپانہ مس ددینگسا پیشن بس و خواجہ نا ہیبت آتے کل ۽ پارے۔ کاٹو فڈلر نا ملک آتیا مون کننگ تون خواجہ بگھی ۽ سنبرینگ نا پرمان کرے۔

مچ آدے پد ریسہ نا جوڑتا کنڈ آہنگ نا وخت آکننتا خوشی نا آسمان آئس، نوح انا نرنگ اونا است آوار وار آ بسکہ۔ ولے کسر نا خواری تا ڈکھیائی و کچک آتا یا نگیری اونا است آ بسکہ تو او ڈکھیامسکہ۔ ولدا اودے کزی نا اومیت وڈر دہڑتوم آتا چرت ہر فیکہ۔

ہمون غٹ اسبجا تولوک نسرہ ولے ہر بندغ نخس نخس کریکہ۔

”ای تو پاوہ، دامارنارنے۔ داسہ پہہ مسٹ، کنے اوناخن تیان مہالوکساس مسؤسس۔“ تاتی سوکے پارے۔

”اوہلہ، اوڈن ۽ چناس ہم اف کہ جاگہ اس ڈکوئی اٹ شراب کنگ آن بے سدھ تموک مرے۔ کنا است منپک۔“ ایڑھ مانڈی پارے۔

نوح انالہ ادا ناگٹ دے درست ناہو عنگ آن بار سؤسس۔ ”ابوئے! کنا چنا تو کن تون ہیچ ۽ ڈن ۽ ہیٹ اس کنتے کہ اونرک۔ خدایا! نی کل ۽ رکھس۔ گڑا داسہ خواجہ اودے بہا کیک؟“ ولے کس اس اودے ورندي تتو۔ ہر اتم او فک تینا کیبن آتیٹی پدی بسر، تو کزی تینا کیبن اٹی بنگ تون گاڑ گاڑہ اٹ ہوغا کہ۔ کنتا بیوس و با تے ہیچ نئس۔ ولے بیل تینے مونی کرے و خسکوک آتینا مسڑ نا کاٹم ۽ تینا خمب اٹی ہلک۔

سے شنبے نادے بس، ولے نوح انا ہیچ ۽ درک اس الو کہ۔ خواجہ کنتا ۽ کاؤنٹی سیٹ آہنگ نا پرمان کرے، ہراڑے اوسیدھا سپاٹ سلوینیا زندان جاغا ہنا۔ کم و و د نیم گھنٹہ غان پداو شیرف تون اوار پیش پیش تما۔ کنتا ۽ شیرف ناہلی ۽ جع کنگ و ارا غا ہنگ نا پارے۔ ”شیرف صاحب ۽ کسراٹی کریک روڈ آڈر فوئی ۽۔“ خواجہ پارے۔

”اینو پگہ نیگر آک بھاز رنگ ۽، داسہ تو اوفنا پد رند ہم مشکل اسیٹ خلنگ مریک۔ او فک سویل اٹ بہا مننگ آن لد آتا خواری تے اولیت ایترہ۔“ بگھی نا چلینگ نا بنا کنگ تون شیرف ہیٹ ۽ شروع کرے۔

”ہر اتم آن ای کشت و کشار نا بنا ۽ کریٹ۔“ خواجہ پارے ”ای ہومم اسکان مے بہا کیرہ، تانکہ کس اس کنا ضابطہ غاتے پر غپ، ودا ہیٹ ۽ کل چارہ۔“

”ولے جوان انگا خواجہ غاتا قدر ۽ کروک آ نیگر اینو پگہ اف۔ ڈاکٹر صاحب! نے تو سماء۔“ شیرف پارے

”انت پاریسس نی، دامار کو ہڑوہ سال نا سے؟ تو گڑا ای تو پاوہ کہ او تینا گیشتری ہم سن آتینا ہر جہاندم نا کنڈ آ ہنگ نامتا ماری کیک۔“ کنتا ۽ لگا کس پائے مچ آجون تے چکنگا۔ ”درا آئی نیگر مزدورک بھاز ہشار و چرپ زبان مریرہ۔ او فک لس وڑ اٹ تینے آجونیکر پارہ۔ یا گشت کروک آتے ہندن نشان ایترہ کہ او خواجہ نا کاریم اسے ٹی ہنگ ۽، و اونا پاس گم مسنے۔ او فک رچمنڈ یا ہندا وڑ انا ایلو شار تسکان سر مننگ نامتا ماری کیرہ۔ ہراڑے او فک نیگر آتا بھلو کچ اسے ٹی اوار تہرہ۔ و وخت وخت اس نوکری و پین کاریم دوئی کیرہ۔“ شیرف ساہت اسے کن سلیس۔ ”دکے ہمو مارا نا لمہ باوہ نے تون کاریم کیرہ۔ اوفتیاں بیس ہم اونا پین جاگہ اس تینا ئی اس ارے، ہراڑے او ہنگ کن او متا ماری کرو ۽؟“

”ای تو پاوہ مفر وء۔“

”پین مسڑ مسڑ اسے نا تو وڑ اسے نانے سماف؟ ائنتے کہ دا لوئڈ آک دا تیبٹی بھاز دوشاغرہ۔ اوفک کاریم آن بے چکار مریرہ۔ بس ناچرء ملک آتیبٹی الرہ وگم مریرہ۔“

”ہراخس کہ ای چاوہ، دُن اف۔“ خواجہ ورندی تیس۔ ”ولے کنا ڈغار آاسہ مسڑ اس ارے، کنا بوڑچی نا مسڑ۔ اسل پوسکن رسیدہء، پانزدہ یا شانزدہ سال ناس، کنا خیال پاک۔ اگہ او ہڑتوم آک ڈکوئی ملرتو پاننگ کپرہ۔“

کنتا نا کس پائے دم بند مس۔

”ای دا کمینہ غاتے چنکی آن چاوہ۔“ شیرف خرین ء وڑ اسیٹی پارے ”کہی ہی نیگر مسنلوک تو پرنگی تے ہم تین تون اختہ کنتگ آن تینے پد تو پسہ۔ و نیگر لوئڈ آک تو اوفتے کن ہر گڑا کنتگ کن سنبر یگلوک مریرہ۔“

کنتا نا تر لار کرے۔ او خواجہ نا کرار ء تو ار اسے ٹی تروک ورندی ء پنگ ”ای تینا مے تنون بھاز کم رابطہ تنوہ۔ او وقتا جندی معاملہ غاتا حوال یا او فنیٹی اسل است خواہی نشان تفرہ۔“

”جی۔ جی، سہی پاسہ۔“ شیرف رُو وڑو پارے۔

ولدا خواجہ زرس کرار ء وڑ اسے ٹی پارے ”گڑانی دا پاسہ کہ داما پین جاگہ سے آاسہ مسڑ اسے تون میلنگ کن ہنوہ۔ و تخمین اٹ اگہ کس ء دا ہیبت انا سما ہم ارے تو او پاک۔ ولے دا ہم مننگ کیک کہ اونا کس اسے تون جنگ اس مروء، و داسہ او نیم مڑدہ جاگہ اس تموک مروء۔ و دا ہم مننگ کیک کہ مے دُزوک اسہ نیزگار ء پرنگی سے نا دو تیا تموء، اینو پگہ دا وڑ وڈول بھاز مننگ ء۔ و بھاز آپنی آپور یا گرگ ہم ہندن کنتگ ء۔ ولے چچ پاننگ مفک۔ ولے کتے پاننگانے کہ داما رکو نا اولیکو بے تر بڑی ء۔“

شیرف دا وار زرس زیات ہر۔ کرسا پارے ”نی پاریسس کہ او ہنداڑے ودی مسؤسس، و مہالو چچ مرانا سفر آن ہننتے؟“

”ای تو پاوہ کہ او چمنڈ نا کسر ء ہم خنپر وء، جہاندم تو تینا جاگہ غا۔“ خواجہ ورندی تیس۔

”دا نیگر آک تین پہ تین تون بھاز حوال گیری کیرہ۔“ شیرف ولدا پارے ”نن دا وڑ انا اسہ ارا حبشی ہلکنن، جوان لٹ مننگ آن پدا و فک منار کہ کسر وڈ کنگ نا جاگہ غاتا چچ آنشخہ غاتے اوفک یات کریسر۔ و دا کل ہیبت آتے نیگر آتا دوسخو امیھو ڈسٹ و کوا یگر آک اوفتے پارہ۔ ولے دن کہ او مہالو پین جاگہ ہننتے، نئے نرنگ نامتا ماری کرینے، و نئے نے اونا غا و اس رسیدگانے۔ داڑان ای پک اٹ کہ او ارا ن لداٹ گو ہی کنتگ آن پد بین و

ملاسی ناگواچی مرسا پدی بریک۔ دانگیر آک بین ۽ اسل سنگنگ کپسہ۔ داڑان ناگیرٹ اٹی اشتہار و کچک آتا ملک اٹ پد بین نیگر شکاری تاخڑ چہ ہم بچک۔ کنے لگپک کہ مار کو ہونیکر آتیا بنا سخت جان اس مرو، ہرا جنگل و بین تیٹی تینے ڈ کرہ، و مخلوق نامال و کوڑی تیا جلمو کرسا وقتے مرو تیا بنا خلیرہ۔“

”وځ کہ ہندن مرے۔“ خواجہ والرارے ”ولے انت اس کہ مرے، او کنا اصول آتے پرغانے، و کنا موکل آن بیدس داردینک ۽ کرینے، ہندا سوب آن اودے دمستی سویل اٹی بہا کیوہ۔“ کنتا لغام ۽ ہندن پلا کہ ہور تے اونا دلست اٹی ڈب ہلک۔

”گرا تو دُن پا کہ نادرزده، پانزده ڈالرز انو۔“ شیرف پارے ”نی کنے اونا ڈیک و ڈول تے نوشتہ کرفینس، ای اودے کاؤنٹی ناسٹک آتیا گشت کروک آتا دوٹی ایتوہ۔ اگہ او، ناؤوٹی تما، یا اونا حوال اس رسیدگا، تو ای ہمو وخت آنے حوال ایتوہ۔“

شعبے ناسہب اتون کنتا پیشن کوچہ ٹی ہلی تے خرخرہ کریکہ کہ اودے لگا کہ اونا خف تیا کاٹو ناسیٹی ناتوار تما۔ جوان خف توننگ آن پداو پدا سیٹی ناتوار ۽ بنگ۔ اور ورو پلی تے خوک انا تمبہ ٹی تھے ولنگائی کرسا ترندگام کرسا کیبن ناکنڈ آرا ہی مس، ودر بیچہ غان بھلا آرا کن ہنوک آکسر آہنگ اٹ تما۔ اودے سانس کہ کاٹو ناسیٹی آ بھلا آرا ٹی ساڑی بیل وکزی ناخفک ہم شوکڑ بینگرہ۔

ولدا اواسہ ٹم ٹم اے کسر اٹ بنگ آخنا۔ ولدا اوخلوک خلوک ہرا کہ لغام شیرف ناوٹی ۽، او شیرف ۽ ٹم ٹم آن ڈنگ آخنا، تو ہر دے آنا ہلی ۽ دیر بے کنگ کن پیشن پیش تما، ولے شیرف ۽ بھلو بڑینک بنگ آخنا تو اونا نک کس پائے ژند مسر۔

ساہت اے آن پداو بیل ۽ پدانادر گہ غان ترڈ و ہلسا پیش تمنگ آخنا۔ اوددینگا کہ۔ ہرا تم اوترند آن درگہ ۽ ملا تو کنتا ۽ اسہ نادرست ۽ خلیس اس ہر فے۔

بیل انارنگ ہڑسیگا سس وخنک تے خویکی نسر۔ ”شیرف وخواجہ تہٹی کزی تون ہیبت کنگ ۽۔“ او پنوک ۽ توار اے ٹی پارے۔ کنتا ۽ کس پائے دوشہ اس کنگ۔ ساہت اس او بے باوری اٹ بیل آخوڑت ہرسا کرے۔ ولدا گنوک آتیا بنا بیل ۽ جمبیرا۔

”انت خواہک او؟“

بیل نیم گڈلو آتیبلی مشکل اسیٹ داپارے کہ شیرف نابنگ تون خواجہ کوکار کرسا اونا کوٹھی ۽ سفا کروک کزی ۽ توار کرے۔ ای اودے کزی ۽ کوک کنگ آبنگ تو دالان آن رُو وڈرا بنگ روم انا برانڈہ ٹی ہنٹ۔

ہراکان کہ ای مدام ہیبت آتے خف توروہ۔ ولے ای داکان بیس پین چچ بنتوٹ کہ بس ہنداخس چاہسٹ کہ خواجہ خار آن گنوکی کریکہ۔ بیل آڑسندہ اس کشا۔ ”ولداخواجہ کنا گھنٹی ۽ خلک، وای ہندن تھٹی ہناٹ کس پائے دالان آن بسنٹ۔ خواجہ درگہ غاسلوک کنا کسر آہر وک نسکہ۔ او داکان مُست اسل کئے آڈن ہرتے۔ او کئے ومدستی اُرا غاپنگ و ہموتم اسکان پدی بھنگ پدی ناپارے کہ تانکہ ای نے توار کپر۔“ بیل ہنا ودریچہ غان بھلا اُرا نا کئڈ آہنگ ۽ شروع کرے۔ اودے تینا ہیبت آتیا ہم باور بتوکہ۔ ”یا خدا! داشیرف کنا چناغان انت خواہک؟“ او ہبکہ مرسا پارے۔

کننا ناملی گڑاس کننگ کن سھنگ نس۔ گڑای کاو ملک آتییٹ لاب کروک آتے دانا ڈہ ایتو؟ ولے او خلیس کہ اونا داڑے مفنگ آن پین گڑاس مف۔

بیل تھٹی کٹھی نا پڑدہ ٹی ہلک، وترند توار آن تینا خدا ۽ منت زاری کریکہ۔ کننا نا است خواہس کہ چیہانٹ اٹ اودے پائے کہ او چیل پرتیان خواجہ وایلو طوبوب آتا ہرا فریبی، نشان مننگ وچم بازی نا جوانی تا بارواٹ اودے پارسا ہنا کہ، داسہ بیل دافتے تیناخن تیٹ ہرے۔

”ای پدی تھٹی کاوہ۔“ بیل انا گت پارے۔ او پڑدہ ۽ اینک کرسا پیشن پیش تما۔

کننا اودے دالان اٹی ہنگ آخنا۔ اوانت کرو؟ او اوتارنداٹ ہنا و جالی والا درگہ غان تھٹی کوکڑو کرے۔ دالان اٹ کس آلو۔ و تہہ انا درگہ بند مننگ آس۔ او تینٹ ہم تھٹی پترینگا و سراپ خلسا تہہ انا درگہ اسکان ہنا۔ اونا خف توننگ کن گیگ کرے ولے اونا خف تیٹی ہلشہ غان بیس پین چچ ۽ توار اس بتو۔ ولدا او بنگ۔

”خواجہ!“ بیل ادب اٹ پارے، ولے چچ ۽ ورندی اس بتو۔

”خواجہ!“ بیل ولدا ترند و تیر آن پارے۔

اونا خف تیا ڈراننگ روم انا درگہ ناملنگ نا توار بس۔

”کنا کزی ہرا دے، خواجہ؟“

”او کنا باہوٹ ۽۔“ خواجہ خل آنبار سخت ۽ لہجہ سے ٹی پارے ”نن اسٹ اسے پین نرنگ نا وارخواہی مننگ

کپنہ۔“

”ای نا ہیبت ۽ پہہ متوٹ، خواجہ“ بیل ہنداخس کرار پارے کہ کننا مشکل اسیٹ بنگ۔ ”کنا چنا تو اسل نا

حویلی آن پیشن ہننتے۔“

خواجہ ہیبت اس کنگ نا گینگ کرسا چپ کرے۔ ”مننگ کیک کہ نے جائی سامف، کہ نامسڑ انت انت کرینے۔“ او پارے ”ہو مار نوح ہلنگا نے، ولے دزگیری آن مُست او ہو ارا گشت کروک آتے کا چوٹی خلسا ٹھپی کرینے، ہرافک اونا جعلی سفری پاس ۽ ہلکوسر۔ بھاز مشکل اسے ٹی اودے توریر تو او منٹا کہ ہمو پاس ۽ ای آخا، نامسڑ جوڑ کرینے تسنے تے۔ اودا ہیبت ۽ شیرف نامون آہم امنا کرینے۔“

اسہ ڈکھیا ئی وڈردی ۽ ساہت اس اسکان چپی تالان مس۔ ولدا کنٹا اسہ چیہانٹ اس بنگ۔ ونت تا تریہ نا توار اونا خف تیا تما۔ اونا درگہ ناملنگ تون بیل گروک آنبار ترندی اٹ اودے اسہ کنڈ کرسا درگہ خان پیشین پیشین تما۔ ہال خورک نس، وڈرائنگ روم انا درگہ بند مسوس۔ اوہم اونا رنداٹ دینگا وکین نادرگہ غا اودے رسیگا۔

”خواجہ کزی ۽ بہا کنگ ۽، کنے سماء۔“ بیل چیہانٹ اس خلک، واسہ گڑاس کس پائے کنٹا نا تہٹی شیشہ مس۔ ”ای اودے اتنگ کن کاوہ۔“ او کرار ۽ توار اسیٹ پارے۔ اولنگا کئی کرسا بھلا ارا نا کنڈ آ مون کرے و سیدھا تہٹی پترینگ۔ بیل ہم اونا رندا ئی نسکہ، او خاراٹ درگہ ۽ ملا و بے موکل آہنداٹ پترینگ۔

ڈرائنگ روم انا درگہ ناملنگ تون خواجہ و شیرف اسہ وار آپدی چک ہڑسار تو کنٹا ہم تینانت تے تورے۔ اونا خن تیٹی خار اس جاگہ کریس۔ بیل رہی آتے سلوک پارے ”ہرادے ننا مسڑ؟ نن اودے دننگ کن بسن۔“

کنٹا شیرف ناڈو ۽ پشتول نا کنڈ آسرنگ آخنا۔ خواجہ خر مہری اٹ پارے ”گم مبو۔“

”گم نیگر آک بنتویرے؟“ شیرف پشتول ۽ کشا پارے۔ و کنٹا اوڑا بیڈ بنگ کن سنبرینگ۔ ولے رہی آ سلوک بیل شیف ۽ توار اسے ٹی پارے ”جی سہی۔“ بیل اونا دو ئی ہلک، و چکا تے۔ او پدی مسر۔ اوقتا پداٹ درگہ ترند آن بند مس، و او ئی کلیت نا پیری کنگ نا توار بس۔

ہال اٹی ولدانت تا گڑنگ نا توار بس، و ہندا ٹون کزی نا چیہانٹ و پیشین نادرگہ نا بند مننگ نا توار مس۔

”کزی! کزی! کنا مسڑ! یا خدا کنا چنا ۽ بہا مننگ آن بچف۔“ بیل، کنٹا تون اوار چیہانٹ کرسا پیشین پیش تما۔ اوقتا گار و پرد ۽ بنگ آن پدکل کاریمیک کاریم تے الار و مچ مسر۔ کاٹو ہموڑے بس تو ڈغار آلتری کروک بیل و کنٹا ۽ سنبھلنگ نا بے سہب کوششت کرسا کنٹا غا ہرا۔ خواجہ و الر پیشین نا پاڈ و آتا مون اٹ نس، و رنداٹ تے شیرف، کزی ۽ گر کرسا ایسکہ۔ ہرا زمیر تیٹی تفوک نسکہ، و آجو مننگ کن متا ماری کریکہ۔

”آآآآ آئی،“ کزی کوک کرے۔

بیل و کنٹا درک تسربش مسر، و نہار آ شیر تیا نبار اونا کنڈ آ مون کریر۔ شیرف توفک ۽ سیدھا کرسا بیل آ

تورے۔ بیل ہموڑے سلیس و کزی ۽ ہر سا کرے۔ ولدا او مشکل اسے ٹی کزی تون ہیبت کر سا پارے ”نی جانی ہندن کرینس، دن کہ دا پارہ؟“ غٹ کزی نا کنڈ آہرار، ولے او بھزاراگا ہو غنگ آن خمیر ینگلوک آخن میٹ بیل، کنٹا، خواجہ و شیرف نا کنڈ آمنت زاری وڑاٹ ہر سا کرے، ولے باغان تے چچ پیش تمنو۔

”او کنٹا خدا!“ بیل ولدا چہانٹ اس خلک۔ ”خواجہ! ننے آرم کر۔ دانانیت دن مننے، اودے سما لو کہ کہ او انت کننگ اٹی ۽، مس این اودے نوشت وخوان ہیل تسو سس۔“

خواجہ والرخرین ءتوراسے ٹی پارے ”کانود، کانود ۽۔ دا کننا ضابطہ ۽ پر غسا بھاز بھلوڈوہ اس کرینے۔ مننگ کیک کہ دا خون نا ہم زموار گوندنگے، انتے کہ کنے پاننگا نے کہ پرنگی ٹھی تیان اسٹ اسے نا کہنگ نا ہم گمان ارے۔“

”داڑا رحم کر۔ خواجہ! خواجہ! او چنتی آن نا خدمت ۽ کننگ اٹی ۽۔ نا کاریم اٹ اتوک آزران تے سفا کر سا ہننے۔ ای چل سال آن نے کن ارغ کتغ کیوہ۔ نا چوکری اٹ۔ وے۔۔“ او اکینگسا کنٹا نا کنڈ آ اشارہ کرے۔

”وہندا خمس سال آن اونا گھی ۽ چلیفنگ ۽۔ خواجہ! گڑا دا خدمت آتا بدل ہندا اوڑ مریک؟“ خواجہ اوڑان خن تے چپ کر سا پارے ”نم تینا زمواری تے پورو کننگ اٹی ارے۔ دادے بہا کننگ المی ۽۔ وہندن مریک۔“

”بیرہ پراگندہ، شیفکو درجہ نا پرنگیک اراتے پرغہ۔“ بیل کوکاراٹ پارے ”نی تو او فتیان افسی۔“ خواجہ والرخاراٹ شیرف ۽ اشارہ کرے ہرا کزی ۽ گاڈ ونا کنڈ آ بیدادی اٹ گڑا درے۔ بیل او فتا کسراٹ سلیس ”گڑا کنے وانا باوہ ۽ ہم اوڑ تون اوار بہا کر۔ ننے ونڈ کپ۔“ ”کسر آن اینک مر۔“ شیرف اودے اینک کننگ کن دھکہ تر سا پارے۔

کنٹا ڈرڈان بش مس و غلیغا آنبار شیرف آجلہو کرے، وجوان منہ مچ سٹسا اودے ڈغار آبٹے۔ ”ابا! کنے بچف۔“ کزی چہانٹ اس خلک۔ کنٹا اونا مچ اٹ تفوک زمزیراٹ بلک، وتینا کنڈ آچکاتے۔ ہر اتم شیرف نا پشٹول نا کنڈاخ ہر اتم اونا خفو ماس اٹ لگا تو کس پائے کنٹا نا کاٹم اٹ دھما کہ اس مس، و او گوڈ آتیا تہما۔ بیل شیرف نا کنڈ آمون کرے، ولے اونا مرغن آڈوک اودے اسہ کنڈ کریر۔ و او ڈغار آتہما۔ ولدا او کزی ۽ ہر فے و گاڈ وٹی خسا۔ و اونا زمزیر ۽ کلف اس خلک۔ ولدا درک تر سا تینا سیٹ آٹوس۔ پھی ۽ چابک اس خلک۔ و پھی اسہ وار اتون گاڈو ۽ چکنگ ۽ شروع کرے۔ کنٹا پشٹول آن بے چرت، گوتو کنوک و خٹ آن

ترخوک آکاٹم تون، دربرڑ کرسا ہنوک ہلی گاڈونارنڈاٹ دیدیگا۔

”مس این ن ن ن ن ن ن ن ن ن ن... مس این ن ن ن ن“ کزی گٹ انا پڑ آ کوکار کریکھ۔ ”مس این ن ن ن ن ن ن ن ن ن ن!“ واروار آونا چیہانٹ آتا توار بسکہ وکچہ اگا کسراٹ دربرڑ کروک گاڈونا ایب کیب اٹ تالان مسکہ۔

ہراتم کنٹنا دم درینگوک ہلشسا سلیمس تو گاڈونیم میل اس مر ہناسس۔ اوداسہ وڑاٹ کسر آہر ساہنا۔ اخیر ویز کروک آمشک ڈغار آبسہر، وکسر تانکہ خنوسس خورک نسکہ۔

خواجه ہر سینگا وکاٹم ء شیف کرسا ترندی اٹ تھٹی ہنا۔ بیل کل آن شیفکو پاڈو آتموک ہلشا کہ۔ کنٹنا تنغ اٹ چرینگوک آتینبار خننگا کہ۔ اناگت اونا است آاسہ افریقی اس بس۔ واورا نارہی آڈول کرے تنیے گڑاس ہرا کہ۔ اوکزی نانت تان نشان تے پٹسا ہڑتوم آڈوتیٹی ہوموش تے ہرنے۔ وکیبن ناکنڈ آدینگا۔ متکن آبندرغ اک پاریرہ کہ کڑزوک آمش تے اگہ جاگہ اس ڈک کننگر تو اسہ دے کزی ہموڑے ضرور پدی بریک، ہراڑے اونا نانت تان نشان مرے۔ اوکیبن اٹی پترینگا ودانگ اینگ ہرا، ولد اوتینا خل والا دلو ء خنا۔ اوڑوڑودامش تے ہموٹی شاننگ آنس کہ اودے اسہ راستگی سے نادرک لگا۔ اونا کزی ہناسس۔ اوداسہ اسل پدی بنفک۔

داسہ اوتینا مسر ء پدی اسل خننگ کپک۔

اونا بوز پیرس، اومش تے کیبن نابامب انا کنڈ آچٹ تس۔ او دلو ء ہرنے بڑرا کرے، اونا بااسہ بے توار ء چیہانٹ اسے کن ملوک نس، اوتینا مچ وس واک اٹ اودے ڈغار اٹ سٹ تس۔ ہرا پنگ تون چورہ چورہ مس۔ اونا 662 خلک، ہرا 55 سال نا حساب سہر، دانہ دانہ مرساچٹ ہلکر۔

ہشاد و چار میکوش

کزی بے حال و پراگندہ ہموکین اٹی اسہ گونی سے آتموک نسکہ، ہراڑے بیگہ واج اتون اودے گاڈوآن ڈرفسا بند کننگا سس۔ اودے وخت انا پچ درک الوکہ۔ ہندن لگا کہ کہ نن اسل چپتنے۔ اوتلوسی آن پالو بدل کرسا اسہ ہندن ۽ ہیبت اسے نابابت سچفنگ نس ہراخلیفنگ ناسوب مف۔ اوسد آتا کچ جہاندم نا کنڈ آ نرنگ نا سچفیس۔ ہراڑے، اوبنگلوسس کہ مے تے آجونی رسیدنگ، اگہ اوفک نرنگ اٹ سرسہب میرتو۔ اگہ او پین کنڈ اسے آمون کرے تو مننگ کیک کہ سویلی کنڈ انا نیام اٹ سرمرے۔ ہراڑے خواجہ وٹو ہو آک مخلوق نا پاننگ نارداٹ خواجہ والران ہم زیات بد۽۔ جہاندم ہرا کنڈ آٹے؟ دا اودے سما ہم الوکہ، ولے ای جہاندم نا کنڈ آ ہر حال اٹ کاوہ۔ اوتین تون قول کرے۔

کین نادرگہ ناتوار آن اودے ہندن لگا کس پائے اوناخ انا اڈاٹ کس اس سیلہ اس جوم ایٹے۔ اودرک تس بش مس وتارمہ ٹی تینے پدی کرسا ہنا۔ اواسہ سیاگ اس کرار آتہٹی پترینگ آخنا۔ ہراموم بتی سے ڈواٹ گھیر کرپس۔ اودا پرنگی ۽ درست کرے۔ ہرا اودے ہلکوسس۔ پرنگی نارٹمیکو ڈوٹی کوڑہ اس نسکہ، ہرا کزی ۽ لنگ کن سنبرینوک نسکہ۔ اونا بوز آہرا شیطانیت نس، اوڑان کزی بیخ تھے۔

”ای نے ڈکھیا تو کتوٹ؟“ او پارے۔ اوڑان شراب نا گند بسکہ۔ کزی ۽ اونانیت نا گمان مس۔ او ڈوتون ہمون کننگ خواہسکہ، ہرا وڑ کہ بادہ تے ننگان ہموم کریکہ، ہرا تم او پک کریکہ کہ کزی ننگان ہننے۔ او ہندن کننگ خواہسکہ ہرا وڑ کہ نوح تنیائی ٹی اوڑتو نلنگ نا وخت آکننگ خواہسکہ۔ و ہرا اڑکن کیمہی وار او ہم تیار مسوسس۔ خاص وڑاٹ نوح انا نرنگ آن اسہ نن اس مسست۔ ولے ہرا تم نوح پارے کہ ”ای خواہ کہ نی کنا چنا نالمہ مر۔“ تو او خلیس۔ اواست اٹ پارے کہ دا پرنگی کس پائے گنوک مسنے، کہ او نلنگ کہ ای اودے دن کننگ کن الوہ۔

”کن تون نے تون گوازی کننگ کن وخت اف۔“ پرنگی نادوی ہیبت آمیٹ اڑینگا۔ کزی اوڑا خوٹ

ہر سانن ناتھاری ٹی نرنگ ناکسراس پٹنگ نس۔ ولے کس پائے اوکزی ناخیال ۽ خوانا۔ ورس اسہ کنڈ آمرسا، کزی آہنگ تون اور موم بتی ۽ دیر کرسا زرس موم سیٹ آشولا، ولدا موم بتی ۽ ہموڑا لچھے۔ کرار کرار آپدی مرسا کزی ناکو پھ کیمین نادیوال اٹ ہنالگا۔ ”نے داخس ہم سماف کہ ای ناپوسکن آخواجر اٹ۔“ او شیطانی ۽ بشخندہ سے تون پارے۔ ”ایہن تونی بھاز جوان خننگسہ۔ رنگ ناہم ساف ۽۔ مننگ کیک کہ ای نے آجوکیو۔ اگہ نی کئے بھاز دوست بسس تو۔“

اومونی مرسا کزی ۽ ہلک تو او چرکا و کرسا اونا ڈو آن پیش تما۔ اوخاراٹ کوکار کرسا کوڑہ ۽ سٹ تیس، ہرا کزی نا پخ اٹ لگا۔ ”ای ناسل ۽ غلیوہ۔“ کزی گاوانی ۽ نیاڑی سے آنبار اونا بوز ۽ شرا۔ ولے اوکزی ۽ ڈغار آبٹے۔ وانا باغا ڈو ۽ تخسا اونا چپہاٹ آتے بچ کرسا اونا رہی آگوڈ خلک توس۔ ”خدا ناپن اٹ، خواجا! خدا ناپن اٹ۔“ ارمیکو ڈو اٹ اومتکن آگونی ناکلر اس کزی ناپائی جاگہ تیس۔ کزی اودے تینا ڈو تینا مردھکہ تننگ خواہس، وبش مرسا اودے تینے آن ڈرنگ نامتاماری کرے تو او اونا کاٹم ۽ ترند آن ڈغار اٹ خلک۔ ولدا اخلسا ہنا۔ ولدا اوکزی نابوز اٹ چپہلہ خلنگ ۽ شروع کرے۔ اوکان پد کزی تو بھلو بیداد اس مس۔

سہب اتون مہالو ہر اتم کزی سما کرے۔ اونا خنک پر پٹار۔ او اسہ حبشی نیاڑی سے تینا رہی آخنا، ہرا اودے ساہون اسے ٹی سلا کہ، تو اوٹکی گری آن خفو اس مش انا مس۔ اوخن تے پلا و تینے نیاڑی نا ڈوٹی تیس۔ دوارہ خن تے ملا نیاڑی آہرا۔ او ہندن بے چکار نس، کس پائے اوکزی ناجون ۽ آخاچ سلنگ اٹی ۽۔ وکس پائے دا اونا ہڑدے ناکاریم تینا اسہ کاریم اسے۔ ولدا او اسہ سفا ۽ توال اس کزی نا بچ آشاغسا پارے ”ہندن لگک نی کس اتون ہیئت ہم کننگ خواپیسہ۔“ او خازگی آچ و دیرانا باٹین ۽ ہرفے و پیش تمنگ آن مست اسہ گونی سے ٹی کزی ناجون ۽ ڈکا۔ ”زرہ سے آن پد نے کن ارغ اتیوہ۔“ او دا پاننگ تون پیش تما۔

کزی ۽ ہندن لگا کس پائے او نئے ڈغار نئے آسمان آٹے۔ او تینے منفنگ نا بھاز کوشست کرے کہ دا پانگہر وک، و سچفنگ آن ایڈر آ واقعہ اوڑتون اسل پیش بتنے، ولے جون انا خاص انا ہندا لگا آتینا و دی مروک آ ڈرڈ پاریکہ کہ دا راست ۽۔ اودے بے کچ پراگندہی و کپھروک ۽ ذلالت اسے نادرک لگنگ نس۔ او پالو بدلیفنگ خواہس ولے ڈرڈ اودے تورے۔ او گونی ۽ ہندن ترند تورے کس پائے او بروک آشکست آن بچنگ کن تینے رکھنگ کن گیک کننگ خواہے۔ ولے ڈرڈ و دسا ہنا۔

کزی ناست آتدوک آچار دے ون بسر۔ اونا است آتینا باوہ لمہ ناپوس آدر و شمشک ہم بسر، و او فتا لچار انگا پراد آک ہم خف تیا تے تمنگ نسر۔ اونا است آداسہ ہم ہموچک و تاڑ بسکہ ہراڑا سپاٹ سلوینیا ٹی شیرف

اودے بہا کریسس۔ او حاجت ناہیلہ جوڑ کرسا نرنگ کن ہم گیگ کریسس، اخیر او اسہ چنکو خلق اسے ٹی سر مسر، ہراڑے پوریا گر اودے پوسکن آخواجہ غا بہا کرے۔ ہرانکان اودے بے شرف کرے۔ آئی! ابا! و خ کہ او فک اونا چیمانٹ آتے بنگ کر دوسر۔ ولے اودے تو دا ہم سما لو کہ او ہراڑ کئے؟ و دیر ۽ سماء کہ او فتون انت مرو ۽؟ اودے دا تو سمانس کہ خواجہ والر ہم قوم اسکان تینا اسہ مے اسے ہم بہا کپک، تا نکہ کس اس اونا ضابطہ یا قاعدہ غاتے پر غپ، ولے کزی ۽ بہا کنگ آن بچفنگ کن تو او فک خواجہ نا کبھی قاعدہ غاتے پر غور۔

ونوح؟ نوح انا ہم تو سما ف؟ اودے بھاز انگا خلنگ آتینا کسفور۔ کزی نا اسئل جوان است آس کہ ہرا وڑ نوح اودے مہرانا شاہدی ٹی دا پاس ۽ ٹھیفنگ کن پارسس۔ ہرا دے نرنگ نادے تیٹی ہرا افسر کہ چیک کرو سس تو اصلی نقلی ٹی پر خ کنگ کپر و سس۔ اونا مون آخس پت نسکہ۔ ہرا تم او پاریکہ کہ اسہ وار اس او جہانم نا کنڈ آسر مرے، تو گڑا او پیسہ بچفسا وڑ ستر اسے ٹی کزی ۽ ہم جہانم آبتنگ۔ ہراڑے او مچ آزند اسبجا رہینگرہ۔ کزی خسکہ اٹ ہو غنگ ۽ شروع کرے۔ اودے سمانس کہ داسہ او ہج گہس نوح ۽ خنگ کپک۔ نئے تینا لمہ باوہ ۽۔ تا نکہ۔۔۔۔

اناکت اونا است اٹ اسہ امیت اس زندہ مس۔ مس این چنکی آن قول کریسس کہ ہرا تم او اسہ زیبا وازگار ۽ خواجہ سے تون برام کرے تو کزی ۽ تینا جندی مزوتخک۔ ہرا اونا ارا و چنا تارکھ و سنبھال ۽ کیک۔ مگہ دن مننگ کیک کہ اونا ہنگ نا حوال ۽ بنگ آن پداو ہو غسا، چیمانٹ کرسا خواجہ والر آکا ہے؟ خواجہ والر ۽ مس این آن بیدس بین کس ہم فیصلہ ۽ بدل کنگ آبیوس کنگ کپک۔ گڑا خواجہ اونا پد رندا ٹی بندغ راہی کے، کہ مے تا پوریا گر ۽ پڑ، و پد رند خلیر کہ اودے ہراڑے بہا کرینو، تا کہ اودے پدی ہلنگ کیر؟

ولے ولدا ڈکھیا ئی نا پوسکن ۽ جمر اس اوڑا تالان مس، اودے درک لگا کہ شیرف دا مے تا پوریا گر ۽ بھاز جوان چاہسکہ۔ اگہ دن مسکہ تو داتم اسکان او اودے پٹاکہ۔ دا چرت آن او بین ڈکھیا مس، و اونا است موخجا مس۔ ہرا تم بھاز انگا ہو غنگ آتینا پداونا خڑ بینک آک بار سر، تو او خدا غان دعا کرے کہ اگہ داخل خواریک اوڑکن دا سوب آن اریر کہ اونوح اتون مہر کریکہ، تو بے شک خدا کنے بھس کے۔ اودے تینا نت تا پالنی نادرک لگا، او فتیان ترو ہنگ نس۔ ولے دڑداسہ کم مر سا چنکا ترا نگا و آتیت بدل مسو سس۔

کیمین نادرگہ ولدا ملنگا تو کزی خلیس آن بش مس و دیوال آلچف تینے۔ ولے ولدا او ہرا کہ بروک آنیاری اس نس۔ اوڑتون اسہ بھاز بھلوڈ ونگا اس نس، ہراڑان باف پیش تما کہ۔ داڑتون او اسہ پیالہ واسہ چوشانک اس نس۔ کزی ولدا کچہ غافرش آتوس۔ نیاری ڈونگا ۽ میز آتخا، ولدا پیالہ ٹی زرس کنغ شاغا و کزی نارہی آتخا۔ کزی

تینے ہندن کرے کہ ای نئے کتبخ آتے خنٹ نئے نیاڑی ء۔ نیاڑی اونارہی آٹوس و ہندن ہیبت ء شروع کرے، کس پائے اونک تینے کبھی سال آن درست کیرہ۔

”ای بھلا ارا نا بوڑچی اٹ۔ مالیزی پن ء کنا۔ نی دیر اُس؟“

کزی ء ہندن لگا کہ ورندی تفنگ ہم بے چیتائی سے ”ای کزی اٹ، مس مالیزی!“

نیاڑی خوش مرسا کاٹم ء سرفے۔ ”ہندن لگک نارمانشت جوان منے۔“

اوہو وڈو خلنگیر وک پیالہ نا کٹڈ اہر ا۔ ”نے جوان سامرو ء کہ شور واپدین مننگ آن پدکننگ مفک۔“ مس

مالیزی اسٹل ایڑھ ماٹڈی یاتا تہ سو کے آنبارنسکہ۔

ا بھینگسا کزی چوشانک ء ہرنے وشورواتے ہر ا۔ ولدا کرار آکننگ اٹ لگا۔

”وئی ناخس مرو ء؟“ مس مالیزی سوچ کرے۔

”کنے شانزدہ سال ء۔“

”خواجہ تو ودی ہم جہنم اٹ ہننگ کن منے۔“ مس مالیزی کرار ء تو ار سے ٹی پارے۔ ولدا کزی نا کٹڈ آ

ہر سا پارے ”اسہ ہیبت اس پاو نے، خواجہ ہم ہومورینہ غاتیان اسٹ اسے، ہرادے نیگر نیاڑیک وڑرہ۔ خاص وڈ

اٹ ورنہ، نے آنبارانگا۔ اوکن تون ہم ہندن کییک، ای نے آن نہہ سال اس بھلن مروٹ۔ ولے مسی نا اراغا

بننگ آن کنا جان چٹا۔ وای بوڑچی مسٹ، ہمو ارا ٹی ہراڑے مسی رہینگک، شکر ء خدا نا۔“ مس مالیزی پارے

”ہندن لگک اونے آداسہ پد ریسہ برساکا ہک۔“

اوکزی ناباغا ڈو ء تخنگ آخنا تو پارے ”کنا ساہ! دا ہیبت ء اسٹ است آن دپیس کہ نی اسہ نیگر نیاڑی سے

اُس۔ دن کہ پرنلیک خواجہ ء۔ اوفتے خننگ تون یا تونے اوقتا پرمان ء منوئی تمک، یا پشیمان مروئی تمک۔ و

ای نے پاو کہ اگہ نی اوفتے خوش کتویس تو خواجہ غان زیات کمینہ پین کس اف۔ راست پاوہ، دن کہ خاراٹ اوناملی

ہڑسینگک، پین کس اس دن مفرو ء۔ تاکہ غٹ اونامنشاٹ مرسا کارہ سہی ء۔ داسکان اسہ ہیبت اس اونابر خلاف

متنے کہ بس۔“ مس مالیزی ہور تے چٹکیفسا پارے ”داوڑ اوخار آن گنوک مریک۔“

کزی ناملی ترندی اٹ کاریم کر سا ہنا کہ۔ داتہار آکوٹھی ٹی اونادوارہ بننگ آن مُست مُست یعنی نن تمنگ

آن مُست او بایدے نڑے۔ ولے مس مالیزی کس پائے اوناست انا ہیبت ء چاہس۔ ”کنا ساہ، داکان نرننگ

ناگمان ہم کیپیس۔ اونے دترگند کشوک آکچک آتا مکک اٹ پٹک۔ وولدانے تون انت مروئی ء، او بھاز

پراگند ہی اس مرو۔ زرس پدین آاست اٹ پام کر۔ خواجہ بروک آچار پنچ دے اسکان داڑے مفک۔ اوو اونا

متکن آبانگو استاد، بانگو جنگ متنگ کن بھاز مرہنانون۔“ مس مالیزی سلیس۔ ”خواجہ ۽ بانگو جنگ متنگ آن زیات پین اسہ کاریم اس ہم وڑ پک۔“

اوبے سلنگ آن ہیئت کرسا ہنا کہ خواجہ جونو ورنائی اسکان اسٹل نیست کریکر اس نس، اسہ بیست و پنج سینٹ اناریفل کلٹ اسے نامکک اٹ لاٹری سے ٹی اسہ جوان ۽ جنگی ۽ بانگو اس کٹا، وکرار کرار آچج آ علاقہ نا گچین آبانگو باز جوڑ مس۔

کزی نیام اٹ پارے ”اوتینا زعیفہ تون خاچپک؟“
 ”ننتے نہ، خاچک۔“ مالیزی پارے ”بس اونیاڑی تاشوقی سے، نی اونا زعیفہ ۽ داڑے بھاز کم خنوس۔ اوہم داڑان بھاز خلیک۔ بے وس بس تین تون ہلیک تمک۔ اوہم داڑان بھاز چنک ۽۔ اوہم داڑانبار نیست ۽ اُرا سے آن نس۔ چانڑدہ سال ناس نسکہ ہر اتم خواجہ اودے برام کرے ایس۔ ولے او بھاز رُوت پہہ مس کہ خواجہ اوڑان زیات بانگو تا چرت اٹی ۽۔“ ہر اتم مالیزی، خواجہ، اونا زعیفہ و بانگو تا ہیئت آتے کریکہ، کزی ناست نرنگ نا ہیئت آبیٹ گم نس۔

”اومسٹر! کنا ہیئت آتے ہم خف توننگ اُس کہ آخا؟“
 ”جی او خف توننگ اٹ۔“ اوڑوڑو پارے۔ ہر اتم مالیزی ٹلکت اٹ پارے ”سہی ۽، ہیئت آک تو مرسا کارہ، نی دا پانی ہرا جاگہ ناسے اُس؟“ اوکزی آخوڑت ہر سا پارے ”نی ہراکان بسنس؟“ کزی پارے کہ سپاٹ سلوینیا کاوٹی، ورجینیا غان۔ ”سچ بتنتن دانا، خیر دا کاس ویل کاوٹی ۽، جہاندی کیر ولانٹائی۔“ کزی ہم سچ پہہ متو کہ او ہراڑکنے۔ او بانگو ۶ سس کہ جہاندی کیر ولانٹا اسہ جاگہ اس ارے۔ او اونا خیال نس کہ دا ورجینیا تا ہندا ایب کیب اٹ مرو ۽۔

”جوان دا پا، نے خواجہ نا پین انا سما؟“ مالیزی سوچ کرے تو کزی اودے خورک آخن تیٹ ہرا ”دانا پین خواجہ ٹام لی ۽۔“ او اسہ ساہت اس چرت اٹ ہنا ”دانا مطلب ۽ کہ داسہ نے کزی لی پارہ۔“
 ”کنا پین کزی والر ۽۔“ کزی برانز کرے۔ ولدا اسہ وار آ اونا است آ بس کہ دا غٹ خواجہ والرنا سوب آن مسے، واوگٹ انا پر آ ہوغنگ ۽ شروع کرے۔ ”داوڑ است دیر کپہ تینے، کنا چنا۔“ مالیزی پارے ”نے بایدے سما مرے کہ نیگر آتا ہمو پین مریک، ہرا وقتا خواجہ نامریک۔ وقتا جندا پین تو سچ اس ہم اف، او تو بس توار کننگ کن مریرہ۔“

کزی پارے ”کنا باوہ نا اصل پین کنتا کینتے ۽۔ واو افریقی اسے۔“

”انت پاننگ اُس نی؟“ مالیزی ہبکے مس ”ای ہنگٹ کہ کنائُن پیرہ ہم افریقی اس نسکے۔ کنالمہ تینا لمہ غان ہنگلو سس کہ او موٹوسک، اسل ڈامبر آنبار مون نسکے۔ اونا بوز آہرٹوم آ کلک آتیا ٹھپ انا نشان نسکے۔ ولے کنالمہ اونا پن ۽ اسہ وار اس ہم پاتو۔۔۔“ مس مالیزی زرس سلیس ”نے تینا لمہ ناسما ۽؟“

”اوہلہ، کنالمہ ناپن ہیل ۽۔ اوہم نے آنبار اسہ بھلو ارا سے نابوڑچی ۽۔ وکنا باوہ، خواجہ نا بگھی ۽ چلیفک۔“

”نی تینا لمہ باوہ، ہرٹوم آتون اوارر پیگاسہ؟“ مالیزی ۽ باوربتو۔ ”خدایا! داڑے تو گیشتری تے ہرٹوم آپن تا سما۔ اتنے کہ اوفتیان اسٹ اس پین جاگہ اس بہا مریک۔“

مالیزی ۽ ہنگ آخننگ آن کزی ۽ ولداتیائی ناخلیس ہرنے۔ گڑا اوہیت ۽ مرغن کنگ ۽ شروع کرے

”نی اسل کنالمہ غانبارہیت کیسہ۔“ مس مالیزی داہیت ۽ بنگ توہبکے مس ولدا خوش مس۔ ”ای تو پارہٹہ کہ اوہم کنے آنبار جوان ۽ عیسائی نیاڑی اس مرو۔“ ولدا کزی اچھینگسا تینا است آ زورشا غسا پارے ”داکنے آن ہرا وڑا نا کاریم بلور، مس مالیزی؟“

مس مالیزی آن سچ ۽ ورندی اس جوڑمتو۔ ”نی انت کاریم کیسہ؟“ مالیزی سوچ کرے ”خواجہ نے پاتنے کہ داڑے اُخس نیگہ ۽؟“ کزی آخاٹی کاٹم ۽ سرفے۔ ”کننا چنا! نے تون اوار پورو پنچ ۽۔ اسہ تو منگو مس، او پیرانگا نیگہ تو ہوڑے بانگو متون رہینگ۔ ای اٹ، ہرانا زمواری ارغ، کبغ، سچ سلنگ و ارا نارکھ و سنجال ۽۔ ایڑھ سارہ، و ماما پامہی ملک آمیت کاریم کیرہ۔ ہراڑے تخمین اٹ نے ہم کاریم کردی تمک۔ بس کل ہندا دو۔“

کزی نامون آموخانی ۽ خننگ تون مالیزی بربانگ آتے چکا، ”ہراڑے کہ نی نس، اوڑے انت کرہسہ؟“

”بھلا ارا ناسفانی و ارغ کبغ اٹ تینا لمہ تون مک کرہٹ۔“ کزی پنوک ۽ توار اسے ٹی پارے۔

”ای ہم نا خلکن آدو تے خنٹ تو کساس کرہٹ۔ خیر داسہ خواجہ ناہنگ تون ملک آتہٹی کاریم کن سنبرینگ۔“ ولدا مالیزی ۽ درک لگا کہ اودے دُن ترندہیت کروئی آلو۔ ہندا سوب آن خلکت اٹ پارے

”بیوس آچنا، ہر مہالونی ہرگار ۽ خواجہ سے تون رہینگ آہیل کرہٹ۔ ولے داڑے کل نیست و نیزگار ۽ کرہٹ۔ ہرافک کھٹی سے ٹی ڈغار نا کلا اس ہلکنو۔ ہراڑان ارا اس تغیبو، دافتا پیرہ بوز جوان ۽ کہ دافک ہرگار خننگر۔ داڑے متل اسے کہ سدا یکڑ ڈغار آچار نیگہ کشار کنگ کیرہ۔ ولے خواجہ تو ہندا اُخس نیزگار ۽ کہ چار ہم ہلنگ کپک۔ اوڑتو کھٹی سے ٹی ہشتاد ایکڑ ڈغار ۽۔ دا کشاری ڈغار تہٹی او مشکل اسے ٹی خواجہ پاننگ نا حقدار مریک۔ او تو اصل اٹ سدا آن زیات جنگی بانگو تا سوب آن درست مریک۔ ہرافتے او منگو نا مک اٹ رمانشت

کرساشرت آجنگ ایٹک۔ خواجہ اگہ زرس پیسہ خرچ کیک ہم تو ہندا بانگوتیا۔ اوگیشتری گودی ۽ پاہک کہ اسہ دے دا بانگوک کنے ہزگار کیرہ۔ اسہ دے اونشہ ٹی نس وگودی تون پاریکہ کہ او ہندن بھلو اراس جوڑ کیک، ہرانا مون ناپارہ خان سش تمبہ مرد، بھلو بھلو۔ واو ارڈا کہ مرو۔ وھو ہزگار پرنگی تا اراتیان ہم زیات جوان ہرافک اودے ڈومب تکرہ۔ کس پائے نن داسکان نیزگار ۽ کرکیر ان۔ خواجہ پاہک کہ بھلو اراس جوڑ کننگ کن پیسہ مچ کننگ اٹ۔ ام، کنے انت سما، مننگ کیک کہ ہندن مرے؟ ایہن تو او ہندن نیزگار ۽ کہ او بھلا اراتا خواجہ غاتیانبار گھی چلیفنگ ودانگ اینگ ہننگ کن کوچوان تو مر، اصطل کن مارکواس ہم تخنگ کیک۔ اوتینا بگھی و گاڈو ۽ مینٹ جغ کیک، ہلی تیا مینٹ کاٹی شاغک و مینٹ چلیفک تے۔ کنا ملک آتھی کاریم کپننگ نا اسٹ انگا سوب دادے کہ گودی ۽ تو مینہن ۽ دیر ہم لار تننگ بفق۔ دخت اس کہ خواجہ ۽ کینغ نا بھلا شوق ۽۔ ایلو اودے داشوق ۽ کہ اراغا مہمان اس برے تو ارغ کینغ کن اراٹی نیگر اس مرے۔ ہر اتم اوتننگ تنگفنگ کن پیش کاہک، تو بندغ آتے مہمانی کیک۔ خاص وڑاٹ اگہ بانگو نا جنگ آشرت اٹی جوان ۽ زر اس کٹے۔ مزوٹی داسہ اودے کساس منے کہ ایڑھ سارہ و ماما پامھی اونا است خواہی نارداٹ کشار کننگ کپسہ، ہندا سوب آن اودے اسہ بندغ اس بلوٹی تما۔۔۔“ مس مالیزی دم کشسا پارے۔ ”سما ۽ نے، نے اخص اٹ ہلکنے، او؟“

کزی ترند ۽ تو اراسے ٹی پارے ”آخا“

”ای تو پاوہ، سش یا ہفت سد ڈالراٹ۔ اینو پگہ نا حالیت آتھی، ای اوڑان بگنٹ کہ نیگر آتا نہاد آک بھاز وڈانو۔ ونی سوگو وورنا خننگسہ۔ و جوان ۽ چین اسے نا۔ نے آن او پٹی بنوک ۽ چنا ہم مفت دوئی کننگ کیک۔“

کزی بادوی آن ہناس۔ مالیزی درگہ نارہی آسر مننگ تون پدی بس ”راست پاوانے؟ کنا گمان دُن ہم کاہک کہ خواجہ اسہ ہزگار چین کش اسے نا نیگر اس کراٹی ہلے و نے تون اوارکے، ولے ہندن لگک کہ او نے آن مینٹ چین ۽ موٹی دیک۔“

ہشاد و پنچمیکو بشخ

ہیت و گپ بھاز گونڈس۔

”خواجہ ای پڈ پُر اٹ۔“

”تو گڑ ای امر کیو؟ داسہ کاریم آن جان ۽ خلاص کنگ کن طب انا خرابی ناچم کہ۔“

ولے ہر اتم آن کہ کزی نا پڈ بھلن مننگ نس، خواجہ اونا کین آہن بر ۽ کم کریس۔ خاطر دسوک آدے آ، ملک آبیٹی کاریم کرسا کہی وار کزی نا کاٹم گوتو کنگلہ۔ سہب سبائے مردان کواک والٹیک ہم بر جاسر۔ لنگار نا وڈ وڈ آ و کین آ دستہ ۽ چکنگ آن اونا ڈوک پوتڑو کریرہ و ترخارہ۔ ولدا دیر چلاخ مسرہ و ولدا ترخارہ۔ پاٹ گڈنگ نابابت ہم او از موندہ کار ہون جون آپا ہی و سب رنگ رازہ ایڑھ سارہ نا کچ کاریم کنگ کن متاماری کریکہ۔ او ہر توم آک داسکان اوڑاپت کتوسہ۔ او چنانا ودی مننگ نابابت تینا لمہ غان بنوک ہر ہیت ۽ است آ اتنگ نا گیک کریکہ۔ اودے لگا کہ کہ دادے تیٹی تینا لمہ ناماس آمنگ کن ہر نہاد ۽ تننگ کریکہ۔ دا پروک آ پڈ انا ذلالت تون اور اولہ نامون اٹ بننگ آن ہم خلیسکہ۔ ہرا کہ گیشتری پاریکہ کہ ”دا بھاز بے شرفی و ذلالت نا کاریم اسے، اگہ نی دانوح آن زیات خوک مسس تو“، کزی پک کریس کہ لمہ چاہک کہ داٹی اونا چ ۽ قصور اس آلو کہ، واد اگہ داڑے مرو سس تو اوڑتوں مک کہریکہ۔

اونا خف تیٹی بیل انا موخا غا تو ار پنا۔ ہرا انا خواجہ نازعیفہ و چنانا شکستی مرک انا سرجم آک اونا است آ بسرہ، ”بیوس عینٹ ہند افس چنک نس کہ دا بھلا چنا ۽ پڈ اٹ تے جاگہ مننگ کتو؟“ گڑا کزی مگہ بھلن ۽؟ کزی اپاخہ مرسا است اٹی پاریکہ۔ دا ہیت ۽ اودے دیر پاروسس؟ اونا است آبس کہ او مس این اسہ وارخن تے زیت کرسا اسہ چنا سے چنا خنگ آخناسر۔ ولدا تین پہ تین پُس پُس اٹ پاریسر کہ بھلاک پارہ کہ چناک پھل اتیرہ۔ ولے مننگ کیک کہ لمہ غاتے دا وڑ تے کن تینا ڈ کوک آیشخ آتیاں بھاز خلیفوک ۽ وڑ اسے ٹی چنا خنوی تے۔

پیرانگانیاڑی، مس مالیزی و ایڑھ سارہ اونا وڈوک آپڈ آ اسل چکارکتوسہ۔ نئے پروک آسینہ غا۔ گڑا کزی است اٹ پک کرے کہ تینا گڑتی تے بیان کنگننگ ہندن بے فاندہ مریک دن کہ خواجہ لی تون۔ اودے ہم چرت مروء۔ انتے کہ اوچ آدے ملی تیا سوار ڈ غار تیبٹی پیری کیک و ہرکس ء کہ ڈیوالی آ کاریم کنگننگ آخنا تو جوان حوال ء تے ہلیک۔

1806 ء ناچلہ ٹی، ہر اتم چنا ودی مس، تو ایڑھ سارہ دانئی نا کاریم ء کرے۔ اسہ کٹپروک ء ڈرد و چیہانٹ اسے آن پد، ہر اتم کزی ء اونا جون تزوک لنگننگ نس، اوزیٹ انگنن تیبٹ بشخندہ غا ایڑھ سارہ نادو تیبٹی غڈو آ چوچو ء ہر سا کرے، داماراس نس... ولے اونا رنگ پوشکن رازہ بورنس۔

کزی نافریشانی ء خنگننگ تون ایڑھ سارہ اودے باور کرنے کہ ”چنکا چنا اسہ ٹو اسے آن پد گڑا تینا اصل انگا رنگ اٹ بریک۔“ ہڑدے ہر اتم کزی چنا ء ہر اتم کہ اونا فریشانی وڈا کہ، ولے ہر اتم مچ آ ٹو گدریگا، تو اودے باور بس کہ اونا چنا بس بور ء سے۔

اوتینا لمہ نامر آن پرانگا لوز آتے گیرام کتو بس۔ ”خواجہ نا ڈ غار تیبٹ بیرہ مَوَن ء نیکر ء۔“ اولوز ”ساسو بورو“ ء گوجا لنگ خواہسکہ۔ ہر ادے اونا مَوَن ٹوسک آباوہ، خار آن باء چوٹ کرسا ملا ٹو چناتے کن پاریکہ۔ او شکر کشا کہ دا ذالقی تے خنگننگ کن اونا لمہ باوہ داڑے آکوسہ۔ ولے اودے سانس کہ داسہ او گہس گمراٹ چرینگ کپرو، اسل کہ اونا لمہ باوہ ء ساتے یاتمپ۔ انتے کہ اونا و اونا چنا نارنگ اٹی پرخ ء خنگننگ آن ہرکس چاہسکہ کہ دا امرسنے، و دیر کرینے؟ اونا است آنوح انا ہیبت آک بسرہ تو پین شکی مسکہ“ دا کنگننگ ہنگننگ آن مسٹ گڈیکو وار خواہی ء، اخرنی انتے منپیہہ؟“ اونا خف تیبٹی نوح انا توار شیپول کریکہ۔ او است اٹ پاریکہ کہ وَخ کہ اونا نوح انا ہیبت ء مَنوس۔ دا چنا نوح انا مسکہ، پین اف مَوَن تو مسکہ۔

ہندا وڑا نوح ہیبت آتے سبفسا او وخت ء تیر کریکہ۔ ”ہر اتم، گودی دا چنا ء خنا۔“ اوسوج کریکہ ”تومس مالیزی پدا انت مرو؟“

”اودے جوان سماء کہ خواجہ جوان ء بندغ اس اف۔ کنا و س اٹ مرو س تو ای دا غٹ پرنگی نیاڑی تے پاریہ کہ او فتا آرغ تے نیکر آتیاں ہم چنا ارے۔ غٹ آن اہم انگا ہیبت دادے کہ گودی دا چنا تون بھار ریس کرو، انتے کہ اونا جند ء چنا مفک۔“

چنا نا ودی مننگ آن اسہ ٹو اس پد، خواجہ نکان کیمبن اٹ بس۔ او تینے شیف کرے وڈیوا ء چنا نا بوز انا کنڈ آ کرے۔ ”خراب اوس اف۔ جون تے ہم جوان ء۔“ او ہوراٹ چنا نا بندا نگا مٹ ء سرفے۔ ولدا کزی ء پارے ”دا

ہفتہ ناچنگ اسکان دم کشنگ گنج مرو، دو شنبے آن دوارہ ملک آتھی کاریم کن کاس۔“
 ”ولے خواجہ! کنے دادے ہر فنگ کن سلوئی تمک۔“ کزی آخی کرسا پارے۔

خار آن پرتوار کزی ناخف تھی بس۔ ”باء تینا بچ کر، انت کہ پانگ انگ ے نے، ہندن کر۔ نے ورجینا نا نواب اسے نا نازو ڈداری پرا گندہ کرینے۔ دا چنآ ے ہم تین تون ملک آتھی در۔ آخا تو چنآ ے ہر فوہ، ونے پیشن سلفوہ، تاکہ نالی جاگہ غابرے۔“

بھیم انا گواچی کزی تینا چنانگان جتائی و مونی بہا مننگ نا خلیس آن ہو غنگ ے شروع کرے۔ ”جی ہی ے خواجہ۔“ او ہو غسا پارے۔ اودے خلوک خلوک خنا تو خواجہ نا خاراسہ وار آشیف تما۔ کزی ے بچ باور بتو کہ مالک چنا ناچلہ نا پوری آن مُست ہم اودے کاریم اٹ اتنگ کن بسواس۔

کزی جون ے دوارہ سفا کرسا ولدا لیٹا۔ او پہہ متو کہ کہ ہرا ہیبت زیات خار انا سوب نس۔ او است اٹ پاریس کہ او ”کنتا“ یا ”کنتے“ آن اسہ پن اس تخک۔ دا ہم نس کہ او پک الو کہ خواجہ دا نادرست آتوار تیا انت رد عمل نشان ایٹک۔ دا سوب آن کہ اونا تخوک آپن تیا اعتراض کرسا اونا خار ے تو پین ودفنگک۔ او خلوک آ است اٹ سجنے کہ افریقی باوہ جان دا بابت انت پارو ے؟ او تو پین تے بھاز اہم نکا کہ۔ کزی نا است آبس کہ او پاریس کہ اونا وطن اٹی مارا نا پن تخنگ کل آن اہم انگا کاریم مریک۔ ”انتے کہ مارا آن تو خاہوت نا زینہ غاک مونی بریرہ۔“

اولیٹوک لیٹوک چرت اٹ ہنا کہ اینو اسکان اونا باوہ دا پرنگی تیان انتے دا خس خار کنیک۔ او دافنے ”طوبوب“ پاریک۔ اونا است آیل انا ہیبت ہم بس، کہ ”کنا مسر! نی ہندا خس خوش بخت اسے اُس کہ کنے خلیس ہر فک۔ نے کساس کنگ کپیہ کہ نیگر مننگ نا مطلب انت مریک؟ ای تو خدا غان دعا کیوہ کہ نے دانا سما ہم تمپ۔“ ولے داسہ اودے سما تماس۔ حبشی تیا پرنگی تا ظلم و بیداد ناچ ے کچ اس الو کہ۔ ولے غٹ آن زیات بھلا بیدار گنتا نا پانگ نارداٹ داس کہ پرنگیک اوفتے اوقتا چاہنداری آن بے سما تخنگ خوارہ، تاکہ اوفک پورو ے بندرغ جوڑ مننگ کپس۔

”نا باوہ کنے کل آن مُست دا سوب آن دوست بس۔“ اونا لمہ اودے پاریس ”کہ ای اوڑان زیات گمری ے حبشی بچ خنتو سیٹ۔“

خاچنگ آن مُست کزی تین تون فیصلہ کرے کہ اسل کہ اونا چنانا چلین احس کہ پرا گندہ مرے، اونا رنگ احس کہ سبک مرے، خواجہ نامشا کہ انت پن اس زوراٹ تھے، او اودے مدام اسہ افریقی سے ناواسہ اس تلک۔

ہشاد و ششمیکو بشخ

ماما پامپی اودے سہب اتون وختی خننگ تون ”نت حال ۛ؟“ آن زیات ہیبت کتو کہ۔ ولے ہمزدے سہب اتون ہر اتم او چنا ۛ ہر فے ملک آتیا بس تو دا خننگ آن بھاز خوش مس کہ ماما پامپی اودے خننگ تون خڑک بس وخیدی آپڈ آڈو ولسا، زرس شکی مر سادرخت آتا لدا نا کنڈ آ اشارہ کرسا پارے ”ای تو پاوہ نی چنا ۛ ایڑے سبھاٹی لیٹف۔“ کزی خن تے چکا ہر اتو اودرخت آ گڑاس خنا۔ خڑک ہنا تو اونا خنک خڑوینکی مسر، اوڑے بھلا بے بوج وخرن آپن آتیاں چنا کن اسے چنکو چیراس جوڑ کروک نس۔

کزی منت واری تون اوار تینا سفا اگا گونی ۛ پن آتیا شاغسا چنا ۛ ہموڑے لیٹفے۔ چنا زرس ہوغا، ولے کزی نا پنگ و نوار یفنگ آخننگ و اونا ہور میٹ ہلنگ ۛ شروع کرے۔ تمباخ ناکشار تیلٹی کاریم کنگ نا وخت آتینا ہڑتوم آسنگت آتا ہننگ آن پد کزی پارے ”منت وار ماما پامپی! ای نا منت وار اٹ۔“ و تینا فریشانی ۛ ڈکنگ کن رُوڑ و تمباخ بننگ ۛ شروع کرے۔ نیام اٹ وار وراس او تینا چنا ۛ ہننگ کن ہم ہنا کہ۔ و ہر مسہ گھنٹہ غان پد ہر اتم چنا ہوغا کہ تو توسکہ، و اودے ہڑفیکہ۔

”نا چنا تو ننے کل ۛ مشغول کرینے۔ انتے کہ داڑے پین پچ ۛ گڑاس اف ہراڑا بندغ چکار کے۔“ منہ دے آن پدا ایڑہ سارہ ماما پامپی نا کنڈ آہر سا پارے۔ ہڑدے بیگہ تون پدی بننگ آہر اتم کزی ہڑتوم آکو ڈال آتے ہر فیکہ کیبن نا کنڈ آہنا کہ تو ایڑہ سارہ چنا ۛ ہر فیکہ۔ داڑے مے دنگ اٹی، چنک، اسہ درپچہ والوڈبا و اج انا چار کیبن تسرہ۔ ہرا بھلا درخت نارہی آتسر۔ لس وڑاٹ کزی نا اراء سرمننگ اسکان تارمہ تما کہ۔ او ہنا کہ رُوڑو خاخر ۛ لگفیکہ و شبنے نادے خواجا نا کنڈ آن تننگو ک راشن آن گڑاس کشا کہ و بسنگ کن تخا کہ۔ ارغ کنگ آن پدا وکئی نا پچ آتیاں جوڑ کروک بوپ آلیٹا کہ و جارج اتون گوازی کریکہ۔ او ہتوم اسکان اودے ہڑفتو کہ تا نکہ او بیگنی آن ہوغمو کہ۔ ولدا اودے سیر پڈ آپال ترسا اونا کاٹم ۛ کوپہ غا تخا کہ و پڈ ۛ تے مو شکا کہ، کہ او گارتے۔ ولدا دوارہ اوڑتوں گوازی کریکہ۔ او آخس کہ وس تے نس خاچتو کہ، تا کہ چنا ہرے اسکان خاچے، و رُوڑت پال اکن

تک کپ۔ ہندا نیام اٹ ہفتہ ٹی ارامسہ وار خواجہ ہم اوڑا پچھی مننگ کن بسکہ۔ او مدام تنگوک مسکہ۔ ولے کزی چناوتینا جوانی کن مزاحمت کپننگ نافیصلہ کر یسس۔ او غار آن پُر، بے حس، بیخ بیخ تموک مسکہ، وخواجہ تینا چس ۽ ہلنگ آن پد ہنا کہ۔ کزی خن تے تر کر وک ہمو سکہ نا چاری مسکہ ہر ادے خواجہ ہننگ نا وخت آو نارہی آ بیٹیکہ۔ او است اٹ پاریکہ کہ دا وخت اسکان گودی ہم اوڑا نبار خاچہرو ۽، ہر اتم خواجہ پین نیارٹی سے نا آرو تون گون اوڑا کا ہے، تو گڑا او است اٹ انت پارو ۽؟ انت محسوس کرو ۽؟

نکان جارج ۽ دوارہ ہڑفیکہ خاچا کہ تو سہب اتون ماما پامہی نا کلیفنگ آبش مسکہ۔ ایڑھ سارہ تون او ار ملک آتیا ہننگ آن مُست اونہاری کریکہ، چنا ۽ ہڑفیکہ۔ مکئی، تمباخ و پٹی نا ملک آک جتا جتا نسر، و ماما پامہی ہر ملک انا کج اسے ٹی سیخا کن اسہ چہر اس جوڑ کر یسس۔

یک شنبہ نادے سوارہ کننگ آن پد خواجہ و گودی بگھی آ ہفتتی سیل اکن پیش تمہارہ۔ او قنا ہننگ تون سے دنگ اٹی بندرغ آک بھلا درخت نا کیرغ آن گھنڈے سے کن مچ مسرہ۔ کزی و جارج انا ہننگ آن پد مس مالیزی و ایڑھ سارہ دا ہیئت آگوارہ، کہ جارج ۽ دیر ہر فک۔ ماما پامہی، تینا لولہ ۽ کشسا کزی تون ہیئت کر سا خوش مسکہ۔ مننگ کیک دانا سوب دانس کہ کزی ایلو ہڑتوم آ نیارٹی تیان زیات بھاز خوڑتی اٹ، شرف اٹ، و بے نیام تمنگ آن اونا ہیئت آتے خف توریکہ۔

”دا جاگہ نلا ۽ لد اس نس، و پنجا سینٹ فی ایکڑ نا حساب اٹ رسیگا کہ۔“ اسہ دے پیشیم تون ماما پامہی پارے۔ ”ہر اتم خواجہ تین کن اولیکوسی ایکڑ و اولیکونیکر جارج ۽ ہلک، ہندا پن ہرانا مارانا ۽، او دانیکر آن ہندا خس کاریم ہلک کہ او کسک۔“ کزی ۽ ایاخہ خنا تو اوسوج کرے ”انت مس؟“

”آخاچ متنے،“ کزی زو تینے جوڑ کرے، و ورندی تیس۔ و ماما پامہی ولدا پارے۔

”ہر اتم ای داڑے بسٹ تو خواجہ ۽ اسہ سال اس ہم متویسس کہ او ہونیکر ۽ ہلکلاس۔ او مچ آدے درخت گڈنگ، ٹانڈ آتے بیخ پیٹ کننگ و جر آتے سفا کننگ اٹ اختہ خننگا کہ، تا کہ اولیکو فصل دستگ مرے۔ ولدا اسہ دے ای و ہونیکر ہرہ اٹ پاٹ انا پیٹہ جوڑ کرین۔ ایڑے بھلا اراٹی“ ماما پامہی اشارہ کرے ”خدا یا! ای عجب ۽ توار اس بنگٹ، و ای تینا ہرہ غان کاٹم ۽ بڑز کر سا ہر اٹ۔ دانیکر جارج انا خنک زیٹ نسرہ، و او تینا سینہ ٹی ہلکلاس، اسہ وار آتہما و کسک۔ بس داوڑ۔“

کزی ہیئت ۽ بدل کرے ”ہر اتم آن ای داڑے بسنٹ، کل ہندا پارہ کہ غٹ بانگوتا جنگ اٹی اختہ مریرہ۔

مہالوتو ای داوڑ بیچ بننویسٹ۔“

”ای خواجہ غانہ بن گنٹ کہ ورجینیا ٹی ہم بانگو جنگ ایترہ۔“ مالیزی ورنڈی تیس۔ ”منگ کیک، ہراڑے
نی رہینگاسہ اوڑے ایب کیب اٹ دارواج مہف۔“

”ن کل ہم دانا بابت بھاز زیات چہنہ۔“ ماما پامپی پارے۔ ”بیدس داڑان کہ دا خاص وڑانا بانگو مریرہ،
ہرافتے اسہ ایلو تے خلنگ کن سامبرہ۔ مخلوق دافتیا بھلو بھلو پیسہ شرت خلیک۔“
ایڑھ سارہ محسا پارے ”دابارواٹ نے غٹ آن زیات پیرانگا نیگر منگو جوان پانگ کیک، ہرابانگو تارکھ و
سنجھال ء کیک۔“

کزی ناپاخ آتے پرینگوک غننگ آمس لیزی پارے ”ای نے اولیکو دے تو پاریسٹ، ولے نی داسکان
اودے خنتنس۔“ مالیزی مخا۔ ”وجوان ء کہ اودے خنپیس۔“

”کنے داڑے چاڑدہ سال مریک، کہ بسٹ۔“ ایڑھ سارہ پارے ”ولے ای اودے ہشت دہ وار آن
زیات خنتنس۔ اودے بندغ آتیان زیات بانگوک دوست ء۔“ اوچبو کرسا پارے ”جائی، کنے تو ہندن لگک کہ
اونالہ خواہے اس بٹو ء، ہراڑان منگو ودی مروء۔“

ہراوخت کزی غٹ اتون اوارمخا کہ، ہندا نیام اٹ ایڑھ سارہ مس مالیزی ناکنڈ آڈوتے مریفے ”داسہ زرہ
سے کن چنآء کنے ایت۔“ مالیزی مون ء تر کرسا چنآء اونا دوٹی تیس۔

”راست پاوتو۔“ اوپارے ”دابانگوتا سوب آن خواجہ وگودی ناحیثیت علاقہ ٹی داخس جوان مسنہ۔“ اوافتا
چچک آتے ہلک ”ہزگار ء بندغ اسے نا بگھی نارہی آن گدرینگ ناوخت آن خواجہ ڈو ء ڈن چنڈک۔“ اوہورتے
ہندن سرفے، کس پائے پڑک اس بال کے۔ ”وگودی ہندن رومال ء سرفک کہ بگھی آن تمنگ آبریک۔“

کزی نا بھاز منگ آن دم راست متوکہ۔ اوچنآء ہرفنگ کن ڈو ء مریفے، تو ایڑھ سارہ خربنی اٹ پارے
”سلہ اڑی، داسہ تو کنے اسہ منٹ اس ہم مننے، کہ دادے ہرفینٹ۔“

کزی اوفتے چنآکن جھیرہ غاخناتو خوش مس۔ ماما پامپی ہم جوڑتے پپی راستی کرسا وڈوتا اشارہ اٹ چنآنا
چکار ء تینا کنڈ آکننگ ناکوشت کریکہ۔ وہراتم چنآونا کنڈ آہر کہ تو ماما پامپی نامون خوشی آن ملنگا کہ۔

منہ ٹو آن پد جارج لونڈا تنگ ء شروع کریسس، وپال اکن ہوغا۔ کزی اودے ہرفنگ کن گیگ کریسس
کہ مس مالیزی پارے ”زرس الے تے کہ ہوغے، داسہ داخس بھلن مننے کہ گڑاس کننگ ہم شروع کے۔“ اوڑو
ڑوتینا کیبن اٹی ہنا وکئی نارغ وپال اناتریت واج کرسا جارج ء کٹ اٹ تولفے وچوشانک اٹ زرس تریت
اودے کنفے۔ غٹ جارج ء چس ہلسا کننگ آخنار تو خوش مسر۔

داسہ جارج چارپادہ کرسا لوئڈ اینگکا کہ ہندا سوب آن کزی اونا گلوبنداٹ چٹ اس تفیکہ، ولے اوتینا دنگ اٹی ہم مش داے باٹی کریکہ۔ کل پاریرہ کہ اودے توننگ المی ء۔ ”داسہ او پائل ہڑنگ ء لانے۔“ مس مالیزی سلاہ تس ”ہندا سوب آن ہراتم کہ نی ملک آتا کاسہ تو دادے کن تون الے، ای اودے ہر وہ۔“ ایڑھ سارہ ہم دا ہیبت ء او کرے۔ کزی ناستی آن پدہم اودے بھلا اونا نادالان اٹی ایسا ملک آتیا ہنا کہ۔ ہراکان پدی ہنگ آو اودے پدی ہرفیکہ۔ اولیکو وار ہراتم جارج چچکائی کرسا ”می لیز“ پارے تو کزی ء تینا فیصلہ غا خاریس۔ ولے بھاز روت ہراتم او پیدواروڑاٹ ”آئی“ پارے تو کزی بھاز خوش مس۔ اونا ایلولوز ”مام پامپ“ نسکہ۔ ہرادے ہنگ تون پیرانگا ء ہندن لگا کس پائے اودے انا روشنائی ء نخنے۔ ولدا ہندن روت او ”سس سی را“ ہم پارے۔

اسہ سال اسے نا کچ مرسا جارج تائے پائے ء بنا کرے۔ پانزدہ ٹوانا مننگ آن پداورم ہم کریکہ۔ اودے تینٹ ہم دا پوسکن آ آجوتی دوست بسکہ۔ تانکہ او خاچتو کہ یانا جوڑ متو کہ، پین کس انا کٹ اٹ تولتو کہ۔ ونا جوڑی تو اونا خرک آن ہم گدری مگتو یس۔ مس مالیزی اودے دالان نا گچین انگا گراتے کنفسا جوان کانڈا کریس۔ داسہ یک شنبے نادے پیشیم تون کزی وایلو بھلاک اودے گوازی آخنارہ تو گل بال مسرہ۔ اونا پالن آلاکی مش تیٹی آہشینگسا اسل مش انارنگ اٹ بدل مسکہ۔ او پاٹ خلاستگ، جو بک ہنگ، بشامی ہیٹل تے ددیفنگ یا پیشی چوری تارنداٹ ہنگ آن بھاز خوش مسکہ۔ اسہ یک شنبے سے نادے ہر مسٹ آنیٹریک ماما پامپی ء اُف اٹ تینا جوڑ کروک آ گڈی ء بال تننگ نامتا ماری آخنارہ تو بھاز مخار۔ ”ای نمے پاو کہ دُن اٹنتے مننگ ء؟“ سارہ کزی ء پارے ”اٹنتے کہ داکان تینا کیمین آہنگ آن پد ماما پامپی پگہ سہب اسکان جارج ء خندنگ کپک۔“

”جائی، ای تو چچ سچفتو سیٹ ہم کہ ماما پامپی ٹی داسہ ہم چنگی ناپش اس ارے۔“ مالیزی ٹاکو اس خلک۔

”کنے تو دا ہمو وخت آن دوست ء، ہراتم او جارج اکن چیرا اس جوڑ کریس۔“ کزی پارے۔

”نی تینا ہیبت ء کیسہ۔ ودا چنا کہ نئے غٹ ء دن خوش کرینے۔“ ایڑھ سارہ پارے۔

جارج ارا سال ناس مس تو ماما پامپی اودے کسہ ہننگ آتیاں اونا است ء تینا کرے۔ یک شنبے نادے بیخ انا دیگر آن پد پامپی اسہ چنکو خاخراس کریکہ کہ موٹل اٹ پشہ غاتے اینک کنگ مرے۔ ہر مسٹ آنیٹریک خاخرنا داپار اپار سیٹ آتے تخارہ تو سرہ۔ جارج ہندن ء جاگہ اس تو سکہ ہراکان ماما پامپی نامون انا تاثر و دوتا اشارہ غاک سفا خندنگ۔ اونا کسہ غاتے چچ ء ایسراں آلو کہ۔ ہندا سوب آن اسہ واراں ایڑھ سارہ پارے کہ

”کنا تو گمان ہم ہنتو کہ کہ نے داخس کسہ بروء۔“ ماما پامپی اودے خن تاشم اٹ ہرا پارے ”نی داسکان کنا بارو

اٹ انت چاسے؟“ ایڑھ سارہ کاٹم ۽ سرفسا پارے ”کس ۽ چاہنگ ناشوق ہم اف۔“ ماما پامپی تینا لولہ غان کش اس بلک، اونا خن تیٹی بٹخندہ اس نسکے۔

”مالیزی ای نے ہیئت اس پاننگ اٹ۔“ کزی اسہ دے پارے ”ایڑھ سارہ و ماما پامپی مدام جنگ کیرہ۔ و لے کنے ہندن لگک کہ اوفک اسہ ایلو ناخرک مننگ آن ہم خوش مریرہ۔“

”کنے توچ ڈن لگتے، نئے اوفک باٹی وخت اس ڈن پارینو۔ ای تو پاوہ اوفک بیرہ وخت تیر کیرہ۔ ہر اتم نی ہم بناوئی آبس تو نے کس اس مریک کہ بندغ تینائی آہیل کیک، بس ہندن۔“

مس مالیزی ہیئت ۽ مونی دننگ آن مُست کزی آخوڑت ہر۔ ”نن تو پیراں، تو ارین۔ و لے کنا ساہ نی ورنہ اُس وکس اسے ناساڑی گری نے کن المی ۽۔ ای کیمہی وراست اٹ پاوہ کہ خواجہ کس اسے ہلے و اونا سنگت جوڑ مرے۔“

”او مس مالیزی! کنے دروغ نانت گرج، کہ کنا است سنگت اسے کن خوا پک۔ ضرور خوا ہک۔“ کزی سلین۔ ولدا او ہمو ہیئت ۽ کرے ہرا ہر تو م آتے سانس ”و لے خواجہ ڈن اسل کپک۔“ اواست اٹ کل انا منت وارس کہ خواجہ و اونا تعلقداری تے چاہنگ آن پدہم کس اس اودے اشارہ اٹ ہم چچ پاتویس۔ پین مف اونا مون آتو کس پاتویس۔ ”داسہ نے آن انت ڈکو۔“ کزی ہیئت ۽ برجاتخا۔ ”ہراکان کہ ای بسنت، اوڑے اسہ بندغ اس نس۔ ای داسہ ہم اونا بابت سوچ خلیوہ۔ ننا برام خوک نس، و لے ولدا غٹ گڑاک خراب مسر۔ ہندا سوب آن کنے داڑے بروئی تما۔“

مس مالیزی نامون آرمانی ۽ خنسا کزی ہیئت آتیٹی زرس ہینینی اتسا اودے مستین ناچ آکسہ ۽ ہننے۔ ”ای داسہ ہم تین تون پاوہ کہ او وخت اس تو کنے پٹسا داڑے بریک۔“ اونا لچہ ٹی دعا نا وڑ اس نسکے۔ ”راست پاو، مس مالیزی! اگہ دن مس تونن اسہ ایلو ۽ اسہ لوز اس ہم پاپنہ۔ بس اسہ ایلو نا دوٹی ہلینہ و نمے آن کل آن موکل کینہ۔ و جارج ۽ ہرفنہ دینہ۔ ای اونا گڈ کیو لوز آتے اسل گیرام کنگ کپرہ۔ او پاریس ”نن مچ آزند اسبجا رہنگنہ۔ کنا ساہ۔“ کزی غلغلو مس۔ و او ہر تو م آک ہوغار۔ ولدا کزی تینا کینن آپی بس۔

”کیمہی ہفتہ غان پد اسہ یک شنبے سے نادے سہب اتون ہر اتم جارج دالان اٹی مس مالیزی تون ممک کریک۔ ایڑھ سارہ اولیکو وار کزی ۽ تینا کینن اٹی بٹنگا۔ کزی ہسکہ فاخن میٹ سل بٹوک آدیوال ۽ ہرا، ہراڑا کیمہی جاگہ غاتیا میخ و گل میخ تیٹی بے کچ بارفوک ۽ جر و بوچ درنجوک نسرہ۔ ہرا ایڑھ سارہ نادا دعویٰ ناشاہدی نسر کہ او ہر نا جوڑی نا درمان ۽ کنگ کیک۔ اسٹ انگا سیٹ انا کنڈ آ اشارہ کرسا او پارے ”توٹل مسرکو۔“ کزی

توس تو سارہ پارے ”ای نے ہندن ۽ ہیبت اس پاننگ اٹ ہراکل ۽ سماف۔ کنا لمہ لوزی آنا نا بو پاس نس۔ او کئے قسمت ۽ ہڈنگ ہیل تسلاس۔“ او کزی نافریشان آمون آہر ا۔ ”نی تینا قسمت ۽ ہڈنگ خواسہ؟“

ڈغار آتولوک ایڑھ سارہ لیپ انا کیرغ آن اسہ بھلو پیٹی اس کشا۔ اوڑان اسہ چنکو ڈ باس کشسا ہڑتوم آدو تینیٹی عجب ۽ بازن ۽ گڑاس کشا۔ وکر آ کزی ناکنڈ آہر سیگا۔ داگڑا تے اسہ شین اسیٹ تخسا او تینا زچک آن اسہ چھڑی اس کشا وترندی اٹ گڑاک چھی راستی مسر۔ ولدا او ہندا خس شیف کرے تینے کہ پیشانی تے زرہ سیٹ ڈغار اٹ لگاسس، ہر اتم اوراست مس تو او بھاز غیر فطری ترند ۽ توار اسیٹ پارے ”ہرودہ خاک ہرا ہیبت آتے پاننگ ۽، ای نے پاننگ خواہرہ تا۔ نی داسہ ہچ گھس تینا لمہ باوہ تون ملنگ کپیسہ۔ پین مف دازندا تو۔۔۔“

کزی خڑ کہ ٹی ہو غنگ ۽ شروع کرے۔ ایڑھ سارہ اودے اسل گوجا لسا دوارہ جوانی اٹ گڑا تے تنخا۔ ولدا اوفتے واردم آچھی کرے، مہالو آن زیات ہرے اسکان، ہندا خس کہ کزی ناخرٹینک آک سلیسر۔ اوخرٹینکی آخن تون شت انا سرنگ ۽ خوڑت ہرا کہ۔ ولدا ایڑھ سارہ نادرست ۽ لوزمن منسا کرے۔ ”ہندن لگک کہ دامسڑ نا بدبختی ناوخت ۽۔۔۔ ہمو بندغ ہراڑتون دامہر کر یکہ۔۔۔ اونا کسر خواری تیان پر ۽۔۔۔ اوہم داڑتون مہر کیک۔۔۔ ولے ہرودہ خاک اودے پہرہ کرینو کہ راستکی ۽ امننا کنگنک جوان ۽ ہیبت اسے۔۔۔ و بایدے پین او میت تخنگ۔“

کزی ناباغان چہانٹ اس پیش تما۔ ہرا ایڑھ سارہ ۽ سٹھے۔ ”شش شش ش۔۔۔ ہرودہ غاتے تنک کہے۔ کنا مسر۔ شش شش ش“ ولے کزی ناچہانٹ آک سلنتوس۔ اوترندی اٹ بش مس و پیشن ددینگسا ہنا و تینا کیبن اٹی ہڈنگ آن پد درگہ ۽ ترند آن بند کرے۔ ماما پامچی نا کیبن نادرگہ درپہ اسیٹ ملنگا۔ خواجہ و گودی، مس مالیزی و جارج انا مونک بھلا ارا و دالان نادر بیچہ فاتیان پاش کریر۔ جارج ددینگسا بس تو کزی بوپ آتموک پو ہاڑاٹ ہونگا کہ۔ ”آئی، آئی، انت مس؟“ کزی خڑتینک آمیٹ لوجوک مون اتون گنوک آتینا بارکوک کرے

”جک خلیہ۔“

ہشاد و ہفت میکو بشخ

جارج مسہ سال ناس مس تو اودے مے دنگ انا ہر باقی نا ڈوسکی ناشوق اس ہر فے۔ ”ابوئے خدا! کن کن دیر انا بالٹین ۽ ہر فنگ کن کوشست کریک و بالٹین اوڑان سر تو ہم۔“ مس مالیزی محسا پارے۔ اسہ پین جاگہ اس مالیزی پارے ”او کنا ہندن خیال ۽ تخک کہ ہشنگ کن چنکو چنکو پاٹ رسینگپ تو او نیمہ ہشنگلوک پاٹ تے چولہ کیک گودام اٹ اتسا کیک۔“ کزی خوش مننگ آن پد ہم جارج انا مون آو انا ستا ۽ کتو کہ۔ او ایہن ہم بھاز شتر اس نسکہ۔

”آئی! ای نے آنبار انتے مَوَن افٹ؟“ اسہ زن اس جارج ہر اتم او کین ائی تینا سسر، کزی آن سوچ کرے۔ ”ہر بندغ اس کہ ودی مریک۔“ کزی اودے پیہہ کرے ”اونا تینا رنگ اس مریک۔ و بس۔“ ولے منہ زن اسے آن پدا او ولدا ہندا سرحال ۽ دوٹی ہلک۔ ”آئی! باوہ جان دیر نس؟ او کن تون ملنگ کن انتے بفک؟ او ہراڑے رہینگ؟“ کزی ترندی اٹ پارے ”زیات جک خلیہ۔“ ولے ولدا بھاز ہرے اسکان جارج انا ڈکھیائی و فریشان انگامون ۽ ہر سا است اٹ خلک۔ پگہ غاسہب اتون مالیزی ۽ تننگ آن مُست او جارج ۽ پارے ”کنے بس ہندن غار بس۔ نی سوچ ہم بھاز کیسہ ہر۔“

ولے اودے درک نس کہ جارج کون آبودی آچنا ۽ است جم کنگ کن اودے پین جوان ۽ ہیہلہ اس جوڑ کروئی تمک۔ ہندن ۽ ہیہلہ اس ہرا ہر تو م آتے کن امنائی نا وڑ اٹ مرے۔ ”اونا رنگ ہندن مَوَن نس، دن کہ نن مرے۔ و او بشخندہ تو اسل کتو کہ۔“ او پوسکن ۽ ورندی اس نس۔ ”اواخس کہ کنا نس، ہنداخس نانس۔ ولے نی اودے پیہہ پاننگ کیسہ۔“ جارج ۽ داہیت وڑا۔ او پین است خواہی کرے تو کزی پارے کہ ”پیہہ اسہ جہاز اسے ٹی افریقہ غابوسس۔ بلہ پاریکہ کہ اونا پس پنی ۽ جاگہ سے آڈرنگاسر۔ ولدا خواجہ والرنا ایلم اودے بہا اٹ ہلک سپاٹ سلوینیا کا وٹٹی آہیس۔ پیہہ نرنگ نامتا ماری کرے۔ اوکان مونی بروک آخرین آراستکی تے گوڈ کرسا مونی ایس۔“ ہر اتم او واروار آنرا کہ، تو اوقک اونا نیمہ نت اس گلدار۔“ جارج انا غڈ و آ پیشانی تر بس۔ ”اوقک انتے

دُن کریر، آئی!“

”اومنے نیگر بلوک اسے خلنگ نا کوشٹ کریس۔“

”اوفک نیگر آتے اگتے ہلکرہ؟“

”اوفک ہمونیکر آتے ہلکرہ، ہرافک نرنگ خواہسرہ۔“

”اوفک اگتے نزارہ؟“

”تینا پرنگی خواجہ غاتیان آجوتی کن۔“

”پرنگی خواجہ غاک اوفتے انت پاریرہ۔“

کزی خاردرسا پارے ”بس کہ تینے، اسل کاٹم نا کنگ کن بریسہ۔“

ولے جارچ ۽ چپ کرفنگ دن آسان الو۔ خاص وڑاٹ تینا افریقی پیرہ نا بابت تو اونا سوچ آک اسل

چنگ نا پن ۽ ہلتوسہ۔

”آئی! افریقہ ہراڑ کئے؟... افریقہ ٹی چنکو چنارے؟... ولداپا، پیرہ نا پن دیرس؟“

جارچ اناج اٹ اونا پیرہ ناسہ خودگر ۽ فوٹو اس جوڑ مننگ نس، ہراٹی کزی ہم تینا یادداشت آتون پدریسہ

رنگ خلسا ہنا کہ۔ ”وخ کہ نی ہمو افریقی باگل تے بنوس، ہرافتے او خواجہ نا بگھی ۽ چلیفنگ نا وخت آ

بنفیکہ۔ ہمو تم ای ہم ہندا خسوس نسٹ، ہراخس کہ نی اُس۔“ کزی سپاٹ سلوینیا ناداپارا ایپارنا کسرتیا تینا بادہ تون

بگھی ناسفر تے است آاتسا بشخندہ کرے ”نا پیرہ کئے افریقی بولی ہم ہیل تسکہ۔ اوفڈل ۽ کو، ودریاب ۽ کیمسی

بولونگو، پاریکہ۔ ہندا وڑاٹا وپین ہم جوان ۽ جوان ۽ لوزسہ۔“ اواست اٹ پارے کہ ابا ۽ اگہ داسا مرے تو اخس

خوش مرو ۽ کہ اونا نواسہ افریقی بولی ہیل کنگ ۽۔

”کو...“ کزی سوچ کرے ”نی دالوز ۽ پاننگ کیسہ؟“

”کو...“ جارچ ورندی تس۔

”واہ، نی تو بھازر پہہ ۽ چناسے اُس۔ داسہ پاکیمسی بولونگو“ جارچ دالوز ۽ اسل سہی وڑاٹ پارے۔ ولدا المہ ۽

چپ کنگ آخنا تو پارے ”آئی پین ہم ہیل ایت ہر۔“ خوشی آن گل بال مرسا کزی اودے پین دے اس پین لوز

ہیل تننگ نا قول کرسا زوراٹ لیپ اٹ خاچنے۔

ہشاد و ہشتمیکو بئشخ

جارج کشش سال ناس مس تو دا ہیئت انا پڑوئس کہ داسہ اودے ملک آتیبٹی کاریم کروئی ۛ۔ مس مالیزی تینا سیبو ناہنگ ناچرت اٹی نسکہ۔ ولے کزی وسارہ اونا پدی بنگ نا حوال آن خوش نس۔ اولیکو دے آن جارج ۛ ملک آتیبٹی کاریم کننگ اسہ گو تفوئی گوازی سے آنباروٹرا۔ وہر اتم او ماما پامبی نالنگارنا پیل انا کسراٹی بروک خل تے ددینگسا اینک کریکہ تو غنٹ ۛ دوست بسکہ۔ او غنٹ اکن ملک آتین اپیار آن وھوک آچکل آن دیر انا بالٹین پر کریکہ ایسکہ۔ او مکئی یا پٹی دسنگ اٹ ہم تینا وس انا کچ آ کمک کریکہ۔ ہر اتم ہر مسٹ آ بھلاک اودے تینے آن بھلو پیلچے اس ہر تنگ نامتا ماری آخنارہ تو بھار مخارہ۔ گڑا جارج ہم مخاکہ۔ ہر اونا خوش تبی نادلیل نس۔ ہر اتم او ماما پامبی تون اور لنگار کننگ ناخذ کرے و موکل رسیدگ پنگ آن پد چاہس کہ او تو داسکان لنگار نادستی اسکان ہم سر مننگ کپک، تو گڑا کل مخار۔ ولے اولنگار ۛ اولاد وچر تے ہکلنگ اٹ اختہ مس۔

بیگہ تون ارا غا سر مننگ تون کزی ارغ کبغ اٹ اختہ مسکہ۔ اسن اس جارج دا وڑتے بدل کننگ ناسلاہ تس و پارے ”آئی! نی مچ آدے داخس کاریم کیسہ۔ اینونی دم کشہ، ای نے کن ارغ کبغ کیوہ“ او وار وار اس چنکا منکا کاریم تا بابت پرمان کننگ نا کوششت کریکہ، تو کزی ۛ لگا کہ کہ جارج ہمو بندغ نا وڑ مننگ نا کوششت کننگ ۛ، ہر انا وقتا زنداٹی کمتی نسکہ۔ اوٹی تینے آپت کننگ نا کچ اسٹل بھار نس۔ اگہ وخت اس اودے مچ ہلککہ یادک اس لگا کہ تو ایڑھ سارہ ۛ تینا جر و بوئو آتا کاریم اٹ اتنگ نا وار خواہی رسیدگ کہ۔ وخت اس اونکان خاچنگ آن مسٹ کزی ۛ تینا است انا ہیئت آتے بنفسا مخنگ آبیوس کریکہ۔ ”ای اسہ دے بھلا کسراٹ ہناٹ۔“ اسن اس اوئسئس اٹ پارے ”ای اسہ بھلو رچ اسے ددیگ آخناٹ... او کہ ارے بلی آن ہم بھلن نس۔ ای اودے توار کریٹ۔ خواجر رچ! او خواجر رچ! اگہ نی کنالمہ ۛ گڑا اس کریس تو جوان ٹیوہ نے۔“ یا وخت وخت او کزی ۛ تین تون اور ہمو شتیر ۛ غلنگ آبیوس کریکہ ہر اے دالان اٹی کاریم نا وخت آمالیزی آن ہمیل کریسس۔ وچنکا کیبن دا ہر توم آتا باگل آتین زمبارہ کریکہ۔ ”او کناسا! ہو غپہ۔ خڑ کہ خلیپ۔ او کناسا! ہو غپہ۔ خڑ کہ خلیپ۔ اننتے

کہ فرعون نافوج ڈبینگانے وکسنے! اوکنا ساه! ہو غپہ۔“

وخت اس اونا است خواہسکہ تو خاخری نارہی آہنا کہ لیٹا کہ واسہ نیم ہشنگلوک شنک اسے ہر فیکہ و بیہن ء پٹہ سے آبدغ و سادراتا فوٹو تے کشا کہ۔

ہر اتم کہ اوڈن کر یکہ، کزی فریشان مسکہ۔ اودے خلیس مسکہ کہ اونوشٹ وخوان ناخواست کروء۔ ولے جارج دا بابت چچ سچفتو۔ وکزی ہم ہز کر یکہ کہ دا وڑ انا اسل ہیت مف، ہراڑان اونا زند بھس مسو سس۔ ہر اتم آن کہ اولی انا ڈ غار آ بسو سس او پنسل یا قلم ء دوہم خلتو یس۔ وخت اس اخبار یا کتاب اس دوٹی ہلنگ تو انت کہ او وخت اس ہم کس اسے تون دا بابت ہیت ہم کتو یس کہ اودے نوشٹ وخوان بریک۔ او است آ ایسکہ تو است اٹ پار یکہ کہ او داسہ ہم نوشٹ کننگ کیک؟ یا اونوشٹہ کے ہم یا آخا؟ ولدا اوزور خلککہ و منہ لوز ہسجکی کننگ نا کوشٹ کر یکہ، وگمان کر یکہ کہ ہندا ہی لوز مروء۔ وخت وخت اونا است ہم خواہسکہ کہ اونوشٹہ کننگ نا کوشٹ کے، ولے اوداڑان مرمنگ نا قول کر یس۔

اونوشٹ وخوان آن زیات حوال آتا رسیدگ پنگ آن ہمسرک مسکہ۔ داڑے اسل چچ سامتھنو کہ داکان پیش نا دنیا ٹی انت مننگ اٹی ء۔ اونا است آ بس کہ باوہ، خواجہ والرتون دورہ خان پدی بنگ آخس حوال بنفیکہ۔ ولے داڑے ہراڑے نیرگار آ خواجہ تینٹ ہلی و بگھی ہلکک، پیش نا حوال آتا اسل درک ہم متوکہ۔ اسے ارا حوال اس بسرہ ہم تو ہمو تم کہ ہر اتم بھلا ارا ٹی پیش نا مہمان اس بسکہ۔ ودا ہم ٹوا ٹی اسے ارا وار اس مسکہ۔ 1812 ء ٹی اسے دے اس پیشیم تون ہندا وڑ مہمانی سے نا وخت آ مس مالیزی دیگسا او فتیا بس۔ ”اوقک ارغ کننگ ء، تو کنے بنگ نا وار اس رسیدگ۔ او پاننگ ء کہ انگلینڈ تون اسے پوسکن ء جنگ اس بنا کرینے، انگلینڈ آغوٹ آتے پر کرسا فوج راہی کننگ اٹی ء۔“

”اوقک مگہ نن کن بنگ اٹی ء، ایڑھ سارہ پارے ”جنگ تو پرنگی متون مننگ اٹی ء۔“

”دا جنگ ہراڑے مننگ ء؟“ ماما پامھی سوج کرے تو مالیزی پارے کہ دانا بابت او چچ ہنٹنے۔ ”سہی“

ماما ورندی تس۔ ”اگہ تا کہ جنگ ہمینگ جہانم اٹی مننگ ء، وداڑے مف، تو کنے چچ چرت اف۔“

ہمون کیبن اٹی سبک خفی آ جارج سوج کرے ”آئی! جنگ انت اسے؟“

او اسے ساہت اس سچفنگ کن سلیس ولدا ورندی تس ”ای تو پاوہ داٹی بھاز بندغ مریرہ، ہرا فک اسے ایلو تون جنگ کیرہ۔“

”انت اسے آ جنگ کیرہ؟“

”بس ہراہیت آدوفا است خواہک، او جنگ کیرہ۔“
 ”داپرنگلیک وانگلیٹڈ والاک انت اسے کن جنگ کیرہ؟“
 ”یرہ، ناسوج آک تو اسل کٹپسہ۔“

کم وودنیم گھنٹہ غان پدہراتم جارج مس مالیزی ناہیل تروک آشیر ۽ خلک تو کزی نا جوڑ تیا بشخندہ اس
 بس ”امی تینا تینہن آتے پیوہ، ودریاب نا کرک آکاوہ۔ دریاب نا کرک آکاوہ۔ ولے دریاب آہر پرہ۔“
 جوان منہ وخت آن پداسہ پین مہمانی سے ناوخت آمس مالیزی پارے کہ ”اوپاننگ ۽ کہ انگلیٹڈ جہاندم اٹی
 ڈیٹرائٹ پنی ۽ شاراسے کٹانے۔“ ولد اکیمہی تُو آن پداو پارے کہ ”خواجہ، گودی ومہمانک بھاز خوش ۽۔ یونائیٹڈ
 اسٹیٹس ناسا اولڈ آرن سائیڈز پنی ۽ بھلو آغوٹ اس تینا چل توپ آتا کمک اٹ انگلیٹڈ نا بھاز آ آغوٹ آتے
 ڈیٹرائٹ۔“

”واہ وہہہہ...!۔“ ماما پامپی پارے۔ ”دانس توپ تو نوخ نا آغوٹ ۽ ہم ڈیٹرائٹ کیرہ۔“

1814ء ناسا ایک شنبے نادے اس جارج دالان اٹی مس مالیزی تون کمک کریک۔ اودوینگسامے دنگ
 اٹی بس ودم کشتہ مرسا پارے ”مس مالیزی پاننگ اٹی ۽ کہ انگلیٹڈ یونائیٹڈ اسٹیٹس نا پنج ہزار فوجی خلکنے، وکپٹل و
 وائٹ ہاؤس ۽ خاخرتسنے۔“
 ”کنا خدا!! داہراڑ کتو؟“

”ہمیرے واشنگٹن ڈی سی ٹی۔“ ماما پامپی پارے ”داکان اسل بھاز مر۔“

”ہندا انس مرکہ او فک ننا جاگہ غاسا ایلو ۽ خلنگ ہشنگ اٹی ۽۔“ ایڑھ سارہ پارے۔

چلہ نادے تینٹی مس مالیزی بس پارے کہ ”تہٹی او فک کل شیر خلسا انگلیٹڈ نا آغوٹ آتاہیت ۽ کنگ ۽،
 ہرا باٹی مور نارہی آاسہ قلعے سے آگولہ خسنگ اٹی ۽۔“ مس مالیزی اوفتے ہمو شیر ۽ ہم بننے۔
 پیشیم ناوخت آ پیشن آن عجب ۽ توار اس بننگ آن پد غٹ تینا کیمن تیان کو کڑو کریر تو جارج کر کڑو نامرغن
 ۽ پڑہ اس تخاسس، فوجی تینا بار چریگا کہ، وبارن ۽ شت اس ڈغاراٹ خلسا ہمو شیر ۽ خلنگ نامتا ماری کریک،
 ہرادے اوس مالیزی آن بگاؤس۔

”اڑے او! نسی سہب انا روشنائی ٹی خناس... راکٹ آتا خیسین آخا ۽... استارتیان شپ بیرک۔ او!
 آجوتا ڈیہہ وخرم آتا ہنکین...“

اسہ سال اسے ٹی جارج انا چچک ہلنگ نابود غٹ مے تینٹی پنی مسؤسس۔ خاص وٹراٹ خواجہ لی ناچچک۔

اول خواجہ ناساڑی مفنگ ۽ پک کر سا جارج خن تے پر نچھفسا و جوڑ تے جاگہ ترسا خاراٹ پاریکہ ”نیگر آک!“ جو ان خف تو بو۔ دے اندری آن مُست داملک اٹی پٹی تا بنگ ۽ چنفرے۔ آخا تو کس اسے ارغ کینغ ناراشن رسینکپک۔“ مخنک آن بے حال مرسا مرسا غٹ بھلاک اسے ایلو آن سوچ کریرہ ”وخت اس دا چنا غانبار ۽ تیر ۽ خنازے؟“

”تو بے کر... اسل خننن۔“ جارج ۽ چک ہلنگ کن بس زرس آزموندہ نا گرج مسکہ۔ دہا داسکان کہ او پرنگی پیرا اگا مینغ نا ہم چک آتے ہلکے۔ ہر اے خواجہ تبلیغ کن اوفتیا شاہ بلوط نادرخت نا کیرغ آن ایو سس۔ و ہر اتم جارج پیرا اگا منگو ۽ اولیکو وار خنا تو اونا عجب اگا وڑ انا مدستی چک آتے ہلک۔ او ارا ککڑ نانت تییٹی ہلک و او فتنہ ترند آن جسمیر فسا بانگو تا تین پہ تینی ہیئت آتے کرے ”خیرات، خن سٹ، خودین، ناچوڑ! ای ناخن تے کشوہ۔“ گڑ ایلو بانگو ورندی تس۔ ”نی تینے انت اس نکانس؟ چار پرہ والا چوری۔“

شبنہ نادے ہر اتم خواجہ لی ہڑ دے انبار مے دنگ اٹی ہفتی راشن بشنگ نس، کزی، ایڑھ سارہ، مس مالیزی و ماما پامی ادب اٹ تینا تینا کینب نادرگہ غاسلوک نسر کہ انا گت جارج اسے ہل اسے ددیفنگ کن اسل چٹ آتے کشکاس۔ خواجہ ۽ خنا تو کھٹی سے ٹی اوڑتون ڈوک لکنگ آن تورے تینے۔ خواجہ لی نیم ملنڈی وڑ اٹ سوچ کرے ”آں اڑے! نی تینا راشن نابدل اٹ انت کیسے؟“ نہہ سال نا جارج ہندن پت اٹ خواجہ ناخن تییٹی خن تے خلسا ورندی تس، کہ ہر چار آ بھلاک شلرینگار۔ ”ای ناملک آ تییٹی کاریم کیوہ، و تبلیغ کیوہ، خواجہ!“ خواجہ حیران مرسا پارے ”جو ان! نئے ہم تو ہنغ تینا تبلیغ نا؟“ ہر پنچ آ بھلا تا مون آ جارج اسے گام اس پدی کرے تینے، و پارے ”ہم پرنگی مینغ، ہر اے نی داڑے ایو سس خواجہ!“ او ڈو ۽ سرفسا تران کننگ ۽ شروع کرے۔ ”اگہ نم چارے کہ ماما پامی خواجہ نا ہو کم ۽ دزانے تو خواجہ ۽ پابو۔ اگہ نم خنارے کہ مس مالیزی گودی نانت آتے درینے تو گودی ۽ پابو۔ اگہ نم ہندا وڑ جو ان ۽ نیگر مسرے و تینا جو ان اگا خواجہ و گودی تون جوانی کریرے تو کہنگ آن پنم جنگ انا دالان اٹی پترینگ کرورے۔“

جارج انا خطبہ نا چننگ آن مُست خواجہ لی ٹا کو خلک مخا۔ سیبو رسینگ آ جارج مس مالیزی نا دوست بروک آبا گل ۽ شروع کرے ”دا ای اٹ، دا ای اٹ۔ اے خدا! ای دعا تا آہری سلوک اٹ۔ کنا لمہ و کنا باوہ افس۔ ای تینٹ اٹ۔ اے خدا، ای دعا تا آہری۔“

کس اس اینو اسکان خواجہ ۽ دُن مخنک آخنو یس۔ او جارج انا ج آڈو ۽ خلک و پارے ”ہر اتم نا است خواجہ تبلیغ کر۔“

دلدا اور ایشن ناکٹور ۽ ھموڑے والا کہ او تینٹ گڑا تے بشخز، وھجلا اُرا ناکنڈ آراہی مس۔ اونا کو پھ خاک سرارہ، واوچک ہڑ سسا جارج ۽ ہرا کہ، ہرا سلوک بشخندہ کریکہ۔

باشنی تیبٹی اسہ وار خواجہ دورہ خان پدی بس تو مورانا ارا پڑہ اہس۔ مس مالیزی ۽ راہی کرسا جارج ۽ ملک آتینا ہٹنگفے واودے ہیل تننگ ۽ شروع کرے، کہ بروک آیک شنبے نادے پیشیم نامہانی ٹی مہمان تا پداٹ سلسلا امر مورانا پڑہ غاتے کرار آسرفوٹی ۽۔

”خواجہ ایوقتا مون آہزگار خننگ انگ ناکوشرت کننگ ۽۔“ مالیزی کزی ۽ پارے۔ او کزی ۽ دا کلبو تننگ کن بسواس کہ مہمان تابننگ ناوخت آجارج ۽ جوان سیلے سفا کے، وکلف خلوک، استری کروک پچ بینسا بھلا اُرا غاراہی کے۔ جارج تینا پوسکن آکڑدار و غٹ انا خاص وڑاٹ خواجہ و گودی ناچکار آہندا آس خوش نس کہ بس۔

مہمانک دن تو داسکان ہنٹو یسر کہ مالیزی مسٹ آنبار حوال ہننگ کن دیننگسا بس۔ ”انت پاونے! دا مارتو اسل شکری سے“ دلدا او پارے کہ جارج امر مہمانی ناوخت آمورانا پڑہ غاتے سرفسا ہنا کہ۔ ہنین کننگ آن پد ہر اتم خواجہ شراب شاغا کہ، اونا ناگت است آہس۔ و پارے ”آں مارکو! تبلیغ اس مرے، انت پاسے؟“ ای تو پارے کہ ماراخر مشق کرینے۔ انتے کہ او خواجہ خان کتاب اس خواہس، ہرادے انجیل آنبار کننگ مرے، گڑا خواجہ تیس تے۔ او ترندی اٹ گودی نانت جانی پڑے غاگا و دلدا تبلیغ ناراک آتے کرے، دلدا بے پاننگ آن شسیر خلک۔ وای نمے پاننگ کن دانگ بسٹ۔“ او کزی، ایڑھ سارہ و ماما پامپی ۽ خوش و گمراٹ کاٹم سرفنگ آالا و پدی ہنا۔

”جارج او فتنے ہندا آس دوست بس کہ گودی لی یک شنبے نادے بگھی ناسیل آن پد پدی بننگ آمالیزی ۽ پارے کہ اونا غٹ مہمانک واروار جارج انا ارفرہ۔ بلکن مندے آن پد تو یڑ انگا گودی ہم جارج انا دوست بننگ ناہیت آتے کریکہ۔ ایہن تو او پچ گھس نیگر آتے جوان تکتے۔“ مس مالیزی ہبکہ مرسا پارے۔ کرار کرار آ گودی لی اُرا ٹی جارج کن گڑا نہ گڑا اس کاریم کشاکہ۔ و یانزدی سال اسکان تو او ملک آتینا زیات وخت اُرا ٹی تدیفیکہ۔

دن کہ ہر مہمانی آوانا زمواری مورانا پڑہ ۽ سرفنگ نس، ہندا سوب آن غٹ اناہیت آتے بننگ و مالیزی آن زیات حوال مچ کننگ ناوار خواہی رسینگا کہ۔ اِرغ ناچننگ آن پداو غٹ ۽ حوال آتے ہنٹیکہ۔ او پارے کہ اسہ مہمان اس پارے کہ چندی علاقہ غاتا مسہ ہزار نا کچ نیگر فلاڈیلفیا ٹی اسہ بھلو مچی اس کرینو۔ او فک اسہ قرار داد

اس ہم صدر میڈلسن آراہی کریں۔ کہ دالک انا شونداری ٹی مے و آجو ہڑتوم آنگیر آتا بشخ ارے۔ غٹ جنگ آتیشی اوقتا بشخ ارے۔ و اینو یونائیٹڈ اسٹیٹس ہرا ہند آسر مے، دالی نگیر آتا کم ء بشخ اس منے۔ گڑا خواجہ پارے کہ ”آخ ارے آن ہم ارفس تو پاک کہ آجو نگیر آتے بایدے ملک آن چٹھنگے۔“

جارج پارے کہ ارغ ناوخت آویسٹ انڈیز اٹی مے تا پوسکن آو بھلا بغاوت آتیا غٹ مہمانک بھار خیسین پوسکن مسرہ۔ اوقا آغوٹی تیان بنگلو کہ ویسٹ انڈین نگیر آک کل فصل و ماٹری تے ہشنگ اٹی ء، و تینا جندا انا خواجہ غاتے خلنگ، کسفننگ و پاہوتنگ اٹ اختہ ء۔“

ہندا وڑ انا اسہ پین مہمانی سے آن پد جارج پارے کہ ”کنکارڈ کوچ پنی ء شش ہلی نا بگھی اس بوٹن و نیویارک نانیام اٹ وہ میل فی گھنٹہ نا ترند ہنگ نا پوسکن ء ریکارڈ اس جوڑ کرینے۔ ہراٹی آرام کننگ ناوخت و پاس ہم اوارے۔ اسہ خواجہ اس کہ پن تے رابرٹ فلٹن نس، پیڈل اٹ چلینگلوک موٹری ء آغوٹ اس جوڑ کرینے، ہرا اسہ ”لیننگ اوشن“ پنی ء جاگہ سے آن دوازہ دے اٹی ایپار مے۔“

ولد اسہ دے او Show Boat Sensation نا بابت اوفتے پارے ”اودے دابندغ آک دامنسٹرز، ریرہ، ہراٹی داغٹ پرنلیک مون تیا مونی خوشکسا نگیر آتیا نبار درمبشت کیرہ۔“

اسہ دے مہمانی ٹی انڈینز نا ہیبت مسکہ۔ جارج پارے کہ ”اسہ بندغ اس پاریکہ کہ چیر و کیوں تون ہشنادلیین ایکڑ ڈغارے۔ ہرافتا گرج پرنگی تے ارے۔ اگہ منہ پرنگی نیام تمپر و سر تو سرکار ہے دخت آدافنے تینا کریکہ۔ سرکار مخالف پرنگی تیان ارٹ نا پنک خواجہ ڈیوی کر آکٹ و خواجہ ڈبنیل و بیسٹرس۔“

1818ء نا اسہ یک شنبے اس جارج پارے کہ اسہ مہمان اس حوال تنسے کہ ”امریکن کولونا ناز سوسائٹی، آغوٹ پر کرسا آجو نگیر آتے لائبریا غا راہی کننگ ء۔ کل پرنلیک دا ہیبت آخنگ آن بے حال مسرہ کہ ”آجو نگیر آتے پاننگ انگ ء کہ لائبریا ٹی سوانا درخت ارے۔ ہرافتیا سوانا بورک پن آتیا نبار خرہ۔ و اوقا گلاس آنبار ء درخت ء۔ زرس ٹکیف تا، واست انا کام آکن۔“ جارج سرجم حوال نس ”خواجہ قسم کنسا پاریکہ کہ ہنگ نا شوقی آجو نگیر آتے کن آغوٹ آک پور و کپنگ ء۔“

”ام“ ایڈھ سارہ چبو کرسا پارے ”ای تو درخت آتیا بولو تیا نبار رپینگلوک نگیر آتون اصل افریقہ غا ہنپرہ۔“

ایڈھ سارہ بے سمر سا ورندی نس ”خیر، داڑے وکل ہندا ہیبت آتے ہنسا ہنسا بھلن مریرہ۔“

”داڑان داراست تو مفک۔“ ماما پامھی خن تا شیف اٹ ہر سا پارے ”ونے دیر دنگ ء گڑا؟ نی آجو نگیر اس ہم افیس۔“

”ای مروسٹ ہم تو ہنٹوٹے۔“ سارہ ٹک جواب تیس۔ ”موکل کتو و بش مس ہنا۔“

کزی ۽ ہم اونا باوہ و اونا وطن افریقہ نابارواٹ شیف غلنگلوک رویہ دوست بتو۔ و لے اودا ہیبت آخوش نس کہ جارح ۽ ہم سارہ ناپیرہ نابابت رویہ جوان لگتو۔ و لے او غلیس ناسوب آن چپ نس۔ ولدا زرہ سے آن پد پارے۔ ”آئی! ایڑھ سارہ جوان ۽ ہیبت اس کتو، ہر؟“

”اسل جوان ۽ ہیبت اس آلو۔“ کزی زور شاغسا اودے او کرے۔

جارح ساہمت اس چپ کرے ولدا پارے ”نی کنے دافنا بارواٹ پین پاننگ کرو س؟“

کزی ۽ تینا مُست انا رویہ غارمان بس۔ گدرینگلوک آچلہ ٹی جارح انا پیرہ نابابت کٹپروک آسوج آتینان بیزار مرسا او جارح انا سوج کننگ آرکھ خلکو سس۔ ”ای تو پاوہ ای نے پیرہ جان نابابت ہیج ۽ دُن ۽ ہیبت اس اف کہ پائنت تے۔“ او چپ کرے ”داتو کنے سہا کہ نی ہیج اس گیرام کپیسہ، و لے ولدا ہم، پا کہ نی انت سوج ارفنگ خواسہ۔“

جارح زرس چپ کرے ”آئی! اسہ واری نی پاریس کہ پیرہ پاریکہ کہ اونا افریقہ ناگڑا تا بارواٹ پاننگ

خوابک۔“

”او کبھی وار پاریکہ۔“ کزی سحفسا پارے۔

اسہ پین چچی اسے آن پد جارح پارے ”آئی! ای ہم نے آنبار تینا چناتے افریقہ و پیرہ نابابت پاوہ۔“ کزی بشخندہ کرے، دو ازدہ سال انا جارح انا باغان چناتا ہیبت بھاز چس کرے۔

خواجہ و گودی ناؤرنگ اٹ ودکی تون او جارح انا آجونی ٹی ہم ودکی برسا ہنا۔ یک شنبے نادے پیشیم تون ہر اتم خواجہ و گودی بگھی ناسیل چکر آہنارہ تو جارح مُراسکان چکر کن ہنا کہ۔ و وخت وخت کبھی گھنٹہ غننگتو کہ۔ اولی انا ڈغار نا کچ کچ اٹ پیری کریکہ۔ ہندن ۽ اسہ یک شنبے سے نادے او پدی بننگ آ کزی ۽ پارے کہ او بانگو سانوک پیرا گاتون ملانے۔

”اول تو ای اوڑتو اسہ بانگو سے ہلنگ کن ملک کریٹ، ہراڈو آن تے پیش تماسس۔ ولدا ای اوڑتو ہیبت کریٹ۔ کنے او دُن تو عجب لگتو، ہراڈو کہ نم کل پاریرے۔ ای دُن ۽ بانگو ہیج خنتنت۔ او پاریکہ کہ اونا بانگوک بانگ مننگ آن مُست گھڈی ٹی تین پے تین جنگ اکن درک خلیرہ۔ او کنے او فتے زرس دانہ مننگ نا ہم وار خواہی تیس۔ او پاریکہ کہ ای بانگو سانبنگ کن اُخس خواری کیوہ داخس لمہ غاک چناتے ولفنگ نا وخت آ کپسہ۔“ کزی تینا ردعمل ۽ ڈکسا جارح انا است خواہی آن چس ہلک۔ ”او کنے او فتا لُ، مُخ، و نت تا خواریفتنگ

۽ نشان تيس۔ اٺٺي ڪه داڙان او فٽيٽي ڄنگ انا بو و و دڪ۔“

”ٺي اوڙان مرم جوان ۽۔“ ڪزي ڀارت ڪري ”خواجہ ۽ دا پيرا اڱا ڙان بيدس ڪس اسے نابانگو تا گھڙي آ
هنگ دوست اف۔“

”ماما منگو پار يڪه ڪه اوخواجہ خان موڪل هليڪ، تا ڪه اي ڪاو بانگو تے دير دانہ اس ڪنگ اٺ اوڙتون مڪ
ڪنگ ڪيو۔“

پڪه غا مڪ آتيا هنگ نا وخت آ ڪزي ايڙه ساره ۽ هندا حوال ۽ تيس۔ ساره بنگ تو پارے، تو گا۔ ”ڪن سماء،
نے ڪنا بو پا گري جوان لڪپڪ۔ و لے اي نے جارج انا بابت اسه ارا هيت پانگ خواوه۔“ او سا هت اس سليس
ولدا پارے۔

”او هندن ۽ زند اس گدري فڪ، دن ڪه لس نيگر آ ڪ گدري فره۔ تا نڪه او زندہ ۽، پوسڪن ۽ نابلد ۽ ڪاريم ڪر سا
ڪيڪ۔“

ہشاد و ہمیکو بشخ

”دانا خواسے تو جوان ء، وارے ہم بودی اوس۔ خواجہ!“ ماما منگو خواجہ ء مے دنگ اٹی رہینگو ک مارانا بابت پارے۔ ہرانا پین ء سوج کنگ اونا است آن ہنا۔

اگہ خواجہ لی اودے اسے وارخواہی اس تننگ آمانا کرے تو منگو بھجاز خوش مریک، ولے حیرت ناہیت اس اف۔ اودے کبھی سال آن اسے سیبو سے نا گرج نسکہ۔ اودے درک نس کہ خواجہ ء ہم بانگو سانوک آپیرانگا بابونا لڑوک آوئی وانا گتی مرک انا چرت نس۔ گدرینگو آ پنچ شش ٹو اٹی اوکبھی وار بھجاز ٹخاس۔ ایلو اودے دا ہم سما نسکہ خواجہ بھلو وخت اسے آن اسے پوسکن ء مے اسے نا پد رندا ٹی نسکہ، ہرا بانگو تے ساننگ اٹ مکک کنگ کے۔ ولے علاقہ نا ایلو خواجہ غاک دا بابت اوڑتون مکک کتوسہ۔ ”اگہ اسے مے اس دا وڑاٹ مروس ہم۔“ اسے پین خواجہ اس خواجہ لی ء پاریس ”تو گڑا ای نے آداسے بہا کیوہ؟ داسکان تو پیرانگا منگو نے کن گنج اسے۔ پنچ شش سال اٹی دامار ء ہم ہیل ترساننا مون اٹ سلفک۔“ ولے اونا غٹ آن بھلا سوب دانس کہ پوسکن آسال انا بھلا جنگ آن دمدستی پد کاس ویل کاؤنٹی ٹی بانگو بازی نا مند بنا کنگ نس، واگہ جارج بیرہ دیردانہ نازمواری ء ہر فوس ہم منگو ورنانا غا را سال نا بانگو ء جنگ اکن جوان رمانشت کنگ کریکہ۔

اولیکو دے منگو جارج ء بے کچ گھڈ آ تیٹی بند پوسکن آ بانگو تے کن دانہ شاغنگ نا وڑ ء پارے۔ ہر اتم اوہرا کہ جارج دا کاریم ء بھجاز پاداری اٹ کنگ کیک، تو او جارج ء زرس بھلا بانگو تادانہ شاغنگ نا ہم موکل نس۔ منگو دے درست اودے دیفیکہ۔ گھڈ ء سفا کریکہ۔ دانہ شاغاکہ۔ دے اٹی مسہ وار سفا ء دیر ڈولی تیٹی شاغاکہ۔

جارج ء گمان ہم کتویس کہ اودے بانگوک داخس دوست بریرہ... خاص وڑاٹ چنگی آ بانگو، ہرانا نیش کشنگ وپڑہ غا تارنگ ء بدل کریہ۔ اوفک گمراٹ بے مکار پیری کریہ۔ وخت وخت اس کہ بانگوک ہر اتم تینا کاٹم ء پدانا کنڈ آچکسا ترند آن بانگ تسرہ۔ دن کہ بھلا بانگوک۔ ہر اقا جون تیا مست انا جنگ آتا نشانک ہم تسرہ،

اودے ہم ہکل تسرہ تو جارج مخاکہ۔ اودے ماما پامپی تینا ڈواٹ دانہ تسکہ۔ جارج تینے ورنما و ماما پامپی ۽ پیرانگا بانگو ہکا کہ۔

دے اٹی پچ مف اسہ وار پٹی آسوار مسرا خواجہ لی رمانشتی جا غا بسکہ تو جارج اونا مون آ بھاز کم بسکہ، اودے خواجہ نابے مہری نا پورو درک نسکہ۔ مس مالیزی پارلیس کہ خواجہ گودی ۽ ترندی اٹ بانگو تارمانشت جا غا ہنگ آن تورلیس، گودی نا پاننگ نس کہ اداوڑے گام اس ہم تخنگ خوا پک۔

خواجہ و منگو بانگو تا جا گہ نا چکر ۽ خلکرہ۔ منگو اوڑان اسل اسہ گام اس پد مسکہ، تا کہ بانگو تارکار کاراٹ خواجہ نا ہیبت ۽ ہنگ کے وورندی مننگ کے۔ جارج ہرا کہ خواجہ، ماما پامپی، ایڑھ سارہ و اونا لمہ غان چپ ماما منگو تون سستی وڑاٹ ہیبت کریکہ۔ وار وار او ہیبت کرساخڑک آن گدرینگارہ تو جارج ڈن ۽ ہیبت بتلکہ: ”ای دا سال سی بانگو جنگ مننگ نا سحفتنگ اٹ، منگو! ہندا سوب آن ننے کم و دشت بانگوسنبر یفونی تمک۔“

”جی خواجہ! اوخت اسکان ننے چیل انا کچ ہیلاک ۽ بانگو نا گرج مریکہ۔“

جارج انا است اٹی بھاز آسوج آک چست مسرہ، ولے اودے سانس کہ ماما منگو آن دا ہیبت آتے سوج کنگ جوان آلوکہ۔ ہندا جوانی ماما منگو ۽ دوست ہم نس، انتنے کہ اسہ جوان ۽ استاد اسے باج تخنگ و ویدن نا رکھ ۽ ہم کرونی تمک۔

منگو نا ترند، چنکا و کڑمب آختک جارج انا ہر سر جز نا جاچ ۽ ہلسا ہنارہ۔ اورزاک آگنڈ ۽ پرمان اس کریکہ و ولد امدستی جا گہ غان اینک مسکہ، تا کہ خنے کہ مار ہیبت ۽ پہرہ مننگ و پارت ۽ است آختنگ ناخس بود تخک۔ منگو خوش نس کہ لس وڑاٹ جارج ۽ ہیبت ۽ اروار پاننگ نا گرج متوکہ۔

منہ دے آن پدا خواجہ لی انا مون آ جنگلوڑ و بانگو تارکھ و سنبھال کن جارج ۽ زمواری مننگ نا ہیبت ۽ کرے و پارے کہ ”ای اودے پارت ہم کرسا کیوہ۔“

خواجہ لی ہرا ورندی ۽ نس منگو داڑکن اسل تیار آلوکہ ”ای ہم داویل آسحفتنگ اٹ، نا کین چنک ۽، ای تو پاوہ کہ نی اسہ یلہ ۽ جا گہ اس کھڈی اس غل، تا کہ اومدام نے تون لکاری کن ساڑی مرے۔“ منگو ۽ تینا و بانگو تا نیام اٹ کبھی سال آتالان تینائی ٹی کس اسے نا نیام تمنگ نا خیال عجب لگا۔ ولے اوڑتو اختلاف نا پچ ۽ گنجانشت اس آلوکہ۔

خواجہ نا ہنگ آن پدا وخرین ۽ وڑاٹ اسے ٹی جارج ۽ پارے ”خواجہ پاننگ اٹی ۽ کہ نے آصبتی کن تون رہینگوئی تمک۔ مننگ کیک اونے کنے آن جوان چاہے۔“

”جی خواجہ!“ جارج تینا جُج ۽ ڈکنگ نا کوشست کر سا پارے ”ولے ماما ای ہراڑے رہینگوٹ؟“
 ”دارداٹ اسہ گھڈ اس جوڑ کروی تمک۔“

جارج ۽ سانس کہ داخواجہ نا اراٹی مور پینکھ سرفنگ و مہمان تا دلجوتی ناچس والا دے تا اخیر ۽۔ داسہ تو او
 خواجہ ۽ ہم دوست بسکہ۔ ولدا داہیت آ کہ اودالان آن مُرس مالیزی ناڈوانا بسوک مزہ تی آگڑا تے ہم کننگ
 کپک۔ ولے داخل آن مشکل انگاہیت داس کہ آئی ۽ احوال ۽ امر تنگے؟
 جارج ماخول ۽ وڑ اسے ٹی تہٹی بس تو کزی باسن آدیر تا کراٹی ٹی نت تے تحسا دم کشا کہ۔ ”اسہ ہیت اس
 نے پاروتی ۽ آئی!“

”ہر... ای مچ آدے پاٹ گڈنگ آن دم دریگانٹ، ای دابانگوتا بابت چچ ۽ ہیت اس خف تو پرہ۔“
 ”آخا... دا... دافتا بارواٹ اف۔“ او آڑسندہ اس کشسا پارے ”خواجہ ماما منگو ۽ پوسکن ۽ گھڈ اس تفنگ
 کن پارینے۔ کنار ہینگ کن۔“
 کزی دیر تا کراٹی ۽ خسا واسل درک تنگ نا وڑ کرے ”نے کن انتے؟... او ہراکاریم ۽ کہ نی داڑے
 رہینگ نا وڑاٹ کننگ کپوس تے؟“

”ای چچ پاتوٹ، آئی! خواجہ پاریکہ۔“ او کزی نامون آخار ۽ خنا تو اسہ گام اس پدی مس۔ ”ای تو اونگ
 ہنگ ہم خواپرہ۔“

”داسہ نی داخس بھلن متنس کہ پین جاگہ اس رہینگس۔ داہیت ۽ ہندا پیرانگا منگو خواجہ نالی ٹی شاغو ۽۔“
 ”آخا آئی! او ہم پاتنے۔ کنے ساء کہ داہیت اودے ہم وڑ پک۔ اودام کس اسے ناساڑی گری آن خوش
 مفک۔ اومینٹ پاریکہ کہ اودے تیار ہینگ انگ وڑک۔“ جارج ۽ چچ ۽ ڈن ۽ ہیت اس سبفنگ آلو کہ ہراٹان
 کزی ۽ شیف اتنگ کے۔ خواجہ پاک کہ داکن کن ہم جوان ۽۔ اوکن تون و ماما منگو تون ایلو مزورتیان زیات
 جوان وڑاٹ پیش بریک۔ اونا است آ بس کہ اونا لمہ ہم ایلو مزورتیٹی اوار ۽۔ ولے داسہ ہیت باغان پیش
 تماس۔ کزی خار و بد بیستی آن جارج ۽ جنبیر سا پارے ”خواجہ ۽ نا انتے چرت ہر فینے، اونا باوہ تو مننگ کیک
 ولے ناچرت ۽ کننگ کپک۔“

تینا لوز آتیا جارج اتون اوار او ہم اسل ہسکہ مس۔
 ”ای سہی پانگ اٹ، ہندا سوب آن نے لگ کہ اونے کن مریک۔ اودے بیرہ داہیت اتون عر ۽، کہ
 نی ہینگوٹ آ پیرانگا تون مک کر، و بانگوتا رکھ و سنبھال ۽ کر ہراخواجہ ۽ ہزگار جوڑ کننگ کیرہ۔“

جارج بت آنا رسلوک نَسکھ۔

کزی جارج ۽ اسہ ارا شامات اس سٹ تِس۔ ”تو داسہ داڑے سلوک انت کنگ اُس؟“ او جارج انا منہ جوڑہ پچ کشا او نا بوزاٹ خلسا پارے ”زوت آن زوت گدر مر دا کین آن۔“

جارج تو کس پائے خل اس مسو اس۔ کزی تینا خرٹینک آتے تو ننگ کتو تو او کین آن پیش تما و ددی تنگسا مالیزی نا کنڈ آہنا۔

جارج انا خرٹینک آک او نامون آن ریڑ کریرہ۔ زرس اوڑے سلنگ آن پداو ہم بانگوتا جاگہ غاہنا۔ و بانگو تادانہ ناسہ خورک ۽ لوت اس دو تل کرسا کاظم نا کیرغ آن تخا و گھڈ انا رہی آخاچا۔

سہب سہاری منگو بس تو جارج ۽ اوڑے خاچوک خنا تو چاہس کہ انت منے۔ دے درست او ہڑدے آن چپ جارج اتون ٹھکت اٹ پیش بس، ہراچپ چپ و گوہنگو گوہنگو ک نَسکھ۔

کھڈی اِرادے اٹ پورومس۔ و منگو اوڑتو ن ہیبت ہم کریکہ۔ ”داسہ دا بانگوک نازند و نا خاہوت ۽۔“ اسہ دے سہب اتون او پارے، انتے کہ او دا ہیبت ۽ او نا است اٹ جاگہ تننگ خواہسکھ۔

ولے جارج پچ ۽ ورندی اس تتو۔ او نا است آلمہ نا پاروک آہیت آن بیدس پین پچ اس بتوکہ۔ خواجہ او نا باوہ؟ او نا باوہ او نا خواجہ؟ او نا ملی پچ تولتوکہ۔

جارج بھاز چپ کرے تو منگو ولدا ہیبت کرے ”کنے سما، غٹ نیگر آک کنے عجب تکرہ۔۔۔“ او زرس احمیدنگا۔ ”آہن ای مچے بھاز اریٹ ہم“ ولدا او چپ کرے۔

جارج ۽ لگا کہ ماما منگو او نا ورندی کن ہر وک نَس۔ ولے او ولدا ہم ہیبت کتو۔ ولدا او نا است اٹ اسہ سوج اس ودی مس ہرا اولیکو دے آن او دے بامس اسکان کریسس۔ ”ماما منگو! دا بانگوک و ایلو بانگوتیان امر جتا؟“

”نی دا پاسہ کہ ایلو سانوک آ بانگوتیان؟ اوفک پچ ۽ کاریم اسے ناس مفسہ، بس کنگ مریرہ۔“ ماما منگو شیف خلسا پارے۔ ”دا بانگوک ہندن ۽ دن کہ لدائی مریرہ۔ ہراکان خواجہ نا پاننگ نارداٹ مُست بسرہ۔ نی اینو ہم دافتیان کس اسے لدائی الے بر، او ہمو بانگوتیا زوراک مننگ کن ہندا وڑ ایلو بانگو تے خلک، دن کہ او اولیکو دے آن لدائی منے۔“

جارج انا است اٹی اسہ پین سوج اس نَس۔ ولے داسکان منگو ۽ چپ کرفنگ مننگ کتو کہ۔ او نا پاننگ ناردا اٹ اگہ جنگی آ بانگو بانگی آن مُست بانگ اسیتے تو اونا لُخ ۽ دمستی کشنگے۔ دانزور و لغور آ بانگو نانشانی ۽۔ ”اصل جنگی آ بانگو تو بیدہ غان جنگوڑ و ودی مریک۔ جنگ او نا رخ و پئے اٹی پیرہ، بُن پیرہ میرات اٹ رسینگک۔ خواجہ پاہک

کہ اسے وخت اسے ٹی بندغ و بانگوک ہندا وڑ رہینگارہ، دن کہ داسہ بندغ و کچک آک رہینگارہ۔ ولے دا چک آک کچک، خراس، ورچھ وکل انسان تیان زیات جنگوڑو۔ خواجہ پاریکہ کہ بھلا بھلا بادشاہک و صدر آک ہم بانگو جنگ ایترہ۔ اونا ہندا اسٹ انگا شوق ے۔“

ماما منگو ہرا کہ جارج تینا ڈو، سروشک و کوپہ غاتیا بروک پوسکن آشورانک آتے ہنگ ے۔ ولدا اوتینا کینا اٹی ہنا اسٹیل نا جوڑ کروک ارا بھازشل ینیش ایس۔ ”اگہ نی ہز کتولیس تو اسہ دے دافتا رکھ و سنہال ے کرسانا ڈوک ہم کنا ڈوتینا بر مریرہ۔“ جارج داسجھنگ آن خوش مس کہ اسہ دے اودے خواجہ نا بانگو تے آہن نائیش بیرفنگ نا دارر سینگ کیک۔

منگو کبھی کبھی دے جارج اتون ہیبت و گپ کتو کہ۔ انتے کہ او خواجہ و بانگوتیان بیدس پین کس اتون ہیبت کننگ آہیل لو۔ ولے داسہ جارج انا ساڑی گری نا ہیلاک مننگ آو وخت وخت اس ہیبت کریکہ۔ وخت وخت اس انا گت جوان و جنگ کٹوک آ بانگو تا بابت اودے پہہ کریکہ۔

”خواجہ پڑ آکس اسے آن خلپک۔“ اسہ نن اس ماما منگو اودے پارے ”سوب دادے کہ اودے اصل ازگار اتون گو تفنگ آچس بریک۔ او فتون ہزار آساہدراک مریرہ، ولے نن تون حسابی ے مٹ اسے ے۔ ولدا ہم خواجہ ہے ازگار اتیان چپ زیات کٹک۔ او فتنے دا ہیبت آن بد ہم بریک۔ انتے کہ خواجہ نیزگاری آن داہد اسکان سرمنے۔ ویرہ جوان انگا بانگو و جوان انگا قسمت آن اینو او فتون بریر تو لک۔“ ماما منگو خن تے پرچیچسا جارج آہرا ”ہنگس مارکو؟“ داڑے کس اسے نا گمان ہم ہنپک کہ بانگو بازی آن افس ز کٹنگ مریک۔ اگہ کس اس کتے سدا یکڑ پٹی یا تمباخ ایٹے یا اسہ جوان ے جنگی ے بانگو اس۔ تو ای ہر وار بانگو ے ہر فوہ۔ اسل ہندن خواجہ ہم پاک۔ ہندا سوب آن اوتینا ز آتیاں ڈغار یا پوسکن ے مے ہلپک۔“

جارج چاڑدہ سال ناس مس تو اودے یک شبنے نادے ارا والا اتون اوڑدہی کن چٹھی رسینگا کہ۔ اومس مالیزی، ایڑھ سارہ و ماما پامپی ے ہم تینا ارا نا باقی نکا کہ۔ او وار وار کزی ے باور کرفیکہ کہ اونا است اٹی تینا باوہ نا برخلاف تچ ے خار اس اف۔ ولدا ہم اونا است اٹی مدام ہندا ہیبت جاگہ کریس۔ مے دنگ اٹی ہر بندغ اونا ہندا ے جوان چاہسکہ۔ ولے پاش وڑاٹ کس پاتو کہ۔ ”ای مدام نالانکی ے تیفینٹ، اگہ وخت اس ہم افسری نشان تننگ نا کوشست کریس تو جوان پنجاہ تہو نے، دا پاونے۔“ اسہ دے سہب اتون ایڑھ سارہ مسخرا کر سا پارے۔

”نہ بابا! ایڑھ سارہ! ای ہراکان و افسر مسٹ۔“

ولدا ہم کل ے ڈوک و رکھ انگا علاقہ نا، ہر دے بانگو جاگہ پاریرہ، نا بارواٹ سک نسکہ۔ جارج پارے کہ او

جنگی بانگو تے ہل ہلنگ، پشی ددیفنگ وشوک آجلہو کنگ آسینٹ خنانے۔ داجنگی آبانگوک تو بانگوتیان زیات ریشاء۔ وادفتیانبار بانگ ہم ایترہ۔ خواجہ دُز آتیان ہم بھاز ہز۔ کیک کہ دُن مف کہ اوفک کٹوک آبانگو نابیدہ غاتے دزپس۔ یاپین دُز اس اونا نہادی آبانگو اس دزی کرساپین ریاست اسے ٹی بہا کے یاتینا پارسا جنگ تننگ ء شروع کے۔ ہر اتم جارج پارے کہ اسے ازگار خواجہ اس کہ پن تے جی وٹ ء، او اسے بانگو اس مسہ ہزار ڈالرا ہلکنے۔ تو مالیزی ہبکہ مرسا پارے ”توبہ! دانش پیسہ ٹی تو مسہ چار نیگر ہم ہلنگ مسکہ۔“

بھاز ہرے اسکان ہموڑے تولنگ آن پدپیشیم تون جارج ولدا بسمس رک مس، و اخیر بشل مس و بانگو تا گھڈ آہنا۔ کسرا ٹی اوتازہ غاکئی تیان مُٹ ء پُر کرسا گھڈی تیٹی خسا کہ و بانگو تے بانا پُر آ کنگ آخنا کہ تو خوش مسکہ۔

دا بانگوک سال سال انا مسوُمر، و جوان رنگ کشتگ نسر۔ اوقتا خن تیٹی خاخرنا گروشک خننگا کہ و اوفک مدام خلنگ کسفننگ کن سنبر یلگوک نسرہ۔ ماما منگو نا پاننگ نَس کہ داسہ او چین ودفنگ نا وُٹاٹ مسنو۔ ودا کاریم بھاز زُوت بایدے بنا کر فنگے۔

جارج ء سانس کہ پورو ورنامننگ آن پد ہر اتم اوفتے رمانشت کن دنگت توانت کروئی ء۔ داکان جارج مونی چیڑھ انا لد آتانیام اٹ ساڑی بانگو تا کٹڈ آہنا کہ و ولد ادے ء ہموڑے تدیفیکہ، ہراڑے او ورنانا بانگو سے ککڑ تارن داٹ ددینگ انگ آسیل کریکہ۔ اوڑے بانگو تا کنگ کن بے، بچ، ملخ و بین جو بک بھاز بھلو کچ اسے ٹی نسکہ۔ داکان بیدس بخ انگا دیرانا چکل آک ہم گنج نسر۔

نومبرنا اسے بخ ء سہب اسے تون خواجہ لی تینا چھکڑا ٹی بس تو ماما منگو و جارج جنگی بانگو تا کٹور ء ہر نوک سلوک نسرہ۔ کٹور ء چھکڑا غاٹخسا جارج ماما منگو نا دوست بروک آپری انگا بانگو ء ہلنگ اٹ مک کہرے۔

”دا ہم نے آنبار ء منگو!“ خواجہ لی مخسا پارے۔ ”خس کہ جنگ کروئی نَس تے کرے، خس کہ چین کشتوئی نَس تے کشا، داسہ داڑکن کنگ و بانگ تننگ آن بیدس پین بچ ء کاریم اس سلتنے۔“

منگو بٹخندہ کرسا پارے ”ای تو داسہ بانگ ہم نفرہ، خواجہ۔“

جارج خس کہ منگو آن متا نرس، ہندا خس خواجہ غان خلیسکہ ہم۔ ولے ہر توم آتا تب ء جوان خننگ آن او خوش مس۔ او چھکڑا ٹی سوار مسر تو منگو، خواجہ نارہی آبانگو ء ہر فے ٹوس، وخت اس کہ جارج پد آن کٹورتا رہی آ ٹوس۔

اوفک چیڑھ انا لد اٹ سر مسر، تو چھکڑا سلفیر، و ہر توم آک سکوت اٹ خف توریر۔ ولدا منگو پارے ”ای اوقتا توار ء بنگ اُٹ“، او کلک آتے پدام ترسا بانگو نا کاٹم آچی ء اُف اس کرے، تو اسے وار آترند ء توار اسے ٹی

بانگِ تِس۔

ساہت اسے ٹی درخت آتیاں ترند انکا تواریعیٹی بانگ انا تواریس۔ ورندی ٹی منگو نا بانگو ولد انا بانگ تِس۔ اونا تاج شک مسوس، ہر اتم جارج درخت آتیاں اسہ جوان ۽ بانگو اسے ددینگسا بننگ آخنا تو اونا جان سیم سیم مس۔ شوخ انکا رنگ انا پڑہ خاک اونا جون آگر و شک تسرہ۔ لٹک نا پرہ خاک کنبہرہ غانبار جک تسر۔ نہہ بانگو اونا رہی اٹ و نگر بیفوک ددینگسا بسرہ۔ پوسکن آ بانگو پڑہ غاتے پر پیٹفسا و رُخ ۽ دانگ اینگ سرفسانیا مموک آ بے چیتا ۽ پٹا۔

خواجه کرار ۽ تواریسے ٹی پارے ”دادے تینا بانگو ۽ نشان ایت، منگو“

منگو اودے بڑا کرے، ہر ا پوسکن آ بانگو ۽ خننگ تون سغا۔ ولے خواجه اودے وار اتون ہلک، و اونا نیش آن بچسا اودے کٹوراٹ بند کرے۔

”ہلہ ہاٹی کناہر سہ مارکو، ایلو بانگو تے یلہ کر۔“ ماما منگو اوڑا ترند مس۔ اوڑ وڑ و خردک آ تخوک کٹور ۽ ملا تو بانگو بال کرسا پیش تما۔ اسہ ساہت اسے اچینگ آن پداوتینا پڑہ غاتے پر پیٹیفے، بھلو تواریسے تون بانگ تِس۔ اسہ پڑہ ۽ شیف کرے و سیدھا اسہ بانگو سے آ جہو کرے۔ ایلو بانگوک چیڑہ انا لدا کنا آ مون کریر۔

شام تمنگ آن زرس مُست چھکڑا پدی بس تو بیست و ہشت ار اسال نا بانگو تے اسہ سال نا بانگو متون بدل کننگا۔ ہندن پگہ غاسی و دو بین بدل کننگار۔ جارج ۽ ہندن لکنگ تِس کس پائے او مدام ہندن کرسا ہننے۔ اسہ اوشست بانگو ۽ دیر دانہ تننگ اٹ اختہ مسکہ۔ کننگ نا وخت آ ہم بانگوک داپار ایپار ٹو مبو خلکرہ۔ اوفا گھڈ یک ہندن جوڑ تسرہ کہ اوفا اسہ ایلو ۽ خننگ کتوسہ، آخا تو اسہ ایلو تون جنگ انا متا ماری ٹی اوفا تینے ٹھہی کریرہ۔ جارج اوفا شان و شرف آن بھاز متا ٹرس۔ دافنیٹی ہیموکل جنگوڑ وی خوک تسرہ، ہرافک ماما منگو نا پاننگ نارداٹ چین انا کمک اٹ او فنیٹی بسوسر۔

خواجه رمانشتی بانگو تا کچ ۽ دو کچ کننگ خواہسکہ۔ ”کل بانگوک اسہ تیب واسہ وڑ انا مفسہ۔“ ماما منگو جارج ۽ پارے۔ ”وہر انا آب آپور و بنفس، او فنی کسفنہ۔“ خواجه لی ہڑ دے سہب اتون وختی بسکہ و بیگہ اسکان تولوک ہر ہر بانگو نا خوڑت جارج ۽ ہلککہ۔ اونا ہیبت آتیاں جارج کساس کننگ کریکہ کہ ہر بانگو تا کاٹم آ یا جون آ ٹھپ مرو سس یا ہرافقا سنٹ، رُخ، پرہ، نت یا جون نا ڈول جوان مفروسس تو اودے جتا کننگا کہ۔ ولے غٹ آن بھلانزوری جوزہ و جیرت نا کتی نسکہ۔

اسہ دے سہب اتون خواجه اسہ بھلوڈ باس ہر فے ایس، او ماما منگو نا کمک اٹ خولم و زرخوش نا کونڈا تے کچ

کر ساسی، بیسز نا ڈنگ، جنگی بانگوتا دوازده بیدہ نائیبہنی و نسوک ۽ مشی ۽ بوچ اوار کرے۔ دانفے ٹت آنبار بیغسا ہشکن آٹکی نا کچ اٹ بسنگا۔ ”دا رِغ آن اوفک کانڈ امریرہ۔“ ماما منگو جارج ۽ پارے و ہڑدے ہر بانگو ۽ دا ٹکی تیان مسہ مُٹ شاغنگ نا پرمان کرے۔ ودا ہم پارے کہ اوفتا ٹولی تیبٹی زرس ریک ہم شاغسا کے۔

”منگو! ای دا بانگوتیا رِغ و ہڈ آتیاں بیسز پچ ۽ چرپی اس خنٹوٹ۔“ خواجہ پرمان کرے۔ داسہ بانگوتا رمانشت نادیک بنا کرینو۔ ماما منگو جھلو کروک بانگو ۽ ہلککے و بے بے آسی انا اخروٹ نا کچ ۽ چاہے اس کنفیکہ، ہراٹی جرو بوچ شاغنگا سس، ولدا اودے خلکن انگا بوچ آتیاں جوڑ کروک کٹوراٹی تولفسا اوڑاپین بے شاغا کہ۔ ولدا کٹورنا باء ہلککے۔ ”دا وڑ آن اوخید کیک؟“ او ہیبت ۽ پیدوار کرے۔ غٹ انا وزش مس، تو جارج بانگوتے کٹور آن کشسا اوفتا کھڈی تیبٹی بند کرے۔ ولے بند کنگ آن مُست ماما منگو ہر بانگو نا کاٹم وخن تے دودی ٹی چٹا کہ و جارج ۽ پاریکہ کہ ”داڑان تینا سُنٹ آن دترنا لپ آتے پاک کنگ ناخوددی مریک۔ انٹے کہ جنگ انا وخت آٹھپی مننگ آن سُنٹ اٹ دترنا تفنگ آن اوانام بند مننگ نا خلیس مریک۔“

ہفتہ نا گڈ سراسکان جارج انا دُو و باسک آتیا بانگوتا نیش انا بے کچ شورانک آک بسومر۔ کرسمس آراٹی گڈریفوک گونڈ انا وخت آن بیس چھٹی تا دے گڈرینگ نا سما ہم تمتو کہ۔ داسہ کہ بانگوتا جنگ انا مدخرک مسو سس۔ جارج انا بانگوتا خونی جو ہم کاٹم آن گڈرینگا سس۔ اومدام بانگ تسرہ، و ہر شنک اٹ ٹومبو خلکمرہ، و تینا پڑہ غاتے ترندی اٹ پر پیٹیفیرہ۔ جارج است اٹ پاریکہ کہ اوانام، مس مالیزی، ایڑھ سارہ و ماما پامپی مدام واڈزنگ کیرہ۔ و خ کہ اوفتے سامروس کہ اوفتیاں منگام انامری آمرگپین ۽ زنداسے۔

پوسکن آسال انا بناغان ارادے پد جارج واروٹ آ بانگوتے ہلککے، خواجہ لی و ماما منگو اوفتا کاٹم نا پٹ آتے ہلکے۔ لُخ، و پرہ نارہی انا پٹ آتے چنک کیرہ۔ ولٹک ۽ ہم کتر کیرہ۔ جارج ۽ درک لگا کہ دا کرغنگ آتیاں بانگوتا زیبائی بھاروڈا کہ۔ منہ بانگو سے نا تو سُنٹ انا شیف ۽ ہم تراشارہ۔ کہ اونا ہلنگ سوگومرے۔ اوفتا قدرتی آ نیش تے ہم تیز کننگا۔

دے اناروشنائی نا تالان مننگ تون منگو و جارج پک کروک دوازده بانگو ۽ سفری ڈبا تیبٹی بند کریر۔ ماما منگو ہر بانگو ۽ طقتی ۽ گڑا اوار کروک ۽ سی انا چاہے کسے۔ خواجہ لی تینا وگین اٹی سرمس۔ اوڑتوون خمیس آسوف تیان پُر ۽ کٹور اس نسکے۔ واوٹک اسبجا مونی راہی مسر۔ ماما منگو پدی چک ہڑ سسا پارے۔ ”نا ارادہ غاک انت ۽؟“ جارج چٹک وگین اٹ سوار مس۔ او جہالو آن ہننگ کن گیک کریسس۔ او ہلشسا چارزانو کر سا پد آن ٹوس، اونا خف تیا وگین نا چٹ چٹ و بانگوتا اوار سوار ۽ توار اس تما کہ۔ او خواجہ لی و ماما منگو نا بھار منتوارس۔ اونا

است آو لدا المہ تا پاروک آہیت بس، کہ خواجہ اونا باوہ نس، یا اونا باوہ بس اونا خواجہ نس۔

کسراٹ مونی ہننگ آن پداو ہر کنڈ آویگن، گاڈو، چھکڑا و پنداٹ ہنوک بندغ آتے خنسا ہنا، ہرا تینا بانگو تے جنگ تننگ کن ایسرہ۔ اوگمان اٹ پارے کہ وخت اس خواجہ ہم ہندن پنداٹ برساتینا اولیکو بانگو، ہرادے اوریفیل ٹکٹ اٹ ہلکوسس، جنگ تننگ کن دروے۔ ہر گاڈ و پرنگی وے تیان پرنس۔ ماما منگو پاریسس کہ بانگو باز آتے ساتھے کہ جاگہ اس بانگوتا اہم، جنگ اسے تو، او وخت و مری ناچرت و خلیپہ۔ دا پنداٹ بروک نیزگار آتینا ہچ سماف کہ بروک آدے تینٹی کس اس زمیندار اس مرے، خواجہ غانبار۔

ارا گھنٹہ ناسفر آن پدا جارج بانگوتا مرن آن توار اس بنگ۔ ویگن چیڑھ انا پیگن آلدانا رہی آسرمس۔ توغوغا بھارتند مس۔ اودے سوبسنگ ناگند ہم بس۔ ولدا ویگن و سلفیر۔ ہر کنڈ آہلی و خچرک تفوک نسرہ۔ و مخلوق ہیبت و گپ اٹ اختہ نسکہ۔

”ٹام لی!“ شیف سلوک نیزگار کریکر آک خواجہ و خننگ تون درست کریر، ہرا ویگن اٹی جک سلوک نسکہ، خواجہ ویگن آن درک ترسا شیف ڈرنگا، و مچی ٹی پترینگا۔ سد آتا کچ اٹ بندغ، چنا تیان ہلییس پیرانگا تسکان، داڑے ایڑے سلوک ہیبت کریرہ۔ جارج دانگ اینگ ہرا چکاسا تو اودے درک لگا کہ غٹ میک گاڈ و تینٹی سلوک بانگوتا رکھ و سنبھال و کریرہ۔ و ہندن لگا کہ کہ سد آتا کچ اٹ بانگوتا نیام اٹ بانگ تننگ ناگو اس تفوک و۔ کیمہی ویگن آتا کیرغ آن لیپ آک تالان خننگارہ۔ ہرانا مطلب نس کہ بھارتند خواجہ غاک ہندا خس مرن آن بسنو کہ اوفک نکان ہنداڑے سلرہ۔ ہر کنڈ آلمکی ناشراب ناسور و گند اس نسکہ۔

”دا وڑ باء خٹ کپہ تولپہ۔ ننے داسکان بانگوتا مڑی و ہم کروٹی و۔“ ماما منگو پارے۔ جارج زوڑ و کٹور تے کشسا منگو و ترسا کرے۔ ہرا بانگوتا مڑی ٹی لگا۔ ولدا او جارج و نیمہ درزن اس گچین و سوف ٹکرکننگ کن پارے۔ ”دا جنگ آن مسٹ گچین آبا نگو تے کن بھارتند جوان و کننگ ناگڑا سے۔“ ماما منگو جارج و دا وڑ اپا خمرسا مچی و خوڑت ہننگ آخنا تو اونا است آتینا چنکی بس۔ ”اگہ دانگ اینگ سیل کروٹی و نے تو کر۔“ منگو پارے۔

”ولے جنگ انا بنامنگ آن مسٹ پدی بریس۔ ہنگس؟“

تاکہ جارج انا ”جی او“ منگو اسکان سرمس، دانیام اٹ اوخن تیان اودیم مسوسس۔ جم و جوش و شراب تگلوک آتا مچی ٹی اودانگ اینگ پیری کرسا ہنا۔ اونا نت تا کیرغ آن چیڑھ انا پت آتا ہولن و لیم اس تالان نس۔ او بانگوتا کیمہی کٹور تے خنا، ہرا تینٹی اسل پیہن آن ہلییس کٹ مون و ہڑتوم آتا نیامی وڑانا، ہر رنگ انا بانگلوک بند نسرہ۔

جارج ارافٹ انا گڑد ۽ کھڈی اس خننگ تون سلیس۔ اوناریک انا غلہ غائسل نیام اٹ اسہ گڑگیس اس نسکہ۔ ہراٹی ارا چشچ چلوک نسرہ۔ دا بانگو تا پڑ نسکہ۔ داپار اپار بندغ آک ڈک انگا جاگہ غاتیا تولنگ نا بناء کریسر۔ غٹ شراب نا ڈنگ آتے تین پے تین ۽ تسرہ۔ ہرا تم اسہ خمیسن مون والو افسر اس پڑو کرے ”خواجہ غاک! بہو، داسہ دا چک آتا جنگ انا بناء کینہ۔“ تو جارج پدی ددینگا، وخواجہ لی آن بیرہ اسہ ساہت اس مُست و یگن نا رہی آسر مس۔

خواجہ و ماما منگو بانگو تا جاج ۽ ہلسا خُس خُس اٹ ہیت کنگ کریرہ۔ جارج و یگن نامون ناسیٹ آسلوک مخلوق نا کاٹم تا بڑز آن پڑ انا کنڈ آہرا کہ۔ اوڑے چار بندغ ہیت و گپ کریرہ کہ او فتا رہی آرا پین بندغ بسر۔ ہرافک اسہ اسہ جنگی ۽ بانگو بغل اٹ کریسر۔ انا گت مچی ٹی بھلو توار توار اس کاٹم ہرے۔ ”خمیسن آڑادہ... مس... خرن آڑا بیست...“ ہرا تم بانگو تے تول کنگ آن پداو فتنے نیش بیر فنگا۔ تو توار توار پین وڈا۔ ماما منگو اودے پاریسس کہ ”آگہ بانگو تیان اسٹ اس ایلو آن ارا اونس آن زیات کبین مس تو جنگ مفک۔“

”بانگو تے یلہ کبو“ اسٹ اس توار کرے۔

ہڑتوم آخواجہ غاک تینا تینا بانگو تے ہر فیر و گڑگیس نا تہٹی و ارا بندغ گڑگیس نا پیشن آتوسر۔ ہڑتوم آ بانگوک ہندا کان اسہ ایلو آچکارہ۔

”سبیر ینگبو۔“ ہڑتوم آخواجہ غاک پدی مسر۔ و بانگو تے ڈغار آتخار، ہرا جنگ اکن کش کنگرہ۔

”بانگو تے یلہ کبو۔“

بجلی آنبار بانگوک اسہ ایلو تون ہندن ترندی اٹ ڈوک لگار کہ ہڑتوم آک پدی تمار۔ ولے ساہت اسے آن ہم کم وخت اسے ٹی ہڑتوم آک تہواٹ درک تسر و تینا تینا تے اسہ ایلو آخسار۔ او فک ڈغار آ بسر و دودارہ درک تسر۔

”خمیسن آٹھپی منے۔“ اسٹ اس پارے۔ جارج دم ۽ توریس داندارہ ۽ ہرا کہ۔ ہڑتوم آخواجہ غاک تینا بانگو تے ہلکر، و او فتا جاج ۽ ہلکر۔ و او فتنے ولدا جنگ کنگ نا ہندا آیسریلہ کریر۔ ٹھپی خمیسن آ بانگو دار تینا مون ناڑان زیات بڑزا درک تس۔ و ہندا ٹی اونا اسٹیل نا نیش انا تیز انگا شیل خرن آ بانگو نا مڈول اٹ پترینگا۔ ہرا شیف تما و پر پٹائی خلسا مرک انا گواچی مس۔ پین توار اس بس ”خواجہ گرے سن نا بانگو کٹانے۔ بروک آجنگ اسہ منٹ دہ سیکنڈ اٹ مریک۔“ جارج ہلشسا ساہ ہلککہ۔ بروک آجنگ دا کان ہم زیات رُوت چٹا۔ باتروک آخواجہ باتروک آ بانگو ۽ ہندن غاراٹ مُرخسا کس پائے او گندی ۽ روینینک اس مرے۔ ”کہوک آچک بس پڑہ

غاتا ڈیمبری اس مریک۔“ اونا پداٹ سلوک ماما منگو پارے۔ ششمیکو، ہفتمیکو جنگ آن پداسہ کارندہ اس پڑو کرے۔ ”خواجہ لی!“

خواجہ اسہ بانگو اس بغل اٹی کرے و زُو و ہنا۔ جارج ۽ دابانگو ۽ دانہ تننگ، وزش کرتنگ، و خمب اٹ ہرنتگ است آ بس۔ اونا لی گمر آن گوتو اس کنگ۔ خواجہ اونا مخالف آک پڑانا رہی آ سر مسر۔ بانگو تے تول کریر۔ ولدا آہنی آ نیشک خلنگار۔ و ہر کنڈ آشر تیک توار خلنگ ۽ شروع کریر۔

”بانگو تے یلہ کبو۔“ نا پڑو آ ہر توم آ بانگو تا کاٹمک ڈوک لگار۔ تہو اٹی سٹار، و ڈغار اٹ لگار۔ و گنوک آتینار جلمو کریرہ۔ اوفنا لکک دوشہ غانبار ول کنسا خورک ۽ جاگہ پٹارہ۔ اوفک ولدا تہو اٹ سٹار۔ واسہ ایلو ۽ پرہ خلکر۔ ہر توم آک شیف تمار، و خواجہ لی نا بانگو لانتو آبار پیری کرے۔ پک نس کہ اودے نیش لگاسس۔ ولے ہندا وخت آہر اتم اوفک دوارہ سٹار تو خواجہ نا بانگو نیش اٹ کسفونی ۽ جلمو اس کرے۔ و نیش مون نا بانگو نا کاٹم اٹ پترینگا۔

خواجہ لی زُو و تینا بانگو ۽ ہلک، ہرانا سر سہمی نا خوشی آن کر کٹارہ نسکہ۔ و ویکن نا کنڈ آد دیدگا۔ جارج کرار ۽ توار اس بنگ۔ ”خواجہ لی نا بانگو کٹانے۔“ ماما منگو و تر چر آ بانگو ۽ ہلک و ترک آتاری آ لگوک ٹھپ ۽ پٹنگ اٹ اختہ مس۔ ٹھپ آبا ۽ تحسا ماما منگو تلفوک آد تر تے چکا، کشا۔ ولدا ٹھپی آ بانگو ۽ جارج انانت تاری آخسا۔ ”داڑا چر و کر۔“ جارج ہبکہ سلوک نسکہ۔ ”زُو کہ، چرو آن ٹھپ خراب مفک۔“ جارج دمستی پرمان آ عمل کرے۔ چروک بانگو نا ٹھپ و ماما منگو نا ڈوتیا لگار۔ ولدا ماما منگو دابانگو ۽ خلکن آ بے والا ٹوکری ٹی بند کرے۔ ”بے چرت مہ، خواجہ! او بچانے۔ داسہ ہر ادے اتیو۔؟“ خواجہ اسہ پیجرہ سے نا کنڈ آ اشارہ کرے ”دادے پیشن کشہ۔“ جارج زُو و ہندن کرے، و خواجہ پدی پڑانا کنڈ آراہی مس۔ ہراڑے پوسکن آ کٹوک آنا پڑو و مننگ نس۔ توار توار و ہر ڈر اٹ جارج انا خف تیا کٹور اٹ پی آ بانگو نا کرار ۽ کر کٹارہ اس تمنگ نس۔ او بھاز خوش نس و خلوک ہم۔ او اسل داخس خوش متویس۔ اینونادے اسہ پوسکن ۽ بانگو باز اس ودی مسوس۔

نو دمیگوش

”زرس دانا بوز آہر بو، دا ہم بانگو تیان ہم زیات پراگندہ مننگ ۽۔“ جارج یک شنبے نادے سہب اتون اوفتیا بس تو کزی اودے خنگ تون مالیزی، ایڑھ سارہ واما پامپی ۽ پارے۔

”سہی، سہی“ ایڑھ سارہ کزی ۽ پارے ”اویرہ نے کن آخا، ن کن ہم گھرنا سوب ۽۔“

مس مالیزی پارے کہ استوخواجه نشہ ٹی نس و مہمان اسے پاریکہ کہ اودے اسے ہندن ۽ مار کو اس رسینگانے، ہرا چار سال ناہیلکاری آن پد ہند افس گچین و فطری ۽ بانگو باز اس مسنے کہ اوڑ انبار ۽ پرنگی یا حبشی بانگو باز پین مف کاس ویل کاؤٹی ٹی تو کس اس اف۔

”خواجه پاریکہ کہ منگو پاک کہ دامار بس بانگو تانیا م اٹ زند تیر کیک۔ اسے دے بیگہ تون منگو اودے اسے گڈوک ۽ درخت اسے نازی آرنڈک آتولوک خنا، تو او بیدہ غاتے پوڑوک آککڑ متون ہیبت کریکہ۔ او ککڑتے پاریکہ کہ اوقنا چناک ہرا ہراجنگ آتے کٹور۔“

کزی تینا مار ۽ ہر سا گمری مرسانس۔ کل اتون خمب ہلنگ واما پامپی نا ڈو ۽ ہلنگ آن پد جارج اسے اسٹول اسے آٹوس۔ غٹ آن مسٹ تو اودے مس مالیزی نا بنوک آپرنگی تا حوال آتے تنزگا۔ ہرا فنیٹی منہ حوال اس ہمو پرنگی تا بابت نسر، ہرافک آغوٹ پُر کرسا سور دریا نا ایپار آن بروک جہاندم اٹی روزگار کروک آ آجونگر اتون جنگ کنگ اٹی ۽۔ ایلو حوال آتیبی نگر آتے آغوٹ آتیبی افریقہ غار اہی کنگ نا حوال آک ہم پد ریسہ برساکنگ اٹی ۽۔ غٹ جارج آملنڈ ۽ شروع کریر کہ دا پیر انکاڑتون و بانگو متون دے گدریفنگ آن اودے انت سما کہ دنیا ٹی انت مننگ اٹی ۽۔ ”بانگو اس اگہ ہیبت کنگ کے تو نے گڑاس ساتمگ کے۔“ جارج ہم غٹ اتون اوارٹا کو اس خلک۔

دا ہر ہفتہ نا اوڑدہی تیان اسٹ تو اودے تینا لمہ و ایلو فنتون میلنگ آ خوشی مسکہ، و ایلو دا کہ اواما منگو نا کروک آکتیغ آتا کنگ آن ہم بچا کہ، ہرا بندغ آتا جا کہ غا بانگو تے کن بھاز گچین نسرہ۔ مس مالیزی و کزی

اوڑکن بھجاز جوان ۽ جوان ۽ کئغ کریرہ۔

ہر اتم پیشیم اسکان ہیئت و گپ آک چپتوس، تو اوڑان عبادت کئنگ نا قول ہلسا بانکر کریرہ، دُوہلکرہ و جارج کئوئی گڑا تا کٹوراس ہر فیکہ ماما منگو نا کئڈ آراہی مسکہ۔

باسنی تیٹی او یک شنبے نادے پیشیم آن پدانا وخت ۽ کا پچراٹی گدریفیکہ، ہراڑے اودے منگو بے تیان ملخ ہلنگ آخنا کہ۔ ہرا اوکان پدکھڈی تیٹی بند بانگو تا کئنگ کن کاریم اٹ ائنگارہ۔ سیٹل انا بنائی دے تیٹی بانگو تا ہیلکاری بنا کرے تو جارج تینا پکار ۽ ہمو بانگو نا کئڈ آ کرے ہرا اٹل بدھ و بیزارنس، کہ ہیلکاری نا کئڈ آ اٹل بتوکہ۔ وگمان نس کہ دادے چانڑ کرسا پیشن کشنگلگ۔ منگو اودے دا بانگو تون است خواہی ہلنگ آخنا کہ خوش مسکہ، کرار کرار آ ہمو بانگو کسر ۽ ہلک۔

منگو اودے پاریکہ کہ بے پت آسا ہدارنا پچ سما تمپک، وخت وخت اوچ آزندانا میرات ہم پک مریک، وخت اس نسخان ہم۔ ہر اتم اونا ہر عیب اینک مف اودے بایدے جنگ تننگپ۔ واگہ دن متو تو جارج دا وڑ انا چک انا لُخ ۽ کشنگلگ ۽ منگو آن ہیل کریس۔ او خواجہ و ماما منگو آن دا ہیئت ۽ ہیل کریس کہ جوان انگا بانگو ہومرک ہر انا خُو، خار، جیرت و ہیلکاری اٹ ہندن مرے کہ او پڑا اٹ ڈنگ آن پد جنگ ۽ انگ نا جاگہ غا مرک ۽ اولیت ایٹے۔

ہر اتم خواجہ نا بانگو تینا مون نا بانگو ۽ بیدس ٹھپی کئنگ آن سی چل سیکنڈ اٹی مرک انا گواچی کریکہ تو جارج بھجاز خوش مسکہ۔ ولے زیات خوشی، ہر انا ہیئت ۽ اوچ گہس منگو یا خواجہ تون کتویس، اودے ہمو تم رسیگا کہ ہر اتم اونا ولفوک آ بانگو نا جنگ اسہ چپن اسے تون مروس۔ ہڑتوم آک اسہ ایلو آ جہو کریرہ، ٹھپی کریرہ، اوفک دتر چر مسرہ۔ با تا ملوک مسکہ، ولدا ہر اتم ریفری دہ اسکان حساب کئنگ نا بنا ۽ کریکہ تو خواجہ نا بانگو تینا پچوک آواک ۽ مچ کرسا بش مسکہ و نیش انا گڈیکو وار ۽ کرسا مون نا ۽ مرک انا گواچی کریکہ۔

جارج ۽ سانس کہ منگو ۽ ہمو پچ شش متکن آ بانگوک بھجاز دوست ۽، ہرا فک خواجہ ۽ بھلا شرت آتے کٹفنگ نا سوب مسنو۔ ”داڑان خطرناک ۽ جنگ ای اینو اسکان خنتنٹ۔“ او اسہ یک خنی ۽ بانگو سے نا کئڈ آ اشارہ کرسا پارے۔ ”دانا ورنائی نادے تا ہیئت اسے، نا بننگ آن مسہ چار سال مُست انا۔ خواجہ ۽ سرے کا و نٹی ورجینیا نا اسہ بھجاز بھلو ہزگار ۽ بندغ اس سیبوتس۔ پڑومس کہ دوست بانگو نا جنگ مریک۔ دہ ہزار ڈالرا نا انعام رسینگلگ۔ سدڈالرا نا شرت انا موکل تننگلگ۔ ای خواجہ بیست بانگو ہر فین۔ واو بیست انا بیست کمال نا سر۔ ن پڑوم آک سفر کرسا ہموڑے سر مسن۔ ننا و بانگو تا کن خور و رہینگ بس و یگن اٹ نسکہ۔ خیر، جنگ انا اخیراٹ ن

منہ جنگ اس کٹان۔ ولے بھاز زیات باتسن، و بھلو انعام کٹنگ کتون۔ خواجہ تو خار آن گنوک مس۔ اوفیصلہ کرے کہ اور جینیا نا غٹ آن خطر ناک انگا بانگوتون جنگ ایٹک۔ و خ کہ نی ہمو غوغا و شرت آتا ہر ڈر ۽ ہنگ کرو سس۔ تو کنا ایلم! خواجہ شراب ۽ سٹ تیس، و ادنا موم غیسر بیگا۔ او ایلو بانگوتیان، اے موم پھ موم آ بانگو ۽ گچین کرے۔ بانگو ۽ بغل اٹ کر سا او پڑا نا دا پارا پیار کوسی کنگ۔ او است اٹ پارے کہ اگہ با ہم تسن تو گڑا انت مرو۔ ای نے انت پاو، دا پیر انگا بانگو پڑاٹ ڈرنگا، و پیش تما تو ایلو بانگو کسکو سس۔ ریفری پارے کہ ہر توم آک چانڑدہ منٹ اسکان جنگ کریر۔“ منگو پیر انگا بانگو آہر سامست انا دور ۽ است آ ایس۔ ”دا ہندا خنس ٹھھی و دتر چر تیس کہ بچنگ نا چ ۽ اومیت اس سلتویس۔ ولے تا تکہ اودے بچفتوٹ، کنے آن ہم خن تا پر پیٹینگ ہناس۔“

ولدا او جارج انا کٹ آچک ہڑسا۔ ”ہیت دادے کہ ای تو نے بس اسہ ہیت اس پہہ کیوہ۔ ٹھھی آچک ۽ بچفنگ نا پھی کوشست کر۔ ہمو بانگوک ہرافک وار اتون موم نا بانگو ۽ خلیہ، ویش مریرہ ہندن بانگ ایترہ کس پائے بروک آ جنگ اکن سنبرینگر، اوقتا دا وڑ گیشتری بندغ ۽ ریفنگ ناسوب مریک، اوفتے پدی وینگ اٹ انگ نا وخت آ بھاز خوڑت جاج کر، مننگ کیک کہ اوفتے چنکو شورانک یا پیش ۽ ٹھپ اس برے، ہرا پد آن خراب مرے۔ دن انگا ٹھپ آ جوان چر کر۔ اگہ دتر مسکہ تو اوڑا موکو کد امپ نا جالی تے جوان لچف یا گڑا مرونا پٹی نازس پٹ تخ ایاتا۔ اگہ دن کتویس تو ارامسہ دے آن پدے ساتمک کہ بانگو متکن آدنز خلوک آچ آنبار چ منس۔ اوکان پد ولدا مرک ۽۔ جنگی آ بانگوک ہم گواٹ بشخ ہوک ہئی تینا بر مریرہ۔ بھاز سخت جان، ولے ولدا ہم نازرک۔“

جارج ۽ ہندن لگا کہ کہ ماما منگو اودے ہزار آ گڑا تے ہیل تسن، ولے ولدا ہم داسکان ہزار آ ہیت آک ہیل کنگ کن سلوک اریر۔ تینا چ آ پام ۽ خلنگ آن پد ہم داسکان او دا پہہ متویس کہ خواجہ و ماما منگو امر چارہ کہ ہرا بانگوزیات نرزور، ہشار، و گمری پیش تمک۔ منہ ہیت اس تو اسل موم آنسر و جارج داتم اسکان اوفتے ہیل کریس۔ دن کہ بے مٹ بلاو، پتن آخ، اسل گڑا انگا سینہ، و چنکا پڈ۔ اودے سانس کہ جوان، پھی و گڑد انگا باسک آتیا بایدے سخت ۽ پٹ مریر۔ ہرا پتن و گروشکی مریر۔ و پد آن لٹک اسکان کار۔ نٹک چنک، پُر پُر، سوگو رخ و پنے والو، و زرس مرم مریر۔ پنچ خاک سوگو، پدانا ہور مرغن، سہی وڑاٹ تالان، وڈ غارتون لچوک مرے۔ ماما منگو وخت اس جارج ۽ اسہ بانگو سے تون زیات است خوانی آخنا کہ تو بھاز مخا کہ۔ وار وار اس ورناء بانگو اس جارج انا کٹ اٹ تولوک تولوک اسہ پیر ۽ بانگو سے ہر سا پھی واک اٹ بانگ تسکہ وکٹ آن بش مسکہ

و پیرانگا بانگو نارنداٹ تما کہ۔ جارج اودے ہلنگ کن پداٹ تے ددینگا کہ کہ دُن مف اسٹ ایلوئ کسفر۔ ماما منگو وار وار آ جارج ۽ پہہ کریکہ کہ پڑاٹی نا بانگو کہے تو جوزہ غاتے جاگہ غاکیس، انتے کہ کبھی جاگہ غاتیا جارج ہوغا کہ۔ ”کس ہم کل جنگ آتے کٹپک، سماف کنے داہیت ۽ نے اٹ وار پاروئی تمک۔“

منگو جارج ۽ داہم پاننگ نافصلہ کرے کہ اوکبھی ٹو آن خننگ ۽ کہ جارج دے اندری تون پیشن کاہک، و سہب آن زرس مُست پدی بریک۔ منگو چاہسکہ کہ ہسائے ڈغاراٹ اُرانی چوکری اس کہ پن تے چیرٹی نَس، ہرا بھاززیبا نَس، و سفا ۽ رنگ اس تے نَس، اسہ وار جارج ہموڑے خواجہ تون اوار ہناس، و بننگ آہندن اونا ہیبت سراس۔ ”کنا پیرانگا خفک و پیرانگا خنک پشی آنبار ۽۔ ہرازدے نی اولیکو وار ہناس، ہموزدے آن کنے کل گڑاتا سما تماس۔“ ماما منگو تینا اپاخہ غاشا گڑد ۽ پارے ”ای ایلوفتا ٹو ہوگری ۽ کپرہ، ولے اسہ ہیبت اس پاو نے، چچ گہس دا کوسی کنوک آ غریب نیگر آتا ڈو آ تمپیس۔ اگہ اوفک نے لٹ تننگ آئیٹ نیم مردہ کیر ہم تونے خواجہ غاضور اتیرہ۔ ودا پاو نے کہ خواجہ کوڑہ پشیتینک آخلیک۔“ ماما منگو زرس بے تیا خوڑت ہننگ آن پد پارے ”ای نے دا پا پرہ کہ نکان ہننگ ۽ الے۔“

”جی خواجہ“ منگو بیوسی اٹ پارے۔

”کنا ہم جوان است آبریک، ہرا تم کنے اولیکو وار مسٹر اس دوست بسواس۔“ منگو نامون گرو شیک تَس۔ ”بڑز بلاد ۽ مسٹر اس پوسکن بسواس۔ تینا خواجہ تون اوار رہی انا ڈغاراٹ۔“ ماما منگو سلیس و بشخندہ کرے۔ ”داسہ نے انت پاو، گڑا کنے آن بھلانگر آک اودے ناگن پاریرہ۔“ بشخندہ اونا مون آتالان مرسا ہنا۔ سماف اونا است آخس ہیبت برسائسر۔ ولے جارج فریشان نَس انتے کہ دا پیرانگا اونا کساس آن ہم زیات ہشار نَسکہ۔

نور ویکمیکو بکش

اسہ یک شنبے سے نادے سہب اتون جارح اراغا ہنا تو اودے مچٹ بے ڈولی نادرک لگا۔ ماما منگوتون اونا اور رپینگ ۽ چار سال تدیسس۔ دا اولیکو وارنس کہ اونا لمہ ناکیین نا پیشن آکس اس ہم اونا کسر آہر وک الوکہ۔ او بھلو بھلو بڑینک بٹسا کیبن نادرگہ اسکان ہنا۔ وکلیفنگ کن گیگ کریس کہ انا گت ترند آن درگہ ملنگا وکزی اودے چکا ودرگہ ۽ تھے۔ اونا مون اخلیس اس تالان نس۔

”گودی خننا نے کسری؟“

”آغا، ای خنتنٹ تے، انت منے؟“

”او کنا خدا! خواجہ جاگہ سے آن بنگنے کہ ساؤتھ کالونی، ڈنمارک ویسی، چارلسٹن اٹی کیمہی سد آجونیکر آتے اگہ تونگنتو اوفک اینونا ن بھاز آپرنگی تے کسفرہ۔ خواجہ اسہ میٹنگ اسے آن بسوس، واو گودی ۽ پارینے کہ اگہ کس اس ہم تینا کیبن آن پیشن خننگا تو اودے سم اٹ خلیس۔“

کزی دیوال آلچوک دریچہ غان بھلا ارا نا کنڈ آہر۔ ”داسہ گودی اوڑے خننگ پنگ ۽، ہراکان کہ مہالو کوکڑ وکر یکہ۔ ای تو پاوہ کہ نے بنگن آخننا تے تو ڈکانے تینے۔ جارح آن گودی نا ڈکنگ نا ہیبت ہندن عجب نس کہ جارح ۽ حالت آتادرک لگا۔“ ”نی رُواس باگوتا کھڈی تیا ہن۔ خواجہ خننا نے تونے تون جوان مفک۔“

”ای ہنداڑے مریوہ، وخواجہ تون ہیبت کیوہ۔“ او است اٹ پارے کہ مننگ کیک اونا ملنگ آن خواجہ نا باوہ نی آمہر سما کے وانا خار مچٹ اس کم مرے۔

”گنوک مسنس؟ ہن داکان۔“ کزی اودے درگہ نا کنڈ آدھکہ نس۔ ”نی تپیسہ کہ او خار آن اسل گنوک آتینا نارسکے۔ اونے داڑے خننا تون کن ویل اس ودی کیک، پدانا کنڈ آن چرٹی نارہی انا بوچ آتیی ڈکسا کاس تینے، گودی خنپ نے۔“

کزی اسل پاخہ نسکے۔ خواجہ مننگ کیک کہ اسل بھاز خاراٹی مروہ۔ ”جوان آئی! کاوہ، ولے چرٹی نا کنڈ

آن ڈکوکائی اٹ ہنپرہ۔ ہراکان بسنٹ، ہموکان کاوہ۔ ای چچ ۽ غلط ۽ کاریم اس کتنٹ۔“

”سہی، سہی، ولے ہنک بس۔“

بانگو جا غاسر مننگ تون او منگو ۽ دا ہیبت آتے پاریکہ کہ او ناخف تیا ہلی ناسرنپ آتا تو ارتما۔ ساہت اسے ٹی خواجہ نانہلی ہموڑے سرس۔ او اسے ڈواٹ لغام ۽ تورے وایلوٹی توفک ۽ سیدھا کر سا جارچ ۽ پارے ”اگہ نے کنا زبیفہ خنا تو مرک نا تخوک ۽۔“

”جی خواجہ!“ جارچ تقینک آتے گدریفسا توفک آہر سا پارے۔

خواجہ ہلی آن ڈرنگ ناگیگ کرے ولدا ارادہ ۽ بدل کرے۔ او نامون خار آن مون ہڑسیگا سس۔ ”کبھی پر نلیک اینو غلنگارہ، اگہ اسے نیگر اس تینا خواجہ ۽ پا پروس۔ بس پک مس کہ نیگر آتیا بایدے چچ گہس پت کتنکپ۔“ او خار اٹ توفک ۽ بڑزا کرے۔ ”کنے دا ڈرتون کاریم اف کہ نم است اٹ انت پارے۔ ولے اگہ ای زرس ہم شکبر مسٹ تو نما ملی تے چٹ ایتوہ، دن کہ مرو ۽ خلیہ۔“ ماما منگو و جارچ آخاراٹ ہر سا خواجہ ہلی نامون ۽ ہڑسا و ہنا۔

ماما منگو ہم زرہ سسکان جت پت سلوک نسکہ۔ ولدا او خار اٹ ڈغار آتف کر سا، و پیش اناشنک ۽ ہرا نا کمک اٹ او بانگو تے کن کٹور جوڑ کریکہ، مر آخسا۔ ”دا خودین پرگی تا ہزار سال ہم خدمت ۽ کر ولدا ہم نی نیگر اُس۔“ اوخرین ۽ وڑ سیٹی پارے۔ جارچ چچ پہہ مننگ آلو کہ انت پائے۔ او اسے ارا وار با ۽ ملا، ولدا تھے۔ منگو تینا کیمین نا کنڈ آرا ہی مس۔ ولے درگہ غاسلیس و چک ۽ ہڑسا جارچ ۽ پارے:

”جون خف تو، دا غلط فہمی ٹی مفیس کہ نی خواجہ کن بھاز خاص اُس۔ خلیس آن گنوک مروک آپرگی ہر گڑا کننگ کیک۔ دانگ اینگ ہننگ نار دینک ہم کپیس، تا نکہ داویل چٹپ، ہنگس؟“

ہرا کٹور ۽ منگو ہیفنگ ناوخت آنیم گڈ لو الا سس، جارچ ہمودے ہر فے واسہ درخت اسے نا گڈوک ۽ بنڈ اسے آٹوس و گٹور گوفنگ ۽ شروع کرے، کہ ماما منگو او نا اسہ وار ولدا او نا است انا ہیبت ۽ سر پندر مسو سس۔

جارچ ۽ تینے آخار بس، کہ اخر او انتے نکا کہ کہ خواجہ او ڈرتون خواجہ غاتا وڑ پیش بفاک۔ دا تم اسکان تو اودے دا ہیبت ۽ پہہ مروئی نس کہ خواجہ ۽ باوہ تکنگ اسہ بے کار و سٹی ۽ ہیبت اسے۔ او نا است خواہس کہ و خ کہ او کس اسے تون تینا است انا ہیبت ۽ کننگ کرو سس۔ ماما منگو تون ہم دا ہیبت ۽ کننگ کتو کہ، آخا تو اودے سا تما کہ کہ جارچ ۽ تینا باوہ نا بابت سما ۽۔ نئے او دا ہیبت ۽ مس مالیزی، ایڑھ سارہ و ماما پامہی تون کننگ کریکہ۔ دن ہم مننگ کریکہ کہ او فتنے دا ہیبت انا مہالو آن سامرے، واگہ آخا تو اسہ دے اس توکل ۽ سما تمنگ نا مطلب دانس کہ

کل ۽ ساتے۔

اودا ڏکھيائي آهيت ۽ لمه تون هم کنگنگ کتوکه۔ او مهالو آن جارج ۽ دا هيت ۽ پاننگ آپشيمان نسکه۔

دانس سال اٿي اودا خناسس که خواجه ولمه هندن رينگارہ کس پائے اسه ايلو ناساڙي گري آن اسل بے چکار مير۔ اودا هيت آشکي مسکه که اونا لمه خواجه تون هندن رينگارہ نے دن که دا کان مُست اوڙتون چيريٿي و اينوپکه بيوله رينگارہ که۔

ولدا اونا است آهتوم نا هيت آک بسر، هراتم اومسه چار سال ناس نسکه، و هراتم ننگان خواجه اونا لمه غابسه تودا تباري ٿي ڄلپيس آن جگوک تموک مسکه۔ ولدا اوميز آتموک آسکه ناڙکاره ۽ بنگله۔ گام تا توار مسکه ولدا کيبن نا درگه تفنگا که۔ اوخن تے تر کر يکه۔ ڇڙيک آتے توننگ نامتا ماري کر يکه۔ خنوک بنوک هيت آتے گوجاننگ نا کوشست کر يکه۔ ولے هراتم او پڙه غاتخوک شيشه نادلبي اٿي گروشک تروک آسکه غاتا اسه انچ هولن ۽ ليم اس خنا که تودا است هڙسينگا که۔ وخت اتون اوار اوار داليم هولن مرسا هئا۔ اخير ددلي آن خن تے ڏکا که۔ هراتم اوده سال ناس مس توددلي خنگنگو۔ اونا لمه ۽ لگا که که اودے چچ سماف۔ و اومدام هندن تنگ۔

دن تودا هيت اناسجفنگ آهتوم شکي مسکه۔ ولدا هم اسه وار اس اونا است خواهس که چيريٿي ۽ تينا پرنگي باوه نا بابت پائے۔ او است اٿ پارے که اگه اودا هيت ۽ پيهه مريک۔ بيوله تومونٿوسک اس نسکه۔ وخت اس که چيريٿي تواسل جارج آن زيات ڀوچ پيهه نسکه۔ اسٿ تودا تينا رنگ ۽ آچ ۽ گمان اس آلوکه۔ ايلودا که او تينٿ محسا جارج ۽ پاريسس که اونا باوه سويلي کير ولانانا اسه برنج و نيل انا ٿو هو اس نسکه۔ او هٿوڙے ودي مس، و بصلن مس۔ اخير هڙده سال ناس مس توددلي ٿي بهاکننگا۔ وخواجه ٿيگ اودے بلک و اراٿي مزور اس جوڙ کرے، غٿ حبشیک اوڙاملنڊ کيره۔ ولدا اونا لمه اودے دا ورندي ۽ هيل تيس که ”آي اسه گُرکڙو و س آن ودي مسٿ، دے کٺ پورا، و خدا کٺه دارنگ ۽ تيس، هراتم کل حبشي تيان اسٿ اسے تون هم اف“۔ گڙا ايلوفک اونا و اونا ايلم نا جان ۽ الار۔

ولے رنگ انا ويل چارلسٿن اٿي مروک بغاوت ناسوب آن گيرام مسواس۔ گدرينگلوک آرا سال آن او ماما منگو تون اسه هيت اس کنگنگ نا کوشست کرسائس، ولے ڏن ڙو پاننگ جوان آلوکه، و سماف خواجه دا هيت ۽ مٺے هم آخا۔ ودا سکان تودا ڙسکان رسينگ هم مشکل نسکه۔ ڏن تودا پورو هفته س آن او توفک هرنگ ۽ الاسس، ولدا هم اوبانگو غاها ڙده زره س کن بسکه۔ و ماما منگو ۽ پارت کرسامٿ آمون اتون پدي هئا که۔

جارج ۽ چارلسٿن اٿ مروک واقعہ ناسنجيدگي ناهتوم درک لگا، هراتم ماما منگو نا پارت آتياں پد هم او کم وود

ارٹو آن پدینکان تینا مہروان تون ملنگ کن ہنا۔ داوار او چیریٹی آمہروان مننگ نافصلہ کریس۔ ماما نا خرکا و اتا تواراٹ اوگوڈ آتسکان ناکشار تیٹی ڈوکوانی اٹ ہنسا درخت آتا لداسکان سرمس۔ اوچار وار شوکار کشا، ولے ورندی ٹی چیریٹی نادرپچرغان موم بتی نا ”برک“ والا اشارہ رسینگنو۔ اوفریشان مس۔ اوپدی ہڑسینگ آتس کہ درخت آتیٹی سرنگ ناتوارا سینگ۔ اودوہنگسا اونا رہی آپس، ولے اوجارج ءزیات لچنگ ناوارخواہی تتو۔

”انت منے، کنا ساہ!“ اوزباد آتیٹ ہندن گوہنگا سس کہ اونا توار نا لڑہ ءپہہ متو۔
 ”ناملی ہڑسینگا نے، کہ داوخت آپسنس؟ آتس نیگر گشت کروک آتا سم تا گواچی مسنو۔“
 ”توکان ناکیبین اٹ کاندہ۔“ جارج اونا پٹی آڈو ءپیری ترسا پارے۔ ولے اواسہ کنڈمس۔
 ”نی تو ہندن ءوڑکننگ اُس، کس پائے نے بغاوت ناسما ہم تمٹنے؟“
 ”سما ءکنے، مسلاس بغاوت۔ بس پین انت؟“

”ای پاوہ نے۔“ چیریٹی پارے۔ کہ اوجواہ وگودی آن بنگنے کہ بغاوت ناسرڈار، انجیل خوانوک آپارلسٹن نا آجو ءحبشی دراکانڈ ڈمارک نا باقی اس نسکہ۔ اوکھہی سال اسکان ڈٹ ڈول جوڑ کرسا ہنا۔ ولدا اوچار پتدار ء سنگت تین تون اوار کرے ووافک سد آتا کچ آجو حبشی تے تینا تنظیم اٹ بھرتی کریر۔ اوافک سلہہ بند ءچار پٹک جوڑ کریر، ہرا اسہ اشارہ غاشار انا اہم انکا ماٹری تیا کوزہ کرسا اوفتے خاخر تننگ کریرہ۔ وخننگوک آہر پرنگی ء کسفننگ کریرہ۔ حبشی کوچوان تازمواری داس کہ اوافک بگھی، چھکڑا، وگین آتا ملک اٹ ہڑوڈی کرفسا پرنگی تے اسہ جاگہ غاچ مننگ کن لپیس۔ ولے یک شبنے سے نادے خلوک ءنیگر اس تینا خواجہ ءپارے کہ نن ہنمہ غا انت مننگ ناوڑ جوڑ کننگا نے۔ بس، ولدا انت مس، پرنلیک اوفتیا شولنگار۔ ہر ہر حبشی آبیداد کرسا اصل سازشی نا پین ءسوج کریر۔ داتم اسکان سی آن زیات نیگر آتے پاہو تننگا نے۔ ونیگر آتا است اٹی خلیس ودی کننگ نا کاریم ترندی اٹ کننگ انگ ء۔ چارلسٹن نا آجونیگر آتے کشسا اوقتا اراتے خاخر تننگا نے۔ ونیگر مبلغ آتے ہم۔ گر جاتے کلف کننگا نے۔ دعویٰ کننگ انگ ء کہ اوڑے تبلیغ نا پین آنیگر آتے نوشت وخوان ہیل تننگا کہ۔“
 جارج اودے ولدا کیبن نا کنڈ آدننگ نامتا ماری کرے۔ ”نی کنا ہیبت ءپہہ مفننگ اُس؟“ اوچڑسا پارے۔ ”رُوارا غاہن۔ کس اس خنانے تووار اتون سم اس خلیہ نے۔“

جارج برانز کرسا پارے کہ چیریٹی ناکیبین اٹی بچ ءخطرہ اس مفرو۔ وہرا کاریم کن اوسم کننگ کن امنا کریس، اوہم مریک۔

”پاریٹ نے نہ، کہ آغا۔“

بیزار مرسا او چیریٹی ۽ مُردھکہ تَس و پارے ”انت کہ نامشا“، واست اٹ دا پارسا پدی ہڑسیگا کہ داڑان جوان تَس کہ او بیولہ ناکنڈ آہنوسس۔ ولے داسہ بھاز ہرے تماسس۔

پگہ سہب اتون او منگو ۽ پارے کہ اونکان لمہ تون میلنگ کن ہناسس، ہرا پارے کہ ”مس مالیزی خواجہ و گودی آن بغاوت نابابت ہرا ہیبت آتے بنگنے، او دُن ۽.....“ اودے باور بتو کہ منگو اونا ہیبت آپت کیک، ولے ولدا ہم او چیریٹی آن بنوک کل گپ آتے کرے۔ منگو بھاز خُوڑت خف تورسا کرے۔ ہیبت انا چٹنگ تون جارج سوچ کرے ”ماما منگو! سویلی کیر ولانا ٹی معاملہ نا چٹنگ آن پداودا جاگہ نا نیکر آتے انتے سم اٹ خلنگ اٹی ۽۔“

ماما منگوز رس سچنگ آن پدا پارے ”غٹ پرنگی تے مدام دا خلیس مریک کہ نن نیکر آک چچ سماف ہر اتم اسٹ مرسا بغاوت کین۔ ولے دانیکر آک چچ گھس اسٹ مفسہ۔“ او ولدا چپ کرسا پُرت اٹ ہنا۔ ”دا کشت و خون نا چرک منہ دے اٹی سلک۔ مُست آنبار۔ ہر کنڈ آ کہوک و خلوک آن نیکر آک سلرہ۔ ولدا بھاز رُوت پوسکن ۽ کانود جوڑ کننگ۔ اخیر پرنگیک ہم گشت کروک آتے پیسہ تننگ آتیان دم درینگرہ۔“

”دا کاریم اٹ اخس وخت لگو ۽؟“ جارج ۽ سوچ کننگ تون تینا آچی نادرک لگا۔ منگو اودے خن تا کیرغ اٹ ہر او پارے:

”دا ہیبت انا ورندی تو کن تون اف۔“ جارج ہم چپ کرے۔ و فیصلہ کرے کہ حالت آتا جوان مننگ اسکان او منگو ۽ چچ پاک۔

ایلو اراٹواٹی خواجہ لی نائب ہم کرار کرار آ جوان مرسا ہنا۔ ولدا سہ دے منگو تون است انا ہیبت ۽ کننگ نا فیصلہ کرے۔

”ماما منگو! او بھاز سچنگ آن پدا سہ وڑ سچفے، ہراڑان خواجہ نا بانگوک مہالو آن زیات جنگ کٹنگ کیرہ۔“ منگو اونا کنڈ آہندن ہر اکس پائے اونا ہودہ سال نا کمکار نا ملی کاریم کننگ ۽۔ ولے جارج ہیبت کرسا ہنا۔ ”ای بیچ سال آن نے تون ہر جنگ اٹی برسا کرینٹ۔ اراسال مُست ای اسہ ہیبت اس ہنگسٹ، خواجہ نا بانگوتا ہم ایوفنتیا نبار اسہ تینا وڑ اسے۔“ جارج متکن و آرموندہ کار آ استاد آن خن تے ڈ کسا پارے ”نن خواجہ نا بانگوتے زور اور جوڑ کننگ، اوقتا ساہ ۽ پکا کننگ کن خواری کینہ، تا کہ او ایلو فتنے کٹنگ کیر، ولے ای خنناٹ کہ ہر اتم کہ نن جنگ ۽ باایتنہ، دانا سوب دا مریک کہ مخالف بانگوز زیات بڑز بال کننگ کیک۔ ہندا سوب آن او تینا آہنی آئیش تے بڑز خلنگ کیک، ہراڑان لس وڑ اٹ ننا بانگو کہیک۔ اگہ خواجہ نا بانگوتا پرہ غاک زیات سوگو مریر، و

داڑکن نن اوفنے خصوصی ورزش کرفنگ کینہ، تو داڑان ننا بانگلوک زیات بڑ زبال کرسا جنگ ۽ کٹنگ کیرہ۔“

منگو بر بانگ آتے تر شاغسا تینا و جارج انا نت تانیا م اٹ رُدوک آبئے تے ہرا۔ ولدا زرس چپ کننگ
آن پد پارے ”ای ناہیت ۽ پہہ مسٹ، ای تو پاوہ کہ نی داہیت ۽ خواجہ تون کر۔“

”اگہ نی پہہ مسنس تونی خواجہ ۽ انتے پاپیسہ؟“

”آخا، وڑ ۽ نی سچفینس، ہندا سوب آن خواجہ ۽ ہم نی جوان پانگ کیسہ۔“

جارج خوش مس کہ منگو اونا داہیت آملنڈ کتو۔ ولے اونن درست چرت اٹ ہناسس کہ خواجہ تون دا
ہیت ۽ امر کے؟

دو شنبہ نادے سہب اتون خواجہ بس تو جارج جیرت کرسا کل ہیت آتے اونا مون آپارے۔ وایلو فتا بانگوتو
جنگ انا وڑ تا بابت گڑاس پین ہیت ہم کرے۔ ”خواجہ گراہم نانا بانگوتیٹی ترندی ارے۔ ولے خواجہ میگ گریگنا
بانگلوک بھاز ہزاٹ جنگ کیرہ۔“ جارج خن تے ڈغار اٹ سخت کر بس ہیت کر یکہ، ہندا سوب آن او خواجہ نا
مون نا کڑمب آست خواہی ۽ خنگ کتو۔ ”اگہ ناموکل مرے تو ای وماما منگو بانگوتے اول سر آن ہیل ترسا
اوتیٹی زیات بڑ زسٹنگ نابودودی کرفنگ کینہ۔ تاکہ اوفک مون نانا بانگوتو آن زیات بڑ زآن جلاہو کرسا اودے بے
سہب کننگ کیر۔“

خواجہ لی جارج آہندن خوڑت ہرا کہ کس پائے او اولیکو وار جارج ۽ خنانے۔

ایلو نانا بنا مننگ آن مسٹ خواجہ گیشتری وخت ۽ بانگوتون گدریفنگ ۽ شروع کرے، و منگو و جارج ۽
بانگوتے بڑ زرا خسنگ آخسا جس ہر فیکہ۔ بانگلوک تینا پنچ شش پاؤنڈ کمین آجون اتون اوار شیف برسا پرہ
خانے ترند آن پر پیٹیفیر ہراڑان اوفتا باسک آک کر ار کر ار آسوگو مسرا ہنار۔

1823ء ناندائی خواجہ نانا بانگلوک جارج انا پیش گوہی نارداٹ بھاز جوان کارکڑ نشان تسر۔ اوفک پنجاودو

آن چل ونہہ جنگ کٹار۔

ہندن ہفتہ سے آن پداسہ دے سہب اتون خواجہ تینا نیم درزن نا کچ گچین آبانگوتا حوال ۽ ہلنگ کن بس۔

”ای تو پاوہ کہ دا بچک۔“ ماما منگو اسہ ٹھہی نیم مردہ بانگو سے ناکنڈ آ اشارہ کرسا پارے تو خواجہ ہم اواٹ
کاٹم ۽ سرفے۔ ”ولے اپارنا پنجرہ والا ک پنجرہ و بروک آنداٹی ولدا جنگ انا وڑ اٹ مریرہ۔ ولدا دافک چچ
جنگ انا وڑ اٹ سلپسہ۔ ولے اوفتے ایلو بانگوتے جنگ آور گریفنگ کن کاریم اٹ اتنگ مریک۔ خواجہ!
ولے ولدا ہم اوفتے جتا کننگ جوان مرو۔“ خواجہ اونا ناہیت اتون امننا کرسا ٹہی ناکنڈ آہنا کہ کہ سلپس و جارج اتون

نئے خارنئے مہراٹ ہیبت کرسا پارے:

”دا کہ نی نکان لوسی تینا بارگو ہی کیسہ، دابابت ہومسٹر نا ایلو عاشق آتینا کچفس تینے۔“

اسہ ساہت اس جارج پہہ ہم متو کہ خواجہ انت پارے۔ ولدا اسہ وار آودے ماما منگو نا غداری آ بے کچ کار
بس۔ ولے منگو ہم اپاخر سلوک نسکہ۔ خواجہ ہیبت کرسا ہنا ”گودی ٹیگ کنا زعیفہ ۽ پارینے کہ سماف کہ اونا مزور ۽
دے پے دے آانت مننگ اٹی ۽۔ اومزورتیان سوج کرے تو اوفک پارینو کہ چیریٹی دے اٹ ارا وار خواری آن
بے حال مریک۔ اسٹ تو نا پن بننگ ۽، واسٹ پین پیر ۽ نیگر اسے۔“ خواجہ ٹا کو اس خلک ”دُن مف کہ نم
ہڑتوم آک مسٹر کو ۽ ترخفورے۔“

چیریٹی... ارا وار... جارج خاران ہشنگا۔ اوزور غلسا چکلو بشخندہ اس کرے۔ داسہ کہ خواجہ ۽ سما تمانے
کہ اوندکان گم مریک، تو سماف کہ اوڑتون انت کرو ۽؟

ولے خواجہ گمان آن چپ ہندن پارے کس پائے اسہ زینہ اس پین زینہ اسے تون ہیبت کیک۔ ”تانا کہ نی
تینا کاریم ۽ زمواری اٹ کیسہ، عمینش کر، ولے جان نابلہ غاتے ہر فپیس۔ وپیش سڑک آگشت کروک آتا دوا
تمپیس، ہرافک خننگ تون سم خلیرہ۔“

”آخا خواجہ! اسل نہ“ جارج ہندن ہبکہ مس کہ اودے ورندی ہم سجتو۔ ”منتوار خواجہ!... منتوار۔“

خواجہ تینا ہلی آسوار مس و بشخندہ کرسا سڑک نا کنڈ آمون کرے۔

نکان اوتینا لیپ اٹی لیٹوک است انا کام آچیریٹی ۽ جوان شندا، و فیصلہ کرے کہ داسہ او بیرہ بیولہ غا چکار
کیک، ہرا اسہن تو کم چکار کروک اس نس، ولے وفادار اس تونس۔ ولدا اونا است آہے مسٹر بس، ہرا تینا پن ۽
اوفیلیا پاریس۔ واداسن اس پدی پننگ ناوخت آودے خناس۔ دُن تو سہب تمنگ نا خلیس اگہ متو کہ تو
اواڑکن سلیسکہ، ولے او بھاز بھلو خواجہ سے ناچو کری نس۔ پنی نس کہ اونا خواجہ تون ہزار آن زیات جنگی ۽ بانگو
اریر۔ وخواجہ نا خاہوت نا کاس ویل کاؤنٹی آن بیدس جارجیا و ساؤتھ کیر ولانٹا ٹی ہم اودے بھاز ڈغار نسکہ۔ دن تو
تسرتو بھاز مڑ، ولے جارج اولیکو وار خواہی ٹی خواجہ جیوٹ نادا مزورتون دست راستی کر فنگ نا فیصلہ کرے، ہرانا
چس انا مننگ کیک کہ مینٹ خواجہ ۽ ہم درک اولو کہ۔

نود و دو میکو بئش

اسه یک شنبے سے ناسهیب اتون جارج پوسکن مے دنگ اٹی سر مسوسا سس که خواجه جارج اکن بس۔ بانگوتا بابت هیت کرسا اناگت منگو اسه هیت اس هندن کرے کس پائے داسه است آتے بس ”خواجه! نے تواسمء که هر مد اٹی نن زیات ٹھھی مروک آبانگو تے چانڑ کرسا جتا کینہ۔ هرا ولدا هم ایلو بانگوتیان جوان اریر۔ اگه نی دابانگو تے چنکا جنگ آتھیٹی جنگ ترفنگ کن جارج ء ایتس، تو داڑان نے وڈیک کٹیا هم رسینگ کیک۔“

ماما منگو چاهسکه که خواجه ٹام لی ناپن مچ آکاس ویل کاؤنٹی ٹی داسوب آن پنی ء که او اسه بانگو سے نامک اٹ چنکو جنگ اس کٹسا اسه پنی ء بانگو باز اس جوڑ مسوسا۔ اوگیشتری نیزگاری نادے تے است آاتسا منگو ء پاریکه که همدے تاجس ء چچ گهس است آن دنگ کپره۔ اوفا چس هم همو بھلا جنگ آتا بریرنس، هرافتے او پد آن کٹانے۔ پرخ بیره دانس که بھلا جنگ آتھیٹی ازگار آک بئش بلیره، بھلونهاد خلیره و ایتھیٹی نیزگار پرنگی، آجو حبشی یا میک هرافنتون بیست و پنچ سینٹ آن بلیس اسه ڈالراسکان ناچندر کروک زر مسکه، بئش هلکره۔ وخت وخت بانگو باز اس جوزه ٹی برساملی ء تینا هڑسا که و بیست و پنچ ڈالراسکان ناشرت خلککه، تو اونا مچ زندانا کٹیا هموڑے هناکه۔

”نے لگک که او پڑاٹ بانگو تے سنبھانگ کروء؟“ خواجه لی سوچ کرے۔

ماما منگو ء اسه وار تو تینا سلاه غا اعتراض بنپنگ آن خوشی مس۔ ”ای تو پاوه هرا وڑ است خواهی اٹ او پنچ سال نے بانگو جنگ تننگ آخننگ ء، وشونق اتون اوار اوٹی فطری بانگو بازی نابود هم ارے، دا وڑ ء بئنگے تو ای پک پاوه که اودے چچ ء هیلکاری سے نا هم گرج اف۔ و ولدا او همو بانگو تے جنگ ایٹک، هرافتے نن مهالو آن چانڑ کینہ۔ ون کن ایهن هم چچ ء کاریم اسے نامفسه، خواجه!“

”ام م م“ خواجه زنو ء خوار یفے و سحفتنگ آن پد پارے ”هیت نا تو جوان خننگک، نی منہ بانگو اس جتا کرسا باسنی تے کن هیل تو ترف۔ اگه بروک آنداسکان او گین کارکڑ نشان تس تو ای شرت آتے کن اودے منہ پیسه

اس ایتوہ۔“

”سہی خواجہ، ضرور کرفوہ۔“ ماما منگو بھجاز خوش نس۔ امنتے کہ کبھی تو آن او و جارج چانڑ کروک بانگو تے مسخرائی جنگ ترفسا کریسر۔ اونا بانگو تائیش تے ماما منگو نا جوڑ کروک سل انا جل اٹ ڈکنگارہ۔ ماما منگو بیس ہبجکامی آن تینا شاگرد آدخس زمواری شاعنگ کتو کہ۔ او است اٹ پاریکہ کہ اسہ دے جارج ہم بانگو بازی ٹی خواجہ لی نا کچ چاہندار اس جوڑ مریک۔ داچنکا جنگ آک مچ سال داڑے مرسا کیرہ، وماما منگو لگا کہ کہ جارج بھجاز کم گمان ء کہ جنگ اس بایتے۔

”بچو!“ ای نے ہندن ء حوال اس بنفہو کہ ہرادے بنگ تون نا باخف تسکان کا ہک۔“ ماما منگو حوال بنفنگ آن مُست جارج ء پارے۔

”کنے بچ سچپنگ ء کہ انت پاو۔“ جارج حوال نا بنگ تو خوش مرسا پارے۔

”ای تو بچ سچفغو سیٹ ہم کہ کنا زنداٹی دُن ء وخت اس بروء، کہ نے تون ہیئت کننگ کن لوز مفروء۔“

”بچ تپرہ کہ نامنت ء امر ہرفو؟“

”تینا کل دنان تے کشہ، پین بچ گڑا سے نا گرج اف۔ برکاریم نا بنا ء کین۔“

مچ آبا سنی تا پیشیم تیا او بچ مف اسہ گھنٹہ اس وختی وڑ اٹ جوڑ کروک پڑاٹی بانگو تے ہیل تسرہ۔ کبھی ہفتہ غان پد خواجہ اوفا جارج ء ہلنگ کن بس۔ جارج انا چاہنداری آن خوش مرسا او دے تینا منہ چم اس ہم رماغا۔

”نی خواسہ کہ نا بانگو اولیکو وار سیٹ۔ جوان، داسہ کنے آہر۔“ او جارج انا بانگو ء ہلک و پارے ”ہر، ناریفری مہالو آن سنبرینگ نا پارینے، نی تینا بانگو ء ہر فینس سنبرینگوک اُس۔ ولے بانگو آہر پے۔ ریفری نا جوڑ تیا ہر۔ نے ہمو ساہت انا بایدے سامرے، ہر اتم اولہ کبو پا ہک۔ ہر اتم او جوڑ تے مچ کے۔“

خواجہ جوڑ تے مچ کرسا پارے ”اُسل ہمو ساہت بانگو ء اِلے، نا بانگو، یلہ کبو تون او اراولیکو مونی برے۔“

اسہ پیشیم اسے تون او ہیلکاری آن فارغ مسر توسر تو ماما منگو بھجاز ہینینی اٹ جارج ء ہمو دولت و شان شرف نا پارے ہرادا جنگ آتیاں رسینگ کریکہ۔ ”ای دا جنگ آتیشی نیزگار نیگر آتے دہ دہ، دوازہ دوازہ بلکن زیات ڈالر ہم کٹنگ آخنانت، کنا چنا۔“

”کن تون اسہ ڈالر اس مننگ انت کہ ای اسہ ڈالر نامون ء ہم خفتنت کہ او امر مریک؟“

”کن تون ہم دُن بھجاز اف۔ ایلو کنے دانا گرج ہم منتے۔ ولے خواجہ پاریکہ کہ او شرت خلنگ کن نے مچٹ ء زڑ اس ایتک۔ واگہ نی کٹنگ ہم کریس تو مننگ کیک او نے شریداری بُشخ اس ہم ایتے۔“

”جائی؟ نی پاسہ کہ دن ہم مننگ کرو؟“

”ای تو پاوہ کہ اودے دا ہیئت انا درک ارے کہ نے بشخ مننگ نانت فاندہ مروء۔ واگہ او ہندن کے تو گڑانی داخس پامداری کروس کہ تینا زڑ آتے چندر کیس؟“

”اوہلہ، ای تو ہندن کیوہ۔“

”ای بنگٹ کہ بھاز آنیکر آک دا جنگ آتیاں کٹیا کر سا تینا خواجہ غاتیاں نہا دترسا آجوئی ہلیوہ۔“

”ای تینے وتینا لمہ ء ضرور آجو کر فوہ۔“

ماما منگو ہمسرک مرسا درخت ناگڈوک آبنڈ آن بش مس۔ او نا است اٹ ریس انا ہندن ء چولی اس چکا کہ او ہیئت ہم کننگ کتو۔ ولدا او نا باغان مشکل اسے ٹی پیش تما۔ ”اواؤ، ہر گڑا مننگ کیک۔“ ہندا اڑتوں اودے درک لگا کہ اوہراخس مہر جارج اتون کیک، جارج اوڑتوں داخس مہر کپک۔ او بش مس وتینا کیمین اٹی ہنا۔

1824ء اٹی اسہ بھلو جنگ اسے نا وخت آماما منگو اسہ متکن ء بانگو باز اسے آن بنگ کہ بروک آہفتہ اسہ

بھلو ڈغار اسے آرزس شیفکو کہول انا بانگو تے جنگ مننگ انگ ء۔ ”ای تو پاوہ کہ جارج داسہ سنبرینگوک ء خواجہ۔“ منگو خواجہ لی ء پارے۔ شنبے نادے سہب اتون خواجہ قول انا رداٹ بس وسکوہ وروپئی تا وڑاٹ بیست ڈالر منگو ء حساب کرے تیس۔ ”نے کنا وڑ وڈول انا سماء۔“ او ہڑتوم آتے پارے۔ ”ڈن ء بانگو سے آاسل شرت خلیپرے، ہر انا بابت نمے خلیس مرے۔ ولے شرت خلتویرے تو بچ گہس کٹنگ ہم کپر ورے۔ کنے با مننگ نا خلیس اف۔ ولے پیسہ غاک کنا ء، و بانگو نم جنگ ایتے۔ ہندا سوب آن کٹوک آپیسہ غاتیاں نیمہ کنا مرو۔ پہہ مسرے؟ ولے اگہ کنا پیسہ غاتینی گڑا اس شیفی بڑزی کریرے تو نما سئل ء کشوہ، و پیسہ غاتے ہلیوہ۔“ ولے اوفتے سانس کہ خواجہ وخت وخت ترند ء ہیئت بیرہ خوش تہی نا سوب آن کیک، ہندا سوب آن ہڑتوم آک اسبجا پاریرجی او خواجہ!“

بانگو تا جنگ انا جاگہ غاسر مننگ تون جارج پڑا نارہی آحبشی تے ہیئت کننگ و مننگ آخنا۔ اوفتیاں منٹ اسے درست کر سا اوفتے جوڑ بڑ کرے۔ ہر افک گروٹکی ء پیچ بیناسر۔ وتینا وڑتیاں آجو ء حبشی خننگارہ۔ داکان بیدس منہ نیزگار پرنگی ہم تسرہ۔ ہر اتم ہندا فنتیاں اسٹ اس اوفتے درست کرے تو ایلو فنتے پارے ”دا ہڑتوم آک خواجہ لی نا نیکر ء۔“ تو گمر آن جارج انا باخف تسکان ہنا۔ جنگ انا بناغان مست ماما منگو پڑا نا دا پارا اپار چکر اس خلسا ریفیری ء گڑا اس پارے۔ ہر ا جارج انا کنڈ آہر او، او اٹ کاٹم ء سرے۔

جارج تینا بانگو ء مالش کر یکہ، کہ منگو ہم بس و ایلو بانگو ء مالش کننگ ء شروع کرے۔ جارج ء دا نیزگار پرنگی

تاخر کی آن بد بسکہ۔ ولے ماما منگو پارلسس کہ اڑزان جنگ آتیٹی نیزگار پرنگی وحبشیک اسپجا تولنگ کیرہ۔ اصول دانس کہ پرنگلیک پرنگی تتون وحبشیک حبشی تتون بانگو جنگ تسرہ۔ البتہ شرٹ ہرکس ہر بانگو آخلنگ کریکہ۔

تینا بانگو ۽ باسفسا جارج پڑانا کنڈ آراہی مس۔ ہراڑے رلیفری جنگ ۽ بنا کنگنا اشارہ کریکہ۔
 ”جی خواجہ! داسہ جنگ بنا کیک۔ جم کارڈو بین سپینس تینا بانگو تے مونی اتہو۔“

ارابے ڈول ۽ پرنگی مونی بسر۔ تینا بانگو تے تول کر فیر، واسٹیل نائیش اوقنا نت تیٹی سخت کریہ۔ ہرکنڈ آ شرٹ تخنگ نا کو کانس۔ ہرا بیست و پنچ و پنجا سینٹ نسکہ۔ جارج ہرٹوم آ بانگو تے ہر اتو اودے لگا کہ دافک خواجہ نانیامی درجہ نابے کارانگا بانگو تیان ہم شیف ۽۔ ہرا داوخت آ منگو نالوت اٹ بند تسرہ۔

”شروع۔“ نا توار آ ہرٹوم آ بانگو کہ اسے ایلو آ جلیہو کریہ۔ بڑزا سٹار، شیف تمار و ربیدگی وڑاٹ جنگ انا بنا ۽ کریہ۔ اوقنا جنگ اٹی جارج ہوسنسی خیزی ۽ خنتو ہرا خواجہ نا بھلا جنگ آ تیٹی مسکہ۔ ہرا تم اسے بانگو اس تینا آہنی آ نیش ۽ ایلو نالخ اٹ خلک تو بانگو نا کہنگ اٹ منہ ساہت اس لگا، اسہن تو دا کاریم ۽ جوان ۽ بانگو اس منہ سیکنڈ اٹ کنگ کریکہ۔ با تروک آ بندغ کہوک آ بانگو نانت تے ٹی بلک ہر فے و تینا قسمت ۽ زاو بد کرے۔ اٹی، مسٹمی و چار میکو جنگ ہم بے چس و جارج انا گمان آن بھاز شیف مسر۔ ولے ہرا تم اونا واری بس تو جارج انا است انا درپہ ترند مس۔

”شروع۔“

اور لیفری نا جوڑ تینا ہنگ ۽ گیرام کرے۔ تاکہ اونا ڈوک سرار ایلو بانگو تہو اٹ سٹاس۔ جارج ہبکہ مرسا پدی مس و تینا بانگو ۽ دک اس کنگ تمنگ آخنا۔ ولے او تینے سنجالا و پدی بس۔ ہرٹوم آ بانگو بڑزا سٹار، جارج والا بھاز بڑزا نسکہ، ولے اونا جلیہو کاریم تتو۔ ایلو وار ہرٹوم آک اسے کچ بڑزا سٹار۔ و بھاز ترندی اٹ اسے ایلو آ جلیہو کریہ۔ تاکہ ہرٹوم آ بانگو پڑاٹ سٹار، تمار، چہیر تسر، جارج انا ساہ توروک نسکہ۔ جارج انا بانگو در چر نسکہ۔ و اونزور مرسا ہنا کہ۔ ولدا انا گت جنگ چٹا۔ جارج انا بانگو اسے کنڈ آتما و پرپٹسا پیسکنگ اٹ تما۔ جارج ترندی اٹ مونی ہنا و بانگو ۽ ہر فے۔ او شرٹ خلوک آتا نعرہ و کرینگ آتے بننگ کتو، او تینا خرٹیک آتے تورسا چچی آن پیش تما کہ کہ ماما منگو خار اٹ اونا باسک اٹ بلک و مخلوق نابنگ نا کچ آن مرد رے تے۔

”اننے آچی کنگ اُس۔“ منگو دنان تے پرچیفسا پارے ”ہن، جنگ اکن ایلو بانگو ۽ کشہ اتہ۔“

”ای اسل جوان ۽ گوازی گراس جوڑ مننگ کپہہ۔ ای خواجہ نا بانگو ۽ ہم کسفیت۔“

منگو اوڑا عجب ۽ وڙ اسے ٿي ھرا۔ ”ھرا تم جنگ مرڪ تو اسٽ اس تو با ايٽڪ، ني خواجہ ۽ اسل باھنگ آ خٽنس؟ بر، تينا ڪاريم ۽ ڪين۔“ و لے اونا است ٻڙي ودھڙ ڪوڪ بے زھم مسر۔ و اخير او ڪوشٽ ۽ الا نانشا، اي تو خواجہ ۽ ھنپرہ ھنپرہ ڪہ ن خليس آن اونا پيسہ غاتے ڪٽنگ نا ڪوشٽ ھم ڪتون۔“

ماما منگو خاراٺ مون ۽ پڙ انا ڪنڊ آ سلوڪ بندغ آ تا ڪنڊ ڪرے۔ جارج خدا نا شڪر ۽ ادا ڪرے ڪہ ڪس اسے نا چڪار اونا ڪنڊ آ لوڪہ۔ ارا پين بانگو تا جنگ اڪن ريفري ولدا پڙ و ڪرے۔ ”ٿام لي نا نيگر۔“ شڪي آخن متون او منگو نادہ ڏالر ناشرت خٽنگ نا تور ۽ پنگ۔ و ولدا خواجہ نا بانگو ارا منٺ آن ھم ڪم وخت اٺ دا جنگ ۽ ڪٿا۔

پدي بنگ آ منگو نا پدريسہ است ٻڙي آن اونا است مچٽ اس جاگہ غابلس۔ ”بھي نن ارا ڏالر ڪٿان، و نلے مرڪ بلڪن۔“

”اي باھنگ نا سوب آن شڪي اٺ۔ ڪنلے لگک خواجہ جنگ اڪن ڪنلے پين بانگو تڪ۔“ جارج ورندي تيس۔ منگو ھرا تم خنا ڪہ جارج اسل بنا ٿي است بٽے تو او بھاز فر پيشان مس۔ جارج مسہ دے اسڪان تينے ڏکا ڪہ۔ اونا است خواھسڪہ ڪہ ڏغار ڪپ مرے و او اونا تھڻي ڪا پے۔ دا حاليت ۽ خنا تو منگو خواجہ ۽ پارے ڪہ ”ني دا ڙتون زرس ھيت تو ڪر، خواجہ! اسہ جنگ اس باھنگ آن پدا اسل اونا است پنانے۔“ گڙا بروڪ آوار خواجہ ھرا تم بانگو جا غابلس تو جارج ۽ پارے ”بنگنٽ ڪہ ني باھنگ آن بھاز خليسہ؟“

”خواجہ! تينا ڏو آن نا بانگو نا ڪھنگ ۽ خٽنگ ڪپرہ۔“

”اي نلے بيسٽ بانگو پين جنگ اڪن ايتوہ۔“

”جي خواجہ۔“ جارج نا ولدا نا استي ٿي پارے۔

ولے ھرا تم بروڪ آوار او تينا اوليڪو ھڙتوم آ جنگ آتے ڪٿا و خوشي آن بانگو تيانا بار مينٽ ھم بانگ مننگ ۽ شروع ڪرے تو ماما منگو اونا خف اٺ پارے۔

”ھوش ڪر، دن مف ڪہ ولدا جنگ اس با ايتس۔“

”اسہ وار ڪنلے دا پيسہ غاتے تينا ڏو ٿي ھرنگ ڪن ايت، ماما!۔“ جارج ڏو ۽ تورے۔

اواسہ ڏالر نا نوٽ و سڪہ غاتے خوشي آن ھرا ڪہ ڪہ منگو ٿا ڪو خلسا پارے ”پيسہ غاتے ني مينٽ خواجہ ۽ ايتس، دا ڙان نم ھڙتوم آڪ خوش مريرے۔“

پدي بنگ نا وخت آ جارج پدريسہ ڪوشٽ ڪر سا ھنا ڪہ ماما منگو اسہ وار مے دنگ اٿي برے و اونا لمہ، مس ماليزي، ايڙھ سارہ و ماما پا مھي تون ميلے۔ ”خواجہ تون تو بيرہ سشش نيگر اُن۔ نن تو بايدے اسہ ايلو ۽ چان۔ اونه

خننگ آن بھاز خوش مریرہ۔ ای ادفنتون نابارواٹ بھاز ہیئت کیوہ۔ ولے اوفک تکرہ کہ اوفک نے دوست افس۔“

”نے واول ے بایدے سامرے کہ کنے ہمو بندغ آتیاں بدبننگ کپک ہرافتے ای درست ہم کپر۔“ منگو ورندی تیس۔ امر کہ مننگ ے، ہندن الے تے۔ نئے کنے اوقتا چرت انا گرج ے، و نئے اوفتے گرج ے کہ کن کن چرت خلیر۔“ ڈغار آسر مننگ تون منگو تینا کسر ے ہرے۔

کزی داخہ درنوٹ و سکہ خنا تو اونا خننگ زریٹ مسر۔ ”دانس پیسہ نے ہراکان رسیگا؟“ اوسوج کرے و ایڑھ سارہ ے بٹنگا ایس۔

”ایہن دانس ے؟“ سارہ سوج کرے۔

”سماف، ولے دادا کان ہم زیات نسرہ۔“

ایڑھ سارہ اونا دوٹی ہلک واددے ماما پامپی آدرے۔

”ای تو پاوہ ای ہم اسہ بانگو اس ہلیو۔“ پیرانگا پامپی پارے۔ ”ولے دا پیسہ خاک تو خواجہ نامرور؟“ ایڑھ سارہ سوج کرے۔

”دافتیاں نیمہ کنا ے۔“ جارج گمراٹ پارے ”ولے داسکان تو کنے دافتیاں خواجہ نابشخ ے خننگ کن ہنونی ے۔“

دالان اٹی جارج مالیزی ے پیسہ غاتے نشان تیس وخواجہ تون میلنگ ناخواست کرے۔

خواجہ ڈالر آتے جیب اٹ شانا و محسا پارے ”ہندن لگک منگو گچین آبانگو تے نے ترسا کنے بے کار ے بانگو خننگ اٹی ے۔“

بروک آوار ہم جارج انا ہمو ارا بانگو کٹار، ہرامون نا وار کٹاسر۔ دا پد ریسہ کٹنگ آتیاں خواجہ ہندا نس حیران مس کہ او اڑزان آجنگ آتیبی تبینٹ بشخ ہلپننگ نانتینا جندا اصول ے پرغا۔

خواجہ نا بے گمان بننگ آحبشی و پرنگی کل بانگو باز آک ہبکہ مسر۔ تینا ساڑی گری آن ماما منگو و جارج ے ہم گڑ بیلگوک خننگ آن خواجہ ے تینا بننگ وڑتو۔ ولے چاگڑ نا نیمسکر کی ے چٹفنگ کن او اسہ ارا نیزگار پرنگی تیا

بشخندہ کر سا جوڑ بڑ کن دوء سرے۔ ”جم امر اس... پیٹ انت حال ے؟“ اوفک ورندی ٹی دوء چنڈار۔ ودا ہیئت آ خوش مسر کہ ٹام ے اوقتا پتک داسکان یات نسر۔ خواجہ اسٹ اسے پین کوک کرے۔ ”ڈیو! نا ایلو دتآن تے ہم زبیفہ ناکشانے یا خراب انگا شراب آتیاں تمانو؟“ ٹاکوتا ٹکا تانیا م اٹ غٹ بانگو بازی ے است آن درسا ہمو بندغ نا

داپاراپیار آن مچ مسر، ہراوخت اسے ٹی اوفتیا نبار نیرگار اس نسکہ۔ وداسہ اوفتے کن زوراور ۽ بندغ اس نسکہ۔

گمر آن پُر جارج پڑانا داپاراپیار آن پیری کرسا تو ارخلککہ۔ ”ارے کس اس، ارے کس اس ہرانا جیب اٹی شرت خلنگ کن پیسہ مرے۔ اگہ ارے تو کشبو تا۔ شرت انا چرت ۽ غلپبو۔ اگہ ای زرتنگ کتوٹ تو کنا ازگار آخواجہ اینک تا۔“ داہیت آخواجہ بشخندہ کرسا ہر اتو او پین ترند آن تو ارخلک۔ ”دا تو اونا بے کاریگی آبانگوک ۽، ہرافتے ای جنگ تنگ کن ایسنت۔ کس اسے ٹی جیرت ارے تو مونی برے۔“

کم و وداسہ گھنٹہ سے آن پد جارج بیست و دو ڈالر کٹاس، وخواجہ کم و ود چل ڈالر۔ اودے دا بے کچ نیزگار آ بندغ آتیاں پیسہ ہلنگ اسل وڑو کہ، وخت اسیٹ اوہم دا فتیا نبار نسکہ، ولے اودے سانس کہ اونا ہنگ آن پد مچ آسال اوفک ٹام لی آن شرت با تنگ ناہیت ۽ امر گراٹ و تینے آن ہیت شاغسا کرور۔

ایلو جنگ اٹی جارج انا بغنگ ۽ کل محسوس کریر۔ انتے کہ ماما منگو ۽ جھلو جبکہ اس ہلکوس۔ داجکہ انا گت نس، و ولدا جبکہ اسل سلنگ نا پن ۽ ہلتو کہ۔ جارج تین تون پارے کہ بایدے او تینا استاد ۽ دا حالیت اٹ تینا الیپ۔ ایلو دا کہ اونا چند انا است ہم ہنگ کن خواتو کہ۔ منگو نا تب جوان مس تو او جارج ۽ ہنگ آبیوس کرے۔

”نی چناس آفیس۔ اوڑے اگہ مسر مروس تونی دینگسا ہناسہ۔“

ہندا سوب آن جارج ۽ تینا ہنوئی تما۔ ہر اتم او جنگ انا ہندا آسر مس تو گد رینگو ک آجنگ آتیٹی اونا کتی ۽ محسوس کروک آک پاریر ”ایدے ہر بو! انا چکن جارج بسنے۔“ غٹ است انا کام آخار و جارج ہم اوفنتون اوار تما۔

کتوک آپیسہ غاتون اوار پدی ہنگ آودا پوسکن آپن انا چس ۽ ہر فسا بس۔

”نمے سماء کہ اوفک کنا پن ۽ انت تخانو۔“ اراغا سر منگ تون او پارے۔

”جوان! انت تخانو پن ۽ نا؟“

”چکن جارج۔“

”توبہ کنا خدا۔“ ایڑھ سارہ پارے۔

کزی ناگرو مہر اونا خن تیان چکا کہ۔ ”سہی تخانے، ہر کس کہ نا دا پن ۽ تخانے۔“ کزی پارے۔

خواجہ ۽ ساء تما تو اودے ہم دا پن دوست بس۔ ماما منگو تینے سبکہ تی نشان ترسا پارے ”کمال ۽ کہ اوفک دانا پن ۽ ہوغرو ۽ آ جارج تختنو۔ جنگ اٹی اونا بانگو کہے تو اونا پو پاڑاٹ ہوغنگ سیل کنگ کڑک۔ ودا کہ اینو کنگ اٹی ۽، داڑان چچ پرخ اس تمپک۔ اسہ وار دانا بانگو ۽ نیش اس لگے گڑا ہر بو۔ وولدا اونا ہوغنگ ۽ ہر بو، کس پائے

اونا چند انا چنا کہے۔ خواجہ! داکان مُست نی دُن ۽ خناس؟“

خواجہ مخا ”انتنے نہ، کبھی واری تینٹ بھلو شرت باہنگ آغلغلو مریوہ۔ ولے ہراوڑ کہ نی پانگ اُس، دا وڑ انا س تو بس اسٹ اسے۔ ہندن لگک کہ دادے بانگوک مچے پین بھاز دوست ۽۔“

داکان منہ وخت پد ہر اتم خواجہ بھلا جنگ ۽ کٹنگ آن پد، تینا سر سہب آبانگو ۽ دوٹی ہلکواس بسکہ تو اسٹ اس اودے کوک کرے ”اڑیسک کہ، لی صاحب۔“

پنی آبانگو باز جارج جے وٹ ۽ خنگ تون او حیران مس، ہر محسا اونا کنڈ آبسکہ۔

خواجہ لی ہڑدے ناوڑ پارے ”اڑیسک، جیوٹ صاحب!“

جوڑ بڑ آن پد جارج پارے ”لی صاحب! ای ہندن سگتی ناوڑ اٹ خواست اس کیوہ ہراوڑ کہ اسہ بانگو باز اس پین بانگو باز اسے آن کیک۔ کنا ہیلکار آ استاد کنا دُو آن ہننے۔ درے نن گشت کروک آک اودے پاس انا ہڈنگ کن توریر، ولے اوڑا، واددے سم اس لگا۔ ہندن لگک کہ او بچپک۔“

”است ہسونی ناہیت اسے۔ ای پاوہ کہ نے کن است ہسونی مس، اونیکر کن آخا۔“ خواجہ تینا ارمانی منگ ۽ ڈکسا پارے۔ سماف جارج انت پانگ خواہسکہ؟ او منگو ۽ خواہنگ کن تو بتنے؟

”ای مون نا جنگ آتیی خنٹ کہ نے تون ارا استاد ۽۔ اسہ آزموندہ کار اسے کن نے پانگ تو نے تون بیدادی اس مرو، ولے اگہ ہے چنکا کن، ہرا کنا حوال نارداٹ کنا ڈغار نامسن تے ورگٹیفک، جوان ۽ نہاد اس رسیگے تو انت پاسے؟“

خواجہ نا حیرانی، جارج انالوسی گری نا حوال نابنگ آخاراٹ بدل مس۔ او مشکل اسیت پارے ”اچھا، داسہ پبہ مسٹ۔“

خواجہ جے وٹ مخا۔ او چاہس کہ اودک اس خلنگ اٹ سر سہب مسے۔ ”بھئی ای چنے خلنگ ناوڑ تے کنگ خواہرہ۔“ او سلینس ولد پارے ”انت پاسہ، مسہ ہزار گنج اس مرو؟“

خواجہ لی ۽ تینا خف تیا باور بتو۔ ہندن لگا کس پائے کس اس اونا پٹی ٹی خنجر اس جوم تس۔ ”بخنداری خواجہ جیوٹ۔“ او پک پید وارنمن مس۔ اسہ خاہوتی ازگار اسے امنا کپنگ ناپین چس اس نس۔

”سہی ۽۔“ جے وٹ نا تو اراٹی گمر نسکہ۔ ”گڈ کیوہیت، چار ہزار۔“

”ای تینا استاد آتے بچ بہا کپرہ، خواجہ جے وٹ۔“

ازگار بانگو باز نا بوز تھے، وخن تیٹی بے مہری اس تالان مس۔ ”پبہ مسٹ، جوان، خوش مر۔“

”نی ہم خواجہ!“ خواجہ لی پارے۔ وہڑتوم آک تینا کسر ۽ ہلکر۔

خواجہ لی تینا ویگن نا کنڈ آ جھلو جھلو بڑ بینک ہر فسا ہنا۔ اونا خار دوسا ہنا کہ۔ ماما منگو و جارج اونا مون ۽ خنار تو ہز کریرتوسر۔ ویگن نارہی آسر مننگ تون او جارج انا کنڈ آچ ۽ بڑزاکرے ”ای نا بیخ ۽ پٹوہ، نی اینگ جے وٹ نا کنڈ آنت اکن کاسہ؟ کنا بانگو تاہیلکاری ناویدن آتے اودے پاسہ؟“

چکن جارج انارنگ پوشکر بیگا۔ ”ای خواجہ جے وٹ ۽ ہیچ پائنت، خواجہ!“ اونا گڑ بینگ و خلیس ۽ خننگ تون خواجہ نا است مچٹ ہیجکامی خنا۔

”گڑانی دا پاسہ کہ نی جے وٹ نا ڈغار آ بیرہ مسن تے ورگڑ بینگ کن کاسہ؟“ اگہ ہندا ہیبت ہم ارے تو جے وٹ نا ترندا گانج اسہ نہ اسہ گراس پٹنگ کریکہ۔

”خواجہ، قسم ۽ خدا نا.....“

اسہ بین ویگن اس اوقتا کنڈ آ بسکہ، اونا سوار خواجہ ۽ دوء سرفسا توار کریکہ۔ اودے ورندی ترسا خواجہ ویگن نا اسہ کنج اسے آتوس۔ وترند ۽ وڑ اسے ٹی منگو ۽ پارے ”برکان۔“ چا گڑ داٹ ہندن ۽ خربینی اس نس کہ چک آک چڑچڑنگ ۽ گیرام کریر۔ ہندا حالیت مچ آدے برجا سلیس۔ سزانا گمان کرسا ن درست جارج خمید خلک۔

ولے ہیچ متو۔ منہ دے آن پد خواجہ ماما منگو ۽ پارے۔ ”ایلو ہفتہ ورجینیا ٹی بھاز جھلو شرت لگنگ ۽۔ نا جکہ نے داخس جھلو سفر اسے کن الیپک، ہندا سوب آن ای دامار ۽ دننگ اٹی اٹ۔“

”سہی ۽ خواجہ!“

ماما منگو ۽ بھاز مہالو آن سانس کہ دا دے ہم بریک۔ ہندا سوب آن تو خواجہ دا مار ۽ ہیلکاری ہیل تر فیس۔ ولے او ہیچ سچفتو یس کہ دا وخت داخہ درڑ و بریک۔

نودو سے میکوش

”ہلہ انت چرت اسے ٹی ہناس، مارکو؟“

خواجہ اناگت سوچ کرے تو چکن جارج اجم کرے۔ او اسہ گھنٹہ سے آن سفر کریرہ۔ فروری ناپدین آسہب اٹی آسمان آجرنا بڑونک آک نسر۔ کچہ انگا کسمر مراسکان تالان نسلکہ، ونچرک اسہ وڈترندی اٹ ددینگسا ہنارہ، ہراڑان اوفا چار بند آتا سرنگ پاش خننگا کہ۔

”چچ اس اف۔“ اورندی نس۔ ”چچ چرت اسے ٹی ہمنٹ خواجہ۔“

”نم نیگر آتا اسہ ہیئت اس ای اسل پہہ متوٹ۔“ خواجہ نالچہ ٹی ترندی نس۔ ”بندغ نم تون جوانی اٹ ہیئت کننگ نابناء کیک نم ولدا آٹھی کیرے۔ کنا تو ملی ہڑسیننگ۔ خاص وڈاٹ نم کون آ نیگر آک، ہرافتا است خواہے تو گھنٹہ غاتا گھنٹہ ہیئت کیرہ۔ وخت اس سچفینس کہ پرنگیک نمہ بھاز شرف ایترہ، اگہ نم عقلمندہ ٹی کبو؟“

چکن جارج گڈوک آملی اسہ وار آ جاگہ غابلس۔ ”بھاز آک عقلمندہ ایر، و بھاز آک افس، ہراسٹ جتا

ء۔“

”داسہ نی ہیئت ۽ پیری مننگ اُس، انت اس جتا ۽؟“

خواجہ نال ہیئت انا وڈ ۽ پہہ مننگ کن پھی کوشست کرسا او اسہ وار ولدا اودیکی ۽ ہیئت اس کرے ”ای پاوہ خواجہ! کہ دُن ۽ کہ بندغ ہرا وڈا انا پرنگی سے تون ہیئت کننگ اٹی ۽، خواجہ! ای تو ہندا خس پہہ مریوہ۔“

خواجہ خار آن ٹف اس کرے۔ ”نیگر ۽ ارغ ایت، چچ ایت، رہینگ کن جاگہ ایت، او انا ہر گرج ۽ پور وکر، ولے حرام ۽ کہ اگہ او نا ہیئت انا راست ۽ ورندی اس ایٹے۔“

چکن جارج کساس کرے کہ مننگ کیک خواجہ دا بیزا آسفر ۽ تدیفنگ کن اوڑتون ہندن سٹی پٹی ۽ ہیئت کننگ خواہنگ ۽۔ او خواجہ ناتب ۽ جوان کننگ کن پارے ”نی پاسہ کہ سیدہاساف ۽ ہیئت، خواجہ! ای تو پاوہ کہ گیشتری نیگر آک ہشار خننگ انگ ناچم کیرہ، ایہن اوفک اسل غبی وہبلہ مریوہ، انتے کہ اوفک پرنگی تیان

خلیرہ۔“

”خلیرہ؟“ خواجہ گڑیٹلوک وڑ سوچ کرے ”دا مچھی آنبار لغوشت مریرہ، ہر! ودا خلوک آنیگر آک ء، ہرا فک ہر وار آننے غٹ ء خلنگ ناڈٹ ڈول جوڑ کیرہ۔ ننا رخ آتے ٹی زیار شاغرہ۔ ودا ہدا سکان کہ ننا چنا تے ہم خلنگ آن غلیپسہ۔ نی ہرا ہرا دو بہ غاتے پرنگی تیا خلیرہ، او غٹ کاریم تے نیگر آک کننگ اٹی ء، و ہر اتم پرنگیک تینا رکھ ء کیرہ تو غٹ نیگر آک ڈنڈور کیرہ کہ او فک ننے آن خلیرہ۔“

چکن جارج است اٹ پارے کہ او بایدے خواجہ ء دُن خارتف۔ ”ولے ای تو پک تلوہ خواجہ! کہ نانیگر آک دُن اسل سچفپسہ۔“ او کرار ء تو ار اسے ٹی ورندی تس۔

”نے تو سماء کہ اگہ دُن مس تو ای ہمو وخت نمے کل ء کسفوہ۔“ کٹور آن اسہ بانگواس ترند آن کار کار کرے و ایلو فک ہم اونا ورندی ء تسر۔

جارج چپ نس۔ او اسہ بھلو ڈ غارا سے آن گدرینگ انگ تسر، ہراڑے میک لمئی نابارن انگا ٹانڈ آتے گڈسا ڈ غار ء پوسکن ء کشار اس دسنگ کن جوڑ کریرہ۔ خواجہ لی ولدا ہیبت کرے ”ہر اتم ای خونہ کہ اسہ پرنگی اس ہرا وڑ مچ زند خید و خواری اٹ تین کن ہند اس جوڑ کننگ کن متا ماری کیک، ونیگر آک اونا زند ء عذاب کیرہ تو کنے اوفتیان بد بریک۔“

ویگن تینا کسر آڑ کسا ہنا کہ وچکن جارج ء درک لگنگ نس کہ خواجہ نا خارتند مر سانس۔ خواجہ ولدا پارے ”کنا ہیبت ء جوان خف تو رس مارکو۔ مچ آزند ای نا پڈ ء ولفینٹ۔ نے لگراس کساس ارے اف کہ دہ ایڑھ ایلیم ولمہ باوہ تون بیگنن و ملاس رہینگ انگ و ارا کپی واج ء کوٹھی ٹی زند تدی فنگ انت اس مریک؟“

چکن جارج خواجہ نارویہ غا گڑ بیگا، ہراخرین ء وڑ اسے ٹی پاریکہ ”ای تینا لمہ نا پڈ ء اسل خورک خنتنٹ۔ وکنا نشہ ٹی اختہ باوہ تمباخ کنسا مدام ننے شدا کہ تخا کہ۔ نن ہمو پوٹو آدہ ایکڑ آخواری کشاہ، ہراڑکن ای پنچا سینٹ فی ایکڑ ہم تفر، و ہموڑے اوتینے زمیندار اس پاریکہ۔“ اولار کروک آخن ٹیٹی اونا کنڈ آہر سا پارے ”پا ونے، کہ کنا زند ء ہرا گڑ اسل بدل کرے؟“

”جی خواجہ!“ جارج پارے۔

”اسہ بھلونیک ء بندغ اس بسواسس، کل بندغ آک اونا تمبو نا کنڈ آدو بینگسا ہنارہ، کہ اسہ وڑ اسے ٹی ساڑی مننگ کیر۔ اولیکون ہر بندغ ہرا چرینگ کریکہ، ہرا ہر فنگ دنگ مسکہ، اونا تمبو اسکان سرمس۔ ولدا ای بندغ آتے پاریت کہ کاس ویل کاؤنی ٹی داکان مسست دا وڑ انا پر جوش ء تران ہنتنن۔ اوتینا کرامت اٹ ناجوڑ

آتے جوڑ کر ساغٹ ۽ گریفے۔ کنا است آہوسد آتا کچ اٹ پرنگیک بریرہ، ہرا عجب ۽ وڑ اسے ٹی چہانٹ کر سا
سٹ ودرک کریرہ۔ مخلوق گار و پراداٹ ہوغسا، بے حال مرساتسینگ انگ نس۔ نیگر کیمپ انا میٹنگ تو اونا
مون اٹ پچ اس ہم آف۔ داچ آجان ۽ سیم سیم کروک آچا گڑ دائی اسہ گڑ اس کنے آبھاز زہم شاغنا۔“ خواجہ لی چکن
جارج ناکنڈ آہرا ”نے انجیل نابارواٹ سما؟“

”آخا خواجہ... کنے سما ف۔“

”نی حیران مروس کہ کنے ہم سما آلوکہ۔ او اسہ حمد اسے نابشخ اس خوانا کہ۔ ای تینا انجیل اٹی دا بشخ آ نشان
خلکنٹ۔ دائی نوشتہ نس کہ ای ورناسٹ، داسہ پیر مسٹ، ولے داسکان ای گمارنگ خنتنٹ۔“
ہومو بلغ ہنا، ولے بھلو وخت اس اسکان دا قول کنا طلی ٹی گوہی کریکہ۔ ای داڑا چندی وڑاٹ سحفیت، کہ
دانا مطلب انت مننگ کیک؟ ای اخس کہ سحفیٹہ کنا زندا تفسیر آتبار خننگا کہ۔ ای است اٹ پاریٹہ کہ دائی
کنے خواری کر ساتینا کسر اس جوڑ کنگ ناپرمان کننگا نے۔“ خواجہ لی جارج انا کنڈ آہرا۔
”خواجہ!! جارج ۽ پچ ۽ ورنی اس سحفپنگ آپارے۔“

”ہرا تم ای تینا آراء الاٹ۔“ خواجہ لی تینا ہیئت ۽ مونی درے۔ ”یا زده سال انا وئی ٹی ای سڑک آتیا دھکہ
کنا کریٹہ، وہرا سٹ ۽ نوکری کن منت زاری کریٹہ۔ ای ہر کاریم ۽ کریٹہ۔ نیگری آ کاریم تے ہم۔ ای متکن ۽
پچ بیناٹ و پچوک آتموک آرخ آتے کنگہ۔ ای اسہ اسہ پائی آچندر کریٹ، کبھی سال آتسکان دا ہد اسکان کہ
ای تینا جندا کن اولیکو بیست و پچ ایکڑ ڈغار ۽ ہلکٹ، داسہ نیگر اس ہم۔ ہرانا پن جارج نس۔ ہرانا پن ۽ نے آ
تخانٹ۔“

خواجہ ناورندی ناگمان اٹ او اونا کنڈ آہرا ”جی، ماما پامہی کنے دا بارواٹ پاریس۔“ چکن جارج ورنی
تس۔

”او، پامہی اوکان پد بسوس۔ کنا اڑمیونیگر۔ داسہ کنا ہیئت ۽ بھاز جوان خف تورس۔ ای نیگر آتون ہم
کو پے مرسا کاریم کر سا ہناٹ۔ نن مننگ کروک و مننگ کپروک کل کاریم تے کرین۔ نن جر، ٹانڈ و بٹ آتے
آوار کر سا ڈغار ۽ اولیکو کشار کن جوڑ کرین۔ داہیرہ خدا نا مہر بانی نس ہر الاٹری ٹلٹ نامک اٹ کنے دا بیست و پچ
ایکڑ ۽ ہلنگ نا توفیق تس۔ ہندا ٹلٹ آن ای تین کن جنگلی ۽ بانگو اس ہلکٹ۔ اوڑان جوان ۽ بانگو کنے اینو اسکان
رسینگنتے۔ دا ہد اسکان کہ ٹھہی مننگ آن پد ہم ہرا تم او جوان مس تو او ہندا خس چنکو جنگ کٹا، کہ دنا خس اینو اسکان
اسہ بانگو اس ہم کٹنگ کپروے۔“

اوزرس سلیس ”سما ف دا ہیئت آتے ای اسے نیگرے سے اٹنے پاننگ اٹ؟ وے مننگ کیک وخت وخت بندغ ء است انا ہیئت ء پین اسے پاننگ نا گرج مریک۔“

اولدا چپ کرے۔ ”بندغ زریفہ تون کل ہیئت آتے کننگ کپک۔ اسے وارز زیفہ ء سماتے کہ آرغ اوڑکن جرت خلیک، تولد اچ آزند ء اونا جوڑی، دم درینگ وگله شوئی تیٹی گدریفک۔ اوخواہک کہ کس اس مدام اونا سرونگ یا نت تسکان تولوک اونا پرمان نا چاری مرے۔ یا ہر وخت شیشہ نامون آ تولوک سیگار کر سا کیک۔ تاکہ اونا نامون اسے بد ء ہر وہ سے آنبار مف۔“

چکن جارج ء تینا خف تیا باور بتوکے۔ وے خواجہ ہیئت ء برجاتخاس۔ ”داڑے کنا ارا والا ک ء۔ کنا نہہ ایڑہ ایلم آن اسٹ اس ہم تینا حالیت ء بدل کننگ نا کوشست کتو۔ وہر تم آن کہ ای داڑے بسٹ، اوفاک بیگی ناخلوک ء۔ داڑان پین مونی اوفا ہر اسٹ ناداسے جند انا خاہوت ہم مسے۔“

چکن جارج فیصلہ کرے کہ خواجہ نا خاہوت نا بابت ہیئت آتا وخت آ او بایدے ہز کے و جی خواجہ ہم پاپ۔ او خواجہ نا تینائی تے بانگو بازی نا وخت آ خواجہ تون ہیئت کننگ آخناس۔ خواجہ نا ایلم ہندا خس نیز گارنس کہ ازگار پرگی تو انت کہ اوفا نیگر آک ہم اوڑا بوز ء چوٹ کریرہ۔ خواجہ ہم اوڑتوں ملنگ آ اخیگا کہ۔ جارج اوفا بابت خواجہ نا حالیت نا خرابی نا غاوتے بنگو س۔ خواجہ او فتنے پنجا سینٹ یا اسے ڈالرا اس تسکے ہر اخیکن اٹ شراب آخوچ مسرہ۔ مس مالیزی اودے پاریس کہ ہر تم دا تینا نیک خواجہ نا اراغا بریرہ تولس بندغ آتینا مسہ کچ زیات کسیرہ۔ وہر تم خواجہ دانگ اینگ مریک تو اودے زاو بد ہم کیرہ۔

”ای انت کہ کریٹ، دافتیان ہر اسٹ کننگ کریکے۔“ خواجہ اودے پارے ”وے دافتانیت ہم ڈن اف، اے کم کرتا۔“

اوچپ کرے وے زیات ہرے اسکان چپ سلٹو۔

”مروئی، داسہ کنا حالیت آک مہالو آن جوان ء۔ کاٹم آ شرف مند ء بامب اسے۔ سدا نا کچ جنگی ء بانگو ء۔ ہشتاد ایکڑ ڈغار ء، ہر افقائیمہ غان زیات آکشار مریک۔ ہلی، خچر، خراس، ہوکم آتینا بیس منہ ڈیوالہ ء نیگر ہم اریر۔“

”جی خواجہ!“ چکن جارج بھاز ہز کر سا گوند ء ورندی اس تیس۔ ”وے نن نیگر آک نے کن است انا کام آ کاریم کینہ۔ کنا لمہ، مس مالیزی و ایڑہ سارہ و ماما پامپی و ماما منگو۔ گڑان کل نے کن خواری کشپنہ؟“ ولدا خواجہ نا ورندی مننگ آن مسٹ او ایڑہ سارہ غان بنوک ء ہیئت اس کرے ”راستگی تو دادے خواجہ! کہ آئی آن بیس ایلو اسٹ اسے نا ہم وئی پنجا غان کم اف۔“ او ہیئت ہیئت اٹ چپ کرے۔ و خواجہ ء پاننگ خواتو کہ کہ ایڑہ سارہ

پاریکہ کہ خواجہ ہند انخس نیز گارنس کہ پوسکن ۽ نیگر ہم ہلنگ کتو کہ۔ و اوفتیان ہمو وخت اسکان کاریم ہلنگ خواہسکہ کہ تانکہ او فک کسپس۔

”نی کنا ہیت آتیا چکار کپنگ اُس، ای دا پاریٹہ کہ کنا کچ خواری کس اس ہم کپک۔ ہندا سوب آن دا پاپہ کہ نیگر آک بھاز خواری کیرہ۔“

”جی خواجہ!!“

”جی خواجہ، انت؟“

”جی، جی خواجہ، نی ہم بھاز خواری کیسہ، جی۔“

”مش جی۔ نی دا پاسہ کہ ہر کاریم و ہر بندغ کن زمواری ہر فنگ آسان ۽؟ داخس بانگو تا بھازی ۽ ولفنگ آسان ۽؟“

”اسئل نہ خواجہ! کنے سما ۽ کہ داخس مشکل ۽ خواجہ!“ جارج انا است آماما منگو بس، ہر اسی سال آن بانگو تا رکھ و سنبھال ۽ کریکہ۔ و ولدا اونا است آتینا چندا نا ہفت بانگو ہم بسر۔ ولدا او ماما منگو نا اہمیت ۽ پاش کنتگ کن کودکی وڑاٹ سوچ کرے ”خواجہ، گڑا ماما منگو نا وئی اُخس مرو ۽؟“

خواجہ زرس چپ کرے، زنو ۽ خواریفے و پارے ”سما ف گڑا، برداسہ حساب کینہ۔ اسہ واری کساس کریسٹ کہ اوکنے آن پانزدہ سال بھلن ۽، دا وڑاٹ اوشت سال ناس بایدے مرے۔ ہرا ہڑدے پین پیر مننگ اٹی ۽، ولگ کہ سال سال آو نا نا جوڑی و دساہننگ اٹی ۽۔ انت پاسہ نی؟ نی تو مدام اونا دا پارا اپار آن مریسہ۔“

چکن جارج ناست آماما منگو نا زوت آتییٹ نا جکہ نا دورہ بس۔ ہرا کہ جارج انا وڑاٹ داتم اسکان نا کل آن بھلا دورہ نسکہ۔ و مس مالیزی و ایڈھ سارہ نا پاننگ نس کہ مے تا نا جوڑی ۽ خواجہ بیرہ ڈیوالئی و حرام خوری تلک۔ اوزرس سبھسا پارے ”گیشتری تو ماما منگو جوان مریک، ولے وخت وخت اونا طب جانی بھاز خراب مریک۔ ہنداخس خراب کہ ای ہم خلیوہ۔ انتے کہ اودے اسئل تینا باوہ غانبارتکوہ۔“

جارج ۽ ہیت انا باغان پیش تمنگ آن پدحالیٹ نادرک لگا۔ اسہ خل اسے آریٹا نا بننگ آن گاڈ واسہ کنڈ آ سِخا و بانگو تا کار کار آسمان اسکان ہنا۔ او چپ کریر تو ساہت اس اسکان و یگن اٹی چپ چپانی مس و او آوار ۽ کسر اسے آلٹ کسا ہنار۔ ولدا خواجہ اوڑان خرین ۽ وڑاٹ اسے ٹی اڑفے۔ منگو انت اس کرینے نے کن؟ اونے ملک آتینا ہرفے و بانگو جانا گھڈ اسکان سر کرے؟“

”آخا خواجہ! دا کل ۽ تونی کرینس؟“

اوزرہ سسکان چپ چپانی اٹ سفر کر سا ہنار۔ ولد اخواجہ دوارہ پارے ”ہراہیت آتے نی کر لیس، جانی ای
دا کنڈ آچکار کتنٹ۔ ولے داسہ نی کنا چکار ۽ ہندا کنڈ آ کر لیس۔ جانی کنا کل نیگر آک پیر مسنو۔ دافتیان بھار
آک بھار زوت کنے آچٹی مریرہ۔ ایلو دا کہ اینو پگہ نیگر آک بھار کبین مسنو۔ ولے داسہ کنے اسہ اراورنا ۽
مے بلوئی تمک۔ او پدی چک ہڑ سسا جارج آہرا، و پارے ”پہہ مسس کنا ہیت ۽؟ کنا ملی مدام ہندا ہیت
آہیت آہشینگوک مریک۔“

”جی خواجہ!“

”جی خواجہ! جی خواجہ! ہر نیگرتون خواجہ! ہیت انا ہندا اسٹ انگا ورندی مریک۔“

”نے نیگرتا تینا ہیت آتون اختلاف ہم تو جوان لکپک، نہ خواجہ!“

”نی دا جی خواجہ! غان بیدس پین پچ ہیت تپیسہ؟“

”آخا خواجہ! ای پاوہ کہ جی خواجہ۔ نے تون دانس پیسہ توارے کہ پوسکن ۽ نیگر ہلنگ کیس۔ داند اٹی تونی
بانگو بازی آن ہم بھار کٹیا کرینس۔“ چکن جارج ہیت وگپ اکن گچین ۽ سر حال اس پٹنگ نس۔ ”خواجہ!“ او
کرار آپارے ”ایلو بانگو باز آتون ڈغار اف؟ ای دا پاوہ کہ اوفک بانگو بازی آن بیدس کشت کشار وٹ اسل
کپسہ؟“

”ام م م، کنے تو ڈن سماف۔ کس اس شاراٹ مرے تو مرے۔ ولے ای پچ بتنٹ کہ کس اسے تون دانس
بانگو مریر۔“ او اسہ ساہت اس چرت اٹ ہنا۔

”راستک دادے کہ آخس کہ جنگی ۽ بانگو نے تون مریر، ہندا آخس بھلو نا فارم اس ہم مریک۔ دن کہ مسٹر بے
وٹ نا ڈغار۔ ہراڑے نی مستی کن کاسہ۔“

”چکن جارج ۽ داسر حال نابنا کنگ آخار بس۔ اودمدستی ہیت ۽ چٹھے۔“ داسہ ای اونگ ہنپرہ، خواجہ!“

خواجہ زرس سلیس ولدا پارے ”پین جاگہ اس پٹوس تین کن اسٹ اس۔ ہر؟“

چکن جارج ورندی آن مُست احمینگا۔ ”ای داسہ ڈغار آن مُر ہنپرہ۔“ دا ورندی براہ راست دروغ آن نمئی
اس نس۔

خواجہ گٹ ۽ ککاریفے سفا کرے ”نے کون آ، بیست سال نارنا ودا پائے کہ اونکان لوسینگلک؟ بکواس۔
نے تو ای نسل کشی کن کرانا ہم چلیفنگ کیوہ۔ ونی بھار شوق اٹ دا کاریم ۽ کیسہ۔“ اونا جوڑتیا کرار ۽ بشخندہ اس
بس۔ ”کنا اسہ سنگت اس پاریکہ کہ دا حبشی مسنک بھار ہشفوک مریرہ۔ نی انت پاسہ داراست ۽؟“

چکن جارج نااست آخواجہ ناتینا لمہ تون تعلقداری بس۔ او ناتر لار کرے۔ او کرارو لے خرین ء وڑ اسے
ٹی پارے ”مننگ کیک، خواجہ!“

ولداسہ وار آپارے ”ای گیشتری مسن تے تپرہ۔“

”چلو منپیسہ تو منپے۔ ولے کنے سماء کہ نی کاسہ ودا ہم سماء کہ ہرانگ کاسہ و ائس وار کاسہ۔ ولے ای دا
خواپرہ کہ نی سڑک آتیا گشت کروک آتا سم تا گواچی مر۔ مسٹر جے وٹ نانگیر آئبار۔ تو داسہ ای دُن کیوہ کہ نے
ہرن ہنگ کن اسہ سفری موکل نامہ اس جوڑ کیوہ ایتوہ۔ ولے گیرام کیپیس کہ دارعایت مہالواسہ نیگر اسے ہم
تنگ تے۔“

خواجہ لی زرس اچینگا ولدا پارے ”ولے اسہ ہیئت اس گیرام کیپیس، ہرازدے نے آویل اس بس، دے
ٹک تون پدی بریس۔ ہندا ائس دم درینگس کہ کاریم نا وڑ اٹ مفیس، یا خواجہ جے وٹ نا ہندا ولدا ہناس یا
ہندن ء کاریم اس کریس ہرا دے نے کروئی مف۔ تو ای ہم تو ناموکل نامہ ء ککر کلر کیوہ۔ وداڑ تون اوار نے ہم۔
پہہ مسس؟“

چکن جارج ء باور بتو کہ ”جی خواجہ۔ سہی۔ سہی۔“

خواجہ ڈوانا اشارہ اٹ او نامنت واری ء گوجالا۔ ”داسہ تو نے سما تما کہ ای دا ائس گندہ اس افٹ، ہرا ائس کہ نم
نیگر آک تکرے۔ ایلو فٹے ہم پاس کہ اگہ کنا است خواہے تو ای نیگر اسے تون جوان وڑ ہم پیش ہنگ کیوہ۔“
اوقا مون نا بشخندہ دوارہ تالان مس۔ ”جوان داسہ ہمو مسن تا بارواٹ گڑ اس پا۔ ودا پا کہ اسہ نن اٹ نی ائس
مسن تیا ہنگ کیسہ؟“

چکن جارج تینا سیٹ آتو لوک مٹ اس مش مس۔ ”جی خواجہ! ای پاریٹ کہ ای گیشتری مسن تے تپرہ۔“
ولے خواجہ کس پائے او نا ہیئت ء ہنتو۔ ”ای ہنگٹ کہ گیشتری پرنگی نرینہ غاک، نیگر نیارٹی تیا کارہ، چس
اکن۔ نے سماء کہ او انت کیرہ؟ یا آخا؟“

”ای ہم ہنگٹ خواجہ!“ او ورندی تیس ودا چرت ء چٹفنگ کن کوشست کرے کہ او تینا باوہ تون ہیئت و
گپ کنگ اٹی ء۔ ولے ڈغار نا کین آتیبٹی مروک واقعہ غاتیان بیدس او برلنگٹن، گرین بورو وڈرہم و ایلو ہندا
آتیبٹی جوڑ ”خاص ہنگین“، تا بابت ہم بنگو سس۔ ہرا فتا ہیئت ء بندرغ آک اُسس اُسس اٹ کریرہ۔ دا ہنگین تے
لس وڑ اٹ آجو حبشی نیارٹیک چلیفیرہ۔ ہراڑے پرنگیک بیست وچ سینٹ آن اسہ ڈالر اس اسکان ترسا تینا
است پسند ء حبشی مسٹر اسے آن ہلیس بورانگا مسن تسکان گچین کنگ کریرہ۔

”گم کرتا۔“ خواجہ باء چوٹ کرسا پارے ”ای تو بس ہندن نے تو باخلکھ۔ ای ہنگنٹ کہ دن تو اونگیر نیٹری ء، وے خدا ناقسم ء اگہ نیٹری اریر تو بس ہموفک ء۔ او تو خاخر ء خاخر۔“ خواجہ سوجی وڑاٹ چکن جارج نا کنڈ آ ہرا۔ ”مار کو! ای داہم ہنگنٹ کہ نم نیگر آک دن آسانی اٹ است جم مفیرے، نا آزموندہ انت ء؟“

”خواجہ، آخاسر، دن تو... ای دا پاوہ کہ، او، ای...“

”نے تون ہیبت کننگ وخت انا زیان ء۔“

”آخا خواجہ، دا ہیبت اف۔“ چکن جارج تینا مون آما خولی اتنگ نا پھی کوشست کرسا ہنا۔ ”ای نے ہندن ء ہیبت اس پاننگ خواہسٹہ ہرا دے ای کس اسے پاسنٹ۔ نی خواجہ میک گریگر ء تو خناس۔ ہے ہرا کہ پوشکن اگا بانگو تتون اوار بانگو جنگ تننگ کن بریک؟“

”او خناس تے۔ نن ہیبت وگپ ہم جوان کینہ۔ اونا دا ہیبت اتون انت اس؟“

”نی کن تون قول کرینس کہ کنے موکل نامہ ایتمہ، ہندا سوب آن کنے دروغ تزنگ نا گرج اف۔ تو خواجہ! دن کہ نی پاریس کہ ای تدوک آدے تیٹی ہیمنکان تینے کشاٹ، خواجہ میک گریگر نا ڈنار آ مسٹرا سے تون ملنگ کن ہناٹ۔“ اونا مون آرا سکی پاش خننگا کہ۔

”ای کیمہی دے آن خواہسٹہ کہ کس اسے تون تینا است انا ہیبت ء کیو۔ وے تتوٹ۔ اونا پن مٹلڈا ء۔ او ملک آتیٹی کاریم کیک۔ او وخت وخت ارائی ء کاریم ہم کیک۔ خواجہ! ہوا سٹ اگا مسٹر ء ہرا کنا ہر ہیبت و ہر کوشست آن پدہم کنے ڈوخلنگ کن الپیک۔ او پا ہک کہ اوڑا دوست اٹ۔ وے کنا ہیبت آتیا چلیہنگک۔ ای اوڑا چوڑہ ہم۔ ودا ہم پاوہ کہ کن کن نیٹری تاکستی اف۔ وے او پا ہک کہ ہراڑا کہ نامشا ہن، کنے ڈوخلپ۔“

خواجہ لی ہم ہندا اوڑا باغرینگوک اونا ہیبت آتے خف توریکہ، دن کہ جارج اونا ہیبت آتے ہنگلہ۔

”واسہ پین ہیبت اس۔“ او ہیبت ء برجا تئا۔ ”ای ہراتم اوڑتو ملنگ کن کاوہ او انجیل خواننگ ء شروع کیک۔ اودے انجیل داسوب آن بریک کہ اودے اسہ مبلغ خواجہ اس و لفیسس۔ اوکان پدانا فرقہ اودے نیگر بہا کننگ نا پرمان کرے۔ قسم ء او بھاز دیندار اسے۔ او بنگ کہ منہ آجونیکر خڑک انا لہ اٹی نن مچ مستی و تننگنٹ اٹ اختہ ء۔ داسٹر ہرا داسکان ہودہ سال ناسے، اوفا پارٹی ٹی سرمس۔ وتران ء بنا کرے۔ کہ خدا برے ودا گناہگار آتے شیطان نا خاخر اٹ ہشنگ انگ آن بچھے۔ اونا تران ہندن زہم شاغا کہ غٹ آجونیکر آک اسہ ایلو آ تمسا نرسا ہنار۔ و ہڑوڑا اٹی تینا فڈلر ء ہم ہوڑے الار ہنار۔“

خواجہ ٹا کوخلک مخا۔ ”کھڈ ء تینا خلیک داسٹر۔“

”خواجہ!“ چکن جارج اچھینگا۔ ”ہر اتم ای اوڑتون ملوہ، نالوز آمیٹ اگہ پاو، تو اوکن تون کچک آتینا تون کچک، ولے اوکنے تینا لٹک ۽ گند کشنگ کن ہم الپیک۔ وار وار اس کنا است ہندن ۽ نیٹری سے تون اوار جاڑو آن چینگ، خواجہ۔“

چکن جارج تینے آحیران مس۔ ”ای داپاننگ خواوہ کہ اگہ اوکنے رسینگ۔“ اونزور ۽ توار اسے ٹی پارے ”آگہ نے اعتراض مف۔“

زرہ سسکان او فک چپ چپانی اٹ سفر کرسا ہنار۔ ہراٹی ویگن نا چیخ چیخ و بانگوتا توار برساکر یکہ۔ ولدا خواجہ ہیئت کرے ”گڑا مسٹر میک گر یگر ۽ سماء کہ نی دامسٹر تون ملسہ؟“

”امم۔ او ملک آتھی کاریم کیک، ہندا سوب آن کنے لگپک کہ او اوڑتون براہ راست ہیئت کے۔ ولے بھلا اراتا نیگر آتے تو سامرو ۽۔ مننگ کیک اوفتینان کس اس پائے تے۔“

زر سسلنگ آن پد خواجہ سوچ کرے ”مسٹر میک گر یگر نا اخص نیگر ۽۔“

”اونا ڈغار بھاز بھلن ۽۔ خواجہ! ای اونا مے دنگ آن کساس کرینٹ کہ بیست یا اوکان زیات نیگر مرور خواجہ!“ جارج اونا سوچ آتینا فریشان نس۔

”ای پاریٹہ۔“ خواجہ زرس چپ کرے ولدا پارے ”ہر اتم آن نی ودی مسنس، نی اسل کنے زیزار بلفتنس۔ بلکن نی کن تون بھاز کماکار ہم مسنس۔ وای پاوہ کہ ای ہم بایدے نے کن گڑا اس کیو۔ نی منہ دے تو بنگلس کہ کنے ملک آتے کن اسہ کم سن ۽ کارندہ سے نا گرج ۽۔ اگہ ہمو مسٹر داخص ہبلہ سے کہ ہمو بندغ تون جاڑو آن چینگ خواجہ ہرا ہر جاگہ بوز خلیک۔ وہرانا بدل مننگ نا ہم بیچ ۽ گمان اس اف تو ای اسہ دے اس کاوہ مسٹر میک کر یگر تون ہیئت کیوہ۔ اگہ اوڑتون ہندا اخص نیگر اریر، ہرا اخص کہ نی پاننگ اس، تو اوڑکن اسٹ نامکتی داخص بھلو ہیئت اس مفک۔ واگہ او جوان ۽ نہادا سے آمتا تو گڑا ہمو مسٹر ۽، پن تے انت نس؟“

”غلڈا۔ مسئلہ خواجہ!“ جارج انا گڑینگ انگ آن دم باڑنگ نس۔

”او، گڑانی اودے کنا ڈغار آتہ و تینا کیمین اس جوڑ کر۔“

جارج باء جوڑ کرے ولے ہیئت پیش تمنو۔ اخیر او پارے ”گچین و شرف مند آخواجہ غاک ہندن کیرہ۔“

خواجہ گٹ ۽ کاکڑا ولدا پارے ”ولے نا اصل جاگہ منگو تون مرو۔“

”جی او، سہی خواجہ!“

ولدا خواجہ اونا کنڈ آہور ۽ کرے پارے۔ ”وہر اتم نی برام نا گاڈو ٹی بیغ مسس، تو ای ناسفری موکل ۽ پدی

ہلیوہ، تاکہ ہمو، دیرمس پن تے، مٹلڈا، نے لغام کٹنگ کے۔“
چکن جارج تون ہیبت اکن اسہ لوز اس ہم آلو۔

نودو چار میکوش

اگست 1827ء ناسہب سے تون جارج انا برام والا دے ٹک تیس، تو بادشاہ تینا ارا کٹھی نانا پورو انگا کبین نادرگہ خاکوزہ کریس۔ ولدا اوددینگسا کوچہ غاہنا، وماما پامپی ناجوڑ کروک آدرگہ ۽ ہرنے وکٹھی آ خلک تے۔ افریشان وڑاٹ دے انا کنڈ آہرا، وڑوڑو سینڈوج ۽ کیدا، ہرادے اونالمہ درد بیگہ تون اوناہیلہ غاتیان بیزارمرسا ہموڑے تخاسس۔ اوہندآخس کرارکاریم کریکہ اونالمہ غاراٹ برسایلو۔ فتنے بیرہ اونا ملک کننگ بلکن ملک ناسلہ خلنگ آن ہم توریس۔

ولدا جارج زوڑو اسے ڈرمب سے ٹی چون شاغوا کبین ناپاٹ تیا خلک۔ کم ووددہ بچہ اسکان اوکاریم ۽ پورو کرے تو ڈولی ٹی واروار آلگنگ آن اونینٹ ہم کبین آنبارتیبہن ہڑسینگاسس۔ داسہ وخت بھارنس۔ اونین تون پارے۔ داسہ بیرہ اودے بے شولسا بچہ بینوی نس۔ وارا گھنڈہ نامری آخواجہ میک گریگہ نا ڈغار آسر مروئی نس۔ ہراڑے یک بچہ غابرام نادود ۽ مروئی نس۔

مسہ بالین دیراٹ او جوان است انا کام آ بے شولا۔ ولدا جون ۽ تینا پاک کرے وتوال پیڑوک کٹھی ٹی بس۔ اوخرن آشرت، خیسن آجراب وپوشکن آپینٹ ۽ بینا۔ اوانازی آکمر بند والا پوشکن آسوت ۽ بینا۔ ولدا کبین پوشکن گروشک تروک ۽ لترینا تیار مس۔ داکل گڑا تے او بانگو بازی آن کنوک آپیسہ غاتیان ہلکواسس۔ اوتیار مننگ آن پدماما منگونا جوڑ کروک برام نا ٹیکی آ، ہراکہ اسہ اسٹول اس نس، ٹوس۔ وتینے آدینک اٹی ہرا، و بشخندہ کرے۔ دا آدینک ۽ اوملڈا ۽ ٹیکی تننگ نا خواہندارنس۔ ولدا اوملڈا انا جوڑ کروک گوکی آسکارف ۽ لچ آ پیڑا۔ جوان خننگ انگ اٹ۔ اودے منوئی تما۔ داسہ گدیگو گرا سلیسو سس۔ او بوپ انا کیرغ آن گتہ نا ڈبی ۽ کشا۔ اونا بانے ہرنے ومون انگا ڈربی ہیٹ، ہرادے خواجہ لی ٹیکی تسواسس، کشا و ساہت سے کن ہورتیٹی پیری تس، ولدا اسہ اسل چوٹ واج کاٹم آتختے، ہراڑان اونا اسہ خن اس ڈکنگا۔

”داسہ پیشن ہم برگد رمر۔ نن گھنڈہ سے نا ۽ وگین اٹی نے کن ہروک تولوک ان۔“ اونا لمہ کزی دریچہ غان

کوکلو وکرسا بھجاز خاراٹ کوک کرے۔

”ہسٹ آئی!“ اور ندی ٹی کوک اس کرے۔ آدینک آگڈیکو وار سستی وڑاٹ ہر سا او ”ہیہن بجلی“ نا دنگ ۽ تہہ انا جیب اٹ شافا، و پوسکن آ کیبن آن ہندن پیش تما، کس پائے پیشن کس بخیر کننگ کن سلوک مرے۔ او ہیٹ انا کنج اٹ ہلک، و ہموڑے سلیس بشخندہ غامون اتون سلوک مسکہ، اگہ او تینا لمہ نا خار آن پرائگا خن تے خنپر وس، ہرامس مالیزی، ایڑہ سارہ و ماما پامہی تون اوار و یگن اٹی یک شنبے نا گچین انکا بیچ آتے بیوک تولوک نسکہ۔ او وقتیان خن تے ڈکسا سیٹی خلسا و بیچ آتے کرخ مننگ آن پچفسا ڈیور والا سیٹ آبس ٹوس ولغام ۽ ترند آن چکا و یگن ۽ روان کرے، کل راہی مسر۔ اوفتے بیرہ اسہ گھنٹہ اس ہرے تما سس۔

مچ آکسراٹی او کبھی وار دنگ ۽ کشا، و بھلوغب ہلک۔ و دو بجہ غان زرس پداونک خواجہ میک گریگ نا ڈغار آسر مسر۔ کزی، ایڑہ سارہ و مس مالیزی ہیہن انکا بیچ بیوک و فریشان مغلڈا غان بھجاز بشخنداری کریر۔ ماما پامہی ارغ نا کٹور تے شیف کرے و چکن جارج شراب نا آردی آبا نا گند اتون مہمان تتون درستی راستی نا بناء کرے۔ مہمان تینی ایلوڈ غارتیان بروک آک ہم تسر۔ ہرافک مغلڈا نا دعا والا دوداٹی بشخ ہلسا کریر۔ و داسہ خصوصی موکل اٹ برام اٹ بشخ ہلنگ کن بسوئرا و غٹ چکن جارج تون ملنگ خواہسرہ، انتے کہ اوفک مغلڈا غان بیدس ایلوفتیان ہم اونا بابت بھجاز بنگوسر۔ اودے خننگ تون بھجاز آک گریگا۔ دودا نا وخت آہم مہمان تا ہیٹ آتے بنگن آن کزی و ایلو فتنے خار بس۔ پامہی دمدستی ایلو مہمان تتون ہندن اوار تما، کس پائے اونا بادشاہ تون بیچ ۽ سیالی اس مف۔

اخیر بھلا ارا نا خواجہ و گودی میک گریگ و خواجہ لی اتون اوار کرانی بٹنگوک پرنگی پادری پیش تمار۔ اوفک حویلی ٹی بسر سلیر۔ پادری انجیل ۽ اسپر آتبار ہر فیسس۔ حبشی تا چچی ٹی اسہ وار آچپ چپانی مس۔ و اوفک ادب اٹ مرسلیسر۔ مغلڈا نا گودی نا ڈٹ ڈول نارداٹ برام کن جاڑو آن چینگ آن بیدس منہ عیسائی دودہم مروئی تسر۔ مغلڈا تینا بادشاہ نا پوٹکن آستونک اٹ ہلک، و پادری نامون آہنا سلیر۔ پادری گٹ ۽ ککارسا انجیل نا اسہ پنہ اس خوانا، ولد اسوج کرے: ”مغلڈا او جارج! گڑانم قول کیرے کہ نم تین پے تین ۽ جوان گندہ ٹی، مچ آزند اکن قبول کیرے؟“

”کنے قبول ۽۔“ مغلڈا کرار آپارے۔

”جی کنے ہم۔“ چکن جارج مچٹ اس ترند ۽ توار اسیت پارے۔

پادری جوڑتے چبو واج کرے، زرس چپ کرے ولدا پارے ”داسہ نم آرے زیمیفہ ارے۔“

حبشی مہمان تیان اسہ مہمان مسڑا سے ناخرؤ کہ ناتوار بس۔

”داسہ نی برامی آن بک ہلنگ کیسہ۔“

چکن جارج مونی مس و مغلڈا ۽ ہندن خمب کرے کہ اونا ترک آک توار کریر۔ و بک انا چوشنارہ مس۔ مخلوق نابے وڑا نگا توار تیان اودے درک لگا کہ جوان مغننگ ۽۔ و ہر اتم اودو پوڈو ہلسا جاڑو آن چینگ آ نسر تو جارج است اٹ پارے کہ اسہ ہندن ۽ ہیئت اس بایدے کننگے ہراڑان اونا خاہوت ناشرف اٹ ودکی برے و انجیل خوانوک آڑا ہم زہم تے۔ اخیر اودے ہیئت اس سجا۔

”خدا کننا شوان ۽۔“ او پڑو کرے ”ای انت اس خواہسہ کنے تس تے۔“

دانار دعمل اٹی مخلوق نامون تیا ہرا تاثر تالان مس، اوڑان پداو پین ہیئت اکن گیگ کتو۔ وار خننگ تون چ آڈنگ ۽ بوز آتخا و خورک کرے تے۔ ایلو دود آک، مہمانیک وار اتون گدرینگار۔ ودے اندری تون ماما پامپی ۽ ویگن چلیفسا پدی بروئی تما۔ ماخول و شک کروک کزی، ایڑھ سارہ و مس مالیزی خار آن وار وار آپدی چک ہڑسارہ ہرارہ۔ ہراڑے بادشاہ چچی تموک خرکا و کشنگ نس۔ و برامی اونا کاٹم ۽ خمب اٹ کریس ہوغا کہ۔ گوئی آسا کراف شیف تما سس، ومون نا بھلا بئخ ۽ ڈربی ہیٹ ڈکاس۔

ویگن پوسکن آکین نامون آسلیس تو خرکا و کشوک آچکن جارج تیغ آن سما کرے۔ خن تے زیٹ کرے دانگ اینگ ہرا، ولدا اوست اٹ پارے کہ اودے تینا دا وڑتیا ایلو فنتیان بشخنداری خواہوئی تمک۔ ولے داکان مسٹ کہ اودانا کوشست کرو سس، ہر مسٹ آکین تاد رگہ غاک سم آنبار لگا، کرسا تفنگار۔

ولے او ماخولی آن اسل بے چکار ہم آلو کہ۔ او برامی ۽ خمب اٹ ہرفے، نت اٹ درگہ ۽ ملا، و بیدس ٹھپی مننگ آن وڑا سے ٹی تھپی پترینگ اٹ سر سہب مس۔ ولدا او بے شولوی آزان اٹ اڑینگا، ہرادے او بے شولنگ آن پدہ موڑے الاس۔ دا ایلو ذالالت... ولے ہر اتم مغلڈا ابرام ناٹکی ۽ خنا، تو او خوشی آن گل و بال مس۔ و اود مدستی اودے بشخسا اونا بیغنگ، آتے گیرام کرے۔ ٹکی اسہ بھلو گھڑیاں اس نسکہ۔ بادہ پیر ہی آ گھڑیاں۔ ہرادے ہشنادے آن پد چابی تروئی تما کہ۔ ہرا مغلڈا انا بالادنا کچ بڑزاسکہ۔ اودے چکن جارج تینا ایلو بچوک آپیسہ غاتیان ہلکوسس۔ و گرینز بورو آن ویگن اٹ تخاسس ایوسس تے۔ جارج ہراڑے کہ تموک نس، ہموکان ہر ہشی ہر ہشی دانگ اینگ ہرا کہ۔ بے شولوی آدیرک اونا پوسکن آمالٹائی آلترتے پالنگ نسر۔ مغلڈا اونا کنڈ آڈو ۽ مریفے، تا کہ بش مننگ کن کمک کننگ کے و پارے:

”کن تون بر جارج! تا کہ ای نے جاگہ غا چافو۔“

نود و پنچمیکو بشخ

چکن جارج سہب سہاری تینا بانگوتا کنڈ آہنا۔ نہاری آن بس گھنٹہ اس پدمس مالیزی بنگ کہ اسٹ اس اودے اونا پن اٹ کوک کنگ ء۔ دالان نادرگہ غاپوسکن آبرامی ء خنگ تون اوگر بیگا، واودے تھٹی ایس۔

”جی آخا، منت وار!“ مٹلڈ اورندی تیس۔ ”ای تو سوج کنگ کن بسٹ کہ ملک آتے ٹی کاریم کن ہرا کنڈ آہنوئی ء؟ و کشاری ازباب آک ہراڑے تخوک ء؟“

منہ منت آن پدمٹلڈ ا بس و کزی، ایڑھ سارہ و ماما پامپی تون ملک آتییٹی کاریم اٹ اختہ مس۔ شام تون غٹ چکن جارج ناپدی بنگ اسکان مے دنگ اٹی اوڑتو ن ہیبت و گپ کرسا اودے است ترسا ہنار۔ ہیبت و گپ ناوخت آ مٹلڈ اسوج کرے کہ مے دنگ اٹی عبادت نامچیک باقاعدہ وڑاٹ مریرہ؟ نمئی ناوردی رسیدنگ آو پڑو کرے کہ یک شنبے نادے پیشیم تون باقاعدہ وڑاٹ مچی مریک۔

”راست پاو، ای تو پاننگ آہم شکلی مریرہ۔ ای تو کبھی وخت آن عبادت ناخرک آہم ہتخت۔“ کزی پارے۔

”ای ہم۔“ ایڑھ سارہ ہم امنا کرے۔

”بھی افس کہ عبادت کیرے دا پرنگیک بدل مفسہ۔“ ماما پامپی پارے۔

”انجیل پاک کہ یوسف ء مصری تیا بہا کننگا سس۔ ولے خدا یوسف تون نس۔ و خدا یوسف کن مصری تا آراتیا رحمت کریس۔“ مٹلڈ ا ”دو جمع دو“ والو وڑا سے ٹی پارے۔

ہر مسٹ آک تین پہ تین ناخن تییٹی ہرار، کل انا است اٹی دانیٹری کن شرف ودی مس۔ ”جارج پاریکہ کہ نماخواجہ مہالو مبلغ اس نسکہ۔“ ایڑھ سارہ پارے ”نا تو جند مبلغ اس خنگلگ۔“

”ای تو خدا نابیس ء چوکری اسے اٹ۔ پین پچ اف۔“ مٹلڈ اورندی تیس۔

اوقتا عبادت نامچی ایلو یک شنبے نا پیشیم تون مس۔ خواجہ لی وچکن جارج ارادے آن بانگو جنگ تننگ کن

”خواجہ پاک کہ داسہ اوڑتون ہندن ۽ بانگوارے کہ اوبھاز بھلا زوالا جنگ آتے کٹنگ کیک۔“ جارج پاریس کہ داور خواجہ نا بانگو گولڈز بروٹی اسہ بھلو اہم ۽ جنگ اسے ٹی بٹخ ہلنگ کن ہنگ اٹی ۽۔

اسہ دے سہب اتون ملک آتیٹی کاریم کنگ نا وخت آچیل و ہفت سال انا ایڈھ سارہ مونجا غامون اتون ہڑدہ سال نا پوسکن برای ۽ پارے ”کنا ساہ! کتے ہندن لگ کہ نا برای زند نا و بانگو تا نیام اٹ بٹخنوک مریک۔“ مٹھڈا اوناخن تیتٹی ہر سا پارے ”ای مدام بنگٹ و کنا ایمان ۽ کہ برای زند ہمون مریک، امر کہ نی جوڑ کیسہ تے۔ وای تو پاوہ کہ اودے ساء کہ ”او“ کنا زند ۽ امر خواہک۔“

برام نا بابت تینا خیال آتا درشانی آن پداو بش تول آتیٹی تینا خوش باش آ آرغ نا ٹوک ٹکار و وخت اس ماخولی ناکسہ غاتے بخفیکہ۔

”اونانت اٹی چنکی آن چوٹی اس ارے۔“ اسہ نن اس کزی اودے پارے۔

”جی او آئی!“ مٹھڈا پارے ”کتے برام نادے کساس مس۔ او بانگو بازی و خواجہ تون سفر آن بیدس حرام ۽ پین ہیبت اس کرینے۔“ ولدا اوزرس خرٹکی وڑاٹ پارے ”ہر اتم اودے کساس مس کہ اوڑان بیدس ای پین ہیچ ۽ نرینہ سے تون جاڑو آن جیپہرہ تو او اسہ نن اس دیدنگسا کتے آلس و برام ناسلہ خلک۔“

”ای تو خوش اٹ کہ برام نامعاملہ ٹی او پامداری کرینے۔ داسہ کہ نا برام مسنے تو ای نے ساف پاوہ کہ ای تو بس نے آن تین کن نواسہ خواہ۔“

”داخراب ۽ ہیبت اس ہم اف، مس کزی۔ اغنتے کہ کتے ہم ایلو نیٹری تینا بار چننا ناست خواہی ارے۔“

”ارٹو آن پد ہر اتم مٹھڈا اوڑان مستائی ہلک۔ تو کزی نا خوشی خنگ کڑا کہ۔ تینا مارانا باوہ مننگ ناچرت اودے اونا باوہ نایات آتے است آتھے۔ و ہر اتم اسہ نن اس چکن جارج پینشن جاگہ اس ہناسس تو کزی مٹھڈا غان سوج کرے“ او وخت اس نے تینا پیرہ نا بارواٹ پارینے؟“

”آخا، اسل پاتنے۔“ مٹھڈا گڑیگسا پارے۔

”نہ بابا!؟“ پیرانگا بلہ نامون آموجنائی ۽ خنگ تون مٹھڈا اڑوڑو سوج کرے ”ای تو پاوہ کہ داسکان دانا وخت ہم رسینگٹنے۔ کزی آئی!“ او فیصلہ کرے کہ دا کاریم ۽ او بایدے تینٹ کے۔ اسہن ہم او جارج آن بھاز زیات دا بابت چاہک۔ کزی اودے شانزدہ سال اسکان خواجہ والرتون رہینگ ولدا خواجہ لی آہہا مننگ نا واقعہ غاتے بنھے۔ و اودے تینا افریقی پیرہ نا و اوڑان بنوک آہیبت آتے پارے۔ ”مٹھڈا! ای نے انت پاوہ... ای

خواوہ کہ نا پڈ انا چناونی داغٹ چابو کہ نمے بُن پیرہ اس ہم نسکہ۔“

”ای پہرہ مریوہ آئی جان!“ مغلڈ اورندی تیس۔ ہراڑا اونا بلغرہ اودے مستین نا پین کسہ بنخے۔ او ہر توم آک اسہ ایلو آن تینے خردک تلنگ نسکہ۔

1828ء ناہتم اٹی چکن جارج ومغلڈ اس تے مارا مس۔ ایڈھ سارہ داہی تیس، ولپڑہ خاکزی اوڑتون کمکار تیس۔ نواسہ ناودی مننگ ناخوشی آساڑی مفنگ آ اوچکن جارج آن غارٹ بنگ ۽ ہم گیرام کرے۔ ہرا کہ پور و ہفتہ سے آن خواجہ تون ہناس۔ پگہ غاشام اتون ہر تم لمہ ناتب مچٹ اس جوان مس توکل کیبن نا پیشن آج مسر۔ داخواجہ لی ناڈ غار آودی مروک ارمیکو چنا نسکہ۔

”داسہ بلہ اس جوڑ مس۔“ کزی بالشت آج کہ ترسا تینے پارے۔ او چنا ۽ خمب اٹ ہر فیس۔ وجوڑتیا تے کرار ۽ بشخندہ اس نسکہ۔

”شکر ۽ خدا نا۔ غٹ گڑاک جوانی اٹ مسر۔“ کزی خوشی آن گل وبال مرسا پارے۔

”ہندن لگک کہ داسہ کزی پیر مننگ اٹی ۽۔“ ماما پامہی ٹوک اس بٹے۔

”ہج ۽ ہیبت اس اف، داسکان نیاڑی تیان ہم بھلن زات ۽ بندغ داڑے ارے۔“ ایڈھ سارہ ترخسا

پارے۔

اخیر مس مالیزی پرمان کرے ”چلو بھئی، داسہ کانہو، دافتے آرامی کن ہم النبو۔“ وکزی آن بیڈس ایلو فک کل

ہنار۔

زرس سبفنگ آن پد مغلڈا پارے ”ای ہمو ہیبت آتیا سبفنگ اٹ کہ نی تینا باوہ نابارواٹ ہرا ہیبت آتے

پاریس ای تو تینا باوہ ۽ ہج خنتٹ ہم، وای تو پاوہ کہ جارج ۽ ہم اعتراض مفروا کہ چنا نا پین کنا باوہ نا پین آمرے۔

آئی پاریکہ کہ اونا پین ورجل نسکہ۔“

داپن ۽ بنگ تون جارج ۽ وڑا۔ او پدی بسواس و تینا مارا ناودی مننگ آگل وبال نسکہ۔ او چنا ۽ بڑا

خسسا لمہ ۽ پارے ”است آنا بریک، آئی! ای نے انت پاریسٹ؟ یعنی ہرا ہیبت آتے نی کنے پارینس، ای

دادے ضرور پاوہ۔“ ولدا او مار ۽ خمب اٹ ہر فے و خاخری نامون آٹوس۔ واددے پارے ”خف تو مارا! ای نے

نا بُن پیرہ نابارواٹ پاننگ خواوہ۔ او افریقی اس نسکہ، و بنگٹ کہ اونا پین کتنا کنتے نسکہ۔ او گٹار ۽ ”کو“ و

دریاب ۽ ”کیمسی بولوگو“ پاریکہ۔ داکان بیڈس ہم ہر گڑا نا افریقی پین اس نسکہ۔ اسہ وارا و تینا چنکا ایلیم نا دھول اکن

پاٹ گڈنگ کن ہناس کہ چار بندغ اودے ہلکر۔ ولدا اسہ بھلو آغوٹ اسے ٹی اودے بھلا دیر تیان داپاراسہ

جاگہ اس ہرانا پن اینا پلس اس، ایسر۔ او چار وار نرنگ نا کوشت کرے، ولے ہر اتم اسہ وار اس او دزگیر کردک اسے کسفننگ نا کوشت کرے تو او نا چپیکو نت ۽ نیمہ غان گڈار۔“

او خدی آچنہ ۽ ہرنے و کزی نا کنڈ آہر۔ ”ولد او اسہ بھلو ارا سے نا بوڑچی مس بیل اتون جاڑو آن چیا۔ و اودے اسہ مسڑ اس مس۔ و اودادے۔ نا بھلا آئی، ہرانے خننگ ۽ و بشخندہ کننگ ۽۔“ مٹھڈا ہم کزی آنبار است انا ہب اٹ ٹا کو خملکک، ہرانا خن تینٹی مہر و مرنما نسک۔

اونا ارغ گیشتری پیشن رہینگا کہ، ہندا سوب آن مٹھڈا گیشتری بیگہ تون بلہ کزی تون وخت تیر کر یکہ۔ ولدا او فک تینا راشن ۽ اسبجا مچ کننگ، اسبجا کننگ کننگ ہم بنا کریر۔ ارغ آن مُست مٹھڈا مدام دعا کر یکہ، و کزی دوتے بڑ کاٹم ۽ شیف کر یکہ تولوک مسک۔ اوکان پد مٹھڈا اچنہ ۽ ہڑ فنگ آن پد بھلا آئی ۽ تسک۔ ہرا اودے است آتخا کہ ولولی یا باگل بنفیکہ۔ گھڑ یال نا ٹک ٹک مسک۔ و مٹھڈا اسہ کنڈ آ تولوک انجیل خواننگ اٹ اختہ مسک۔ دن تو خواجہ لی ۽ خواننگ آچ ۽ اعتراض اس الوکہ۔ ولے کزی ۽ ولدا ہم دا وڑک وڑتوسہ۔ ولے دا انجیل نسک، ہندا سوب آن کزی اعتراض ہم کتو کہ۔ چنا نا خا چنگ آن پد کزی ہم گڈ سا گڑ اس ر وڑا کہ۔ وار وار اس مٹھڈا اونا ر وڑنگ آتیان منہ لوز اس پہہ ہم مسک، ہرافک گیشتری دا وڑتوسہ۔ ”آئی... ابا... کئے دافتیان پچھبو۔... غٹ کئے آن گو ہنگانو... داسہ او فک دا دنیا ٹی پچ گہس کئے خنپسہ۔“ مٹھڈا اغلغلو مسک، تو اونا خف اٹی کرار آپا ریکہ ”بلہ کزی نن غٹ نے تون اُن۔“ ولدا ورجل ۽ لیپ آلیٹفسا او مہراٹ کزی ۽ بش کر یکہ۔ ہراڑتو اوداسہ تینا لمہ غانبار مہر کر یکہ، و اودے اونا کیمین اسکان در یکہ۔

اول اول اٹ یک شنبے تا پیشیم آہیرہ مسہ نیارٹی مٹھڈا نادعا ٹی بشخ ہلکرہ۔ ولدا ایڈہ سارہ ناشغان پیغور اک ماما پامہی ۽ ہم بشخ ہلنگ آہیوس کریر۔ ولے پچ کس ۽ چکن جارج ۽ سلہ خلنگ نا خیال ہم بتو۔ او یک شنبے نادے پیشیم اسکان او فنتون مسک، ولدا بانگو جا غا ہنا کہ۔ ہرنچ آک تینا تینا کیمین آتیان اتوک آسیٹ آتے نیم گڑدواج تخارہ توسرہ۔ و مٹھڈا انجیل آن گڑ اس خوانا کہ بنفیکہ۔ ولدا سوجی وڑاٹ او فنتیا ہر اکہ اڑفیکہ کہ او فنتیان کس اس دعا کرفک آخا؟ ولے کس اس اواٹ ورندی تتو کہ، تو او پار یکہ ”سہی ۽ نم گوڈ خلسا کن تون دعائی اوار مریرے؟“ ہر اتم کل ہندن کریرہ تو او دعا کرفیکہ۔ ولدا او او فنتے کن روحانی ۽ باگل اس خملکک۔ دادیوان او فنتے مذہب آہیت و گپ کننگ نا کنڈ آیسک۔

مس مالیزی ماما پامہی ۽ پارے ”اگہ نی زرس مُست دا کنڈ آبسہ تونی مبلغ اس جوڑ مننگ کریسہ۔ ناتو مون ہم او فنتیا بنا رخننگ۔“

”مبلغ! ای امر تبلیغ کنگ کیوہ۔ خواننگ تو کئے بفق۔“ اور دندی تس۔

”اگہ خدانے تبلیغ کن پن کے تو ہیئت کنگ کن لوزہم نابائی او تینٹ شاغک۔“

مطلڈا پارے۔

”اے کہ نا آرغ، اوہم داڑے اسہ وار اس تبلیغ کریس۔“ مس مالیزی پارے ”نے پاتنے او؟“ غٹ

مخار۔ کزی پارے ”اوجائی بایدے مبلغ اس مروس۔ ائنتے کہ اودے ر بودنگ نا بھاز شوق۔“

اوقک کل پنی آمبلغ آتا ہیئت آتے کریر۔ ولدا پامپی اوفتے تینا بھاز زیات مذہبی آلمہ نابارواٹ پارے

ہرا اونا چنکی نایات آتییہ ہندی نس۔ ”اوجھاز بھلن و بھاز ہولن نسکہ۔ اوڑان زیات ترند آن تو دنیاٹی اسہ نیاڑی

اس ہم ہیئت کنگ کپر و۔“

”کنا است آہم پیرا اگا چوکری ایڑھ بیسی بنگ، ہرا ہموڈ غار آرہینگا کہ، ہراڑے کنا ولشت مس۔“ مس

مالیزی پارے۔ ”اوجھاز کوک اٹ ہیئت کریکہ۔ او بے آرغ آن پیر مسوس۔ اسہ دے میٹنگ اٹی

اوجھاز کوا کرے کہ تسینگا۔ سما کنگ آن پدا او پارے کہ اوجھاز تون ہیئت کریئے۔ خدا پارینے کہ اونا مشن

ڈ غار آدادے کہ او برٹمنز، تینے آنبار، اسہ نیاڑی سے تون جاڑو آن جفسا جہنم آن بچنے۔ اوہو بندغ، ہندن

خلیفے کہ اوہم جاڑو آن چیا۔“

دن تو سفر نادے تییہ کس اسے کساس متو کہ چکن جارج برامی، ونے او کس اسے آپاش کریکہ۔ ولے

ولدا ہم درہنکین کن اونا است خواہی ستا کڑا کہ۔ بانگو بازی آن پدی بنگ آ او کٹوک آپیسہ غاتیان غٹ اکن

ٹیکلی ہلکہ، اونا جند اتون بھاز کم پیسہ بچا کہ۔ ارا غا بنگ تون او غٹ، خونک بنوک حوال آتے ہنقیکہ، تو کزی

است اٹی پاریکہ کہ اسہ وخت اس نس، اونا باوہ ہم مخلوق، ہندن حوال ہنقیکہ۔

اسہ وار چارلسٹن آن پدی بنگ آ او پارے کہ ”ایڑے ہنداخس بھلو بھلو آغوٹ نسر و نیگر آک مورینک

آتینا بار تمباخ و ایلو گراتے انگینڈ آہنوک آغوٹ آتییہ پر کریرہ۔ اینو پگہ تو ای وخواجہ ہرانگ کہ کاہ نیگر آتے

واختنگ و پکا سڑک جوڑ کنگ آخند۔ وریل انا پٹری تالان کنگ آن خند۔ نیگر آک تینا وس وواک اٹ

دا ملک، جوڑ کنگ اٹی۔“

اسہ وار اس اوہم بنگ کہ پرنگی بندغ آک انڈین آتے دھڑ کو تننگ اٹی، کہ اوقک تینا علاقہ غاتییہ نیگر

آتے باہوٹ کنگ، الر۔ کبھی کریکر و دوچینہ بندغ آک نیگر آتوں برام ہم کنگ اٹی۔ بلکن بھاز آجا کہ غاتیا

تو دا نیگر آک دا انڈین آتا سڑ دارہم جوڑ مسنو۔ ولے داہم بنگن کہ چوکٹے، چی کوسے، وچی روکی قبیلہ غاک نیگر

آتیان پرنگی تیان ہم زیات خار کنیرہ۔

اوڑان دانگ اینگ ناسوج آتے اڑ فسا او فک اسٹ اسٹ آ بش مسرہ، تا کہ اوتینا چنا وزریفہ تون ہم وخت تدیفنگ کے۔

”ای تین تون فیصلہ کریٹ کہ ای نے تون ہچ ۽ گلہ شونی اس کپہہ، جارج!“ اسہ نن اس لیپ اٹ لیٹوک مٹلڈ اودے پارے۔ ”ولے ولدا ہم کئے وخت وخت اس لگک کہ کنا ہچ آرخ اف۔“

”کئے سماء کہ نی انت خواسہ۔“ جارج صبراٹ ورندی تیس۔ ”کئے ہم خواجہ تون سفر کننگ، یا وخت اس نن درست ماما منگوتون ناجوڑ بانگو سے ناجاندڑدی تے ہنگ نا وخت آنا وچنا نا خیال بریک۔“

مٹلڈ اتینا شکبری تادرشانی ۽ کتو۔ ولدا اوسوج کرے ”انت پاسہ، دا حالیت آک وخت اس جوان ہم مرور، جارج!“

”آگہ وخت اس خواجہ بھازازگار مس، و اراٹلی وخت تیر کننگ کن سنبر بیگا، تو۔ ولے دادے است آہلپ۔ دا ہم ہر کہ ای کٹوک آپیسہ غاتے امرچ کننگ اٹی اٹ۔“

”پیسہ تونا بدل اف۔“ مٹلڈ اورندی تیس۔ ولدا اٹکلک اٹ پارے ”نن پین ہم بھازازرچ کننگ کینہ، آگہ نی ہر وارکل اکن ٹیک ہلنگ ۽ اس۔ نے سماء کہ نن غٹ داڑان خوش تو مرینہ، ولے داوڑاٹ ای ہچ گھس ہمووڑ ۽ ریشمی جوڑہ اس ہلنگ کپہہ، ہراوڑاٹ اناس کہ گودی بینک۔“

”سہی، داسہ تونی ہچ ہیننگ نا جاگہ غا ہچ آتے کشنگ نا ہیبت ۽ کر۔“

”نی اسٹل سدھا مفیسہ۔“

مٹلڈ اسجفنگ ہم کتو کہ کہ اودے داکان زیات جوان ۽ سنگت اس رسینگ کیک، ولے اودے اوڑاپت ہم آلوکہ۔ اوگیشتری است اٹ پاریکہ کہ او جائی اوڑتوں وچنا تون ہنداخس مہر کیک ہراخس کہ خواجہ تون سفر کننگ تون کیک؟ انجیل اٹی ہچ ۽ جاگہ اس بانگوتا ہیبت اس اف؟ ولدا اونا است آچے مچے بس۔ میٹھیو ٹی تسکہ آگہ او رد کپنگ ۽ تو۔۔۔ سہی تیٹ ہر وہ تے، او تین تون پارے۔

ولے ہرا تم جارج اراٹلی مسکہ تو اوتینا فریشانی ۽ گیرام کر سا اسہ جوان ۽ زریفہ اس مننگ نا کوشٹ کریکہ۔ اونا بننگ نا حوال بسکہ تو او جوان ۽ کتغ اس کریکہ۔ یا آگہ اودے یا نن اٹی وخت اس اناگت بسکہ تو اودم دمستی ارج کتغ اٹ اختہ مسکہ۔ او کوشٹ آتیان پد ہم جارج ۽ ارج آن مُست انا دعا غا امنا کرتنگ کتو۔ ہندا سوب آن اوبس تیٹ دعا کریکہ و جارج ۽ ارج نانیام اٹ ورجل تون گوازی کننگ آخنگ آن خوش مسکہ۔ ولدا ورجل

ءخاچفنگ آن پدیدر باسفیکہ و جارج انا کاظم ءمشاکہ و بج ءتے سیلاکہ۔ اگہ اونا نٹنگ خوارشت کنوسر تو اونفنے لار
تروک ء پیاز و ارا نا جوڑ کروک ساہون اٹ خوشکا کہ سفا کریکہ۔ ہر اتم ورجل تائے پائے نابناء کرے تو مغلڈا ء
ولدا اومینداری مسؤسس۔

ارٹمیکو چنا نا ودی مننگ آن مُست کزی فیصلہ کرے کہ اداسہ ارا ہیبت، ہرافک اونا است اٹی نسرہ، تینا
مار ء پاک۔ اسہ یک شنبے سے ناسہب اتون جارج ارا غابلس تو کزی تینا نواسہ تون اختہ نسکہ۔ و مغلڈا بھلا ارا
ٹی بروک آمہمان تے کن ارغ کفغ کن مس مالیزی تون کمک کریکہ۔

”داڑے بر توٹل“ او چ وخت زیان کتو و پارے ”کنے دا ہیبت اتون چج کاریم اف کہ نی انخس بھلن
مسنس۔ ای ہر حال اٹ نالمہ اٹ۔ اللہ نے داخس جوان ء زریفہ اس تسنے، و نی اوڑتو ن جوان وڑ اٹ پیش
بغیہ۔ بنگ اُس کتا ہیبت آتے؟ آخا تو گڑا داسہ شت اس ہرفوہ اکن نا۔ نی بایدے تینا زریفہ و چناڑمتون بھاز
وخت گدریف۔ و داسہ اودے اومینداری ہم ارے۔ و نے پین چنا اس ہم کریکہ۔“

”انت پاننگ اُس آئی؟“ او خاراٹ برسا پارے۔ کزی ترندمرسا پارے ”دا بیوس ء پاسہ کہ نن درست نا جوڑ آ
بانگو تا رکھ و سنبھال ء کیہ؟ دا دروغ ء نی ہراکان ہیل کرینس؟ دا شراب کننگ، شرہت خلنگ و دانگ اینگ بوز
خلنگ ء نی دیر آن ہیل کرینس؟ ای تو نا ولشت ء دن کتویسٹ۔ و دا ہم پاپیس کہ دا ہیبت آتے بیرہ ای پاننگ
اٹ۔ مغلڈا چناس اف۔“ دا پاننگ تون بلہ کزی کوٹھی آن پیش تما۔

1830 ء اٹی ہر اتم خواجہ چارلسٹن اٹی بانگو تا جنگ انا ٹورنامنٹ اٹی اختہ نس۔ تو ایلو چنا نا ودی مننگ آ
جارج انا ساڑی مفنگ آخار ڈو۔ او ہم ارٹمیکو مار انا ودی مننگ آخوش نسکہ۔ ہرانا پین ء مغلڈا مہالو آن ایش
فورڈتخاس۔ ہرا اونا ایلیم نا پین نسکہ۔

”خواجہ ہزار ڈالر کٹا۔ و ای پنجا ڈالر، ایلو چنکا جنگ آتیٹی۔“ او پارے کہ چارلسٹن اٹی غٹ پرنلیک
حبشیک کنے آشرت خلنگ کن کوکار کریہ۔ ہموڑے چارلسٹن اٹی خواجہ لی بنگ کہ صدر اینڈرو جیکسن ہم اونا
تب انا بندغ اسے۔ ”مننگ کیک اوڑان ہم زیات تو کس اسے ہم بانگو متون مہرمف۔ او کانگریس مین و سینیٹر
آتے وائٹ ہاؤس اٹی بٹنگسا تینا بانگو تا جنگ ء نشان تسؤسس۔ خواجہ پاک کہ جیکسن بانگو باز و شراب کننگ نا
وخت آ بندغ آتیٹی پرخ کپک۔ ہر اتم او بگھی آسوار وائٹ ہاؤس آہنا کہ ہموڑے ہم اونا رہی آشراب نا پیٹی تنوک
نسکہ۔ خواجہ پاریکہ کہ سویلی پرنگی تے خنگ آن پاننگ کریکہ کہ اوفک ہر اتم خوار صدارتی ماڑی ٹی رہینگ
کیہ۔“ مغلڈا غادا ہیبت آتا زہم تمتو۔

ولے چکن جارج چارلسٹن اٹی اسہ ہندن ۽ گڑاس خناس ہرامٹلڈاء ۽ ایلوے تے ہندن ہیجھے ہراوڑ کہ جارج ہجاس۔ ”ای کساس میل اسے نا کچ مرغن ۽ زمزیراے ٹی تفوک نیگر آتا چراس خنٹا۔“
 ”او خدا! ہرا جاگہ نا نیگر تسراوفاک؟“ مس مالیزی سوچ کرے۔

”اوفتے جہاندم آن ہر فسا سویل اٹی بہا کننگا سس۔ ولے ہنگن کہ کیشتری ورجینیا ناسر۔“ او پارے
 ”چارلسٹن ناچندی نیگر آک کنے پاریر کہ اسہ اسہ ٹوٹ ہزار آتا کچ اٹ نیگر آتے الاباما ناٹی ناڈ غارتیا دننگ
 انگ ۽۔ ہراڑے اوفتیاں لد آتے سفا کرفنگک۔ داکان بیدس مسی سپی، لوزی آنا، آرکنسس وٹیکساس ہم۔ او
 پاریکہ کہ متکن آلی سوارے تا واپار آک داسہ چٹانو۔ داسہ بھلا بھلا کمپنیک جوٹ مسنو۔ ہرافتا دفتر آک ہوٹل
 آتیشی مریرہ۔ کبھی سے تے زمزیراٹ تفسا ورجینیاغان نیوآرلین آاتنگک۔ او پاریرہ۔“
 ”بس چپ کر۔“ کزی خار آن بش مس۔ وغلغلو مرساتینا کیبن اٹی ہنا۔
 ”دادے انت مس؟“ جارج مطلڈاغان سوچ کرے۔ ایلوفاک ہم بہا کہ مسر۔

”نے سما ف؟“ اوخرین ۽ وڑ اسے ٹی پارے ”داکان مسٹ اونا لمہ باوہ ورجینیا ٹی تو تسر۔ نی بے سوب
 اودے داخس زیزا ریفیس۔“

چکن جارج انا مون خمیسن ہڑسیگا۔ ہراڑان لگا کہ کہ اودے دانا کساس متنے۔ ولے مطلڈا اودے داخس
 آسانی اٹ بشختو کہ۔ اودے باور بس کہ دنیا داری ٹی اختہ مننگ ناسوب آن اونا احساس چٹانے۔ ”نے ہم کنے
 آنبار ساء کہ آئی کزی ۽ ہم بہا کننگا سس۔ دن کہ کنے بہا کننگا سس، وہر کس اسہ وار بہا مرے، او اودے مچ
 آزند گیرام کپک۔ ونے او مسٹ آنبار سلک۔“ او جارج آہر سا پارے ”نی ہیج بہا متنس ہر، ہندا سوب آن نے
 دانا کساس اف کہ ہیج ۽ خواجہ سے آباور کننگ مفک۔ نا خواجہ غا ہم۔“
 ”نی کنے آانتے چڑنگ اٹی اُس؟“ او تینا بوز ۽ بیوس کرسا پارے۔

”نی کہ ارفسہ کہ آئی کزی ۽ انت مس، وای نے پاریٹ وپین ہیج ۽ ہیبت اس اف۔“ مطلڈا ارفغ تون
 ترندی اٹ ہیبت کننگ خواتو کہ۔ ولدا ساہت اسے آن پداو بشخندہ کرے پارے ”کنے ساء آئی کزی ۽ امر خوش
 کننگ کینہ۔ اودے داڑے اتہ وچنکا مار ۽ اسل ہمو وڑ افریقی پیہہ نا بابت پا، ہراوڑ کہ ورجل ۽ پاریسہ۔“ ولدا
 جارج ہندن کرے۔

نور و ششمیکو بشخ

ساف تمنگ ناخرک نس۔ وچکن جارج درگہ غاسلوک لڈوک آملڈا ۱۷ ہرا کہ و مخاکہ۔ ”شوک اس بانگوتا نیام اٹ پترینگا سس۔“ اولڈز سا پارے۔ ”آمی و ماما منگونن درست اودے ہلنگ کن ددیفینہ۔“

مطلڈا دو ۱۷ بڑا کر سا اودے چپ کرنے و کرار آپارے۔ ”دا شراب آتے ہم ہوشوک کنفو ۱۷ نے۔ و دا گلاب نا عطر ہم، ہرانا گند نے آن ہنگ اٹی ۱۷، او نے آچٹ ترو ۱۷ تا۔“ چکن جارج نا باخٹ مس۔ ”کنا ہیبت ۱۷ سکوت اٹ خف تو جارج! دانگ ہر... تا نکه نازیفہ اٹ و نا چنا تالمہ اٹ، ہر، ای ہنداڑے رہینگوہ۔ نی تینے تینڈ نسحانی کننگ اُس۔ انجیل اٹ نوشتہ ۱۷: ”انت اس کہ دسرے ہمو فتنے روترے۔“ اسٹ اس دسیس تو اِرت روتسہ۔ دن کہ میچھیو ہفتمیکو باب اٹی ۱۷۔ انت اس کہ نی ایلو فنتون کیسہ، نے تون ہم ہندن مریک۔“

او تینے چٹ خار و اج کرے، ولے اودے پاننگ کن سچ اس سجتو۔ او پدی ہڑسینگا و درگہ غان پیش تما۔ و لوڈ و کنسا بانگوتون خاچنگ کن ہنا۔

پگہ غا اوڈ ربی ہیبت ۱۷ دوٹی ہر فیسس سلوک نسکہ۔ اودے مچ آسٹل و پن رتچ اٹی ہیرہ منہ دے میلنگ کن رسیگاسس تینا ارا و الاتون گدریفنگ کن۔ ہر اتم جنوری 1831ء اٹی مغلڈا ۱۷ ولدا درو ہڑمس تو بانگو بازی ناند اسٹل ترندی تیا نسکہ، و دا ہم او خواجہ ۱۷ منفے کہ اسہ دے اسے کن او اونا جاگہ غا ماما منگو ۱۷ تین تون دے۔

او بے جاراتی اٹ کیبن نا پیشن آٹیلپ کر سا مغلڈا نا است ہسون آچیہانٹ آتے ہنگلہ۔ ولدا او خف ۱۷ تخوا و درگہ نا ایپار آن بروک تو ارتے خف تو ننگ کن متاماری کرے۔ ہراڑے کزی و ایڑھ سارہ ککاری کریرہ۔

”مس... یا خدا“

ولدا ترند آچیہانٹ و ہڑوک آچنا نا ہو غنگ نا کرار ۱۷ تو ارس او نا خف تیا تما۔ چکن جارج منہ گام پدی مس۔ و اراتون بلہ کزی محسا پیشن پیش تما۔ ”ہندن لگک کہ نا مقدر اٹی مار ہی مار ۱۷۔“

او خوشی آن ہندن سننگ و کوک کننگ ۱۷ شروع کرے کہ مس مالیزی بھلا ارا نا پانا درگہ ۱۷ ملا و پیشن پیش

تھا۔ اوددیگسا اونا کنڈ آہنا و اودے ڈغار آن ہرنے و پیری اس تس تے و پارے ”دانا پن ۽ ای تھوہ“

پگہ بیگہ تون اوغٹ ۽ مچ کرسا تینا پوسکن آمار ۽ تینا بُن پیرہ کنٹا کینتے نابابت پارے۔

اوکاس ویل کاؤٹی نازمیندار آتا ہڑدے نی دیوان آن پد پدی بسک۔ اگست ناٹوسک۔ خواجہ و یگن ۽ مینٹ

چلیفیکہ۔ و او پد انا سیٹ آتولوک کاچواٹ گڑاس پاچاکہ۔ کہ و یگن انا گت سلیس۔ جارج انا خنک زریٹ

سلیسر۔ ہر اتم اوخنا کہ خواجہ و ایلو بندغ آک بگھی آن ڈرگارا و اسہ پرنگی بندغ اسے نا کنڈ آترند ترند ہنارہ، ہرا

اسہ ہلشوک ۽ پٹی سے آن ڈرگاس۔ او مچی تون کوکاراٹ گڑاس ہیت و گپ پاریکہ۔ اونا اسہ اسہ ہیت چکن

جارج و ایلو حبشی تاخف تسکان سر مسرہ ”سما ف انس پورو ۽ غاہوت چٹانو... نیٹری چنا... لیپ آتھیٹ خاچوک

تموک... نیگر آک ارا تھیٹی پتر یگسا کسفینو تا... تفر تھیٹی، زغم آتھیٹی، بیلچہ غاتھیٹی... نیگر مبلغ ہر انا پن ناٹ ٹرزر

۽...“

پرنگی تاخار و کرینگ آتے بننگ تون غٹ نیگر آک خلیسر۔ جارج انا است آگدر ینگوک آبغاوت آک

بسر۔ ہر اتم کس اس تھی ہی ہم متویس۔ ولدا ہم ہندا انس سختی مسو سس۔ خواجہ پدی بس تو اونا مون خار آن مون

ہڑسیگا سس۔ او پدی چک خلنو و و یگن اٹی ٹوس و اودے در بڑاٹ ددینے۔

اراء سر مننگ تون خواجہ درک تس و یگن آن ڈرگا۔ جارج ہموڑے تولوک نسک۔ ساہت اسے آن پد مس

مالیزی دالان نا پد انا درگہ غان پیش تما و مے دنگ انا کنڈ آدیگسا ہنا۔ او کاٹم آتفوک رومال ۽ اینک

کریس۔ ولدا خواجہ دوارہ پیش پیش تما۔ اونا دوٹی شارٹ گن نسک۔ اوخاراٹ جارج ۽ پرمان کرے ”تینا کیبن

اٹی ہن۔“

غٹ ۽ کیبن آتیاں کشنگ آن پد خواجہ خر مہری اٹ او فتنے کل ۽ ہموکسہ ۽ پارے ہرادے چکن جارج مہالو

آن ہنگو سس۔ اودے سانس کہ خواجہ ناخار ۽ بس اوشیف شاعنگ کیک۔ گڑا اولر زوک ۽ توار اسے ٹی پارے

”خواجہ! مہربانی کر...“ خواجہ وار تون توفک ۽ اونا کنڈ آکرے۔

”تینا کیبن آتیاں کل گڑا تے کشو پیش تجبو۔ داسہ۔ کل نیگر آک۔“ بروک آگھنڈ ٹی غٹ تینا کیبن آتیاں

تینا چنکا چنکا گڑا تے ہر فسا، گرسا ایسر، و پیش ڈیمبری کریر۔ اوقا پچ آتے ہم چنڈ لگا ہنگا۔ ہر زان ۽ ملفنگا۔

کل بوپ بالشت آتے ملفنگ آن پد جاج کننگا کہ دن مف کہ سلہہ اس یا شکبر ۽ گڑاس ڈوک مف۔ خواجہ نا

خار آسمان ۽ سر مسو سس۔

اولغت کاری کرسا ایڑھ سارہ نا جربوچ آتا ڈبو ۽ ٹکر ٹکر کرے۔ ہراٹی تخوک کل بار آن آجر بوچ آک دانگ

اینگ تالان مسر۔ خواجہ کوک کرے ”پیشین خسبو دا جادوئی گڑا تے۔“ ہندا وڑ ایلو کین آتا باقی تا جوڑی و گڑا تے خواجہ مچ ولغت اٹ تارتا کرے۔ چارما کنڈ آ نیاڑ یک ہو غنگ نسر۔ ماما پامہی کس پائے بت اس مسواس۔ خلوک آچناک مغلڈ انا کوس ۽ ہلکوسر توریسر۔ ہر اتم خواجہ توفک نابٹ اٹ بادہ پیر ہی آ گھڑ یال ناشیشہ ۽ شیشپہ کرے تو چکن جارج نادر لار کرے و مغلڈ ارمانی ۽ چہانٹ اس خلک۔ ”اگہ ای شل ۽ میخ اس ہم خناٹ تو اسہ نیگرا سے تو کسفوہ۔“ خواجہ پڑو کرے۔

مے دنگ ۽ دمب اس جوڑ کر سا خواجہ توفک تون اور وگن اٹی سوار مس و جارج اودے بانگو جانا کنڈ آ درے۔

توفک ۽ غنگ تون و خواجہ ناہر گڑا ۽ پیشین کشنگ نا پرمان ۽ بننگ تون منگو خلیس آن باغیٹیکا سس۔ ای ہج کتنٹ خواجہ۔۔۔“

”دانیر آتیا پت کنگ آن پد مچ آن مچ آخا ہوت آک مرک انا باٹی ہنا نو۔“ خواجہ لی کوک کرے۔ اوتفر، بیل، آہنی پٹی و اوقنا جیب اٹ تخوک آکا چوتے ہلک وگن اٹ تخا۔ منگو و جارج اودے ہر سا ہنارہ۔ ”اگہ نمے آن کس اس کنا اراٹی پترینگ ناگیگ ہم کرے تو پاو نمے کہ دا توفک تون گون خاچوک مروٹ۔“ اوترند آن پارے و ہلی ۽ در بڑاٹ درے، وگڑدانا جمر اٹ اودیم مس۔

تو دو ہفتہ میکو بسخ

دا ہڑوڑ، خار، و خلیس نا چٹنگ اٹ سال اس لگا۔ دن تو خواجہ لی ولدا ہم چکن جارج ۽ جنگ آتیٹی درسا ہننا کہ، ولے اونا رویہ ٹی خرمہری برجائس۔ ولے ولدا ہم نادرست سوب آتا ڈو آن ہڑتوم آتا تعلقداری مہالو آن زیات سوگو مسوس۔ دن تو ہڑتوم آک دانا درشانی ۽ تو کتوسہ، ولے ہڑتوم آتا دعائس کہ مونی چچ ۽ حبشی بغاوت اس مف۔ ”نے تون تو ایکان چار مار ہم بند مسنو۔“ خواجہ لی پارے۔

”جی خواجہ! دا تو اسل اینوسہب اتون مسنے۔“ جارج بانگو تے کن خصوصی کن خور جوڑ کرسا پارے۔ دا اودیم کنوئی گڑا تا وڑ ۽ اینوسہب اتون نا جوڑ آملگو آن ہیل کریسس۔ ہرادے خواجہ گلہ نا چٹنگ اسکان کیبن اٹ آرام کننگ نا پرمان کریسس۔ ہندا سوب آن چکن جارج تنیا سنبرینگوک ہفتادوشش بانگو تیان گچین کروک بیست گچین آبانگو تا ولشت کن سخت اٹ کاریم کریکہ۔

نہہ ہفتہ غان پد خواجہ لی اوڑتون اوار نیو اور لینز آراہی مس۔ دا سال ہندی و بین الریاستی سرسہمی تا سال نسکہ۔ ہندا سوب آن خواجہ پوسکن آسال انا غٹ آن بھلا جنگ آتیٹی تینا دوانزدہ گچین ۽ بانگو پڑ آاتنگ نافیصلہ کرے۔ دن تو خواجہ دافتیان نیمہ جنگ آتے کٹاکہ، تونے بیرہ اودے بھاز زیات زڑ رسیدگا کہ، بلکن سویل نا بھلا بانگو باز آتیٹی پنی ہم مسکہ۔ دا گمان ہندا خس گڑیفنگ نا سوب نس کہ جارج تینا سدھ ۽ گو باس۔

خواجہ تینا ہلی آسوار نسکہ۔ ”کمال ۽، نے چار مار مسنے۔ ونی کس انا پنے ۽ ہم کنا پن آتختنس۔“ داہنگ تون چکن جارج خوش مس، گڑیگا وچٹ اس خلیس ہم۔ ”جی خواجہ، جانی۔“ او باغڑینگسا پارے ”دا چنکا مار انا پنے ۽ ای ٹام سحیفیٹ۔“

خواجہ نامون آمنت واری نا وڑ اس تالان مس۔ ولدا او اسہ درخت اسے نا کیرغ آن جوڑ کروک کیبن نا کنڈ آہرا پارے ”پیرانگا تا تب امر ۽؟“

”راست پاو خواجہ! درے نن آن اودے ولدا زور ۽ گلہ اس ہر فینے۔ ہندا سوب آن ہر اتم مغلڈا چنا خندنگ آ

نس، تو ماما پامپی ء کئے بٹنگ کن بروئی تما۔ اینوسہب اتون ہر اتم ای اوڑ کن نہاری جوڑ کریٹ تو او سہی نس، واو سیر پڈ آکنگ۔ ہر اتم ای اودے پاریٹ کہ نی اودے جوڑ مننگ اسکان آرام کننگ ناپارینس تو او مچٹ بے وڈ مس۔“

”چج مفک۔ داکان اودے اسے پین دے اس ہم دم کشنگ کن اے۔“ خواجہ پارے ”ای تو پاوہ ای اودے اسے ڈاکٹر اسے نشان ایتو۔ داحس وخت گلہ نابرجا سلنگ جوان ء ہیبت اس اف۔“

”سہی پاسہ خواجہ! ولے اوڈاکٹر آتیا باور کپک۔“

”کنے اونا چرت اف۔ کہ او دیر آباور کیک دیر آکپک۔ ولے داسہ اسے ہفتہ اس پین ہم نن اونا حالیبت ء ہرنہ۔“

بروک آگھنہ ٹی خواجہ چکن جارج ناسنبر یفوک آبانگوتا جاچ ء ہلک، و بھاز خوش مس۔ ولدا او مردک آ جنگ آتیا ہیبت و گپ کرسا ہنا۔ نیو اور لینز ء سرمننگ کن شش ہفتہ لگارہ۔ واو ہم دا پوسکن آدیگن اٹی ہرا گریز بورو ٹی جوڑ کننگارہ۔ اوٹی لیپ آتیاں بیدس، بانگوتا دوازدہ ڈبا، بانگوتا ورزش نا خصوصی از باب آک، و اسے مرغن ء سفر اسے کن، کن خور نا کوڑی تخنگ کن گنجائشت جوڑ کننگا سس، اوقتا راہی مننگ آن دہ دے سلیسولس۔

خواجہ ناہنگ آن پدچکن جارج ایلو کاریم تیٹی اختہ مس۔ او بانگوتا ولشت اٹی چج ء کمتی اس انگ خواتو کہ۔ انتے کہ خواجہ کل معاملہ غاتے سچ و کساس آتیا الاس۔ دا جنگ آتیٹی بس بے کچ لائح آبانگوک سرسہب مننگ کریرہ۔ کاریم نادے تیٹی او نیو اور لینز ناپنی آموسیتی نابابت سبھسا ہنا۔ خاص وڑاٹ ہمو بھلا براس بینڈ ہرا سڑک آتیا خلنگک۔ اسے حبشی بیڑی پان اس، ہرادے او چارلسٹن اٹی خناسس، اودے پاریس کہ ہریک شنبے نادے پیشیم تون ہزار آتا کچ اٹ بندغ آک ”پیلس کانگو“ پنی اسی چوک آچ مریرہ و چندی قوم و علاقہ غاتیاں بروک حبشی مے تا چاپ ء ہررہ و ولدا نیاٹیک، ہرافتا زیبائی و کچ انا چج ء حساب اس الوکہ، ہرا ہر رنگ و چین انا تسرہ۔ ہرافتے ”کری اولینز، آکٹوروز، و کوآڈروز“ پاننگا کہ۔ چکن جارج اکن دیک داسہ اسل گدریٹگلوسہ۔

ہموز دے بیگہ تون تینا بے کچ اختی تیان وخت کشسا او ماما منگو نا کیمین ء ٹکیفے، ولدا تھٹی پترینگا۔

”امر اس نی؟“ جارج سوچ کرے ”گڑا سے نا گرج مرے تو پاس۔“ ولے اودے ورندی نا گرج متو۔ پیر انکا منگو بھاز زور خنگا کہ۔ ولے تینا زور انا بے واکی و بے عملی آن اودے بھاز بد بسکہ۔ ”ہن داکان! ہن خواجہ ء

پا، کنا حالت ناما بارواٹ۔ اودے کنا طب انا کئے آن زیات سماء۔“ ماما منگو تیار پینگ خواہسک، ہندا سوب آن جارج کیمین آن پیش تما۔ اودے لگا کہ منگو ہم پیرا نگا جگزا آبا منگو آنبار منے۔ اونا ہوش پرینگ انگ نابتا کرینے۔ گڈیکو بانگو ناورزش ۽ کرفنگ آن پدچکن جارج آرا غا چکر اس خلتنگ نافیصلہ کرے۔ کیمین اٹی کزی ۽ مغلڈا نارہی آتولوک خنتنگ آن خوش مس، اوتینا پوسکن آچنا ناپن ۽ تخنگ نابت خواجہ نابت وگپ آتے اوفتے پارے۔ ہیت پورومنگ آن پداودے درک لگا کہ اوفک دہیت انا بنگ آن داخس خوش متوس۔

اول مغلڈا پارے، اوساف ساف پارے“ ای تو پاوہ دنیا ٹی مہالو آن ہم ٹام پنی ۽ بھازارے؟“ اونا لمہ نا بوز ہندن نس کس پائے اوداسہ داسہ ردینک اٹ سا بون اس کنگنے۔“ ای تو پاوہ کہ کنا مغلڈا نا سبفنگ نا وڑ اسٹ ۽۔ بلکن نا خواجہ نابت ہم دانانج نے آن زیات جتا ۽۔ کئے ٹام پن آچ ۽ اعتراض اس اف۔ ولے ای خواہ کہ دا پین ٹام اسے ناپن آمر وس تو جوان نس۔“ اوزرس اچینگا۔ ولد اڑو وڑو پارے“ دا کنا سلاہ ۽، دا کنا چنک ۽، نئے دا کنا کاریم ۽۔“

”پک ۽ کہ دا اللہ نا کاریمک ۽۔“ مغلڈا اخرین ۽ وڑ اسے ٹی پارے۔ ولد ایش مس انجیل ۽ ایس۔“ ای چنانا ودی مننگ آن مسٹ انجیل اٹی ہر اسٹ کہ اوڑے پن تابت انت نوشٹہ ۽۔“ اوزو وڑو پنہ غاتے ہٹسا ہنا، درکار پنہ ۽ پٹا و آیت ۽ کشا تو اوارٹ خواننگ شروع کرے“ نیک انا یات اٹی برکت ۽، و مکار ناپن ذلیل مریم۔“

”خدا رحم کے۔“ بلکہ کزی نابتا غان پیش تما۔

چکن جارج خاراٹ بس بش مس۔“ سہی ۽، گرانے آن دیر خواجہ ۽ پا ہک کہ نن اونا پن ۽ تخنگ خواپنہ؟“ او خاراٹ ہر سا پارے، او اراٹی تین تون مروک دارویہ غا بھاز ڈکھیا نس۔ خاص وڑاٹ ہر ہیت آمغلڈا انا انجیل نا حوالہ اس کشنگ اودے وڑتو کہ۔ ولدا انا گت اونا است آاسہ جاگہ سے آن بنوک ۽ ہیت اس بس۔“ تونی دادے ٹام، دی پیپٹسٹ پا۔“ او ہندا خس ترند آن پارے کہ ہر مسٹ آماراک کوٹھی نادرگہ اسکان بسرو اوڑا ہر ار۔ و اسہ چنا اس خلیس آن ہو غنگ ۽ شروع کرے۔ جارج نت تے ڈ غاراٹ خلک پیش ہنا۔

اسل ہموخت آخواجہ لی تینا کوٹھی ٹی قلم ۽ سیاہی تیشی تخسا تینا انجیل اٹی چکن جارج انا مسہ مارتا پن تا کیرغ آن نوشٹہ کرے“ 20 ستمبر 1833... مغلڈا ۽ مارا اس مس۔ پن تے: ٹام لی۔“

جارج بھاز خاراٹ پیش تماس۔ مغلڈا اٹخین اٹ بھاز جوان ولے کچ وفادار ۽ نیارٹی اس نسک، ولے دانا مطلب دتواف کہ ہروار اورغ ۽ تینا نیکی نا کھیل آکچ کرسا ذلیل کے۔ ہر بندغ نا است خواہک کہ اودے نیارٹی ناخو کی آن چس ہر فنگ نا وارر سینگے۔ اسہ ہندن ۽ نیارٹی اس ہراملنڈ و مسخر، گنتنگ کفنگ، مڑو گوس و

جوزہ غاتیان پچس ہر فنگ کے و تدوک آسال آتیبٹی خواجہ تون سفر کرسا او چاہسوسس کہ خواجہ ہم ہندن سچفک۔
 بھلا شار تیبٹی بانگو جنگ مننگ آتینان پد خواجہ اسہ دے ہندن ہموڑے المی اڈ کریک۔ بانگو تارکھ و سنبھال ء
 ایلو فتنے ترسا خواجہ و جارج تینا کسراٹ راہی مسرہ۔ پگہ سہب اتون او فک تینا بانگو تے دوئی کرسا ارا غا راہی
 مسرہ۔ او فکا ملی شراب اٹ ڈیبینگوک گو تو کنلک، و او فک اسہ ایلو نان ناختتی تا بابت اسہ لوز اس ہم تین پہ تین ء
 پاتوسہ۔

جارج انا خار ء شیف تمنگ اٹ پنچ دے لگا۔ او ولد ارا نا کنڈ آمون کرے و درگہ ء ملنگ تون کیبن اٹی
 پترینگا۔

”اے خدا! دانی اُس جارج؟“ مغلڈ اودے خننگ تون سوچ کرے ”چنک نے خننگ آن بھاز خوش
 مریرہ۔ خاص وڑاٹ دا۔ مون نا وار ہر اتم نی بسس تو داخن تے ہم ملتویس۔“
 اودے ولد اسہ وارا خار بس۔ او پدی مننگ آنس کہ او تینا پنچ سال نا، مست و ارا سال نامار تے خنا،
 ہرا فک خلوک اوڑا ہراہ و اسہ ایلو تون لچوک نسرہ۔ اونا است اٹی او فتنے مہر کننگ و خمب کننگ کن
 خواہس۔ اور لینز آہننگ آن پداومسہ ٹواسکان او فتنے خننگ کپک۔ او است اٹ پارے کہ او فتنے کن بھاز
 جوان ء گڑا اٹیک۔

تیمسر کی وڑاٹ او ارغ نامیز آٹوس۔ مغلڈ ادعا خوانسا ورجل ء پارے ”ہن تینا بلہ جان ء بنگ اتہ۔“
 جارج نا باباخو ء بیس خلا سنگ آن گدریفے۔ داسہ داہڑتوم آک سماف انت کیر؟
 کزی کسینے و تہٹی پترینگا۔ مغلڈ اوڑتون خمب بلک۔ ہر مسٹ آچنک اوڑا پیڑ لگار۔ او او فتنون مہر کرے
 و بک بلک، ولدا تینا مارانا کنڈ آہرا۔ ”امر اُس؟ کبھی دے آن خننگتس۔“
 ”آئی! نی امر اُس؟“ او خار ء تورسا پاش وڑاٹ خوش تی نشان تس۔

کری آتولنگ آن پداومغلڈ اغان نواسہ ء بلک خمب اٹ تخا کر آ پارے ”جارج! ناچنک نے آن
 گڑاس سوچ کننگ خوارہ۔ ہر ورجل؟“
 چکن جارج پداوسلوک ورجل آہرا۔
 انت پارو دادے دافک؟

”پاپی، او ہشکن ء تو ار اسے ٹی پارے“ نی ننے ننا بن پیرہ نابارواٹ گڑاس پاپ؟“
 مغلڈ او نا کنڈ آہرا۔

”جارج! نی جوان ۽ بندغ اے اُس۔“ کزی کرار آپارے ”نی اسل دا سچھ پیس ہم کہن نے تون مہر کپنہ۔
 کنے ہندن لگک کہ نی تینے ٹی و ننے ٹی پرخ کنگ اُس۔ نی ننا دتر اُس۔ دا چنا تا بُن پیرہ غانبار۔“
 ”دا صحیفہ ٹی ہم نوشتہ ۽۔“ مغلڈا جارج ۽ خف تو ننگ آخنا تو پارے ”انجیل اٹی پیرہ سخت ۽ ہیئت نوشتہ اف،
 دا ٹی بھاز آگڑاک مہرانا بابت ہم ایریر۔“

جوزہ نا جوش اٹ برسا چکن جارج تینا سیٹ ۽ خاخری نارہی آگرادرے۔ ہرمسٹ آمارلاک اونارہی آڈغار آ
 توسر۔ وگمانی وڑاٹ اوناکنڈ آہرارہ۔ مغلڈا چنکا چنکا ہم اودے تیس۔ گٹ ۽ سفا کرسا اوتینا ہرچار آمارتے
 اوقتا بلہ غان بنوک، اوقتا بُن پیرہ ناکسہ غاتے بنھے۔

”پاپی! دا کسہ تو کنے بریک۔“ ورجل نیام اٹی ہیئت کرے ومونی برسا اوچ آکسہ ۽ چنکا ایلم تے پارے۔
 دا ہدا سکان کہ اودے افریقی لوز آک ہم یات نسر۔

”اودا کسہ ۽ مسہ وار نے آن بنگنے، وبلہ تو ہر اتم کہ بریک ہندا کسہ ۽ بنفک۔“ مغلڈا ایشخندہ کرسا پارے۔
 اودیچہ اخہ دے آن پد تینا زیمیفہ ۽ مخنگ آخناس۔

غٹ انا چکار ۽ تینا کنڈ آکرفسا ورجل درک تیس بش مس و پارے ”بلہ جان پاک، کہ افریقی بولی ۽ چاہنگ
 آن نن گیرام کنگ کپنہ کہ نن دیران۔“

”شاباس۔ سہی پاسہ۔“ بلہ کزی خوش مرسا پارے۔
 بھاز بھلو وخت اے آن پد چکن جارج ۽ درک لگاسس کہ دا کیبن اونا اراء۔

نود و ہشت میکیو بشخ

چار ہفتہ خان پد گریز بوروٹی ویگن ہنگ کن سنبرینگا۔ چکن جارج ء اولیکو خنگ تون دا ویگن بھار دوست بس۔ داخس مرغن آسفر کن دا متکن آچانگ چینگ کروک آویگن آن دا اسل بھار جوان نس۔ ہندا سوب آن گریز بورو آراہی مننگ آن مُست اوخاجہ لی آن یک ونیم ڈالروام ہلک، تاکہ پوسکن ء ڈربی ہیٹ اس ہلنگ کے، ہراملڈ انا پوسکن آجوڑ کروک اسکارف نا ہم رنگ مرے۔ او تینا گچین آچ آتے ہم بھار چکار و ہز اٹ تخنے، انتے کہ بانگو بازی آن فارغ مننگ آن پد ہر اتم او چکر کن پیش تما تو او بایدے جوان خنگے۔

ہر اتم او ویگن جوڑ کروک آڑا ہنار تو او پیش سلیس۔ او درگہ نا پد آن شرہ نا بھلو توار توار اس بنگ۔ ولے او خواجه نامزاج ء چاہسکہ ہندا سوب آن چچ چکار کتو۔ اونا چکار تینا زمواری تا کنڈ آنس۔ ویگن اٹی دوانزہ بانگو نا جاگہ نس، وچین ولشت کروک بانگو تیان بھار گچین انگا بانگو تے کشنگ اوڑ کن ہم آخا بلکن خواجه و ماما منگو کن ہم چانڈ کنگ بھلو امتخان اس نسکہ۔ ماما منگو داسہ انسجا واسل جوڑ مسؤسس۔

دکان اٹی خواجه نا توار زیات ترند مس۔ ویگن نا جوڑ کنگ اٹ ہرے مننگ آادے مالی نسخان مسؤسس۔ ہرا بایدے نہاد آن کشنگے۔ ویگن جوڑ کروک آہم ترند آن ہیٹ کریکہ، کہ او تینا کنڈ آن بھار ترندی اٹ کاریم ء کرینے۔ دانیام اٹ مال ہم کمین مس۔ حبشی مزورک ہم تینا مزوری ء ودفینو۔ ہندا سوب آن نہاد بایدے زیات رسینگے۔ چکن جارج ء کساس مس کہ خواجه داخس خار اٹ اف ہراخس کہ نیشن تننگ اٹی ء۔ اسٹ تو او ویگن جوڑ کروک ء جاچ کنگ اٹی ء، ایلو کوشٹ کنگ اٹی ء کہ ہرا ڈالراک بچنگ مریرہ اونے تو بچنگے۔

ولد امننگ کیک وڑک جوڑ مسر۔ انتے کہ شرہ چٹاسس۔ وڑوت خواجه لی ویگن جوڑ کروک آاسجا پیش پیش تمار۔ اوفنا مونک داسکان خمیرہ ینگلوک نسرہ۔ ولے اوفنا ہیٹ وگپ اٹ سنگی نسکہ۔ ویگن جوڑ کروک آدکان ناسہ کنڈ اسے آمون ء ترسا اسٹ اسے توار کرے، و ساہت اسے ٹی چار حبشی اسہ پوسکن ء ویگن اسے چکسا پاش کریر۔ ویگن نازیبائی و جوڑ جاڑ ء خنگ تون جارج انا خنگ گروشک تسر۔ شاہ بلوٹ نا پاٹ انا پختر ناسوگومی مُر آن

چاہنگا کہ۔ ویگن نا بھلا وزن آن پد ہم چچ ء جاگہ سے آن چانگ چینگ یا گرنگ نا چچ ء تو اس بتوکہ۔ او خواجہ نامون آدا وڑانا بشخندہ چچ گہس خنتویس۔

”ننا گڑاک کل آن گچین ء۔“ ویگن جوڑ کروک آپارے۔ ”زیبائی تے ہند اخص ء کہ چلیفنگ کن ہم است خواپ۔“

خواجہ ورندی نس۔ ”چرت خلیپ۔ دادے بھلومرغن ء سفر اس کروئی ء۔“ ویگن جوڑ کروک آ کا ٹم ء سرفے۔

”نیو اور لیز۔۔۔ اتو شش ہفتہ نامری آٹے۔ نے تون دیر کا ہک؟“

خواجہ چک ہڑسا چکن جارج نا کنڈ آ اشارہ کرے، ہرا متکن آ ویگن نا ڈیوری آسیٹ آ تولوک نسکہ۔ ”کننا نیگرو کننا دوا نژدہ بانگو۔“

خواجہ نا پرمان آن کساس خلسا جارج درک ترسا شیف ڈرا و کرا غا بلوک ارا نچر، ہرافتے او تین تون ایسوس، ویگن اٹی جع کرے۔ ہر چار آ حبشی تیان اسٹ اس اوڑ تون مک کرے و پدی ہنا۔ او جارج ء ہندن گو جالارہ کس پائے ہرا وڑ کہ او او فتے گو جالا کہ۔ مڑوئی او آ جو نیگرسر۔ ہرافتا مون اٹ ہننگ ہم خواجہ ء وڑ تو کہ۔ ارامسہ وار ویگن نا دا پارا اپا رآن چکر ہلنگ نا وخت آ خواجہ بشخندہ کہ سا ویگن نا جاج ء ہلک۔ ولدا ویگن جوڑ کروک آنا ڈو ء ہلک و پوسکن آ ویگن اٹی سوار مس۔ ویگن جوڑ کروک آ تینا گڑانا جوڑ کننگ آ خوش نسکہ۔ او خواجہ ء خوش بختی نا دعا نس، و خواجہ کسر آ راہی روان مس۔ چکن جارج متکن آ ویگن اٹی او نا پدا ٹ نسکہ۔

کسری جارج دا چرت اٹ ڈیینگو ک نس کہ ہمو ہرا الی آ کاریمک ء، ہرافتے کل آن مست کروئی ء۔ تاکہ ارا والا ک خوار مفس۔ اوڑان بیدس ارا نا چلینگ مشکل تو نسکہ، ولے مغلڈ او کزی اسہ وڑ زموار ء نیارٹی نسر۔ ماما منگو پیری نا سوب آن اسل بھاز گیرام کریکہ۔ ولے او میت نس کہ بانگو تا خیال داری ء کننگ کیک۔ ولے مڑوئی ہرے پے ر وادوے ماما منگو آن بیدس ہم اسہ مکار اسے نا گرج مروئی نس۔ وڑ وڈول اس کرا سلمہ و زریفہ غان پچسا اودے ورجل کن کسر اس کشوئی نس۔ اتنے کہ داسہ او شش سال ناس مسوس۔ و ملک آ تیبٹی کاریم نا بنا ء کننگ آ نسکہ۔ او است اٹ پارے کہ تینا ساڑی مفنگ نادے تیبٹی او ورجل ء ماما منگو نا مک کن الک و پدی بننگ آ اودے ہموڑے پکا کیک۔ ولے او دا بابت مغلڈ اتون ہیبت و گپ نا بنا ء کریس کہ او اسہ وار آسیر۔ ”خواجہ ء پاتینا مک کن پین نیگر اس بہا اٹ ہلے۔“ کزی ہم ہندا ہیبت ء کرے۔ ”دا پد بخت بانگوک مہالو آن ننا خاہوت ء بھاز نسخان رسیفینو۔“ او ورندی ٹی ہیبت ء موئی تو دو، ولے او خوا تو کہ کہ خواجہ اسل پدرا سے ہلے، او نا و ماما منگو نا بادشاہی ٹی اڑاند شاغے۔

ولے اگے خواجہ بدر سے اٹھو ہم تو مگہ مگلو پوسکن آکمار ۽ امنیکا کی۔ انتے کہ درجل آن مُست بروک آ
 کمکار ہم اونا وخواجہ نانیام اٹ اڑاند مسوسس۔ اسل داسہ منہ دے مُست اونیواور لیزر آدپنگ آ ہم بھار سوختہ
 نسکہ۔ ”نا وخواجہ ناخیال ۽ کہ کنا کاریم نما ساڑی مفنگ نادے تیٹی بانگوتے دانہ شاغنگ سلیسنے؟“ جارج انا
 است خواہسکہ کہ ماما مگلو ۽ پائے کہ او بایدے خواجہ نا پرمان آن چچ نمَن مَف۔ اودا ہم پہہ کرننگ خواہسکہ کہ
 ہفتاد سال انا وئی اٹی اودا خس کننگ کپک کہ سشش ہفتہ مرغن ۽ سفر اس کے وادہم دومونہ۔ او جاگہ نہ جاگہ اس
 نا جوڑ مر سا خواجہ کن فریشانی تے ودفک۔ ادخواہسکہ کہ ماما دا ہیبت ۽ تیٹ پپہ مرے، یا پین مَف جارج آ تو
 دوبہ خلیپ۔

اخیر اوار ۽ سر مس۔ زرس مُر آن گودی لی اراغان پیش تمسا پورج انا سیڑھی تیا خنگا۔ اسل ساہت اسے آن
 پد پد انا درگہ غان مس مالیزی پیش تما۔ ایلو کنڈ آن او مغلڈ ۽ چناتون اوار کین آن پیش تمنگ آخنا۔ آئی کزی،
 ایڈہ سارہ و ماما پامپی ہم مُد نسر۔ داغٹ پنچ شنبے نا پیشیم تون ملک آتا جاگہ غاداڑے انت کننگ اٹی ۽؟ جارج
 است اٹ پارے۔ دُن تواف کہ پوسکن آویگن ناشوق اٹی دافک خواجہ نا خار ۽ تو مون تفسہ؟ ولے اوقتا مون تے
 خنگ آن کساس مس کہ اوقتا ویگن اٹ چچ ۽ است خواہی اس اف۔

گودی لی ویگن نا کنڈ آبس، تو جارج گاڈو ۽ سلنے۔ و سکوت اٹ اوقتا ہیبت آتے خف تورے۔ خواجہ اسہ وار
 آجک توس۔ و گودی دوارہ اراٹی ہنا۔ جارج اپانہ تولوک نسکہ۔ خواجہ تینا ویگن آن ڈنگسا کرار آ اونا کنڈ آہنا۔ اونا
 مون آمونجائی نا پوشکنی پاش نسکہ۔ اسہ وار آ جارج راستکی ۽ پہہ مس۔ خواجہ نا توار مُر جاگہ سے آن بس۔ ”مگلو
 کسکنے۔“

جارج ہموڑے تولوک پوباڑ اٹ ہوغنگ ۽ شروع کرے۔ خواجہ و ماما پامپی اودے سیبو ترسا شیف ڈرفیر۔
 ماما پامپی و مغلڈ اودے ہر فیرو مے دنگ انا کنڈ آہنا۔ اونا ہوغنگ آن مچ آرا ۽ ہوغنگ ہلک۔ کین اٹی
 کزی ہم نواسہ غاتے ہرنے ایس۔

اوزرس وڑ اٹ مس تو اودے سرجم آتے پاریر ”دو شنبے نادے سہب اتون نی ہناس۔“ مغلڈ پارے ”ہمو
 نن کس ہم آسرات خاچتنے۔ نن درست بومب آتا توار وکچک آک غوکسا ہنارہ۔ ولدان چیمانٹ اس ہنگن۔ دا
 مالیزی نسکہ۔ او ہوکم آتے گن خور تمنگ کن ہناس کہ اودے سڑک آہندن تموک خنا کس پائے چیچڑ انا
 ڈیمبریس مرے۔ ولے اونا ساہ داسکان نسکہ۔ اونا جوڑ تا اسہ کنج اس سرا کہ۔ ای زور و شیف مسٹ و گڑ اس خف
 توننگ کن متا ماری کریٹ۔ ”کنے ہندن لگک کہ کنے آدورہ بسنے۔ بانگوتا سار سنہال کن، کن تون کمک کر۔“

کنے آن مفذنگ...“ او کرار آپارے۔ نن چچ پیہہ متون کہ انت کین۔ ماما پامپی اودے ہرٹنگ کن متا ماری کرے، ولے بے سہب مس۔ ولدا غٹ اسپجائی اٹ ماما پامپی ناکین اٹ درین تے، و بوپ آتخان تے۔

اوڑان بھلو آرو اس بسکہ۔ نن اودے پنکھہ کننگ اٹ لگان۔ اوبس ہندن رباشسا ہنا کہ ”بانگو... ای پدی کاوہ“ مس مالیزی ہنا گودی ۽ پارے۔ کزی پارے ”او ہوغسا و پراد کر سا بس۔ ولے ایلم منگو کن آخا، بلکن دا ہیئت کن کہ بانگو تے تو چچ مننے۔ کہ خواجہ است اٹ کرو ۽۔ ہندا سوب آن مظلڈ ادمستی ورجل ۽ ہٹنگا۔“

”ای ہٹنگ انگ تو خواتو تے“ مظلڈ اپارے ”نے کنا سبھنگ نا وڑانا تو سماء۔ ای نے آن ہم ہٹنگسٹ کہ بانگو تیا پیتی آکچک، گاوانی آپشی، دا ہدا سکان کہ شوک آک ہم جہو کیرہ۔ ولے کنا چنا بھاز نر زور اس پیش تما۔ اونا خن تہیٹی خلیس واج اس تونس، ولے او پارے:

”مھی، ای داسہ کاوہ، ولے اوڑے انت کروئی ۽؟“ ماما پامپی مکتی ناسہ لوت اس ایس تس، و پارے ”ہرا بانگو ۽ خناس، اودے مٹ اس دانہ ایت، وڑو اس پدی بر۔“

خواجہ و اودے حوال تننگ نا چچ ۽ وڑو اس آلوکہ۔ ہندا سوب آن ایڈھ سارہ ۽ ہم دا خلیس نس کہ اونا جر بوٹو آک ماما منگو نا درمان ۽ کننگ کپسہ۔ ونے گودی ۽ سانس کہ خرک آمیت ڈاکٹر ہراڑے رسینگ کیک۔ ”نن تون نما کسر آہننگ آن بیدس چچ ۽ کسر اس آلوکہ۔“ غٹ اودے پاریر، مظلڈ اولدا ہو غنگ اٹ لگا، و جارج اونا دوٹی ہلک۔

”ہرا تم نن غٹ گودی تون ہیئت و گپ کننگ آن پد پدی بسن تو ماما منگو کزیت کریس۔“ کزی پارے ”اف اڑیسک! اونا مون ۽ ہنگ آن سما تما۔“ اوخڑ کہ اس خلک۔

مظلڈ اپارے کہ ”ہرا تم گودی ۽ مرک انا حوال تننگا، تو او چہانٹ اٹ ہونا۔ انتنے کہ اودے سما آلوکہ کس اس کہے تو امر کیرہ۔ او بیرہ خواجہ غان دا ہنگو سس کہ اگہ نیم دے اس مردہ ۽ تننگے تو او خراب مریک۔ ونے ہرے آ بروئی نس۔ ہندا سوب آن نن غٹ اسپجائی اٹ کھڈ اس ختان۔“

”اف اڑیسک۔“ کزی آڑسندہ اس کشا۔ ”بیت انا درخت آتا مچی ٹی ڈغاز رس خلکن نسکہ۔ نن غٹ پامپی تون اوار ہیلچہ خلسا کھڈ اس ختان، و اخیر ہندا نس ۽ کھڈ اس ختنگ کرین ہراٹی اودے لیٹفنگ کروسن۔ پدی ہنگ آپامپی اودے غسل نس۔“

”مس مالیزی گودی آن زرس گلیسرین ہلک، ہرافتیٹ اونا جون ۽ چرپ کرین۔ ولدا ہمو عطر آک ہرا دے نی کنے خدو تسو سس، اودے اوڑا خلکن۔“ مظلڈ اپارے۔

”اودے بیرفتگ کن نن تون جوان ء پچ ہم الوکہ۔“ کزری ہیبت ء برج اتخا۔ ”ہرا پچ آتے او بینا سس، اوفتیا ن اسل بھاز گند بسکہ۔ و ماما پامپی نا پچ آک بھاز تنک نسره۔ ہندا سوب آن نن اودے ارا چادراٹ کوران۔ ولدا ارا بٹنڈ آن تختہ جوڑ کرین۔ میت ناہر فتگ آن مُست گودی ء ڈہ کرین تو او انجیل ء ہرفے ددی تگسا بس۔ ہرا تم قبر اٹی ڈر فتگ نا وخت بس تو او سامز آن گڑاس خوانا۔ ای دعا کریٹ، و خداغان اونا بشختگ نا خواست کریٹ... ولدا اوفک اودے قبر اٹ تخار، و مش شانار۔“

”تینا کنڈ آن تون بھاز جوان کنگ نا کوشست کرین! داسہ انت کہ نی پاس۔“ مغلڈا ہیبت ء سفا کرے۔ چکن جارج تینا وخواجہ ناساڑی مفنگ آڈکھیا نس۔ اوسره تو مننگ کیک اودے بچفنگ کروسر۔ زره سے آن پداوتینا کیبن آن پیش تما۔ ہمو بندغ آک ہرافتے ماما منگو آن بد بسکہ، اوفک انس است خواہی نشان تسنو۔ او ماما پامپی ء خنگ تون اونا کنڈ آہنا۔ و ہرٹوم آک ہیبت و گپ اٹ اختہ مسر۔ ماما پامپی ہم کم وود ماما منگو نا وئی اناس نسکہ۔ او پارے کہ او اسل داسہ ورجل ء بانگو جانا رکھ و سنبھال کن درینے۔ ”نا مار بھاز جوان ء... باور کر۔“ پامپی پارے۔ ”داسکان پرکتنے، ہندا سوب آن نی کچہ انگا کسر آہناس تو ہمونشان تے خنگ کیسہ ہرافک ماما منگو نا تینے گرتسا اوڑسکان سرکننگ آن جوڑ مسنو۔“

جارج ہمونشان تے خنگ خواتو کہ۔ ماما ء ہموڑے اِلا، و جند تے بیت انا لدا نا کنڈ آمون کرے۔ او ڈغار آجوڑ کروک پوسکن آمش تا ڈیمبری ء خنا۔ ولدا او منہ خل مچ کر سا قبر انا رہی آتخا۔ او تینے شیف خلنگ نس۔ مش تیا منگو نا گرنگ نا نشان تے خنگ آن تینے کر کر سا او بانگو تا جاگہ نا کنڈ آہنا۔

”شاباس کنما مار! نی بھاز جوان کریس۔ داسہ نی ارا غا ہن و لمہ تون تینا کمک کر۔“ او ورجل نا پٹ آتے سررفے و پارے۔ اونا باغان اولیکو وار سفت ء پننگ آن او بھاز خوش مس۔ اونا پننگ آن پداوٹوس و ہندن خورک انگا آسمان آہر سا ہنا۔ مستین نا واقعہ غاتیا ن اونا خنک خرہ نیکی مسر۔ پانزدہ سال انا تعلقداری ہرا استاد، سنگت و باوہ نارشتہ غانبار نسکہ۔ اونا است آترند آن کروک پرمانک، بانگو بازی نا خاص انگا وڑک، و چٹنگ شندنگ آک بسر۔ ”نی وخواجہ داتکرے کہ ای بیرہ بانگو تے دیردانه کننگ کن اٹ بس؟“ جارج تینا است ء ڈرد اٹ ڈیبنگوک خنا۔

اونا است اٹی کیمہی سوج آک چست مسر۔ خواجہ ناہلنگ آن مُست ماما منگو ہرا نگ آن بسواسس؟ او ہرا خاہوت آن نس؟ اونا اسل ہیبت کتویس۔ گڑا اونا جاگہ اس زبیفہ و چناک ہم مرور؟ جارج داچ آدنیا ٹی ماما منگو آن غٹ آن زیات خرک نسکہ۔ و او انت اس کہ ہیل کریس اوڑان ہیل کریس۔ و لے ولدا ہم اودے

ماما منگو نا بابت پچ اے ناسا الوکہ۔

یا خدا! اے اسل دوست انگا ونزور آپیر انگا ہرانگ ہنا، ہراڑتون اودا جاگہ نا کنج کنج ۽ پیری کریسس؟ او پگہ غادے ون ہموڑے تنیامس۔ شنبے نادے سہب اتون خواجہ لی ہموڑے بس۔ اونا مون آہم مونجائی وڈ کھیائی پاش نس۔ او بیدس ہیبت ۽ پیری مننگ آن سیدھا ہیبت کرے۔ ”ای داچ آ معاملہ غا سچفینٹ۔ دن کر، کہ منگو نا کیبن ۽ ہش خاخرایت۔ اودے گیرام کننگ نا ہندا اسٹ انگا وڑے۔“

ساہت اے آن پداو فک ہموچنکا کیبن ۽ خاخرنا باہوٹ مننگ آخننگ نسر، ہراٹی چل سال اسکان ماما منگور ہینگاس۔ چکن جارج ۽ لگا کہ خواجہ ناست اٹی پین ہیبت اس ہم ارے۔ اناگت خواجہ اودے پارے:

”ای نیواور لینزنا بابت سچفنگ اٹ۔ تانکہ پورو وڑاٹ سنبرینگ مف، داخس بھلوڈو اس خلنگ گڑتی آن خورک مفرو۔“ او کرار آہندن پارے کس پائے تین تون ہیبت کننگ اٹی ۽۔ ”کس اے دا بانگوتارکھ و سنجال کن انگ آن بیدس داکان ہننگ مفک۔ بندغ اس پینگ تو مشکل ۽، ولے اودے ولشت نا وڑتے ہیل مننگ پین مشکل ۽۔ کنا جندانا ہننگ نا توچ سچفنگ ہم مفک۔ داخس مرغن آسفرودوانزہ بانگوتارکھ و سنجال و تانکہ سرسہی پک مف، اوم اسکان سچفنگ ہم بے فاندہ ۽۔ دا حالیت آتیبٹی سفرکننگ ہبلہ غاتا کاریم مرو۔“

چکن جارج تف تے کیدا۔ داخس ٹوانا ڈٹ ڈول آک، پیسہ غاتا خرچ کننگ، خواجہ ناکل آن بھلا جنگ آتیبٹی بشخ ہلنگ نا اومیت آک... تینا پڑہ غامیٹ ہر مخالف ۽ دسوک آشر فدار آبانگوتانگین اولشت۔ اواسہ وار ولداتف تے کیدا و پارے ”جی خواجہ۔“

تودو ہمیکو بسخ

بانگو متون وخت تدیفنگ آچکن جارج تینے ہندن تینا نکا کہ کہ او باغڑینگا کہ کہ ماما منگو اوڑان مُست بیست و پنج سال امرتیا گدر بیفینے۔ ”ہر اتم خواجہ اودے ہلک۔“ اسہ وار اس پیرانگا منگو اودے پاریس ”بانگو تا کچ ودنگ نا بنا ۛ کریس۔ او کنے پارسا ہنا کہ کہ دوسکی کن پین سنگت اس ایٹوہ نے، ولے تتو۔ ولدا کنے ہم درک لگا کہ بندغ آتیاں چپ بانگو تا سنگتی گچین مریک۔“ دن پا جارج ہم چاہسکہ کہ او بانگو متون ہندا نس مہر کریکہ، ہر انس کہ ماما منگو کریکہ۔ ولے پرخ دانس کہ اونا زنداٹی بانگوک انسان تا جا کہ ۛ ہلنگ کتوسہ۔ ولے اودے تو ملک نا ہم گرج نسکہ، بیرہ خڑکی نا آغا۔

ہراڑسکان کہ اوسجفیکہ، درجل دا کاریم کن کل آن جوان ۛ وڑ اس نسکہ۔ ارا نا ہیئت اراٹی مسکہ۔ ایہن ہم ہندن ولشت ہیل مننگ دن کہ ماما منگو اودے ہیل تسوس۔ ولے داسہ تو او مغلڈ او کزی تون اسل آبشینگ نا وڑاٹ الوکہ۔ ہندا سوب آن او پین درستی سے نا بابت سحفننگ نس۔ ہرا بانگو بازی نا چا ہندا راس ہم مرے واو خواجہ لی ۛ اودے ہلنگ کن ہم امنا کرتنگ کے۔ ولے اونا دا گمان ہم پک نس کہ چچ ۛ حقی ۛ بانگو باز اس خواجہ غا دا وڑ ۛ مے اس بہا کنگ آن مست سدوار ہرک، وہر اتم بلوک آہم خواجہ لی مرے۔ ولدا اوشیفکو جنگ آتامنہ حبشی مزدور اسے نا بابت سحفے، ولے اوفتیاں نیمہ تو اوڑا تبار تینٹ استاد نسرہ۔ وایلوکل تینا بانگو تینا تبار شیف و بدکڑا در نسرہ۔ منہ آجو ۛ حبشی نسر، ہرا بھاز جوان ولشت ہیل کروک نسرہ۔ ودے اسے کن، ہفتہ سے کن، ٹو اسے کن یا سال اسے کن بانگو تا ولشت ۛ کنگ کریہ۔ ولے خواجہ دا وڑ انا چچ ۛ حبشی سے ہرا جہاندی کرو لانا ناس مروس، اسل انس کہ جوان مروس، اودے تینا ڈغار آاتنگ ناموکل تتو کہ۔ ہندا سوب آن جارج اتون پین چچ ۛ کسر اس ہم الوکہ۔ اخیر اسے ن اس اواست کرساویل ۛ ارا والاتامون آتخنگ نافیصلہ کرے۔

”نمے اسہ ہیئت اس پاروئی ۛ، نمے جوان لگے یا خراب، کنا ہیئت ۛ جوان خف تو بو۔ بروک آوار ہر اتم خواجہ سفر آہنا تو کنے ولدا پا ہک کہ ہن تینا بھلا مار ۛ اتہ۔ وہر اتم اسہ وار اس دا گڑا مس، تو گڑا ورجل تون بانگو متون

رہینگ آن بیدس پین کسراف، تا نکه خواجہ داڑان چپ پین ہیبت اس کپ۔ وخواجہ دُن اسل کپک، و نم تون یا کن تون پین خرخشنگ ناچچ ۽ گنجانشت اس ہم مفرو۔“ او دُو ۽ بڑزا کرسا مغلڈا ۽ نیام تمنگ آن تورے۔ ”صبر کر۔ کنے ورندی ناگر ج اف۔ نے دا پاننگ خواہسٹہ کہ بانگو جاتی مارا سے ناگر ج ۽۔ اگہ اوکن تون بریک تو ای اودے بانگو تے دیر دانہ کنتگ ہیل ایٹوہ۔ ہدانا بننگ آ اودے بانگو تا دلشت ۽ ہم ہیل ایٹوہ۔ داڑان دامریک کہ ایلوچ آسال اوکنا ساڑی گری ٹی نے تون مننگ کیک۔ ملک آتیٹی“ و لے مغلڈا نامون آترند آخارا نا وڑ تے خسا اورزاک آکو پے غاتے خسا پارے ”سہی ۽، گڑانی چاس خواجہ چاہے۔“

”ہندن ہیبت کنتگ اُس کس پائے ورجل بھاز بھلن منے۔“ مغلڈا پارے ”نے پرداہ اف کہ اودا سکان بیرہ شش سال ناس منے، و ہر تم نی دا کاریم نا بناء کریس تو داکان دو کچ بھلن نسہ، یعنی دوازدہ سال ناس۔“ اوزرس سلیس ”و لے کنے دا ہم سماء کہ اودے مڑوئی کاریم آ لگوئی تو ارے۔ ہندا سوب آن مننگ کیک کنے نا ہیبت ۽ منوئی تمک۔ ہندا ہیبت آ ای مدام سحفوہ کہ دا بانگوک نے نئے آن مدامی کن پلانو۔“

”نا و آئی نا ہیبت آتے بننگ آن ہندن لگک کس پائے دا بانگوک کنے نئے آن پلسا اسل سوردر یاب آتیان ایپاردرینو۔“

”ہر اتم نی مرمریسہ تو اسل ہندن لگک۔“

”اگہ ای ہنانت تو داتم اسکان نم تون تولوک ہیبت دیر کنتگ اٹی ۽؟ داچ ۽ تُو اسے آن داڑے دیر بننگ ۽؟“

”اودا تُو انا ہیبت تو سہی ۽، و لے داکان مُست ہر ا دیک گدریگار، اوفک؟“

”اگہ تو نا پاننگ بانگو بازی نا مدانا ۽، تو سہی پاوہ، ہرانگ کہ خواجہ کا ہک، کنے ہنوئی تمک۔ واگہ داسہ نا ہیبت ۽ کنتگ اُس تو ای ارغ اسکان تو سلنگ کیوہ، و لے داڑے تولنگ کپہ۔ آخا تو اے بانگو تے پوک کسیرہ، واگہ دن مس تو ای جاتی پین جاگہ اس راہی کنتگوہ۔“

”نی دا پاننگ اُس کہ نی تینا بہا کنتگ آ ہم امنا کرینس؟“

”کنے آن دیر ارفک۔ بانگو تا ہیبت مرے تو مننگ کیک خواجہ تینا زریفہ ۽ ہم بہا کے۔“

”ہر“ او پارے ”داسہ تو ورجل آن بیدس ہم کاریم چلینگ انگ اٹی ۽۔“

”ای نے تون شرہ کپننگ اٹ۔ فیصلہ تو نے عینٹ کروئی ۽“

”بس سہی ۽۔“ مغلڈا باسن آسوپ انا پیالہ ۽ اونا مون آتخسا پارے ”نی ارغ کن پدی ہن، ای سہب اتون

ورجل ۽ نے آراہی کیوہ۔ واگہ داسہ دنگ خواسہ تے توای کاوہ بلہ غان بیٹنگوہ اتیوہ تے۔“

”آخا، بس سہب اتون ہم سہی ۽۔“

ولے اسہ ہفتہ سے ٹی چکن جارج ۽ کساس مس کہ اونامار ۽ بانگو تیشی ڈن ۽ است خواہی اس اف۔ دن تو او شش سال ناس نسکہ۔ ولے تینا کاریم ۽ پورو کننگ آن پداو دانگ اینگ پیری خلنگ و تینا گوازی کننگ اٹ اختہ مسکہ۔ یا بے کار جاگہ اس تولوک مسکہ۔ ”بلش مہ داکان۔“ باوہ ناخار آن پراٹگا توار ۽ ہنگ تون ورجل اسہ وار آبش مسکہ۔ ”انت کننگ اُس؟ داہوکم آتا واڑہ اف۔ بانگو جا ۽۔“ ورجل نازی آہرا کاریم ۽ تخنکا سس، او اودے لچھی اٹ کریک، ولے جارج خن تا کیرغ اٹ ہر اکہ ایاتے کہ کاریم تا پور و مننگ تون او جاگہ اس ڈیوالہ غاتینا بار تو سکہ۔ یا گوازی کریک۔ اودے داسجفنگ آن خار بسکہ کہ او تینا بچوک آوخت ائی امر بانگو تارکھ و سنجال آن خوش مسکہ۔ بے روتا کہ، ولخ ہلککہ ایسکہ۔ وادوے دا کل گڑاک امر دوست نسر۔

دن تو ماما منگو ناولشت ائی بے مہری و کسبکاری مسکہ۔ اسہ پرمان اس تس چپ چپانی اٹ چارو کی کرے، ولدا پرمان کرے۔ جارج ورجل ناست ۽ کاریم اٹ خلنگ کن اسہ پین وڑ اس سچف۔ ہیٹ وگپ کننگ نا۔

”نی انت کننگ اُس اوڑے؟“

”چچ کپنگ اٹ۔“

”نی وایلو چنکا ک جنگ تو کپیرے؟ تینا لمہ وبلہ ناخیال ۽ تخسہ؟“

”جی۔“

”ارغ تو نے جوان رسینگ نہ؟“

”جی؟“

”نے ہرا کئغ دوست ۽؟“

”جی آئی انت اس کہ کرے۔“

دامار ۽ چچ گڑاسے ٹی است خواہی آلو کہ، پین کس اس پٹوئی تمک۔

”نی تینا بں پیرہ ناہو کسہ ۽ بنف، ہرا دے نی اسہ وار کئے پنفس۔“

ورجل ہیٹ ۽ ہلسا کسہ ۽ بنفے۔ بے جان ولے زہم ۽ وڑاسے ٹی۔ جارج انا است موخا مس۔ ساہت اسے

کن چپ کننگ آن پد مار سوچ کرے ”پاپی! نی کننا بں پیرہ ۽ خناس؟“

”آخا، ای خنتو سیٹ تے۔“ او ورندی تس۔ ”امی نے آنبار او فتا بس ہیٹ آتے بنگٹ، نابلہ جان آن۔“

”اوڈوتون بگھی ٹی اوارسوارمسکہ۔“

”او تو داہیت ۽۔ اود کہ اونا باوہ نسکہ۔ دن کہ نی ہم دے اس تینا چناتے پارس کہ نی تینا پاپی تون اوار بانگوتانیا مٹ تو سسہ۔“

داہیت آن ورجل پین وڑمس وچپ کرے۔

ہندا وڑانا منہ کوشست آتیاں پدچکن جارج سلہہ بٹے واومیت کرے کہ ایش فورڈ، جارج یاٹام نواداٹران جوان پیش تمر۔ ورجل نابابت تینا موجائی نادرشانی ۽ ایلو فنتون کننگ نا جاگہ غا ورجل ۽ چنکا منکا کاریم تسکان کچ اٹ کرے۔ اوٹی استاد مننگ نابودالوکہ۔

ہر اتم چکن جارج ۽ درک لگا کہ ورجل دے اٹی مسہ وار بانگوتے دیر دانہ شاغنگ نا وڑاٹ مسے تو او ورجل ۽ پدی مغلڈا غارابی کرے تا کہ اوڈتوون ملک آٹیٹی دوسکی کے، انتے کہ ہمو کاریم اودے وڑا کہ ہم۔ چکن جارج اسل ردینک اٹ ہم مغلڈا، کزی یا پین اسے دا پاتویسس کہ اودے ملک آٹیٹی کاریم کننگ وڑپک۔ پد ریسہ خاخر دسوک آدے انا کیرغ آن بج دسنگ، پٹی نالوڈ ۽ ہر فنگ، تمباخ نا پوتے خلنگ وکئی ناٹانڈ آتے گڈنگ کتر کننگ آن اودے اسل بھاز بد بسکہ۔ او ماما منگوناہیت آتے است آتساخا۔ ”اگہ کس اس کنے مکتی یا پٹی نا ملک اس ایٹے واوفا مون اٹ اسہ جنگی ۽ بانگوا اس مرے تو ہر وار جنگی آبانگو ۽ گچین کیوہ۔“ ہراڑے امر ۽ جاگہ اس کہ بانگوتا جنگ اسے نا حوال رسیگا کہ توچ آچا گڑد جوش اٹ بسکہ۔ ہر کنڈ آبانگو باز آک بانگ تروک آبانگو متون دانگ اینگ دیدگا رہ۔ ہراڑے کہ بانگوتا زند و مرک انا فیصلہ غاک مسرہ۔

داسہ باسی تاندا ٹی ہر اتم بانگواک تینا پٹ آتے بنگ نسرہ، تو بانگوا جا ٹی بس ہڑدے نا کاریمک بچاسر۔ و چکن جارج ہندن تینا و بانگوا متون ہیئت کننگ آہیل کریسس۔ خاص وڑاٹ ہمو بانگوتون ہر اتم ماما منگونا چانچکا نس۔

”نی کنے پاروسس تو سہی کہ او انخس نا جوڑے، شیطان“ اسہ دے پیشیم تون او پیرانگا بانگو ۽ پارے۔ داہنگ تون بانگوا سہت اسے کن کاٹم ۽ ہر فے اوڑا ہرا، کس پائے اودے سامرے کہ اوڈتوون ہیئت اس کننگانے۔ وولد ادوارہ دانگ اینگ ٹومبوخلنگ اٹ اختہ مس۔ ”بسہ؟ ای نے تون ہیئت کننگ اٹ۔“ جارج مہر آن پڑ ۽ ترندی سیٹ پارے۔ نے تو سامرو کہ اونا طب انخس خراب ۽۔“ اوزرس ہرے اسکان بانگوا آہر ساہنا۔ ”داسہ نے تو دادرک لگو ۽ کہ اونے آن ہننے۔ سماف نی ہم اودے است آہنیسہ دن کہ ای اتیوہ یا آخا؟“ ولے ہندن لگ کہ پیرانگا بانگوا کس اسے ہم است آہتیک۔ اخیر چکن جارج خاراٹ اونا کنڈ آخل اس خسا اوکٹ کٹ کرسا

جارج است اٹ پارے کہ سال کپ اسیٹ دا بانگو ہم ماما منگو تون کا ہک بلک، ہراڑے کہ پیرانگا بانگو بازیا پیرانگا بانگو کہنگ آن پدکارہ۔ اونا است آخواجہ نا اولیکو بانگوس۔ ہراڈے اوریفل ٹکٹ نا بدل اٹ بیست و پنج سینٹ آہلکلاس۔ دا ہیبت ۽ چل سال آن ہم زیات مسلاس۔ سماف او جنگ اسے ٹی کسکواس یا شرف اٹ تینا مرک اٹ کسکواس؟ او دا ہیبت ۽ ماما منگو آن انتے سورج کتویس؟ سہی خواجہ خان سورج کیوہ۔ خواجہ بیرہ ہودہ سال ناس نس، ہرا تم او اولیکو جنگ ۽ کٹاس۔ یعنی دا حساب اٹ خواجہ ناوئی پنجاوشش، پنجاوہفت سال مرو۔ یعنی جارج آن کم وودسی سال بھلن۔ خواجہ نا بابت سچفنگ نا وخت آو اونا میراتی مے و بانگوتا بابت سچفنگ نا وخت آ جارج انا است آ بس کہ کس اسے نامیرات مفنگ امر مرو؟ بندغ ”آجو“ مننگ آن پد امر محسوس کرو؟ مننگ کیک دادا خس جوان ۽ ہیبت اس مف، آخا تو خواجہ لی وایلو پرنگلیک، آجو پرنگی تیان دا خس خارا انتے کنیرہ؟ ولد اونا است آگریز بورو نا ہمو حبشی آجو نیارٹی نا ہیبت بس، ہرا اوڑا ”تیبہن آ بجلی“ ۽ بہا کریس۔ ”نن غٹ آجوک نم غٹ کاری نیگر آتا مون آدا ہیبت انا شاہدی اُن، بیرہ نیگر مننگ نا مطلب مے مننگ مفک۔“ بانگو جانا تینائی ٹی چکن جارج دا سر حال آ پد ریسہ سچفسا کرے۔ او فیصلہ کرے کہ او اسہ شاراسے ٹی اسہ آجو حبشی مے تون ہیبت کیک۔ آخا تو خواجہ تون مننگ نا وخت آد اتم اسکان او او فتنے گوجالسا ہناس۔

بانگو تے کن دانہ شاغنگ نا وخت آورنا بانگوتا کڑ کڑ آن او خوش مسک۔ ہندن لگا کہ کہ او جنگ آتے کن سنبرینگ انگ ۽۔ اودے لگا کہ او اینو پگہ ”مے مولدی“ نا بابت زیات سچفنگ ۽۔

اسہ دے پیشیم تون ہرا تم او سنبرینگ آ بانگوتے چاچ کریک، او بانگوتے خار تروک آ مسخرائی آ توارنا بابت سچف۔ مست مدام دا وڑ انا توار تے بننگ آن اسہ نہ اسہ خاراٹ بروک بانگواس ورندی تسک، وٹ ۽ پیری ترسا ہکل تروک آ ۽ پٹاکہ۔ اینو ہم ہندن مس۔ ولے پرخ داس کہ انا گت جراتیان اسہ بھاز سفتی ۽ بانگواس پیش تما۔ او نیمہ منٹ اسکان تینا پڑہ غاتے پور ووس وواک اٹ پڑ پٹیفسا ہنا۔ دلدا او ہرابانگ ۽ تس، اوسویل نا پیشیمی آدے ۽ اسل ٹکر کرے۔ اونا پڑہ غاک بے کچ خوش رنگ وگرو شکی تسرہ۔ اونا وڑ تیان وس واک و خار پیدوار تسک۔ اونا خن تیبٹی اسل بے چاک وگرو شاک اس تسک۔ اونا پوشکن رازہ، سوگو آنت تانبیشک ہم کسفونی وڑ اٹ تسرہ۔ اونا ہر ہر ہزیہ، ہر ہر وڑ آن، جیرت، جوش و آجونی ہندن جُلگا کہ، کہ چکن جارج انا است خواہس کہ اودے بندکے۔ دا وڑ انا بانگوک بایدے تینا ککڑ متون لدائی آجو مروسر۔

سد میکوش

بانگو بازی ناپوسکن آبرٹینک بشا خروک بنگ نَس۔ ولے خواجہ لی داسکان نیوولیزنا پین ۽ ہم ہلتو یس۔ ونے چکن جارج ۽ داگمان نسکہ۔ اودے سانس کہ داوارا نگ ہنوئی تمپک۔ ولے او وخواجہ مخلوق آتیا تاثر ۽ برجا تخاسر۔ خاص وٹاٹ دوانزدہ ڈباوالا پوسکن آویگن نامک اٹ۔ قسمت ہم اوفنتون کمکارنس۔ اوتینا علاقہ ٹی ہر پنج آن چار جنگ کشا ہنارہ۔ ہندا حالیت چنکا جنگ آتیمی چکن جارج انا نسکہ۔ داسال اوفتے کن بھلو کٹیا اس مننگ نس۔ ولے سال انا گڈسراٹ جارج ۽ تینا پنچمیکو مارا اودی مننگ نابت اراغا بروئی تما۔ مغلڈ اونا پین ۽ جیمز تخنگ خواہسکہ۔ اونا پاننگ نس کہ ”جیمز۔ ہے وخت آن عیسیٰ ناسنگت آتیاں کل آن کنے دوست مسنے۔“ چکن جارج ناستی آن پدہم مٹا۔

جارج ہر اتم کہ خواجہ تون سفر اسے آہنا کہ، اودے پرنگی تا برخلاف وڈوک آخرینی تا درک لگا کہ۔ اونا زوت آہنیت نادورہ ٹی اسے آجوسیاہ فارم اس جارج ۽ فلوریڈا ٹی سبی نول انڈینزنا سڑدار اوسیولا نابت پارے۔ ہر اتم پرنگیک اوسیولا نا حبشی زہیفہ ۽، ہرانروک ۽ مے اس نسکہ، دوارہ ہلکر، تو اوسی نول قبیلہ نار اہزار جنگوڑو و ایلونز وک آحبشی تا پڑک اس ٹہیفے، تاکہ اونا زہیفہ ناپدرند ۽ خلنگے۔ داسہ فوج انا بندغ آک اوسیولا نابندغ آتا رنداٹ نسر۔ ہرافک دانگ اینگ نزارہ، یا فلوریڈا ناینی آعلاقہ غاتیمی باہوٹ نسرہ۔

1836ء نابانگو بازی ناندانا چٹنگ ۽ بس منہ وخت تدیسس، کہ چکن جارج بنگ کہ ”دی الامو“ پنی آجاگہ ٹی میکسیکن آک پرنگی ٹیکسن آتا پورو گریژن ۽ کسفینو۔ ہراٹی ڈیوی کراکٹ پنی ۽ بندغ اس ہم نسکہ۔ ہرا انڈین آتا سنگت وکیل نسکہ۔ اوکان پداو بنگ کہ جنزل سائٹا انا نامامداری ٹی میکسیکن آتے بھلونسخان اس ہرفوئی تمانے۔ دا جنزل تینے غٹ آن بھلو بانگو باز اس پاریکہ۔ جارج گڑینگوک نس کہ اودانا پین ۽ داکان مُست امر بنویس۔

بروک آسال ہتم اٹی جارج سفر آن پدی بنگ تون مے دنگ والا تے اسے پین گریفوک ۽ حوال اس بنفے۔

”ای دا حوالہ کاؤنٹی سیٹ ناعدالت نادر بان آن بنگٹ۔ پوسکن آصردوان بیوان فوج ۽ پرمان کرینے کہ عنٹ انڈین آتے میسی سپی دریاب نادیکی آن کشنگے۔“

”ہندن لگک کہ دادریاب انڈین آتا ’عثمان دریاب‘ جوڑمریک۔“ مغلڈا پارے۔

”دا انڈین آتے کن، پرنگی تے، تینا ملک اٹی پترینگ ناموکل مننگ ناسزاء۔“ ماما پامپی پارے۔ ”کھمبی بندغ آتے، کن تون اوار، بھلن مننگ اسکان سما ہم آلو کہ کہ داملک اصل اٹ انڈین آتا نسکہ۔ ہرماہی گیری، شکاروتین پہ تینی جنگ آتینی مدام اختہ نسرہ۔ وتین تون جل نسرہ۔ ولدا اسہ چنکو آغوٹ اسے ٹی دوئرفسا، بشخندہ کرسا پرنگی بس، وپارے اڑے خمین آیلیمک! ای تو پاوہ کہ آگہ نن ہم زرس شکارکین، ونمارہی آزرس دم کشن، و سنگت مرین، امر؟“ کنا است خواہک کہ ورخ کہ ہے وخت ہمو انڈین آک ہمو آغوٹ ۽ تینا تیرتا پراٹ گنڈوسر۔“

بروک آوار ہراتم خواجہ کاس ویل کاؤنٹی آن خواجہ غاتا میٹنگ اٹی بشخ ہنگ آن پدی بس تو جارج انڈین آتا بین حوالہ ایس۔ ”بنگٹ کہ جنرل وفیلڈ سکاٹ پارت کرینے کہ پرنگیک عیسائی مننگ ناسوب آن انڈین آتے کسفننگ خواپسہ۔ گڑا آگہ اوفتے زرس ہم عقل ارے تو اوفک داکان دمدسی پدی کار۔ او پرمان کرینے کہ آگہ انڈین اسے آچنکو شکبری اس ہم مرے کہ او جنگ اکن سنبرینگلوک ۽، تو اودے ہمو جاگہ غاسم اس خلتنگے۔ ولدا فوج ہزار آنڈین آتے اوکلا ہوماپنی ۽ جاگہ سے ناکنڈ آدھک مننگ نابناء کرے۔ بے کچ بندغ آک دا ہجرت اٹی خلدگا، یانا جوڑ مسر کسکر۔“

”شیطانی، بیرہ شیطانی۔“ مغلڈا پارے۔

1837ء اٹی جارج سفر آن پدی بس تو اسہ چنکو حوالہ اس ہم اونا چاری نس۔ اودے اسہ بین مار اس مسؤسس۔ دن اونا مارٹا کچ کشش مس۔ مغلڈا اونا پین ۽ لوئیس تزا۔ جیمز انا پین ۽ است آتسا جارج دانا ہم سوب ۽ سوج کنگنگ ناکوشست کرے۔ گدرینگلوک آچنا تاودی مننگ آن زرس کم خوش کزی پارے ”ہندن لگک نے بیدس مار آن پین پچ مفک۔“

”آئی! ای آنس ڈکھیا اٹ وئی است آتے پرغونی ۽ ہیبت کنگنگ اُس۔“ مغلڈا ابوپ آلیٹوک پارے۔ ”دا ہیبت اف، نے سما ۽ کہنے کنا نواسہ غاک آنس دوست ۽۔ ولے است خواہک کہ نے اسہ مسٹر اس ہم مرے۔“

چکن جارج مخا ”سہی ۽، داسہ نن مسٹر کن نت ڈوخلینہ۔ ناخوشی کن۔“

”ای پاوہ، پیش تم داکان۔“ مغلڈا مسخرائی ۽ خاراسے ٹی پارے۔

ولے منہ تو آن پدمطلڈا نامون آن ہندن لگا کہ کارج تینا قول انا پکائس۔

”اف اڑیسک، اگہ او مدام اراٹلی مریک، تو ہندن مریک نہ۔“ ایڑھ سارہ پارے۔ ”دا تو اسل تینا بانگو تینا بارے“ مس مالیزی اوڑتون امننا کرے۔ ہر اتم او ناخل آک بنا کریر تو چکن جارج پیشن سلوک مطلڈا نا چیبناٹ و خسلکہ غاتے بنگلہ۔ ہر اتم او تینا لمہ نا ”شکر یسوع، شکر۔“ نا تو ارے بنگ تو او دے پک کر فنگ نا گرج متو کہ او اسہ مسٹر اسے نا باوہ منے۔

چنارے سلنگ آن ہم مسٹ مطلڈا تینا بلغرے پارے کہ او و جارج کبھی سال آن پک کریر کہ اگہ مسٹر اس مس تو او نا پین ”کزی“ تھنہ۔

”ای ہندن سٹی زندہ سلنگت۔“ کزی مچ آدے کبھی وارا ست اٹ پارے۔ داسہ بیرہ دا کاریم نس کہ پگہ غا چکن جارج بانگو جانان بنگ تون تینا مسٹرے تینا افریقی بون بیرہ نا کسہ غاتے بخفیکہ۔ کم و و د اراٹو آن پد، اسہ نن اس، ہر اتم غٹ چناک خاچوک نسرہ۔ چکن جارج مطلڈا پارے ”مطلڈا! ن! ن! آخس پیسہ مچ کنگ کرین؟“

او باغور بنگو او نا کنڈ آہرا ”سد ڈالرا ن زرس زیات۔“
 ”بس ہندا آخس؟“

”بس ہندا آخس و دا آخس ہم پچفنگ گریفوک ڈ ہیٹ اسے۔ ای دا آخس سال اٹی پدیریسہ پارسا ہناٹ کہ نی تینا خرچ آتے کم کر، آخا تو چندر کنگ نا ہیٹ ہم کہے۔“
 ”سہی، سہی۔“ او شکی مرسا پارے۔

ولے مطلڈا ساہت اس چپ کرے ولدا پارے ”ای دا پیسہ غاتا ہیٹ ڈ کپنگ اٹ، ہر اتمے نی کٹانس، و اف چف کرینس۔ وای ہر اتمون، ہم خنتٹ۔ مننگ کیک نی سورج کنگ خواہ کہ برام آن پدایتو اسکان نی کئے آخس پیسہ مچ کنگ کن تنس۔“
 ”او، تو آخس؟“

مطلڈا ایمر سکی و د فنگ کن جوان سنٹ اس چپ کرے۔ ”کم و و د مسہ چار ہزار ڈالرا۔“
 ”اڑیسک...“ او شوکار اس خلک۔ ”انت پاسہ؟“

اونا مون و خنگ تون مطلڈا و درک لگا کہ او برام نا دا وزدہ سال اٹی اسل دا آخس سنجیدہ متو بس۔ ”ای مینٹ ہم کبھی معاملہ غاتیا سبھا ہناٹ۔“ او ہیٹ کر سا سلینس۔ مطلڈا و ہندن لگا کہ او ہیٹ کنگ آن خلنگ

اٹی۔ ”ای است اٹ پاوہ کہ اگہ ن بروک آمنہ سال اٹی پین پیسہ مچ کین تو مننگ کیک کہ ن نہاد ترسا آجو مننگ کین۔“

مطلڈ ابھاز زیات گڑینگ انگ آن بادوی آن ہنا۔

جارج بے جارات مرسا پارے ”ای پاوہ کہ نی پنسل اس ہرف و حساب خل، وکنے آ آخ آتیا نبار ہر پے۔“
باغڈینگلوک آمطلڈ اکاغڈ پنسل اس ہرفے و میز آٹوس۔

”ہیت دادے کہ بنا ہراکان کننگے؟“ جارج پارے ”ننے کساس کروئی تمک کہ خواجہ ن غٹ اکن انخس نہاد ہلیک۔ ای، نی، و چناک۔ سہی ن چنا تیان بنا کین۔ کاؤنٹی سیٹ نا علاقہ ٹی ملک آتھی کاریم کروک آ نرینہ اسہ ہزارڈ الرائی رسینگ۔ نیاری تا نہاد کم۔ ولدا ہم اگہ نا نہاد ہشت سدڈ الر مرے۔“ اوبش مس مطلڈ انا سروک آپنسل آہر ا، ولدا ٹوس۔ ”اگہ خواجہ نا ہشت چنا تا نہاد اسہ چنا کن مسہ سدڈ الر ہلے تو۔۔۔۔“
”ہشت آخا، ہفت۔“ مطلڈ اپارے۔

”وہی چنا، ہرانا کہ نی پاسہ کہ نا پڈ اٹی ولشت مننگ، ہشت میکو مس نہ؟“

”اوہ!“ مطلڈ ابھتخندہ کرے، ولدا حساب خلک ”دامر بیست و چار سدڈ الر۔“

”بیرہ چنا تا؟“ اونا وڑ تیان خار پاش خننگا کہ۔ مطلڈ ولدا حساب خلک۔ ”مسہ ہشت، بیست و چار، ہشت سدڈ الر پین۔ دامر پوروسی دوو۔۔۔ ہر امننگ کیک مسہ ہزار نا کچ مریرہ۔“
”اوہ۔۔۔“

”داسکان خوش مفہ۔ نی داسکان تینے تو حساب کفنس۔“ او جارج انا کنڈ آہر۔ ”نا نہاد انخس مننگ کیک؟“

دا اسہ سنجیدہ ء سوچ اس نسکہ۔ او تینے سوچ کننگ آن توننگ کتو ”نی انت پاسہ، کنا نہاد انخس مننگ کیک؟“

”اگہ کنے سامسکہ تو مننگ کیک کہ کنا جند نے خواجہ غان ہلکہ۔“ ہرٹوم آک مخار۔ ”ای توچ سچفتو یسٹ ہم کہ وخت اس ن دا وڑ ء ہیت ہم کین۔ نے سہا کہ انت اس کہ مرے خواجہ نے بہا کیک۔“

اوزرس ہرے اسکان سچفیر۔ ”مطلڈ ا! ای نے اسہ ہیت اس اسٹل پاسٹ، انتے کہ نے خواجہ نا پین انا ہلنگ وڑ پک۔ ولے ای کبھی وار خواجہ غان ہنگٹ کہ اگہ اوڑتون جوان سٹ اس زر مس، تو او تین کن وگودی کن اسہ بھلو ارا اس جوڑ کیک۔ ہرانا مون آسش تمبہ والا براندہ اس مرے۔ او بانگو بازی ء الک، و بیرہ ملک

آتا کٹیا گا گزران کیک۔ اودے درک لگانے کہ او پیر مننگ اٹی، و داخس بھاز ہڑ و جنجال ۽ مون مننگ کپک۔“

”کنے تو بچ باور بفک کہ جارچ انی و اودخت اس بانگوتیان جان ۽ چٹفنگ کرورے۔“

”ہراہیت آتے او کرے، ای ہموفتے نے پاننگ اٹ۔ اگہ نی بننگ خواسہ تو۔ ہر، ماما پامہی پاریکہ کہ داسہ خواجہ کم و ودشت و سسے سال ناس منے۔ بچ شش سال آن پداو بانگو بازی کن دانگ اینگ گوہی کننگ نا وڑاٹ سلیک۔ ای اوڑکن بچ موخجا فٹ۔ ای تو بیرہ داخواوہ کہ او نے آجوتی ہلنگ نا وراخواہی ایتے و خاص وڑاٹ ہمو وڑاٹ کہ زن اودے ہموخس زر مننگ کین کہ او تین کن پوسکن ۽ اراس جوڑکننگ کے۔“

”ام م م“ مٹلڈ اگل و بالی اٹ پارے۔ ”سہی ۽۔ تو پانی انت پاسہ کہ او نابدل اٹ انت اس خواہک؟“

”ڈن پا۔“ اونا مون آگمرو ڈکھیا ہڑتوم آک پاش نسر۔ ”خواجہ جیوٹ نا نیکر بگھی ڈیوراسہ دے کنے پاریکہ کہ او تینا مالک ۽ اسٹ اسے تون ہیٹ کننگ آخننے کہ او خواجہ لی ۽ کن کن اسہ ہزار ڈالرناسلہ خلکنے۔“

”واہ...“ مٹلڈ اخوش مرسا پارے۔

”خناس، نے داخس انگا نہادی نیگرنایچ قدراف۔“ ولے ولدا دمستی او ماخول مس۔ ”کنے دانیکر آچ بادر بفک۔ ای تو پاوہ کہ او کنے ریفسا کنا وڑتے ہننگ خواہسکہ۔ ولے ای مے تا پوریا گرتیان اینو پگہ نا گچین آ مے تا نہاد ۽ سوچ کریسٹ۔ ہرادرا کانڑا اُستاکاری نا کاریم ہم چاہسہرہ۔ اوفتا نہاد ارامسہ ہزار ڈالرناسلہ کچ آٹے ودا ہیٹ اسٹل راست ۽۔“ او سلیس مٹلڈ انا سلوک آپنسل نا کنڈ آہر اُنی مسہ ہزار نوشتہ کر۔“ ولدا چپ کرے ”دا اُخس مسر؟“ مٹلڈ انا حساب خلک وکل ۽ اوار کرسا پارے کہ اونا اُرا ۽ آجو مننگ کن کم و ودشت و دوسد ڈالرناسلہ گرج مریک۔ ”وآئی کزی نانت مریک؟“ او سوچ کرے۔

”او آئی کناست آن ہنتنے۔“ جارچ بے جارات مرسا پارے ”آئی بھاز پیر منے، ہراڑان اونا نہاد شیف مریک۔“

”داسال او پنجا سال ناس مریک۔“

”شش سد ڈالراوڑکن مچ کر۔“ او اودے نوشتہ کننگ آہر اکہ۔ ”داسہ اُخس مسر؟“

مٹلڈ انا مون چکنگا۔ ”داسہ مسر شست و ہشت سد ڈالرناسلہ۔“

”داسہ پہرہ مسن کہ زن نیگرا آک دا پرنگی تے کن پیسہ غان زیات بچ افن۔“ جارچ کرار آپارے ”ولے ای نے پاوہ کہ ای شیفکو کہولی بانگوتا جنگ آتیاں کل پیسہ غاتے مچ کیوہ۔ ڈن پا کہ ننے بھلو وخت اس اسکان چندر

کروئی تمک۔“ او مغلڈ انا بے جاراتی ۽ پہہ مس۔“ کئے سماء کہ نی انت سحفنگ اُس۔“ او پارے ”مس مالیزی، ایڑھ سارہ، وماما پامپی۔“

مغلڈ اونا کنڈ آمنت واری اٹ ہرا۔ جارچ پارے ”اوفک ہم اُرانا بانی تینا بار۔۔۔“

”اف اٹریسک جارچ!“ او پارے ”ای تپہ کہ اسہ بندغ اس داخس بندغ نا نہاد ۽ امرایتو۔۔۔ و لے ولدا ہم اوفتے دُن اِنگ ہنگ خواپرہ۔“

”داسکان بھلو وخت اس سلوک ۽۔ مغلڈ! ہمو وخت برے تو ہرا رکن ہر وک اُن۔“

”جائی، نی راست پاسہ۔“ او کاغذ آنوشتہ کروک عدد آتیا ہرا ”کئے تو باور بھنگ ۽ کہ کن انت سر حال اسے آ ہیئت کنتگ اٹی اُن۔“ او تینے باور کرفنگ نا کوشت کرے کہ اوفک اولیکو وار خاہوت ناسہ بھاز اہم ۽ ویل اسے آ ہیئت کنتگ اٹی ۽۔ مغلڈ انا است خواہس کہ میز آن بش مرے وتینا پورو و س انا کچ آ جارچ ۽ خمب کے۔ و لے اوگل و بالی آن زرہ سسکان نئے سرنگ کرے، نئے ہیئت کنتگ کرے۔ ولدا اوسوج کرے۔ ”جارچ نی دا بابت امر سحفیس؟“

اوزوزس چپ کرے ”بس ہندن سحفیس۔“ و ولدا زرس ہرے اسکان چپ کرے۔ ”ہندن کہ نے

پاریٹ۔۔۔“

”نی امر جوان ۽ بندغ اسے اُس“

”ن کن انت اس مریک، ن تو خوانہ کہ خواجہ کن گڑ اس مرے۔“ جارچ پارے۔ مغلڈ ا بھاز خوش نسکہ، و لے او تینا گل و بالی آن توروئی اُلوکہ۔ ”ہر اتم ای و خواجہ ایلو شارتیا کانہ تو ای آجونیکر آتون ہیئت کیوہ۔“ جارچ پارے ”اوفک پارہ کہ جہانم اٹی آجونیکر آتے کن بھلو آسراتی ارے۔ بنہ کہ اوفک تینا جندی اُر ا تینٹی رہینگرہ۔ و جوان ۽ نوکری کیوہ۔ کئے تو وار آتون نوکری رسینگل۔ ایڑے بانگو ہم بھاز جنگ ایترہ۔ کیمہی پنی آ بانگو بازنیکر آک بنگلٹ کہ نیو یارک اٹ ہم رہینگرہ۔ اسٹ اس تاما مابلی راجر ۽، اسٹ ماما پیٹ ۽۔ اوڑتون بانگو تا بھلو کچ اس ارے۔ و شرتی ہند اس ہم ارے۔ اسٹ اس پین ہم ارے، ہرادے نیکر آک جیکسن پارہ۔ پارہ کہ اونا بانگو ۽ کزاں کزاں کس اس کٹو ۽۔“ مغلڈ اونا ہیئت آتے باغ ۽ بنگلک آمون اتون بنگلہ۔ ”واسہ پین ہیئت اس۔۔۔ ای تینا چناتے نے آنا خوانندہ خذنگ خواوہ۔“

”خدا نامشا مس تو داکان ہم زیات گچین مرو۔“ مغلڈ انا خنک گروشک تسر۔

”وای خواوہ کہ اوکار و بار کیر۔“ او اسہ وار آخا۔ اسہ ساہت اس چپ کرے ولدا پارے ”نے تینا جندی اُر اٹی

رہینگ، گچین آفرنیچر آتیا تولنگ، امر لگک، کہ مس مٹلڈا ایلو آجونیکر نیاڑی تے خواہے تو چا اکن بٹگے۔ نم غٹ
تو بوجلس کبو۔ پھل دانی بیٹی پھل آتے شین اٹ خلبو... ودا وڑانا پین کہہی گڑاک؟“

مٹلڈا اٹا کو خلک۔ ”کنا خدا! نی تو اسل گنوک اُس۔“ اونا مٹنگ چٹا تو اونا است اٹی جارج اکن مہالو آن
اسل بھاز مہرودی مس۔ ”اینو کنے ہمو خدا رسیدگانے، ہرا کنے آ دوست۔“ پالن آخن متون اوتینا ڈو جارج انا دو
آتخا۔ ”گڑا داکل گڑاک مننگ ہم کرو؟ جارج!“

”ہلہ نی انت پاسہ، ای داڑے تو لوک بس ہوف مننگ اُٹ؟“

”مننگ کیک۔“

”ولے کنے اینو آن مُست داہیت آتا اسل داخس ترندی اٹ درک لگتنے۔“

یک سد ویکمیکو بشخ

تینا ڈباہ اسے ڈواٹ ڈرفسا ایلوڈواٹ چکن جارج اسے چنکو لگی واج ۽ گڑاس خواجہ لی ناکنڈ آمریفے، ہرا آہن ناہولن آتاراٹ جوڑ کروک نسکہ۔ ”کنا مارٹام، ہرانا پن نا پن آتخوک نسکہ، اودادے تینا بلہ کن جوڑ کریس۔ ای نے نشان تننگ کن ایسٹ تے۔“

خواجہ غاچ پرخ تممتو، واو لگی ۽ شیف آن بڑاسکان ہرا۔ جارج ۽ لگا کہ اودے تینا ہیبت ۽ جاگہ ترونی تمک۔ ”جی خواجہ! اودادے غٹ متکن انکا زنگی آتارتیان جوڑ کرینے۔ جوان بھلو خاخراس کرسا اوتار تے دیر کرسا اسے ایلوتون اور شاغانے، و جوان ٹپنگ آن پدادروشم اٹ ایسنے تے۔ ٹام اٹی اسے کسبکار اس ڈکوک ۽، خواجہ!“

اوخواجہ ناردمعمل کن سلیس، ولے چچ ۽ ردعمل اس بتو۔

جارج است اٹ پارے کہ دانگ اینگ کننگ نا جاگہ غا جوان ۽ کہ سدھا ہیبت کننگے۔ ”جی خواجہ! دامارنا پن انا تننگ انگ آبھاز گمرکیک۔ نن پانہ خواجہ! کہ دانے کن بھاز گچین ۽ اُستاکار اس مننگ کیک۔“

خواجہ نامون تڑ بس، ولے جارج ہم مغلڈا وکزی تون کروک قول انا سوب آن ٹام انا کمک کن مخ ۽ تفیسس۔ داسے اوفیصلہ کرے کہ خواجہ نامون آہمو ہیبت ۽ ہم کے ہرا اوڑکن فاندہ ناسوب مرے۔ یعنی مال وزڑ انا فاندہ۔

”خواجہ! ہرسال نا انا بھاز زڑ، ہرا بچنگ کیرہ۔ اُستاکار کن کارہ۔ ای مہالو نے پانتھ کہ ٹام بھاز مہالو آن لنگار، لشی وپین ازباب تیز کرسا نا بھلو زڑ اس بچفنگ کیک۔ و بھاز آپنوک آگڑا تے جوڑ جاڑ ہم کیک۔ ہرا تم نی وگن ناریرٹا ۽ جوڑ کر فنگ کن کنے ایسا یاہ اُستاکار آراہی کریس تو او پارے کہ اودے اسے کمکار اسے نا گرج ۽، ہراڑکن خواجہ کہی ہی سال آتیان قول کرسا ہنارے۔ او پاریکہ کہ آگہ جوان ۽ مارکو اس رسینگے تو او اودے اُستاکار اس جوڑ کننگ کیک۔ ہموڑان کنا است آٹام بس۔ آگہ او کاریم ہیل کرے تو اونے بیرہ ننے کاریم اینک، بلکن

نے کن بھلوزر اس ہم کٹنگ کیک۔ دن کہ ہمے نیگر ایسا یاہ تینا خواجہ آسیکو کن کٹنگ اٹی۔“

جارج ۽ درک لگا سس کہ دک جوان ۽ جاگہ اس لگانے۔ ولے خواجہ نابے چکاری اودے ہبکہ کرے
 ”کنے ہندن لگک کہ نادامار کاریم کٹنگ نا جاگہ غادا وڈر اناسٹی انگا گڑا تیبٹی وخت زیان کٹنگ اٹی۔“ خواجہ لی
 لگی ۽ جارج ۽ پدی ترسا پارے۔

”آخا خواجہ! ٹام اینو اسکان ملک آتیبٹی کاریم ناسہ دے اس ہم زیان کتنے۔ داکاریم ۽ تو او بیرہ یک شنبے تا
 دے کیک۔ چھٹی والادے آ۔ ہر تم آن او بھلن منے، ہندن لگک کہ داکاریم اونا ٹوٹا اورے۔ ہر یک شنبے تا
 دے او گدام اٹ کا ہک، وگڑا تا سرفنگ اٹ اختہ مریک۔ نن تو خلیہ کہ دُن مف کہ اونے یا گودی نا آرام ۽
 خراب کپ۔“

”سہی ۽، ای دابارواٹ سحفوہ۔“ خواجہ داہیت ۽ پاننگ تون پدی ہنا وچکن جارج ۽ ہموڑے فریشان الا۔
 ہر اتم خواجہ تہٹی بس تو مس مالیزی دلان اٹی تولوک شلغم آتے پاچا کہ۔ اونیمہ چک ہڑسا خواجہ غا ہرا۔ داسہ
 وئی اودے دمدستی بش مننگ ناموکل متوک۔ ایہن ہم داوئی اٹی چنکا منکا گستاخیک داخس اہم مفسہ۔

خواجہ ہیت ۽ دانگ اینگ دو، سیدھا پارے ”دامار کوٹام امرے؟“

”ٹام؟ نی پاسہ کہ مغلڈا ناٹام، خواجہ؟“

”تو پین انس ٹام ۽ داڑے؟ نے سماء ای دنا بارواٹ ہیت کٹنگ اٹی اٹ۔ انت پاسہ اونا بابت؟“

مس مالیزی ہیت ۽ جوان پہہ مسواس۔ اسل زرس بلہ کزی اودے چکن جارج وخواجہ ناہیت وگپ انا
 بابت پاریس۔ ولے اونا سلاہ ٹام انا بابت بھاز زیات گچین نسکہ، ویرہ داسوب آن آخا کہ اوما لیزی ۽ پوسکن ۽
 زران جوڑ کریس تسواس۔ گڑا اوپاش وڈر اٹ کڈ ہلپننگ نشان تننگ کن زرس چپ کرے۔

”راست پادو تو او بے کچ کم گو ۽ مارا سے۔ ولے اسہ ہیت اسے آکنے اومیت ۽ کہ او غٹ چناتیان زیات
 ہشارے۔ و جوان ہم ارے۔“ مس مالیزی زرس چپ کرسا سلیس ”کنے اومیت ۽ کہ او تینا باوہ غان ہم زیات گچین ۽
 نرینہ اس مریک۔“

”انت پاننگ خواسہ؟ ہرا وڈر؟“

”نرینتی نا بابت زیات سوگو و پندار، آخ یا نابود آخا۔ اسہ ہندن ۽ نرینہ اس ہراڑکن مچ آزند نیاڑیک
 است خواہی درشان کرسا کیر۔“

”خیر، داسکان دانا وخت بتنے۔“ خواجہ لی پارے ”داسکان تو ای بیرہ بھلا مار، دیر مس پن تے؟ موکل

تسکت۔“

”ورجل، خواجه!“

”او ہر ہفتہ نا ایسری آو کاریم کننگ نا جاگہ غاکری تا ڈ غار آ مسن تیا سر مریک۔“

”آخا خواجه! ٹام ڈن اف۔ داسکان او تو بھاز چنک۔ وای تو پاوہ کہ بھلن مس تو او ڈن اوس پیش تمپک۔

پین مف تا نلکہ او دے جوان ء مسٹر اس رسینگپ۔“

”نی ہندا خس پیر مسنس کہ نی اینو پگہ نا ورناتے تپیسہ۔“ خواجه لی پارے ”آگہ کس اس کنا ملک آ میٹی

لنگار و خچر، مسٹر اے تون اوڑ دہی کن الے کا ہے تو ای اسل گڑینگپرہ۔“

”آگہ نی ایش فورڈ نا ہیبت ء کیس تو ای ہم نا ہیبت اتون امنا کیوہ، خواجه! انتے کہ او تینا باوہ غانبار نیٹری تا

رنداٹ کا ہک۔ وے ٹام تو اسل ڈن اف۔ راست پاوہ۔“

”سہی! آگہ ای نا ہیبت ء متو تو دانا مطلب ء کہ او پین کاریم کننگ نا بوڈ تخک۔“

”ننا پانگ آن انت مننگ کیج خواجه!“ مس مالیزی تینا خوشی ء ڈکسا پارے ”سماف نی اونا بابت انتے

دخس سوچ کننگ اٹی اُس؟ ایہن تو او جوان ء ماراے۔“

خواجه لی بیچ دے آن پددا حوال ء چکن جارج ء تینٹ بننے۔

”ای نا مارٹام ء آسکیو نا کشاری ڈ غار آ راہی کننگ نا وڑ وڈول اس کریٹ۔“ او سنجیدہ مرسا پارے ”اومسہ

سال اسکان نیگرا ایسا یاہ نا شا گڑ دی ء کیج۔“

جارج ہندن خوش مس کہ او خواجه ء ہرٹنگ وچچلو تننگ آن کلہ سیٹ تینے تورے۔ خوشی آن اونا باخف

تسکان ہناس۔

”دا پاو نے جارج! بیرہ نا پانگ آ ای آسکیو صاحب ء مارا نا بابت باور کریٹ۔ آگہ اونا پانگ نا وڑ اٹ

متو، تو واراے تون او دے پدی ہٹگوہ۔ واگہ اوڈو چوٹی اس کرے یا کنا پت ء خراب کرے تو ای اوڑ تون او

او اونا ہم سل ء کشوہ۔ پہہ مس؟“

”اونے اسل نے بے پت کپک۔ دا کنا قول ء۔ او کئے آہنا نے۔“

”ہندا تو خلیس ء کئے۔ اونا سُنبر آتے تھ، وسہب اتون راہی کرتے۔“

”جی خواجه! بھاز منتوار خواجه! نے دا فیصلہ غا پشیمان مروٹی تمپک۔“

خواجه ناہنگ تون چکن جارج مے دنگ انا کنڈ آرم کرے۔ تاکہ مغلڈ او کزی آن مستانی ہلنگ کے۔

انتنے کہ دا ہڑتوم آک اودے خواجہ تون دا ہیبت ۽ کنگ آبیوس کر ایسر۔ درگہ غاسر مننگ تون اوترند آن کوک کرے۔ ”ٹام! ٹام! ٹام! ٹام ہر اڈے؟“

”جی باوہ!“ ملک آتا کنڈ آن توار تے بس۔

”دانگ بر۔“

ساہت اسے آن پد ٹام انا با ہم اونا خن تیانبار حٹ مسو سس۔ دا بے باور آ حوال اوڑ کن اسل ناہمگان نسکہ۔ غٹ انا جم و جوش اٹ تروک آ مبار کبادی تیان او ایاخہ مر سا پیش پیش تما۔ دانا مطلب دانس کہ اونا تغ پوری نا کنڈ آہنگ ۽۔ اودے گمان ہم لو کہ دانیام اٹ اونا چنکا ایڑھک کزی و میری دامستانی ۽ کل ایڑھ ایلم تیان ہلکو نسر۔

لاغر شپارک آورجل ملک آتیاں کاریم ۽ چٹفنگ آن پد تینا زریفہ نا ڈغار نا کنڈ آہنا کہ۔ او بیرہ ”اُم م“ پارسا ٹام انا رہی آن گدرینگا۔ ٹام اودے بشخندہ کرسا ہرا۔ ہر اتم آن کہ اونا برام منے اونا ہوش و سار بھاز کم جاگہ غا اریر۔

ولے ہر اتم ٹام کانڈا بڑ بالاد ہر ہر ہر سال نا ایش فورڈ ۽ خنا توزرس ہبکہ مس۔ ہر توم آچنکا ایلمک جیمز و لوئس ہم ایش اتون اوار نسر۔ ٹام و ایش فورڈ انا اسل اسہ ایلوتون لگتو کہ۔ ہندا سوب آن ٹام اونا خرن آہیت آتیاں بے وڑ متو۔

”نی مدام اوڑ دوست مسنس۔ مدام لویسی کرسا فاندہ ہر فسہ۔ داسہ نی ننے ملک آتے ٹی کاریم کنگ آخنگ آ پین محسہ۔“ او ٹام انا کنڈ آہندن گام کرے کس پائے اودے شامات اس خلیک۔ ہر توم آچنکا ایلمک خلیسر۔ ”ہر وہ نے ہم اسہ دے اس۔“ دا پانگ تون اومونی گام کرے۔ ٹام ۽ ہندن لگا کہ کہ اسہ دے اس اونا ایش فورڈ تون الی جھیرہ مریک۔ غڈ و آ جارج ہم اوڑ تون جوانی اٹ ہیبت کتو۔ ”کنا تو است خواہسکہ کہ نا جاگہ غای دا کان ہنوسٹ۔ داڑے تو باوہ کاریم کرسا کرسا کھنگ اسکان سر کرینے ننے۔ انتنے کہ کنا پین ہم اونا پین آتخو ۽، او خواہک کہ کئے ہم اوڑ انبار بانگوتون بایدے مہر مرے۔ وکنے دا دبانگا بانگوتیان اسل بھاز بد بریک۔

دہ سال انا کزی و ہشت سال نامیری مستانی ہلنگ آن پد سیخا غانبار اوڑ تون اوار نسر۔ او وقتا کل آن دوست بروک آ ایلم نسکہ۔

پگہ سہب اتون ٹام ۽ سفارنگ آن پد غٹ ملک آتیٹی کڑب روتارہ کہ بلہ کزی پارے ”کس اس ننے دا وڑ ہو غنگ و پُس پُس کنگ آخنے تو ہندن لگک کہ خدا کپ دا چنا مدامی کن ننے آن ہنارے۔“

”او ہو... داسہ اودے چنا پاپے۔“ ایڑھ سارہ پارے ”داسہ ننا ٹام نرینہ اس منے۔“

یک سد و دو میکون بسخ

نہ تو آن پدورجل ”شکراتی دے“ آخواجہ نا خاص موکل آن پدٹام ۽ پدی ایس۔ ارا ناخرک آسرمنگ تون ورجل چھکڑا ۽ ترند کرے۔ ٹام ہر اتم داغٹ بندغ آتے نومبر نا بچ انگا دے آپیشن تینا کسر آہر وک خنا تو مہر آن اونا خنک خڑے تیکی مسر۔ اوفک اودے افس است آ ایسنو۔ اوفک اودے خننگ تون خوشی آن دوتے سرفنگ و کوک کنگ ۽ شروع کریر۔ اوتینا دواٹ اورکن ٹیکی جوڑ کر بيسر ایسولسر۔ اوچھکڑاغان ڈرنگا تونیاڑیک اودے دروت ہلکر۔

”امر جوان اوسے... افس زبیا خننگ انگ ۽... ہر بودانا کوپہ غاک ودانا باسک آک افس پرسو مسنو... اوبلہ گڑا مہر ایلو فتنے کن ہم تو اے... او! دادے دُن ہم پلپسو۔ اودے دم کشنگ کن تو ایبو“

ٹام تینا ارا ایلم جیمز ولوس ۽ خنا، ہرافتا مون آمہر و مریبت پاش نس۔ اودے حوال رسیدگا سس کہ غڈو جارج باوہ تون بانگو جانا ہنگ ۽۔ وایش فورڈ ۽ خواجہ پین ڈنار اے آ مسٹر اے تون میلنگ ناموکل تسنے۔

ولدا اوخنا کہ ماما پامہی تینا کیبن نا پیشن آتینے آری اس پیڑا سس تولوک نسکہ۔ زرس وار سینگ تون ٹام زوت اس ہنا و اونا دُو ۽ ہلک۔ پامہی نا ڈوک لڑارہ و اونا کرہ خلوک آتوار ۽ بھاز سکوت اٹ خف توروئی تماکہ۔

”کنے باور بھنگ ۽ کہ نی نن تون میلنگ کن بسنس مار کو!“

”جی ماما پامہی! ای ہم ارا غابنگ آ بھاز خوش اُٹ۔“

”جوان جوان، ولدا کنے آبریس۔“

ٹام تینا جوڑہ غاتے توننگ کن وس کریکہ۔ داسکان اوشاززہ سال ناس مسؤسس ومہالو پچ اوڑتو ن دا وڑ بھلا تیانبار ۽ وڑ متویسس۔ ونے دانس مہر وشرف رسیدگا سس۔

ہڑتوم آچنکا ایڑھک ولدا سسٹھا غانبار اوڑتو ن پیری کریرہ۔ ولدا او مہر آن اسہ دستے ۽ توار اس بنگ۔

”دادے آ، بانگو خان صاحب ہم بس۔“ مٹھلا پارے وغٹ نیاڑ یک میز آرغ آتے تخنگ ۽ شروع کریں۔

ہر اتم چکن جارج مے دنگ اٹی پترینگا تو ٹام ۽ خنگ تون اونامون ملنگا۔ ”اڑے دادیرڑانے اراغا بسے؟“ اوترند آن ٹام انا کو پھاؤ ۽ پیفسا پارے ”گڑاس پیسہ ہم کٹنگ نابناء کرینس یا آخا؟“

”آخا، داسکان آخا باوہ۔“

”نی امر ۽ اُستا کارا سے اُس ہر داسکان پیسہ کٹیک؟“ جارج محسا پارے۔

ٹام ۽ سانس کہ اوتینا باوہ نا پد ریسہ غاسوج آتا چ گھس ورندی ۽ تننگ کپک۔ ”داسکان تو اُستا کار مننگ کن بھلو وخت اس لگک، پاپی! داسکان تو ای ہیل کنگ اٹی اُٹ۔“ او ورندی تیس۔

”سہی، ہمو ایسا یاہ نیگر ۽ پاس کہ نے زوڑ و کاریم ہیل ایتے۔“

”جی او“ ٹام دمستی پارے۔ اودے سانس کہ انت اس کہ ایسا یاہ اودے ہیل تننگ ۽، اودے پور و ہیل کنگ کن اودے بھلو وخت اس لگک۔

”چنکا جارج ارغ کنگ کن بفننگ ۽؟“ اوسوج کرے۔

”مننگ کیک کہ او گڈ یکو ساہت آتیٹی برے و مننگ کیک کہ بف۔“ چکن جارج پارے ”او بھاز ڈیوالہ سے۔ ای اودے پارینٹ کہ تانکہ کاریم ۽ پور و کپیس تینا مون ۽ نشان تقیس۔“ چکن جارج اوفتینان چک ۽ ہر سسا ماما پامپی آہر ”نے کین آن پیشن تولوک خنگ آن خوش مسٹ، ماما پامپی! امر ۽ طب نا؟“

”خراب، کنا مار! بھاز خراب۔ پیری بد بخت تینٹ اسہ عذاب اسے۔“

”بس کنے دانا جوڑی نا گواچی کپیس۔“ چکن جارج محسا پارے و ٹام انا کڈ آہر پارے ”ماما پامپی کون آ چچی مون آنیگر آک سد سد سال زندہ مریرہ۔ نے آن پد ارامسہ وار نا جوڑ منے۔ و نیاڑ یک اوڑ کن کفن ہم ہلنگ کن سنبرینگو ک نسرہ۔ و لے ولدا ہم او جک جوڑ مس۔“

او ہر مسٹ آک داہیت آمخارہ کہ بلہ کزی ناترند آتو اربس۔ ”پامپی ۽ ہم ارغ آتو۔“ درخت نا کیرغ آن اسہ مرغن ۽ میز اس تخنگا سس، تا کہ غٹ اسبجا ”شکراتی دے“ انا ارغ نا چس ۽ ہلنگ کیر۔

جیمز ولوئیس، ماما پامپی ناسیٹ ۽ ہر فیر ایسر و ایڑھ سارہ اوفتے پارت کر سابس۔

”بھٹیپیرے تے۔ داسکان اودا خس پیر مننے، سل ۽ نما کشوے۔“ چکن جارج تو ارا اس خلک۔

غٹ تو سر۔ دن تو بخباتی ہند آچکن جارج تولوک نس، و لے مٹھلا ٹام ۽ پارے ”کنا مار دعا اس کر۔“ ٹام ۽

مہالو آن سانسکہ کہ داز موارى ۽ اوڑا تخنگک۔ آخا تو او تینا خاہوت تون سیوت ومہراکن تینا جوزہ غاتا رداٹ
گڑاس ہیئت وگپ سچفیکہ۔ ولے غٹ مُست آن کاٹم ۽ شیف کریر۔ ہرا ہیئت آک اونا است آبسراو ہمو فنتے
پارے اے آقا! ن مار، باوہ وروح القدس ناپن آخواست کینہ کہ دانول آتے ہرافتے نن کننگ ان، نن کن برکتی
کیس تا۔ آمین۔“

”آمین۔۔ آمین“ میزانا داپارا اپارا آن توار چست مس۔ ولدا مٹلڈا، بلہ کزی وایڈھ سارہ ارغ اتسا کریر و
غٹ ۽ ترسا کریر وولدا عینٹ ہم ارغ اٹ اوار تمار۔ منہ منٹ آن پدائل چپ چپانی مس۔ دانیام اٹ سفتی ام
م“ و بانا چڑپہ غاتیان بیدس پین چچ ۽ توار اس آلوکہ۔ زرہ سے آن پدمٹلڈا ادوارہ ٹام انا کنڈا آچکار کرے و اونا گلاس
۽ خاسن ورکابی ۽ بُور آتیان پر کرے۔ ہنداڑ تون اوڑان سوچ آتا چر جوئی اس ہم بنا کرے۔

”ایڈے نے وڑانا ارغ اس ہم ایترہ یا آخا؟ نے دیر ارغ دیر کیک؟“ مٹلڈا سوچ کرے۔
ٹام باخو ۽ خلاسا کیدا ولدا پارے ”مسٹر ایسیا یاہ نازعیفہ مس ایما۔“
”ہرارنگ انا سے؟ امر خنگک؟“ کزی سوچ کرے۔

”مُون او سے، وزرس ہلون۔“

”دا ہیئت انا دیر ارغ تون انت کاریم۔“ چکن جارج نیام تما۔ ”دیر ارغ جوان ۽ یابس ہندن؟“
”بھاز بسک، پاپی“ ٹام او کرسا پارے۔

”ولے نالمہ نا کچ آ تو ارغ بسنگ کپک۔“ ایڈھ سارہ ہیئت اس کرے۔ ہراڑ تون ٹام امنا کرے۔ ”آخا،
اسل آخا۔“ او است اٹ پاریکہ کہ اگہ ایما دا بندغ آتا ہیئت آتے بنگ تو اودے اخص بد بریک۔ واگہ دا بندغ
آتے ساتھے کہ ایما دافتیان جوان ارغ کئغ کیک تو دافتے اخص بد بروء۔

”گڑا او اوستا کار و اونا زعیفہ جوان ۽ عیسانی ہم اریر؟“

”جی او“ او پارے ”خاص وڑاٹ مس ایما۔ او انجیل نا بھاز تلاوت ۽ کیک۔“

اونا پڈ پر مسواسس، ولے اونا پدیریسہ نممن مننگ آتیان پد ہم اونا رکابی ۽ پرکننگ نا چر جوئی برجائس۔ اونا با
پُرس، ووس کرسا پارے ”زررس غڈ و جارج اکن ہم البیو۔“

”اوڑکن ہم ارے۔ نے تو سماء۔“ مٹلڈا پارے ”دا ترڑوک ۽ مُروسے ناسواس ہرف۔ وزرس دافتیان ہم و

مالیزی بھلا اراوالا تے کن جوڑ کروک آشکر ٹاٹس، ہم راہی کرینے۔ ہر دا اخص مزہی ۽۔“

ٹام اسل پوسکن کسٹر آتیبٹی چوشانک ۽ خلکو سس کہ ماما پامہی گٹ ۽ سفا کرے وکل چپ کریر۔

”نی داسکان لنگارنا کاٹم و نچرتاناں آتے جوڑ کنگنٹ اٹی اُس؟“

”جی۔ داسہ اوکنے متکن آنال آتے کنگنٹ ناہم وارخواہی ایتک۔“ ٹام تدوک آدے انا خودسر آخچرے است آتسا پارے۔ چکن جارج اوڑاملنڈ کرسا پارے ”ہندن لگک کہ داسکان نے ترہ کروک ء خچر اسے نالغت لگتے۔ ہلی تے نال خلنگ بھاز مشکل اف۔ اگہ اوکف خاراٹ مفس۔ بنگنٹ کہ اسہ نیگر اس ہلی سے چچی نال اس خلکو سس۔ ہرانا سوب آن اومدام چچی ہنا کہ۔“ اوتینا مخو آمینٹ جوان مخا، واوکان پد پارے ”نمے ہلی یا نچرنا نال خلنگ ناخس رسینگ؟“

”ای تو پاوہ کہ گراک خواجہ ء اسہ نال انا چانڑدہ سینٹ ایتک۔“ ٹام ورنڈی تیس۔

”وانا مطلب دامس کہ داکاریم اٹی بانگو بازی آن زیات پیسہ اف۔“ چکن جارج پارے۔

”ولے اُستاکاری نا کاریم بانگو آن چپ پین ہم بھاز آفاندہ غاک اریر۔“ بلہ کزی اودے ہندن ہشوک ء ورنڈی اس تیس کہ ٹام انا است خواہس کہ بش مرے واودے شمب کے۔ ولدا بلہ کرا ر آپارے ”تو کنا مار، دا بندغ نے انت انت ہیل ایتک؟“

ٹام داسوج آن خوش مس، انتنے کہ اوہم اراوالا تے تینا کاریم تابابت پانگ خواہسکہ۔ ”جی بلہ! ہر سہب اتون مسٹر ایسیاہ نابنگ آن مُست بھٹی ء جوان لگفوہ۔ ولدا اونا گرج انا ازباب آتے کشوہ پیشن تخواہ۔ انتنے کہ ہر اتم آہن باسن مرے واودے ٹہیفوئی مرے تو گچین آکدینہ ناپٹنگ کن اودے پدین مننگ کن النگ مفک“

”واہ، داچنادا سہی آن اُستاکار اس جوڑ مسنے۔“ ایڑھ سارہ خوش مرسا پارے۔

”آخا“ ٹام دمستی پارے ”ای تو داسکان بیرہ کٹوک آتیاں اٹ۔ اگہ مسٹر ایسیاہ کیمین ء گڑ اس جوڑ کے تو کنا کاریم ہمو جاگہ غاکدینہ ء خلنگ ء، ہراڑے اودے خلوئی ء، ووار وار اس سینٹ گٹ مرے تو چنکا منکا کاریم تے کئے ہم کنگنٹ کن ایتک۔“

”نی سینٹ ہلی تے نال خلنگ نا ہر اتم بنا کیسہ۔“ چکن جارج سوج کرے۔ مننگ کیک اوتینا مار ء تنک کریک۔ ولے ٹام بُشخندہ کرے ”سما ف پاپی! ولے ای تو پاوہ کہ رُواوتینا کمکاری آن بیدس کئے کاریم ناموکل ایتک۔ دن کہ نی پاریس۔ داسکان تو کئے کبھی لغت آتے کنوئی مریک۔ و بھاز آہلیک تو ہندن ٹینگ کیرہ کہ نئے بیرہ لغت خلیرہ بلکن وار رسینگ تون ڈلرہ ہم، واوہم اسل بھاز پین وڑ۔“

”گڑا پرنلیک ہم دا اُستاکار نادکان آبریرہ؟“ ایڑھ سارہ سوج کرے۔

”جی او، بھاز آک بریرہ۔ کم وود ہڑدے کبھیک بریرہ وتا نکہ ایسیاہ صاحب کاریم اٹی اختہ مرے، ہمو تم

اسکان اوٹکن سلرہ وگپ اٹ جل مریرہ۔“

”تو گڑانی اوفتیان دُن ءِ حوال اس بنگلنس، ہر ادے ن داڑے بنتنن؟“

ٹام زرہ سسکان سلیس واست آاتنگ کن گیگ کرے کہ ہمو ہرا بنوک آہیت مروء ہرا اہم مرے؟“ اسہ دے ای ٹیلی گراف نا پِن ءِ ہنگٹ۔ واشنگٹن ڈی سی ٹی اسہ خواجہ اس پِن تے مورس ءِ، او باٹلی مورائی اسٹ اسے تون اسٹل ساف ءِ ہیت اس کرینے۔ پارہ کہ او پارلسس کہ خدا انت جوڑ کرینے؟“ ولے ای داہیت ءِ پہہ متوٹ۔“

غٹ چک ہڑسار و مٹلڈا نا کنڈ آہرار، انتے کہ داڑے بس ہمو انجیل ءِ جوان چاہسکہ۔ ولے او ہم اہجینگاسس ”ای... ای ہیچ پاننگ کپہ۔“ او پاخہ مرسا پارے ”ولے داخس پک ءِ کہ انجیل ائی دُن ءِ ہیچ ءِ ہیت اس لکھوک اف۔“

”ای تو پادہ، آئی!“ ٹام پارے ”دانا تعلق انجیل تون اف ہم۔ داتو مر اسکان تہوانا ملک اٹ ہیت وگپ کن ہندن ایہن پاننگاسس۔“

ولدا او سوچ کرے کہ او داہیت ءِ بنگلے بنتنے کہ منہ ٹومر صدر پولک صاحب نیش ویل ٹینسی ٹی تیک تننگ آن کسکنے۔ واوناجا کہ غاصدر ٹیلر بسے۔

”غٹ ءِ سماء۔“ چکن جارج پارے۔

”نے بھاز آگڑا تاسماء۔ وخت اس ہم کنے تو دافنا پاننس۔“ ایڑھ سارہ ہشوک ءِ وڑا سے ٹی پارے۔

ٹام ہیت ءِ مونی درے ”پرنگی تاچناک ہم داسہ ننے آنبار شتیر خلنگ آخنگرہ۔ ہرافتے اسہ خواجہ اس پِن تے سٹیشن فوسٹر ءِ، اونا نوشتہ کروک ءِ۔“ او شتیر ءِ است آاتنگ کن متاماری کرے، ہرانا سرحال دن نس :

”پیرا اگا حبشی ہرا.....“ ”کننا متکن آرا“ و ”پدین آڈغار ناخمب اٹ خواجہ۔“

”داتو جاتی نیگر آتینبار ءِ باگل ءِ۔“ بلہ کزی خوش مرسا پارے۔

”یہ صاحب پاک کہ خواجہ فوسٹر گرجا واپائی آغوٹ آتیبٹی حبشی تیان باگل بنسا بھلن منے۔“

”داہمودے۔“ مٹلڈا پارے ”ولے نی وخت اس ننا بابت ہم بنگلنس؟“

”جی او آئی!“ ٹام پارے۔ ولدا او پارے کہ ایسیا یہ صاحب آبروک آ آجو حبشیک مے مولدی نا برخلاف جنگ کروک آپنی آجہاندی حبشی تاہیت آتے کریرہ۔ اوٹک سفر نا وخت آ مخلوق ءِ تینا بچنگ آن مُست مے مولدی نازندا نا بابت کسہ غاتے بنفیرہ۔ ہرافتے بنگ آن پد مخلوق ہونگا کہ ہم و خوش ہم مسکہ۔ اوفتیان اسٹ

اسے ناپن 'فریڈرک ڈگلس'۔ 'ٹام پارے' پارے کہ اونا ولشت میری لیڈاٹی مے اسے آتبار منے۔ او تینٹ نوشت وخوان ہیل کرے۔ ولدا کاریم کرسا پیسہ کٹا۔ وتینا آجوتی ء زرتسا ہلک۔ 'مغلڈا سوجی وڑاٹ چکن جارج انا کنڈ آ ہرا۔ ٹام ہیبت ء برجاتخا۔' بنگنن کہ دا ہیبت آتے بنگن کن سد آتا کچ اٹ بندغ آک مچ مریرہ۔ او اسہ کتاب اس ہم نوشتہ کرینے، وتینا اخبار اسے ناہم بنا ء کرینے۔ منہ نیٹری اس ہم پنی مسنو، آئی! 'ٹام مغلڈا، کزی و ایڈھ سارہ اس تیا ہرسا پارے۔ ولدا او فتنے اسہ مسکو ہی چوکری سے نا بابت پارے کہ اونا بالاد سکش فٹ آن ہم زیات خننگ۔ اونا پن سوجورن ٹروٹھ ء۔ دن تو اونا خوانندہ سے، ولے اونا تران ء بنگن کن ہم پرنگی و حبشی تا بھلو مچی اس مچ مریک۔

بلہ کزی تینا جاگہ غان درک ترسا بش مس و چچک ہلسا پارے 'ای خواوہ کہ داسہ جہاندم ہم سما کے۔' او ہندن تران کرے کس پائے اونا مون آکبھی بنوک آک مریر۔ 'اے پرنگیک! کزی نا ہیبت ء جوان خف تو بو۔ داسہ دا بے تر بڑی چلی بنگنک۔ نن نیگر آک دا مے مولدی آن بامس اسکان مسنن۔' 'آئی! ہرا بندغ آک پارہ او نیٹری سکش فٹ نا سے۔ نی داخس بڑز افس۔' چکن جارج ٹاکو خلسا پارے، ہرا اٹاغٹ اودے ملاقی وڑاٹ ہرا۔ بلہ کزی شکی مرسا تینا جاگہ غاتوس۔

ٹام او فتنے اسہ پین بچوک ء چوکری سے نا بابت پارے 'اونا پن ہیر نیٹ ٹیمین ء۔ او کبھی وار سویل اٹی بنگن آن پدن کون آ بندغ آتا پڑک آتا پڑک آتے کشسا جہاندم آدیک۔ اسہ زیر خون ء ریل روڈ اسے نا ملک اٹ۔ پارہ کہ او دا کاریم ء ہنداخہ وار کرینے کہ پرنگیک اونا زندہ یا مردہ دز گیری آچیل ہزار ڈالر انعام تخانو۔'

'اف اڑیسک۔ ای توغ اٹ ہم خنتو یسٹ کہ پرنگیک دنیا ٹی نیگر اسے آدخس زرت ہم تخنگ کیرہ۔' ایڈھ سارہ پارے۔ ٹام ولدا پارے کہ 'اسہ مرء ریاست اس پن تے کیلیفورنیا، ٹی ارا پرنگی آہن اس کھڈ کننگ کن کھڈ اس ختار تو اوقنا ڈغار آن خیسن پیش تما۔ دا حوال نا تالان مننگ نس کہ ہزار آتا کچ اٹ بندغ آک گاڈو و خچرتیا، دا ہدا اسکان کہ پنداٹ ہم دا کنڈ آدوینگسا بسر۔ پاننگک کہ اوکان ڈغار ء ختسا بیل انا مچ آ بڑونا کچ آہم خیسن کشنگ مریک۔'

گڈ سراٹ او پارے کہ جہاندم اٹی مے مولدی نا سرحال ارا پرنگی سٹیفن ڈگلس و ابراہم لنکن نا نیام اٹ بھاز بھلو شرہ مرسا کیک۔

'دافتیان نیگر آتا کنڈ آن دیر ء؟' بلہ کزی سوج کرے۔

”ای تو پاوہ خواجہ لکن نگیگر آتا کنڈ آن ء۔“ ٹام ورندی تس۔

”شکر ء، خدا اودے جیرت ایته۔“ کزی پارے۔

چکن جارج تینا جوڑتے چٹسا و پڈ آدو ء خوشکسا بش مس، و ٹام انا کنڈ آچک ہڑسا پارے ”انت پاسہ مارکو!

زرس ٹیلاپ اس مرے ارغ آن پد؟“

”جی پاپی!“ ٹام لڑزوک ء وڑ اسے ٹی پارے۔ اوتینا گڑینگ انگ ء ڈکنگ نابے سہب کوشست کرسا

ہڑوے نا وڑ خننگ نا کوشست کرے۔

نیاڑیک ہم زرس گڑینگا سر۔ اوفک سوچی وڑاٹ اسہ ایلو آہر ار۔ واو ہڑتوم آک سڑک آراہی مسر۔ ایڑھ

سارہ کرار آپارے ”نی خناس تے، مارکو بالاداٹ تینا باوہ نا کچ آ بسے۔“ جیمز ولونیس ریس اٹ ایلم نا کنڈ آہر ار۔

ولے ٹد مننگ نا جیرت خنتوس۔ ولے ہڑتوم آچنکا مسنگ، کزی و میری سلنگ کتوس۔ واو فتیان منہ گام پد

اٹ درک ترسا راہی مسر۔ پدی چک ہڑسینگ آن بیدس چکن جارج پرمان کرے ”پدی ہنبو، و تینا لمہ تون ڈوسکی

کبو۔“

”اوں پاپی!“ ہڑتوم آک اسہ وارا امن من کریر۔

”انت پاریٹ، ہندن کبو۔“

نیم وارج چک ہڑسا ٹام مہراٹ اوقنا کنڈ آہر سا پارے ”نم پاپی نا ہیبت ء بنتو یرے؟ ن پدی بسن خننہ

تینے۔“

ہڑتوم آک چپ چپانی اٹ زرہ سسکان ہندن برسا کریر، ولدا چکن جارج سنجیدہ مرسا پارے ”ای تو پاوہ کہ

نی پہہ مسنس کہ ارغ ناوخت آنے بیرہ تنگ کریٹھ۔“

”جی جی، سہی پاسہ۔“ ٹام فریشان نس کہ باوہ نادا بشخنداری نا انت مطلب ء۔ ”کنے سانس نی کنے ہندن

تنگ کریٹھ۔“

چکن جارج ترند مس ”پارہ کہ ننہ بانگو تیان بیدس پین چچ ء گڑا سے نا ساف؟ نے سماء کہ غڈ و جارج داخس

ہرے آانتے بس؟ او تخین اٹ شکراتی دے، انا بابت داتم اسکان کبھی بانگو تے بسینے کنگنے۔“

ٹام مخا ”غڈ و جارج بھاز جوان اوسے۔ بس زرس ڈیوالہ ء۔ او کنے پارے کہ اودے بانگوک داخس دوست

افس، ہراخس کہ نے دوست ء۔“ ٹام چپ کرے۔ ولدا است کرسا پارے ”ای تو پاوہ دنیا ٹی پین اسٹ اس ہم نا

کچ آبانگو ستون مہر کنگ کپک۔“

گٹریفوک و ڈاٹ چکن جارج دا ہیبت اتون دمدمتی امنا کرے۔ ”تینا متکن آراٹی، نے آن بیدس، ای کل اکن متاماری کریٹ۔ ولے ہر بندغ ملک آتیبیٹی، خچر آتے ہر سا، اسہ کنڈ آن ایلو کنڈ اسکان و ایلو کنڈ آن اولیکو کنڈ اسکان ہننگ ہننگ اٹ زندتدیفنگ خوارہ۔“ او اسہ ساہت اس سچھے ”دن تو نا اُستا کاری والا کاریم ہم بھجاز بھجلو کاریم اس اف۔ پین مف بانگو بازی نا کچ آتو اف۔ ولے ولدا ہم دانر پینٹی ء کاریم اس تو ارے۔“

ٹام گڑیگا کہ اونا باوہ بانگو بازی آن بیدس ہم پین کاریم اسے ہم شرف ایٹک۔ او است اٹ منت واری ہر فے کہ او آہن گری کون آسخت انگا کاریم نا کنڈ آہنگ کرے۔ ولدا ہم او ہز کر سا پارے ”کن کن تو کشت و کشاراٹی چچ ء خرابی اس اف، پاپی! اگہ ہندا منہ بندغ کشت و کشار کپس تو اسہ اُرا سے ٹی ہم ارغ مفک۔ خدا ہراسٹ نا است اٹ اسہ کاریم اسے ناشوق ء تخانے۔ ہمو کاریم اوڑ کن جوان ء۔“

”خیر، پین مف ای ونی ہمو کاریم تیان پیسہ کٹنگ اُن، ہرافک نئے دوست ء۔“ چکن جارج پارے۔ ٹام ورندی تس ”جی نی! ای تو داسکان ارا سال اسکان پیسہ کٹنگ کپہ۔ تانکہ داشا گڑدی ء چٹفسا خواجہ کن کاریم نا بنا ء کپہ۔ او ہم ہمو تم اگہ او کئے منہ پیسہ اس ایٹے۔ دن کہ نے چنکا بانگو بازی تے کن تسکہ۔“

”اوہلہ، او تو ایٹک۔“ چکن جارج پارے ”خواجہ دانس گندہ اس اف۔ ہراخس کہ نی، نامہ، بلہ و ایلو فک تکرہ تے۔ اونا تینا وڑ اسے۔ نے بیرہ خواجہ نا جوان انگا وڑ تے پٹوئی ء۔ دن کہ ای کیوہ۔ اودے بیرہ باور کرفسا ہن کہ نی اودے بڑز کو کہولی خواجہ غا تیبیٹی حساب کیسہ۔ ہرا تینا نیگر آتون جوانی کیک۔“ چکن جارج ہیبت کر سا سلیس ”اے خواجہ آسکیو، ہراڑے کہ نی کاریم کن کاسہ۔ نے سماء کہ او تینا نیگر اُستا کار آتے اُخس پیسہ ایٹک؟“

”ای تو پاوہ کہ ہفتہ نا اسہ ڈالراس۔“ ٹام پارے ”ای اسہ دے ایسا یاہ صاحب نا زعیفہ خان ہنگٹ ہرا اسہ اسہ پینی آچندر کیک۔“

”بانگو بازی ٹی تو اسہ منٹ آن ہم وخت اٹی داکان زیات پیسہ کٹنگ مریک۔“ چکن جارج پارے۔ ولے ولدا سلیس۔

”خیر پدی بسس تو خواجہ تون پیسہ نا معاملہ ء پک کٹنگ ء کئے آ اس۔ ای اودے پاوہ کہ خواجہ آسکیو تینا نیگر آتون اُخس بد وڑ پیش بریک۔“

”جی؟“

چکن جارج تینا مار اتون عجب ء مہر و خرکی اس محسوس کنگٹ نس۔ دُن ہم آلو کہ ایلو بیچ اٹی گڑ اس خرابی نس، ولے ولدا ہم ٹام اٹی زمواری نا وڑ نسکہ۔ دن تو اوگوکی اسکارف و مَوَن آڈر بی والا تینا ہر ہم آلو کہ۔ ولدا ہم اونا

شخصیت اٹی اسے سوگوی و کاٹڈائی اس خنزگا کہ۔

اوفک زره سسکان چپ چپانی اٹ ہنسا کریر۔ ولدا چکن جارج اسہ وار آپارے ”وخت اس نی تین کن
اُستا کاری ناکاریم نابابت سچفینس؟“

”ای پہہ متوٹ ناہیت ے۔ دن امرمنگ کیک پاپی؟“

”نی وخت اس است اٹ شاغاس کہ ہرا پیسہ غاتے کٹس اوفتے چندر کرسا آجوتی ہلنگ کیس؟“

ٹام باغریگا سس۔ چکن جارج بے سلنگ آن ہیت کرسا ہنہ کہ۔

”منہ سال مُست، ہر اتم غڈ و کزی ودی مسوس، ای و نالمہ حساب کرینہ کہ ننا مچ آخا ہوت ے آجوکنگ نا
نہاد اُخس مرو؟ ہمودے تیبٹی نیگر آتا نہاد نارداٹ او کم وود ہشتاد و ہشت سدڈالرجوڑ مسرہ۔“

”اوہ!“ ٹام کاٹم ے سر فے۔

”جوان خف تو۔“ جارج پارے ”ارے تو دا بھلوڑڑ اسے، ولے ہوتم آن ای دے ون بانگوتا چنکا جنگ

آتیبٹی لگوک اُٹ، و نالمہ کنا کٹوک آپیسہ غاتے پدریسہ چندر کنگ اٹی ے۔ دن تو ای داخس کنگ کتنٹ،

ہراخس کہ کنا گمان نس۔ ولے داہیت انا کنے و نالمہ غان بیدس کس اسے ہم سما ف۔ و داسہ نے ہم سامنے۔ او

ہزارڈالران زیات زردنگ آتیبٹی شاغسا حویلی ناپداٹ کھڈ کرینے۔“ چکن جارج ٹام انا کٹڈ آہر ا ”ای پاریبٹہ“

”ای ہم پاپی!“ ٹام انا خنک گروشک تسر۔

”جوان اٹ خف تو، کنا مار!“ چکن جارج اشٹانی نس ”اگہ ای مہالو آنبار منہ پین ند اس کٹسا ہنٹا تو نا

خواجہ کن کاریم کنگ اسکان ای مسہ چار سدڈالریپین چندر کنگ کیوہ۔“

ٹام است خواہی نشان ترسا کاٹم ے سرفنگ نس۔ ”و پاپی! نن ہڑتوم آتا کاریم کنگ آن آئی بیچ شش سدڈالر

سال انا سچفنگ کیک۔“ ٹام جم و جوش اٹ پارے۔

”او“ چکن جارج پارے ”ودا کچ اٹ، مے تا ددوک آ نہاد ے مون آتخسا، نن تون ہنداخس پیسہ بایدے

مرے کہ نن مچ آخا ہوت ے آجوکنگ کین۔ داسہ ہرنہ کہ دا امرمنگ کیک؟“

ہڑتوم آک تینا ہورتیا حساب خلنگ ے شروع کریر، زره سے آن پدٹام پارے ”سچ مف پانزدہ سال“

”نی داخس رُوت حساب خلنگ ہراکان ہیل کریس؟ ودا پا کہ نے کنا سچ امر لگا؟“

”پاپی! نی ہُرس ای اُستا کاری ناکاریم ے امر کیوہ۔ ولے داسہ نن دا وخت آنت کروئی تمک؟“

”نن ہڑتوم آک اسبجائی اٹ کل گڑا تے کینے۔“ جارج خوش مرسا پارے ”بس دا خا ہوت ے جاگہ اس سر

کینہ۔ ولدان جہاندم آکانہ۔ اوڑے ننا چناک ونواسہ غاک آجو ء چا گڑ داسے ٹی ولرہ۔ ہرا وڑ کہ کڑزرہ۔ انت پاسہ؟“

ہڑتوم آک بے کچ جم وجوش اٹ نسرہ۔ وہڑتوم آک است خواہی ناہب اٹ اسہ ایلو ء خمب کریسر۔ ہندا نیام اٹ او فک غڈو جارج ء بھلو بڑینک بٹسا مُر آن بنگ آخنار۔ ہرا ٹام ء توار کریکہ۔ ”ٹام! ٹام!“ اونا مون آہم بھلو بٹشندہ اس نسکہ۔ اودم درینگلوک وڑ اٹ ہلشسا اوفتسکان سرمس۔ وٹام انا ڈو ء ہلسا اونا بچ ء ٹیپے، و سلیس دم کشنگ ء شروع کرے۔ خمید آتیاں اونا پروک آکلک آک گروشک تسرہ۔ ”خوش مسٹ، نے خنگ آن۔ ٹام!“ او مشکل اسیٹ پارے۔

”کرار کننا مار!“ چکن جارج پارے ”آخا تونے ارغ کنگ کن ارا اسکان ہنگ ناوس ہم مقک۔“

”داڑکن... ای اسل... دم... درینگپرہ... پاپی!“

”تو گڑانی دُن کر، ہن ارغ کن۔ نن ہم ہموڑے برینہ۔“ ٹام پارے ”ای و پاپی ہیت اس کنگ اٹی اُن۔“

”سہی... ولدا... اراٹی... ملنہ۔“ غڈو جارج پارے وپین است بڑی خنتو توارا غامون کرے۔

”زوکاس۔“ چکن جارج رہی آسلوک کوک اس کرے ”سماف نالمہ بچوک آ ارغ آتے ایلو فتیاں ہرا تم اسکان بچفنگ کرو ء؟“

غڈو جارج ء اسہ وار انت تیاٹف کرسا دینگ انگ آخننگ آہڑتوم آک ہومم اسکان مخارہ تاکہ اوخن تیاں اودیم متو۔ ”بایدے کہ نن آجوئی کن شانزده سال ناوخت ء است آتخن۔“ چکن جارج آڑسندہ اس کشسا پارے۔

”اسہ سال اس زیات انتے؟“

”انتے کہ اسہ سال اسے ناچندرا نا کچ آتو داما کوکنیک۔“

یک سدو سے میکوش

چکن جارج ناخس کہ است آبسکہ، اونا رداٹ اینواسکان اسہ حوال اس ہم داخس خلیفوک متویسس ہراخس کہ نومبر 1855ء اٹی ہموحوال خلیفوک نس، ہرانارداٹ خواجہ جیوٹ انگلیڈ آن تینا ہم سری کروک اسہ سنگت اسے ہٹگا سس، ہرا بانگو بازی ٹی ہم اونا ٹکرناس نسکہ۔ اوسوردریاب آن ایپار آن تین تون سی ہٹز کو کہولی جنگلی ۽ بانگو ہم اتنگ نس۔ حوال نارداٹ سرسی۔ ایرک رسل تینا انگلش بانگو تے سیوتی ریاست؛ ناچین آبانگو تون جنگ متننگ کن امناکریسس۔ اوہڑتوم آک گچین ۽ سنگت نسر، ہندا سوب آن تین پہ تین نا بانگو تے جنگ متننگ نا جاگہ غا بیست بیست بانگو نا ٹیم جوڑ کرسا ایلو فنتون جنگ متننگ نا فیصلہ کریر۔ مون نا بانگو باز آتے شرت انا کل زرسی ہزار ڈالرنائیمہ ۽ مہالو آن تخوی نسکہ۔ وخت اس کہ ایلو جنگ آتے کن ہچ مف دوسد و پچا ڈالرنا شرت المی نسکہ۔ اسہ پین ازگار ۽ خواجہ اس ہشری وڑاٹ داچل جنگ انا بست و بند ۽ تینا زری آہر فیسس۔ وخت اس کہ تینے آن بیدس ایلو ہفت خواجہ غاتیان ہراسٹ ۽ بیرہ پنچ بانگو جنگ متننگ ناموکل متننگا۔

خواجہ لی ۽ داہیت انا حوال ۽ جارج ۽ متننگ نا گرج آلو کہ، کہ داہم انگا جنگ اٹی اوہم بشخ ہلنگ اٹی ۽۔

اواسہ ہزار ہشت سد و ہفتاد و پنچ ڈالرنا ضامتی اس راہی کرے بس تو پارے ”پنچ بانگو سنبر یفنگ کن نن تون شش ہفتہ اریر۔“

”جی خواجہ! داخسیٹ تو بایدے نن کین تا۔“ چکن جارج پاش وڑاٹ تینا خوشی ۽ ڈکنگ نا بے سہب کوشمت کرسا پارے۔ اودا جنگ آتا بابت بھازجم و جوش اٹ نسکہ۔ ہندن لگا کہ کہ دا جم و جوش خواجہ ناوی ۽ بیست و پنچ سال شیف کریسس۔

”خواجہ پا ہک کہ متننگ کیک دا اونا زندانا غٹ آن زیات بھلا شرت ۽۔ یا گڑا اسٹ اس پین مرو۔“

”اوہو، گڑا داکان مُست انا ہراسٹ مرو؟“ ماما پامپی پارے۔

چکن جارج ورندی تیس ”کم وود بیست سال مُست بھاز ازگار ۽ خواجہ اس، نکولس آرگٹن، جونیش ویل، ٹینسی

ناخرک آرہینگا کہ۔ اوڑتون یانزودہ وگین، بیست و دو بندغ و سے سدنا کچ بانگو تسرہ۔ ہموغٹ میکسیکو ناصدرنا سے سد بانگو تتون جنگ کریسر۔ ہرانا پن جنرل سائٹا آنا نسکہ۔ اوڑتون ہندا خس زر نسکہ کہ او تینٹ حساب کنگ کتو کہ تا۔ او دنیا ناچین انگا بانگو تیان سانبا سس۔ ہڑتوم آتا بانگو تا جنگ پور و ہفتہ اس چلینگا۔ شرت ہندا خس بھلن نس کہ او فتنے بٹو نا جا کہ غا آہنی چنتہ غاتے اتوئی تما۔ خواجہ پاک کہ چنکا شرت آک ہم کبھی تے لنگر لاش کریسر۔ اخیراٹ ہے ٹینسی والا خواجہ کم و ودینچ لکھ ڈال رکٹا سس۔ او تینا بانگو تے ”لنگو ٹونی“ پاریکہ۔ انتے۔۔۔ انتے کہ دا اونا لنگ انگانگر نا پن نسکہ۔ ہرا اونا بانگو تے ہیل تسکہ۔ ہمو میکسی کن جنرل سائٹا آنا لنگو ٹونی، تا ہندا شیدائی مس کہ او فتیان چین ہلنگ کن اسہ بانگو سے خمیس اٹ تول کریسر۔“

”جائی! ای تو پاوہ ای ہم بایدے روت آن روت بانگو نا واپارنا بنا ے کیو۔“ ماما پامپی پارے۔

بروک آسش ہفتہ چکن جارج و خواجہ لی مچ آ علاقہ ٹی کزاں کزاں خننگارہ۔ ”جوان انگا ہیبت دادے کہ خواجہ گیشتری بانگو تتون مریک۔ انتے کہ گودی ناملی بھاز ہر سینگوک ے۔“ مس مالیزی مسٹمیکو ہفتہ نالیسری نا وخت آ مے دنگ والا تے پارے۔ ”گودی دا ہیبت آ خمیس پوشکن مننگ اٹی ے کہ خواجہ بینک آن پنچ ہزار ڈالر کشفینے۔ ای اوڑان ہنگٹ کہ دا اونا مچ آزندانا کٹیا نسکہ۔ او بھاز ترند ے کہ خواجہ تینے آن کبھی زیات ازگار آتون گو تفنگ نارنداٹ تینے بینگ کنگ اٹی ے۔ خواجہ اودے تینا با ے توننگ و تینا مطلب تون کاریم تخنگ نا پارسا ارا غان پیش تما۔“ مس مالیزی او فتنے پارے۔

محلڈا و بیست و دو سال نا ٹام تولوک ہیبت آتے سکوت اٹ خف توریرہ۔ ٹام چار سال مسٹ بسواس و تینا اُستاکاری نادکان ے جوڑ کریسر، و داسہ گراک آتا بھلو کچ اسے آن خواجہ کن پیسہ کنگ نس۔ خار آن ترخسا محلڈا ٹام ے پارے کہ چکن جارج ہم تینا چندر کروک آتیاں ارا ہزار ڈالر کشانے درینے، ہرافتیاں او خواجہ ے ترسالی انا بانگو تیا شرت خلیک۔ محلڈا گار و پراد کرسا، کوک پاڑ و کرسا جارج ے پہہ کنگ نامتا ماری کرے ”ولے اوتو کس پائے گنوک مسواس۔“ او ٹام ے پارے ”بلکن کنے آچڑا پارے۔ آخ آنیٹری! ای بانگو تے بیدہ غان درست کیوہ۔ تینا مچ کروک آپیسہ غاتے وارا سے تون دو کچ کنگ نادکان زیات جوان ے وارخواہی دو بنگ۔ ارا منٹ نا جنگ نئے ہشت نہہ سال انا چندر کنگ آتیاں بچفنگ کیک۔ ہرافتے ن آجوتی دوئی کنگ کن وخت اسے آن مچ کنگ اٹی اُن۔“

”کنے سماء نی پاپی ے دا ہم پاریس کہ اگہ او باتس توکل چندر آک زیان مریرہ، واول سر آن چندر کروئی تمک۔“ ٹام ورندی تس۔

”ہندن پاتویسٹ تے، دُو تفسیست ایاتے کہ او بایدے ننا آجوتی ۽ گھوتخپ۔ ولے او گنوک منے۔ پارے،
نن بانتنگ کپنہ۔ نی پیسہ غاتے کنے ایت۔“ گڑا بیوس مسٹ ہندن کریٹ۔

بانگو جاٹی خواجہ لی وچکن جارج ہودہ گچین آبانگوتیان دہ چانڑ کریر۔ ولدا اوفتا بڑزائی سننگ ناہیلکاری بنا
کرے۔ اوفتے واروار ہندا خس بڑزا خسارہ کہ اخیر اوفتیاں ہشت ڈغار آنت تے تخنگ آن مُست ہشت گز
اسکان بال کننگ ۽ شروع کریر۔

”ہندن لگک کہن گاوانی کُر کٹوتے ہیل تننگ اُن، خواجہ!“ جارج محسا پارے۔

”دافتے جیوٹ و ہبے انگریز نا بانگوتا مون اٹ وکاب جوڑ کروئی ۽۔“ خواجہ ورندی تس۔

ہر اتم بھلا جنگ آن ہیرہ اسہ ہفتہ اس سلیس تو خواجہ ہنا و پگہ غاشش جوڑہ گچین ۽ سویڈش نیش البس۔ دافتا
مریس و ہشکنی سیلہ غانبار نسکہ۔

جنگ آن ارادے مُست کل بانگوک ہندن گچین سنبرینگوک نسرہ، کہ اوفتیاں پنج گچین کننگ خواری نا
سوب نس۔ گڑا خواجہ ہر ہشت ۽ دننگ و گچین کننگ نا فیصلہ ۽ گڈیکو ساہت آ کننگ نا فیصلہ کرے۔

اوچکن جارج ۽ پارے کہ او بروک آنیم ن اسکان سفر نا بنا ۽ کیرہ، تا کہ زوت سرمرسا اوفک و بانگوک، کل
جوان دم کشنگ کیر۔ و جنگ اکن سنبرینگ کیر۔ چکن جارج ۽ سمانسکہ کہ خواجہ ہم اوڑا انبار ہمیردے سرمننگ کن
بے آرام مننگ نس۔

نن نا سفر ہر دے آنبار نسکہ۔ کسر اٹی چکن جارج وگین اٹ لگوک بتی ۽ خوڑت ہر سا مغلڈ اتون پیسہ غاتا و بیل
آمروک است آزاری تا بابت سبفسا ہنا۔ او خاراٹ است اٹ پارے کہ اودے مغلڈ اغان زیات سمانس کہ
اُخس سال انا خواری کروک چندر آتیاں داخس پیسہ مچ مریرہ۔ داہم نس کہ اودا پیسہ غاتے تینا چنکا بانگو بازی تیان
تو کٹاسس۔ ولے زندانا بھاز آ معاملہ غاتیبٹی اُرانا سروک ۽ بس مشکل ۽ فیصلہ کروئی تمک۔ اونا خف تیا مغلڈا
ناہوغنگ نا توارتما ”جارج! نی ننا آجوتی ۽ گھوتخنگ کیسہ۔“ آخ، او گیرام کرینے کہ داہیت انا بنا ہم چکن جارج
آن مسواسس۔ داسہ داخس سال انا چندر آن پد خدا گچین آوار خواہی ۽ تسواسس کہ خواجہ تینٹ اودے چنکو شرت
خلنگ نا پاریسس۔ ہمو ہرت آمیت ہنگ آ اونا مون آبشخندہ اس بس، کہ ہر اتم او خواجہ ۽ پاریسس کہ او ارا
ہزار ڈالر ایسنے، تا کہ خواجہ اونا کنڈ آن ہم شرت خلنگ کے، تو خواجہ اُخس خوش مسواسس، و اونا دُو ۽ پلاس
پاریسس کہ چکن جارج ۽ تینا زڑ آتیاں کنوک آشرت انا اسہ پائی رسینگ۔ او پارے کہ ”نا پیسہ خاک
بایدے دو کچ مریر۔“ ولدا اوزرس اچھینگسا سوج کرے ”نی چار ہزار ڈالر ۽ امر کیسہ؟“

اٹل ہمو دخت آچکن جارج زندانا غٹ آن بھلا شرت ۽ خلنگک نافیصلہ کرے وخواجہ ۽ پارے کہ انتے او داخس خواری اٹ پیسہ مچ کننگ اٹی ۽۔ ”کنے غلط تکپیس خواجہ! کنا است اٹی نے کن بھلو شرف اسے، ولے ای و مغلڈا تین تون سحفینن کہ نن نے آن تینے، و تینا چناتے نہاد ترسا ہلیہ۔ و زندانا ایلو دے تے آجونی اٹ گدریفنہ۔“ خواجہ ۽ باغڑینگلوک خننگک تون او، اودے منت زاری کر سا پارے ”خواجہ، مہربانی کیس نئے غلط تکپیس۔“

و، ولدا چکن جارج ۽ زندانا گچین آ آزموندہ مس، ہر اتم خواجہ پارے ”ای نے پاننگ کن گینگ کریسٹ کہ ہرا بانگو تا جنگ اکن نن ہننگ اٹی اُن، دانابابت ای انت سحفینٹ۔ کنے لکپک کہ نے دانادرک مروء، کہ ای ہشتاد و ہشت سال ناس مسنٹ، و گدرینگلوک آ پنجاسال آن ای بانگو بازی تے کن دانگ اینگک نت دُ و خلنگک اٹ۔ داسہ ای دافتیان بامس اسکان مسنٹ۔ خف تو، اصل شرت و چنکا شرت آ تیان ہنداخس پیسہ کٹنگک ناوامیت کریسٹ کہ تین کن و تینا زریفہ کن پوسکن ۽ اُراس تفنگ کیو۔ داخس بھلن ہم آخا ہراخس بھلا اُراتا کہ ای ہیبت کریسٹ۔ بس پنچ ششش کوٹھی ناس مرے۔ ولے پوسکن مرے، ونا پاننگ آن مُست کنا اٹل است آیتنے کہ گرا کنے نیگر آتا داخس بھازی نا گرج ہم مفک۔ سارہ و مالیزی دالان و باغیچہ نارکھ و سنبھال کن گنج اسے ۽۔ و پینک اٹی ہنداخس پیسہ مریرہ کہ کنے کس اسے آن خواہنگ نا گرج ہم مفک۔“

چکن جارج انا دم بار سو اس۔ خواجہ لی ہیبت ۽ برجانتھا۔ ”داسہ خف تو، ای انت پاننگ خواہہ نم غٹ کنا بھاز خدمت ۽ کریزے، و دُن ۽ بھلو فریشانی ہم ودی کترے۔ اگہ نن دا جنگ آمیت کٹان۔ پین اگہ مف تو دافتیان دو کچ تو مریر۔ سہی ۽، ہرا نے تو مریر، اوفتے کنے ایتس۔ ای دا پاوہ کہ چار ہزار، و ننا حساب چٹا۔ نے مینٹ ہم سماء کہ نماکل انا نہاد داکان پین مف دو کچ تو جوڑ مریک۔ و نے سماف، ایہن تو دا ازگار جیوٹ تو اسہ وار کنے آن چار ہزار آ میرہ نے خواہ سو اس۔ و ای نم مسٹ۔ جی، اگہ نی آجو مننگ خواہہ تو دا جوان ۽ ہیبت اسے۔“

خردینکی آخن تتون چکن جارج خواجہ ۽ خمب کننگ کن گینگ کرے، ولے او اسہ کٹڈ آمس۔ ”او خدا یا، خواجہ! نے سماف کہ نی انت پاننگ اُس؟ نن جانی آجو مننگ خواہہ۔“ خواجہ غلغلو مرسا ورندی تیس ”سماف نم نیگر آک آجو مننگ آن پدانت کرورے؟ وخت اس کہ نمے آچکار کروک ۽ کس مفروء، و سماف کنا زریفہ، نمے کل ۽ اِنگ آن پد اُراٹی انت ڈینڈ کروء۔ اٹے، بیرہ اے مار، نام، تینا بیست و پنچ سدڈا لرا آن زیات نہاداناسے۔ ہمو پیسہ غاتون اوار، ہرا فنتے او اُستکاری نا کاریم آن کٹسا کنے ایتک۔“

خواجه چکن جارج ۽ دھکے تیس۔ ”راہی مرنیگر! دا کان مُست کہ ای تینا ارادہ ۽ بدل کیو۔ مننگ کیک کنالی جاگہ غاف۔ ولے نازیمفہ، لمہ وایلو فک داتومرہ کہ ای داخس گندہ افٹ، ہر اُخس کہ او فک کنے تکرہ۔“

”آخا خواجہ!، اسل آخا“، اوبگھی ۽ بھلا اُرانا کسر آشاغنگ کن ددیفے۔

داسہ چکن جارج مطلڈ اتون جنگ کنگ آ بھاز ارمانی مس۔ اوفیصلہ کرے کہ اومطلڈا، آئی وایلو فتیان دا حوالہ ۽ اخیر اسکان ڈک۔ کبھی وارٹام انامون آدا ہیئت اونا اسل باغا بننگ آن سلیس۔ دن توٹام اسہ پتدار ۽ بندغ اس نسکہ۔ ولے گمان نس کہ اولمہ وبلہ غان خرڈکی ناسوب آن اوفتے داویدن ناپاریکہ، وولداج آچس چٹاکہ۔ ایلو داڑان ایڑھ سارہ، مس مالیزی وماما پامبھی ناویل چست مسکہ۔ ہرا خواجہ ناپاننگ نارداٹ پدسلوک آتیان نسر۔ ایہن تو اوہم اوفتے کن اُرانا باتی تینا ناسرہ۔

گڑا گڈیکو ہفتہ غانیٹی داویدن ۽ است اٹ ڈکسا چکن جارج است انا کام آدا ہشت بانگوتا گچین ہیلکاری ۽ برجائخس، ہراداسہ اوفتتون اور نسر، وپوسکن آویگن خورک ویتنک انگا کسرتیان ددیگسا ہنا کہ۔ نیام نیام اٹ جارج انا است آبسکہ کہ خواجہ داوخت آچ سہاف است اٹ انت پاننگ ۽؟

اسل گور بام تون اوہمو ہند آسر مسر، تو اوڑے مہالو آن کل لُخ پلُخ آسرہ۔ ہر کنڈ آ بندغ ذات نسکہ۔ وخرک کاچپراٹی ایلو ویگن آک، گاڈوک، بگھیک، چھکڑاک وچر، ہلیک سلوک نسرہ۔

”ٹام لی!“ نیزگار پرنگی تاسہ پڑک اس خواجہ لی ۽ خننگ تون کوک کرے ”اینوغٹ ۽ دَس ٹام!“ چکن جارج کاٹم آڈر بی ۽ تنحاسس ہنا کہ، وخننا کہ خواجہ دا بندغ آتے خننگ تون سگتی وڑاٹ کاٹم ۽ سرفسا ہنا کہ، ولے او اوقتا رہی آسلتو۔ اودے سانس کہ خواجہ نیزگار پرنگی تے کن وڑک اسے۔ نیم کرن اسکان علاقہ نابانگو بازی آبادشاہی کروک آخواجہ لی ناہیم کل آتوسلاس۔ وداسہ ہشتاد و ہشت سال ناوئی اٹی ہم اونا لائخیک بے مٹ نسرہ۔

چکن جارج وخت اس ہم بانگوتا داخس نیم ہوغ ۽ بنتویس۔ رہی آن گدرینگوک تون اسہ مے اس اودے پارے کہ مخلوق ایلور یاست آتیان کبھی کبھی دے تاپند آن پداڑے سرمنے۔ بھاز آک توفلور یڈا کون آمرانگا ریاست آتیان ہم بسنو۔ چکن جارج خننا کہ سیل کروک آتا جاگہ ۽ ہم دوکچ کننگانے۔ داچی ٹی درستی ونا درست غٹ وڑانا پرنگی وحبشیک ساٹری نسر۔ او بھاز گمری مسکہ ہرا تم مخلوق اودے خننگ تون اسہ ایلو ۽ کوپہ خلسا خُس خُس کریکہ۔

دادچر ہو وخت پین وڈا ہرا تم ہر مسٹ آمنصف آک بسر، وکچ کرسا چشخ کشنگ نابناء کریر۔ ہندا نیام

اٹ اسٹ اسے نابانگولہ مس، وسیلی تیا جھہو کرے۔ اوکسراٹ سلوک اسہ کچک اسہ ہم کتو کتو، کرفسازنگ آ بیوس کرے۔ بھلوخواری سیٹ اودے ہلکر۔ ہرا تم کہ پنی ۽ بانگو باز اس بسکہ تو مخلوق ناتوار توار مسکہ۔ خاص وڑ اٹ گڈیکو ہشت بانگو باز ہرافتا جنگ خواجہ جیوٹ ورسل تون نسکہ۔

”ای تو انگریز آتے اسل خمتنت، نی وخت اس خناس؟“ جارج اسہ نیزگار پرنگی سے آن پین اسے تون ہیئت کننگ آبنگ۔ ہرا آخاٹی ورندی تیس۔ اودا ہم بنگ کہ انگریز اسل بھاز ازگار اسے، اودا میرات آک اسکاٹ لینڈ، آئرلینڈ وجمائکا کون آجا کہ غامیٹ اریر۔ وینگسن کہ خواجہ جیوٹ پاک کہ اونا سنگت ہر جاگہ، وہر وڑانا جنگ آتے کن مدام سنبرینگوک مریک۔

چکن جارج بانگو تے کن سوف شینگ کریکہ، کہ ترند ۽ توار اسے آبش مس تو موم آن خواجہ جیوٹ ناگاڈو خننگا، ہرائی ہڑتوم آازگار آک بشخندہ کرسا بندغ آتا کنڈ آڈو تے چنڈسا ہنارہ۔ اوفنتون بخدشش وگن تیٹی بانگوتا ڈباک تخوک نسرہ، و موم نا وگن ۽ خواجہ جیوٹ ناڈیور چلیفیکہ۔ و اوڑتوں اوار اسہ لاغر ۽، چوٹ بامسی ۽ عجب ۽ بندغ اس تولوک نسکہ۔ اسٹ اس پارے کہ ازگار آانگریز تینا بانگوتا ہیل مننگ کن دادے سوردر یاب آن اپیار آن ایسنے۔

ولے اصل چکار تو عجیب ۽ پیچ بینوک، مندر کو آدیر مروک آباد والا انگریز نسکہ، ہرا خواجہ جیوٹ تون اوار تولوک نسکہ۔ اوہر ہر وڑ آن اہم مننگ نادرک لگا کہ۔ دن تو ہڑتوم آک بھاز ازگار نسر، ولے انگریز نا وڑ و ڈول اٹ گرو وڈائی زرس زیات نس۔

چکن جارج بے کچ جنگ آتے خناس، ہندا سوب آن اودمدستی تینا بانگوتا موشکنگ نواریفنگ اٹ اختہ مس۔ اودے سانس کہ جنگ آتا نتیجہ بندغ آتا کوکار آتیاں سما تمسا کیک۔ زرہ سے آن پدریفری بندغ آتے چپ کننگ نا پرمان کرے۔

ولد اونا خف تیا اولیکو پڑوتما۔ ”خواجہ فریڈرڈ ولف تینا خمسن آبانگو ۽ انگلینڈ ناسرسی۔ ایرک رسل ناماشی آ بانگوتون جنگ ایٹک۔

ولد اپڑومس۔ ”بانگو تے سنبر یقبو۔“

ولدا ”الیبوتا۔“ پانگا۔ مچی ناتوار توار بنا کرے، واسہ وار آپ چپانی مس، ہرا ان اودے کساس مس کہ انگریز نابانگولہ کٹانے۔

ہر ہشت آبانگو باز آک تینا تینا بانگو تے پدریسہ خواجہ جیوٹ یا انگریز نابانگوتون جنگ کن مونی اتسا

کریر، چکن جارج وخت اس ہم داخس شرت خلنگ آتے خفتویس۔ وئے وخت اس داخس بامبرو ونگوئس۔ وار اس اودے توار توار آتیاں ساتما کہ کہ ہڑتوم آباگلوک ہنداخس ٹھپی مسنو کہ ریفری ۽ جنگ ۽ تورسا اوقتا خواجہ غاتے ملم پٹی کنگ کن پاروئی تما کہ، کہ جنگ ۽ مونی دنگ مرے۔ وار اس زیات بامبرو مسکہ تو جارج ۽ کساس مسکہ کہ انگریز نا باگلو باسنے۔ ولدا اواست اٹ پاریکہ کہ خواجہ ناداری آن سماف اخس سلوک ۽۔ جارج ۽ درک نس کہ جنگ اکن پن کشنگ۔

اونا است ہم جنگ آتے خنگ خواہسکہ، ولے غٹ گڑاک گہوتخوک نسہ۔ داسہ گچین کروک پنچ باگلو ۽ جنگ کروئی نس۔ ہرافتا گچین کاری ۽ ہشت آن کروئی نس۔ چکن جارج تینا زنداٹی دُن زیات دعا کتویس۔ ولے داسہ اودعا کنگ نس۔ اونا تینا است آہمو ساہت آتے اتنگ نا کوشت کرے ہر اتم اوملڈ انا کٹ اٹی دو کچ پیسہ شاغک، ولدا غٹ ۽ مچ کرسا پاک کہ نن آجوان۔

ولدا اوریفری ناتوار ۽ بنگ۔ ”ایلو پنچ باگلوک کاس ویل کاوئی نا خواجہ ٹام لی نا۔“

جارج انا است سٹسا گٹ اسکان تے بس۔ اوتینا ڈبا ۽ دوٹی کرسا ویگن آن ڈرنگا۔ انتے کہ خواجہ داسہ ایسہ باگلو تے گچین کنگ کن بریک۔

”نا ۱۱۱۱ ام لی!“ نیزگار کریر آک خواجہ نا پین ۽ ہلسا نعرہ اس خلکر۔ ولدا منہ بندغ اس مچی آن پیش تمسا خواجہ نادا پارا ایپار آن مچ مسر۔ ولدا ویگن نارہی آبنگ تون او باغا دوتخسا کوکاراٹ جارج ۽ پارے ”دابندغ آک باگلو تے جنگ انا پڑاسکان نن تون ہر فرہ۔“

”جی خواجہ!“

جارج دوارہ ویگن آگلا، وہر ہشت پنجرہ ۽ خواج نا نیزگار سنگت آتا دوٹی نس۔ گدرینگو آسی وہفت سال اٹی اومدام دا چکی تاڑی تینیٹی ہم خواجہ نامون آ آسراتی اس خنسا ہناس۔ ولدا اوغٹ چراٹ پڑا انا کنڈ آراہی مسر۔ خواجہ شان و شرف اسیدٹ مون آباگلو ۽، ہرانا اولیکو جنگ نسکہ، دوٹی ہرنے راہی مس۔ اونا پداٹ چکن جارج ٹھپ آتیا خلوک آداروتا کٹور ۽ ہر فیس۔ پڑا ناخرک آاسل بھاز دھکہ دُڑا نسکہ۔ نشہ ٹی ڈیینگو ک بندغ آک خواجہ نا پین ۽ ہلسا کوک کریرہ۔ ”دا اونا نیگر چکن جارج ۽۔“ جارج ۽ دابندغ آتا خنک اونا ج اٹ ہندن جوم لگوک لگارہ، کس پائے اوقتا ہورک مریر۔ ولے ہڑتوم آک مونی ہر سا راہی روان نسر۔ اوقک است جم خنگنگ انگ ناچی متاماری کریرہ۔

چکن جارج ہمو مندر و ہولن آانگریز ۽ پڑا نا رہی آے چرت سلوک خنا۔ او بروک آپچی نا و جنگ اکن

اتنگلوک بانگو تا سکوت اٹ جاچ ۽ ہلنگ نس۔ خواجہ نا اشارہ غارسل بانگو ۽ ترازو ٹی تخوا۔ وزن مس ور یفری پارے۔
 ”بیچ پاؤنڈ و پانزدہ اونس۔“ زیا باغانو نازیا باغا پڑہ غاک دے آگرو شک تسرہ۔

ولد اخواجہ تینا بانگو ۽ ترازو ٹی تخوا۔ دا چکن جارج ۽ دوست بروک آبا گلو نس۔ دا کاڈا و نہاد اس نس۔ ہرانا لچ
 پدام ہلوک آدوشہ غانا بر سہرا کہ۔ اونا خنک غار آن خمیسر ینگلوک تسرہ۔ او جہلو کنگ کن بے تاب نسکہ۔ ہر اتم
 ریفری پڑو کرے ”پوروشش پاؤنٹ۔“ تو نشہ ٹی ڈیبنگوک نیزگار پرنلیک ہندن کوک کریر کس پائے ودکی
 اونس آن او فک مہالو آن جنگ ۽ کٹانو۔ ”ٹام لی، نشان ایت دا انگریز ۽۔ ٹام! ٹو کہ دا انگریز ۽۔“

خواجہ لی انا غٹ پرستار آک شراب اٹ اسل پین وڈ ڈیبنگوک تسرہ۔ اوفتے بے چکار کسا خواجہ وانگریز
 گوڈ آتیا مر سا تینا تینا بانگو تے اسٹیل نانش خلکر۔ ولے بندغ آتا بامبر وودسا ہنا کہ ”بانگو تے جنگ ایترے یا
 بدخ آتے؟“... ”آخا مرغابی تے۔“... ”اؤ ایلم! اوفتے مجھی کہ کنفرہ۔“ انگریز نامون غار آن خمیسر ینگا سس۔
 ریفری تینا ڈو ۽ سرفسا پاریکہ ”خواجہ! مہربانی کبو۔“ ولے پڑانا دا پارا ایپار ٹاکوک و تو اولاک ترند مسر۔ ”اڑے دانا
 خمیسر آ کوٹ ہر ادے؟“... ”دا شوک ہم جنگ ایتک؟“... ”اڑے آخا، دا تو موٹو ہندن یلہ ژند ۽ دن کہ
 پمپ۔“... ”امی تو دادے پغٹ آنا رخنگ اٹ۔“... ”ہن اڑے، اسل تاززی تینا بار خنگنگ۔“

خواجہ جیوٹ غاراٹ گڑاس ہیبت کنگ کن مونی کرے تینے، ولے اونا توار ”ٹا اام، لی... ٹا اام، لی... نا
 نعرہ غامیٹی گوہنگ۔ داسہ منصف آک ہم مونی بسر، و پڑو کریر کہ تا کہ بامبر وودسلپک، جنگ انا بنا مفک۔ ”اگہ
 جنگ ۽ ہروئی ۽ تو چپ کبو۔“ اخیر کرار کرار آٹر بنگ آتا بامبر وودشیف تما، چکن جارج ہڑا کہ خواجہ لی نامون بھلو
 مونجائی اس نسکہ۔ وخت اس کہ خواجہ جیوٹ وانگریز آتا مونک ملنگا سر۔

”مسٹر لی!“ ہر اتم انگریز ترند ۽ توار اسے ٹی انا گت پارے تو مچی اسہ وار آچپ کرے۔
 ”مسٹر لی! نن ہڑتوم آتا بانگوک بھار گچین ۽۔ انت پاسہ کہ نن ہڑتوم آک ودکی، تینے آن ہم شرت تخچن؟“
 چکن جارج ۽ سانسکہ کہ اوڑے ساڑی سد آتا کچ اٹ بندغ آتے دادرک لگا سس کہ انگریز نا شرفداری آ
 لجدنا پداٹ بھلو بیر و غار اس ڈکوک نسکہ۔ خواجہ لی نا پغ غار آن خمیسر ینگا۔

منہ سیکنڈ آن پداوخرین ۽ وڑاسے ٹی پارے ”کنے بیچ اعتراض اف۔ نی انت خواسہ؟“
 انگریز رس چپ کرے، کس پائے گڑاس سحفتنگ اٹی ۽، ولد اپارے ”انت پاسہ، وہ ہزار ڈالر بھار ۽؟“
 او مخلوق ۽ ”ہا، اوہ، ۽ چٹنگ نا وار خواہی تس۔ ولد اپارے“ ولے بیرہ دا وڑاٹ کہ اگہ نے تینا بانگو آپت
 مرے۔ خواجہ لی۔“ او خواجہ نا کٹا آہر کہ۔ اونا جوڑتیا خیرین ۽ بمشندہ اس نسکہ۔

مچی ۽ کس پائے مرک باٹی کرے۔ تولوک آک جک مسوئمر۔ چکن جارج ناست انا درپہ کس پائے سلیسوئس۔ اونا خف تیٹی مس مالیزی ناتوار شیپول کرے کہ پنچ ہزار ڈالر ہرافتے خواجہ بینک اکاؤنٹ آن کشاس، اونا چ زندا نا کٹیا نایمہ نسکہ۔ ہندا سوب آن جارج ۽ سانس کہ خواجہ اسٹل داشرت ۽ منپک۔ ولے داچی نامون آتینا شرف ۽ پچفنگ کن انت پارو ۽؟ چکن جارج خواجہ لی انا کنڈ آہننگ ہم کتو کہ۔ ہندن لگا کہ کہ کرن آک تدینگار۔ ولدا ہراہیت ۽ اوپنگ اونا خف تے باوربتو۔

خواجہ ناتوار کبین نس۔ ”دادے دو کچ کپن؟ بیست ہزار؟“

مچ آچی باغڈینگا۔ وافتیٹی تک سراس بنا کرے۔ خلیس نا حالیت اٹ چکن جارج حساب خلک تو دا پیسہ غاک خواجہ نا کل میرات، ہنکین، ڈغار، مے وچکن جارج انا پیسہ غاتون اوار، کل آن زیات نسر۔ ”واہ امر ۽ جوش اسے تے۔ چلو پک مس۔“ انگریز پارے۔ ولدا انا گت چکن جارج ۽ کساس مس کہ خواجہ چاہک کہ اونا بانگو کٹک کہ کٹک۔ داڑان نئے بیرہ خواجہ وار اسے تون ازگار مریک، بلکن داسر سہمی اودے مدامی کن نیزگار کریکر آتے کن ہیرواس جوڑکیک، وداہیت انا چیدہ ہم کہ دا ازگار، ملنڈی، و میراتی ازگار آتے ہم بے سہب کننگ مریک۔ اوکان پدا وقتیان کس اس خواجہ ۽ شیف تکپک۔

خواجہ لی وانگریز پڑ آمون پھ مون گوڈ خلکر۔ چکن جارج ناخن تامون آخواجہ لی نابانگو نامچ آزند گوہی کرے۔ اوچوری گری نادے تیان اسٹل گریفوک ۽ واکداری وچکک وارج نسکہ۔ اومدام جنگ وکہنگ کن سنبرینگوک مسکہ۔ داسہ منہ دے مست اواسہ پیر ۽ بانگو سے کسفیس۔ ہندا جوانی تا سوب آن خواجہ اودے گچین کریس۔ چکن جارج ناخف تیٹی مغلڈا ناتوار شیپول کرے۔ ”نی تو خواجہ غان ہم زیات گنوک اس۔ اوڑتون بھاز پراگندی مرے ہم تو نیزگار کریکر اس مریک۔ ولے نی تینا پا، ناخاہوت نا آجونی اسہ بانگو سے نا شرت آگہوتخوک ۽۔“

ولدا ہر مسٹ آمنصف آک پڑانا داپار ایپار آجاگہ غاتینا بسر۔ ریفری ہندن ہشاری اٹ تولوک نسکہ، دن کہ بیدہ غاتے پورے۔ چاگر ڈاٹی اسہ ہمسر کی اس تالان نس۔ ہر بندغ ۽ سانس کہ اواسہ ہندن ۽ واقعہ اس ہنگ اٹی، ہرانا بابت بروک آزند اٹ اوایلوفتے پارساکیک۔ چکن جارج ہر خواجہ لی وانگریز ہڑتوم آک تینا تینا بانگو تے بے تالی اٹ توریسر، ریفری نا جوڑتیا ہر ارہ۔

”الیبوتا۔“

ہڑتوم آبانگو بجلی آنبار جابھو کریر، واسہ ایلو تون ڈوک لگار ڈغار آتار۔ وار اتون ہڑتوم آک بال اٹ

تسر۔ اوفٹا سنڈٹ آک، پڑہ و پچہ خاک بجلی آتبار سرارہ۔ اوفٹا جلمو آک ہندن ترند تسرہ کہ ختنگ اوفتے جوانی اٹ ختنگ کتوسہ۔ چکن جارج دا وڈ بریر نا جنگ مچ زند خنتو یس۔ انا گت انگریز نا بانگو ٹھپی مس۔ خواجہ نا بانگو نا نیش اونا پڑہ نا ہڈ اٹ ڈب ہنا۔ ہر توم آک نیش ۽ کتنگ نا متاماری ٹی اسہ ایلونا کاٹم اٹ ٹومبو ختنگ ۽ شروع کریر۔ ”توبوتا۔۔ سی سیکنڈ“ ریفری نا پاننگ نس کہ خواجہ وانگریز بش مسر۔ نیش ۽ کشار۔ ہر توم آک تینا تینا بانگو نا کاٹم نا پڑہ غاتے ڈوی اٹ چٹار، سفا کریر۔ ولدا اوفتے ہر فیر وسنبر بیتلوک توسر۔ ”تیار۔۔ البیوتا۔“

ہر توم آبانگوک اسہ کچ آبز اسیٹار۔ تینا نیش بیٹ کسفوئی ۽ جلمو کتنگ نا کوشست کریر، ولے بے سہب مرسا ڈغار آسبر۔ خواجہ نا بانگو مونا نا ۽ دھکہ ختنگ کن اوڑا جلمو کرے۔ ولے او چاہنداری اٹ اسہ کنڈ کرے تینے خواجہ نا بانگو اونا رہی آتما۔ داڑان مُست کہ اوراست مروسس، انگریز نا بانگو اونا زری آنسکہ۔ ہر توم آک ڈغار اٹ لوتڑی نگسا ہنار۔ ولدانت تیا سلیمیر۔ وگنوک آتینا نار ٹومبو ٹی جنگ انا بنا ۽ کریر۔ داڑتون اوار اوار اوفک پڑہ و پچہ غاتے ہم کاریم اٹ اتسا کریرہ۔ اوفک ولدا بڑا سیٹار وشفی بسر۔

اسہ کوکار اس کاٹم ہر فے۔ انگریز نا بانگو ایلو ۽ دتر چر کریس۔ خواجہ نا بانگو نا سینہ غا بیٹنگ آنشان و دسا ہنا کہ۔ ولے او ولدا ہم جلمو ۽ برجاتخا۔ دا ہڈ اسکان کہ انگریز نا بانگو لوڈوس بلک، خواجہ نا بانگو اودے ختنگ کن بڑا سیٹا، ولے اسہ وار ولدا انگریز نا بانگو شفیف کرے تینے، اسہ کنڈ مس و بچا۔ چکن جارج دا وڈ چچ خنتو یس۔ ولے خواجہ نا بانگو ہندن ترندی اٹ پیری اس ختک کہ انگریز نا بانگو پچی تما۔ او ولدا اونا سینہ غا جلمو کرے۔ و دترک ختنگار۔ ولے انگریز نا بانگو وڈ اسے ٹی بڑا سیٹا و خواجہ نا بانگو نا لُح آجلمو کرے۔

دتر چڑ بانگو تاش و بگیر چکن جارج ناسا ۽ توریس۔ ہر توم آک تین کن وار پٹارہ۔ انگریز نا بانگو انا گت جلمو جلمو اس کرے و خواجہ نا بانگو آ زور مس، و پڑہ غاتینی پیڑا و پچہ غاتینی ٹرنگ ۽ شروع کرے۔ ولدا اسہ باور بفر وک ۽ ہیبت اس مس۔ خواجہ نا بانگو بڑا سیٹا و شفیف بنگ تون تینا نیش ۽ انگریز نا بانگو نا است اٹی جوم نس۔ ہرا پڑہ غاتینا نار اسہ کنڈ اولوڈ و بلک۔ اونا باغان دترک ٹینگ تسر۔

داکل ہندن ترندی اٹ مسر کہ اسہ ارا سیکنڈ اسکان چپ چپانی مس۔ ولدا اسہ بامبر و اس بنا کرے۔ ہر کنڈ آ کوکار مس۔ مخلوق گنوک آتینا نار سٹ و درک کریک۔ ”ٹام، ٹام، کٹا، اسٹل کٹا۔“ چکن جارج ہم خوشی آن گل و بال نسکہ۔ مخلوق خواجہ ناچ آشاباسی ختنگ، دوہلنگ، و نعرہ ختنگ نس۔ ”ٹام لی، ٹام لی“

نن آجومرینہ۔ چکن جارج است اٹ پارے۔ داخس رُ و اودے ارا والا تیان مستائی ہلنگ نا گمان آ اودے باور بتوکہ۔ انگریز ہندن دنان تے گٹ ہلککہ کس پائے بل ڈاگ اے۔

”مسٹر لی!“ دا تواریہ بنگ تون مخلوق اسل چپ کرے۔

انگریز بش مس وخواجہ خان مسہ گز مری آ بس سلین۔ ولدا پارے ”نا چک بھار جوان جنگ کرے۔ ہر توم آتیاں اسٹ اے تو کٹوئی نسکہ۔ ہر توم آک بریر نسرہ۔ بنگٹ نی بھلو جیرتی ء بندغ اے اُس۔ تو نا کٹوک آ پیسہ غاتیاں اسہ پین جنگ اس مرے؟“ خواجہ نارنگ پوشکڑینگا۔

منہ ساہت اے کن مچ آچی ٹی بیرہ بانگوتا تواریہ نسکہ۔ مخلوق جنگ کروک آ بانگوتا زورا کی ناکاس کننگ اٹ اختہ نسکہ۔ دے دا ہشاد ہزار ڈالرنہ جنگ اس نسکہ، ہر اسر سہب مروک آ بندغ ء رسینگوئی نسکہ۔ مخلوق خواجہ ناکٹ آہر اکہ، ہر اہر بشی واج نسکہ۔ اونا خنک اسہ وار اس ٹھہی بانگو ء ہر فوک آ چکن جارج انا خن متون لگار۔ چکن جارج ء تینا تواریہ آ باور بتو۔ ”نا چک آک ہر پڑہ نی آچک اکن سنبرینگوک ء۔“

”بنگٹ کہ نا وفادار حبشی بھلو استاد اے۔ ولے ای اونا سلاہ سوج آتیا خف تو پرہ۔ کن تون پین ہم گچین ء بانگوارے۔“

انگریز دا ہیبت ء ہندن پارے کس پائے او بیرہ چدانا گوازی سے ٹی باتسنے۔ اونا ہیبت آک ملنڈی وڑ نسرہ۔

ولدا خواجہ لی گچین ء وڑ اے ٹی پارے ”سہی ء، امر کہ نی پاس۔ کن کن اسہ پین جنگ اس کرٹنگ خوشی نا ہیبت اے۔“

بانگوتا سنبرینگ اٹ منہ منٹ وار اتون گدرینگار۔ مچی آن اسہ تواریہ ہم بتوکہ۔ دا وڑ مہالو بچ متویس۔ خواجہ ہمو ڈبی ناکٹڈ آ اشارہ کرے تو چکن جارج نا است گل و بال مس۔ دا ہمو بانگوتسکہ ہرانا پین ء جارج تحاس۔ ”شہباز؟ جی خواجہ“ اودے داچک انا مون پہ مون نا ء پیمبو ٹی خلنگ و پنچہ غانیٹ شیر میفنگ نا بود آ بھار پت نسکہ۔ دا ہمو بانگوتا بابت ہم بھار جوان نسکہ، ہر افک ڈاج خننگ کریرہ۔ دن کہ انگریز نامون نا بانگوتسکہ۔

خواجہ شہباز ء بغل اٹ خلک و پڑ آ سر مس۔ تو انگریز کسین سرمی رنگ انا بانگوس ہر فیس۔ ہر توم آ تا ورن شش پاؤنڈ نسکہ۔

ہر اتم ”الیبو“ نا تواریہ بس تو گمان آن چپ ہر توم آچک آک ہر زاسنگ نا جاگہ غا پرہ غاتیبی جنگ انا بنا ء کریر۔ شہباز نا سنٹ جوان ء جاگہ اس ہلنگ کن متا ماری ٹی نسکہ، کہ انا گت انگریز نا بانگوتا نیش ترند آن شہباز ء لگا۔ خواجہ نا بانگولو و کنگ واسہ ساہت اے ٹی اونا کاٹم اسہ کٹڈ آ لڑا۔ و ولدا اتما۔ اونا باغان دترک ٹنگ تسر۔

”او خدایا؟ خدایا خدایا!“ چکن جارج ترمندی اٹ تہٹی ددیگا و مخلوق ۽ دھکھ ترسا پڑاٹ سرمس و اودے تینا چنا تینا بار خرمب اٹ ہرنے اونا سنٹ اٹی تفوک آدترتے پوشا۔ دا اسے کسفوک ۽ ٹھپ اس نسکہ۔ وشہباز اونا دو تیمیٹی دم تننگ نس۔ اولوڈ و کنسایش مس و مزوہ غاچک اتون و یگن نا کنڈ آمون کرے۔

سیلیک داسے انگریز و خواجہ جیوٹ ۽ مبارکبادی تننگ نس۔ کس اسے نا چکار با تروک آخواجہ لی انا کنڈ آ لوکہ۔ ہرا تینا جاگہ غاسلوک پڑا آتموک دتر نالب آتے خوڑت ہرا کہ۔

اخیر سرسی۔ ایرک رسل خواجہ نا کنڈ آہنار، و خواجہ لی کر آرخن تے بڑا کرے۔

”انت پاسہ؟“ خواجہ پارے۔

”ای تو پاوہ کہ دانے کن جوان ۽ دے اس اف۔“

خواجہ لی بشخندہ کنگ نا کوشست کرے۔

سرسی۔ ایرک رسل پارے ”ہرا ہد اسکان کہ شرت انا ہیبت ۽، پاش ۽ ہیبت اسے کہ داخس زڑ کس تینا جیب اٹ ہر فپک پیری کپک، تو حساب کتاب ۽ پگہ کین امر ۽؟ ہندن دے ٹاک آن پد۔“ او فک سلیمس۔ ”چاغان پد۔ خواجہ جیوٹ نا اراٹی۔“

بے سدھ خواجہ کاٹم ۽ سر نے ”سہی ۽۔“

اُرا اسکان ارا گھنٹہ لگار۔ کسرائی ہڑتوم آتا باغان اسے لوز اس ہم پیش تمتو۔ چکن جارج کن دا بھاز بھلو کسر اس نسکہ۔ ولے اخیر و یگن اراء سرمس۔

پگہ بیگہ تون خواجہ لی ہر اتم خواجہ جیوٹ نا اراغان پدی بس تو چکن جارج بانگو تے دیر دانہ کر یکہ۔ اودرے ن آن ہنداڑے نسکہ۔ انتے کہ مٹلڈ انا گار و پراد و چہانٹ آک اودے کین ۽ النگ آبیوس کر لیسر۔

”جارج“ خواجہ پارے ”ای اسے سخت ۽ ہیبت اس کنگ اٹ۔“ اوزرس چپ کرے، کس پائے جوان ۽ لوز اس پٹنگ ۽۔ ”سچ تیرہ کہ امر پاو؟ نے تو سماء کہ کن تون داخس زڑ انا تو گمان ہم اف، ہراخس کہ بندغ آک تکرہ۔ راستی تو دادے کہ کن تون منہ ہزار ڈالر، داماڑی، و دغارتیان بیدس نم منہ نیگر اسے اُرے۔“

مننگ کیک خواجہ ننے بہا کے۔ جارج انا گمان ہنا۔

”مشکل دادے کہ غٹ ۽ اسبجا کنگ آن پد ہم دا پیسہ غاتا نیمہ نا کچ مریرہ۔ ہرا دا منڈ انا مار ۽ کئے ترونی ۽۔ ولے او کئے اسے رعایت اس مننگ ناسلہ خلکنے۔“ خواجہ زرس اچھینگا۔ ”نی تو اوڑان بنگس نہ کہ اونا بابت انت بنگنے؟ اینوا پارے کہ اودے نا بانگو تا ہیلکاری بھاز وڑانے۔۔۔“

خواجه آڑسندہ اس کشا۔ جارج اسل چپ کرے۔ ”ہندن لگک کہ اودے انگلیڈ اٹی تینا اسہ استاد اسے نا ہنگ آن پد پوسکن ء استاد اسے نا گرج ء۔ و اونا رداٹ اسہ نیگر استاد اسے پدی دننگ گچین ء ہیبت اس مرو۔“
خواجه ء جارج انا گڑ بیٹلوک خن تا کنڈ آہنگ نا جیرت متو۔ و انا گت پارے ”گونڈ ہیبت مرے تو دادے کہ اگہ ن کل ء پیسہ غاتے تننگ آن پد اراء اوڑتون گہوخن، و نے انگلستان آراہی کین، تا کہ نی پین کس اسے ہیبت کاری ہیبت تننگ کر، ہر اڑا اونا پاننگ نارداٹ ارا سال آن زیات انا وخت لگپک۔ تو او حساب ء است آن دننگ کن امنا کرینے۔“

خواجه بھار مشکل اسے ٹی چکن جارج انا کنڈ آہر۔ ”ای پاننگ کپہ کہ دا ہیبت آک کنے اسل وڑ پنگ ء، جارج... و لے پین کسر ہم توف۔ او کنے اڑزان ء کسر اس تسنے، و اگہ دا وڑ متو تو ای بومبار مر یوہ۔ ہر گڑا بھس مریک۔“

جارج ء لوزر سینگ انگ اولو کہ۔ اوڑتون پاننگ کن اولو ہم بچ۔ او تو خواجه نامے نسکہ۔
”کنے سماء کہ نی نیست مسنس۔ گڑا فیصلہ ء ہم ای نے آلوہ۔ و لے ای نے تون قول کیوہ کہ نا پداٹ نا چنا نی اڑی تارکھ و سنبھال ء کرسا کیوہ۔ و ہر اڑدے نی پدی بس...“

خواجه چپ کرے، دُو ء جیب اٹ درے و اسے تل پہ تل کروک ء کاغذ اس کشا، ملاتے و چکن نامون آتخا تے۔ ”نے سماء دا انت اسے؟ ای دادے استو تو سنڈ نوشتہ کرینٹ۔ دانا کانودی آجوتی نا کاغذ ء۔ دادے ای تجوری ٹی آہنی چنڈے ٹی تخنگ اٹ۔ تا کہ ہر اڑدے نی پدی بس، تو دادے نے ایتو۔“

منہ ساہت اس کاغذ نا نوشت ء خوڑت ہنگ آن پد چکن جارج خار ء ڈکسا پارے ”خواجه! ای ننے کل ء آجو کننگ نا سنجفیست۔ و لے داسہ غٹ گڑاک چٹانو۔ و نی کنے تینا زہیفہ و چنا تیان مرسور دریاہ آن اپیار راہی کننگ اس۔ نی دافتے ہم اتنے آجو کپیسہ، و ولدا کنے، ہر اتم ای پدی بس...؟“

خواجه خن تے پر خیفے، ”نی دا ہیبت ء پاننگ کپیسہ کہ ای انت کیو، مارا! نا پیسہ غاک کنا ردینک آن ہنتنو۔ ای مہالو آن نے بھار زرتنگ اٹی اٹ۔ ہندا تو نیگر آتاویل ء۔ باغان ہیبت ء خلاصہ کشہ۔“ خواجه نامون خیسر بیگا۔ ”اگہ کنے ناچ زندا نا خدمت نا خیال متو کہ تو ای وارتون نے بہا کر بیٹہ۔“

جارج اونا کنڈ آہر او کاظم ء سرفے۔ ”اگہ کناچ آزندانا نے کن اہیبت اس ارے خواجه! تو دادے بومبار کپہ۔“

خواجه نامون آخار تالان مس۔ ”انت اس کہ تین تون دروٹی ء، تف تا۔ شنبے نادے نے انگلیڈ آہنوٹی ء۔“

یک سد و چار میکو بٹخ

چکن جارج انت ہنا کہ خواجہ نامقدر ہم ہنا و اونا جیرت ہم۔ اونا میرات دے پے دے کم مرسا ہنا۔ بنا ٹی او چنکا جارج ۽ مچ آدے بانگو تارکھ و سنبھال ناز مواری ۽ تیس وے مسٹمیکو دے خواجہ بانگو تا ٹولی ۽ خورک خنا۔ تو او داٹ ۽ کرینگ ترسا کشا۔ ولدا غٹ آن چنکا، نوزدہ سال نالوئیس ۽ زمواری مننگا۔ و او دے ڈغار تیان بانگو جا غا راہی کننگا۔ دا اندانا ایلو بانگو بازی تے کن بانگو تا ہیلکاری ۽ گیشتری خواجہ ۽ تیبٹ کروئی تما۔ اتنے کہ لوئیس ۽ دا کاریم نالو بے ہم بتو کہ۔ ہندی جنگ آتیبٹی او خواجہ تون کمک کن ہنا کہ، و بیگہ تون غٹ اوٹان مچ آدے انا کسہ غا تے بنتنگ کن مچ مسرہ۔

خواجہ نا بانگو کٹنگ آن زیات با مننگ نسرہ۔ لوئیس پارے کہ او مخلوق آن بنک کہ خواجہ شرت خلنگ کن داسہ پیسہ وام ہم ہلنگ اٹی ۽۔ ”ہندن لگک کہ داسہ تو بندغ آک اوٹون ہیبت ہم کننگ خواپسہ۔ او مچٹ ہیبت کیرہ یا اسل مرآن دو ۽ سرفسازرہ، کس پائے خواجہ ۽ ڈا کی خلکنے۔“

”ام م م، ڈا کی تو ہمو فٹے خلکنے ہرا فٹے سماء کہ او ولدا نیرگار کرکیر اس مننگ ۽، دن کہ مہالونسکہ۔“ مغلڈ او ایڑہ سارہ پاریر۔

دا ہیبت انا داسہ غٹ مے تے سہا تماسس کہ خواجہ بے کچ شراب کننگہ۔ و او ہم کم وود ہڑدے۔ داسہ اونا گودی تون کم وود ہڑدے جنگ ہم مسکہ۔

”پیرانگا خواجہ داخس مترب چچ گہس متولیس۔“ اسہ نن اس مس مالیزی غٹ ۽ پارے ”آگہ گودی اونا کنڈ آخن تے بڑا کے ہرے تو مست انگا لوک آنباردوشانپ کیک۔ و کوکاراٹ اراء کاٹم آہر فک۔ اونا ہننگ آن پد گودی مچ آدے ہونگ۔ و بانگو تا بابت تو اسل ہیبت اس ہم سگپک۔“

مغلڈا ہرا تیبٹ ہم چکن جارج نا ہننگ نا ڈکھیائی ٹی گار و پراد آتیاں بے حال مسواس، چپ چپانی اٹ ہیبت آتے خف توریکہ۔ او تینا چنکا مسن تا و سشش مارتا کنڈ آہر۔ ہرافتیاں مسٹ داسہ زنک زیزاد والو

مسوئمر۔ ولدا او تینا مارٹام انا کنڈ آہرا۔ ہرا اُستا کار اس نسکہ۔ اونا است خواہس کہ ٹام اتون ہیبت اس کے۔ ولے اونا جاگہ غالیئ سو ہیبت کرے۔ او ورجل نازیمیفہ نسکہ۔ ہرانا ٹوتینا نس۔ وخرٹک انا ڈغار آر ہینگا کہ۔ اونا تواریٹ خلیس اس ڈکوک نسکہ۔ ”ای تو نما خواجہ نے آن زیات درست کہہ۔ ولے کنے لگک کہ او بھاز بھلو پراگند ہی اس کننگ خواہک، ہرانا باریم نے آتمک۔“ غٹ چپ کریر۔ کس اس ہم تینا گرتی ۽ پاش کننگ خواتوکہ۔ خاص وٹراٹ ترندان۔

پگہ سہب اتون نہاری آن پد مس مالیزی دالان آن پیش تما و بھلو بڑینک ہر فسا ٹام انا دکان نا کنڈ آہنا، و پارے ”خواجہ پارینے کہ ہلی ۽ سنج کرو ارا نامون آت تے۔ ٹام!“ اونا خنک باغونینگلوک نسرہ۔ ”اف اڑیسک، رُوکہ، اتنے کہ ہرا ہیبت آتے ای گودی آن بننگ اٹ، اوفک جوان ۽ افس۔“ ٹام دمستی ہلی ۽ سنج کرے و بھلا ارا نامون آدننگ آنس کہ خواجہ تینٹ اونا کنڈ آبننگ آخننگا۔ بھاز تننگ ناسوب آن اونا نامون خیسن پونکن مسکہ۔ او مشکل اسے ٹی ہلی آسوار مس و ہلی در بڑاٹ ہر فے تینے ہنا۔

نیم ملوک در بچہ غان ٹام گودی نا ڈکھیانی آتوار ۽ بنگ۔ او فریشان آست اتون دوارہ کاریم اٹ اختہ مننگ آنس کہ مس مالیزی دوارہ بس۔

”ٹام“ اوبس پارے ”کنے لگک خواجہ خود کشی کننگ کن ہننے۔ اونا وٹرتیان ہندن لگا کہ۔ داسہ تو اونا وٹی ہم ہشاد سال ۽۔“

”راستی ۽ بننگ خواہ مس مالیزی!“ ٹام ورندی تیس۔ ”کنے سماء کہ او انت کننگ نا کوشت کننگ اٹی ۽۔“

دے ٹاک اتون خواجہ اسہ پین پرنگی بندغ اسے تون اوار پدی بس۔ وٹام تینا دکان و مس مالیزی تینا دالان نا در بچہ غان ہرا کہ ہرٹوم آک ڈرنگار ویننگ کن تہٹی ہنتوس، دکان مُست ہندن مرسا ہناس۔ داٹران چپ اوفک بانگو جانا کنڈ آمون کریر۔ کم وودنیم گھنٹہ سے آن پد مالیزی وٹام ہلی سوار ۽ تینا پدی بننگ آخنار۔ او خمب اٹ اسہ بڑز کو کہولی چین نا خلوک ۽ کلٹ اس کریس۔ ٹام ہنوک آبندغ نامون آخار اس خنا۔

نن نیمہ غامے دنگ نا مجلس اٹ لوئیس اصل واقعہ ۽ کل ۽ پارے ”ای ہلی تا توار ۽ بنگٹ تو دمستی کاریم اٹ اختہ مننگ ناہیلہ اٹ اسہ جراسے نا پداٹ ڈکاٹ تینے۔ ہراکان کل خننگرہ و ہیبت آک بننگرہ۔

بھلوشرہ سے آن پد بیدہ غاتے پوڑوک آد انہادی آکلٹ ناسد ڈالراٹ ہبا پک مس۔ دا بندغ حساب کرے پیسہ غاتے خواجہ ۽ تیس۔ ہرا دوارہ حساب کر سا جیب اٹ شاغاتا۔ دکان پد ہرٹوم آتا پوسکن ۽ جھیرہ اس کاٹم

ہرنے۔ دابندغ پاریکہ کہ بیدہ غاک ہم بہا مسنو۔ خواجہ اودے گنوک آتینار کرینگ تسکے۔ اوکلڑ ۽ پدی ہلک و لغت کاری کرساکل ۽ بیدہ غاتے پرغا۔ ولدا ہڑتوم آتانیام اٹ چک و تاڑمس۔ اناگت دابندغ جبیرہ ہٹسا اوڑان بانگو ۽ ہلک و ہلی آسوار مساپارے کہ اگہ نی پیر متویسہ تونا کاٹم ۽ پرغا۔“

ہر گدرینگوک آدے مے تابلے جاراتی ودنگ نس۔ وکاٹم آسیخا کروک گڑتی تاسوب آن ننگان تغ ہم جوان بتوکہ ودم پار آختک ملنگارہ۔

1855ء ناچ آسال اٹی خواجہ ہرتم کہ جاگہ اس ہنا کہ یا جاگہ سے آن بسکے تومیک سوچی وڑاٹ ٹام انا کنڈ آہر ارہ، ولے اوڑتون ہم چچ ۽ سوج اسے ناورندی آلوکہ۔ نومیراٹی ہرتم خواجہ نا پٹھی و تمباخ نافصل تیارمس و ہندن لگا کہ کہ جوان زڑ تننگ۔ شنبے سے نا بیگہ تون مغلڈا تینا کین اٹ سلوک ٹام انا گڈ کیو گراک ناہنگ کن ہروک نسکے، ودارر سینگ تون ٹام انا کنڈ آہنا۔ اونا مون ناموخبائی آن ٹام چاہس کہ وڑاٹ اس ارے۔

”جی آئی!“ اوخاخر ۽ بھٹی ٹی بند کرسا سوج کرے۔

”امی پاوہ کہ نم ہر مسٹ آمالاک داسہ زینہ مسنرے، دن تونی غٹ آن بھلا تو آفیس۔ ولے لمہ مننگ نا سوب آن کنے سماء کہ نی غٹ آن زیات پیہہ اُس۔“ مغلڈا پارے ”ولدا نی اُستا کارا سے اُس، وادفک کشاری مزور۔ دابابت تینا باوہ غان پدنی اُرا نا بھلا بندغ اُس۔ اونا ہنگ ۽ ہشت تو گدرینگا نے۔“ مغلڈا اچینگا ”پین مف اونا ہنگ اسکان تونی اُس۔“

ٹام چنگی آن مچ آرا ناخن تادیدہ نسکے۔ لمہ ناہیت ۽ ہنگ تون او مچٹ بین وڑمس۔ ایہ تون توکل ایڑھ ایلمک ہندا ڈغار آودی مسولمر، ولے ولدا ہم او اوفتیان مچٹ سستہ نسکے۔ اسٹ تو ہیلکاری نادے تیٹی اوفتیان مُرئس، ایلو ارا غاپدی ہنگ آن پدہم او گیشتری دکان آمسکے۔ وخت اس کہ ایلو غٹ ڈغار تیٹی اسپجا نسرہ۔ خاص وڑاٹ ورجل، ایش فورڈ وچنکا جارج تون تو اونا اسل بھاز کم توئل بش نسکے۔ ورجل ہراداسہ بیست و شش سال ناس نسکے۔ تینا بچوک آوخت ۽ رہی انا ڈغار آ رہینگوک تینا زبیفہ للی سو وڑوت آتیب ودی مروک مار اوریہ تون گدریفیکہ۔ ایش فورڈ تون اونا اسل لگتو کہ۔ او بیست و پنج سال ناس نسکے۔ و ہرتم آن کہ اونا لیلی ناخواجہ اودے تینا چوکری تون اوار جاڑو آن چینگ ناموکل تسولس، ہوتوم آن اونا وڑ تیٹ خرنی بسولس۔ بیست و چار سال ناچنکا جارج داسہ اسل بے وڑ ہولن مسولس۔ او ہم خرک انا ڈغار اسے نا، تینا وئی آن دوکچ، بوڑچی سے آست ریفیکہ۔ اونا بابت کل پاریرہ کہ او ہر ہونیاڑی تون برام کننگ کیک ہرا اودے سیر تننگ کے۔

ہندا سوب آن لمہ نا ہیبت ۽ بنگ تون ٹام گڑینگلوک نَس۔ داسہ خواجہ نامون آرا نا نمائندہ اونسکہ۔ اسل دکان نا جوڑ کنگن کن از باب ہلنگ نا وخت آن خواجہ اونا ماخولی نا سوب آن اودے مچے بھاز شرف ہم تسکہ۔ ایلو کاریم تیبٹی چاہنداری نا سوب آن اونا دکان اٹی گراک آتا کچ ہم دے پدے آن دسا ہنا کہ۔ اوانت اس کہ کٹا کہ خواجہ ۽ تسکہ تا، وخواجہ ہر یک شنبے آونا مزوری کن ارا ڈالرا اودے تسکہ۔

اونا کم گوئی اودے زیا سچفنگ نا نحو ہم تسو سس۔ کس اس دا تنغ اٹ ہم خنتو یس کہ او ارا سال آن ہمو گمان تا بابت سچفنگ ۽، ہرا اونا باوہ نا پاننگ نارداٹ جہاندم اٹی آجونگر آتے دوئی نسرہ۔ او بھاز سچفنگ آن پد تین تون دا پک کرے کہ بے کچ سال آتسکان پیسہ مچ کنگن آجوتی دوئی کنگن نا جاگہ غا بھلو ج وڈ بندی سیٹ اسہ وارجم وڈ اٹ جہاندم نا کنڈ آرننگ نا کوشت کنگن۔ ولے ہرا تم اودے درک لگا کہ بلہ کزی ۽ شست سال آن زیات مسنے تو اودا پُرت ۽ گیرام کرے۔ وخت اس کہ ایڈھ سارہ و مالیزی ہم، ہرا غا ہوت آنا نسرہ، ہفتا دسال آن بڑا نسرہ۔ او تو خواہسکہ کہ اسہ وار ہندا مسٹ پیش تمر، ولے گمان نَس کہ اوفک کسر نا سختی تے سنگک کپسہ۔

اسل داسہ رُوت آمیٹ او کساس خلکو سس کہ خواجہ بانگو بازی ٹی، تینا پاروک آزر آن، کبھی پین زیات با تننگ اٹی ۽۔ ٹام خنا کہ کہ خواجہ ہر گدرینگلوک آدے و ہر خورک مروک آدنگ آن پد زیات فریشان، بے حال و پیر مساہنا کہ۔ ولے داکان ہم زیات خراب انگا حوال دانس کہ لوئیس نا پاننگ نارداٹ او تینا نیمہ نا کچ بانگو تے بہا کر یس۔ ہمو بانگو تے ہم ہرافتا چین اکن نیم کرن اس خواری کننگا سس۔

کرسمس بس و 1856ء نا سال انا بنا مس۔ ولے ہر کنڈ آاسہ وڈ انا ناسقی اس تالان نَس۔ ولدا ہتم نادے اس دے ٹاک اسے آاسہ پین ہلی سوار اس ڈغار آبس۔ اول تو مس مالیزی اودے ہم اسہ بانگو بلوک اس ہکا۔ ولے خواجہ نا جتا انگا وڈ تے خننگ آن پد گریگا۔ مہمان تون ہیبت وگپ نا وخت آ خواجہ چنکا جارج ۽ کوک کرے و مہمان نا ہلی ۽ ن درست اصطل اٹی تننگ و دیر و بے کنگن نا پارے۔ ولدا خواجہ شرف اٹ مہمان ۽ تہٹی درے۔

داسکان مالیزی ن نارغ بستو یس کہ غٹ میک، مہمان نا بابت تینا گرتی تے درشان کنگن نا بنا ۽ کریر،
 ”دا بندغ دیراے؟“

”مُست تو چچ خنتن تے۔“

”خواجہ بھلو وخت اسے آن دا وڈ جوان کس اسے تون مون متنے۔“... ”تو گڑانی انت پاسہ کہ او دیراے؟“

ادفک مالیزی نا حوال اکن سلوئی الوسہ۔

”کنا مون آ تو ادفک بچ ۽ ہیئت اس کتوس۔“ مالیزی پارے ”مننگ کیک دا سوب آن کہ گودی ہم ہموڑے نسکہ۔ ولے ولدا ہم کنے دا بندغ زرس پین وژ لنگ ائی۔ ای دا وژ انا کہہی بندغ خناٹ۔ ہرافتاخن تیان اوقتا تک سرچاہننگ، دن کہ زرس مست داڑے گڑ اس نس، ودا سہ بچ اس اف۔“

ڈیوانا روشنائی نا سرنگ آن اوفتے کساس مس کہ گودی نرینہ غاتے تنیا ا لا و خاچنگ کن ہنا۔ کل انا دم دریگ آن پد خاچنگ کن ہننگ آن پد ہم کوٹھی نا بتی لگوک نسکہ۔

سہب سہاری مثلڈا تینا اُستا کارا مار ۽ اسہ کنڈ آدرے و پارے ”استو تو کنے نے جتا کشتنگ نا وار ہم رسینگتو، ونے ای غٹ ۽ پارسا خلیفنگ خواہسہ۔ ولے مالیزی کنے پارے کہ خواجہ دا بندغ ۽ پاریکہ کہ او ارا نا گروی ۽ چشنگ خواہک۔ و مالیزی ۽ سہا کہ خواجہ تون نکاس ہم اف۔ کنے ہندن لگک کہ دا بندغ نیگر آتا واپار اسے۔“

”کنے ہم“ نام پارے، ولدا زرس چپ کنگ آن پد پارے۔ ”آئی، ای سبھنگ اُٹ کہ پین خواجہ سے تون ن زیا ت گچین ۽ زنداس تیر کینہ۔ پین مف ن کل اسبجا تو مرینہ۔ کنے ہندا گڑا نا چرت ۽۔“

ایلو بندغ آک تینا کین آتینا پیش تمسا کریر تو مثلڈا ترندی اٹ دکان آن پیش تما، تا کہ ایلو فنتے گڑتی ہر فپ۔

گودی تو کاٹم ناخا انا سوب آن نہاری کتو۔ ولے خواجہ و مہمان جوان سیر پڈ کریر کنگر۔ ولدا ہڑتوم آک کرار آ ہیئت کرسا پیشن پیش تمار۔ ہڑتوم آک گام کرسا نام انا دکان اسکان بسر و اودے کاریم ۽ بھاز خوڑتی اٹ ہرار۔ نام اراٹی جوڑ کروک آڈمک نامک اٹ خاخر ۽ اُف کرسا درگہ نا کوزہ جوڑ کریکہ۔ تہواٹ واروٹ آخاخرنا تریشونک آک چٹ ہلسا ہنارہ۔ نام زرس ہندن کاریم اٹ اختہ کرے تینے کس پائے اودے دافتا ساڑی گری نا سماف۔

اخیر خواجہ لی پارے۔ ”بھاز جوان ۽ اُستا کارا سے دا، اگہ کنا ہیئت آبا در مرے۔“

ایلو بندغ اونا ہیئت ۽ اؤ کرے۔ ولدا دکان ائی پیری اس خلسا اونا جوڑ کروک آازباب و ایلو گڑاتے ہرا ہرافک میخ و گل میخ تیبٹی درجوک نسرہ۔ دا بندغ انا گت نام اتون ہیئت کرے ”اخہ سال مریک نے مار کو؟“

”خواجہ! دا وخت آ کنا وئی بیست و سہ سال ۽۔“

”ناچناک اُخس ۽؟“

”داسکان تو کنا برام ہم متنے۔“

”نے کون ء جون اس مرے تو بندغ ء چنا ودی کننگ کن زریفہ نا گرج ہم مفک۔“

ٹام تین تون تمینٹ ہیئت کرسا پارے کہ پرنگی تا ائس چنامے تا ارا تیبٹی تالان مرور۔

”ہندن لگک نی تو پکا مذہبی نیگرا سے اُس؟“

ٹام ء سانس کہ دا بندغ اونا نہاد ء جا چنگ کن دا ہیئت آتے سوج کننگ ء۔ اوزرس خرین ء وڑا سے ٹی پارے ”ای تو پاوہ خواجہ نے پارو ء کہ نن پورو خاہوت سے اُن۔ کنالہ، بلہ، ایلم، ایڑھ و چنک۔ نن غٹ خداوند و انجیل آہیل مننگان۔“

ہے بندغ خن تے چکسا پارے ”نھے آن دیرا یلوفتے انجیل خوانفک؟“

ٹام دا خیراتی آنا بلد ء پانگ خواتو کہ اونا لمہ و بلہ ہڑتوم آک خواننگ کیرہ۔ ”نن غٹ انجیل بنسا چنک

بھلن مسنن، و مننگ کیک غٹ ء یات مرے۔“

زرس است جم مرسا ہمو بندغ ولدا اصل سرحال نا کنڈ آ بس۔ ”انت پاسہ نی دا جاگہ غان بھلو جاگہ سے آ

استکاری نا کاریم ء مونی دنگ کیسہ؟“ ٹام ء تو سما تماسس کہ اودے بہا کننگ انگ ء، و لے اودا معلومداری

کننگ خواہسکہ کہ اونا خاہوت نا انت مریک؟ تینا سوج و خار ء ڈکسا او پارے ”خواجہ! ای و کنا ارا والاک

کشت و کشار کننگ کینہ، و داکان بیدس گرج انا ہر کاریم ء کننگ کینہ۔۔۔“

ٹام ء ہموڑے السا خواجہ مہمان تون او ار ملک آتا کنڈ آراہی مس۔ ہندا خسیٹ مالیزی ددی نگسا بس و

پارے ”انت پاریرہ دافک؟ خواجہ تو کنا اسل مون اٹ ہر پنگ ء۔“

تینا توار ء تورسا ٹام پارے ”ہلنگ بہا کننگ نا وڑا اس مننگ ء، مننگ کیک نن غٹ و مننگ کیک بیرہ

ای۔“ مالیزی پوباڑاٹ ہوغنگ ء شروع کرے تو ٹام اونا کوپہ ترند آن سرفے۔ ”ہوغنگ نا گرج اف۔ ای آئی

ء ہم پارینٹ۔ ای تو پاوہ کہ پوسکن آجاگہ نن کن داکان جوان مروء۔“ و لے ٹام تینا پورو کوشست آن پدہم مالیزی ء

است جم کننگ کتو۔

بیگہ تون غٹ ملک آتیاں پدی بسر تو ٹام انا ایلم تا مون مُٹ نسکہ۔ و نیاڑیک گارو پراد کریرہ۔ کل اسہ وار آ

ہیئت کریرہ کہ امر ہے بندغ اسٹ اسٹ آہنسا سوج کرسا ہننہ۔ ہراڑان کل پک تسر کہ اوفتے بہا کننگ

انگ ء۔

نن نا تہاری ٹی مننگ کیک غٹ انا ہوغنگ و پراد نا تو اولک بھلا ارا ٹی ساڑی ہڑتوم آنرینہ غاتسکان سر

مسرہ۔ غٹ بے کچ ڈکھیا و خلوک نسرہ۔ ہودہ بندغ اٹ اواری نہ غاک ہم نیارٹی تیانبارگار و پرادات ہو غسا اسہ ایلو ۽ خمب کریرہ۔ و پاریرہ کہ داسہ اوفاک اسہ ایلو ۽ خننگ کپسہ۔ ”یا خدا یا! ننے دا ویل آن بچف۔“ مغلڈا کوکاراٹ دعا کرے۔

ٹام پکہ سہب اتون بش کننگ ناگھٹی ۽ خلک تو دا تواراٹی مرک انا کلہو اس نسکہ۔

پیرانگا مس مالیزی نہاری جوڑ کننگ کن بھلا ارا نا دالان ۽ سر مسو اس۔ داسکان دہ منٹ ہم گدریتگتو یسر کہ او ڈکھیائی وڑاٹ پدی بس۔ اونا کلک آتیا خڑنیک آتا نمسی گروشک تسکہ۔ ”خواجہ پارینے کہ کس اس دانگ اینگ ہنپ، و اوفا نہاری آن پد ہنداڑے پیشن آج میرے۔“

غٹ پیشن مچ مسرتو نا جوڑ ماما پامپی ۽ ہم کین آن کشار ایسر۔

خواجہ لی و مہمان اراغان پیش تمار تو خواجہ نالوڈ و تیان پک مس کہ خواجہ ہڑوے آن زیات شراب کنگے۔ ہراتم او مے تیان چارگز نا مری آسلیس تو خواجہ نا توار ترند، خرین و بے ڈول نسکہ۔

”نم نیگر اک مدام کنارند اٹ لگوک اڑے۔ ہندا سوب آن دانم کن ڈہ اس تو مفرو کہ دا جاگہ چنگ اٹی ۽ نم کل کئے آباریم اس جوڑ مسنرے، ہراداسہ کئے آن ہر فنگ مفک۔ ہندا سوب آن دا شریف انگا بندغ تون سودا کننگ اس ٹہیفینٹ۔“

مے تاگار و پراد وڈا تو ایلو بندغ خاراٹ پارے ”بس کبوا ڈینڈ پھسات ۽۔ استو آن ہندا وڑ کننگ اڑے۔“ اوکل آہندن ہرا کہ کل چپ کریر۔ ”امی نیگر آتالس واپار اس افٹ۔ ای دا واپار نا غٹ آن بھلا و غٹ آن گچین آفرم انا نما سندہ اٹ۔ نندا دفتر نا کیمہی بینٹ آک اریر۔ و مرمرا نا علاقہ غاک، دن کہ رچمنڈ، چارلسٹن، میمفس، و نیو اورلینز و ایلو علاقہ غاٹیٹی نیگر بہا کننگ و سر کننگ کن نن تون آغوٹ ہم اڑے۔“

اخیر مغلڈا اہمو ہیئت ۽ سوج کرے ہرا غٹ ۽ فریشان کر یسس۔ ”خواجہ! نن غٹ اسجا بہا مرینہ، ہر؟“

”پاریٹ نہ باخلپیو۔ غٹ ۽ ساتمک۔ کئے چچ پاننگ نا گرج مفک کہ نما خواجہ بے کچ شریف ۽ بندغ اسے۔ و ادنا اراتی ہم، ہرا اراتی تولوک نم مون آسٹل تے کن گار و پراد کننگ اٹی ۽۔“ اوچنکا کزی و میری ناکنڈ آ ہرا ”نم ہڑتوم آمنسک، پٹی بنوک آچنک، ہرا فنتیان ہر چنانا نہاد چار سد آن زیات مرے، ودی کننگ کن تیار اڑے۔“ ولدا او مغلڈا ۽ خنا ”اسہن تونی بھاز پیر اس، و لے بنگٹ کہ نی جوان ۽ بوڑچی سے اس۔ سویل اٹی جوان انگا بوڑچی کن دوانزدہ غان پانزدہ سد اسکان رسینگ۔“ ولدا او ٹام آہرا۔ ”دن کہ اینو پگہ نا نہاد آک و دنگ اٹی ۽، نے کون آچین کش آدرا کائز جوانی اٹ بیست و پنج سد تر فنگ کیک۔ و اگہ کس اس نے دکانداری

کننگ ناموکل ہم ایسے تو مسہ ہزار چچ جاگہ ہنپسہ۔“ اوخن تا ملک اٹ ٹام انا بیست آن بیست و ہشت سال اسکان نا ایلیم تا جاج ۽ ہلک۔“ نم غٹ ملک اٹ مزوری کروک آک، ہراسٹ نما نہہ سد آن ہزار ڈالر اسکان نا اریرے...“ اوزرس سلیس ”و لے نم غٹ مقدر والا نیگر اُرے۔ نما گودی نا پاننگ ۽ کہ نم غٹ اسبجا بہا مبو، و نما خواجہ ہم ہندا پاننگ ۽۔“

”منت وار گودی! منت وار یسوع“ بلہ کزی ترند آن پارے ”لکھ شکر خدا یا“ مٹلڈا کو کار کرے۔

”با ۽ تینا بند کبو۔“ پوریا گر خا اٹ پارے ”ای او فٹے منفنگ کن کوشست کرسا ہنانت، و لے او فک منتوس۔ قسمتی کنا فرم اتون تمباخ نا ڈغار اسے نا گراک اس ارے۔ ڈغار ہم اسل خڑک آٹے۔ نارٹھ کیر ولاننا ریل روڈ کمپنی نا خڑک المانسے کاؤنٹی ٹی، اودے ہندن ۽ نیگر خاہوت اسے نا گرج ۽، ہرا اودے فریشان کپ۔ نرنگ و دا اے نا کوشست کپ، و کاریم ہم چاہے۔ کئے نیلامی ناول و بچڑی تیٹی تمنگ نا گرج اف۔ و پاننگا نے کہ نمے زمیر اٹ تفنگ نا گرج ہم اف۔ اگہ ای چچ خوار کننگپر تو۔“ او بے مہری اٹ کل آہرا۔ ”سہی ۽، تیار مبو۔ داسہ نم تینے کنا نیگر تکبو۔ تا کتہ نن منزل اسکان سر مفن۔ نم تون پتنک دا اے کن چاردے اریر۔ شنبے نادے سہب اتون نن نمے و یگن آتیٹی المانسے کاؤنٹی آدینہ۔“

غٹ آن مُست ورجل نا باغان تو ار پیش تما۔ ”کنا للی سو و کنا چنا تانت مریک؟ نی او فٹے ہم بہا ٹی ہلیسہ ہر خواجہ؟“

ولدا ٹام سوچ کرے ”ننا بلہ، ایڑھ سارہ، مس مالیزی و ماما پامپی نانت مریک؟ دا خاہوت و الا تانی تو اسل ہیبت ۽ کتویس۔“

”آخا۔ ای ہر ہوموسٹر ۽ ہلنگ کپہہ، ہرا زینہ سے تون دا سوب آن خاچانے کہ او تینا مف۔“ مے تا واپار ملنڈی وڑاٹ پارے ”و دا لٹر پٹر آک، دا کاریم تانت کہ چرینگ ہم کپسہ۔ او فٹے اسہ گراک اس ہم ہلپک۔ و لے لی صاحب مہربانی کرسا او فٹے ہندا اُرے بد حالی ٹی کہنگ ناموکل تسنے۔“

گار و پراد کرسا بلہ کزی خواجہ لی نامون آہنا جک سلیس و پراد کرسا پارے ”نی کنا چنا ۽ بہا کر یس۔ داسہ کئے آن کنا نواسہ غاتے تو پلبہ۔“ خواجہ مون ۽ ایلو کنڈ آ کرے۔ کزی تسینگا ڈغار آتما۔ تو کبھی سوگو آباسک آک اودے سیبوتسر۔ ایڑھ سارہ و مس مالیزی اسہ وار آکوک کریر ”خواجہ ننا تو خاہوت ہندا ۽... نن پنجا سال آن اسبجا رہینگ انگ اُن۔“ پیرانگا و ژندا نگا پامپی سیٹ آ بے سر جز آن تولوک نس۔ خڑینک آک اونا مون آریڑ کریرہ۔ اونا جوڑک لڑزارہ۔ مننگ کیک کہ اودعا اس کریکہ۔

”باہ تینا تو بولو۔“ مے تا پوریا گر ولدا کوک کرے۔ ”ای نمے گڈیکو وار پاننگ اٹ۔ آخا تو نمے کل ۽ ساتمک کہ کنے نم نیگر آتے امرچپ کر فنگ ہم بریک۔“

ٹام اناختک ساہت اسے کن خواجہ ناخن تیٹی لگار۔ واو پارے ”نن نابدا انگا قسمت آرمانی ان، خواجہ! نمے سماء کہ نے ہندا سوب ان نمے بہا کروئی تمنگ ۽۔“

منت واری ناوٹاٹ خواجہ تیناخن تے شیف کرے۔ وترند ۽ تووار سے ٹی پارے ”کنے نمے ان کس سے ان ہم بچ ۽ گلہ اس اف۔ مارکو۔“ اوزرس اہیجیگا۔ ”بلکن راستکی تو دادے کہ نم غٹ جوان اُرے۔ نمے ان گیشتری کنا ڈ غار آودی مسنرے، و ہنداڑے بھلن مسنرے۔“

”خواجہ“ ٹام اودے منت کرے ”اگہ اے المانسے کاوٹی نابندغ آک دا پیرانگا تے ہلنگ خواپسہ تو گڑا نا موکل مرے تو دافنے ای ہلنگ کیوہ۔ دا بندغ پاننگ اٹی ۽ کہ دا بچ ۽ نہاد اس خنپسہ۔ ولے ای ولدا ہم دافتا زیات ان زیات نہاد تننگ کیوہ۔ ای گوڈ خلسا پوسکن آ خواجہ ۽ منت کیوہ کہ کنے کرائی وٹاٹ اُستا کاری نا کاریم کننگ نا موکل ایٹے۔ دن کہ دا ریلوے لائن کن۔ کن تون کنا ایملک ہم مک کیرہ۔“ ٹام داسہ اسل جائی ہوغا کہ۔ ”خواجہ! نی انخس کہ پیسہ بلا آئی و ایوونے کن پاسہ، نن کٹھ نے آراہی کرسا کاند۔ نن داتم اسکان اسپجا رہینگ انگ ان، وداکان پدہم اسپجا رہینگ خوانہ۔ خواجہ...!“

خواجہ ڈو ۽ بٹزا کرے پارے ”سلہ، تانکہ پیسہ غاک بفسہ دافک کن تون مریرہ۔“

خڑو کہ دگار پرداٹ ٹام ولدا پارے ”نن نے ان مہربانی نا او میت اس خواجہ!“

”در دافنے داکان!“ خواجہ خاراٹ پوریا گر ۽ پارے ومون ۽ ہٹسا اُارانا کٹڈ آہنا۔

مے دنگ اٹی غٹ اسہ ایو ۽ است تسرہ۔ مالیزی و ایٹھ سارہ، بلہ کزی ۽ است تننگ اٹ اختہ تسرہ۔ ہرا ٹام انا جوڑ کرک آجولا کرسی آ تسینگوک و اج تموک نسکہ۔ غٹ اُرا والا ک ہوغسا تین پہ تین ۽ خمب کیرہ و بک ہلکرہ۔

اخیر اوجیرت کرسا پارے ”است ۽ چنک کپیرے۔ ای، سارہ، مالیزی و پامپی داڑے جارچ انا پدی بننگ ناکسر آہر نہ۔ بھاز دے لگپک۔ اراسال خڑو ۽۔ اگہ او پیسہ انتو ہم تو نمے و ایلو مارکو تے پیسہ مچ کننگ کن بھلو وخت اس درکار مفک۔“

”راست پاسہ، راست۔“ ایش فورڈ تف تے کیدسا پارے تو کزی اونا کٹڈ آخورک انگاخن میٹ ہرا ولدا غٹ انا کٹڈ آہرا۔ ”اسہ پین ہیبت اس۔“ کزی پارے ”نم غٹ بھلن مسنرے۔ داسہ نم زنگ زیزاد والا ہم

اریرے۔ اوفتے کنا بندغ آتا بابت، کنا لمہ بیل و کنا افریقی بادہ کنتا کنتے نابابت الی پارے۔ بنگرے؟ اوفتے کنا، کنا جارج و تینا بابت ہم پارے و دا ہم کہ نن چندی خواجہ غاتون ہرا ہرا حالت آتھی گدریگان و غٹ چنا تے ہم پارے کہ نن دیر اُن۔“

غٹ خڑ کہ خلسا پاریر ”جی او آئی!“ ”جی او بلہ نن اسل گیرام کپنہ۔“ کزی خڑک سلوک چنا ناخڑ بینک آتے پاک کرے ”داسہ ہو غنگ ۽ بس کر۔ کل ۽ خدا جوان کیک۔ بس۔ بس کر داسہ، ہو غنگ اٹ اُرا ۽ ڈیفسہ انت؟“

چار دے گڑا تے تفنگ اٹ گدریگار۔ و شنبے نادے انا سہب بس۔ نن درست کس ہم خاچنگ کتویس۔ بیدس ہیبت آن اوفک اسہ جاگہ سے آچ مسر۔ دے ٹک تس۔ ویگن آک بسر۔ ہنوک آک پد سلوک آتے خمب کریر۔

”ماما پامپی ہرا دے؟“ اسٹ اس سوچ کرے۔

مس مالیزی ورندی تس ”او پاریکہ کہ ای غٹ ۽ پنگ آخنگ کپرہ۔“

”ای اودے خنو بریوہ۔“ چنکا کزی کیبن ناکنڈ آد بیگا۔

ساہت اسے آن پدا ونا توار بس ”ابو۔“

غٹ ویگن آن تڑنگار و ددیگار۔ پیرانگا پامپی تینا کڑسی آتو لوک تس و کسکو سس۔

یک سد و پنچمیکو بشخ

پوسکن آڈنار آسہ ہفتہ سے آن پدہر اتم پوسکن آخواجہ مرے وگودی بگھی ٹی گرجا گھر آہنار۔ توکل ء اسپجا تولنگ ناوار سیٹنگا۔ ”ای اشتاف اٹ پک کننگ خواپرہ۔“ مٹلڈ اتینا چناتا کنڈ آہر سا پارے ”ولے مچ آہفتہ ای وگودی دالان اٹی بھاز آہیت آتے کرینن۔ کنے لگک کہ پوسکن آگودی وخواجہ بھاز جوان ء عیسائی ء۔ ای تو پاوہ کہ نن داڑے جوان زند تیر کینہ۔ بس نما بادہ بنتے۔ بلہ کزی وایلو فک ہم داسکان خواجہ لی تون ء۔“ او سلیس و غٹ انا مون اٹ ہر سا پارے ”تو داخس دے ٹی نم انت اس کہ خننارے ہنگنرے۔ داقنار د اٹ نم داجا گہ نا بارواٹ انت پارے؟“

کل آن مست ورجل پارے ”داخواجہ مرے ء کشت وکشارنا بابت زیات سماف۔ وخواجی ہم تپک۔“ مٹلڈ اوڑا چڑا۔ ”دانا سوب تو دادے کہ داشاری ء بندغ ء۔ مہالو برنگٹن اٹی دکان اس تانس۔ اونا الہ مرے تو وصیت اٹ اودے داجا گہ ء تسنہ۔“

ورجل پارے ”اوکنے مدام پاک کہ اوننے آن کاریم ہلنگ کن اسہ پرنگی ٹو ہو اس پٹنگ اٹی ء۔ ای اودے پاریت کہ دانا گرج مفک۔ داٹو ہو ء تننگوک پیسہ غاتیان پنچ شش بین مے ہلنگ مریک۔ ای داہم پاریت کہ اوننے وارخواہی ایجے، نن اودے تمباخ نا گچین انکا فصل انا بابت معلومداری ایتنہ۔“

ایش فورڈ پارے ”ای تو اسل ڈن ء ٹو ہو اسے ناسیٹا ٹی کاریم کپرہ ہر امدام ننا کاٹم آسلوک مرے۔“ بل ایش فورڈ آخوڑت ہرا، ولدا پارے ”خواجہ مرے پاریکہ کہ اوداسکان داہنگ ء کہ نم امر پیش بریرے۔ ای اودے منت کریٹ کہ اوخواجہ کری آن کناللی وچناتے ہم ہلے ہنداڑے اتے۔ ای اودے پاریت کہ او بھاز کاریم کروک ء سے۔ او پارے کہ دا بابت سحفوہ۔ نن ہلنگ کن اوداسہ ہم تینا آرا ء بینک اٹ گہوتخانے۔ داسہ ہروٹی تمک کہ داسال فصل امر مریک۔“ ورجل پارے ”نن غٹ ء داڑکن کاریم کروٹی تمک۔ کنے سما ء غٹ پرنگی خواجہ فاک چپی راستی ء سلاہ ترسا کارہ۔ کہ دانگیر آک تینا وس انا نیمہ نا کچ آ ہم کاریم کپسہ۔ اگہ

اوفک ننے دخت زیان کنگ و دانگ اینگ ٹیلاپ آخنار تو چاس کہ ٹوہوبس۔“ او ولد ایش فورڈ ناکنڈ آہرا“ ای
 داسجیفینٹ کہ ہر اتم خواجہ ایب کیب اٹ مس تو ای نئے آترند مریو۔ ولے پاش ۽ ہیبت اسے کہ دا ای تو اودے
 نشان تننگ کن کیوہ۔“

”سہی ۽۔“ ایش فورڈ خاراٹ پارے“ نے و ایلوفتے مدام خواجہ نا خاص نیگر مننگ ناشونق ۽۔“

ٹام ۽ خار بس، ولے اودادے گوجالا۔ ولے ورجل چپ کتو۔ و خاراٹ ایش فورڈ ناکنڈ آہور ۽ تورسا پارے
 ”اسہ ہیبت اس نمے پاو کہ سٹی ۽ ملنڈ کروئی اف۔ دن مف کہ ای تین کن خواری اس ودی کیو۔ ای بیرہ تینا ہیبت
 ۽ کنگ اٹی اٹ، اگہ کن تون بک لگاس تو ننے آن اسٹ اسے بھلونسخان اس مریک۔“

”بس، نوا کہ تین پہ تین جنگ کرورے؟“ مغلڈ اسہ وار ہر توم آتیا ہرا، ولدا خاص وڑاٹ ایش فورڈ آ
 خوڑت ہرا۔ ولدا چاگڑد نا گچین کنگ کن ٹام انا کنڈ آہرا“ ٹام ہر اتم نی دکان ۽ جوڑ کر یسہ تو ای خواجہ مرے ۽
 گیشتری نے تون ہیبت کنگ آخناٹ۔ نی انت پاسہ؟“

ٹام کرار کرار آہیبت انا بنا ۽ کرے“ امی ہم ہندا پاوہ کہ نن داڑے جوان اُن۔ ولے ننا جندا نارویہ ہم جوان
 مرے تو۔ دن کہ نی پاریس۔ دا بدخو و کمینہ پرگی اس غننگک۔ کنے ورجل نا ہیبت راست لگک۔ خواجہ داسکان
 مے توننگ تپک۔ مننگ کیک اودا ہیبت آن ہم فریشان ۽ کہ نن اودا داکراری آن“ ٹام ہیبت ہیبت اٹ سلیس۔
 ”کنا سلاہ دادے کہ آئی! نی خواجہ نا خیال ۽ تخ، و ایلوفک خواجہ ۽ پہہ کنگ نامتا ماری کین کہ اگہ اودام ننے آ
 ٹوہومف تو اوڑکن ہم جوان ۽۔“

غٹ دوی ناکیرغ آن اوڑتون امناکریر۔ ولدا مغلڈ اوامیت نا وڑاٹ پارے“ داسہ ننے کوشست کروئی ۽
 کہ خواجہ ۽ لٹی سو و چنکا اوریاہ ۽ ہلنگ کن ہم منفن۔ انتے کہ نا ابا نا بننگ اسکان نن چچ اس ہم کنگ کپنہ۔
 مننگ کیک اوہم ہندا دے تیٹی پدی برے۔“

میری محسا پارے“ ہموگوئی آسکارف ۽ بینوک و مون آڈربی ۽ بینوک۔“

”سہی پاسہ کنا مسر۔“ مغلڈ ایلوفنتون محسا پارے“ گودی کن تون قول کرینے کہ او بلی، سارہ و مالیزی کن
 ہم نن تون کمک کیک۔ ای اودے پاریٹ کہ دا وڑخا ہوت نابشخ و پانٹ آن نن افس ڈکھیا مسنن؟ کنا ڈکھیا نی
 ۽ بننگ آن پد گودی ہم کن تون اوار ہوغا۔ او پاریکہ کہ خواجہ چچ گہس مسہ پیر ۽ نیٹری ہلپک۔ ولے اوقول کرے
 کہ او خواجہ ۽ پارسا ٹام ۽ کاریم ترسا کیک۔ و ایلو مارتے ہم، تا کہ نن پیسہ مچ کنگ کین۔ ہندا سوب آن پاوہ کہ
 داڑے نن پوسکن آخواجہ کن کاریم کپننگ اُن، نن تینا اراوالا تے ہلنگ کن کاریم کنگ اٹی اُن۔“

داقول آن پدغٹ است اناہب اٹ تینا زمواری تیٹی لگار۔ دا 1856ء نا سال نسکہ۔ خواجہ وگودی مغلڈا نا خواری، جوان انگ کتغ و نیک نیقی آن بھاز خوش نسرہ۔

خواجہ مرے، ورجل و اونا ایلم تے تمباخ نا گچین آ فصل ۽ ہر فنگ کن است انا سخت اٹ کاریم کنگ آ خنگ آن بھاز خوش نسکہ۔ ٹام اُرائی ازباب آتا جوڑ جاڑ ۽ ہندن گچینی و سفائی ٹی کریکہ کہ بے کار و متکن انگا ازباب آک ولدا پوسکن مسرہ۔ داکان بیدس او اُرا نا زیبائی کن ہم گڑا جوڑ کرسا ہنہا کہ۔

یک شبنے نادے اگہ خواجہ وگودی پیش تمتوسہ تو ایب کیب انا ڈغار تیان ایلو فک او فنتون اوڑ دہی کن بسرہ۔ برلنگٹن، گراہم، ہاری ور، می بین و ایلو جاگہ غاتیان بروک آ بندغ آتے خواجہ بھاز گمراٹ ٹام انا کسب کاری نا وڑک آتے نشان تسکہ، گیشتری بندغ آک خواجہ ۽ پاریرہ کہ اوٹام ۽ او فنتے کن ہم کاریم کنگ ناموکل ایٹے، و او فنتون قول کریکہ۔ ٹام انا جوڑ کروک آگڑاک المانسے کاؤنٹی ٹی کرار کرار خننگسا ہنار، و او ممر اسکان پنی مرسا ہنہا۔ وگودی ۽ اوڑکن خواجہ غان سفارش نا گرج ہم متو۔ مخلوق وخت وخت اس تو ٹام ۽ وڑک نشان ترسا ہم گڑا جوڑ کر فیکہ و وخت اس گراک آتا خواست آخواجہ او دے ایلو ڈغار وخلق آتیا ہنگ و ازباب آتے جوڑ کنگ ناموکل تسکہ۔ 1857ء نا خوک تمنگ اسکان ٹام انا کاریم ہندانس وڈا کہ او یک شبنے تیان بیدس ہڑدے سہب آن شام اسکان کاریم اٹ اختہ مسکہ۔ داسہ اوڑتون تینا استاد ایسیاہ نا کچ آ کاریم نسکہ۔ گراک آک کاریم نا پنداوڑی ۽ سیدھا خواجہ ۽ اونا اُرائی یا گرجا ٹی اوڑ دہی نا وخت آتسرہ۔ ہڑدے نا جوڑ جاڑ نا پنداوڑی ہم برجائس۔ ولے ہرا گڑا تے ایلو خواجہ غاک خاص وڑاٹ سینٹ وڑک جوڑ کرسا جوڑ کر فیرہ، او فنتا پنداوڑی ہم خاص مسکہ۔ ہفتہ نا ایسر آخواجہ کٹیا نا حساب ۽ کرسا ٹام ۽ ہر ڈالر آدہ سینٹ تسکہ، ٹام دا پیسہ غاتے تینا لمہ مغلڈا نا دوٹی تسکہ۔ ہرا او فنتے دمستی شیشہ نا دہلی ٹی شاعسا اسہ او دیم ۽ جاگہ سے ٹی ڈغار اٹ کھڈ کریکہ۔ دا او دیم آجاگہ نامغلڈا اوٹام آن بیدس کس اسے سما لوکہ۔

شبنے نادے ٹاک آملک آتیشی کاریم کروک آتا ہفتہ ایسر آسر مسؤسس۔ چنکا کزی و میری ہرا داسہ شین اٹ نوزدہ و ہودہ سال نا وئی ۽ سر مسؤسر۔ ملک آتیان پدی بنگ آ بے شولارہ۔ تینا چوٹیل آتے گو فیرہ۔ و شہدانا موم آتے مون آخوشکسا گروشک تر فیرہ۔ ولدا تینا کلف خلوک جوڑہ غاتے بینارہ جوڑ کریرہ تینے۔ و ایلم تا دکان آ دیر یا شربت نا جگ دریرہ۔ ٹام تینا ملاسی ۽ چٹفیکہ و ولدا ازباب آتے ہر فیکہ ایلو سے تے ہم دیر یا شربت تسکہ۔ ٹام ۽ درک لگاسس کہ اونا ایڑہ ورنارنا وزیبا غا نرینہ غاتے خنگ تون زیات خوش تب مریرہ و چچلی کیرہ۔ اسہ دے یک شبنے سے نان ہر اتم او مغلڈا ۽ غار اٹ ہیٹ کنگ آخنا تو او ہبکہ متو۔

”ای کور افٹ۔ جوان خنہ کہ نم دا نرینہ غاتا نیام اٹ انتے لکک سرفسا پیری کیرے؟“ چنکا کزی ڈیٹ

کرے تینے ”آئی! داسہ ن بھلن مسنن، خواجہ لی نا ڈغار آتون اسل نرینہ غاتا کنڈ آہم ہنتو نہ۔“ مغلڈ اورندی ٹی گڑاس پارے ہرادے ٹام پہہ متو۔ ٹام ۽ درک لگا کہ مغلڈ ادانس خارٹ اف، ہراخس کہ نشان مننگ ۽۔ دا ہیبت دمستی پک ہم مس ہراتم مغلڈ ا ٹام ۽ پارے ”ہندن لگک کہ نی تینا ایڑھ تے ایلوفا مون آبننگ نا وارخواہی ایبتہ۔ پین مف داخس توہرس کہ دافک چپ ۽ گام اس ہرپس۔“

کم گو میری ہراتم اصطل نامروراسے تون اوار جاڑو آن چینگ نا پڑو ۽ کرے توج آخاہوت گڑیگا۔ اومبیدار مارکومی بین ناخوک انا سہ ڈغاراسے ناہلی تاسا نبوک اس نس۔ میری لمہ ۽ منت زاری کرسا پارے کہ ”اگہ نی پاس تو خواجہ ۽ منفنگ کیسہ، کہ ہراتم نیوڈی مس ناخواجہ کئے ہلنگ کن بس توخواجہ کن کن جوان ۽ نہاداس پک کے۔ داوڑ ن اسبجا رہینگ کیسہ۔“ مغلڈ اورندی ٹی زرس مرمتا و میری پوہاڑاٹ ہوخننگ ۽ شروع کرے۔

”ٹام! نی پا، ای امرکیو۔ ای داسٹر ۽ خوش خننگ آن خوش ہم مننگ اٹ، ولے ای تینے آن اسٹ اسے مونی بہا مننگ آ امرخننگ کیوہ۔“

”نی غلط سوچنگ اس آئی!، ولے دا ہیبت انا سما ہم اف۔“ ٹام پارے ”ای عینٹ ہم ڈن ۽ مسٹر اسے تون برام کچرہ، ہراپین ڈغاراسے آرہینگے۔ نی خناس کہ ورجل تون انت مس؟ ہراتم آن کہ ن بہا مسنن، اوہمو وخت آن نا جوڑے۔ اومدام پدی سلوک آلی سونا چرت اٹی ۽۔“

”او کنا چنا۔“ مغلڈ اورندی تیس ”دا ہیبت ۽ کئے پہہ کنگ نا گرج اف کہ ڈن ۽ بندغ اسے برام کنگ نا انت فاندہ ہرادے نی کزاں کزاں خننگ کیس۔ ہراتم ای نمے چناتے خنہ تو درک لگک کہ کئے ہم آرغ اس ارے۔“ مغلڈ ازرس چپ کرے ”کنا ویل بیرہ میری ناہننگ ناف، بلکن کئے تینا غٹ چناتا چرت ہر فینے۔ نی تو ایہن ہم کاریم اٹ اختہ مریسہ، ولے نے آن وورجل آن بیدس ایلوفاک تو یک شنبے آہم کئے آفسہ۔ اوفک ہم غٹ مہر مرہبت آتیشی اختہ مسنو۔“

”آئی جان!“ ٹام ترندی اٹ اودے پارے ”داسہ ن ورناء نرینہ ان۔“

”کئے سما، جوان چاوہ۔“ مغلڈ اودے پارے ”ای دا پاپرہ، ولے کئے ہندن لگنگ ۽ کس پائے ننا خاہوت تارپہ تارمننگ اٹی ۽، مدامی کن۔“

چپ چپانی نا وخت آٹام است اٹ پارے کہ او ہندن ۽ ہیبت اس کے ہراڑان مغلڈ انا است ۽ سیبو رینگے۔ اودے دا ہم درک نس کہ مغلڈ انا ساڑی پیمس کی ناسہ سوپ اس داس کہ اونا باوہ ۽ ہراٹو تیشی بروئی نس، اودے کیمہی دے مسے۔ وداسہ اودے اونا زہیری پلو یڑ کرے۔

مٹلڈ انا گت اوڑان سوچ کرے ”نی ہر اتم برام کنگت خواہ؟“ ٹام داسوچ آن کس پائے دریہو کرے۔

”داسکان تو بچ ہم سچفٹنٹ...“ اوہبکہ مرسا سر حال ء بدل کرے ”ای ملی جان، ایڑھ سارہ و مس مالیزی نا پدی بنگت نابابت سچفٹنٹ۔ داسم اسکان نن ائس پیسہ بچ کرینن؟ آئی!“

”گدرینگلوک آیک شنبے آہرا ارا ڈالرو چار سینٹ ء نی کنے تسس، او فتنے شاعنگ آن پدکن تون ہشتاد و ہفت ڈالرو پنچا و دو سینٹ تخوک ء۔“

ٹام کاٹم ء سرفے ”ای تو پاوہ کہ ننے پین خواری کروئی تمک۔“

”وُخ کہ ورجل وایلو فک ہم پین خواری کنگت کروسر۔“

”اوقتیا ہم ہیبت اف۔ اینو پگہ مزوری رسینگلک ہم تو۔ خواجہ غاک گیشتری مزوری کن آجونیکر آتے اولیت ایترہ۔ ہرا کم آن پنداوڑی آکاریم کیرہ۔ ملی جان، ایڑھ سارہ و مس مالیزی بھاز پیر مننگ ائی ء۔“

”نابلہ بچ مف ہفتاد سال ء سرفے۔ وخت اس کہ سارہ و مالیزی ہشتاد سال نامرور۔“

انگت مٹلڈ اگلر اس سچفے۔ ”سماء نے ٹام! کنا است ائی انت اس بس؟ نابلہ پاریکہ کہ اونا فریقی باوہ تینا وئی انا حساب ء تخنگ کن ولائی خل بٹیکہ۔ است آنا بریک ہر؟“

”جی او آئی، جوان است آکنا بریک۔“ اودمدستی پارے ”سما اف ائس وئی نس اونا؟“

”ای ہم بچ کساس کنگت کپرہ۔ ننے اوڑان بنگنٹ۔“ اونا مون آرعب اس تالان مس۔ ”داسہ کہ ملی جان تینٹ ہفتاد سال ء خوک کرینے تو ای تو پاوہ کہ اونا فریقی باوہ و لمہ ہڑتوم آک بھلو وخت اسے آن دا کوڑی آن سفارنگور، بے وس آک۔“

”جی او۔۔۔“ ٹام سچفسا پارے ”وخت وخت ای است اٹ پاوہ کہ اوقتا ڈیک ڈول امرور؟ چنگی آن داتم اسکان ای اوقتا بابت ہیبت بنسا کرینٹ۔“

”ای ہم کنا مار!“ مٹلڈ اپارے و سیٹ آتولوک جو کہ ء پرغا ”ای تو ہرن خداوند آن نابلہ، سارہ و مالیزی کن خیر خواہ۔ ودا ہم دعا کیوہ کہ نابلہ زر آن جیب آتے پر کر سا پدی برے و او فتنے نہاد ترساہلے۔“ او خوشی آن مخا

”اسہ سہب اس نن سما کرون تو غٹ اسبجا مرون، و اسل آجورون۔ چک آتینبار۔“

”امر ء دے اس مرو گڑا۔“ ٹام ہم مخا پارے۔

ہڑتوم آک زرس تینا تینا چرت اٹ ہنار۔ ٹام است اٹ پاریکہ کہ داساہت دا ہیبت اکن اسل جوان ء، ہرادے او بھلو وخت اسے آن ڈکاسس۔ اخیر او چا گڑد ء جوان خنسا ہیبت انا بنا ء کرے۔

”آئی جان! منہ دے مُست نی سوچ کر یسہ کہ ای برام کننگ نابابت انت سچفینٹ؟“

مہلڈ اسہ وار آہترم کرے جک توس ”او کنا مار! سوچ تو کر یسٹ۔“ ٹام تینا باغان پیش تموک آہیت آشکی مس۔ داسہ اودے مچ آہیت ۽ کننگ کن لوزر سینگتو کہ۔ ولدا اوزرس جیرت کر سا پارے ”کنے اسہ مسٹر اس رسیگانے۔ نن تین پہ تین ہییت وگپ ہم کینہ۔۔۔“

”اے خدا رحم، دیر ۽ او؟“

”نی تپیسہ تے۔ اونا پن آترین ۽۔ منہ بندغ اس اودے رینی ہم پارہ۔ او خواجہ ایڈون ہولٹ نا چوکری سے۔ و بھلا اراٹی کاریم کیک۔“

”ہے ازگار انکا خواجہ ایڈون ہولٹ ہرانا نابابت خواجہ و گودی ہییت کیرہ کہ اودے المانے کریک اٹی پمبہ نا مل اس ہم ارے؟“

”جی او آئی!“

”ہمو بھلا اراہر، ہرانا در پیچہ غاتینٹی وخت اسے ٹی نی زیبا ۽ جنگلہ خلکو سس؟“

”جی او آئی۔۔۔!“ ٹام انامون ہندن خننگا کہ دن کہ چناس بسکوٹ ذری آہلنگے۔

”اے خدا یا!“ مہلڈ انامون گروشک اس تس۔ او اسہ وار آرش مس و مار ۽ خمب کر سا پارے ”ای بھاز خوش اٹ ٹام، بھاز خوش۔“

”اسہ منٹ اس، کنا ہییت ۽ تو خف تو۔“ ٹام لمہ ۽ تینے آن مَر کرے وسیٹ آتولفسا پارے ”ای پار یسٹ کہ کنا اوڑتون ہییت وگپ منے۔“

”پین ہییت کننگ نا گرج اف۔ نا تو ودی مننگ نا دے آن ہلیس اینو اسکان بانج ۽۔ مچ ہم ہییت کپیسہ۔ کنے نا سماء۔ اگہ نی پاسہ کہ ہییت وگپ منے تو کنے لگا کہ ہییت داکان بھاز مونی ہنلانے۔“

ٹام آخوڑت ہر سالہ تے پارے ”دا ہییت انا کس ۽ سامف، بنگس؟“

”کنے سماء خواجہ نے کن داسٹر ۽ المی ہلیک۔ کنے اونا بارواٹ پین پا۔“

مہلڈ انا است اٹ کیمہی ہییت آک او ار سوار مسرہ۔ او برام نا کیک انا بابت سچفنگ تس۔ ہر اڈے او جوڑ کر یس ”ہرے تمنگ ۽، داسہ بایدے ای کاو۔۔۔“ او درگہ اسکان اوڑتون او ار ہنا ”ای بھاز خوش اٹ کہ کنا چنا ہم کس اسے دوست بسنے۔ بلہ کزی آنبار، ای ہم کیمہی نواسہ غاتا خواہندار اٹ۔“ ٹام اونا رہی آن گدرینگسا پیش

تما، تو او مہلڈ انا توار ۽ بنگ ”ای داخس زند تو کیوہ کہ کڑاسہ غاتے تینا خنو۔“

یک سد و ششمیکو بشخ

داہیت آن کبھی ٹومست یک شنبے سے نادے خواجہ و گودی گرجا گھر آن پدی بنگ تون مٹڈا ۽ بنگ کن گھٹی خلکر، وادے پاریر کہ ٹام ۽ پورچ اٹ بنگ۔

خواجہ نامون آہیت انا وڑتیاں خوشی پاش نس۔ او پارے کہ ہولٹ کاٹن مل انا خواجہ ایڈون ہولٹ کلہو راہی کرینے کہ اونا ارائی ۽ ٹام انا کسبکاری بھاز دوست بسے۔ داسہ او تینا دریچے غاتے کن اسہ زیبا ۽ جنگلہ نا وڑک اس سنجینے، وادمیت ۽ کہ نی اونا اراغا کاسہ و جنگلہ اس جوڑ کیسہ۔ و خلیسہ تے ہم۔

پگہ غاٹام خواجہ ناموکل کاغذ ۽ ہر فسا خچر آراہی مس تا کہ جنگلہ نا وڑک ۽ ہنگ کے، و دریچے نا کچ ۽ ہنگ کے۔ خواجہ مرے اودے کسر ۽ ہم جوانی اٹ پہہ کریس۔

اوڑے سرمنگ تون ٹام تینا درستی راستی ۽ کرفے تو اسہ حبشی باغبان اس اودے پاڈو آتا رہی آسلنگ نا پارے۔ زرہ سے آن پد گودی ہولٹ مینٹ پیشن بس۔ اوٹام انا کاریم تا بھاز ستا ۽ کرے، وادے تینا چشخ اٹ جوڑ کروک وڑک ۽ نشان تیس۔ ٹام دا وڑک نا بھاز خوڑت جاج ۽ ہلک۔ ”ای تو پاوہ کہ ای دادے جوڑ کیوہ۔

گودی!“ ٹام پارے، و لے اودا ہم پارے کہ دریچے غاتا کچ انا بھاز مننگ ناسوب آن دا کاریم اٹ بچ مف ارا ٹو اس لگنگ نا گمان ارے۔ گودی ہولٹ ورندی ٹی پارے کہ اگہ دا کاریم اراٹو اٹ مننگ کرے تو بھاز خوشی نا ہییت اسے۔ ولد او وڑک ۽ ٹام انا ڈوٹی تیس ہنا۔ وٹام کاریم نابنا کنگ کن دریچے غاتا کچ ۽ ہنگ نابنا ۽ کرے۔

پیشیم نا وخت آہر اتم ٹام برانڈہ ٹی ملنگوک دریچے غاتیا کاریم کریکہ تو اودے درک لگا کہ کس اس اونا ٹو ہو ۽۔ پدی چک خلنگ تون او ایلو دریچے نارہی آسوز رنگ، و بے کچ زیبا ۽ مسٹر اسے جاڑ و دوٹی سلوک خنا۔ اوسادہ ۽ بچ پیناسس، و سیدھا انگا پٹ آتے چغ کریس۔ او بے خلیس آن اسہ وڑاٹ اونا کٹڈ آہر اکہ۔ ٹام تینا

دمدستی رد عمل ۽ ڈکسا پارے ”امر اس؟“

”نی امر اس؟“ او پسی ۽ بشخندہ سے تون ورندی تیس و ہنا۔

اوکان پدخواجہ مرے نا ڈغار آپدی بنگنگ نا وخت آٹام اودے گیرام کنگنگ کتو۔ ننگان تنالیپ اٹی لیٹوک
 اناگت اونا است آبس کہ اوسر آن پن ے تے سوج کتو۔ اوکساس کرے کہ اونا وئی نوزدہ بیست سال اس مرو۔
 ننگان اودے تغ ہم جوانیکا بتو۔ داخس بھلا وئی انا مسر داتم اسکان تولوک تو مننگ کپرو ے۔ وپین مف کس اسے
 تون اوڑد ہی تو کرو ے۔

آہن نا چادر آتے کاٹ کنگنگ واوفتے جنگلہ جوڑ کنگنگ اونا ہڑدے نا کاریم نسکہ۔ انگور نا تاک جوڑ کنگنگ
 کن او بھاز سجنے۔ اوسہب اتون مہالو پیش تما کہ۔ وانگور نا اصل تاک واوفتا ول وچھڑی تے است آتخا کہ۔
 اخیر اونا است جم مس کہ داسہ او آہن تے جوانی اٹ تاک جوڑ کنگنگ کیک۔

ٹام تینا کاریم اٹ مدام اختہ نسکہ۔ وخواجہ ہنوک بروک آگراک آتے پاریکہ کہ او ایڈون ہولٹ کن کاریم
 کنگنگ اٹی ے، و بیرہ بھاز گرج انا گڑا تے جوڑ جاڑ کنگنگ کیک۔ ہراڑا بھاز آ بندغ آک خزہ ہم کریرہ۔ خواجہ
 مرے وگودی اونا کاریم ناہنگنگ کن دکان آچکر اس خلکرو۔ بھاز وخت اوفک اوڑد ہی کن بروک تینا سنگت آتے
 ہم اونا کارکرڈ ے نشان مننگ کن ایسرو۔ وخت اس دُن ہم مسکہ کہ ہشت دہ بندغ چپ سلوک اونا کاریم ے ہر سا
 کریرہ۔ او است اٹ خوش ہم مسکہ کہ پرنگیک اسہ حبشی اُستا کاراسے آن گوجالنگ انگ آ اُسل است اٹ
 کتوسہ۔ اونا دکان اٹی بروک آگیشتری میک یا تو بھاز ارمانی مسرو، یا دکان نابابت تین پہ تین ہیبت وگپ
 کریرہ۔ ولے پرنگی سے نا بنگنگ تون اوفک ہندن لٹ آنبار سیدھا مننگ نا کوشست کریرہ کہ اُسل ملنڈی
 خننگارہ۔ ٹام انا است آو انا باوہ بسکہ تو او ڈربی ے بینا کہ، ولدا او اُسل اوڑا نبار خننگا کہ۔

ٹام خوش نس کہ اُستا کاری نا کاریم ناسوب آن او ایلو فتنے بھاز کم خنا کہ۔ دربچہ جوڑ کنگنگ نا کاریم اٹ دے
 ے بیگہ کریکہ۔ ووار وار اس تو دا اختہ ٹی کیمہی گھنٹہ ہے مسر ہم اونا است آبتو کہ۔

جنگلہ کن انگور نا پن جوڑ کنگنگ کل آن خواری والو کاریم اس نسکہ، ودانا درک اودے اولیکو دے وڑک آتے
 خننگ تون لگاسس۔ داڑکن اودے بھاز خواری کروئی تما۔ اونا جوڑ کروک آپن آک اسہ ایلو آن ہنداخس جتا
 خننگارہ، ہراخس کہ قدرتی وڑاٹ اصل پن آک مریرہ۔ ہفتہ میکو ہفتہ ٹی او دا پن آتے جنگلہ غامیٹی سخت کنگنگ
 نابنا ے کرے۔

”ٹام کنے تو لگک کہ دافک اُسل ردنگ ے شروع کپس۔“ مغلڈا گڑ بیلوک تینا مارانا کسبکاری تیان زہی
 مرسا پارے۔ ہندا وڑ ٹام انا ایلمک، اوفتا اُرائیک ہم ستا کریر، وچنکا کزی اسک ہم، ہرا ایلو پگہ مون پہ مون
 مسہ مے مارکو تینون خڑکی ودی کریر۔ خواجہ مرے وگودی نا خوشی وگر بھاز کوشست آن پدہم ڈکنگ متو کہ۔

ٹام کل جنگلہ غاتے ویگن اٹ امپسا ہولٹ صاحب نا بھلا اُراٹی خلنگ کن ہنا۔ گودی ہولٹ اونا کاریم ء
خنگ تون ہندن خوش مس کہ اوتینا ورننا غامسٹ و ورننا غامارتے ہم ہنگا، وغٹ گڑینگلوک و خوش مرسا ٹام ء
مبارکبادی تسرہ۔

ٹام دمستی جنگلہ غاتے سخت کننگ اٹ اختہ مس۔ اراگھنٹہ ٹی اوڈ غاری ڈا کہ نا کاریم ء پورو کرے۔ ولے
او (مسٹ) ہرانگ نس؟ بڑزانا ڈا کہ غا کاریم نا بننا کننگ کن او بڑزہنا کہ تو اوکش و بگیراے ٹی اختہ نس۔
دا ہوجا کہ نسکہ ہراڑے او اولیکو وار خنگا سس۔ او دیر آن و امر سوچ کے کہ اونا است خواہی ہم خنگپ؟
او دیر اس نس؟ ہراڑے نس؟ او نا داڑے انت نس؟ ہندا کش و بگیراٹی ٹام تینا کاریم ء زرس پین ترند کرے، تاکہ
زوت آن زوت کاریم ء چٹفسا اوکان ہنگ کے۔

او مسٹمیکو پاڈ و آتا در بچہ غا بیٹی جنگلہ خلنگ کہ او ترند ء گام انا تو اراس بنگ، و ولدا او (مسٹ) مون پھ مون
نس۔ اونا مون خیسٹ بیگا سس و ددینگ انگ ناسوب آن دم کشتہ نسکہ۔ ٹام کس پائے اسٹل گنگ مسو سس۔
”انت حال ء، مسٹ مرے؟“ ٹام اسہ وار آپہ مس کہ او خواجہ لی نا بابت بچ اس ہم تپک۔ او دے بس
ہندا خس سما ء کہ او خواجہ مرے نا مے اسے۔

”نی جوان اُس، گودی ہولٹ...؟“

”ای شیف سوتے بار فیہ کہ نا بننگ نا حوال رسیدگا۔“ او گڈیکو در بچہ ٹی سخت جنگلہ ء ہر سا پارے۔ ”اوہ۔ دا
تو بھاز زبیا ء، گودی ایبی لی نا تا تو کاریم نا بچینی آن اسٹل خف تسکان ہناتے۔“

ٹام اونا کشاری بچ و کاٹم آپڑوک دستار ء ہر سا پارے ”ای نکاسٹ کہ نی اُراٹی کاریم کیسہ۔“ دا ہیبت
او دے اسٹل جوان جاگہ غالگا۔

”کنے بھاز آ کاریم تے کننگ ناشوق ء، وکنے کس تو پک ہم۔“ او دانگ اینگ ہر سا پارے ”ای اسہ منٹ
اسے کن بسوسٹ۔ بایدے داسہ کاریم آپدی کاو، و نی ہم تینا کاریم تے پورو کر۔“

او دے داسکان پین ہیبت ہم کردی نس۔ پین مف او نا پنے ء تو ارفوئی نس، و، او ارفے ہم۔

”آزین۔“ او پارے ”کل کنے رینی پارہ۔ نا پین دیر ء؟“

”ٹام!“ او پارے۔ رینی نا پاننگ نارداٹ او بایدے تینا کاریم بیٹی اختہ مروسس۔ ولے ولدا ہم او رسک
اس ہر فے بس۔

”مس آ زین۔ گڑانے... کس اس دوست ہم ارے؟“

اوبھاز ہرے اسکان اوٹی خن تے سخت کریس ہرا کہ۔ دا ہد اسکان کہ ٹام ۽ لگا کہ او آئی اس کرینے۔
 ”ای تینا است انا ہیبت ۽ اسل ڈکپرہ۔ ہر اتم اولیکو وارا ی نے خنٹا تو نی ہندا نس شکوڑو اس خننگاس کہ ای
 خلیسٹ کہ نی اسل کن تون ہیبت کپر وں۔“ ٹام ۽ ہندن لگا کس پائے اوداسہ ایسہ در بچہ خان ایپار تمک۔
 ہموکان پداو ہر یک شنبہ آخو اجہ مرے آن مچ آدے انا سفری موکل کاغد ہلسا خچر آپیش تما کہ۔ اُرادا لاتے دا
 پاریکہ کہ اوداڑے ایڑے متکن ۽ آہنی ۽ گڑاپٹنگ کن کا ہک، تا کہ تینا دکان نا کوڑی ٹی ودکی کننگ کے۔ ہر سفر
 اٹی اودے اسہ نہ اسہ گڑا اس رسیدگا کہ۔ آترین تون ملنگ کن اودے اسہ کنڈ آن اسہ موان اکن گھنٹہ اس سفر کروئی
 تما کہ۔

ہولٹ انا ڈغار آئے بیرہ آترین بلکن ایلو بندغ آک ہم اوڑتو ن جم و جوش اٹ ملارہ۔ ”نی ہندا نس شکوڑو،
 و ہندا نس پہہ ۽ بندغ اسے اُس کہ بندغ آتے تینے آن تینٹ دوست بریسہ۔“ آترین اودے محسا پارے۔ او
 ہڑتوم آک جا کہ اس خڑک تنیا ہنارہ۔ ٹام خچر ۽ خواہنگ کن الا کہ و ہڑتوم آک اوار ٹیلاپ کریرہ۔ دانیام اٹ
 گیشتری ہیبت وگپ آترین کریکہ۔

”کنا پاپی اسہ اتجنن اس نسکہ۔ کنا لمہ پاریکہ کہ اونا پن ہلین نسکہ۔ کنا دا عجب انگا رنگ اونا کنڈ آن
 بسے۔“ آترین دا پاننگ کن اسل چرت خلنو۔ ”آئی اسہ کمینہ ۽ خواجہ سے نا چوکری گری آن نراس۔ لد اٹی
 اودے اتجنن آک ہلکر۔ ہموڑے اونا برام پاپی تون مس وای ودی مسٹ۔ ای بھاز چنک نسکہ کہ منہ پرنگی خلق
 آجلہو کریر۔ کشت و خون آن بیس بندغ آتے ہم ہلکر۔ آئی ۽ ہم دوارہ خواجہ غادریر۔ خواجہ آئی ۽ بھاز خلک و
 ولداننے اسہ نیگر آتا پوریا گرا سے آہا کرے۔ اوکان خواجہ ہولٹ ننے ہلک، ہرا ننا خوش بختی نسکہ، انتنے کہ دا
 غٹ جوان ۽ بندغ نسر۔“ اوخن تے پر خچھے۔ ”ای دا پاوہ کہ اوفتیان گیشتری، خیر آئی دھوبی نا وڑ بیچ سلا کہ و
 استری کریکہ۔ دا کاریم ۽ او چارسال مُست اسکان یعنی تا نکہ زندہ نس کر سا کرے۔۔۔ ہوتوم آن ای ہندا ڈکنٹ۔
 ہڑوہ ناس مسنٹ۔ وپوسکن آسال انا اولیکو دے آنوزدہ ناس مریوہ۔“ اوٹام انا کنڈ آ خاص ۽ بے چرتی سے ٹی ہرا۔
 ”ناوئی آنس ۽؟“

”ہیست و چار۔“ ٹام ورندی تیس۔

ولد اٹام اودے تینا خاہوت نابارواٹ پارے۔ ودا ہم پارے کہ اودے دا پوسکن آ علاقہ جہاندی کیر ولا تینا
 بارواٹ بھاز سماف۔

”ام م م“ آترین پارے۔ ”کن تون بھاز معلومداری ارے۔ انتنے کہ ہولٹ خاہوت بھاز اہم ۽۔ ہندا

سب آں کل بھلا بندغ آک اوڑتون میلنگ کن بریرہ۔ کندوری ء لس وڑاٹ تالان کنتنگ کنا کاریم ء۔ وکنا خفک ہم توروک مریرہ۔“

”پارہ کہ دا کاؤنٹی نا پرنگی تاباوه پیرہ غاک انقلاب نا جنگ آن اسل بھاز مہالو پنسلو پیناغان داڑے بسوس۔ اودے تیٹی داڑے سی سی پانچن آتیاں بیدس کس ہم آلوکہ۔ ہرافتے منہ بندغ اس سیکسا پا ہم پاریرہ۔ ولدا پرنگی سپاہیک داڑے ہندن کشت و خون کری کہ اوقتا پن ہم سلنو۔ داسہ بیرہ سیکسا دریاب سلینے۔“ آئرین دنان تے جاگہ ترسا پارے۔ ”خواجہ پاک کہ اوفک حالت آتا سختی تیان بیزار مرسا دریاب آن اپار نراسر۔ اوقتا کچ پنسلو نیائی ہندا خس نس کہ انگریز آک ہم تینا ڈغار تے بہا کری ہنار۔ ہوموم دا ڈغار ارا سینٹ ایکڑ نا حساب اٹ بہا مسوس۔ ہوموم کوا یکر آتا لگا۔ پریس بی ٹیرین سکاچ آرش، جرمن لوخترز نا دو تیا انت اس کہ تمہا، ہوموفتے ہر فیر وویگن آتے پُر کرسا کمبر لینڈ و شینا نڈ و نادامان تیٹی بسر آباد مسر۔ اوفک ڈغار ہلنگ و سفا کنتنگ نا چراس تفسیر۔ و مچے بھاز کشت و کشار بنا کرے۔ اینو ہم دا علاقہ نا گیشتری پرنگیک تیٹ کشت و کشار کیرہ۔ کشاری ڈغاراک بھلن آلو سہ تو گرا نیگر ہراکان بسکہ؟“

ایلو یک شبنے آئرین ٹام ء خواجہ نا کاٹن مل ء ہندن گمراٹ نشان تس کس پائے مل و ہولٹ خاہوت اونا تینا جندا نامیر۔ مچ آہفتہ آستاکاری نا خواری نا کاریم اٹ اختہ مننگ آن پداسہ یک شبنے نیام ایلوڑا اوچھکڑاٹی پیشن ہنا کہ۔ مکئی، خولم، تمباخ و پٹی نا ملک آتا رہی آن گدرینگسا پنڈاٹ ہنوک حبشی تیا سلام شاغا کہ۔ ولے آئرین تون تینائی ناچس ہلنگ کن او اوفتے سوار مننگ نا سلہ خلنو کہ۔ کسراٹی جاگہ اس اناگت چھکڑا ء توریکہ و آہن نامتکن ء ٹکراس ہر فیکہ چھکڑاٹی تخا کہ۔ اسہ وار آئرین اناگت چھکڑاٹی درک مننگ لگنگ تون اودے گڑیفے۔ او اسہ مشی آگلاب اس خنا۔ ”کنے چنکی آن مشی آگلاب آک بھاز دوست ء۔“ آئرین اودے پارے۔

گاڈو یاہی آسوار پرنگی تے ہم کسری خنا کہ۔ ولے ہڑتوم آک بت جوڑ مسرہ و تینا کسر ء ہرارہ۔ ٹام اودے پارے کہ المانے کاؤنٹی اونا مسٹ انار بینگوک آہندا آن چپ داڑے کریکر آک بھاز مچٹ خننگرہ۔ ”جوان چاوه دامینہ ریڈیکس آتے۔“ آئرین پارے۔ ”داڑے دافک بھاز مچٹ ء نیگر آک جوان، نہ کہ دافک، دا تو پرنگی تانچ ء کاریم ناس افس۔“

ٹام دا ہیئت آہم گڑینگا کہ آئرین ء ہر بھلا دکان نا سانسکہ۔ وداکان بیدس ہر گرجا، اسکول، ویگن شاپ انا ہم۔ ”ای خواجہ غان دا جاگہ غاتا ہیئت آتے ہنسا کریٹ، دافتے اومہمان تون کیک۔“ آئرین ہیئت ء پیدوار کرے۔ اوفک اسہ مل اسے نارہی آن گدرینگا تو آئرین پارے کہ دامل ہم خواجہ نا ء۔ ”اوتینا خولم تے گیشتری

نت کرسا وکلی آن و ہسکی جوڑ کرسا فیصٹ ویل اٹ بہا کیک۔“

کرار کرار آٹام آئرین ناباغان اونا خواجہ غانا سفت ۽ بڈنگ آن ہم ہمسرک مننگ نابنا ۽ کرے۔ اسے
یک شنبے سے تون ہر اتم و افک گرا ہم پنی خلق اسے ٹی پیری کریرہ۔ آئرین پارے ”ہر سال کیلی فورنیٹی گولڈرش
نا طوفان بسوس۔ ہوم خواجہ نابا وہموجھلا بندغ آئیٹی اوارنس، ہرافک دا جاگہ نا ڈغار تے نہا ترسا ہلکر، و
داڑے خلق آباد کریر، و دادے کا و نٹی سیٹ اس جوڑ کریر۔“

ایلو یک شنبے آہر اتم اوسا سبری روڈ آہنارہ تو اوسا یا نگار اسے نا کنڈ آ اشارہ کرسا پارے ”ایڑے خواجہ نا
پیرہ نا ڈغار آ المانے نا جنگ مسوس۔ بادشاہ غان بیزا مرسا بندغ آک توفک ہر فیرو و خیسن ۽ کوٹ پینار، و جلاہو
کریر۔ خواجہ پاریکہ کہ دا ہندا جنگ امریکی انقلاب نا جنگ انا فیتہ ۽ خاخر نشان تیس۔ ہرا پنچ سال آن پد بنا
کرے۔“

محلڈا ہم ہندا نیام اٹ اسل بے تامل نسکہ۔ داسہ اوپین سلنگ کتو کہ۔ اخیر اسے دے اس او پارے ”اصل
ہیت انت ۽؟ ہندن لگک کہ نی تینا آتجن مسر سگت ۽ غٹ آن ڈکنگ خواسہ؟“
ٹام ورنڈی ٹی مرمنٹک واج اس کرے و چپ کرے۔ تو محلڈا پین زیات ترند مس۔ ”گڑا اونے آن ہم
جوان ۽ سے۔ جانی پاسہ دے اوزگار و اہم انگا بندغ آتانیام اٹ کہ رہیننگ، ہر؟“

زندگی ٹی اولیکو وار ٹام لمہ نا ہیت انا ورنڈی ۽ تتو، و بھاز شرف اٹ بش مس ہنا۔ اونا است خواہس کہ کس
اس مروس ہرا ٹون او آئرین نابابت تینا است انا چک و تاڑ نا حالیت ۽ بشخنگ کروس۔

اومتا کہ کہ او آئرین تون بھاز مہر کیک۔ اونا نیگر و انڈین آتینا بارانگا اوار سوارانگا و ڈ و ڈ و لک ہندن زیبا
نسرہ کہ داڑان پچین و پیرہ ۽ مسر تفع اٹی ہم بندغ خننگ کتو کہ۔ ولے تینا طب انا ہز گیری ناسوب آن او اراویل
انا پلو یڈاٹ نس۔ تاکہ اوفک ایسر متوسہ اوفک جوان ۽ اُرانی زندا اس تدیفنگ کتوسہ۔

اولیکو ہیت تو دا کہ ٹام ۽ است انا ہب اٹ نئے بینہن رنگ آ بندغ آک و ڈارہ، نئے اوفتیا پت کننگ
کریکہ، اسل خواجہ و گودی اس تتون اوار۔ وخت اس کہ آئرین داڑان چپ تینا پرنگی خواجہ غانا بس ہندا خس نس
کہ عبادت ۽ کتو کہ، ایہن بھاز ستا ۽ تا کریکہ۔ داڑان پک نس کہ اواسہ ہیت سے آہم اسہ و ڈ سچفوسہ۔

ایلو فریشانی دانس کہ ہولٹ خاہوت ۽ آئرین تون ہمو و ڈ خاص ۽ است خواہی اس الو کہ، ہرا و ڈ کہ گیشتری
شونہال آ خاہوت آک تینا خاص انگا مزور تتون کریرہ، و ٹام دا ہیت ۽ سلنگ کتو کہ کہ برام آن پداوتینا زبیفہ
غان جتا ۽ ڈ غارا سے آرہینگے و اُرانی خرکی تے کن اودے تینا خواجہ غان موکل خواہوئی تے۔

ٹام تینا وڑاٹ داویل آتا ایسراس پٹنگ ناپدرنداٹ لگوک نسکہ ولے دانا اسٹ ۽ ایسراس نسکہ۔ بھار
خواری کش ۽ ایسراس۔ کہ آئرین تون اوڑدہی ۽ اے۔

”انت ہیبت اے ٹام؟“ آئرین بروک آیک شنبے آودے خننگ تون چرت اٹ ہناسوج کرے۔
”چچ اس اف۔“

اوفا زرس مُراسکان چپ چپانی اٹ ہناسا کریر۔ ولدا او تینا خاص انگا چچلی آوڑاٹ پارے ”اگہ پاننگ
خوایپسے تو نامشا۔ ولے کنے سماء کہ نے فریشانی اس ارے۔“
ٹام چرت اسیٹ گوہنگوک نسکہ۔ او است اٹ پارے کہ آئرین نایلو بھار انگا چچنی تینا بار اسہ چچنی اس دا
خوکی و سخت ہم ارے۔ حالانکہ کبھی ہفتہ و کبھی ٹوتیان اوڑتوان است اناہب اٹ پیش بتو کہ۔ و او دے تینا است
انا ہیبت، اسل کہ او ہڑتوم آتے کن اخس ڈکھائی ناسوب مروسس، پاتو کہ۔ و ہراخس کہ او مُرتمنگ نس، ہندن
اونا خربنی ہم و دسا ہنا کہ۔

ٹام تینا وڑاٹ ۽ چچٹ اس جوان کرسا پارے۔ ”منہ وخت مُست ای نے پاریسٹ کہ ہرا تم ننا سودا مسو سس تو
کنا ایلم ورجل نازیبفہ بیوس مرسا تینا خواجہ تون سلیسو سس۔“ او دا ہیبت ۽ بے جاگہ تکسا کتو کہ زوت آئیٹ
اونا سلاہ غا خواجہ مرے کاس ویل کاوٹی آہناسس وللی سودا ونا ماراوریہ ۽ نہادترسا ہلکوس ایسو سس۔
ولدا او کوشست کرسا ہیبت ۽ مونی درے ”کنے دا ہم لگک کہ اگہ ای کس اے تون برام کنگ خواو۔۔ تو دا
اسل سنگ کپہ کہ نن جتا جتا علاقہ غامیٹ رہینگن۔“

”ای ہم ہندا پاوہ۔“ اونا ورندی ہنداخس بے گت و گمان نس کہ ٹام ۽ تینا خف تیا باور بتو۔ و اچینگ انگ
نا سوب آن لغام اونا دو تیان یلہ مس۔ او وار اتون اونا کنڈ آچک ہڑسا۔ ”انت پاننگ خواسہ؟“ او لپڑہ مرسا
پارے۔

”ہمون ہرا وڑاٹ کہ نی پاننگ خواسہ۔“

ٹام زرس ترند مرسا پارے ”نے سماء کہ خواجہ ہولٹ و گودی نے بہا کپسہ۔“

”اگہ ای بہا مننگ خواو، تو بہا میوہ۔“ او اسل بے چرتی ٹی پارے۔

ٹام ۽ ہندن لگا کس پائے اونا جون اٹ اسہ زوری اس جاگہ کنگ ۽۔ ”نی دا ہیبت ۽ امر کنگ اُس؟“

”نی دانا چرت ۽ خلیپہ۔ دا کنا کاٹم ناخل ۽۔“

ٹام کرار ۽ توار اسے ٹی پارے ”سہی ۽، تونی بہا انتے مفیسہ؟“

”داتو نازی آئے... ہر اتم کہ پاس...“

اوناملی ٹی سوج آک چست مسر۔ داوڑ انگا مسٹر کن اونا خواجہ انت نہاد خواہو؟ داخل چرت و چکار آک بے کاٹم، تنغ اس مفس۔

”نی تینا خواجہ غان سوج کر کہ اوکنے ہلیک آخا؟“

”اونے امر کہ مرے ہلیک۔“ اوچٹ اس زیات پت انا درشانی کرسا پارے ”انت پاسہ، اونے کن اخس پیسہ خواہو؟ تاکہ خواجہ زرس کس اس مرے۔“

”ای تو پاوہ کہ اوگمان آن زیات پیسہ خواہو۔“

ہر تو م آک چپ کریر واسہ ایلو آہر سا کریر۔

”ٹام مرے نی ہم عجب ۽ بندغ اسے اُس۔ دانا کس اس کنے اولیکو دے آن مسو سس، ہر اتم کہ ای نے خنٹ۔ ہمو تم آن ای ناباغان داہیت ۽ بننگ کن ہر وک نسٹ۔ اسہ وار کنا دوٹی بر، ولدانا دا گمری آوڑ تے جو ان کشوہ نے آن۔“ اودے ہمو دوستی آن خلوک آچ آتا درک ہم لگنو، ہر افٹے آئرین اونا کاٹم و کوپہ غاتیا خلسا نس۔ او آئرین ۽ خمب کرے۔ نجر بے راہشونی آن پدہم گام کرسا ہنا کہ۔

نیکان لیپ اٹ لیٹوک، ٹام آئرین کن آہن نا گلاب اس جوڑ کنگ نا سچفسا ہنا کہ۔ اودے کاؤنی آہنونی نس و بھاز گچین ۽ آہن نا سیخ اس اتونی نس۔ و گلاب نا پنجر نا بابت سچفونی نس کہ اونا ڈنڈل لٹ آ امر لچفنگلک؟ پن آک امر مریرہ؟ آہن ۽ ہراوڑ اٹ ہندن باسفنکے کہ گلاب نا نازرک انگاپن آک جوڑ کنگ مریرہ؟

یک سدو ہفت میکو بسخ

اسہ وار اس تو توار اس بس۔ ولدا باغڑینگلوک مسز ایسلی ہولٹ مونی بس تو او شیف پاڈو اتا رہی آتینا گچین آ
مزور آترین ۽ لترپ تموک خنا۔ ”انت مس آترین؟“ اوہبکہ مرسا سوج کرے۔ وشیف مرسا آترین ۽، ہرا خڑو کسا
ہو غاکہ، کوپہ غامیٹ تے ہلسا ہرٹنگ نا کوشت کرے۔ ”بش مر، رُو، وکنے پا کہ انت منے؟“
آترین لڑسا بش مس، و خسکسا گودی ۽ تینا وٹام انا خڑوکی نا بابت پارے و پارے کہ او ورننا خواجہ غاتا
ہڑوے ناڈو شیفی تیان بچنگ نا جاگہ غاٹام اتون برام کنگ خواہک۔ فریشان آگودی نازور شاغنگ آ او ہڑتوم آ
ورنا خواجہ غاتا پن تے پارے۔

ہموزدے بیگہ تون اول تو خواجہ وگودی ہولٹ دا سچفیسر کہ غاہوت نا شرف ۽ بچفنگ کن المی ۽ کہ آترین ۽
اسل دمستی خواجہ مرے آہا کنگے۔

ولے ہڑتوم آتے آترین بھاز دوست نس، داوفتے ٹام انا گچین کنگ ہم وڑا سس، ہندا سوب آن خواجہ و
گودی مرے آن خواست کریر کہ اوفتے برام نا مہمانی نا وار خواہی تنگے۔ ہڑتوم آ غاہوت نا کل بندغ آک، پرنگی و
حبشیک، ہولٹ غاہوت نا حویلی ٹی مچ مریرہ۔ منسٹرا وفتا برام ۽ کرفک، وخواجہ ہولٹ مینٹ برامی ۽ سفارک۔
ولے داغٹ مہر آن پر، است ۽ چلوک و شاندار انکا دے آکل آن گچین انکا گڑا ہموگل گلاپ نس ہرادے
ٹام تینا کوٹ انا تہہ انا جیب اسے آن کشسا برامی ۽ نس، دا اسہ نازرک، اسل جائی و اج خنگلوک، آہن نا جوڑ
کروک گل گلاپ اس نسکہ۔ مہمان تابانڈار نا نیام اٹ آترین اودے سینہ غا تخسا ٹام ۽ پارے ”ٹام! دا بھاز زیبا
۽۔ ای اسل دادے و نے تینے آن جتا مننگ کن الیہرہ۔“

ہر اتم پرنگی مہمانک ارغ کنگ کن ارا نا تھٹی ہنار تو مغلڈا وائن نا مستمیکو گلاس ۽ کنسا آترین ۽ پارے
”نی کننا گچین آ مسٹرا س۔ ای تو ہندا چرت اٹ دیر مسٹہ کہ کننا شکوڑ و آٹام مسٹرا سے برام کن پاہک ہم یا آخا۔۔
شکر ۽ کہ نی کننا چرت ۽ چشفیس۔“ آترین دمستی پارے ”اوتو داسکان ہم کنے برام کن سلہ خلتنے۔“ و دا پارا ایپار

سلوک مہمان تا ٹاکو تا تو ارمس۔

برام آن اسہ ہفتہ اس پد نام ولدا کاریم اٹ اختہ مس۔ اونا ارا والا ک گیشتری مسخرا کر سا پاریرہ کہ اونا کدینہ
 آترین کن شیر خلیک۔ ہر اتم آترین بسکہ تو نام پین زیات است خواہی اٹ کاریم کریکہ۔ مست آن زیات
 ہیئت و مست آن زیات بشخندہ کریکہ۔ اونا گچین آگل گلاپ داسہ پوسکن آکین اٹی مینٹل پیس، ء زیبائی
 بشخاس۔ اوسہب اتون مہالو کین آن ہنہ کہ و بھٹی ء لگفیکہ و دے درست ہموکان ازباب جوڑ کنگ و تیز
 کنگ ناتوار بسکہ۔ دا ہد اسکان کہ دے اندر منگ تون او خین مروک آ ازباب آتے دیراٹ تخسا پدین کریکہ
 و ارا غا پدی بسکہ۔ چنکا میکا کاریم کرفوک آگراک آتے داسہ انتظار کروئی تما کہ۔ مے و ایلو گراک آک داڑے
 ایڑے تولوک ہیئت و گپ اٹ وخت ء تیر کریرہ۔ وخت اس کہ پر نلیک پین کنڈا سے آزر سستہ نام انا جوڑ
 کروک بیخ آتیا تو سرہ۔ ہند اخص سستہ کہ اوفک اونا تو ار ء ہم ہنر، و نام انا گمان ہم ہنپ کہ اوفک اونا کاریم ء
 ہرہ۔ نام انا دکان داسہ ہندی وڑ اٹ اوڑدی ناسہ پنی ء جاگہ اس جوڑ مسؤسس۔ دا وڑ اودے دے درست نا
 اہم انکا حوال آتیاں ہم معلومداری رسینگ کہ، ہر ادمے اونکان ارج آن پد آترین، تینا لمہ مٹلا و ایلو مے تے
 بنفیکہ۔

نام اوفتے پارے کہ پرنگی تے جہاندی ایبولیشنسٹ آتیاں بھاز خار بریک۔ ہر ادمے مولدی نا بر خلاف
 تحریک چلیفنگ اٹی ء۔ ”اوفک پارہ کہ صدر Buchanan اگہ سویل آن پدی بنگ خواہک تو او بایدے دانگیر
 تا دستخوان تیاں اسہ کنڈ مرے۔“ و لے اونا پرنگی گراک آک تو خار انا درشانی ء پاش آن پاش کریرہ۔ ”اوفک خواجہ
 ابراہم لنکن آن ہم بدیسیہ ء۔ ہران مے تا آجوتی نا ہیئت ء کیک۔“

”راستی تو دادے کہ“ آترین پارے ”ای تو پاوہ کہ سال اس مست ای تو دا ہم بنگسٹ کہ اگہ او دا ہیئت
 آتے البیتو تو جہاند م و سویل نانیام اٹ جنگ اس ہم مریک۔“

”نم اگہ کنا مسکو ہی خواجہ نالاف آتے بنوسرے۔“ للی سو پارے ”او پاریکہ کہ دا خواجہ لنکن عجب ء چوٹ نئی
 سے و دوک تے تالان ء۔ و ہندن مرغن ء بوزا سے تے، مون تے ہندن نلا پٹ ء، کہ خنوک آ اونا و بولو یا ماسے
 نانیام اٹ پرخ کنگ کپک۔ پارہ کہ اونا ولشت اسل بھاز نیرگار ء ارا سے ٹی مسے۔ و پڈ ء پر کنگ نیگر اسے
 آنبار اسل چنکو چنکو کاریم کریکہ۔“

”نام نی پاریس ہر کہ اینو پگہ خواجہ لنکن وکیل اسے۔“ کزی ناسوج کنگ آ نام اودے پھی پک
 کرے۔

”خیر کنے تو چرت اف، کہ دا پرنگلیک انت پارہ۔“ مٹلڈ اپڑو کرے۔ ”اگہ او فک فریشان ء تو گڑا خواجہ لکن دن پا کہ جوان کروء۔ اونا ہیئت آتے بنگ آن کنے لگک کس پائے اوموسی ء، ہرا اسرائیل نازنک وچین ء آجو کر فنگ نا کوشت کننگ اٹی ء۔“

”و لے او کنا است خواہی نارداٹ ترندی اٹ کاریم کننگ کپک۔“ آترین پارے۔

اودے ولئی سوء خواجہ ملک آتیٹی کاریم کننگ کن ہلکواس، ہرادے اوزمواری اٹ کریہ۔ و لے منہ تو آن پدا آترین تینا آرغ آن سوچ کرے کہ او اوڑکن اسہ جٹک اس جوڑکننگ کیک؟ ومنہ دے اٹی جٹک جوڑمس۔ و ولدان درست ہر اتم کہ ایلو میک خاچارہ۔ آترین نا جٹک نا کڑک، کڑک نا تو ارمسکہ۔ بھازرُوت ٹام انا جون آ ہونچ انا شرت خننگا، ہرادے آترین جٹک اٹ تریس۔ ”دادے کنے کنا لمہ ہیل تسواس۔ و دا کاریم کنے بھاز وڑک۔“ اومبار کبادی نارندی ٹی پارے۔ اوکان پدا ولئی سو وچنکا کزی کن جوڑہ جوڑ کرے۔ کزی داسہ بیست سال ناس مسواس۔ و لے ارائی مننگ نابابت بچ است خواہی نشان تنوکہ۔ و داکان ایکان است خوش کننگ اٹ اختہ نسکہ۔ ہندا دے تیٹی اونا خرکی نارتحہ کیرولان ریل روڈ کمپنی نا پوسکن جوڑ مروک آہوٹل ناسہ مزور، ایبوس تون مس۔

اوکان پدا آترین تینا غٹ خاسپر آتے کن شرت موغا۔ ہرا اٹان او فک بھاز خوش مسر۔ دا ہدا اسکان کہ ایش فورڈ ہم، و اخیر اٹ مٹلڈ اوتین کن ہم میچنگ ایپرن، سموک و بونٹ جوڑ کرے و ہر اتم اوقتا جندا پٹی تیان دوئی مروک پمبہ غاتیان خواجہ گودی کن بچ ترے و موغانس تا، تو او فک تینا خوشی نا پاش آن پاش درشانی ء کریر۔

”واہ، دا تو بھاز زیبا ء۔“ گودی مرے خوش مرسا پارے و پدی چک ہڑسا و تینا جوڑہ ء مٹلڈ اء نشان نس۔ ”بچ تیرہ کہ ہولٹ دادے امر بہا کرے، او ہم داخس کم نہاد آ۔“ مٹلڈ راستگی ء ڈکسا بیرہ داخس پارے ”ای تو پاوہ گودی! او فنے ٹام بھاز دوست نس۔“

آترین ء رنگ آک بھاز وڑارہ، ہندا سوب آن او مدام بچ رنگ تننگ کن بے و بوچ مچ کر یکہ۔ و 1859 ء نائیل انا بنا ٹی تارتیا خیسن، گونگی، و انگڑی، خرن و نسواری و اودے دوست بروک آپوشکن آپھل آک ہیلوک خننگارہ۔ کرار کرار آکس اسے نا پاننگ آن بیدس آترین ملک آتیٹی کاریم کننگ ء الا۔ خواجہ، گودی آن ہلیس ورجل ولئی سونا ارا سال نامارا اوریاہ اسکان غٹ ء درک لگاسس کہ آترین اوقتا زندا ٹی خوشی تیان پُر ء رنگ اتنگ اٹی ء۔

”ٹام اتون مہر کننگ ناسہ سوب اس مننگ کیک کہ دا ہم نس کہ نن ہڑتوم آک ایلو فنے کن گڑا جوڑ کننگ

کن است خواہی کین۔“ او مغلڈا ۽ پارے ہرا اکتوبر ناخ ۽ بیگہ سے تون کہوک آخاخر نارہی آجھولا کڑسی آ
آسرات تولوک نسلکہ۔ آئرین جوان سنٹ اس اوڑا ہرا اولدا پارے۔

”ہرا خس کہ ای ٹام ۽ چادہ، اونارِداٹ توکنے سوج کننگ ناتو گرج اف، کہ مگہ اونے پارینے کہن۔“
ہیت ۽ پہمہ مننگ اٹ مغلڈا ۽ بیرہ اسہ ساہت اس لگا، ولدا اونوشی آن درک تس بش مس۔ و آئرین ۽
شعب کرے پارے ”ای تو پاوہ اولیکو مسڑ اس مرے۔ تاکہ ای اودے جھولاٹی تخسا دنگ آتینا بارولہ مننگ کیو۔“
کرار کرار آونا اومبیداری نا وخت تدینگ انگ تون اوارا آئرین ہندا خس پین زیات اختہ مرسا ہنا، و
ہندن ۽ گڑا جوڑ کننگ اٹ اختہ مس، ہرا بھلا اراو مے دنگ اٹی اسہ وڑ پین مسر۔ اومتکن انگا پچ آتینا ریڑ جوڑ
کر سا اسہ غالچہ اس جوڑ کرے۔ کرمس کن اورنگی وزبادی ۽ ڈیوا جوڑ کرے۔ خراس تاباڑوک آمرغ آتے
تراشسا سرزند جوڑ کرے۔ باڑوک آکدوتیان دیرکشنگ کن ڈول وچک آتے کن کتامپ جوڑ کریکہ۔ دتاکہ
مغلڈا زور اٹ تینٹ کاریم تیٹی دوشا تو کہ او پچ سلنگ و استری کننگ تون اوارکل کاریم تے کریکہ۔ اوتینا
بارفوک آگل گلاپ آتا پن آتے پچ آتینٹی تخاکہ، ہرا ازان خواجہ مرے و مے تا پچ آتین اسہ وڑ انا ہنین ۽ گند
اس بسکہ۔

فروری ٹی مغلڈا آئرین ۽ اسہ مسہ ٹکی ڈٹ اسے ٹی بشخند ار کرے۔ ہرا ٹی ایش فورڈ ہم ساڑی نس۔ ولے
مغلڈا آئرین ۽ ترندی اٹ پارے کہ بایدے دانا ٹام ۽ سہا تمپ۔ گڑا آئرین و ار رسیدنگ تون تینا د سچ چنکا کزی نا
باسک اٹ ہلک و اسہ کچ اسے آدرے تے۔ وترند ۽ وڑ اسے ٹی پارے تے کہ ”ای ہندن ۽ منہ ہیت ہنگنٹ،
ہراقتا بایدے نے ہم سہا مرے۔ ایش فورڈ پاریکہ کہ اسہ زبیا ۽ مسڑ اس، ناہے ہٹل والا ایوس تون اوڑدہی کننگ
اٹی ۽۔“ آئرین زرس چپ کرے تاکہ کزی ناکست و کاڑ ترند مرے۔ ولدا پارے ”ایش فورڈ پاریکہ کہ دامسڑ ہمو
جاگہ ناسے، ہراڑے کہ ایوس رہینگ۔ او پاک کہ ایوس یک شنبے آنے تون میلنگ آن بیدس ہفتہ ٹی کبھی
وارننگان اوڑتو ن میلنگ کن ہم کاہک۔ دامسڑ پاہک کہ او بھازرُوت ایوس تون اوار جاڑ و آن چپک۔“
کزی کن داڈہ ہندن نس دن کہ مچھی کن بے کننگ۔ داوڑ تے خننگ تون مغلڈا پدین ۽ آڑسندہ اس
کشا۔ اننتے کہ اوناسلاہ نارِداٹ مسڑ نامسکوہی سنگت آتینا چپ ایوس اسہ مخلص و گچین ۽ سنگت اس مننگ کریکہ
ہرا کزی نا ارائی زندا کن جوان مننگ کریکہ۔

ایلو یک شنبے آہرا تم ایوس ہڑوے آنبار میلنگ کن بس تو کزی ہندن ۽ خوش تی، ہنینی و جوانی نشان نس
کہ ایوس ہم باغریگا۔ ایہن تو او مہالو گیشتری بے زار خننگا کہ۔ منہ یک شنبے سے آن پد کزی آئرین ۽ پارے

کہ اودے اخیر ایبوس توں مہر مننگ ے۔ داحوال ے آئرین دمستی مغلڈ اغاسر کرے ہر اودے بھازوڑا۔

ولے ہر اتم کیمہی یک شنبے گدرینگار و جاڑ و چینگ ناہیت متو، تو مغلڈ افریشان مس۔ و آئرین ے پارے
 ”آئرین! ای اراہیت آن فریشان اٹ۔ اسے تو دا کہ ہر تو م آک اسل بھاز خڑک مسنو وای خواوہ کہ دامسڑ تینا
 اراغا کا ہے۔ ایلوہیت دا کہ دامار ریل گاڈی و مسافر تیان خڑک خننگ۔ دن مف کہ دا ہر تو م آک جہاندم نا
 کنڈ آئرنگ نا سچفپس۔ انٹے کہ چنکا کزی ہندن آخ اسے کہ ہر گڑا کننگ کیک۔“

ایلو یک شنبے آایبوس بس تو مغلڈ ادمستی اسے کیک و شربت نا بھلو جگ اس ہر نے اوڑا ہنا، و پارے ”دن
 تو ای چنکا کزی آتبار جوان ے کیک بسنگ کپہ، ولے ولدا ہم نی کنا جوڑ کروک آ کیک ے کننگ و کناہیت
 آتے بننگ کیسے؟“

کزی ناترندا گگا خارٹام انا خمین آخن تا سوب آن تہٹی سلیس۔ ایبوس چپ کر سا خورک آسیٹ آتوس۔
 ولدا اِرخ کننگ نا نیام اٹ ہیت و گپ بنا کرے، ہراٹی ایبوس ”او، آن“ آن زیات ہیت کتو کہ۔ اخیر چنکا
 کزی نیام تمسا پارے:

”ایبوس نی دافتے ہمو بڑا گگا کھمبہ و مرغن آتارتا بارواٹ پا، ہرا فتے ریلوئی والا ک اسل داسہ خلکنو۔“ او
 منت زاری وڑاٹ پارے۔ زرس اخینگسا ایبوس پارے ”سما ف، ای سہی پاننگ ہم کیوہ یا آخا؟ ولے مون ناٹو
 اٹی اوفک اسل بڑا گگا کھمبہ غاتیا تار خلکنو۔ ہراڑسکان کہ خن خنے...“
 ”انت اسے کن دا کھمبہ و تارتے خلکنو؟“ مغلڈ اسوج کرے۔

”پاہک، آئی!“

ایبوس زرس گڑینگلوک نسکہ۔ ”ٹیلی گراف۔ ای تو پاوہ کہ اوفک دادے ہندا پن اٹ پارہ۔ دا تاراک ریل
 روڈ اسٹیشن اسکان کارہ۔ ہراڑے اسٹیشن ایجنٹ نامیز آعجب ے از باب اس تخوک ے، ہراٹی ہینڈل اس سخت ے۔ وار
 وار اس او تینا ہور تیبٹ دادے جوم ترسا کلک کلک کیک، ولے گیشتری کلک کلک نا توار تینے آن تیبٹ مرسا
 کیک۔ پرنلیک بھاز جم و جوش اٹ خننگرہ۔ اینو پگہ ہڑدے سہب انا کیمہی پرنلیک ہموڑے بریرہ و تینا ہلی
 تے تفرہ و ادنا داپار اپار آن سلرہ و ٹک ٹک کن خف تورہ۔ ادنا پارہ کہ کھمبہ غاتیبٹی سخت کروک آتارتا ملک
 اٹ اوفتسکان ایلو علاقہ غاتا حوال آک بریرہ۔“

”ایبوس، اسے منت اس سلس۔...“ ٹام کرار آپارے ”نی دا پاسہ کہ ہیت آن بیدس بیرہ ٹک اٹ حوال
 آک بریرہ؟“

”جی اوٹام صاحب! اسے بھلو جھینگرا سے آنبار۔ ای تو پاوہ اسٹیشن ایجنٹ داڑان لوز کشسا کیک، تاکہ مشین سلپ۔ ولد او پیشن کا ہک غٹ ۽ پا ہک کہ انت حوال بسے۔“

”امر عجب ۽ ہیبت اسے۔“ مغلڈا گرینگا ”خدا نا جند چا ہک۔“ او ایوس آن ہند اخص خوش مس ہر اخص کہ کزی نس۔

ایوس نا ہم داسہ دم مُست آن زرس راست مسوَس۔ او اوفتے بین ہبکہ کنگ کن اسہ بین ہیبت اسے نا بنا ۽ کرے ”ٹام صاحب! نی وقت اس ریل روڈ جوڑ جاڑ کروک آدکان اسے آہناس؟“

ٹام ۽ درک لگا کہ اودے دا درنا داسہ دوست بنگ ۽، ہرا دے اونا ایڑھ برام کنگ کن گچین کرینے۔ او ماخول ہم نس و است تے ہم سفا نس۔

”آخا، داسکان تو ہنتنٹ۔“ ٹام ورندی نس۔ ”ای وکنا زریفہ خلق ائی کمینی نادکان تا پیشن آن تو گدرینگان و لے تھٹی ہنتن۔“

”ای دے درست ہمو دوانزدہ ماڑی والا تے کن ہوٹل آن اِرغ دیوہ وای تو پاوہ کہ اوڑے کل آن رش انگا دکان اُستا کارنا ۽۔ اوڑے اوفک بھلا بھلا ریل تا ایکسل آتے ہرا فک چوٹ مریرہ اوفتے سیدھا کیرہ۔ داکان بیدس ریل انا ایلو خرابی تے جوڑ کیرہ وریل انا پڑزہ، بلا ۽ تے ہم جوڑ کیرہ۔ اوڑے بھلو بھلو کرین ۽، ہرا فک چھت آتیبی سخت ۽۔ دوانزدہ سینزدہ اُستا کار ایر، وغٹ اتون اسہ اسہ نیگر کمار ۽۔ اوفتا بھٹیک ہندن بھلن ۽ کہ ارامسہ خراس اسبجا بسنگ مریرہ اٹ تا، و اسہ نیگر کمار اس پارے کہ اسہ آئن نا کچ ہشت سد پاؤنڈ اسکان ہم ارے۔“

”اوہ“ ٹام، ہرا پاش وڑاٹ زہی نس، ہبکہ مسا پارے۔

”نا آہن نا وزن اخص ۽ ٹام؟“ آترین سوچ کرے۔

”مرو ۽ دوسد پاؤنڈ اس، و اینو اسکان اسہ بندغ اس ہم ہر فنگ کتنے تے۔“

”ایوس! نی دافتے تینا ہمو پوسکن آ ہوٹل نا پا تو لیس، ہراڑے اینو پگہ کاریم کنگ ائی اُس۔“ چنکا کزی

پارے۔

”آخا، اوکنا ہوٹل اف۔“ ایوس بشخندہ کرسا پارے ”وِخ کہ ہندن مرو سس، ہوٹل نا انتظام مس نینسی ہلزڈ نا دوٹی ۽۔ او کئے نوکری تر فینے۔ انتے کہ ای چنکی آن اوفتا خاہوت نا خدمت ۽ کرینٹ۔ خیر ہوٹل ناسی کوٹھی و شش چرٹی ۽۔ ہرا حویلی نا پداٹ جوڑ ۽۔ ہر کوٹھی اسہ ڈالر کر اغا تننگ۔ ہراٹی بے شولنگ کن کڑائی و توال، نہاری، ارا

وخت نارِغ و مون پہ مون تخوک اسہ سیٹ اس ادارے۔ داردار اس مس نینسی خاراٹ بریک اتنتے کہ ریلوائی نا ملازم آک اونایمیرم تا پچ آتے گریس و موٹل انامونی تیان لپی کیرہ۔ ولے اولدا پاک کہ، سہی، پین اف گڑ اس زڑا ایزرہ کارہ۔ وکینی نادکانک ہندا فتا تو سوب آن کٹیا کیرہ۔“

اسہ وارولد اچنکا کزی اودے اشارہ کرے ”ونی ہمو ریل روڈ انابدغ آتا نارِغ آتے امرسر کیسہ؟“

”اف اڈریک، دا اسٹل خواری ناکاریم اسے۔ ہڑدے ارامسافر ریل بریرہ۔ اسٹ دے ٹک ناکنڈ آن ایلودے کی میک لینز ویل یا بلز بوروناکنڈ آن۔ ریل اناکلینڈر مہالو آن ٹیلی گراف کیک کہ اخس مسافر ٹرین اٹی ایریر۔ وہر اتم ٹرین ننا اسٹیشن آسمر میک تو مس نینسی ارِغ کنگ آتے باسن باسن میز آتیا تخنگ کن سنمبر ینگ، و نن غٹ مسافر تا خدمت کن برینہ۔ کنگ تھیٹی تتر، ہوکم، بانگو، مرو، خراس ہر وڑا ناسلات و ہر وڑا ناسوزی میک، و کل اسہ میز اسے آتخنگرہ... اوفتے کنگ کن بیست منٹ رسیدنگ۔ ادکان پد دوارہ مونی ناسفر بنا کیک۔“

”وایمو ہموڈھول والا؟“ چنکا کزی کوک کرے و غٹ اوناجیچلی آخار۔

”او، اودے مس نینسی ہوٹل اٹی سلفنگ آن بھاز خوش میک۔ وخت وخت اس اسہ ٹرین اسے ٹی اِرت و وخت اس مسٹ ہم مریرہ۔ گڑا ای واسہ پین نیگر اس اونا گڑا تے ہرفنہ ہوٹل اٹی دینہ۔ اوڑتون بہا کروک آڈھول آتا وڑک آک مریرہ۔ مس نینسی پاک کہ ادبھاز شریف و سفا سچا و خیال داری اوفتے وڑک۔ کتے ہم دافک بھاز وڑرہ۔ اوفتیاں بھاز آک بیگ ہر فنگ آ، لترتے پالش کنگ آیا پین خدمت اس کنگ آپیسہ نیم اس ہم ایزرہ۔ اوفک بے شو لنگ آن پد پیش کارہ۔ و مخلوق اٹ اداترہ۔ نن نارِغ کنگ آن پد اوفک پورچ اٹی بریرہ تولرہ۔ تمباخ کشرہ یا کنیرہ۔ ولدازرہ سے آن پد خاچنگ کن کارہ۔ پگہ سہب اتون نہاری آن پد اوفک نننے آن اسہ نیگر اس توار کیرہ و تینا وڑک آتے ہر فنگ کن پارسا اُستا کار نادکان اسکان دیرہ۔ ہرا اسہ ڈالردے انا کرا غاہلی یا بگھی اس ایتک، ہرا اڑا سوار مرسا اوفک مچ آکا و نٹی ناسٹور آتیا گڑا بہا کنگ کن پیش ترہ...“

داہسکہ کروک آچا گڑد اٹی کاریم کنگ آغٹ اوڑان زہم ہر فیسر۔ چنکا ہولن آ جارج پارے ”کتے تو چچ لگتو کہ کہ ایوس داخس شاندار زرد اس گدریفک۔“

”مس نینسی پاک کہ ہلی تیان پد ریل روڈ غٹ آن بھلا گڑا سے۔“ ایوس ماخول و وڑا سے ٹی پارے ”او پاک کہ بھاز زروت دا وڑا ناپین کبھی پٹڑیک تالان مریرہ۔ داسہ گڑاک مست آنبار سلپسہ۔“

یک سد و ہشت میکیو بشخ

چکن جارج بین روڈ آن چنکا سڑک آہڑ سینگ کن تینا در بڑ کروک آہلی ۽ اسہ وار ہڑ سا تو انا گت دو تہیٹی بلوک مہار ۽ ترند تورے۔ جاگہ تو ہمودے، ولے دادے انت مسنے؟ اسل باور بکف۔ مشی آجر آتیاں پرا نگا کسر آ مونی خواجہ لی نا ارا بڑ بیانگ و بییان نسکہ۔ ہراکان ہراکان کہ منہ در بچے سے ناشیشہ غاک پناسر، ہموڑے خازگی ۽ پچ غت تروک نسکہ۔ چھت انا اسہ بشخ اس کم وو دتماسس۔ رہی انا ملک آک بڑ بیانگ نسرہ۔ ہرا فنیٹی متکن آبارن آٹانڈ آک خننگارہ۔

ڈکھیانی و فریشانی ٹی اولغام ۽ یلہ الا و ہلی ۽ جر آتیاں پرا نگا کسر اٹی اونا منشا غاہنگ کن آجو کرے۔ پین خرک بننگ آ او بھلا ارا نا ڈنگلوک آچجہ و پنوک آ پاڈ و آتے خنا۔ مے دنگ انا غٹ کینن آتا بامب آک تماسر۔ پیشی، کچک یا بانگو چچ اسے نا ہم درک آلوکہ۔ اوہلی آن ڈنگا و اوڈے ارا نا پانا کنڈ آدرے۔ او تینا مننت آاسہ پیر ۽ نیارٹی سے خننگ کن سنبرینگلوک آلوکہ ہرا پاٹ انا کمراسے آتو لوک سوزی ترکا کہ۔ پنوک آڈ ندل آتے او تینا نت تارہی آخسا، پن آتے ترکسا زنگی و پنوک ۽ چلیچی سے ٹی ہٹسا ہنا کہ۔ او درست کرے کہ دامس مالیزی نس، ولے ہندا خدر بدل مسو سس کہ باور ہتو کہ۔ اونا بے گرج گٹ ۽ ککارنگ آمالیزی کاٹم ۽ بڑزا کرے۔ مس مالیزی سوزی تے ترکنگ ۽ الا و اونا کنڈ آہرا، ولے او اوڈے پاننگ کریکہ کہ او اوڈے درست کتنے۔

”مس مالیزی!“ او دینگسا اونا کنڈ آہنا، ولے اونا مون آبدر مننگ نا زہم ۽ خننگ تون سلیس۔ اوخن تے پرچیفسا اوڈے خوڑت ہرا کہ۔ انا گت او اسہ دو ۽ پاٹ انا کمراسے آتخسا بش مس پارے ”جارج!... نی کنا چنا جارج اُس ہر؟“

”او مس مالیزی!“ او دینگسا اوڑتو ن خمب ہلک۔ مالیزی غلغلو مرسا پارے ”اف خدایا! مارنی ہرانگ ہناسس؟ نی تو مدام ہنداڑے نسہ۔“

اونامون آچھ ۽ تاثر اس آلو، کس پائے اونا کل جوزہ خاک ایسر مسنو ”داسہ داڑے کس رہینگلک کنا چنا“ او
 اسہ وڑاٹ جارج انا بے سمائی آہبکہ مس ”غٹ ہنار۔ بیرہ ای وخواجہ ہنداڑے سلین۔“
 ”ہنار، ہرانگ؟ مس مالیزی!“ او کساس کرے کہ مالیزی نایا داشت نرور مسنہ۔
 تینا پروک آڈواٹ او مے دنگ آن ایپار... بید آتا بازی ناکنڈ آ اشارہ کرے ”نالہ... کزی پن تے نس
 ہر؟... ایڑے لیٹوک ۽۔“

چکن جارج ناباغان بھلو آڑ سندہ اس پیش تمنگ آنس، ہرادے او باغا ڈو تخسا تورے۔
 ”سارہ ہم ہموڑ کئے... و پیرانگا گودی... ایڑے مون پہ مون حویلی ٹی... نی بننگ نا دخت آ اودے
 خنغویس؟“

”مس مالیزی! مٹلڈ او کنا چناک ہرادو؟“
 او اودے باغہ یفننگ خواتوکہ۔ او اسہ ساہت اس چرت اٹ ہنا۔
 ”مٹلڈ؟ او مٹلڈ، ہمو جوان انگا مسر۔ او بھاز جوان اوس نسکہ۔ اونا بھاز انگا چناک ہم۔ او، او فتنے تو
 خواجہ بھاز مہالوناسے بہا کرینے...“

”ہراڑے مس مالیزی! ہراڑے؟“ اوٹی خارا نا طوفان اس بش مننگ نس ”خواجہ ہرادے؟ مس مالیزی!“
 مالیزی چک ہر سسا ارا ناکنڈ آہرا ”ای تو پاوہ داسکان خاچوک مرو ۽۔ ہنداخس تنگ کہ ہرے اسکان
 خاچوک مریک، و ولدا بش مریک ارغ کنگ کن شور کیک... ولے داڑے کنگ کن بچ اس ہم اف... نی
 گڑاس بسنگ کن ایسنس؟ مارکو، اونا ”آخا“ داسکان اپاخہ مروک آپیرانگا نیٹری اسکان سرہم متویس کہ چکن
 جارج جمبیر ترسا درگہ ۽ ملا ووالان ناکسراٹ ہال وے ٹی پترینگ، و ولدا پراگندہ، آرودی آلیونگ روم آن مرسا
 چنکا پاڈو آتارہی آسلیس و خاراٹ کوک کرے ”خواجہ لی!“
 او اسہ ساہت اس چپ کرے۔

”خواجہ لی!“
 او پاڈو آتیا لنگ آنس کہ سر جزا سے نا تو ارخف تیا تے تما۔

اسہ ساہت اسے آن پدراستیکو کنڈ آن اسہ فریشان تب ۽ بندغ اس پیش تما، و شیف ہرا۔
 چکن جارج نا خا حیرانی و اپاخی ٹی بدل مس۔ دا بدانگا حالیت، بھلا ریش، و خازگی و کرنچی ۽ بیچ بینوک،
 ہرافٹنیٹ دا بندغ تخمین اٹ خاچوک نسکہ، جائی خواجہ لی نس؟

”جارج!“ پیرانگا بندغ ناجون کس پائے سرا۔ ”جارج!“ اولٹز سا پاڈو آتیاں ڈرنگا، وشیف ڈرنگ تون اونا مون آبس سلیس و ہڑتوم آک اسہ ایلو ۽ خوڑت ہٹنگ ۽ شروع کریر۔ اونا نوزر آمون آلبے جان ۽ نمب ۽ خن کسر۔ ولدا او خوشی آن دو تے تالان کرے و اونا کنڈ آمون کرے، تو واسہ کنڈ آمس۔ و اونا پیجر آنبارا نگا ڈو ۽ ہلک، جوڑ بڑ کرے۔

”خوشی ناہیت اسے جارج! نی پدی بس۔ ہراڑے مسنس؟ نے تو بھاز مہالو بروئی کسکہ۔“

”جی او خواجہ! جی او خواجہ، لارڈ رسل کئے آجو کرے ورچمنڈ آن ڈاڑسکان سرمننگ کن کئے ہشت دے لگا۔“

”ڈاڑے دالان اٹ بر۔“ خواجہ لی اونا آستونک اٹ ہلسا پارے۔ تہٹی ہٹنگ تون او پنوک آمیزانا ارا سیٹ سدھا کرے۔

”ڈاڑے توٹ، لزی! کنا جگ ہرادے، لزی؟“

”ہٹنگ اٹ خواجہ...“ پیشن آن پیرانگا نیاڑی ناتوار بس۔ ”ناہٹنگ آن پیدانا ملی چچ جاگہ غاٹنے۔ اینو و پگہ ٹی پرخ ہم کنگ کپک۔“ خواجہ لی پارے۔

”خواجہ، کنا ارا اولاک ہرادو؟“

”اسہ وارگلز اس کن، ولدا ہیٹ کینہ۔ بھلو وخت اسے آن اوار تولتنن۔ و نئے اسپجا شراب کنگنن۔ ای نا ہٹنگ آن بھاز خوش اٹ۔ ہیٹ کنگ کن اسٹ اس تو بس۔“

”ای ہیٹ کنگ کن ہٹنٹ۔ کنا ارا اولاک ہرادو؟ خواجہ!“

”لزی“

”جی خواجہ“ اونا وجود درگہ غان تہٹی بس، و او پٹسا جگ گلاس ۽ میز آتھا، و ہندن پیشن ہنا، کس پائے اودے چکن جارج و خواجہ ناساڑی گری نادرک لگتو۔

”او مارا! کئے نالہ کن بھاز ارمان بریک۔ او بھاز پیر مسواس۔ او بھاز خوار متو، و بھاز روت ہنا۔ ای اودے بھاز جوان ۽ قبرا سے ٹی جہہ و جاگہ کریٹ...“ خواجہ لی گلاس اٹی شراب شاغنگ کس۔

دارزاک آملڈ او چناتا ہیٹ ۽ گوجالنگ ۽... چکن جارج ناچکار ہے کنڈ آہنا۔ خواجہ زرس ہم بدل متنے۔ داسکان دوشہ غانبار چالاک و خطرناک ۽... کئے دادے خار تروئی اف۔

”است آنا بریک خواجہ نی کن تون اسہ ہیٹ اس کریس؟ نی پاریسس کہ کنا ہٹنگ تون نی کئے آجو

کیسہ۔ تو داسہ ای بسنٹ“

ولے خواجہ تینے ہندن کرے کہ کس پائے بچ اس بنتو۔ وسے یک گلاس اس پُر کرسا مونی کرے ولدا تینا گلاس ۽ ہر فسا پارے ”ودا مارا! ناپدی بنگ کن...“

”کنے دانا بھاز گرج ۽... بھاز زیات شراب نا۔“ چکن جارج شراب ۽ گٹ آن گدریفے تو جون اٹ تے باسنی سے نادرک لگا۔

اولدا کوشست کرے ”مالیزی آن بنگٹ بھاز ڈکھیا مسٹ کہ گودی ہم نے الاہنا خواجہ!“
شراب آتے چٹفسا خواجہ کیمین ۽ توارا سے ٹی پارے ”بس اسہ سہب اسے تون اوخاچوک نس، تو بش متو۔
اونابنگ کنے اسٹل جوان لگتو۔ دن تو بانگو بازی نادے تیبٹی اوکنے اسٹل آسرات الیتو کہ، ولے ولدا ہم کنے اونا بنگ جوان لگتو۔ کنے اونا بنگ جوان لگپک۔“ اوگارت اس کشا۔ ”ولے ہنوتی توکل ۽ ارے...“
داسکان دانا وڑک مس مالیزی آنبارتو افس، ولے مریرہ۔ دابارواٹ اوبراہ راست سوچ کرے۔

”کننا مٹلڈ اوچناک خواجہ! مس مالیزی پاک کہ نی او فتنے بہا کرینس؟“
خواجہ لی اوڑا ہرا۔ ”او بہا کروئی تماتا... بہا مسر۔ کنے بدبختی ہلکوسس۔ تینا ڈغار نا گڈ کیونخ ۽ ہم بہا کروئی
تما۔ ہر گڑا... لعنت مرے۔ دا ہداسکان کہ بانگو تے ہم۔“

چکن جارج خار آن ترخنگ آنس، کہ خواجہ اونا ہیبت ۽ باغان تے پلا۔
”مارا! داسہ ای بھاز نیز گار اٹ۔ ای و مالیزی داسہ ہمو گڑا تے کنینہ ہرا فتنے ڈغار آن مچ کین یا ہلین۔“
ولدا انا گت اوخا ”لعنت مرے، ولے دا پوسکن ۽ ہیبت اس ہم تواف۔ ای تو ودی ہم نیز گار مسوسٹ۔“ او
ولدا ماخول مس۔ ”ولے داسہ نی بسنس۔ ای و نی کل ۽ مسٹ آنبار کینہ۔ بنگ اُس؟ کنے سماء کہ زن کننگ کینہ،
”مارا!“

ہرا ہیبت چکن جارج ۽ خواجہ لی آجلہو کننگ آن توننگ نس، او اونا مچ زندانا آزموندہ و معلومداری نس کہ
پرنگی سے آجلہو کننگ ناپدانت مننگ کیک؟ ولے اونا وڈوک آخاروس آن پیش مننگ نس۔ ”خواجہ! نی کنے
آجو کننگ ناقول کرسا داکان مراهی کریسس۔ داسہ ای پدی بسنٹ۔ نی کنا مچ آخا ہوت ۽ بہا کریس۔ کنے کنا
کاغذ ۽ ایت، وکنا زریفہ وچناتا ڈس ۽ ایت، خواجہ!“

”ای تو پاوہ نے پاریسٹ؟ المانسے کاوٹھی ٹی تمباخ و سوک آمرے۔ ریل روڈ انا دکان تیان زیات مرف
ہندتے۔“ خواجہ لی خن تے پر خیفے۔ ”کننا مون آترند آن ہیبت کیس مارا!“

المائے... مرے... ریل روڈ نا دکانک۔ چکن جارج تینا ملی آ زور شاعسا لوز آتے پارسا ہنا کہ۔ او سنبر یٹگسا پارے ”بشخند اری خواہہ خواجہ! ہندن اسہن توار بڑزاس، ای دُن خوا توٹ۔“

خواجہ نامون ملنگا و لولول ہم مس۔ ولدا او اودے بشخا۔ جارج است اٹ پارے کہ ای بایدے اودے شیف شاعسا تینا آجوتی نا کاغذ ء دوئی کیو۔ ”ای بھاز شیف ہناٹ مارا!“ خواجہ اونا کنڈ آ مون ء کرے وخن تے پرنچیسفا پارے ”بننگ اُس؟ کس اس ہم تپک کہ ای ہراخس شیف ہناٹ۔ بیرہ پیسہ غاتا ہیت اف...“ او تینا سینہ کنڈ آ اشارہ کرے ”داڑے تینا تھٹی“ ہندن لگا کہ کہ او دانا رد عمل نا خواہندار ء۔

”جی خواجہ“

”ای بھلو دے خناٹ مارا! منڈ انا ماراک، کنے لوس اٹ بننگ آخنارہ تو توار خلکرہ۔ پدے پشت ای او فنا مخنگ نا توار تے بنگ۔ منڈ انا ماراک“ او ہڈ آتا پیخردو انا مچ اس جوڑ کرسا میز آخلک ”ای است اٹ قول کریٹ کہ ٹام لی اسہ دے اوفتے نشان ایتک۔ داسہ نی بسنس۔ بانگوتا اسہ جوڑہ اس پین ہل۔ چرت خلیس کہ ای ہشتادو سے سال ناس مسنٹ۔... بن داسہ ہم کننگ کینہ، مارا!“

”خواجہ...“

خواجہ خن تے پرنچیسفا اوڑا خوڑت ہرا ”ای گیرام کریٹ کہ نی اخس سال ناس مسنس؟ مارا!“

”پنجا و چار سال، خواجہ!“

”آخا، داسکان ہرادے“

”ہندن کہ پاو، خواجہ! و بھاز زوت پنجا و پنچ ناس مریوہ۔“

”پنچ ء شیطان خبیث۔ ہرازدے نی ودی مسس، ای نے خناٹ۔ چنکوس، کرنچی، بورانگارنگ اتون نیگر

”اس۔“

خواجہ لی مخا ”لخوت شیطان، ای ناپن ء تخاسٹ۔“

تین کن اسہ پین گلاس اس پرکننگ آن پد خواجہ لی چکن جارج انا گلاس ء پرکننگ خواہس تو او نمون مس۔ خواجہ لی اشانی واج دانگ اینگ ہرا، کس پائے پک کے کہ اوڑے او فتیان بیس پین کس اف۔ ”ای تو پاوہ کہ ای بایدے نے ہوفتیا نبار ہر پر، ہرافتے ای داسکان ریشفا ہناٹ۔ او فک تکرہ کہ کن تون چچ اس بچتے۔“ او چکن جارج انا کنڈ آچمہازی اٹ ہرا۔ ”کن تون دلوت ارے۔ بھاز زیات آخا... ای اودے ڈکانٹ۔ کنے آن بیس کس اسے سما اف کہ ہراڑے۔“ او ہرے اسکان چکن جارج آہر سا کرے ”مارا! ہرا تم کہ ای کسکٹ تو سما ء

نے کنا کل گڑاک دیر ۽ رسینگرہ؟ داسکان کن تون وہ ایکڑ ڈغار ارے۔ ڈغار ہندن ۽ دن پاپینک اٹی تخوک
 دوت۔ کنا انت اس کہ ارے، اونے رسینگک۔ نی کنے آن کل آن خڑک اُس۔ مارا!“
 ہندن لگا کہ کہ او تین تون جنگ اٹ اختہ نس۔ او اخینگسا اوٹان خڑک بس ”لخوت ۽ شیطان۔ راستگی ۽
 ہر اتم اسکان ڈکنگ مریک۔ ناو کنا نیام اٹ دتر نارشتہ ۽ مارا!“

چکن جارج نا است کس پائے خوڑت مس۔ او پاٹ آنبار بار سوس۔ بس خواجہ داکان زیات شیف
 مننگ کتو کہ۔

”زرس پین سل جارج!“ پیرانگا شرابی منت زاری کرے ”کنے سماء نی ہموڑان مون ہڑسنگ کپیہ ہرا
 وخت اسیٹ نے تون ملک کرینے۔“

ہر اتم ای ہنا تہ تو او کنے تینا ڈوانا نوشتہ کروک و دستخط کروک آجونی نا کاغذ ۽ نشان تسوس، و پارہس کہ
 دادے تجوری ٹی تخک۔ چکن جارج نا است آپس، و اودے لگا کہ او بایدے خواجہ ۽ پین نشہ کے۔ او میز آن ایپار
 تولوک مون آہر، و است اٹ پارے کہ اوٹی پرنگی مننگ آن بیس پین انت اس سلیسنے...

”ای امر گیرام کنگ کیوہ خواجہ کہ نی امر کنا ولشت ۽ کریس۔ کزاں کزاں دن ۽ پرنگی اس مرو ہرادن جوانی
 کرو، نمب اگا خنک گرو شک تسر۔“ نی چنکو نیگر اس تسہ۔ کنا است آبریک۔“
 ”جی او خواجہ۔ نی و ماما منگو۔“

”پیرانگا منگو، او بھاز گچین ۽ نیگر اس تسکہ۔“ ولدا اوخن تے چکن جارج اٹ سخت کرے ”... تا تکہ نی جوان
 ہیل کتویس... ولدا ای منگو ۽ الاٹ و نے تین تون دریٹہ...“

”شکرے، نی و خواجہ پین مف باگوتا دیر دان کن تو کنے آپت کیرے۔“ اودے ماما منگو نا خرین آہیت آک
 داسہ ہم پت آنبار جوم لگارہ۔

”است آنبار بریک خواجہ! نن نیو آر لینز اٹی اسہ بھلو جنگ اسے کن ہنا نہ؟“
 ”جوان است آکنا بریک، ہرادے نن کٹنگ کتون۔“ او مونجامس۔
 ”ماما منگو تو داکان مسٹ کسکو سس۔“

”او، پیرانگا منگو ہموڑے بیدانا درخت آتا کیرغ آن ۽۔“

”کنا لمہ و ایٹھ سارہ تون اوار، و مس مالیزی ہم، ہر اتم او کزیت کرے، ہرن نمے آن دیر مست کا ہک۔“
 او است اٹ پارے کہ دافتیان ہر کس کہ مرے تین پے تین آن بیس امر کرور۔

”مارا! ناست آبریک، ای نے سفر ناپاس اس تسوٹسٹ، تاکہ نی تینا مہروان تون میلنگ کر؟“

چکن جارج ٹا کو اس خلسا دُو ۽ تینا میزٹ خلک۔ خواجہ ہیبت ۽ برجاتخا۔ ”اُو، نی اے پاس اس تسٹ۔ انتے کہ نے آنبار ۽ مست ۽ مارای خنتو سیٹ، و تینا کل سفر تیٹی نن ہڑتوم آک جوان عیاشی کرین۔ کئے سما اس نا کروک آتیان، و نے سانس کنا کروک آتیان۔“

”جی اُو خواجہ، ہیبت ہندن ۽۔“

”و ولدانی اڑزان انگا جنگ آتا بنا ۽ کریس، ہرافتیا پیسہ خلنگ کن پیسہ ہم ای نے تسٹ۔ و نی شرت کٹسا ہناس۔“

”جائی پاسہ، خواجہ! راست، اسل راست۔“

”مارا! نن ہڑتوم آک اسہ ٹیم اس سن، و گچین سن۔“

چکن جارج ہم متکن آ ہیبت آتے است آ اتنگ ناچس ہلنگ نس۔ و ہسکی ناسوب آن اونا کاٹم دمب مس تو او تینا مسخت ۽ است آ ایس۔ شراب نا جگ ۽ ہر فے زرس تینا گلاس اٹ شاغا و دُو میٹ ڈکاتے، تاکہ خواجہ دانا کچ ۽ خننگ کپ۔ ولدا او چارک اس السا خواجہ ناچ آ گلاس ۽ پر کرے، و تینا گلاس ۽ ہر فے پارے ”دنیا نا گچین انگا خواجہ ناپن آ۔“

خواجہ بلبل مرسا پارے ”خوشی نا ہیبت اسے کہ نی دا وڑ سوچسہ۔“

”اسہ پین جام اس۔“ ارا گلاس ولدا چست مسر۔ ”کنا غٹ آن گچین انگا نیگر ناپن آ۔“ ہڑتوم آک تینا گلاس آتے خورک کریر۔ دُو اٹ با ۽ پاک کریر و ہسکی نازہم آن جکسا خواجہ پارے ”نی کئے ہمو انگریز نا بارواٹ چچ پاتویس، مارا! دیر سن پن تے؟“

”لارڈ رسل۔ خواجہ اوڑتون بے کچ دولت نسکہ۔ اوڑتون چار سد آن زیات بڑز کو کہولی چین انا جنگی ۽ بانگو سرہ۔“ ولدا زرس چپ کننگ آن پداو پارے ”و لے اونا بانگو بازی نانت تا مش انا کچ ہم آلو، خواجہ!“

”نی راست پاسہ مارا!“

”اسہ تو نے آنبار ہشار آلو کہ۔ ایلو نے آنبار ۽ بندغی اس ہم آلو تے۔ بس ازگار و خوش بخت اس نس۔ نے کون ۽ پرنگی والو جوانی ہم آلو اٹ تے۔“ چکن جارج ناست آ ایس کہ اسہ وار اس اوسر سی ایرک رسل آن تینا سلگت آتون ہیبت کننگ آبنگو ”س جارج انا خواجہ اسہ عظیم الشان ۽ بانگو باز اسے۔“

خواجہ لی لوڈو اس کنسابش مس چکن جارج آخوڑت ہرا۔

دائینا تجوری ۽ سماف ہراڑے تھک؟

چکن جارج است اٹ پارے کہ اونا مونی بروک آزند انا سیبو ہمو کاغدا ناکر آٹے، ہراڑا خواجہ نا نوشت و

دستخط ۽۔

”خواجہ! ای زرس پین شراب ہر نو؟“

”اُرفسہ انتے؟ مار... اُفس کہ است نا خواہے...“

”ای بھجاز آانگریز آتے پاریسٹ کہ کنا خواجہ دنیا ناکل آن گچین انکا خواجہ ۽... ہندا سوب آن تو ایڈے

است کنا لگتو... اٹریسک کہ نا گلاس خورک مننگ ۽ خواجہ!“

”بس زرس... نا جند جوان نسس... پچ ۽ ویل اس نا سوب آن متے...“

”خواجہ! اسل متے... گڑا اسہ پین گلاس اس نا پن آ...“ خواجہ نا زنو شراب اٹ چڑو تسکہ۔ چکن جارج آہم

نشہ نا زہم تولنگ نس۔ اوانا گت سیدھا مس۔ خواجہ نا سرہ اڑکسا میز اسکان سر مسو سس۔

”نی ہم تو تینا نیکر آتون مدام جوانی کرسا ہناس۔ خواجہ!“

سرہ تے سرا، ولے شیف آن شیف نس۔ ”کوشٹ کریٹ، مار کو... کوشٹ“ او منمنسا پارے۔

ای تو پاوہ داسہ داسا رسنبھال آن ہننے ”جی او، نی وگودی...“

”جوان ۽ نی اٹریس نس... کبھی وڑمیٹ جوان...“

داسہ خواجہ نا سینہ ہم میز اسکان سر مس۔ تینا سیٹ آن بے توار بش مرسا چکن جارج زرس سلیس۔ ولدا

پترینگوک آکسر نارہی آہنا زرس ترند آن پارے ”خواجہ... خواجہ!“

ساہت اسے ٹی اوترندی اٹ کوٹھی نا ہر دراز ۽ شننگ نس۔ نیام اٹ اوسلیسک، و خف توریک، ولے اوتینا

دم انا توار آن بیدس پین پچ اس ہننو کہ۔

پرنگی سے نا بیڈروم اٹ پترینگ آن اوانجینگا۔ تہٹی پترینگ تون متکن آوہسکی، چرو، خید ولے سلوک آچ

آتا آرودا ونا بوزاٹ لگا۔ واگونوک آتینا بارگڑا تے چپی راستی کنگ اٹ اختہ مس۔ مننگ کیک بوپ انا کیرغ

آن۔ اوگوڈ خلک و تجوری ۽ خنا۔

اوفتے ہر فے ولز سا شیف انا ڈا کہ غالیس۔ خواجہ ۽ ہندن تموک السا او پیشن پیش تما۔ اُرا نا پیشن آہنگ

تون اوکلف ۽ ملنگ کن متا ماری کرے۔ تجوری آہن ناس نس۔ ہئی آسوار مرو پیش تم... کلف ۽ ولدا پرغسہ۔ اونا

بلی کوکار کرے، ولے اواسہ وار آجونی نا کاغدا ۽ پک کنگ خواہسکہ۔

اُرانا پد آن او پاٹ پرغوک آتفر ۽ خنا۔ او ددینگسا ہنا۔ تجوری ۽ ڈغار آتخسا تفر ناہی ۽ دک اس خلک تو کلف پنا۔ کرنسی نوٹ، سکھ و کوروک آ کاغذ آک ڈیر مسر۔ او کاغذ ۽ ملاہر او مدستی درست کرے تے۔

”انت کننگ اُس مار کو؟“

او خلیس آن درک تیس۔ ولے شکر ۽ دمس مالیزی نا تو ارنس، ہرا پاٹ انا ٹکر آ بے سدھ تو لوک اوڑا خوٹ ہرا کہ۔

”خواجہ انت پارینے؟“ او ناستی وڑاٹ سوچ کرے۔

”کنے ہنوئی ۽، مس مالیزی“

”تو گڑا بیدے ہن۔“

”ای مٹلڈ او چناتے نا سلام ۽ تننگ کن ہنگ اٹ۔“

”بھاز جوان ۽ ہیبت اسے، تینا خیال اٹ مریس۔“

”جی او“ او مونی مس و مالیزی ۽ خمب کرے۔ اسہ وار اس قبر آتے بیدے خنو۔ ولدا او ناست آ ہمودیک بسر ہر اتم دا اراٹی آئی کزی، وایڑھ سارہ رہینگارہ۔ ہمو ارا ہراڑے او ودی مسو سس و چنک آن بھلن مسو سس۔ او کاغذ ۽ مٹ اٹ کرسا ددینگسا ہلی آسوار مس۔ ہراڑا او نا گڑا تا ارا پتنک تفوک نسر۔ ولدا بیدس پدی چک خلنگ آن ہلی نا واگ آتے چکا۔

یک سد و ہمیکو بَش

آئین زباد جوڑ کنتنگ کن بارن ۽ پن بنا کہ، کہ اوہلی ناٹاپ آتا توار ۽ بنگ۔ ہلی سوار ۽ گوئی آاسکارف،
 مون آڈربی ہیٹ بینوک، وہیٹ اٹ بانگو ناپرہ اس خلوک خنا تو اونا باخف تسکان ہنا۔
 اوڈو تے تالان کرسا ”چکن جارج، چکن جارج!“ کوک کرسا رُم کرے۔ ہلی سوار واڑ انا اسل خڑک آسر
 مننگ تون سلینس۔ اونا ہلی نابانگج کریکہ۔

”مگہ ای نے چاوہ؟ مسر کو!“ او بَشخندہ کرسا سوج کرے۔

”آخا خواجہ! نن اسہ ایلو ۽ اسل خنتنن۔ ولے ٹام، آئی مٹلڈ او ارا نا ایلو بندغ آک نا بارواٹ انس کہ
 ہیٹ کریرہ، ہموفتیان نے درست کریٹ۔“

جارج اوڑا خوڑت ہرا ”کنا ٹام و مٹلڈ؟“

”جی خواجہ! نازیفہ و کنا آرغ... کنا چنا نا باوہ۔“

او ہیٹ ۽ جوان پہہ متو۔ ”نے وٹام ۽ چناس ہم ارے؟“

آئیرین پروک آپڈ آڈو خلسا کاٹم ۽ سرفے ”ٹوکپ اسے ٹی بریک۔“

جارج ہبکہ مرسا کاٹم ۽ سرفے ”او خدایا، او خدایا! پن نادیرے؟“

”آئین، سر!“

جارج ۽ مونی ہننگ نا پارسا او انس کہ دینگ کریکہ ہموخس ترند ددینگسا ہموڑے سر کرے تینے، ہراڑے
 ورجل، ایش فورڈ، لعل جارج، جیمبر، لوئیس، چنکا کزی و للی سولک آتھیٹی کاریم کریرہ۔ اونا ترند انگا توار ۽ ہننگ
 تون چنکا کزی ددینگسا بس وولدا بے باور آحوال ۽ ہننگ تون رُم کرے۔ ایلو فک ہم توار ۽ ہننگ تون ہلشسا
 چچ مسر۔ کل اسہ وار آجارج ۽ خمب کنتنگ خواہسرہ۔

”ای تو پاوہ کہ نم کل آن مُست بدانگا حوال ۽ ہم ہنبو۔“ جارج او فتنے پارے، ولدا او بلہ کزی، ایڑھ سارہ و

گودی نامرک انا حوالہ تیس۔ اوقتا ڈکھیائی زرس شیف تما تو اومس مالیزی نا حالیت نابابت اوفتے پارے۔ و خواجہ لی نا حالیت وتینا آجوتی نا کاغدا نادوتی کنگنا نا کسہ ۽ بنفہ۔ نن نارغ آن پدہم غٹ اونا دارہ ایرہ غان مچ مسر، واواوفتے انگلیڈ نا پنج سال انا کسہ غاتے بنفیکہ۔

”راستی تو دادے کہ سور دریاب آن ایپارانت اس کہ خنناٹ اوفتے بنفنگ کن مچ ۽ سال اس پین درکار مریک۔“ ولدا ہم او اوفتے مچٹ مچٹ آ، ایرک رسل نا دولت و شرف نا بارواٹ گونڈ وڑاٹ پارے۔ ودا کہ اوڑتون بانگوتا کیمہی بڑکو کہولی چینک نسرہ و امریکہ غان حبشی ہیلکارا سے نابنگ آ بانگو باز آ تینٹی انس خلیس و بھیم تالان مسؤسس۔ داکان بیدس ایڑے زریفہ غاک سیل و چکر کن پیش تمارہ تو اوفنتون ریشم نا پنج بینوک چنکو افریقی مارکو ہم ہمد مسرہ، ہرافناٹ اٹ خیسن نامز میر شاغوک نسکہ۔

”ای دروغ تڑپرہ۔ کنے ایڑے رہینگ انگ بھاروڑا، ولے خدا چاہک کہ ای نم کن بھاروڑا ہیر کریٹ۔“
 ”کنے تو دن لگپک، دن مسکہ تونی داخس سال خلتویسہ۔“ مغلڈ امون ۽ تینا پین وڑاٹ کرسا پارے۔
 ”دابلہ تو اسل بدل متنے، زرس ہم۔“ چکن جارج چناتے پارے ہرافناٹ مون آبشخندہ تالان نس۔
 ”ام م م، دیر پیرے؟... نا پٹ آک کنا پٹ آتیاں زیات تیبہن ۽۔“
 جارج بکشندہ کرسا اونا کوپہ غا کرار اچپلہ اس خلک۔

”ای تو اراسال نا پوروی مننگ تون لارڈ رسل نا است آتنگنا بنا ۽ کریسٹ، ولے اسہ دے اس اوبس کنے پارے کہ نی بانگوتے جوان ہیل تننگ اُس، ہندا سوب آن اسہ سال اس سل۔ کنا پرنگی کمار ہم لارڈ رسل ۽ ہندن پارے۔ ای بھارو فریشان مسٹ، ولے انت کنگ کریٹ۔ تینا کنڈ آن تو پورو کوشٹ کریٹ... کن تون ہو چٹھی ۽، ہرادے او خواجہ لی اناپن آنوشٹہ کریس۔ تاکہ نمے باور برے۔“

”اوتوننے دابارواٹ پنج پاتے“ مغلڈ اپارے تو ٹام پارے:

”سہا نمے انتے؟ انتے کہ اوم اسکان تو او ننے بہا کریس۔“

”گرا ہندن مرو، انتے کہ دانانے ساتمتنے۔“

”ام م م م، خناس؟ داٹی کنا چھ قصور الوکہ۔“ چکن جارج گلہ شونی وڑاٹ پارے۔

مہالونا آرموندہ ناسوب آن چکن جارج لارڈ رسل آن مہالو آن قول ہلک کہ دا اونا گڈیکو سال مرو۔ ”ای دا سال بھارو خوری کریٹ، و اونا بانگوک بھارو جنگ کٹار۔ اخیر او کنے پارے کہ پرنگی کمار پورو ہیل کرینے۔ گرائی پدی ہنگ کیسہ۔ ای داہیت ۽ ہنگ تو بھارو خوش مسٹ۔“

”نئے اسہ ہیئت اس پاوکہ کزاس کزاس نیگر اسے ارار اگاڈی پُر کرسا انگریز آک سفارور۔ کئے ہم ساؤھت
ہمپٹن اسکان سفارنگ کن بسر۔ داسور دریاب نارہی آجھلوشار اسے۔ ہراڑا بے کچ آغوٹ آک بریرہ۔ خدایا!
ای تو اسل خلیسٹہ۔ سور دریابی سفر گنوک چاٹ ۽ ٹہلی سے ناسواری آنبارنس۔“ او مغلڈانا ”ام م م“ ۽ گوجالسا
پارے۔

”ہندن لگا کہ مچ آسور دریاب گنوک منے۔ وننے بُور بُور کنگنک خواہک۔ ولدا کرار کرار آدا آسرات مس۔
ونیویارک آسرمنگ تون اسل چپ کرے۔ اوڑے کل جہاز آن ڈنگار۔۔“
”نیویارک“ چنکا کزی ہبکہ مرسا سوج کرے ”اوڑے انت کریس نی پانی؟“
”پاننگ اٹ سلہ تو، لارڈ رسل جہاز ناسہ افسر اسے پیسہ تسوس کہ کئے ایلو جہاز اٹی توفے، ہرا چمنڈ
اسکان برے، ولے ہرا جہاز تون داہیت پک مسوس، اودے پنچ شش دے آن پد بروئی نس۔ ہندا سوب
آن نیویارک اٹ جوان چکر خلکٹ۔“
”نی ہراڑے رہینگاسہ؟“ مغلڈاسوج کرے۔

”جہشی تے کن جوڑ کروک جتا انکا ہنکین اٹ۔۔۔ ایلونگر آتینار۔ پین ہراڑے؟ پیسہ کن تون نس۔ ہرا
داسہ ہم کننا زین انالوت اٹی ۽۔ سہب اتون نمے غٹ ۽ نشان ایتوہ تا۔“ اوملندی وڑاٹ مغلڈانا کنڈا ہرا ”اگہ
نی جوان مریس تو مننگ کیک کہ نے سدڈ الرایتو۔“ اوڑا مڑا کرے، ہیئت کتو۔ ”لارڈ رسل جہاز جوان ۽ بندغ
اس نسکہ۔ بننگ آن مسٹ اوکنے جہاز جھلوزر اس نس و پارے کہ داہیرہ نے کن ۽۔ خواجہ لی ۽ دافتا پاپیس وای
ہم پاتوٹ۔ نیویارک اٹی جہاز آ آجونگر آتون ملاٹ۔ اوقتیان گیشتری لنگڑی آن کہنگ آسور۔ ننے آن بدحال
نسر۔ ولے منٹ اس جوان ہم مسر۔ تینا پور یا یا جوان انکا نوکری تیا لگوک نسرہ۔ مٹ اسے ناتینا اراک ہم نسرہ۔
گیشتری ہندن ۽ جاگہ کرا غا رہینگارہ، ہرافتے اپارٹمنٹ پارہ۔ جہاز آتا چنکا اسکول آتینٹی ہم خوانارہ۔ ولے ای
ہرانگر تو کہ ہیئت کریٹ اوہر کنڈا آن نیویارک آبروک آپرنگی تیان بیزا نسرہ۔“
”ہمو ایپولیشن آک؟“ چنکا کزی کوک کرے۔

”ہیئت ای کننگ اٹ کہ نی؟ آخا او آخا۔ ایپولیشن آک تو ہمو پرنلیک ۽، ہرافک نیگر آتینان ہم مسٹ دا
ملک اٹی بسنو۔ ہرافتا ای ہیئت ۽ کننگ اٹ، دافک ہمودو ہرافک جہاندم آن آغوٹ آتینٹی غت ہلسا بننگ اٹی
۽۔ اوقتیان گیشتری آرش ۽۔ ہرافتا ہیئت ۽ ہم بندغ پہہ مفک۔ داکان بیدس ہم جہاز آک اریر، ہرافک
انگریزی ٹی ہیئت ہم کننگ کپسہ۔ ہندن بننگ انگ ۽ کہ آغوٹ آک ڈنگ تون اولیکولوز ۽ ہرا ہیل کیرہ او

”نیکر“ ء۔ اڑمکیو ہیبت تادادے کہ نیکر آک اوقنا نوکری تے پلنگ اٹی ء۔ اوقک مدام جنگ و پھسات کیرہ۔ او تو نیرگار کر کیر آتیا نبار ہم پرا گندہ ء۔“

”خدا کے داڑے بفس۔“ آڑین پارے۔

”ہر ایلم دا کل ہیبت آتے ہننگ اٹ تو کنے ہفتہ اس لگک۔“

”تو بہ خدا یا! اسہ ہیبت اس ہم گیرام کتنس؟“ مغلڈا پارے۔

”بی بی! نی ہم تو دم کشنگ کن الپسہ۔ بندغ داخس سال آن پد بسنے و نی ہندن پاسہ کس پائے ای درو ہناسٹ۔“ چکن جارج نا وڑ تیٹی گلہ شو نی نس۔

ٹام زور و سوج کرے ”ہلی ء نی رچمنڈ آن ہلکس؟“

”او، ہفتاد ڈالر آ۔ گچین ء ہلی سے، انتے کہ ای تو پاوہ کہ آجوانگا بندغ ء ہلی نا گرج مریک۔ ای دادے جوان دو بیغینٹ۔“

اپریل نا بنا مننگ ناسوب آن ہر بندغ بھاز گٹ نس۔ ارا نا گیشتری بندغ آک تو دستگ نا کاریم اٹ اختہ نس۔ بھلا ارا نا سفا نی، ارغ ورکھ و سنبھال ناسوب آن مغلڈا ء چچ وخت رسیدگتو کہ۔ ٹام انا گراک آک اودے سہب آن شام اسکان گھیر کریرہ و ہشت تُو نا اومیند ارا آڑین ہم چندی کاریم تیٹی اختہ نسکہ۔

چکن جارج گیشتری اوفنتون میلنگ کن بسکہ۔ ولے اودے بھاز و درک لگا کشت و کشار و چکن جارج اسہ ایلو کن اسٹل نا بلد ء۔ او مغلڈا او آڑین تون ہیبت و گپ کننگ اٹ اختہ مسکہ تو اوقک اودے بشخندہ کرسا پاریرہ کہ داسکان بھاز کاریم سلوک ء۔ او ہیبت و گپ اکن ٹام آہنا کہ تو اوڑے ہم چا گڑد ء جوان خنتو کہ۔ مے گراک آک اودے خنارہ تو گڑینگارہ و پرنلیک تینا ہیبت و گپ ء تو ریرہ و ہمسرک مسرہ۔ ولے سوب تف کرسا ہنارہ۔

ارا وار ٹام خنا کہ خواجہ مرے اونا دکان نا کنڈ آبرسا نیم کسر آن ہڑسیگا۔ ہیبت ساف نس۔ مغلڈا اودے پارے کہ ”ہراتم مرے خاہوت ء چکن جارج نا بننگ ناسا تاتا تو اونے خوش نشان تسرتینے۔ ولے ٹام! ہوتم آن اینو اسکان ای اوفتے کیمہی وارخس خس کننگ آخنائٹ، ولے کنا ہننگ آ اوقک چپ کیرہ۔“

مرے نا کشاری ڈفار آچکن جارج انا حیثیت سوجی ٹک اس نس۔ اوداڑے انت کریکہ؟ دا سوج ورجل وللی سونا چار سال انا مار آن بیدس کل انا ملی ٹی گوہی کریکہ۔

”نی کنا پیرہ اس؟“ اسدے وارخنگ تون چنکا اوریاہ اوڑان سوج کرے۔

”انت؟“ چکن جارج اُجم کر سا سوج کرے۔ اوکل انا وڑتیاں ہم چرت اٹ ہناسس۔ او چنا نا سوج چست کروک آخن ٹیٹی ہڑا۔

”اگہ کنے آن افس تو ہندن ء، ناپن دیر ء؟“

”اور یاہ، سر! پیلہ جان! نی انت کالیم کیسہ؟“

”انت پاننگ اُس؟“ او چنا نا کنڈ آخوڑت ہڑا ”دا سوج ء کننگ نانے دیر پارے؟“

”کش ہم پاتنے۔“

اودے درک لگا کہ چنا سہی پاننگ ء۔ ”ای چج کاریم کپہہ۔ ای آجو اٹ۔“

مار کو ابحینگا ”پیلہ، آجو انت اے؟“

اودے چنا نا سوج ورندی عجب لگا۔ اونا است آملڈ انا ہیبت آک بسر ”کنے لگک کہ دا ذہنی وڑاٹ

جو ان خننگک۔ ہرس تے کہ بندغ نا ہیبت انا چننگ آہم دا امر بندغ نا کنڈ آخوڑت ہڑک۔“

چکن جارج خوڑتی اٹ اونا کنڈ آہڑا تو او ملڈ انا ہیبت ء پیہہ مس۔ چنا جوڑا لو۔ اونا وار وار آپر پیٹنگلوک آ

خنک چکن جارج اٹ کس پائے اٹل سخت نسر۔ جارج فریشان مس۔ مار ولدا سوج کرے۔ ”سر! آجو انت

اے؟“

”آجو آ بندغ ہومریک، ہرا کس اے نامیرات مف۔“ اودے لگا کس پائے اوخن تتون ہیبت کننگ

ء۔ اومونی مننگ آگیگ کرے۔

”آئی پاریکہ کہ نی بانگو جنگ تسہ۔ نی او فتنے دیرتون جنگ تسہ۔“

چکن جارج گڑاس ہیبت کننگ کن پدی چک ہڑسا، وچنا نا کودک آمون ء ہڑسا اونا است اٹ اسہ خیال

اس بس۔۔ نواسہ۔ او چنا ء است جم کننگ کن اسہ جو ان ء ورندی اس سجنے۔ ولد اپارے ”نا آئی یا پین اس نے

پارینے۔ نن ہراکان بسنن؟“ چکن جارج ء کساس مس کہ چنا ء دا ہیبت ء پاننگتویس یا او گیرام کریس تے۔

”جو ان، نی کن تون برکنا مار!“

او اور یاہ ء ہومکین اٹ درے ہراڑے او ملڈ اتون مہر بشخا کہ۔ ”دا سیٹ آپچ کر توٹل۔ وچج ء سوج اس

کپییس۔ چپ کر توٹل، وانت کہ پاوہ، خف تو۔“

”جی سر!“

”نا باوہ کنا و ملڈ انا مار ء۔“ او چنا غا ہڑا۔ ”پہہ مسس؟“

”کنا باوہ نامارے۔“

”راست، نی داخس بدھ اس افیس، ہرائس کہ خننگسہ۔ کنا لمہ ناپن کزی نس۔ تو او نا بُن بلہ مس۔ پا، بلہ کزی۔“

”جی سر، بلہ کزی۔“

”شاباس۔ او نالمہ ناپن بیل نس۔“

او چنانا کنڈ آہر ا۔

”اوناپن بیل۔“

”سہی۔“ چکن جارج پارے ”وکزی ناباوہ ناپن کنتا کنتے نسکہ۔“

”کنتا کنتے۔“

”اسل ہندن۔ تو او دبیل ناڈاڈا مسر۔“

کم و و نیم گھنڈے سے آن پد ہر اتم مہلڈا، اور یاہ ۽ پٹسا کیبن اٹی بس تو او ادب اٹ تو لوک بھاز گچینی اٹ ”کنتا کنتے، کو و کیمسی بولنگو“ پارسا ہنا کہ۔ مہلڈا ہم ہموڑے توس و ہبج کامی اٹ چنانا ڈاڈا نا افریقہ غان ہننگ ناکسہ ۽ خف تورے، کہ ہرا وڑ او تینا خلق انا خڑک آپاٹ مچ کر یکہ کہ انا گت اودے چار بندغ برمتہ کرسامے جوڑ کریر۔۔۔ ولدا اسہ آغوٹ اسے ٹی سور دریاب آن ایپار اینا پلس پنی ۽ ہندا سے آدریر، ہراڑے اودے خواجہ جان والر پیسہ ٹی ہلک، وسپاٹ سلوینیا کاؤنٹی ورجینیا غادرے۔۔۔“

ایلو دو شنبے آچکن جارج گرج انا گڑا تے ہلنگ کن ٹام اتون کاؤنٹی سیٹ ٹاؤن گراہم آہنا۔ ہڑتوم آک چپ، تینا چرت اٹ گوہنگو ک نسرہ۔ بیست و ہفت سال ناٹام ۽ پرنگی پوریا گرتتون شرفمندی اٹ معاملہ کنگ آ خننگ تون چکن جارج زرس خوش مس۔ ولدا اوفک بے انا اسہ دکان اسے ٹی ہنار، ہرا ٹام انا پاننگ نارداٹ کاؤنٹی نامتکن آشیرف جے۔ ڈی۔ کیٹس نانسکہ۔

ترندتب آکیٹس، ہرا پرنگی گراک آتون مون تروک نس، اودے گوجالا۔ ٹام اوڑاخوڑت ہرا تو اوخرن خیری وڈربی ہیٹ والا بندغ آخوڑت ہرا کہ۔ ہرا بے چرت گڑا تے ہر سابلے خلیس آن دکان اٹ پیری کر یکہ۔ ٹام تینا باوہ تون اوار دکان آن پیش تمنگ آنس کہ کیٹس ناتوار بس ”اومار کو! اے مون پھ مون بالٹین آن اسہ ڈلو اس دیراتہ۔“

کیٹس زیٹ آخن تیٹ ٹام آہر کہ۔ اوناخن تینٹی خار و دھڑ کوس نس۔ پرنگی ناروآن راست پرمان آن

جارج ہبکہ مس۔ وچپ چپانی اٹ بالٹین آن ڈلو اس پر کرے ایس۔ کیٹس اسہ کش آڈلو چٹفسا چکن جارج نا کنڈ آمریفے۔ ”داسکان کنلامسی کھٹنے۔“

چکن جارج بے ہیئت آن جیب اٹ پیڑوک کاغذ ۽ کشاونا مون آتخا۔ کیٹس آجوتی نا کاغذ ۽ ملا، خوانا۔ ولدا پارے ”نی ننا کاؤنٹی ٹی امرکننگ اُس؟“ اونا وڈرک اسل خرین نسر۔

”دا کننا باوہ ۽۔“ ٹام نیام تما۔ اوخواتو کہہ اونا باوہ خرین ۽ ردعمل اس نشان ایسے۔ ”اودے اسل داسہ آجوتی رسیگانے۔“

”دخم تون اوار مرے صاحب ناہند آرہینگ انگ ۽؟“
”جی او۔“

کیٹس پرنگی گراک آتیاہر سا پارے ”مسٹر مرے ۽ دار یاست نا کاندونا بایدے جوان سامرے۔“
ہیئت ۽ پہرہ مفنگ ناسوب آن ٹام و جارج ہڑتوم آک چپ کریر۔
اناکت کیٹس کرار آپارے ”نم آراء سر مسرے تو مسٹر مرے ۽ پارے کہ ای اوڑتون ہیئت وگپ کن بھاز روت آراغا برہوہ۔“ پرنگی تاٹا کوٹا ٹکاٹی اوہڑتوم آک رُو رُو دکان آن پیشن بسر۔

پگہ غادے ٹاک آن پد کیٹس ہلی آمرے صاحب نا آراغا سر مس۔ منہ منٹ آن پد ٹام دموک آن کاٹم ۽ بڑا کرے تو آترین ۽ دکان نا کنڈ آدیہنگسا بنگ آخنا۔ اوگراک آتے الا اونا کنڈ آمون کرے۔
”آئی مٹلڈا نے کلہو اس تننگ کن راہی کرینے کہ خواجہ و ہمو پرنگی پورچ اٹ ہیئت کریرہ۔ ہمو بندغ گڑاس ہیئت کننگ ۽ خواجہ او او کننگ ۽۔“

”چچ ۽ ہیئت اس اف۔“ ٹام پارے ”خلیپے۔ ہن تینا کاریم ۽ کر۔“ و آترین ددیہنگسا پدی ہنا۔ نیم گھنڈے سے آن پد ولدا احوال بس کہ کیٹس ہننے، و خواجہ و گودی سلابت کننگ ۽۔

تاکہ مٹلڈا اوفتے ارغ ترسا کریکہ، دانیام اٹ چچ متو۔ ولے اوقنا چپ چپانی ٹی گڑاس ڈکوک نس۔ ہر اتم اوکانی و ہنہینی تے ایس، تو خواجہ مرے خرین ۽ وڈر اسے ٹی پارے ”مٹلڈا تینا ارغ ۽ پا کہ ای اوڑتون اسل داسہ پورچ اٹ میلنگ خواوہ۔“

”جی خواجہ!“

چکن جارج دکان اٹی نسکہ۔ کلہو ۽ بنگ تون اوزوراٹ مخنگ کن گیک کرے۔ ”ہندن لگک کہ اوہم بانگو بازی کن بانگو ہلنگ نا بابت سلاہ کننگ خواہک۔“

تینا خیرمی ۽ سیدھا کرسا او ہیٹ ۽ زرس پین چوٹ کرے و بھلا اُرا نا کنڈ آ مون کرے۔ خواجہ مرے اسے جھولا سیٹ اسے آوانا کسر آہر وک نس۔ چکن جارج پاڈو آتینا مُست حویلی ٹی سلیس۔
 ”مٹلڈا پارے کہ نی کن تون میلنگ خواسہ، سر۔“

”او جارج! امی نے بٹنگا سٹ۔ ای سدھا ہیٹ آبر یوہ۔ ناخا ہوت کنے و گودی ۽ بھاز خوشی تسنے...“
 ”جی خواجہ۔“ جارج نیام تمسا پارے ”او فک ہم نا بھاز سفت ۽ کیرہ۔“

خواجہ موم ۽ مٹ کرسا پارے ”ولے اسے ویل اسے ایسر کننگ الی ۽، ناویل۔“ او چپ کرے ”درونا اوڑدی مسٹر جے ڈی کیٹس تون مسوسا س؟ ہرانا کاؤنٹی نا شیرف ۽۔“
 ”جی او خواجہ! پاننگ کینہ کہ اوڑدی مسوسا۔“

”گزانے داہم سامرو ۽ کہ او اینو کن تون میلنگ کن بسوسا۔ او کنا چکار ۽ جہاندمی کیرولائنا نا کاندو نا کنڈ آ کر فینے۔ ہرانا رداٹ ہج ۽ آجو جہشی اس شست دے آن زیات ریاست اٹی سلنگ کپک۔ آخا تو اودے دوارہ مے جوڑ کننگ۔“

چکن جارج جوان سٹ اسے آن پد ہیٹ ۽ پہہ مس۔ او ہیکہ مرسا خواجہ نا کنڈ آہر۔ او باڈوی آن ہناس۔

”سد ارمان، مار! کنے سما ۽ کہ نے دا کاندو بے انصافی اس لگک۔“

”گزانی انت پاسہ کہ دا انصاف اسے؟ خواجہ!“

خواجہ اچھینگا۔ ”راست پاس تو آخا، ولے کاندو کاندو ۽۔“ او چپ کرے ”ولے اگہ نی داڑے سلنگ خواس تو ای ضمانت ایٹوہ کہ نے تون جوان پیش بریوہ۔ دا کنا قول ۽۔“
 ”نا قول؟ خواجہ!“ اونا خنک ہر جوڑہ غان خورک نس۔

”ہموزدے نکان مٹلڈا تون اوار خاچوک او ہڑتوم آک بامب اٹ خن تے سخت کر یسر ”مٹلڈا!“ او آڑسندہ اس کشسا پارے ”ہندن لگک کہ کنے سلوئی تمک۔ اخس کہ ددینگوئی نس ددیگاٹ۔“

”آخا جارج!“ او مٹو ”نی ننے ٹی اویکیو آجو اُس۔ نی بایدے آجو مر۔ بایدے دوارہ مے مٹھ۔“

چکن جارج نا خنک خڑبہ نیکی مسر۔ مٹلڈا اہم ہونگا کہ۔ ارادے آن پد چکن جارج کیبن اٹی ٹام و آئرین تون اوارن نارغ کننگ نس۔ مٹلڈا نا جوڑی ناسوب آن تینا کوٹھی ٹی نس۔ ہیٹ وگپ ارا ہفتہ غان پدودی مروک آ چنانا کنڈ آہنا تو جارج اسل چپ کرے۔

”داپاونے کہ چننا تینا خاہوت نابایت ضرور پارے۔ بنگرے؟“

”کنا اسہ چناس ہم داڑان بے سامفک۔“ ٹام بشخندہ کرسا پارے ”ہندن لگک اگہ ای دافتے پاتوٹ تو بلہ کزی بریک کنے جوان سدھا کیک۔“

ولدا ہر مسٹ آک تولوک ناخراٹ خن تے سخت کریسر۔ اخیر چکن جارج پارے۔

”ای ومطلڈا حساب کریں، کہ کن تون داسہ ہم چل دے ارے۔ کانود نارداٹ، ولے ہنوتی، تو بس کاوہ۔ تل ول کننگ نانت فاندہ۔۔۔“

اودرک تس بش مس۔ ٹام و آئرین، ترند آن خمب کرے و پنوک، تو ارے ٹی پارے ”ای پدی بریوہ، اسہ ایلونا خیال، تخرے۔“ ولدا ترندی اٹ ملوک آدرگہ غان پیشن پیشن تما۔

یک سدودہمیکو بشخ

نومبر 1860ء نا بنائس۔ وٹام تارمہ تمنگ آن مُست کاریم ء چٹفنگ خواہسکہ۔ کاریم ء چٹفنگ تون او
 خاخر ء کسے، ودم دریٹلوک ارغ کنگ کن اُرانا کنڈ آمون کرے، ہراڑے آترین یک ونیم سال نامسٹر ماریہ
 تون اداراونا کسر آہر وک نس۔ او بے ہیئت آن ارغ کنگ چٹے۔ آترین ہم اودے ہیئت کنگ آبیوس کتو۔
 ارغ آن پداوغٹ اناخنگ کن مغلڈا ناکمبن آہنا۔ ہراڑے غٹ ٹھکری، نادانہ غاتے بناہ۔ ہرافتے مغلڈا او
 آترین، ہرادے اسہ ولدا اومینداری نس، مچ کریسر، کہ کرسمس و پوسکن آسال اکن خاص ء کیک جوڑ کنگ
 مرے۔

اوزرس بے ہیئت آن، ایلوفتا زُم زُم ء ہنسا کرے۔ ولدا تینے زرس شیف کرسا پارے ”نماست آبریک کہ
 ای کیمہی وار پاریٹہ کہ کنا دکان آبروک پرگی گراک آک خواجہ لکنن ء زاوہد کیرہ۔ وخت کہ نم اینواونا ہیئت آتے
 بنگ کرورے۔ انتے کہ صدر گچین مسنے۔ اونا دعویٰ ء کہ او داسہ و ہاٹ ہاؤس اٹی تولوک سویلی دنگ و مے
 مولدی کروک ہر بندغ نابرخلاف کاریم کیک۔“

”جوان... ہرنہ، خواجہ مرے دا بابت انت پاک؟ انتے کہ او گودی ء پاریکہ کہ جہاندم و سویل نا اختلاف
 آتے چٹفنگ مشکل مریک۔“ مغلڈا پارے۔

”اخص کہ باہموس ہیئت۔“ ٹام ہیئت ء برجاتخا۔ ”ننا اومیت آتیاں ہم زیات، بندغ آک مے مولدی نا
 خلاف ء۔ دا وڈا اٹکا کل انا تعلقداری جہاندم آن اف۔ ای تو دے درست جوان است انا کام آتینا کاریم ء ہم
 کنگ کپہ۔ داسہ تو باور بٹک، ولے اسہ دے اس بریک کہ ہر اتم ن کل مے مفرون۔“

”پین مف ننا زندا اٹی تو دا وڈا مننگ نا گمان اف۔“ ایش فورڈ خرین ء وڈا سے ٹی پارے۔

”ولے مننگ کیک دافتا زنداٹ مرے۔“ ورجل آترین نامسٹر نا کنڈ آ اشارہ کرسا پارے۔

”کنے تو دا وڈا مننگ نا گمان ہم اف۔“ آترین پارے ”نم سویل ناوغٹ مے تاکچ انا کساس ء تو کبو۔ بزغ

آتون اوار، ہرافتیان ہراسٹ کم وودہشت نہہ سدڈالرا آتمک۔ دابھاز بھلو پیسہ، وولد اغٹ کاریم تے تون کینہ۔“ اوٹام انا کنڈ آہڑا۔ ”داپرنلیک داخس آسانی ٹی نئے الپسہ۔“

”بیدس جنگ آن اسل گمان اف۔“ ایش فورڈ پارے ”اوقتا کچ ہم نئے آن زیات ء۔ نن امر کٹنگ کروں؟“

”ولے اگہ مچ آملک ء ہننگے۔“ ٹام پارے ”تو بھاز زیات بندغ آک مے مولدی نابرخلاف ء۔“

”ویل دادے کہ مے مولدی نامخالف داڑے اف، ہراڑے کہ نن اُن۔“ ورجل پارے تو ایش فورڈ ہم اوڈ کرے۔

”ولے بھاز روت بدلی تو ایش فورڈ نارداٹ جنگ آن بیدس بنگ کپک۔“ ٹام ورندی تیس۔

دسبرنا بنائس، وخواجہ وگودی مرے اسہ جاگہ سے آن مہمانی کنگ آن پد بگھی ٹی پدی بسولسر۔ اناگت مغلڈا بھلو بڑینک ہر فسا ٹام و آترین ناکمین ناکنڈ آس وسوج کرے ”داجتائی انت اس مریک؟“ ورندی ٹی ایلو فک کو پہ غاتے چنڈار، تو او ہیت ء برج اتخا ”خواجہ پاریکہ کہ سوہلی دنگ ہندن کرینے۔ ہندن لگک کس پائے اونا مطلب دامرے کہ او یونا نیٹڈ اسٹیٹس آن جتامنگ اٹی ء۔“

”بابا، ہرا ملک اٹی او فک رہینگہ، اوڑان پیشن امر پیش تمنگ کیرہ؟“ ٹام ہبکہ مس پارے۔

”داپرنلیک ہر گڑا کیرہ۔“ آترین پارے۔

ٹام اوفتے پاتولیس، ولے اودے درست خار آن خمیر ینگوک پرنگی تاہیت آتے بنسا کریسس، کہ او فک دتر ناجوہ میفرہ، ولے ریاستی حق انا پن آجہاندم نامون آکاٹم ء شیف کپسہ۔ ونئے مے تخنگ ناحق آن ذرکش مریرہ۔

”ای نمے خلیفنگ خواتو کہ۔“ او مغلڈا و آترین ء پارے ”ولے ای پک اٹ کہ جنگ مریک کہ مریک۔“

”اف اڑیسک، جنگ ہراڑے مریک؟ ٹام!“

”آئی داڑکن گر جابا پلنک آنبار پک ء جاگہ اس مفک۔“

”جوان، ولے ای تو دعا کیوہ کہ ننا ایب کیب اٹ مف۔“

آترین پاخہ مرسا پارے ”ای تو داہیت آاسل باور کپرہ، کہ داپرنلیک نن نیگر آتے کن اسہ ایلو ء کسفر۔“

ولے ہر گدر ینگوک آدے ٹام انا دکان آہیت آک راست مرسا ہنار۔ او منہ ہیت اس تو ارا والاتے پاریکہ، ولے گڑاس ڈکا کہ ہم۔ او اوفتے بے سوب خلیفنگ خواتو کہ۔ ایلو دا کہ اودا بابت ہم پک آلو کہ مروک آ

واقعہ غاتا ہولناکی راست نس، یا بیرہ اوفتا است خواہی نس۔ ولے مچ آدے بجنائی کسر آدر بڑ کروک ہنوک بروک آبگھی تا پدیریسہ وڈوک آکچ کل ارا والاتے فریشان کریسس۔ کم وود ہڑدے اسہ نہ اسہ خواجہ اس مرے تون ملنگ کن بسکہ وہرے اسکان ہیئت وگپ مسکہ۔ مغلڈ اداکان ایکان نا جاگہ غاتے، ہراکان اوفتا ہیئت آک خف توننگ مسرہ، پھی سفائی کریکہ۔ بروک آمنہ ہفتہ ٹی تین پہ تینی معلومداری تیان پدا ہیئت پیدوار مس کہ جنگ مریک کہ مریک۔ واگہ بینکلیک کٹار، تو دا ہیئت انا پک گمان نس کہ اوفک جائی آجو مریرہ۔

ٹام انا دکان آبروک آبھاز آنگر آک پاریر کہ اوفتا خواجہ وگودیک بھاز شکبر مسنو و ہز کننگ ء۔ و تینا متکان انگامے تابنگ آہم خس خس اٹ ہیئت کیرہ۔

”بھلا ارا والا ک نے تون ہم ہندن کیرہ؟ آئی!“ ٹام مغلڈ اغان سوج کرے۔

”او خس خس تو کپسہ، ولے کناہنگ تون انا گت کشار و مہمانی تا ہیئت آمیٹ لگرہ۔“

”ننے تینے کر کوئی تمک، ہندن کر کوئی تمک کہ ننے ایب کیب انا حوال آتا بچ سماف۔“ ٹام پارے۔

مغلڈ ادا سلاہ غا سحجے، ولدا اوڑان چپ عمل کننگ نا فیصلہ کرے۔ اسہ نن اس ارغ آن پد ہراتم مرے خاہوت ء ہنینی نس تو انا گت پارے ”بلشخرے خواجہ وگودی! ای وکنا چناک منہ وخت آن عجب ء عجب ء ہیئت بنگ اٹی اُن۔ ننے تو تینکی تیان بھاز خلیس ہر فنگ ء۔ اگہ ویل اس مس تو نم ننے بچفرے ہر؟“ او خواجہ غاتا مون آخوشی واست جی اس خنا۔

”راست پاسہ، دا بینکلیک نما ڈر خور اٹل فس۔“ گودی مرے پارے۔

”خپلبو۔“ خواجہ اودے است ترسا پارے ”داڑے بچ ء ویل اس ودی مفک۔“

مغلڈ ادا ہیئت ء ارا والاتے پارے تو اوفک جوان مخار۔ ہندا اوڑانا اسہ پین کسہ اس ٹام بنھے۔ ہرا میل ول ٹاؤن شپ انا اسہ سائیس اسے نانسکہ۔ اونا خواجہ سوج کرے کہ جنگ اٹی نم دیر تون کمک کیرے؟ تو او ورندی نس ”خواجہ ارا کچک ہڈ اسے آجنگ کیر، تو ہڈ دیر تون تفک؟ نن تو ہمو ہڈ اُن۔“

کرسمس ولدا پوسکن آسال چپ چپانی اٹ گدرینگا۔ ہر منہ دے آن پد ٹام انا گراک آک اودے سویلی ریاست آتا بغاوت نا حوال ء بنفیرہ۔ اسہ وار مسی سی ولدا فلوریڈا، الاباما، جارجیا ولوز یانا غٹ، جنوری 1861 ء اٹی یاغی مسر۔ ویکم فروری آٹلیکس ہم اوفنتون اوارمس۔ دار ریاست آک الحاق کرسا تینا صدر اسے نا پڑو ء کیر، ہرانا پن جیفرسن ڈیوس نس۔

”خواجہ ڈیوس وکل سویلی دنگ انا سینٹر آک، کانگریس مین فوج انا بڑر کو کھولی عہدیدار آک“ ٹام اوفنتے

پارے ”استیفہ تسنوارا تیا ہنا نو۔“

”ای تو پاوہ کہ وخت خڑک ے۔“ مظلڈ پارے ”اسے بندغ اس اینو خواجہ ے پارے کہ پیرا گانج فرن کل واشنگٹن ڈی سی ٹی اسے امن کانفرنس اسے ٹی بش ہلنگ کن ہنگ ے۔“

منہ دے آن پڈٹام انا اسے گراک اس پارے کہ امن کانفرنس بے سہب منے۔ وچ فرن پدی بسے۔ ایڈے جہاندم وسویل ناورنا ڈل آتا نیام اٹ بھلو چک وٹاڑ اس منے۔ اسے بگھی والاس ٹام ے پارے کہ المانسے کاؤٹی نا عدالت نا چوکیدار اودے پارینے کہ کم وود چاڑوہ سد ہندی پرنگی تا میٹنگ منے، ہرا فتیٹی خواجہ مرے ہم تسکے، و آترین نامسکو ہی خواجہ ہولٹ و ایلو شرفدار آک کوکاراٹ پاریر کہ جنگ انا مون ے ہڑسنگ نا گرج ے، و بجاغان بغاوت بایدے مف۔ خواجہ گاتلزی بین نا چاروکی ٹی ریاست نا جتائی کن وونٹ ہلنگا تو اسٹ و چارانا پرخ اٹ سیوت نا ح تقی ٹی فیصلہ مس۔

حوال آک ہندا خس نسر کہ او فتنے پہہ مننگ کن وخت رسیٹنگتو کہ۔ مارچ اٹی حوال بس کہ صدر لکن عہدہ نا تینا سوغند ے ہرینے۔ والا باما و مونگمری ٹی اسے بھلو دود اسے ٹی سیوتی ریاست آتا بیرک ے چست کرینے۔ وجیف ڈیوس افریقی مے تا واپار آکھ خلکنے۔ منہ دے آن پڈچک وٹاڑ اٹی بے کچ وکی مس اتنے کہ جہاندمی کیرولانتانا مقننہ دمستی وڑاٹ بیست ہزار فوجی کارندہ ہلنگا س۔

12 اپریل 1861ء جمعہ نادے سہب اتون خواجہ می بین اٹی اسے دیوان اسے ٹی بش ہلنگ کن ہنا۔ لوئس، جیمہر۔ ایش فورڈ، چنکا کزی، و میری ملک آتیٹی کاریم کریرہ کہ اوفک پرنگی ہلی سوار آتا بھاز بھلو کچ اس خنار، ہرا بجاہی کسر آدر بڑ کرسا گدرینگار۔ ہرا تم اسے سوار اس ہلی ے کرار کرسا اوقتا کنڈ آچ ے بڑا کرسا گڑاس ہیبت کرے، ہرا دے او پہہ متوس۔ تو ورجل دمستی چنکا کزی ے مظلڈ اٹام و آترین نا کنڈ آرنے، کہ مرے مف بھلو واقعہ اس منے۔

کزی نا ہیبت ے ہنگ تون ٹام خاراٹ بس۔ ”اونھے آانت اسے کن چڑنگ نس؟“ او سوچ کرے، ولے کزی اودے ہندا خس پاننگ کرے کہ ہلی سوار مرٹس و او جوان ہنگ کتو۔

”ای تو پاوہ کہ تینٹ خچر اس ہر فوکا و معلومداری دوئی کیو۔“ ٹام خچر آتولسا پارے۔

”ولے نے تون سفری موکل کاغد ہم تواف۔“ ورجل کوک کرے۔

”کنے جیرت کروئی تمک۔“ ٹام چک ہڑسسا ورندی تیس۔

او بھلا کسر آسر مس تو کس پائے ہلی سوار آتا گو اس بنا کرے۔ غٹ بندغ آک کمپنی نادکان تا کنڈ آہنارہ،

ہراڑے ٹیلی گراف آفس اٹی کھمبہ غامیٹی خلوک آتاریان اہم انگا حوال آک ہنگ نسر۔ ددینگوک آہلی تیا سوار بندغ آک اسہ ایلوتون ہیبت وگپ کریرہ ولے اوہم ٹام آنبار معلومدار آلوسہ۔ داکش وگیہر آن کساس مس کہ بے ڈولی اس مسنہ۔ ولدہ ہر اتم او ٹیلی گراف آفس ناخرک آچی ٹی سر مس تو اونا است انادر پہ زیات مس۔

نخر آن ڈنگا، تھے تے، و خاراٹ بروک پرنگی تاچی ناکنڈ آمون کرے، ہراوار وار آتار تا کنڈ آہندن ہراہہ کس پائے تاریٹی بروک آحوال آتے خننگ خوارہ۔ او اسہ کنڈ مسرا حبشی تا اسہ پڑک اسے ناکنڈ آمون کرے۔ ”خواجہ لکن ننا جنگ انا بناہ کرینے۔“ اسٹ اس پارے ”ہندن لگک خدا ہم نیگر آتار مخ تھی ء کنگ ء۔“ ایلو پارے ”کنے تو باور بنگ... آجوتی، کنا خدا! آجوتی۔“

اسہ پیر ء بندغ اسے ناسوج کنگ آٹام ء راستگی ناسا تما۔ ساؤتھ کیرولاننا نادستہ چارلسٹن ہاربر آسہ فیڈرل فورڈ اسے آسم کاری کریکہ و صدر ڈیوس نا پرمان آسویل اٹی ہیست ونہہ فیڈرل بیس آکوزہ کننگا سس۔ جنگ جانی بنا کر سس۔ ٹام خواجہ نا پدی ہنگ آن مسٹ ارا غا پدی بس۔ او ہنگ کہ ارادے نا گھیہر آن پد فیڈرل فورٹ سمٹر آکوزہ کننگا سس۔ ہر ٹوم آ کنڈ آن پانزدہ بندغ کسکر و ہزار آن زیات مے چارلسٹن ہاربر نا پترینگوک آکسر ء ریک انا گونی تا ملک اٹ بند کنگ کن متاماری کنگ اٹی ء۔ جہاندی کیرولاننا نا گورنر جون ایلس صدر لکن ء معلومدار کرے کہ او جہاندی کیرولاننا نادستہ غاتے ہر فیک، و ہزار آتو فکی تے کفڈ ریٹ آرمی ٹی شاغانے۔ صدر ڈیوس سویل نا غٹ ہژدہ غان سی و پنج سال اسکان نا پرنگی تے سی سال اکن ہشری وڑاٹ جنگ اٹی اوار مننگ نا پارے و پرمان جاری کرے کہ ہر ڈغار آساڑی دہ نرینہ مے تیان اسٹ اس جنگی ہشری نا وڑ تننگے۔ جنرل رابرٹ ای لی یونائیٹڈ اسٹیٹس نافوج آن استیفہ ترسا ورجینیا نافوج انا کامشی ء دوئی کرے۔ دا ہوکا ہم برجائس کہ واشنگٹن ڈی سی ٹی ہر سرکاری ماڑی ء سویلی فوج آتا جلمو نا غلیس ناسوب آن فوجی و آہن و سرمٹ نا اڑانداٹ رکھنگ انگ ء۔

المانسے کاؤنٹی ٹی جنگ آہنوک آپرنگی تا چر لگوک نسکہ۔ ٹام ء اسہ حبشی وگیں ڈیور اس پارے کہ اونا خواجہ تینا غٹ آن پندر آے ء ہنگانے پارینے کہ ”کنے او میت ء کہ کنا پدی ہنگ اسکان نی گودی و چنا تا رکھ ء کیسہ۔“ ایب کیب انا بھاز آ بندغ آک تینا ہی تے نعل خلفنگ کن اونا دکان آچ مسر۔ اوقک غٹ پوسکن جوڑ مروک ”ہافیلڈز کمپنی“ ہرا المانسے کاؤنٹی نا نمائندہ نسکہ، ٹی اوار مننگ کن می بین ٹاؤن شپ اٹی مچ مننگ نسر۔ اوکان ریل اٹ اوفتہ شارلٹ نا ہیلا کاری کیمپ اسکان سر مروئی نس۔ اسہ پرنگی بگھی والاس اودے سفاروکی ندرہ نا حوال ء ترسا پارے کہ ”نیاڑیک گار و پراداٹ ہوغارہ، و ملاک ریل انا در پچہ غاتیان یاغی ء نعرہ

خلكره۔ منٹ اس پار يره كه دامنڈ انا مارينكى تے آغوٹ آتولفسا نهاري آن مُست پدى برينہ۔ چنكا خواجه
 مَوَن رازہ ءِ وردى اس بيناسس۔ وبھلا خواجه وگودى آنبار تينٹ ہم گارو پر اداٹ هوغا كه۔ اوبھلا زور اسے ٹى
 تين پھ تين آن جتا مسرود روغ انٹے ترو، اى تينٹ ہم هوغاٹ۔“

یک سد و یانزدہ میکیو بشخ

نن نیمہ نس، ٹام آئرین نارہی آلیٹوک نسکہ۔ ہر اتم آئرین ڈرڈ آن چہیانٹ کرے تو او تینا لمہ ء توار کننگ کن ددیگا۔ مغلڈا ہم ہندا سوب آن خاچتویس۔ او اودے کین آن پیش تمنگ آخنا، انتنے کہ او چہیانٹ آتے بنگوآس۔ مغلڈا چک ہڑسسا چنکا کزی و میری ء پارے ”دیری آدیگ اٹ دیرلار ایتر اتیر۔“ زره سے آن پد ٹام انا ہرنچ آیلیمک و ایلو بھلاک ہم مچ مسر۔ گور بام تون چنانا ہو عننگ ناتوار ء بنگر تون غٹ ٹام ء مبارکبادی تسر۔ ساہت اسے آن پد مغلڈا پارے ”ٹام! نے اسہ پین مسر اس مسنے۔“

زرر دے بڑا بس تو غٹ مسر ء ہنگ کن تھٹی ہنار۔ مغلڈا ادا حوال ء بھلا ارا اسکان سر کرے و نہاری آن پد خواجہ و گودی تینا پوسکن آمیرات ء ہنگ کن بسر۔ چنانا پین آئرین نامہ ناپن آ ”ایلن“ تخنگا۔ ٹام باوہ مننگ ناخوشی ٹی گیرام کرے کہ اونا است مار خواہسکہ۔

پگہ پیشیم تون مغلڈا ٹام انا دکان آہنا، و پارے ”سماء نے، ٹام! ای انت سچنگ اٹ؟“ ٹام ورندی تس ”نی ہرے کر بس آئی! ای غٹ ء پاریٹ کہ یک شبنے آن پد بروک آن کن کنا کین اٹی بریر، ہراڑے ای تینا چننا ء خاہوت ناکسہ ء ہنفوہ۔ ہراوڑ ای ماریہ ء اونا ودی مننگ آہنفیسٹ۔“ ڈٹ ڈول نارداٹ غٹ مچ مسر، و ٹام مسٹ آنا کسہ ہنفے۔ اوکان پد جوان ملنڈ مسخرا ہم مس۔ اسٹ اس پارے کہ اگہ وخت اس کس اس کسہ ء ہنفو تو اوڑا بلہ کزی ناہرہ بریک چڑک۔

چنانا ودی مننگ ناخوشی بھارز روت شیف تما، انتنے کہ جنگ اٹ ترندی بسوآس۔ دے درست ٹام ہلی تا نعل خلنگ و از باب جوڑ کننگ ناوخت آخف تے شوکر یفیکہ و پرنگی گراک آتا تین پہ تین ناہیت و گپ آتے جوان سکوت اٹ خف توریکہ۔ سیوتی تاسر سہمی تا حوال آتیاں اونا است بڈیگا کہ۔ خاص وڑاٹ اسہ جنگ اسے ٹی، ہرا دے پرنگلیک ”بل رن“ پاریرہ، او اوفتے بھاز جم و جوش اس مننگ ناسوب مس۔ اوفاک نعرہ خلسا تینا ہیٹ آتے خسارہ، و پاریرہ کہ ہرا یٹکی مردہ یاٹھھی آلوکہ، نت تیاٹف کر سائر اسس۔ ہندا وڑ مسوری ٹی ”واسن

کر یک، "ناہند آیتکی تا بھلونسخان اسے آخوشی کننگا۔ منہ دے آن پد ورجینیاٹی "بالز بلف" ناہند آسدا آتا کچ اٹ بینکی خلدنگار۔ ہر افتیٹی سم بیٹ نسوک اسہ جنزل ہم اس نسکہ، ہر اصد رلنکن ناخرک انا سنگت اس نسکہ۔ "غٹ پرنلیک خواہسرہ کہ صدر لکن ناٹا کوتے بز، وچنا تینا بار ہوغر۔" ٹام تینا اراوالا تے پارے۔ 1861ء نا گڈ سر اسکان المانے کاؤٹی ناچندی ہند آتیا دواڑہ کمپنی راہی کریر۔ ولے داسہ ٹام داہیت آتے اراوالا تینون کتوکہ، انتے کہ اونا است پناہنا کہ و فریشانی و دساہنا کہ۔ "خدا چاہک کہ اگہ ہندا حالیت مس، تون اسل آجو مفنہ۔" مٹلڈ اغٹ انا موخا انگامون تے ہر سا اسہ دے اس پارے۔ بھاز ہرے اسکان کس سچ پاتو۔ ولداللی سو تینا مارا اوریاہ ء دوٹی ہلسا پارے "آجوتی ناہیت آتیا انت مریک۔ ای تو اومیت ء لانٹ۔" 1861ء ناہتم نا اسہ بیگہ اس اسہ سوار اس، سیوتی تا سرمی وردی ٹی، خواجہ مرے نا ارا نا کنڈ آبننگ آخننگا، ہرا مر آن ٹام ء مچٹ درستی لگا۔ خرک آبننگ آچاہنگا کہ اوسکوہی کاؤٹی شرف کیٹس نس، ہرا بے انا دکان اسے نا خواجہ نس، وہرانا سلاہ نا سوب آن چکن جارج ء ریاست ء الوٹی تراس۔ کیٹس ہلی آن ڈنگ تون بھلا اراٹی ہنا۔ زرہ سے آن پد مٹلڈ اونا دکان نا کنڈ آبننگ آخننگا۔ اونا مون آخلیس اس نس۔ "ٹام! خواجہ نے بٹنگ انگ اٹی ء۔ اوہو کمینہ خواجہ کیٹس تون ہیت کنگ اٹی ء۔ گڑا نے کساں مرو کہ اونے انت اسے کن بٹنگ انگ ء؟"

ٹام گمانی ہیت آتیا سچنگ نس۔ بنگسٹ کہ بھاز آخواجہ غاک تینا مے تے تین تون جنگ آدریسر، و بھاز آک تینا کسبی مے تے ہشری وڑاٹ تینٹ جنگ انا پڑ آراہی کرینو۔ ولد اہم اوجیرت اٹ ورنڈی تس۔ "سچ پاننگ مفک، آئی! ای تو پاوہ کاو گڑا ساتمک۔" گڑا تے مچ کر سا ٹام بھلا ارا نا کنڈ آمون کرے۔ "جی خواجہ!" ٹام کیٹس انا کنڈ آہر تو پارے۔ ہرانا خنک اسل پت آنا بار لگا رہ۔

"میجر کیٹس پاہک کہ او کمینی نا دکان تینٹی پوسکن ء کیولری یونٹ اسے ہیل تننگ اٹی ء، واو دا خواہک کہ نی اونا ہلی تے نعل خل"

ٹام تف ء تینا کیدا۔ لوز آک اونا خف تینٹی شیپول کریر۔ "دانا مطلب ء خواجہ کہ جنگ آہننگ اٹی اٹ؟" ولے دانا ورنڈی ء کیٹس زیا رآن پر ء وڑا سے ٹی تس۔ "نیگر آک اوڑے گام اس ہم تننگ کپسہ، ہراڑے کہ ای جنگ کننگ اٹی اٹ۔ نے بیرہ ہموڑے ہلی تے نعل خلونی ء، ہراڑے ہیدکاری نا کاریم مننگ ء۔"

"ای و میجر ہیت وگپ کرینن۔" خواجہ مرے پارے "جنگ انا دے تینٹی نی اسہ ہفتہ اس کیولری ٹی کاریم کروس، واسہ ہفتہ اس داڑے۔ او کاریم ء بھلو وخت اس اسکان کروٹی تمپک۔" خواجہ مرے میجر کیٹس انا کنڈ آ ہر سا پارے۔ "ٹام ہرا تم آن کاریم نا بنا ء کے؟"

”اگہ پگہ غان مرے تو بھجاز جوان ء۔“

”اگنتے نہ، داتو سویل کن ننے آفرض مریک۔“ خواجہ مرے جنگ اٹی تینا ونڈ ء شاغنگ نا خوشی ٹی پارے۔

”ای تو پاوہ کہ دانگیر تینا کچ ء جوان چاہک، فوج کشت و کشار ناوڑ اف۔“

”ای پک پاننگ کیوہ کہ ٹام ء داگڑا نا سماء۔“ خواجہ مرے بھلو پت اسیت پارے ”اینو نکان ای اونا سفری

موکل کاغذ ء نوشتہ کیوہ، و تینا اسہ خچر اس ایتوہ تے۔ پگہ سہب اتون ٹام نے رپورٹ کیک۔“

”بھجاز جوان۔“ کیٹس پارے۔ ولدا اوٹام انا کنڈ آہرا۔ ”نن تون نعل ارے، از باب نی اتیس، و گچین کاریم

کیس۔ وخت زیان کننگ نان تون چچ ء گنجانشت اس اف۔“

”جی سر۔“

ٹام تینا از باب آتے ہرنے کمپنی نادکان تیا سرمس تو ایب کیب انا لد آتا جاگہ غا تمبوتا چر اس خنا۔ خڑک آ

سرمننگ تون پوپونا لگنگ و سم خلنگ ناتوار تے بنگ۔ ولدا اواسہ ہلی سوار گاٹ اس تینا کنڈ آبننگ آخنا۔

”خنیسہ دافوج ء؟ نیگر!“ ہرانگ گوہی کننگ اُس؟“ فوجی سوچ کرے۔

”میجر کیٹس کنے ہلی تا نعل خلنگ کن بٹگانے۔“ ٹام ہبکہ مرسا پارے۔

”جوان، کیولری دا کنڈ آٹے۔“ فوجی اشارہ کرے ”داکان مُست کہ نے سم اس لگے، ایڑے سر کر تینے۔“

خچر ء نت تے خلسا اسہ بٹ اسے نارہی آسرمس، ہراڑے ہلی سوار تا چار چر تسرہ۔ افسر آک پرمان جاری

کننگ کن کوک کریرہ۔ ٹام میجر کیٹس ء درست کرے ہرا تینا ہلی آسوار دانگ اینگ ہنا کہ۔ میجر اونا کنڈ آہرا تو

اوکاٹم ء سرفسا سلام کرے۔ ایلو کنڈ آن اسہ ہلی سوار اس اونا کنڈ آمون کرے۔ ٹام خچر ء تورے۔

”جی سر۔“

گاٹ تمبوتا اسہ چنکو مچی سے نا کنڈ آ اشارہ کرے ”اے کھد کتر آتا تمبوتا رہی آنی کاریم کر۔ نی تینا از باب

آتے سنبر یف نن ہلی تے راہی کننگ نا بنا ء کینہ۔“

اولیکو ہفتہ ٹی تو ہلی تے نعل خلنگ آتیاں ٹام ء نخ ء راست کننگ نا وارہم رسینگتو۔ اولیکو ہفتہ ٹی سہب

آن شام اسکان بھجاز انگا ڈول سلنگ آتیاں اوناخن تامون آتہاری تالان مس۔ فوجی تاہر ہیبت آن ہندن لگا کہ

کہ بینلیک ہر پڑ آبا حننگ اٹی ء۔ اودم درینگوک اراغابس تو اوڑے ہم گراک آک اودے گھیر کریر۔

غٹ چوکر یک بھجاز فریشان تسرہ۔ گدرینگوک آدے آن لگی سونا نا جوڑ آمار اور یاہ نیمہ گنوک خننگا کہ۔

ٹام انا بننگ آن زرس مُست او مغلڈا ء فرنٹ پورچ انا خڑک آجا رو کننگ آخنا، ہرا لنگڑ آپڈ آہموڑے ڈوکوک

واج نسکہ۔ ”ای بنگ نامتا ماری کنگ اٹ کہ خواجہ و گودی نیگر آتے آجو کنگ نابابت ہیبت کنگ اٹی ء۔
 ولے بنگ کپنگ اٹ۔“ و داسہ مغلڈا و آئرین اسپجا مر سالی سو ء است تننگ نامتا ماری کریرہ۔ ٹام ہم
 اودے است تس و ولدا مچ آہفتہ ناکار گزاری ء بنفے۔ ”ای تو پچ ء حوال اس بنتوٹ۔“ او پارے۔ آئرین ہم اونا
 ہیبت اتون او کرے۔ ”نن چاوہ کہ پچ آجو منفہ۔ گڑا دانا بابت سنجنگ ء ہم لیبو۔“ ولے مغلڈا پارے ”راست
 پا تو کئے لگ کہ حالیت آک مُست آن زیات خراب مریرہ۔“

ٹام ہم ہندن پاریکہ۔ کیولری ٹی کاریم کنگ ناو نا ارمیکو ہفتہ نس۔ مسٹمیکون اوخرک انا کوڑی دان آن
 توار اس بنگ۔ او تہاری ٹی دو ہٹسا تینا سلہہ ء ہرنے و سوب ء چاہنگ کن پیشن پیشن تھا۔ اول تو اودے لگا کہ
 ساہدار اس تہل تمنے، ولدا تو بے ناروشنائی ٹی اسہ سیخا واج اس تمبو آن پیشن تمنگ آخنا، ہرا گڑا اس کنگ نس۔
 خرک آہنگ تون ٹام اسہ بار تہ ء ورناسے خنگ تون ہبکہ مس اول اوقک اسہ ایلو آجوان ہرار، ولدا مار کونرا۔
 ولے منہ گام اسپار ہنسا اسہ گڑا سے ٹی اڑینگسا تما، ولے ولدا بش مس وڑا و تہاری ٹی گم مس۔ کشکہ ء بنگ تون
 سلہہ بندگاٹ آک بتی دوٹی ہموڑے سر مسر، تو ٹام کدینہ دوٹی سلوک نسکہ۔

”اونیگر! دزی کنگ اس؟“

ٹام ء درک لگا کہ او ویل اسے ٹی اختہ منے۔ اگہ او رو آن راست نم ن مس تو دا پرنگی سے دروغ تڑ گوندنگ نا
 بریرہ، ہرا دزی آن ہم زیات ء ڈوہ اس نس۔ او انجیننگسا پارے ”آ آ آ، ای ای توار توار اس بنگک پیشن تماٹ تو
 اسہ پرنکیس کوڑی دان آخناٹ۔ خواجہ! ولے اونرا۔“

ہر توم آگاٹ آک اوڑا باور کتوس و مخار۔ ”اڑے نیگر! نی ننے داحس ہبلہ نکانس؟“ اسٹ اس تا پارے
 ”میجر کیٹس نا خاص ٹو ہوگری نا پارینے۔ سہب اتون او سما کرے تونے اوڑا دینہ۔“ ولدا ہر توم آک تین پہ تین
 سلاہ کنگ کن پُس پُس کریر۔

ولدا ہر توم آک پاریر ”دا کدینہ ء خسہ۔“ ٹام دچہ امر کدینہ ء بین سخت تورے۔ گاٹ اسہ گام اس ہرنے و
 توفک ء سیدھا کر سا پارے ”خسہ تے۔“

ٹام ڈو ء ملا، و کدینہ ڈغار آتھا۔ گاٹ اودے چرکا و خلسا تینا مون اٹ اسہ بھلو تمبو سے نا پیشن یلہ غا جاگہ
 اسکان درے، ہراڑے اسہ بین گاٹ اس سلوک نسکہ۔ ”نن گشت کرینہ، و دانیگر ء دزی کنگ آہلکن۔“ او فتیان
 اسٹ اس پارے ”نن عینٹ دادے توننگ کرینہ، ولے میجر صاحب دانا ٹو ہومنگ و اونا جند ء رپورٹ کنگ نا
 پرمان کرینے۔ ہندا سوب آن نن سہب اتون برینہ۔“

ہڑتوم آگاٹ آک ٹام ۽ پوسکن آگاٹ انا دوٹی تسر ہنار۔ ہرا غاراٹ پارے ”ڈغار آ مسن خاچ نیگر! اگہ زرس ہم سر اس تو چاس کہ کسکس۔“ ٹام پرمان نا وڑ لیٹا۔ ڈغار تیخ نس۔ اوگمانی سزا و زنگ ناگمانی کسرتیا سحفہ و ولدا او نتیجہ نا سحفہ۔ سہب تما تو میجر نابش مننگ نا تو ار ۽ بننگ تون مون نا اراگاٹ ہم بسر۔ اسٹ اس پیشن آن سوچ کرے ”ای بننگ کیوہ میجر؟“

”ہیت انت ۽؟“ ٹام تہہ آن ترند ۽ تو ار اس بنگ۔

”استو استا کار ۽ دزی کننگ آہلکن سر!“

زرس چپ چپانی مس ”داسہ او ہراڑ کئے؟“

”داڑے پیشن ننا بندی ۽ سر!“

”ای بننگ اٹ۔“

اسہ منٹ اسے آن پدمیجر پڑدہ ۽ اینک کرے پیش تما، وٹام آ ہندن ہر ادن کہ پشی چک ۽ ہرک۔ ”جوان تو نیگر! نی انت اس دزاسہ؟ نے سماء کہ فوج اٹی دانا سزا انت ۽؟“

”خواجہ...“ واون نا کل ہیت آتے کرے و اخیراٹ پارے ”او بھاز بینگن نس، خواجہ و کوڑی دان آن گڑا ہر فیکہ۔“

”جوان، تو اسہ پرنگی اس کھد کتر کننگہ؟ نی گیرام کرینس کہ ای و نی مہالو ہم ملان۔ نے کون آتے جوان چاوہ۔ نن نا ہے بے کار آ آجو باوہ ۽ ہیچ پاتون تو نی تینے گیرام کرینس۔ سہی ۽، داسہ نے فوج انا قاعدہ نارداٹ سزا رسیننگ۔“

ٹام شکلی گری و ڈکھیائی نا او ار سوار ۽ وڑ اسے ٹی ہونگ ہنا ہراڑے او بئی تے نعل خلککہ۔ تینا ازباب آتے مچ کرسا، خچر آتوس و بیدس پدی چک ہڑسنگ آن بھلا ارا غا سر مس۔ خواجہ مرے او نا کسہ ۽ ہنسا کرے۔ ٹام ہیت ۽ چٹھے تو او نا مون خار آن خمیسر بیگا۔ ”امر کہ مرے خواجہ! ای داسہ پدی ہنپرہ۔“

”نی جوان اُس ٹام؟“

”ڈرڈو ڈن زیات اف، ولے ایہن بھاز ڈکھی اٹ۔“

”نے تون قول کیوہ۔ اگہ میجر گڑبڑ اس کننگ نا گیگ کرے تو ای او نا کمانڈ جنرل تون ملوہ۔ انت اس کہ مس کئے دانا ارمان ۽۔ نی دکان آہن و تینا کاریم ۽ کر۔“ اوزرس اہیننگ۔ ”ٹام! نی اراٹی کل آن بھلا تو افس، ولے ای و نا گودی نے نا ارا نا گودی تکنہ۔ ای خواوہ کہ نی تینا ارا والا تے پا کہ یتکی تاگم گار مننگ آن پدہم نن

اسیجا رہینگنہ۔ بینکلیک بندرغ افس، شیطان ء۔“

”جی او خواجہ!“ ٹام ورندی تس، او است اٹ پارے کہ ای خواجہ چچ گہس پہہ مننگ کپرہ، کہ بندرغ ء کس سے نامیرات مننگ اسل وڑ پک۔ 1862ء ناہتم ناخرک آتیبی آئرین ء ولدا اومیتداری مس۔ ٹام ء تینا گراک آتینا سما نما کہ المانسے کاؤنٹی جنگ اناوت ء۔ او بنگ کہ شلوہ نا جنگ اٹی ہڑتوم آکنڈ آتینا چل چل ہزار فوجی خلنگانو، وٹھی مسنو۔ بچوک آتے کن لاش تا سوب آن چرینگ مشکل مس وٹھی مروک آفوجی تا خراب انکا ہزودہ غاتے گڈنگ آن مسی سی ہسپتال نا حویلی ٹی گڈنگوک آہزودہ غاتا جھلوڈیمبری اس مس۔ ہندن لگا کہ کہ بینکلیک جنگ ء باتننگ اٹی ء۔ اگست نا اخیر اٹی ٹام بنگ کہ ”بل رن“ نا رٹمیکو جنگ اٹی بینکلیک تینا اراجزل نا لاش تے الارنر۔ اوقتا ہزار آدستہ غاک واشنگٹن ڈی سی ٹی باہوٹ مننگ کن متا ماری کتنگ ء۔ سرکاری ملازم آتے بجائی ماڑی تا مون آ اڑاند جوڑ کتنگ، خزانہ و بینک آتا دولت ء دیری آغوٹ آتیبی نیو یارک آ گدریفنگ آخننگ تون سویلین آتیبی ہم خلیس و بھیم تالان مس و اوقک ہم نرنگ اٹی ء۔ پوٹومیک دریاب اٹی جنگی آغوٹ صدر لکن و اونا اسٹاف ء کشتنگ کن سنبرینگوک سلوک ء۔ ارا ہفتہ غان پدھار پز فیری ناہند آجنزل اسٹون وال جیکسن نا کما مداری ٹی سیوتی فوج یانزدہ ہزار بینکی تے دزگیر کرے۔

ستمبر اٹی ہراتم ٹام آئرین ء پارے کہ ”انیغائی ٹیم“ ناہند آمون پھمون سلوک کنفیڈریٹس و بینکی تا ارامسہ میل مرغن آچرک اسہ ایلو ء جنگ کرسا خلکنو، تو اونا جان سیم سیم مس۔“ ای دا خلیفوک آ جنگ انا بابت پین چچ بنگنہ خواپرہ۔ کنا پڈ اٹی مسٹمیکو چنہء، وای خواپرہ کہ مدام جنگ وجدل ناہیت آک مریر۔“

کیمن نادرگہ غا کرار ء تو اس بنگنہ تون ہڑتوم آک اسہ وار آہونگ ہرار، ولے اوڑے چچ اس الوک۔ ارمیکو وار تواریات پیداوار کلیفنگ آنبارنسکہ۔ آئرین درگہ ناخرک آنس، او درگہ ء ملا تو ٹام اسہ پرنگی سے نا تو ار ء بنگ۔ ”بشخنداری خواوہ۔ نم تون کتنگ کن گڑ اس ارے، ای بھاز بینگان اٹ۔“ ٹام پدی چک ہڑسا تو ہبکہ مرسا سیٹ آن شیف تما۔ داہمو پرنگی ورنانس، ہرادے او کیولری نا کھد کترتے پٹنگ آخناسس۔ ٹام حیرت کرے و ہشار مس توس۔ آئرین ء تو سما لو، ہندا سوب آن او ورندی تس ”ن تون کتنگ کن چچ اس اف۔ ولے زرس مکئی نا پدین ء ارغ بچوک اریر۔“

”نالکھ تو رو، ای ارادے آن ارغ کتنت۔“

دادے بیرہ اتفاق اس تکسا ٹام سیٹ آن بش مس و درگہ غا ہنا پارے ”نی پنڈنگ آن بیدس پین گڑا ہم کیسہ۔ انت پاسے؟“ ساہت اس او گڑینگوک وڑ ٹام انا کنڈ آہرا، ولدا اونا خنک زیٹ مسر، او ہندن تندی اٹ

گارمس کہ آئرین فریشان مس۔ ولدا ٹام اودے پارے کہ اوہرادے اِرخ تسکہ اودیرئس؟

پگہ بیگہ تون مغلڈاغٹ ۽ پارے کہ اسہ بدحال پرنگی اس دالان نادرگہ غابسنے اوڑان اِرخ خواہسنے۔ واودے پیالہ اس اسٹیوتسنے، وولدا ماراونا منت ۽ ہرفینے ہناتے۔ اوکان پدخورک انگا پیالہ دالان ناپیشن آپاڈو آتیاں خننگا۔ ٹام غٹ ۽ گدریتلوک آواقعہ غاتا بابت پارے ”کنے ہندن لگک کہ اوہنداڑے ایب کیب اٹ مرو۔ مننگ کیب خڑک انالداٹ ڈکو ۽ تینے۔ اوڑاپت کپبو۔ کنے لگک کہ فریشانی اس پلوڑکیک ننے۔“

”راست پاسے۔“ مغلڈا پارے ”داکان پداوبس تو اودے توفوہ، وبادر کرفوہ تے کہ اوڑکن گڑاس اتیوہ، ولد خواجہ بٹنگوہ اتیوہ۔“

ڈٹ ڈول سرسہب مس۔ پگہ سہب اتون ماربس، تو مغلڈا امدستی خواجہ ۽ ڈہ تیس۔ وخواجہ پدآن ہنمار ۽ بلک۔ ”نی داڑے انتے گوہی کیسے؟“ خواجہ سوچ کرے تو مارکو گڑیگانے خلیس۔ او پارے ”خواجہ! ایہیرہ سفر آن بے حال اٹ، وبتنگن اٹ، وچ ۽ ڈوہ اس ہم کنتٹ۔ نانگیر آک بھاز جوان ۽۔ واوفاک کنے اِرخ تسنو۔“

خواجہ مرے زرس اچیننگا۔ ولدا پارے ”کنے نے کن ارمان بریک۔ ولے نے سما ۽ کہ حالیت آک اُخس خراب ۽۔ واسہ بندغ ۽ اِرخ تننگ اُخس خواری ناسوب ۽۔ گڑانے داکان ہنوتی تمک۔“ مغلڈا اورنا نامنت زاری ۽ بنگ ”نامنت وارمریوہ اگہ کنے ہنداڑے اِس۔ ای کاریم آن خلیپرہ۔ ولے بین سلنگ کپہ۔ نی انت اس کہ پاس کاریم کنتگ کیوہ۔“

”داڑے ناکنتگ کن کاریم اف۔ کنانگیر آک بھاز کاریم کپہ۔ کشت وکشارہم۔“

”کناتو ولشت اسل ملک آتیٹی مسے۔ سیر پڈ اِرخ نابدل اٹ نانگیر آتیاں ہم زیات کاریم کیوہ۔“ مارولدا منت زاری کرے۔

”پن نادیر ۽؟ وہراکان بسنس؟“

”جارج جانسن، سویلی کیر ولانناغان خواجہ! ہراڑے کہ ای رہینگٹ، اوڑے جنگ کل گڑاتے چٹفینے۔ ای فوج اٹ بھرتی مننگ کن ہنٹ تو اوفک پاریر کہ کم سن اُس۔ ہیرہ شانزده سال۔ جنگ آن نن ملک آک وہر گڑا بھس مس۔ اسہ مرواسے نا کچ ہم بچتے۔ ای ہم اراء الاٹ دانگ بسٹ۔ ولے نانگیر آتیاں بیدس کس ہم اسہ پیش اس ہم تفک۔“

مغلڈا ۽ لگا کہ خواجہ ناست آمارانا کسہ نازہم مس۔ ولدا اوخواجہ ناتوار ۽ بنگ ”نی ٹوہونا کاریم کنتگ

کیسے؟“

”کتھٹ ایہن، سر!“ جارج جانسن انجینگسا پارے۔ ولدا رُوڑو پارے ”ولے نی بے چرت مر، ہیل کیوہ۔“

محلڈا ہیئت آتے بنگ کن درگہ نا جالی نا خرؤک آہنا۔

”دن تو کنا نیگر آک تھینٹ ہم سہی کاریم کیرہ، ولدا ہم ٹو ہو اس مرے تو جوان ے۔ بنا ٹی نے بیرہ بیرم وارغ رسینگ۔ ولدا ہر نہ کاند۔“

”سر... نا پین دیر ے؟“

”مرے...“ خواجہ ورنڈی تھس۔

”تو مسٹر مرے! اینو آن نی اسے ٹو ہو اسے نا خواجہ ہم مسنس؟“

محلڈا خواجہ نا مخنگ نا تو ارے بنگ۔ ولدا او پارے ”ملک آتیاں اپا راسہ خورک ے واڑہ اسے۔ نی ہموڑے ریپنگ۔ نا گڑاک ہر ادو؟“

”سر! کنا گڑاک ای تھینٹ اٹ۔“ جارج جانسن پارے۔

دا حوال گروک آنا ہر کنڈ آتالان مس۔ ”کنے تو تینا خف تیا باور بتو۔“ محلڈا غٹ ے حوال ترسا پارے۔ دا ہیئت آکل نا استی نا درشانی کریر۔ ”خواجہ ناملی جاگہ غاف... مکہ نن جوان جوانی اٹ کاریم کپنگ ان؟... ہڑتوم آک پرنگی ے، ہندا سوب آن... دن مف کہ اون تون ہے کریکر آتیاں بارکپ۔“

پگہ سہب اتون غٹ خار آن پڑوسک ملک آتھینٹ سر مسر۔ ولے ہشار آٹو ہو اوقتا خار ے دا پارسا شیف شاغا کہ ”نما خارتینا جاگہ غا، ولے نم ہر بوتو سہی کہ ای جوان مریوہ یا گندہ۔ ای اولیکو وار نیگر آتو ن اور تمانٹ۔ ولے ای پاوہ کہ نم ہندن ے نیگر ارے، ہرا وڑ کہ ای تھینٹ اٹ۔ ای بندغ آتے رنگ آن آخا کاریم آن درست کیوہ۔ ای بیرہ اسے ہیئت اس چاوہ۔ ہر اتم کہ ای بیکن مسٹ تو نم کنے ارغ تسرے، وخت اس کہ کبھی نیگر آک کنے مڑاسر۔ داسے لگ کہ مسٹر مرے ٹو ہو تخنگ نا فیصلہ کرینے وای چاوہ کہ نم اودے کنے کشنگ کن پاننگ ہم کپیرے۔ ولے اگہ نم دن کریرے ہم تو بھاز پر اگندہ ے ٹو ہو اس اتیک۔“

کس اسے ورنڈی سچو و او تینا کاریم تھینی اختہ مسر۔ اوخن تا کوک اٹ جارج آہم ہر سا کریرہ۔ ہرا تینا نیک نیقی ے درشان کنگ کن او فتیان زیات آخا تو اوقتا کچ آتو خواری کریکہ۔

ٹو ہونا بنگ آن منہ دے پڈام انا مسٹر ونی ودی مس۔ ملک آتھینی جارج جانسن پیشیم نا ارغ ے او فتنون اوار کنگ، و نیامی وخت اٹ ایش فورڈ نا تینے کشنگ ے گوجالا۔ ”نے سما ے کہ کنے ٹو ہو ی نا بابت بچ سما ف۔ دا

بابت نے کن تون مکم کروئی تمک۔“ جارج جانسن بے تکلفی اٹ پارے۔ ”دن مف کہ مسٹر مرے داڑے برے وہرے کہ ای اونا اومیت آتا کچ آکاریم کپنگ اٹ۔“

ٹوہو یتینا ہیمل تننگ ناہیت اوفتے بھاز دوست بس۔ نن نارغ آداہیت یتینگ تون ٹام بشخندہ کرے۔ دا زمواری یرجل آتخنکا۔ ائنتے کہ کشت وکشار ناٹوہو اونسکہ۔ ”اولیکو ہییت“ او جارج جانسن یر پارے ”نے تینا وڑتے بدل کروئی تمک۔ نن ہروخت خف تے شوکل یفنہ کہ اگہ خواجہ بس تونے اشارہ اس کینہ وئی ننے آن زرس سستہ سلس۔ ائنتے کہ پرنلیک، خاص وڑاٹ ٹوہو آک بایدے نیگر آتینا داخس خڑک مفس۔“

”دا تو اوقتا پامداری یر۔“ ورجل پارے ”ایلو ہییت دا کہ خواجہ یر داہیت وڑک کہ ٹوہو ترند تب و نیگر آتینا مست آن زیات کاریم کرتنگ کے۔ نے چڑنگ ہیمل کروئی تمک۔ اونیگر! کاریم آچکار کر۔ دا وڑانا و ہر اتم خواجہ یاپین پرنگی اس ایب کیب اٹ مرے تونے اسل پن اٹ توار کپیس، دن کہ نی داسہ کیسہ۔ نی بایدے بھاز پراگندہ و ترند وڑاٹ چڑ، وکوار اٹ ہییت کر۔ ہراڑان لگے کہ نی بھاز سخت اس و ننے آن کاریم ہلنگ کیسہ۔“

بروک آوار خواجہ مرے ملک آتیبی بس تو جارج جانسن پھی راگ کرے و غٹ آجوان چڑا۔ ”امر کاریم کیرہ داک؟“ خواجہ سوچ کرے ”ایہن تو جوان یر۔“ جارج ورندی تیس۔ ”ولے اسہ ارا ہفتہ ٹی پین جوان مریرہ۔“

ہموزدے نکان غٹ جارج جانسن و خواجہ ناہیت آتے پارسا جوان مخار، اداکان پد جارج پارے کہ ای بھاز نیزگار یر خاہوت اسے نا باقی اٹ و جنگ آن مست ہم ننا حالیت آک داخس جوان اوسہ۔“ ”دامنگ کیک اولیکو پرنگی نس ہرا تینا بابت راست پاریکہ۔“ ورجل کل انا کنڈ آن اونا ستا یر کرے۔

”راست پاو، کنے تو اونا ہییت آک بھاز دوست یر۔“ للی سو پارے تو چنکا کزی گٹ یر کارا ”انت پرخ اس ارے داٹی و ایونیٹی؟ او ہم غٹ آنبار ہمون خننگ نا دا ج کننگ یر، ہرا وڑ کہ او اف۔“ میری بشخندہ کر سا پارے ”سہی، داٹی شکلی گری نا چچ یر ہییت اس اف، شرٹ دادے کہ اونا ارغ نا وڑ بدل مف۔“

”ہندن لگک کہ نمے اولڈ جارج وڑنگ اٹی یر۔“ مغلڈا پارے۔ داخس کم سن اگا ٹوہو یر ”اولڈ جارج“ پاننگ آغٹ ٹاکو خلکر مخار۔ مغلڈا راست پاہک۔ او جابی اودے دوست بسکہ۔

یک سد و دو انز دہمیکو بشخ

سویل و جہاندم خرم آتیا نبار مرغ آتے اڑیفوک زند و مرک انا جنگ اٹی اختہ نسرہ۔ ولے ہچ ۽ فیصلہ سے آ سرمنگ آلوس۔ ٹام انا است داسہ گراک آتا ہیبت و گپ آتیا ن پینگ نس۔ ہر اتم اولڈ جارج اودے پارے کہ اوخو اجہان کاریم اسے ٹی پدی ہنگ ناموکل ہلکنے۔ تو اوفک کل ہبکہ مسر۔ ”ای روت پدی بریوہ۔“ جارج پارے و پگہ سہب اتون او ہناس۔

”دانت مس وا؟“

”اونا ہیبت آتیا ن تو لگا کہ اونا پداٹ ہچ اس ہم اف۔“

”منگ کیک او تینا ارا والا تون ملنگ کن ہنوہ۔“

”ولے او تو وخت اس ہم تینا ارا والا تا بابت ہیبت کتنے۔“

”اخر اسہ تینا ئی اس تے تو مروہ۔“

”منگ کیک او جنگ اکن ہنوہ۔“

”کنا لگپک کہ اولڈ جارج کس اسے سم اٹ خلنگ کروہ۔“

”ای تو پاوہ کہ اونا پڈ پر مس و اودا کان پدی ہنا۔“

”چپ کہ ایش فورڈ! نی تو اسل جوان ۽ ہیبت کیسہ۔“

اسہ ٹو اسے آن پدی یک شنبے نادے پیش آتو اتو اتو اس مس۔ شک کروک آیشخندہ غامون اتون اولڈ جارج پدی بسواس۔ اوڑتون اوڑانبار ۽ بارتہ ولے کچ شکوڑ ۽ مسٹر اس ہم نسکہ۔ ہرانا ہشت ٹو انا او میبنداری اونا پڈ آن پیدا رنس، کس پائے اوزنڈ ۽ کدواس زندہ کیدانے۔

”دا کنا زیمیفہ ۽، مس مارتھا۔“ اولڈ جارج اوفتے پارے۔ داڑے بننگ آن مست ننا برام مسواس، و ای اوڑتون قول کریسٹ کہ کنے ہندو جاگہ اس رسیگا تو اودے دیوہ۔ دانا بابت داسوب آن کس ۽ پاتوٹ کہ مخلوق تو

تینا کئے ہم سانہنگ کن سنہرے بنگو ک آلو کہ۔“ او بٹخندہ کرسا پارے ”نی دافنے جوڑ خیر کتولیس۔“

مارتھا دم دستی غٹ ۽ سلام کرے و پارے ”جارج نما بارواٹ کئے بھاز آہیت آتے پارینے۔“ ہندن لگا کہ کہ داہیت ۽ ہم پاننگ کن اودے بھاز خواری کروئی تھاس۔

”اومیت ۽ کہ داننا بارواٹ انت اس کہ پارینے جوان پارینے۔“ مٹلڈ اونا پڈ آخوڑت ہر سا پارے۔

”پدی ہنگ آن مُست کئے سما لو کہ کنا اُراٹنی چناسے نامستائی نا حوال آک اریر۔ بس است اٹی شانٹ کہ بایدے پدی کاو، واڑے حالیت آک پاش مسر۔“

مارتھا و جارج انا جوڑی ہندن زبائس کہ غٹ اُراوالا تے اوڑتون ہم دارتون مہر مس۔

”نی پاسہ کہ نی خواجہ مرے ۽ ہم پائنس؟“ آئرین سوچ کرے۔

”آخا، آخا، بس ہندا نخس پاریٹ کہ کاریم اسے ٹی کاوہ۔ دن کہ نمے پاریسٹ، اگہ اونے کشنگ خواہس تو

کا۔“

کئے سما ۽ خواجہ دن کپک۔“ آئرین پارے تو مٹلڈ اہم اوناہیت اتون او کرے۔

”جوان، نی ہن کنا پاتے، کہ ای اوڑتون ملو۔“ اولڈ جارج مٹلڈ ۽ پارے۔

مٹلڈ اتو اسہ وار تو جوان پھی وڑاٹ گودی ۽ حوال تیس۔ ”اے ٹو ہوارے ہندن اوس، امر کہ ارے، ولے

اواسٹ تو خواجہ ۽ تینا اُرائی ناہم پاتے۔ بیوس اٹ اسل جان غننگکپک۔ ولدا حالیت آک ہم ہندن خراب ۽، ولدا

اونا وخت ہم خوک ۽۔“

”ای تینا ارغ نا جاگہ غا فیصلہ تو کنگ کپہ، ولے کئے اومیت ۽ کہ او اوفتے کشپک۔“

”جی او گودی، ای ہم پک اٹ کہ دن مفک۔ ولدا دا بیوس ناوئی ہم تو بیرہ سیزدہ چانڑدہ سال ۽... و چنا

تو دن پاداسہ ایسہ مریک۔ وننے آن بیوس اوڑکن پین اف ہم تو کس۔“

”ای پاریٹ کہ دا کنا کاریم اف۔ دا فیصلہ ۽ مرے صاحب کیک۔ ولے کئے اومیت ۽ کہ او اوفتے

کشپک۔“

مٹلڈ پدی ہنا اولڈ جارج ۽ است تیس کہ گودی پارینے کہ گڑتی ناہیت اس اف۔ ولدا او آئرین ناکیبین اٹی

ہنا، ہراڑے ہڑتوم آک سلاہ سوچ کنگ آن پد جارج انا گنگ انا کٹڈ آہنار۔

آئرین نا عکلیفنگ اولڈ جارج پیشن بس، تو او پارے ”ننے نا زبیفہ کن چرت ہر فینے۔ اودے پاکہ اینو آن

دیر ارغ ن کینہ۔ او تینے دم دریفپ۔ پین مف، چنا اسکان تو اودے کاریم کروئی اف۔“

”داسہ اوخاچوک ۽۔ نما منت وار اُن۔“ اورندی ٹی پارے ”اونا حالیت اسل خراب ۽۔“

”مریک ہلہ، چوری سے نا کچ ۽۔“ آئرین پارے ”نے داوڑ تھیٹ اودے داخس سفر کرفوئی آلوکہ۔“ مغلڈا
ترند مر سا پارے۔

”ای تو اودے تو ننگ کن بھاز متا ماری کریٹ، ولے او منتو۔“

”اگہ اودے گڑ اس مسکہ گڑا، نے او میند ارتا سما ہم ارے آخا۔“ مغلڈا پارے۔

جارج پارے ”کنے تو باور ہم بتو کہ کنے چناس مننگ ۽۔“

”انٹے باور بتو نے۔“ آئرین محسا پارے، ولد اہڑ توم آک تینا کیبن آتیا بسر۔

ولے اوہڑ توم آک تینے آہم فریشان نسر۔ ”کنے تو بیوس اسل جوان لگپک۔“ مغلڈا کرار آپارے ”ہڈ آتا
پنجر اسے اسل، وداسہ کننگ کن کنے ہم تو انت مرو۔“

”ای تو پاوہ بھاز خوار مریک۔“ آئرین پیش گوئی کرے ”ای سچفنو یسٹ ہم کہ ای پرنگی سے کن دن چرت

اٹ ہنوٹ۔“

کم وود ارا ہفتہ خان پداسہ دے پیشیم تون مار تھا ناخل آک بنا کریر۔ اونا چیہانٹ مچ آ مے دنگ اٹ
تالان مس۔ مغلڈا او آئرین اونا رہی آ نسر۔ اون درست ہوڑے نسر۔ پگہ پیشیم آن زرس مُست آئرین پیشیم
تما۔ اونا مون آن جارج جانسن ۽ سما تما کہ انت منے۔ آئرین پارے ”او میت ۽ کہ مار تھا تینے سنبھالک، نے مسڑ
اس مسو سس... ولے بچتو۔“

یک سد و سیز: دہمیکو بشخ

1863ء پوسکن آسال انا اولیکو دے انا پیشیم نس۔ مغلڈ اددینگسا کیبن اٹ بس۔ ”عم دا پرنگی ۽ خنارے، ہراداسہ ہلی آ بسوس؟ نخے باور بفک، ادخواجہ ۽ پاریکہ کہ ٹیلی گراف آن حوال بسنے کہ صدر لکن مے تے آجو کروک آتے کن بشخنگ نا پڑو آ دستخط کرینے۔“

دا خوش کروک آحوال لکھ آیلو مے تینا بار مرے صاحب نامے تے ہم خوش کرے... و لے ہر گدرینگلوک آ ہفتہ خان پد آجوتی نا خوشی شیف تمسا تمسا اسل گارمس۔ و ولدا اسہ پوسکن ۽ نا اویتی اسے ٹی بدل مس و دارا سکی مون آ بس کہ صدارتی پڑو صدر نا برخلاف خار و حبشی تا برخلاف بیداد و ظلم اٹی و دکی کرینے۔

دانا اویتی خواجہ مرے نامے تینٹی ہندا خس زیات نس کہ ٹام انا وخت ویل آتروک آحوال آتیاں ہم شیف متو۔ او پارے کہ بینکلیک اہم ۽ جنگ اس کٹنگ اٹی ۽، و اوفک اٹلاٹا غا ہم کوزہ کرینو۔ دانا اویتی ٹی مکتی 1864ء نا گڈ سراٹ بس، ہر اٹم ٹام پارے کہ ”ظالم بینکلیک جنرل شرمین نا کماشی ٹی مونی گام کٹنگ اٹی ۽، و جارجیا ناریاست اسکان سر مسنو۔“

اسہ دے ٹام پارے کہ ”ہندن لگک بینکلیک بچ اس ہم الپسہ۔ پر تلیک قسم کنسا پارہ کہ اوفک ملک، بھلا ارا کوڑی تے ہشنگ اٹی ۽۔ اوفک خچر آتے خلیرہ و خراس و ایو مال تے تین کن بسرہ کنیرہ۔ و ہرادے ہشنگ یا کٹنگ کپسہ اودے بومبار کیرہ۔ و اخس کہ مننگ کرے دزرہ۔ و ہر سڑک آتنگر آتا مور و ملخ ۽۔ اوفک کل تینا خواجہ غاتے ایسا تکی متون ایسا مننگ اٹی ۽۔ دا ہد اسکان کہ جنرل شرمین ۽ اوفتے منت زاری کروئی تمک کہ ہراکان کہ بسنو پدی کار۔“

بھازر و ت بینکلیک سور دریاں اسکان سر مسر۔ ٹام دم کشتہ وڑ پارے کہ ”چارلسٹن ہم اوڑتون اوار مسنے۔“ ولدا پارے کہ ”جنرل گرانٹ رچمنڈ آ کوزہ کرینے۔“ ولدا اوکان اخیر اپریل 1865ء اٹی حوال بس کہ جنرل لی کل سیوتی فوج اتون اوار سلہہ بٹینے۔ سویل بائنگ ۽ امن کر لیس۔

داحوال ۽ بئنگ تون کل خوشی آن پیش پیش تمار، و ددینگسا پیش سڑک آبسر، ہراڑے مہالو آن کھہی سدے مولد آک خوشی آن گنوک آتیا نبار درک تسرہ۔ وترند آتواراٹ کوکار کرسا ہنارہ ”نن آجو مسنن۔ نن آجو آن... شکر ۽ خدا ناخیر نن آجو مسن۔“

ولے سش دے آن پد صدر لکنن ناخون ناحوال کل خوشی تے ڈکھیائی ٹی بدل کرے۔ مغلڈا وکل ارا والاک داحوال آگاڑ و پراداٹ ہوغار۔ انتے کہ او فتیا نبارا نگا لکھ آبدغ آتے کن تو او ’موسی‘ آنا برسک۔ مئی ٹی، خواجہ مرے ہم غٹ آنا رتینا مے تے حویلی ٹی مچ کرے، خواجہ مرے نامون آڈکھیائی پاش نس۔ گودی پو ہاڑ کرسا ہوغا کہ، داو لڈ جارج جانسن نامون ہم بیہن ہڑسیگا سس۔ غٹ میک خواجہ ناخن میٹ ہئنگ کتوسہ۔ خواجہ پنوک ۽ توارا سے ٹی اخبار آن سویل نا بائنگ ناحوال ۽ جنفے۔ او غلغلو نس پارے ”ای تو پادہ کہ دانا مطلب دادے کہ داسہ نم ننے آنا ر آجو ارے۔ ہئنگ خوارے تو ہنبو، سلنگ خوارے تو سلبو، واگہ کس اس سلیس تون اودے جوان ۽ پنداوڑی ایتنہ۔“

داہیت ۽ بئنگ تون کل خوشی آن درک تسرہ۔ ”شکر ۽ خدا نانن آجو آن۔“

للی سونا ہشت سال نامار اوریاہ اٹ ہشنگ انگ نس۔ توار توار ۽ بنگ تو ٹانگ پاش ددینگسا بس و سیدھا ہو کم آتا کنڈ آدینگا، او فنتے پارے ”توار توار کپیو، داسہ نم آجو ارے۔“ ولد اخراس تا کنڈ آدینگا و پارے ”پال تقبو، داسہ نم آجو ارے۔“ ولد اکلڑ آتا کنڈ آہنا و پارے ”نم ہم بیہ بئنگ ۽ الیبو، داسہ نم آجو ارے۔ ون ہم۔“

نکان ہرا تم غٹ جشن آن دم درینگار تو ٹام او فنتے اسبجا مچ کرے تاکہ دا پک کننگ کہ داسہ کہ آجوئی رسیگانے تو انت کیر۔ ”آجوئی ننا پڈ ۽ ولفپک۔ داہیرہ کسر اس گچین کننگ ناحق ایتک کہ پڈ ۽ انت اسے آن پر کروئی ۽۔“ ٹام پارے ”پیسن تون اف۔ کنا اُستا کاری نا کاریم وآئی نا کئغ کننگ آن بیس ایلوغٹ ملک آتا مزدوری آن بیس تچ اس تپسہ۔“ او تینا فریشانی ۽ پاش کرے۔

مغلڈا او فنتے پارے کہ خواجہ اودے تینا سلہ غاسجفنگ کن پارینے، کہ اگہ او کشار دسنگ وروتنگ نا کاریم کیر تو فصل اٹی نیمہ ناموزار مردر۔“ دا بابت جوان پھی شرہ مس۔ بالغ انگا ک داکان دمستی پیش تمنگ خواہسرہ۔ مغلڈا اولدا پارے:

”ای خواوہ کہ مچ آرا اسبجا ریننگے۔ اسپن ہم اگہ ننا غٹ اناہنگ آن پد نما باوہ چکن جارج داڑے برے تو گڑا؟ اودے دیر پاک کہ نن ہرا نگ ہنان؟“

غٹ چپ کریر۔ ولدا ٹام پارے ”داسکان نن چچ جاگہ اس ہننگ کن سنبرینگلوک افن۔ ہندا سوب آن داڑے سلنگ ننا بیوسی۔ ہر اتم ہننگ نا وڑ اس جوڑ مس تو غٹ آن مُست ای دا جاگہ ء الوہ۔“ غٹ میک ٹام انا ہیبت ء پہہ مسر وزرہ سے آن پد مجلس چٹا۔ ٹام، آترین نادوٹی ہلک وٹو بے ناروشنائی ٹی ملک آتا کنڈ آہنا۔ گھیڈ آن چنگ آن پداو جھلو جھلو بڑینک ہر فنگ ء شروع کرے۔ ہندا وڑ او اسہ چار کنڈی ء ڈغا اس کچ کرے و آترین ء پارے ”دانامریک۔“ او کرار آپارے ”ننا۔“

بس ہفتہ سے ٹی خاہوت ناکل بندغ آک تینا پڑک جوڑ کرسا ملک آتھیٹھی کاریم نابناء کریر اسہ دے سہب اتون ہر اتم ٹام دکان ء بند کرسا تینا ایلم تتون مکک کن بسوس۔ او مر آن اسہ مرغن ء بندغ اس ہلی آسوار ہننگ آخنا۔ او میجر کیٹس نسکہ۔ او ناوردی ارنگوک، و ہلی بد حال نس۔ کیٹس ہم ٹام ء درست کرے۔ و ہلی ء گھیڈ انا خڑک آتسا پارے ”اونیگر، کنے دیر کنف۔“ ٹام اسہ وار خڑک آتخوک بالٹین ء ہر اولدا ہرے اسکان کیٹس آہر۔ ولدا او بالٹین آن دیر انارزان اس پڑ کرسا کیٹس ء نس پارے ”حالیبت آک بدل مسنو، کیٹس صاحب!“ ٹام مچٹ رععب اٹ مرسا پارے۔ ”ای نے بیرہ داسوب آن دیر تسٹ کہ ای ملاس انگا بندغ ء دیر ہننگ آن من مننگ کپہرہ۔ ای دیر داسوب آن تتوٹ کہ نی کنے پرمان کرینس۔ بایدے نے داسہ دا ہیبت انا سامرے۔“

کیٹس رزان ء پدی ترسا پارے ”پین دیرایت نیگر!“

ٹام رزان ء پدی ہلک بالٹین اٹ خسا وچک ہم ہرستو و ہنا۔

ولے ہر اتم اسہ پین ہلی سوار اس ددی تنگسا و کوک کرسا بس۔ ہرانا کا ٹم آمتکن ء ڈربی ء ہیبت اس و خ اٹ تے پوشکن ء رومال اس پیڑوک نس۔ تو غٹ کاریم ء الارود دیتنگسا ہمونا کنڈ آہنا۔ کل کوکار کریرہ۔ ”بس، بس، آئی دابس۔“

ہلی خڑک آبس تو چکن جارج ناماراک اودے کوپہ غاتیا ہر فیرو ددی تنگسا ہوغوک آمپلڈ اغا ایسر۔

”اڑیسک، نی انتے ہوغنگ اٹی اُس؟“ او مپلڈا ء خمب کرسا پارے۔ بھاز تو اتوار مننگ آن پداو غٹ ء چپ کرفے۔ واسہ جاگہ اس مچ مننگ ناپارے۔ ”داتو ای نمے ولدا پاوہ کہ ای ہرانگ ہرانگ پیری کرینٹ۔ و انت انت کرینٹ۔ داسہ تو نمے ہمو جاگہ نابارواٹ پاوہ کہ ہراڑے نن کل اسجا ریبنگنہ۔“ ہیبت ء بھاز دانگ اینگ عمل ول کرسا راگی وڑ اٹ پیش کننگ کن جارج اوفتے پارے کہ اودیکی ٹینیسسی نا علاقہ فا کارہ۔ اوڑے پرنلیک اسہ پوسکن ء خلق اس تننگ کن اوفنا کسر آہر وک ء۔“

”و نمے دا ہیبت ء پاوہ کہ ہراگلز بین آن ہننگ اٹی اُن، اومون خرن و بھاز بھرمی ء۔ کس ہو کم نالٹک ہم

دے تو خرک۔۔۔ نکان بندغ خاچنگ کپک، انتے کہ کوئغ آک ہندن ترندی اٹ ودرہ کہ ٹپاسکی آتبار ترخسا کارہ۔“

غٹ اونا ہیئت آتے پورو کنگن کن الیتوس۔ منٹ اس ایب کیب انا ڈ غارتیا داحوال ۽ تالان کنگن کن ہنار۔ ٹام است اٹ پارے کہ امر اسہ لس ویگن اسے ٹی بدلی کرسا اودے دہ بندغ ناسفرنا وڈ اٹ جوڈ کنگن مریک؟ ولے بیگہ غان مُست دہ دوازدہ خاہوت پین بے ہنگ آن بسر، وادفتون اوار مسر۔ اوفک ہم ہنگ خواہسر ہ۔ اوفک ہولٹ، فطر پیٹرک، پرمز، ٹیلرز، رائٹس، لیکس، میک کریگر خاہوت آتا حبشی نسرہ۔

اوکان پد اراٹو اسل اختنتیک مسر۔ نرینہ غاک سفر کن گاڈو جوڈ کریرہ۔ نیاڑیک سفر کن ارغ بسنگ وٹین ناڈبی تیبٹی ڈک کنگن اٹ اختہ نسرہ۔ تین تون دننگ نالمی گڑا تے چاڑ کنگن کا۔ چکن جارج کل کاریم تا چاروکی ۽ کریک۔ ویتینا اہم انکا کڑ دار آن خوش نسکہ۔ ٹام مرے ۽ ایلو خاہوت آتا مار کوک گھیز کریسر ہرافک تینا تینا ارا والا تے کن سفری گاڈو دوئی کنگن خواہسر ہ۔ اخیر او پڑو کرے کہ اسہ خاہوت ۽ اسہ سفری گاڈو وراک وے اس رسینگ کیک۔ اخیر بیست و ہشت ویگن مسر، وپک کنگن کا پگہ سہب اتون مہالوسفرنا بنا کنگن۔ کل اسہ وڈ اٹ موجبا ہم نسرہ، وکل اکتوک گڑا تے زہیری وڈو خلکر ہ۔ دا وڈ کہ اوفک مدامی کن داکان کارہ، دا گڑاک ہنداڑے سلرہ۔

کبھی دے آن خواجہ مرے کزاں کزاں خننگا کہ۔ مغلڈا ہو غنگ نَس۔ ”کنا خدا! اوفک امر زند تیر کرور ننے آن بیدس۔“

ٹام تینا گاڈو وٹی اختہ نَس۔ کہ پدانا درگہ ۽ اسٹ اس کلیفے۔ نن نا وخت نَس، ولے درگہ ۽ ملنگ آن مُست اودے درک لگا کہ دیر ۽؟ اولڈ جارج جانسن پیشن سلوک نَس۔ اونا مون آموجنائی پاش خننگا کہ۔ واو ہیٹ ۽ ہر فیسس دو تیبٹی مروڈ تسکہ تے۔

”ٹام! اسہ ہیئت اس کروئی نَس، اگہ نے تون وخت ارے تو؟“

گاڈو آن ڈنگسا ٹام ٹوبے ناروشنائی ٹی اوڈتون اوار رابی مس۔ مچٹ مُر ہنگ آن پد جارج سلیس، ولے غلغلو مننگ ناسوب آن او ہیئت کنگ کتو۔ اخیر بھاز مشکل اسے ٹی پارے۔ ”ای ومارتھا ہیئت کرینہ۔۔۔ ننا تو نمے آن بیدس کس اف۔ نن است اٹ پارین کہ اگہ نم ننے ہم تین تون دیرے، ہرانگ کہ نم ہنگ ارے؟“

ٹام زرس چپ کرے ولدا پارے ”اگہ دا بیرہ کنا خاہوت نا ہیئت اس مروس تو ای داسہ غان داسہ نے پارینہ۔ ولے پین ہم بھاز بندغ اریر۔ کنے اوفتنون ہیئت کروئی تمک۔ ای نے ولدا پاوہ۔“

ٹام کل ویگن آتا بندغ آتے بٹنگا و حالیت ۽ پارے۔ بھاز موخجائی ۽ چپ چپانی اس مس۔ ٹام پارے
 ”اوفک ن کن جوان ۽ ٹو ہوسرہ، انتنے کہ اوفک اووسیر اوسہ ہم۔ او تو ننا کوپہ و باسک جوڑ مرسا کاریم کریرہ۔“
 منہ پرنگی مخالف اس نمں مسر۔ ولے ولدا اسٹ اس پارے ”اگہ اوفک تہہن ۽ تو داٹی اوقتا انت خطاے؟“
 اخیر گچین کاری کرفنگا، وگیشتری اوفتے تین تون ونگ ناموکل تس۔

جارج ومارتھا کن راک اوے جوڑ کنگ کن اسہ دے اس پین سلوئی تما۔ پگہ سہب اتون دے ٹک تون
 بیست و نہہ پر ۽ ویگن چٹاخ چٹاخ کرسا اسہ چراٹ مرے صاحب ناڈ غار آن راہی مسر۔ دا کاروان اٹی غٹ آن
 موئی ڈربی ہیٹ و اسکارف بینوک شست و ہشت سال ناچکن جارج نسکہ۔ ہرا تینا یک خنی آ جنگی بانگو ۽ دوٹی
 کرسا تینا ہلی ”اولڈ باب“ آسوار نسکہ۔ اونارنڈاٹ اولیکو ویگن اٹی ٹام و آئرین تسر۔ ہرافتتون ہبکہ و گڑینگوک آ
 چناک تسرہ، ہرافتٹی غٹ آن چنکا سنٹھیا ناوئی اراسال نس۔ اوقتا پداٹ بیست و ہفت ویگن اٹی حبشی یا ملاٹو
 خاہوت تسر، و غٹ آن پدانا ویگن اٹ جارج ومارتھا تسر، ہرامون ناویگن وٹلی تابش کروک آدز آن موئی ارض
 موعود ۽ پٹنگ نامتا ماری ٹی اختہ تسر، ہرانا اوفتے چکن جارج پاریسس۔

یک سدو چارنڑ ہمیکو بشخ

”دادے؟“ ٹام سوج کرے۔

”ارض موعود؟“ مغلڈ اسوج کرے۔

”ہوکم آک، وٹکا کروک آکوٹغ آک ہرادو؟“ اسہ چناس سوج کرے۔

چکن جارج کاروان ۽ سلنگ نا اشارہ کرے تو ہر کنڈ آن سوج آک چست مسر۔

اوقتا مون آلد انانیم اٹ اسہ خورک ۽ جاگہ سے ٹی منہ دکان تسر۔ ہرافتا درگہ غاک پاٹ اناسر۔ دادکانک کچہ انگا سڑک نارہی آنسر۔ سڑک ناسہ کنڈ آ او فک سلوک تسر، وایلو کنڈ تے راستیکو ڈو آمون کر یکہ۔ مسہ پرنگی ہموڑے تسر۔ اسٹ تا شراب نا ڈرمب اسے آ تولوک تس، ایلو جھولا کڑسی سے آو مسٹمیکو پنوک ۽ اسٹول اسے آ ہندن تولوک تسکہ کہ تک تے مون پہ مون کمرہہ غا جو کہ تسرہ۔ او فک ویگن و او فنیٹی تولوک آتے خننگ تون اسہ ایلو ۽ کو پہ خلکر۔ اراچنا تینا گوازی ۽ السا او فتنے ہننگ کن بسر۔ اسہ پیر ۽ حبشی اس جوان سٹ اس او فتنے خوٹت ہرا، ولد ایشخندہ کرے۔ اسہ بھلو کچک اس تینے پاٹ اناکولی سے آ خوشکا کہ۔

”ای پاتوٹ کہ دا پوسکن ۽ آبادی سے۔“ چکن جارج رُو رُو پارے۔ ”داڑے داسکان پیرہ سدانا کچ پرنگی رہینگرہ، وداسہ کہ کسر اٹ سلوک آتے انگ آن پدنا بیرہ پانزدہ ویگن مسنو، تو ننا سوب آن دا جاگہ نا آبادی دو کچ منے۔ نن اسہ پوسکن ۽ اشار سے نابند او ۽ تخنگ اٹی اُن۔“

”دا اشار رُ دنگ آن بیدس پین انت اس کننگ کیک۔“ لعل جارج بے بشخندہ غان پارے۔

”داکان بیدس مین، ودی کننگ کرو۔“ ایش فورڈ مرٹھا۔ ولے ہندا نخس کرار کہ چکن جارج بننو تے۔

باچی درباب نارہی آسش میل جہاندم اٹی ہر خاہوت ۽ سی ایکڑ ڈغار الاٹ منے۔ ڈغار انت کہ خیسین اس تس۔ گیشتری جوان انگا تو ولدا ہم پرنگی تتون تسر، و بھاز آتا ڈغار لاک تو ہندا نخس بھاز تسر کہ ایلو فتا کل ڈغار تے اوار کر دس ہم تو اوقتا کچ آبتوسہ۔ ولدا ہم سی ایکڑ چنگو ڈغار اس تو آلو کہ۔ و او فک دا نخس میرات نا سحفتو لیسر

ہم۔ غٹ ویگن آہیٹ رہینگ نابناء کریر۔ وڈ غار ۽ آوار کنتنگ اٹ اختہ مسر۔ وار اتون لٹ بندیک پورومسر۔ گیشتری پٹی دیر۔ چنکو بشخ اسے ٹی مکئی، چنکو جاگہ سے ٹی سوزی ومنہ پیری پھل ہم خلکر۔ ولدا غٹ درخت گڈ ساتین کن کیبن جوڑ کنتنگ اٹ اختہ مسر۔ چکن جارج ہلی آملک آہیٹی گوہی کریکہ و ہراسٹ ۽ تینا نہادی آ سلاہ تے مفت ترسا کریکہ۔ دا ہڈ اسکان کہ پرنگی تے ہم درک خلیفیکہ کہ داخلق ۽ اونا اتوک آ بندغ آک آباد کنتنگ اٹی ۽۔ ودا کہ بھاز روت خلق اٹی اولیکو اُستا کاری نادکان اونا مارٹام انامرو۔

اسہ دے مسہ پرنگی ٹام انا پلاٹ آ بسر، چکن جارج تینا مارتنون اور اُرا تننگ و دیوال بش کنتنگ کن مش اٹ ہوکم ناپٹ اور کریرہ۔

”نئے آن اُستا کار دیر ۽؟“ اسٹاس ہلی آ تولوک تولوک سوج کرے۔

ہندن لگک دکان آن مُست گراک آک بننگ نابناء کریر۔ ٹام بھاز گمراٹ بش مس موئی بس۔

”بنگٹ نی داڑے خلق اٹ اُستا کاری نادکان اس ملنگ اُس؟“ ارٹمیکو پارے۔

”جی خواجہ، ای دا بابت جوان ۽ جاگہ اس پٹنگ اٹی اُٹ۔ ای تو پاوہ کہ اڑہ مشین نارہی آ ہرا جاگہ ۽، اوڑے کاریم نابناء کیو، اگہ پین کس او جاگہ ۽ خن اٹ تو تنے۔“

ہر مسٹ آک تین پہ تین ناخن تیٹ ہر اُرا ہر مارا! ارٹمیکو بندغ پارے۔ ”دانگ اینگ ناہیٹ آہیٹ وخت زیان کنتنگ ناچ فاندہ اف۔ ہیٹ دادے کہ نے اُستا کاری نا کاریم کروئی ۽، کر، ولے اگہ داخلق اٹی کاریم کروئی ۽ نے تو اسہ وار اس اسہ پرنگی دکاندار اسے تون کاریم کروئی تمک، دا بابت ہم سچفینس اگہ آخا؟“

ٹام داہیٹ آہندن خار اٹ بس کہ اسہ ساہت اسے کن اسل ہیٹ ہم کنتنگ کتو۔ ولدا صبر ۽ جاگہ فا کر سا پارے ”آخا خواجہ، ای وکنا اُرا والاک داسہ آجو اُن۔ ن ہم ایلو فنتیا نبار تینا تینا کاریم اٹ تینا روزی کنتنگ کن کوشمت کنتنگ اٹی اُن۔“ ولدا اومون پہ مون ناخن تیٹی ہر سا پارے ”اگہ ای تینا کاریم نا خواجہ مننگ کپہہ تو داڑے رہینگ نا انت فاندہ؟“

مسٹمیکو بندغ ورندی تس ”اگہ نی دا وڑ سچفہ تونے دار یاست اٹی بھاز مراسکان ہنوتی تمک۔“

”چ ۽ ہیٹ اس اف۔ ن سفر کنتنگ آہیل اُن۔ ن جھیر ۽ کنتنگ خواپنہ۔ ن تو غٹ اسپجا غٹ آ نبار رہینگ خوانہ۔“

”جوان سچف۔“ ارٹمیکو پرنگی پرے۔ ”نا منشاء۔“

”اسہ ہیٹ اس جوان پہہ مر، دا آجوئی، جا جوئی، ناہیٹ آتیا د اُخس گمرا جوان اف، پہہ مس۔“

اوہلی تے ہڑسار و پین ہیبت کتوس ہنار۔

دا حوال ایلو فنتسکان سرمس تو غٹ کاریم ء الارٹام آبسر۔

”کنامار!“ چکن جارج پارے ”نی مچ زندا پرنگی متون ریگننس، نا آزموندہ ہم جوان ء۔ نی دافنا ہیبت ء منس تو امر ء؟ نی انخس جوان ء اُستا کارا سے اُس، بھاز رُوت تین کن گراک جوڑ کرسا تینا جندانا کاریم نا بناء کننگ کیسہ۔“

”دانس مرغن پند کننگ و ولدا گڑا تے تفنگ مونی ہنگ۔“ مٹلڈا پارے ”دا وڑ کیس ٹام! خدا نا پن اٹ، ای بھاز دم دریگانٹ، بھاز دم دریگانٹ۔“

ولے ٹام انا مون سنجیدہ نس۔ ”حالیبت آک ہمو وخت اسکان جوان مفسہ، تاکہ بندغ نا جند جوان کننگ خواب تا۔“ او پارے ”ای دُن ء جاگہ اس سلپرہ، ہراڑے کنے کاریم کننگ کن الپس، ہرا کہ آجو بندغ ناحق ء۔ ای کس ء تین تون ہنگ کن پا پرہ۔ بیرہ کنا خاہوت سہب اتون گڑا تے مچ کیک راہی مریک۔“

”ای ہم نے تون بریوہ۔“ ایش فورڈ خاراٹ پارے۔

ہموز دے نن ٹام تینا ٹیلاپ کن پیش تما۔ اونا است آباریم اس نسکہ، کہ اونا خاہوت آبروک آخواری اونا سوب آن ء۔ اودا کبھی ہفتہ نا پندانا خواری تے است آتسا کرے۔ ولدا اونا است آ مٹلڈا انا مدام پاروک آ ہیبت بس، ”اگہ کس اس است انا ہب اٹ دُپ سے آن ہم پٹے تو اونا است خواہی پورومنگ کیک۔“

ہندا چرت اتون کس پائے اونا ملی سما کرے۔ او گھنڈہ اس پین ہندن ٹیلاپ کرسا ہنا و تینا ڈٹ انا بابت سچفسا ہنا۔ ولدا او تینا و یگن اٹی پدی بس، ہراڑے غٹ خاچوک نسرہ، واو ہم خاچا۔

پگہ سہب اتون ٹام جیمز ء لوئس ء آئرین و چنا تا خاچنگ کن وختی وڑاٹ چیرا اس جوڑ کننگ کن پارے، انتے کہ اودے و یگن نا گرج نسکہ۔ اونا مچ آخاہوت اوڑا گڑینگوک نسکہ۔ خارآن لار کروک آ ایش فورڈ ورجل نا کمک اٹ بھلا آہن ء شیف کرے۔ پیشیم اسکان او وختی وڑاٹ بھٹی اس جوڑ کرے۔ غٹ ہسکہ و گڑینگوک اوڑا ہرارہ، واو و یگن ناٹاٹ و پلو نا تختہ غاتے شیف کرے۔ ہراڑان پد و یگن نا بیرہ بایلہ غاتلا سلپس۔ واو ہموڑا تینا بھلا از باب آتا کمک اٹ کاریم اٹ اختہ مس۔ ہراڑان غٹ ء اونا گڑیفوک آڈٹ ڈول نا کساس مس، ہرا دے ٹام سچفیس۔

ہفتہ نا اخیر اسکان ٹام تینا پیری کننگ نا بناء کرسا خلق خلق اٹ گوہی کریکہ و غٹ و یگن اٹ جوڑ کروک بھٹی، آہن، پدین کروک آتال و شین اٹ تخوک از باب آتے ہرا کہ۔

ٹام ہرپرنگی و حبشی ء جوانی اٹ سلام کریکہ، و جوان ء نہاد اے آکاریم ناسلہ خلککہ۔ منہ دے ٹی اونا خواست
 وسلہ ایب کیب انا ڈ غارتیا ہم تالان مس۔ بھاز روت ٹام ء درک لگا کہ او اخبستی دکان آن چپ پیری والا دکان
 آن زیات کلٹیا کننگ کیک۔ اونا ساڑی گری خلق اکن ہندا خس اہم نسکہ کہ اگہ کس اس خواہوس ہم تو ٹام آ
 ہور ہرٹنگ نا حیرت کننگ کتو کہ۔ ٹام تینا کاریم تون کاریم تخوک ء بندغ اس نسکہ۔ ہندا سوب آن غٹ اودے
 شرف تسرہ۔ اولڈ جارج جانسن اودے پارے کہ منہ پرنگی ٹام انا خاہوت نابت پاننگ اٹی ء کہ ”بھاز شریف و
 جوان ء عیسائی ء۔ ہرافک تینا بل ء وخت آایتزہ وتین تون اختہ ء۔“

جارج تون ہم او فتینا بنا پیش بسرہ۔ راجی و ڈاٹ مخلوق اوڈان تینے زرس سستہ توریکہ۔ دکان تیمٹی اودے
 ہومم اسکان چاری کرفنگا کہ تانکہ غٹ پرنگی گراک آک گڑاہلتوسہ۔ اسہ وار جارج اسہ ہیٹ اس کاٹم آتخا ہر او
 چنک مننگ نا سوب آن پدی تخنگ خواہس تے تو دکان دار اودے پارے کہ داسہ اودے دا ہیٹ ء بلوئی
 تمک۔ ولدا اودا ہیٹ ء کاٹم آتخوک دا واقعہ ء بنفے تو غٹ اراوالاک جوان مخار۔ ”اوبیلی، دا تو جانی نا کاٹم آبربیر
 بفک۔“ لٹل جارج محسا پارے ”نی ہم عجب بودلاے اُس، نی دادے بیناس ہر اس انتے؟“ ایش فورڈ غاراٹ دا
 ہیٹ ء پدی دننگ و دکانار ناخ اٹ لوپ کننگ ناگیگ کرے۔

پرنگیک او فتنون بھاز کم تعلقداری تخارہ۔ و ورنڈی ٹی دافک ہم ہندن کریرہ۔ ٹام ء ایلوفتے درک
 لگاس کہ پرنگیک اوقتا داس ترندشون ہلنگ ء سگنگ کپسہ۔ اوفک گیشتری تین کن پچ تینٹ ترارہ۔ کننگ
 کن گڑاسیرہ۔ وتینا کاریم تے تینٹ کریرہ۔

1874 ء ناخرک آمیٹ دا کل تینا ارا، گھیر، ملک و سیم دنگ آتے تفریر۔ اوکان پدمٹڈ اراجی آسراتی نا
 کاریم تیا چکار کرے۔ کل آن مُست وختی و ڈاٹ جوڑ کروک عبادت نا جاگہ غا ”گرجا“ اس تقنگ نا فیصلہ کننگ۔ دا
 کاریم اٹی اسہ سال اس، اوقتا چندر کروک آرز آتا ہم بھلو کچ اس خرچ مس۔ ولے پوروی آن پدغٹ متار کہ ”نیو
 ہوپ کلرڈ میٹھو ڈسٹ اپبی اسکول پل چرچ“ اوقتا خواری و زرکاری نا سہی بدل نسکہ۔

اولیکو یک شبنے ناسروس اٹی بیست میل نا علاقہ ٹی ساڑی ہر حبشی ساڑی نس۔ گرجا تہہ پیشن پرنس۔ ولے
 ریورنڈ سانی لس ہیننگ نا بڑز اٹکا توار ء کل جوان بننگ کریرہ۔ ہیننگ صاحب ریلی نانس سنٹرل ریل روڈ نا
 ایگزیکٹو، ڈاکٹر ڈی سی ہیننگ نامست انا مے نسکہ۔ خطبہ نا وخت آلٹل جارج ورجل نا خف اٹ پارے کہ
 ریورنڈ تینے ڈاکٹر ہیننگ تکنگ اٹی ء۔ ولے دا ہیٹ ء ایب کیب انا اسہ بندغ اس ہم بنتو۔

”دی اولڈ رگڈ کراس“ نا دوارہ باگل خلنگ آن پدسروس چٹا۔ چکن جارج مٹڈ انا مون آچ زند داس گل

بالی خنتو یس۔ بشخند ار آتا خنتک خوشی آن غلغلو کسر۔ غٹ مبلغ نادو ۽ ہلسا ہنار و اودے شاباسی ترسا ہنار۔ اوکان
 پد غٹ باغیچہ ٹی رلی شاغار و اراغان اتوک آوڑ وڑ انا کنوئی گڑا تے کنگ اٹ اختہ مسر۔
 داوخت آغٹ نرینہ و مالاک کوٹ و ٹائی بیناسر، نیڑ یک بیہن ۽ پیچ و مسنک رنگ رنگی ۽ پیچ بیناسر۔ تینا
 نواسہ غاتے پلنک ناوخت آگوازی کنگ، ددینگ انگ آخنا تو مٹلڈا غلغلو مس۔ او تینا ارغ نا بانگوتا پنچہ
 غاتیان راڑ راڑ مروک آڈو آڈو ۽ تخسا پارے ”ای دادے ۽ اسل گیرام کپہ۔ انس مرغن ۽ پنداس کرینن۔ ننا
 چناتے ہم چنامسنے۔ و خدا ننے اسپجا کرینے۔ و خ کہ نامہ کزی دادے تے خنگ کن ن تون اوامر و سس۔
 خڑی تکی آخن تتون چکن جارج پارے ”اون تون ۽، ن تون اوامر۔“

یک سد و پانزدہمیکو بشخ

دو شنبے نادے پیشیم تون ملک آتیان فارغ مننگ آن پدغٹ چناک گرجاٹی خواننگ کن اسپا مسر۔
 گدرینگوک آرا سال آن ایڑھ کیری و ہاٹ ہرالین کالج یکسن ناگریجویٹ نسکہ، چناتے کوچہ ٹی خوانفیکہ۔
 گرجانا تعلیم کن کاریم اٹ اتنگ اوفتے کن بھاز اہم ء وارخواہی اس نسکہ۔ نوشت وخوان ناکل گراک، پنسل، تختی
 وایلو گراک چکن جارج، ٹام و اونا ایلم تا مک اٹ اتنگا سر۔ کل چناک اسہ وخت آخوانارہ، ہندا سوب آن ایڑھ
 کیری نا جماعت اٹ پنچ آن ہلیس پانزدہ سال ناوئی انا طالب علم آک ساڑی سرہ۔ ہر فنیٹی ٹام انا پنچ چنا ہم
 نسر۔ مار یا چین دو انزدہ سال نا مسوسر۔ ایلن، ونی، چنکا مٹلڈا و الزبتھ ہر اشش سال ناس نس، ینگ ٹام و غٹ
 آن چنکا سنتھیا ہم اوفنتون اوار تمار۔

1883ء ٹی ہر اتم سنتھیا گریجویٹیشن کرے تو مار یا چین خواننگ ء الاس۔ اونا برام مسوس، و اودے
 چناس ہم مسوس۔ الزبتھ، ہرا خاہوت نا غٹ آن ہشار انکا طالب علم نسکہ، نئے بیرہ ٹام ء نوشت وخوان ہیل
 نس، بلکن اونا دکان نا کھاتہ غاتے ہم سنجالا۔ اودے داگرا نا گرج ہم نسکہ۔ انتے کہ اونا پیری والا دکان نا پور یا
 ہندا خس سر سہب مسوس کہ او اہختی ء دکان اس ہم تقیسس، و کس اس اوڑا ہور ہم ہر فنگ کتو کہ۔ داسہ وخلق
 انا غٹ آن شو نہال آ بندغ آتیان اسٹ اس نس۔

ہندا نیام اٹ الزبتھ ء جان ٹولینڈ پنی ء ورناس دوست بس۔ ہرا ہیننگ اٹی پوسکن بسوس۔ ہر توم آتا
 اوڑدہی خلق انا جنرل اسٹور آمس، و الزبتھ اونا جوان انکا دروشم وکانڈائی تون اوار اونا ماخولی و ہشاری آن ہم زہم
 ہرنے۔ اودے رسید آ دستخط کنگ آخنگ آن او خوش مس کہ اونوشٹ وخوان ہم چاہک۔ کبھی دے تسکان ہفتہ
 ٹی اسہ ارا و اس او اوڑتوں اوار لداٹ چکر کن ہم ہنا کہ۔ او شریف و گرجا غا ہنو کہ ء ورناس نسکہ، ہرا پیسہ مچ
 کرسامینٹ ہم کشت و کشار کنگ خواہسکہ۔ اونا طب ماخول و جون تے کانڈا نسکہ۔

اوقتا خرٹکی ء ارا ٹو مسوس، و داسہ اوفک برام نا بابت ہیبت ہم کریہ۔ اسہ دے ٹام، ہرا دے اولیکو دے

آن کل معاملہ ناسا نسکہ، الزبتھ ۽ ہندن سٹی پیری کنگ آن تورے، و بروک ایک شنبے آجان ٹولینڈ ۽ گر جانان
 اراغاتنگ ناپارے۔ الزبتھ ہندن کرے۔ جان ٹولینڈ بھاز گچینی اٹ ملا۔ ٹام اودے منہ ہیبت پارے و بش
 مس۔ ہر اتم جان ٹولینڈ ہنا تو ٹام الزبتھ ۽ پٹنگا و ترندی اٹ پارے ”نا وڑتین ہندن لگا کہ کہ نی اوڑا تینے بیٹ
 کرینس، ہم ہڑتوم آک انت سچفینرے؟“

”انت پانگ خواہسہ پایا؟“ او اچینگا۔

”برام، برام نا سچفینرے ہر؟“

او چچ ۽ ورندی اس مننگ کتو۔

”کنادماک نے کن ۽۔ نا خوشی ٹی کنا خوشی ۽۔ او جوان ۽ ماراس خننگ۔ ولے ای خواہ کہ نی اوڑا باریم
 مفہ۔“ الزبتھ نا ہی وڑاٹ اوڑا ہرا۔

”او بھاز پوشکن ۽۔ ہندا خس کہ اودے بیہن پانگ مفک۔ نی پہہ مننگ اُس ہر؟ ای دا پاوہ کہ او حبشی
 تے کن پرنگی سے و پرنگی تے کن حبشی سے۔ پاش ۽ ہیبت اسے کہ داٹی او نا چچ ۽ قصور اس اف، ولے نی افس کہ
 کوشست کیس او اسہ کنڈا سے ناس ہم مننگ کپک، و نی عینٹ پا کہ نا چنک ہر رنگ انا مرو؟ ای خواہ کہ نی
 دا وڑ زندگد ریف، الزبتھ!“

”ولے پایا، جان غٹ ۽ دوست ۽۔ نن اولڈ جارج جانسن تون ہم تو گزران کنگ اٹی اُن۔ تو داڑتون انتے
 مننگ کپک؟“

”داسہ وڑ ۽ ہیبت افس۔“

”ولے پایا“ او فریشان مرسا پارے ”نی دا پاسہ کہ مخلوق دادے تینا نی کپک، ولے کل آن مُست نی دادے
 امننا کپنگ اُس۔“

”بس کرک، نی انت کہ پانگ خواہسہ ای بنگٹ۔ نی داخس عقلمندہ افس کہ دا وڑا نا خواری تیان بچنگ
 کیس، ہندا سوب آن فیصلہ کنے کروئی تمک۔ ای خواہ کہ نی داڑتون داکان پدملس۔“

”ولے پایا۔۔“ او خسکسا پارے۔

”بس داسہ دا بابت پین ہیبت مفک۔“

”اگہ جان اتون کنا برام مننگ کتو تو ای کس اتون ہم برام کپہ۔“ الزبتھ چرکا و خلسا پارے۔

ٹام خاراٹ پدی چک ہڑسا، درگہ ۽ ٹکا سے تون بند کرے و ہنا۔ ایپارنا کوٹھی ٹی او سلیس۔

”نام، دانی نسس؟“ آئرین، ہر اچھولا کرسی آتولوک نس، پارے۔

”کن تون پچ ہیئت اف۔“ اوترند مرسا پارے ودرگہ ۽ ملا پیش تما۔

مطلڈ ۽ ساتما تو ہندا نس غاراٹ بس کہ آئرین ۽ اودے تورودی تما، کہ اوقک تین پہ تین بک لگپس۔ ”اونا باوہ نارغ تیٹی ہم تو پرنگی سے نادرے۔“ او غاراٹ پارے۔ اناگت اونا با پر نچینگا، واوسینہ ٹی تینا ڈو ۽ سخت کرے۔ اودے میز آن کمک بلوئی تما۔ اوڈ غارا آتما تو آئرین ددینگا اودے شنب کرے۔

”اف اڑیسک۔“ اونا باغان آڑسندہ اس پیش تما۔ ڈکھیا ئی آن اونا مون پین وڑمس۔ ”ہنین آیوسع!

آخ۔“ اونا خنک پر پٹار وولدر مسر۔

”بلہ جان“ آئرین اونا کو پہ غا تیٹی ہلک کوک کرے ”بلہ جان۔“ ولدا او خف ۽ اونا سینہ غا تخا خف تورے۔ اونا است در پا کہ، ولے ارادے آن پدا اونا است انا در پہ بندمس۔

چکن جارج اسل ہوغتو۔ ولے اونا بے حس وخن تیٹی کڑمب ۽ موخائی اس واست اٹ ڈکھیا ئی اس نسکہ۔ ہوزدے آن پد کس ہم اودے بشخندہ کننگ آخنتو۔ نئے اوکس اسے تون جوانی اٹ ہیئت کرے۔ اوو مطلڈ اچ و اوس خڑک خننگتوسہ، ولے اونا کہنگ آن پد چکن جارج نازندا انا سر جز آک کس پائے چٹاسر۔ او اسہ نن اسے ٹی پیرمس۔ جونی وُج انا بابت تون زور متو، ولے چڑنگ و خار بننگ اونا نُواٹ اوامس۔ مطلڈ والا کیمن اٹی رہینگ آن نمں مرسا اووارہ اٹ تینا چناتون رہینگا کہ۔ ہر اتم اونا ارادالاتیان است پر مسکہ تو ایلو ارا غا ہنا کہ۔ تب تے بند متو کہ تو اوتینا مدامی کاریم اٹ اتوک آسیٹ آتولوک کبھی گھنڈہ اسکان ملک آتینا بار ایپارخن تے چکا کہ ہرا کہ۔

او ہشتاد و سے سال ناس مسوس۔ 1890ء ناچلہ نسکہ۔ اونا بھلا نواسہ ماریا جین اوڑکن کیک اس بسیس، ہرادے اوکننگ آن نمں مس۔ او اودے آسرات تولنگ نا پارسا ملک آتیا تینا ارغ کن ارغ درے۔ اوس کہ مننگ کرے او اشتانی کرسا پدی بس تو او خاری نارہی آتموک نسکہ۔ تمنگ آن پدا و تینے گرتسا خا خرنا رہی آدریس۔ ماریہ چہانٹ اس خلک اونا ارغ ددیگسا بس۔ ڈربی ہیٹ، اسکارف و سویٹر جمبائی کریرہ، وچکن جارج ج اسکان ہشنگا سس۔ نن نیمہ غا اوکسک۔

ہیننگ نام و دہر حبشی اونا جنازہ ٹی ساڑی نس۔ اونا کبھی چناک، نواسہ وکڑاسہ فاک ہم ساڑی نس۔ ہر اتم اودے مطلڈ انا رہی انا قبراٹ ڈرفنگا کہ تولطل جارج ورجل ناخف اٹ پارے ”پاپا ہندن سخت جان اس نسکہ کہ فطری مرک تو اسل کننگ کتو کہ۔“

درجل پدی چک ہڑسا وڈکھیائی وڑاٹ ایلم ناکنڈ آہرا پارے ”کنے او بھاز دوست نسکہ... نے آہم و ایلوفتیا ہم۔“

”راست پاسہ۔“ لٹل جارج پارے ”ہمہ ہم دے نسرکہ دا پیرا نگا تون کس رہینگ کن سنبرینگوک الو، واینو ہروا کل اوڑ کن خڑینک خلنگ اٹی۔“

یک سد و شانزدہ میکو بشخ

”آئی“ سنتھیام کشتہ وڑاٹ آئرین ۽ پارے ”ول پامر پارینے کہ بروک آیک شنبے آوکنے گرجاغان اُرا غا تیک۔“

”ہندن لگک او اشنافی کپک۔ گدرینگوک آرا سال اٹی ای خنگ اٹ کہ او گرجاٹی نے آخوڑت ہر سا کیک۔“ آئرین پارے۔

”دیر؟“ ٹام سوچ کرے۔

”ول پامر! بد ۽ ہیبت اس تواف، آگہ اوکنے ارا غا تے؟“

مچٹ سچفنگ آن پدٹام مون ۽ مٹ کر سا پارے ”دا بابت سچفہ۔“

سنتھیام ڈکھیائی وڑاٹ ٹام آہر سا کرے۔ آئرین ہم تینا آرخ نامون اٹ ہرا کہ۔ ”نامسن تے کن اسل ماراف پین؟ ٹام! غٹ ۽ سماء کہ ول داہمے شراپی مسٹر جیمز۔ ناپاٹ انا دکان ۽ چلیفک۔ ہر بندغ اودے پاٹ تے شیف کنگ، بہا کنگ، سر کنگ، رسید جوڑ کنگ و پیسہ ہلنگ اسکان خنانے۔ ولدا او پیسہ غا تے بینک اٹ جمع ہم بینک کرفنگ کن کا ہک۔ مچے بھاز درا کانڑی ہم گراک آتے کن کیک۔ ولدا ہم او چنکا پندا وڑی آن پد ہم مسٹر جیمز۔ اتون ہچ جھیرہ کتنے۔“

”کنے سماء، او تینا کاریم تون کاریم تحک۔“ ٹام مرے ۽ پارے ”ای گرجاٹی خنانٹ تے، نیمہ مسنک اوڑا خوڑت ہر رہ۔“

”راست ۽۔“ آئرین ورنڈی تس۔ ”او ہینگ اٹی غٹ ۽ دوست ۽۔ ولے اینو اسکان اوکس اسے ارا غا سر کنگ ناپا تے۔“

”اے کہ لولا کارٹر ۽ پھل اس تسو سس، او؟“

آئرین ٹام انا معلومداری گرینگا۔ ”دا ہیبت ۽ تو سال اسے آن ہم زیات منے۔ نے داخس سماء، تو دا ہم سما

مروء نے کہ اوسٹخا غانبار اونا رنداٹ لگوک تسکے۔ اخیر بیزار مر ساول اوڑتون خرؤکی ءہم الا۔“

”ہراسہ واراس دُن کننگ کیک، او ولدان کننگ کپک؟“

”سنٹھیا تون کننگ کپک۔ کنا مسڑ بھاز گچین و شرفدار ءے۔ او کنے تو پارینے کہ اودے ول دوست ءے، ولے ول ءے داسکان سماف۔ بھاز زیات مرے ہم اودے جوڑ خیر کیک، یا ورندی ٹی بخشندہ اس کیک۔ اودے دا

گڑانا چرت اف کہ اخس مسڑ اونا داپار اپیار آن گوہی کیرہ۔“

”دانا مطلب دامس کہ نی ہر ہیت آمہالو آن سچفینس۔“ ٹام پارے۔

آئرین منت زاری کرے ”ٹام! الے تے برے اراغا۔ اوفتے ملنگ کن تو الے، ولدا اسپجا مریر یا مفس، اوفتا منشا۔“

”وکنا منشا ہم۔“ ٹام ترندی اٹ پارے۔ او تینا مسڑ وز بیفہ نامون آا سل نزر نشان تتو کہ تینے۔ او آئرین آ ہم پاش کتو کہ او ول پامر ءے جوان پرگانے۔ و اودے دوست ہم ارے۔ ہر اتم آن ول ہیننگ آ بسواسس، ٹام اودے ہرا کہ۔ واست خواہی کر کیکہ کہ و خ کہ اونا مارتیٹی ول انا نیمہ نا کچ ہم جوانی مروسر۔ اونا ماخولی، جیرت، خواری و سچ ء خنگ آن ٹام انا است آتینا ورنائی بسکے۔

کس اسے دارشتہ نا دُن روت مننگ نا گمان آلو کہ۔ دہ ٹو آن پد ٹام و آئرین نا پوسکن آ اراٹی ول سنٹھیا کن رسال کرے۔ سوال نا چنگ آن مُست ”او“ پانگاتے۔ مسہ یک شبنے آن پد نیو ہوپ سی ایم ای چرچ اٹی برام مس۔ ہراٹی دوسد نا کچ مہمان ساڑی نسر۔ ہرافنیان نیمہ نا کچ اس جہاندی کیر ولانتاغان و یگن ٹرین اٹی بسواسر، ولارڈ ڈیل کاؤنیٹ نا باقی نسرہ۔

ول تینا ارا ءے سینٹ ٹفے، ولدا 1894 ءے ٹی اوفتے چناس مس۔ اسہ ماراس مس، ہرامندے آن پد کسک۔ داکان مُست ول مچ آہفتہ اسہ چھٹی اس ہم کتو کہ و کاریم کرسا ہنا کہ۔ خواجہ داسہ شراب اٹی ہندا خس ڈیبینگوک تسکے کہ ول اصل اٹ کمپنی ءے چلیفیکہ۔ اسہ جمعہ سے نا برنی ءے پیشیم اس کھاتہ غاتے ہر ساول ءے ساتما کہ پیپلز بینک ءے گڑ اس پیسہ تروئی ءے۔ اوہلی آہشت میل پند کننگ آن پد بینک انا صدر نا اراغا ہنا۔

”مسٹر واہن!“ او پارے ”دا پیسہ غاتے تننگ ءے مسٹر جیمز گیرام کر یس۔ وکنے سما ءے کہ اودے نے دوشنبے اسکان چاری کر فنگ وڑ پک۔“

صدر اودے تہٹی بنگ خواہس، تاکہ اوزرس بارے۔ ولے او بخشنداری کرسا پارے ”سنٹھیا فریشان مروءے، کہ ای ہرانگ ہناٹ۔“ او پراٹ پدی راہی مس۔

بینک انا صدرء اوجھار وڑا، ودا واقعہء مچ آخلق بنگ۔

1893ء نایخ آتہیٹی اودے بینک آہنگار۔ اوچ آ کسر دا بنگ انگ نابابت سچفسا ہنا۔ بینک آسر مس تو اوڑے ہیننگ نادہ جھلو بزنس مین، اونا کسر آہر وک نسر۔ اوقتا مون خمیسر، یلگوک وگڑ یلگوک نسرہ۔ صدر واہن اودے پارے کہ مسٹر جیمز، ژغده مننگ ناپڑو کرینے، وتینا خاہوت تون اوار پین جاگہ اس امپنگ اٹیء۔

”ہیننگ ۽ پاٹ انا اسہ کمپنی سے ناگرج توارے۔“ بینکر پارے ”نن غٹ، ہرا فتے نی خننگ اُس، اسہ ہفتہ اس داڑا ہیبت وگپ کرسا ہننان۔ ولے دادے چلیفنگ کن نن تون ہشاری ٹی نے آن وڈیک ۽ پن اف۔ نن دا امننا کرین کہ کمپنی نامست انا وام تے بشخسا خواجہ نا وڈ کمپنی ۽ نادوٹی ایتہ۔“

خردیئکی آخن تتون ول کل انا دوء ہلک، رُو رُو دستاویز آتیا دستخط کرے وادکان زیات رُو پیش پیش تما۔ ہرا تم غٹ ہنار تو او بیلکر نا دوء ہلک تورے وپارے ”مسٹر واہن! اسہ مہربانی اس پین کر، کنا کلٹیا ناخمہ نا کچ زرا نا چیک اس مسٹر جیمز۔ انا پن آجوڑ کنگ کروس؟ ہندن کہ کنا پن مف ایا تے۔

اسہ سال اسے ناتہٹی ول انا کمپنی نابڑز کو کہولی آب وگچین آنہاد آتا سوب آن مُر مُر آن گراک آک بسرہ۔ اوتہیٹی چل و ہشت میل مُر ممفس آن بروک حبشیک ہم نسر۔ ہرا فک تیناخن تیٹ تینا حبشی تے تینا جندا نا پوریا کنگ آخننگ کن بسرہ۔ سنختیا دفتر نا در بچہ غاتیا سفا ۽ پڑدہ خلک، وول پیشن آاسہ بورڈ اسے آڈبلیو ای پامر لمبر کمپنی“ نوشتہ کرے۔

یک سد و ہودہ میکو بشخ

1895ء ٹی سنتھیا وول انا دعا قبول مس، و اوفتے اسے مسٹر اس مس۔ ہرانا پن ۽ برتھا جارج تھار۔ جارج اصل اٹ وول انا باوہ ناپن نیک۔ سنتھیا مچ آخا ہوت ۽ مچ کرے وُغا، وُغو، کروک آچنا ۽ تینا خاہوت نابابت افریقہ غان ہلیس ٹام مرے اسکان ناکسہ ۽ بننے۔ وول سنتھیا نابوہ پیرہ غاتا شرف ۽ کریکہ، ولے اودے تینا جندا نا گاڑ مننگ نا خلیس ہم نس۔ ہندا سوب آن اوچنکا برتھا ناچڑ ینگ ہیل کننگ آن مُست اودے تینے آن خڑک کننگ ۽ شروع کرے۔ ہر سہب اتون اوکاریم آہنگ آن مُست اودے چکر تسکہ۔ بیگہ تون اودے تینا دوانا جوڑ کروک چنکو کٹ اسے آتولفیکہ۔

برتھا پنج سال ناس مس تو ہر بندغ ناباغا سنتھیا ناہیت نس کہ ”ول مسٹر ۽ خراب ۽ کسرا سے آشاغنگ ۽۔“ او ہیننگ اٹی ٹانی بہا کروک ہر دکان اٹ برتھا کن کھانہ جوڑ کر فیسس، ہرا فتے او ہر ٹوانا خیر آتسکہ۔ او برتھا ۽ ہم حساب ۽ یات تخنگ نا پاریکہ، ووار ووار اس اودے ہیل مننگ کن حساب ۽ ہرا کہ ہم۔ اونا پانزد میکو ودی دے آ ہر اتم او اونا پن انا اکاؤنٹ اس ملنے تو ہر بندغ فریشان نس۔ ”دامسٹر نا کاریم بس ہندا دے کہ کیٹلاگ اٹی گڑ اس دوست بس تے تو نوشتہ کیک راہی کیک، وشکا گوٹی سیرز، روبک والا کہ ہمو گڑا ۽ راہی کیرہ، امی تینٹ خنانٹ۔ تینا خن تھیٹ... اونا باوہ پیسہ غاتے ایتک... امی راست پاوہ... جی او، انت اس کہ برتھا نا است خواہے۔“

ہندا سال وول برتھا ۽ پیانو ہیل مننگ کن اسے استاد اس تھا، ہرا ہر شنبے آ میمفس آ بسکہ۔ اوڑ تون خدا نانس نس۔ و او بھار زوت نیوہوپ کلرڈ میٹھو ڈسٹ اپی اسکول چرچ انا کاتر (Choir) اٹی پیانو خلنگ نا بنا ۽ کرے۔ وول ہندا گر جانا متولی نیک، و سنتھیا نیٹری تا بورڈ انا مچ زندا کن صدر نیک۔

ہر اتم جون 1909ء اٹی برتھا ہشت میکو جماعت اٹی نیکہ تو دا پک مس کہ او ارسال اکن سی میل مریجیس ٹینسی نادے ٹک نالین، انسٹی ٹیوٹ اٹی نہ میکو جماعت اٹی داخلہ ہلنگ کن کا ہک۔

”کنا مسٹر، دا ہیئت تھیں اٹ نا جُج آن پیشن ے، کہ نی دا غاموت نا اولیکو مسٹر اُس ہر کالج آہنگ اٹی ے...“
 ”آئی! اسٹ تونی و ابا عجب ے ہیئت کیرے۔ ایلو دا پا کہ کالج آک مریرہ انت اسے کن؟ مخلوق ناہنگ
 کن ہر؟“

سنٹھیا اوکان پدول اتون ہیئت وگپ نا وخت آہوفا ”خداوند نے آمہربانی کرے، ول! داسکان دامسٹر جج
 پہہ مفک۔“

”مننگ کیک، ہندن مرے۔“ او سنٹھیا ے پہہ کننگ نا کوشمت کرے ”ای دا خواوہ کہ پین مف کنا
 کہنگ آن مُست کنا است پوڑ و مرے کہ اودے ن جوان ے دا رخواہی تسُنن۔“ برتھا استاد اس مننگ خواہسکے، و
 اومیت آتا وڑ اٹ او جوان ے نتیجہ ہم ایس۔ او اسکول نا کاتراٹی ہم پیانو خلککے و شنیر پاریکہ۔ اوٹو اٹ اسے ارادار
 اراغا بسکے۔ او تینا باوہ غا زور شاغا کہ کہ ڈیوری ٹرک نا ہرٹوم آدرگہ غاتیا نوشتہ کے ”ہیننگ 121... نا نمبر...“
 ٹیلیفون اسٹل رُوت آئیٹ ہیننگ اسکان سر مسؤا سس، ہندا سوب آن برتھانا دا اشتہار بھاز پنی مس۔

اسے وار او اراغابس تو او اسے مار اس کہ پن تے سائمن الیگزینڈر ہیلی نس، او نا ہیئت ے کرے ہراٹینسی نا خلق
 سواناہ نارہینگوک اس نسکے، اوڑتوں کالج نا کاتراٹی برتھانا اوڑدہی مسؤا سس۔ او بھاز نیرگار اس نسکے، و خواننگ
 ے برج تخنگ کن چار جاگہ نوکری کریکہ۔ او کشت و کشار خوانا کہ۔ ہر اتم 1913 ے ٹی برتھانا سال اس اسکان ہندا
 بابت اٹ ہیئت کر ساہنا تو ول و سنٹھیا برتھا ے پاریر کہ اودے ہیننگ آبننگ، تاکہ ن اودے ہرن۔

برتھانا کالج والا مار کو ناہنگ نا حوال رسیدگا تو یک شبنے نادے گرجاٹی نت خلنگ کن جاگہ رسیدگتو کہ۔
 سائمن بس تو نئے بیرہ ول و سنٹھیا، بلکن کل حبشی آبادی نا خنک اوڑا خلوک تسرہ۔ ولے او بھاز پندر ے مار اس
 نسکے۔ او ”باغ اٹی...“ والا باگل ے تنیا خلک، و اوڑکن پیانو برتھا خلک۔ اوکان پداو ہر بندغ تون ہشخندہ اٹ
 ہیئت کریکہ۔ نرینہ غاتون ترندی اٹ ڈوہلسا کریکہ و نیاڑی ستون ملنگ نا وخت آتینا ہیٹ انا رہی اٹ ہلککے۔

بیگہ تون ہرٹوم آک بس اٹ پدی کالج آہنار۔ سائمن ہر بندغ ے دوست بسؤا سس۔ بیرہ او نارنگ انا بارو
 اٹ زرس اچینگوک تسرہ۔ او بھاز سُبک رنگ نس۔ سائمن برتھا ے پاریس کہ او نا باوہ لمہ ے تسر، و ہرٹوم آتا
 باوہ غاک پرنگی آرش تسر۔ ولے دا ہیئت آغٹ انا امناس کہ او شنیر بھاز جوان ے خلککے۔ ہیلکاری تے جوان
 نس۔ و تعلیم نا گمر اسٹل الو اٹ تے۔

سائمن ہیلی اے اینڈ ٹی کالج، گریز بورو، جہاندی کیر ولانٹائی چار سال خواننگ کن ٹکا غا چندر کریس۔
 جنگ عظیم اول بنا کرے تو او ناٹو ہوکلاس نا غٹ نرینہ غاک جم وڑ اٹ تینا پن تے فوج اٹ لکھفیر۔ منہ دے اٹی

اونا فرانس آن برتھا کن چٹھی اس بس۔ آرگن فورسٹ فرانس اٹی اوڑا زیاری ۽ گیس حسانو۔ پیشن ملک کہہی تُو
ہسپتال اٹی درمان مننگ آن پد او پدی بس۔ 1918ء ٹی اسہ سال اس پین درمان مننگ آن پد اسل جوان
مس۔ اودوارہ ہیننگ آ بس تو اونا و برتھانا سانگ مس۔

1920ء اٹی نیو ہوپ سی ایم ای ٹی اوقتا برام آ اولیکو وار پرنگی وحبشیک اسبجا ساڑی تسر۔ دانا سوب داہم تس
کہ ول پامرشار انا اہم انگا بندغ آتیاں اسٹ اس نسکہ۔ ایلو برتھانا جوانی تا سوب آن اوچ آشار اکن گمراس
تس۔ برام نادود ول پامرنا پوسکن آ اراٹی مس۔ ہراٹی میوزک پارلر وکتا بجا ہم تس۔ مہمان تے ارغ تننگا۔ لس
برام تیاں مسہ کچ زیات ٹیکی مچ مس۔ لین کالج ناچ آ کاتر برام اٹ ساڑی تس وازم انا درشانی ۽ کرے۔ جیکسن
آن بروک آچ آ بس انا کراء ول پامر تس۔

ہموزدے بیگہ تون ہیننگ ناچنکا ریل روڈ ڈ پوسامن و برتھا ۽ موکل کروک آتیاں پرمس، ائنتے کہ ہڑتوم
آک ایللی نانس سنٹرل ٹرین اٹ شکاگو آہنارہ۔ اوکان اوفتے گاڈی بدل کرسا اتھھا کا، نیو یارک پنی آجا گہ غاتیا
ہنوتی تس۔ سامن ۽ کشت و کشار اٹی ماسٹرز ڈگری ہلنگ کن ”کورنل یونیورسٹی“ ٹی داخلہ بلوتی تس، وخت اس کہ
برتھا ۽ ہموڑے خرک آ ”اتھھا کاکنسر ویٹری آف میوزک“ اٹی داخلہ بلوتی تس۔

اولیکو نہہ تُو تو برتھا باقاعدہ وڑاٹ چٹھی نوشتہ کرسا ہننا کہ کہ اوہڑتوم آک انس خوش ۽۔ ولے ولدا 1921ء نا
بسنی تیبی اونا چٹھی تا کچ کم مرسا ہنا۔ اخیر سنٹھیا ول فریشان مسر۔ کہ ہیت اس ارے۔ ہرادے برتھا اوفتے
پاپنگ اٹی ۽۔ ول سنٹھیا ۽ برتھا غا راہی کنگ کن پنچ سد ڈ الرتس۔ ہرا فتنے او تینا مشاٹ خرچ کنگ کے۔
سامن ۽ پاپ۔ ولے اونا مسر ناچٹھیک پین ہم کم مسر۔ گڑا اگست نا اخیراٹ سنٹھیا ول و تینا درستی تے پارے کہ
اونیو یارک آہنگ ۽ تاکہ وبل آن سر پندمرے۔

سنٹھیا ناہنگ آن ارادے مسٹ نیم ن آدرگہ ۽ اسٹ اس کلینے، ہراڑان اوفک درہبو کرسا بش مسر۔
ہڑتوم آک ترندی اٹ لیپ آتے خسار۔ درگہ ناشیشہ غاتیاں پیشن پورچ اٹ اوفک تُو بے ناروشنائی ٹی برتھا و
سامن ناسیاگ آتے خنار۔ سنٹھیا چیہانٹ کرسا درگہ نا کنڈ آد یگا۔

برتھا ماخولی اٹ پارے ”چٹھی نوشتہ کہپنگ آ بشخنداری۔ نن نم کن اسہ انا گت ۽ ٹیکی اس اتنگ
خواہسہ...“ دا پاننگ تون اوفک کمبل اٹ پیڑوک بنڈل واج ۽ گڑاس سنٹھیا ۽ تسر۔ است انا درپہ غاتون سنٹھیا
کمبل ۽ اینک کرے تو اسہ گڑد ۽ مون اس خننگا۔

اوشش ہفتہ ناغڈ ۽ مارا اس تس، ہرانا پن ۽ تس۔

یک سد و ہژدہ میکیو بشخ

اوکان پڈ پڈ یکمہی وار پارے کہ ”ساہت اسے کن کنے ہندن لگا کہ کنا مار کنے آن ہنانے۔ پیرہ ول پامر نے بلہ غان بلک، و بلہ ہیئت آن نے ہرنے و ارا نا پد آن جاگہ اس درے۔ او کم و و د نیم گھنٹہ اس پیشن نس۔ کنے، سنٹھیا یا برتھاء سوج کنگ نا جیرت متو۔ اسٹ تو د اسوب آن کہ او ول پامر نس۔ ایلو دا کہ یکمہی وخت آن اونا است اٹی اسہ مار اسے ناست خواہی نسکہ۔ و ہرادے مننگ کییک برتھا نا مار انا درو شم اٹ نی پورو کریس۔“

ہندن ہفتہ کپ اسے آن پڈ پڈ کنے و ماماء ہیننگ اٹ الا و تنیا اتھا کا غا ہنا۔ او فیصلہ کرے کہ اونا خواننگ نا پور و مننگ اسکان نن بلہ پیرہ تون مرین۔ ہراڑے ای اونا مار انا وڑ اٹ رہینگو... خاص وڑ اٹ پیرہ نا۔

بلہ پاریکہ کہ کنا تائے پائے آن مُست او کنے خمب اٹ لمبر کمپنی آدریکہ۔ ہراڑے کنے چنکو بیرم اسے آ لیٹفنگ آن پد تینا پوریا نا رکھ و سنجال اٹ اختہ مسکہ۔ چرینگ ہیل کنگ آن پد ای نت اٹ اوڑ تون اوار ہنا۔ کنا مسہ گام اونا اسہ گام انا بریر نسرہ۔ وای غڈ و آمٹ اٹ اونا ہولن آہور ۽ ترند ہلکھ توریٹہ۔ او کنے آ اسہ بھلو و پینگن ۽ درخت اسے آنبار سیخا کریکہ۔ کسراٹ چرینگ نا وخت آ مخلوق تون سلیسکہ ہیئت کریکہ، پیرہ کنے ہیل تس کہ مدام ایلو فتاخن تیٹی خن تے خل، ہیئت و گپ ساف و شرف مندی اٹ کر۔ وخت وخت اس مخلوق کنا تو ل بش ناسفت ۽ کریکہ تو پیرہ پاریکہ ”اومیت ۽ جوان مریک۔“

ڈ بلیو ای پامر لمبر کمپنی ٹی او کنے گوازی کنگ کن الا کہ وای۔ شاہ بلوط، اپڑس، چیرھ و مگری نا چندی کچ انا تنخہ و شہتیر تانیام اٹ او فتا اوار سواری آز باد آتے گند کشسا دنیا جہان نامہم جوئی تا وڑ گوازی کرسا ہنا۔ واراوار اس پیرہ دفتر اٹی کنے پیری کروک آسیٹ آ تولفیکہ، وای اوڑا تینے ہندا خس پیری تسٹہ کہ ڈرنگ آن پد کاظم کنا سٹ اس اسکان گوتو کنگلکہ۔ پیرہ تون اوار ہرانگ کن ہنوسٹ کنے بھاز چس بسکہ۔

ای ہیرہ بیچ سال ناس مسوسٹ کہ اوکزیت کرے۔ ای ہندانخس دچر کریٹ کہ ڈاکٹر ڈرڈے کئے پائی ۽ گراس
ترسا خاچفونی تما۔ خاچنگ آن مسٹ ای لڑوانگاخن میٹ خنٹ کہ بے کچ حبشی ننا ارا نامون آچ مننگ اٹی
۽۔ نیاڑیک مون انگا اسکارف آمیت کاٹم تے ڈکاسر۔ و بندغ آک تینا مون آہیٹ آتے دوٹی ہلکوسر۔ اوکان
پدمندے اسکان کئے ہندا لگا کہ ہر بندغ ڈکھیا و ہرخن خڑپینکی ۽۔

ڈیڈ انا ماسٹرز تھیسز کم وود پور و مننگ آنس۔ اوکارنل آن بس ولبرمل نا کاریم تے سنجالا و آئی ہندی
اسکول اسے ٹی خوانفنگ اٹ اختہ مس۔ پیرہ نا بھلا مہر و بلہ نا بھلا ڈکھیا ئی ننے ہڑتوم آتے خڑک کرے، بھاز کم
ہندن ۽ جاگہ اس مرو ۽ ہراڑے اوکئے آن بیدس ہنوسس۔

کم وود پیرہ نا کمتی ۽ مرننگ کن بلہ جان ہر باستی تیشی خاہوت نام و دغٹ نیاڑی تے تینا ارا غامندے
کن بٹنگا کہ۔ دانیازیک بلہ نا ہم سن یعنی چل پنجا سال نانیام اٹ نسرہ، و ڈائرس برگ، ٹنسی، انکسٹر، مشی
گن، سینٹ لوئیس و کیفسس سٹی، آن بسرہ۔ اوقتا پنک آنٹ پلس، آنٹ لڑ، آنٹ ٹل، آنٹ ونی و کزن جارجیا و
ایوفک اور نسرہ۔ نن نارغ ۽ کنگ آن پداوفک کل پیشن پورچ اٹ جولاکرسی تیا توسرہ ای ہم اوقتا نانیام اٹ بلہ نا
کڑسی ناپداٹ نیم ڈکوک و اج ساڑی مسٹ۔ نن نا تہاری نا بنا مسکہ و خراس تا داپار اپار آن کلپوک گروشک تسرہ و
اوفک کل اگہ کس اس ہندی سر حال اسے آہیت و گپ کتو کہ تو اوفک کہہ اس خلکرہ ہرا چین تیان ننے اسکان
سر مسوسس۔

ہندا سر حال ناسوب آن وخت وخت اس آئی و بلی نانیام اٹ اختلاف ودی مسکہ، وخت اس بلی جان دا
ہیت ۽ ہوموم کریکہ ہر اتم تینائی تیان کس اوڑے مفروسس، تو آئی تینے جانجری کریکہ پاریکہ ”او آئی جان! نی دا
متکن آمے مولدی نا کہہ غاتے انتے گم کپیہ؟ بھاز پھمسرک مریک بندغ دافتیان۔“ بلی ہم ترندی اٹ
ورندی تسکہ ”اگہ نے دا گڑا تون است خواہی اف، کہ نی دیر اسے اُس، و ہراکان بسنس، تونی چاس نا کاریم
چاہے، کئے تو است خواہی ارے۔“ و ولد اے درست یا اوکان ہم زیات اسہ ایلو تون ہیت کتوسہ۔

کئے دا گمان نس کہ بلی یا ایلو نیاڑی تا ہیت آتا تعلقداری، جاگہ نہ جاگہ اس بھاز متکن اوقتا چنکی تون نس۔
وافتیان اناگت کس اس کئے آہور ۽ تورسا پاریکہ ”ای ہوموم دا چناغان بھصلن آلوط۔“ تیبہن پٹی و کرنچی آمون
تتوں دا نیاڑی تا بابت سبفنگ کہ وخت اسے ٹی دافک ہم کئے آنبار مرو، کنا تو اسل است منتوکہ۔ ولے
ہندا ازان کئے درک لگا کہ ہرا کہہ ۽ اوفک پارسا کارہ، او نا تعلقداری بھاز متکن ۽ زمانہ سے تون ۽۔

چناس مننگ ناسوب آن ای دا ہیت آتے گیشتری پہہ متوٹ کہ دا ”پیرانگا خواجہ“ و ”پیرانگا گودی“ دیر

نسر؟ ”ڈُغار“ انت اس نس؟ ولے ہر سال دا ہیئت آتے بئنگ بئنگ آن وار وار آپانگلوک پن وادفتا ہنما س نا واقعہ غاک کنا است آتخنکار۔ دافتیان کل آن متکن آبدغ ء اوفک ”افریقی“ پاریرہ۔ و پاریرہ کہ اودے آغوث اسے ٹی دالک آبتگاس۔ ”ناپلس“ نابدرگاہ غا اودے خواجہ جان والر ہلکوسس۔ اونا ڈغار سپاٹ سلوینیا کا ونٹی، ورجینیا ٹی نس۔ او پاریرہ کہ ہوا فریقی نرنگ نا کوشست کرسا ہنا کہ، ولے چار میکو وار اومے پدین آتا ڈو آتما، تو اوفک اودے ایوفتے کن وٹک اس جوٹکننگ نافیصلہ کریر۔ اوفک افریقی نامون آرا کسرتخار۔ خسی مننگ یا منڈ مننگ، وشکر ء یسوع نا، آخاتون اینودا ڈے متونہ، کہ اونت ء گڈفنگ نافیصلہ کرے۔ ای تو سحفتنگ ہم کتوٹ کہ پرنلیک دا خس پراگندہ امر مننگ کیرہ؟

دانیٹریک پاریرہ کہ دا افریقی ء خواجہ جان نایلم ڈاکٹر ولیم والرنچنے، ودا افریقی ء ہلک۔ لنگ کننگ ناسوب آن افریقی بھاز سر جز کننگ کتو کہ، ہندا سوب آن اودے سوزی تارکھ و سنجال ء مننگا۔ ہندا سوب آن دا افریقی اسے ڈغار اسے آدانس بھلو وخت اس سلیس، آخا تو زینہ مے تے پدیرسہ بہا کرسا کریرہ، ودا کاریم ہندا خس بھاز وار مرسا کریکہ کہ اوقتا چناک تینا باوہ غاتے درست کتوسہ۔

بلی پارے کہ پوسکن آ مے تے خواجہ پوسکن ء پن تسک، ہندا سوب آن افریقی ناپن ”ٹوپی“ تخنگا۔ ولے پین مے اس اودے دا پن اٹ توار کریکہ تو او خیسین پوسکن مسک، و پاریکہ کہ کنا پن ”کنتے“ ء۔

ہموٹے باغبانی نادے تیٹی اونا برام بھلا ارا نا بوڑچی ”ہیل“ اتون مس۔ اوفتے مسٹر اس مس، ہرانا پن ”کزی“ نس۔ او چار پنچ سال ناس مس تو افریقی اودے چکر کن پیشن دریکہ، و اودے افریقی زبان اٹی گراتا پن تے ہیل تسک۔ دن کہ او گٹار ء ”کو“ پاریکہ، و ڈغار نارہی آن و ہوک آدریاب ء، ہرانا اصل پن مٹاپونی، تسک، ”کیمسی بولونگو“ پاریکہ تے، کزی بھلن مس و افریقی انگریزی ہیل کرے تو اودے تینا وطن و تینا بندغ آتا کسہ و تینا برمتہ کننگ ناکسہ غاتے ہنفتیکہ، کہ او تینا خلق انارہی آدھول جوٹکننگ کن پاٹ گڈا کہ کہ انا گت چار بندغ اودے برمتہ کریر، و مے جوٹ کرسا بہا کریر۔ کزی شانزدہ سال ناس مس تو اودے قطبی کیر و لائٹاٹی خواجہ ٹام لی آہا کننگا۔ ہراڑے کزی ء اسے مارا اس مس، ہرا اصل اٹ ٹام لی نانس، او اونا پن ء جارح تخا۔

جارح چار پنچ سال ناس مس تو اونا لمہ اودے افریقی بولی ہیل تیس، و اودے ہموکسہ غاتے ہنفتنگ ء شروع کرے۔ جارح دو اوزدہ سال ناس مس تو اودے اسے ”ماما منگو“ نا شاگڈ جوٹکننگا، ہرا اودے بانگو بازی ہیل تیس، و چاڑدہ پانزدہ سال ناوٹی اسکان او ہندا خس پنی مس کہ اونا پن ”چکن جارح“ پنی مس۔

ہزڈہ سال ناوٹی اٹی اونا برام چوکری، مغلڈ اتون مس، ہراڑان اودے ہشت چنا مسر، ہر چنا ناودی مننگ آ

او غٹ ۽ مچ کرساوفتے وقتا افریقی بخششت ناکسہ و افریقی زبان نالوز آتے پارسا کریکے۔

ہر ہشت چنابالی اولیادی مسر۔ اونا چار میکو مارٹام اُستا کار اس نسکے۔ ہر ادے اونا خاہوت تون اور خواجہ مرے آہا کننگا۔ ہر المانسے کاؤنٹی، جہاندی کیرولائنا ٹی تمباخ دسیکے۔ اوڑے ٹام انا اوڑ دی اسہ نیم انڈین مسر سے تون، ہر اناپن آئرین نس، مس۔ ہر اخواجہ ہولٹ انا چوکری اس نسکے۔ ہر اپمہ مل انا خواجہ نسکے۔ آئرین ۽ ہم ہشت چنابا مسر۔ ہر چنابا ودی مننگ آٹام او فٹے تینا باوہ ناؤڑ خاہوت ۽ مچ کرساوفتے وقتا بئن خشت و اوکان پد بروک آتا بابت پارسا کرے۔

اونا ہشت چناتیان غٹ آن چنکا سنٹھیا نسکے، اونا وئی داسکان ارا سال نس کہ اونا باوہ ٹام و پیرہ چکن جارج او فٹے آجورے تا قافلہ تون اور ہیننگ، ٹے ٹی نادیکی ٹی ایسر۔ داڑے بیست و دو سال ناوئی اٹ اونا برام ول پامرتون مس۔

ای دامستین نابندغ و وقتا متکن آکسہ غائیٹی ہندن ڈیٹنگوک نسٹ کہ ہندا نیام اٹ ہیبت ”سنٹھیا“ اسکان بس تو ای بھاز ہیکہ مسٹ۔ ای گڑینگوک وڑ بلہ جان تون اور آنت وئی، آنت مثلڈ او آنت لڑکی ناکنڈ آ ہڑاٹ ہر ابلہ نایٹھک نسرہ۔

ہموڑے ہیننگ اٹی بلہ جان نار اٹی کنے ارا ایلم پین مس۔ جارج 1925ء و جولینس 1929ء اٹی۔ ڈیڈ لمبر کمپنی ۽ بہا کرے، وکشت و کشار نا پروفیسر نا وڑاٹ خوانفنگ اٹ اختہ مس۔ نن ہر مسٹ آیلیمک ولمہ اوڑ تون اور ر ہینگانہ۔ غٹ آن زیات وخت نن ناربل ایلابامائی اے اینڈ کالج اٹ گدریفین۔ ہموڑے 1931ء اٹی سماف ای ہر اجتماع اٹی نسٹ کہ اسہ دے سہب اتون اسہ بندغ اس کن کن رُورُ و ارا غاسر مننگ ناکلہو اس ایس۔ ای ومدستی ارا غاسر مسٹ تو ڈیڈ انا خسکے غاتے بنگٹ۔ آئی، ہر اہیننگ آن داڑے بنگٹ آن پد پد ریسہ نا جوڑ نسکے، بوپ آتموک سکرآت آتسکے۔ اونا وئی داتم اسکان سی وکشت سال نسکے۔

ای جارج و جولینس باستی تیٹی بلہ جان آہیننگ آہننا، ولے پیرہ و آئی ناکزیت اودے بھاز ڈکھیا و موخجا کریس۔ افرنٹ پورچ نا جولاکر سی آتولوک مسکے۔ بروک ہنوک آتیان سوچ کر یکہ ”ایڑھ سنٹھی امر اس؟“ و اولس وڑاٹ ورندی تسکے ”بس تولوک اٹ۔“

ارا سال آن پد ڈیڈ تینا کولینگ پروفیسر زیونا ہچرتون برام کرے۔ او کولہس ناباتی اس نس۔ و اوہیوسٹیٹ یونیورسٹی آن ماسٹر کریس۔ او جوانی اٹ نن ہر مسٹ آمارتا ولشت اٹ اختہ مس۔ ولدانا ایڑھ لوئس ودی مس۔ ای ہودہ سال ناوئی اٹ کالج نارٹ میکو سال ۽ پورو کریسٹ، ویو ایس کوسٹ گارڈ اٹی میس بوئے نانو کری آ

لگا سٹ۔ ہندا وخت آرمیکو جنگ عظیم نابنامس۔ تینا کارگو امیونیشن شپ آ ”ساؤتھ ویسٹ پیسفاک“ اٹی نسٹہ کہ کئے ہومورغن آکسر رسیدگا ہرا اخیر کئے دا کتاب ”بئج“ روٹ ء نوشتہ کننگ ناکنڈ آ ایس۔

مسہ مسہ ٹو سور دریاب اٹی ریبنگ نادے تیٹی ننا جنگ دشمن نابمبار جہاز و آبدوز آتون آخا بلکن سخت بوریت و بیزاری تون نس۔ لمہ ناپاننگ آای کالج اٹی ٹاپنگ ہیل کریسٹ، و آغوٹ اٹ کنا غٹ آن نہادی آ کوڑی ہندا پور ہیل ٹاپ رائٹر نسکہ۔ ای مچ آ وخت ء تینائی تیا چھٹی نوشتہ کننگ اٹ گدریفیٹ۔ آغوٹ نا کتابجاٹی ساڑی ہر کتاب ء خواناٹ۔ بلکن تینا سنگت آتون ساڑی کتاب آتے ہم خواناٹ۔ کئے بناٹی خواننگ، خاص وٹ اٹ مہماتی کسہ غاتے خواننگ نابجاز شونق نس۔ ہر اتم ای آغوٹ آسٹ تو ہر نوشتہ ء خواناٹ، ولدا بیزاری ء چٹفنگ کن عینٹ کسہ نوشتہ کننگ نافصلہ کریٹ... ٹاپ رائٹر اٹی کاغد خلسا ہندن ء گڑاس نوشتہ کریٹہ ہر ادے ایوفک خوانر، داکن کن بجاز چیلنجنگ، ول و بچرو خوشی ناسوب ہم نس... و اینواسکان ارے۔ سما اف ای امر ہرن، ہفتہ ٹی ہفت نن، ہندا خس است انا کام آ پد ریسہ نوشتہ کرسا و رسالہ غاتے کن راہی کرسا ہناٹ۔ ہرانا پد دامس کہ، راستگی دادے کہ کن تون مسترد مروک کسہ غاتا سد آتا کچ رسید آک مچ مسر، کنا اولیکو کسہ نا شینک مننگ اٹ ہشت سال لگا۔

جنگ آن پد ہر اتم ایڈیٹر آک کنا کسہ دا اے تے شینک کننگ نابناء کریر، و یو ایس کوس گارڈ نافسر آک کن کن اسہ پوسکن ء درجہ بندی اس ایجاد کریر ”حوالکار“۔ ای مدام نوشتہ کریٹہ، ہندا سوب آن شینک مننگ ناوارخواہیک ہم زیات نس۔ 1959ء اٹی ہر اتم ای سی و ہفت سال ناس مسٹ، و کنا نوکری ء بیست سال مسواسس، کئے ریٹارمنٹ ناحقدار گوندگا۔ اوکان پدای پور و نوشتو ک اس مننگ نافصلہ کریٹ۔

بناٹی نرینہ غاتا مہماتی رسالہ غاتے کن منہ نوشتا نک راہی کریٹ، ہرا گیشتری سور دریابی زندانا بابت نس۔ انتے کہ کئے سور دریاب تون مہر نس۔ ولدا ریڈرز ڈائجسٹ کئے ہمو بندغ آتا کسہ غاتے نوشتہ کننگ ناکاریم نا زمواری ء نس، ہرا فک است پسند ء زندتد بفسیر، یا عقل آن پیشن ء آزموندہ کریسر۔

ولدا 1962ء اٹی ای پی اٹر میٹ پلیئر ملرڈ یوس تون مروک آہیت وگپ ء ریکارڈ کریٹ، ہرا پلے بوائے ٹی اولیکو وار ”انٹرویوز“ ناسرحال اٹ شینک مس۔ کئے آن پد انرو یوز اٹی نیشن آف اسلام ناعماندہ میکم ایکس نا انٹرویو نسکہ۔ انٹرویو ء خواننگ آن پد اسہ پبلشر اس اونا زند آ کتاب اس نوشتہ کننگ ناپارے۔ میکم ایکس کئے شریدار نوشتکار نا وٹ اٹ کاریم کننگ کن پارے۔ ہر ادے ای اوکریٹ۔، اسہ سال اس اونا انٹرویو ٹی گدرینگ، واسہ سال اس اودے نوشتہ کننگ اٹ لگا۔ ہرا ”آٹو بائیوگرافی آف میکم ایکس“ ناپن اٹ شینک مس۔ ہرا اونا

جندانا پیٹنگوئی نارِداٹ اونا زنداٹ شینک مننگ کتو۔ مسودہ پورومنگ آن اراہفتہ پداونا خون مس۔

ولدا اسہ میگیزین اس کئے اسائنٹ اسے آ لندن آ راہی کرے۔ اوڑدی تیان بیدس کئے اوڑے تاریخ نا کوڑیک تینا کنڈ آچکار۔ اسہ دے برٹش میوزیم ائی ہندن پنہ غاتے دانگ اینگ کریٹھ کہ ای ”روسٹیا اسٹون“ نا حوالہ اس خنٹ۔ کئے ناچاہنگوک ءِ درستی سے نادرک لگا۔ سماف انتے ای اوڑان زہمی مسٹ۔ اونا بابت پین چاہنگ کن لائبریری نا اسہ پین کتاب اس ہلکٹ۔

نیل ناڈیلٹاٹی خل تیا مسہ بولی ٹی نوشتوک اسہ نوشت اس خنڈگا۔ اسٹ توپنی آیونانی رسم الخط نس، ایلو اسٹل مُراسکان درست متوک۔ مسٹمیکو نوشت ’خط تمثیل‘ ائی نسکہ۔ ہرانا بابت گمان کننگ کہ کس اس ترجمہ کننگ کپک تے۔ ولے اسہ فرانسیسی عالم اس، ژان چیمپو لیون حرف اتون حرف گنڈ سا یونانی رسم الخط نامک اٹ ہڑتوم آبدر نوشت آتا ترجمہ ءِ کرے۔ واسہ تھیسز اس پیش کرے۔ ہرانا رداٹ اقتباس آتا سرحال اسہ وڑنسکہ۔ اہم انگا ہیبت داس کہ اوخط تمثیل ناویدن ءِ پاش کریسس، ہراٹی انسان نا بنائی تاریخ رکھوک نسکہ۔

مست انا جادوتا درگہ ءِ ملوک آد اچابی کئے بھاز چکا۔ کئے دانا خاص جندی اہی نادرک لگا۔ ولے ای دادے پہہ مننگ کتو۔ امریکہ غاپدی بنگ آ آغوٹ ائی کئے سجا، خل آچش کروک تاریخی نادرست ءِ او ”بلد“ نامک اٹ دریافت کریسس۔ وہمو واقعہ غاتے ہرافتے ہیمنگ نافرٹ پورچ آی بی جان، آنٹ لز، آنٹ پلس، کزن جارچیا و ایوفتیا بنسا بسوسٹ، وہمو عجب انگا لوز و تواراک ہرا افریقی آن چین تیان کئے اسکان سر مسوسر، مگہ اوفتیا نادرست اسے درست کننگ مفک؟ ای سچفیٹ، ”کنتے“ اونا پاننگ نارِداٹ دا اونا پین نسکہ ”کو“ گٹار ءِ پاریرہ۔ ”کیممی بولوگلو“ اور جینیا نادریاب ءِ پاریکہ۔ داغٹ زرس ہشکن ءِ توار نسرہ، ہرافتیٹی ”ک“ انا توار پیدوار نسکہ۔ مننگ کیک کہ داتواراک چین تیان مرغن ءِ سفر اس کرسا گٹس بدل مریر، ولے مڑوئی دا کنا ہمو پچ تون گنڈوک نسرہ۔ ہراسیخائی حیثیت اس تخا کہ۔ کنا جہاز گوہی کرسا نیویارک نا ایئر پورٹ آ ڈرنگ آ نسکہ۔ ”دا افریقہ نا ہرا زبان نالوز نسرہ؟ مگہ ای دانا پدرند ءِ خلنگ کروٹ؟“

یک سد و نوزد، میکو بشخ

داسہ سی سال آن پدھیننگ نافرٹ پورچ آکسہ ۽ پاروک آتینٹی بیرہ کزن جارجیا ایندرسن زندہ نسکہ، ہرا کل آن چنک نسکہ۔ بلہ جان وایلوغٹ کزیت کریسر۔ کزن جارجیا ناوئی ہم ہشادسال نس، و او 1200 ایوریٹ ایونیو، کینسس سٹی، کینسس اٹی تینا مار فلائڈ ایڈرسن و مسٹری نیلی تون رہینگا کہ۔ ای اوڑتون کیمہی سال مسٹ میلاست، ہر اتم او تینا سیاسی تب آ ایلم جارچ انا ملک کن ہنا کہ۔ جارچ ہمودے عیٹی پھی وڑاٹ ریاست کینسس ناسینیٹر جوڑ مننگ نامہم چلیفنگ نس۔ اونا سر سہی نانن ٹاکوتا نیام اٹ امنا کننگا کہ اونا سر سہی نا اصل سوب کزن جارجیا نسکہ۔ مہم نا انچارج فلائڈ پارے کہ کہ ننا پیرانگا، تہن پٹی آ، کب انگاخ اتون و پنی آ کزن جارجیا لٹ بند کرسا کسری تیان و ونٹ خواہسکہ و چھڑی اٹ مخلوق نادرگہ غاتے ٹکیفسا او فتنے برازات نا فوٹو ۽ نشان ترسا پاریکہ، ”دامارنما و ونٹ انا زیات حقدار ۽۔“

ای ایلو جہاز اٹ کزن جارجیا تون میلنگ کن کینسس سٹی آراہی مسٹ۔

خاہوتی کسہ ناسر حال ۽ بننگ آ اونا رد عمل ۽ اسل کس ۽ پاننگ کپروٹ۔ اونا جوڑی و پیری ناسوب آن لیپ آن بش مس توس۔ ”او، او، ہمو افریقی پاریکہ کہ اونا پن کنتے ۽... او گٹار ۽ کو، پاریکہ، و دریاب ۽ ”کیمسی بولوگو“ و ہر اتم اودے ہلکر، او ڈھول اس جوڑ کنگ کن پاٹ گڈا کہ۔“

او ہندن جم و جوش اٹ بس کہ ای، فلائڈ و بی نیلی اودے شیف شاغنگ کتون۔ ای ہیبت ۽ مونی دننگ کن پاریٹ کہ ای پدرند خلتگ خواہ کہ ننا کنتے، ہراکان بسو سس؟... داڑان ننا باوہ پیرہ تی آ قبیلہ نا ہم سہا تمک۔ ”بایدے پدرند ۽ تے خٹ“ کزن جارجیا پارے ”ناہنین آبی و غٹ بزرگ آتا خنک نے اہملنگرہ۔“

داچرت کنا است اٹ ”او کنا خدا“ والو وڑاٹ و دی کرے۔

یک سد و بیستمیکو بشخ

نیشنل آرکائیو۔ واشنگٹن ڈی سی ٹی ای ریڈنگ روم انانگران ۽ پاریٹ کہ المانے کاؤنٹی، جہاندمی کیرولائنا نا خانہ جنگی آن پدانا مردم شماری ناریکارڈ ۽ ہنگ خواوہ۔ مائیکروفلم انا جھلو طوماراس کنے متننگا۔ وای است انا درپہ اٹ مائیکروفلم انا مشین نامک اٹ خواننگ نابناء کریٹ۔ کبھی فلم آتاریل آتے ہنگ آن پدای دم درینگاسٹ کہ اناگت کنامون آ ”ٹام مرے۔ حبشی۔ اُستاکار...“ ”آئریں مرے۔ حبشی، اُرائی نیاری...“ گدرینگا۔ شیف بلی نابھلا ایڑھ تاپنک نسر۔ ہرافتا ای بیرہ پن ۽ ہنگسٹ۔ ”الزبتھ، وئی 6 سال۔“ ”تخین اٹ کنابھلاتا آتے آٹ لڑ نسکہ۔ مردم شماری ناوخت آبی جان داسکان ودی ہم متولیس۔“

ہیت دا اف کہ کنے تینا بلی ناکسہ غاتیا باور بتوکہ، ولے ولدا ہم یو ایس گورنمنٹ ناریکارڈ اٹ اوقتا پن انا نوشتہ مننگ کن کن عجب ۽ آزموندہ اس نسکہ۔

اوکان پدنیو یارک اٹ رہینگ نادے تیٹی کبھی وار واشنگٹن آہنسا کاریٹ۔ ای نیشنل آرکائیو، لائبریری آف کانگریس وڈاٹز آف دی امریکن ریولوشن لائبریری ۽ جوان شنٹ۔ ہر اتم کہ لائبریری نا حبشی ٹوہوتے کنا پٹ و پول نا وڈا انا درک لگا کہ تو کنا درکار دستاویز آک وارتون ہراڑے کہ ای مسٹہ کنے سرمسرہ۔ 1966ء نا دے تیٹی ای چندی وڈ تیٹ تینا خاہوت ناکسہ نابنداوی معلومداری تے دوئی کریسٹ۔ وِخ کہ ہر حال اٹ دا ہیت آتے ای بلی ۽ پانگ کروسٹ، ولے کنا است آکزن جارجیا نا ہیت آک بسرہ کہ بلی وایلوغٹ تو اہن ہم آسمان آتیاں کنے ہنگ ۽۔

داسہ ویل داس کہ ای تینا بُن بیرہ تون گنڈوک لوز آتے ہراکان و امر پٹوسٹ؟ پاش ۽ ہیت اسے کہ داڑکن کنے وِس انا کچ آچندی افریقی متون رابطہ کروئی نسکہ۔ اگنتے کہ افریقہ ٹی بے کچ قبائلی بولیک پانگرہ۔ دانا ای نیو یارک اٹی اسہ منطقی ۽ ایسراس کشٹ۔ ای اقوام متحدہ نادیوان نالیسری آتینے سر کریٹ۔ ایلی ویٹر آن بے کچ بندخ آک لابی ٹی بسرہ۔ اوفتیاں افریقی تے درست کنگ کچ مشکل آلو۔ ای اسٹ اسٹ آاوفتے

تورساتینا لوز آتے پاریٹھ۔ ارا ہفتہ ٹی چھ مہ ای ارارزن نا کچ افریقی تے توریتھ۔ اوفتیاں ہر بندغ کئے آسہ وار ہرا کہ۔ کنا لوز آتے بنگلہ، ولدا مونی ہنا کہ۔ دا بابت اوفک ڈو ہدار اوسہ۔ کنا چند افریقی توار تے ٹے والا لہجہ ٹی پاریٹھ۔

مونجائی دوسا ہنا، تو ای گچین آپولکارو چنکی ناسگت جارج سمر، تون سرجم ہییت وگپ کریٹ۔ منہ دے آن پد اوافریقی بولی تاکہی چاہندار آتا مہشون اس ایس کئے تیس۔ اوفتیاں بیلجین ڈاکٹر جان وینسینا ناپس منظر کئے دوست بس۔ یونیورسٹی آف لندنز اسکول آف افریقن اینڈ اوریئنٹل سٹڈیز آن تعلیم دوئی کرسا اوتینا بنائی کاریم ء افریقی خلق آتہیٹی مرسا کریس۔ او ڈاٹریڈیشن اوریل، پنی ء کتاب اس نوشتہ کرینے۔ داسہ او سکونسن یونیورسٹی ٹی خوانفیکہ۔ ای اودے فون کریٹ، واو کئے میلنگ کن وخت تیس۔ چار شنبے نادے سہب اتون است انا لڑزہ اٹ جہاز اٹ میڈیسن، وسکونسن آسرمسٹ، وای تیغ اٹی ہم خنتو یسٹ کہ ہرا کاریم نابنامنگ اٹی ء۔

ہموزدے بیگہ تون ای ڈاکٹر وین سینا نالونگ روم اٹی اودے ہمو افریقی لوز آتے پاریٹھ، ہرا فک کنا است آلسرہ۔ واخوتی وڑ اٹ چنکی آن پد ریسہ بنسا کریٹ تا۔ اوخوڑت خف توننگ آن پد سوج چست کننگ نابنا ء کرے۔ بولی نامورخ اس مننگ ناسوب آن بیان نامرغن نسلی چرجوئی اٹ اونا است خواہی زیات نس۔

نن ہند افس ہرے اسکان ہییت وگپ کرسا ہنان کہ کئے نکان ہموڑے سلوئی تما۔ پگہ سہب اتون ڈاکٹر وین سینا اسہ وار ولدا ہبکہ واج کرے تینے، واسہ پین افریقن سٹ اسے، ہرا نا پین ڈاکٹر فلپ کرٹن نس، اودے فون کرے، دا ہرٹوم آک پک نسر کہ ہرا توار تے ای پاننگ اٹ، اوفتا تعلقہ اری ”مندکا“ بولی آن ء۔ ای دالوز آتے مہالواسٹل بنتو یسٹ۔ او کئے پاریر کہ دا بولی مندنگو بندغ آتا ء۔ ولدا او کساس کرسا گڑاس توار نامطلب آتے ترجمہ کرے۔ اسٹ نامعنه مننگ کیک خراس یا مال نسکہ۔ ایلو توار نامعنه باؤباب درخت نسکہ۔ ہرا دکی افریقہ ٹی لس مریک۔ اونا پاننگ نارداٹ ’کو‘ تار والا موسیقی نا از باب ’کورا‘ نسکہ۔ ہرا دے کدونا کپ ء بارفسا و ہیٹ انا سل جوڑ ترسا جوڑ کننگا کہ۔ داڑا بیست و یک تار سخت کننگرہ۔ مے جوڑ کروک ء مندنگو سے نا است آ پیش نامہم ڈیک از باب اس خدنگ آن ’کورا‘ برو ء۔

غٹ آن لس وچاہنگوک آتوار ’کمسی بولوگلو‘ نسکہ۔ دادے کنا بِن پیرہ تینا مسٹر کزی ء سپاٹ سلوینیا کاؤنٹی، ورجینیا ناریاب مٹاپاونی ء نشان ترسا پاریس۔ ڈاکٹر وین سینا پارے کہ مندکا بولی ٹی بولوگلو، وہوک آ دیر، یعنی دریاب ء پارہ۔ کمسی لنگ آن دانامعنه گیمینیا ناریاب مننگ کرو ء۔

کن کن داکل عجب نسرہ۔

کئے درک لگا کہ جانی بڑا آسمان آن منہ بندغ اس کئے ہڈنگ نسرہ۔

کئے نیو یارک نایوٹیکا کالج، یوٹیکا ٹی اسہ سیمینار اسے ٹی تران کن ہڈنگ انگا۔ مہماندار پروفیسر تون اور گام کرسا ای اودے پاریٹ کہ ای سیدھا واشکلن آن ہڈنگ اٹ۔ و اودے سوب ۽ پاریٹ۔ ”دی گیمنیا؟ آگہ غلط افٹ تو، کئے اسٹ اس پاریسس کہ او جاگہ ناسہ ہشار ۽ طلب علم اس ہملٹن اٹی ارے۔“ پروفیسر پارے۔

ہملٹن کالج نیم گھنٹہ نامری آکلنٹن، نیو یارک اٹی نسکہ۔ کنا سوج انا ورنڈی ٹی پروفیسر چارلس نوڈ پارے ”نی ایباؤ منگا ناہیت ۽ کننگ اُس۔“ ای اونا پد رند ۽ خلسا پاریٹ کہ ای اودے ایگری کلچرل اکناکس نا کلاس اٹ خننگ کیوہ۔ ایباؤ منگا ہز کروک و کرارتب ۽ کٹ مون ۽ ورناس نسکہ۔ اونے بیرہ کنا توار تے امنا کرے، بلکن کنا باغان ہڈنگ آن ہبکہ ہم مس۔ گرا مندکا نالمہ تی بولی ۽؟ ”آخا، ولے ای مندکا ٹی ہیت کننگ کیوہ۔“ او ورنڈی تیس۔ او ولوف اس نس۔ ای اونا ڈارکیمٹوری کوٹھی ٹی اودے تینا ہم نابابت پاریٹ۔ بروک آہفتہ نا اخیر اسکان نن ہڑتوم آک گیمنیا کن راہی مسن۔

ڈاکار، سینی گال آسر مننگ آن پدن اسہ چنکو جہاز اسے ٹی توسن، وینڈم ایڑ پورٹ، گیمنیا غا ڈرنگان۔ اسہ وین اسے ٹی تخنک گاہ بچل آسر مسن۔ ایباؤ و اونا باوہ حاجی منگا... (گیمنیٹن آک گیشتری مسلمان ۽) اودے تینا چنکا ملک انا تاریخ آن معلومدار منہ چاہندار بندغ آتون اور اٹلانٹک ہوٹل نالاورنج اٹ خنان۔ ہراہیت آتے ای ڈاکٹر وین سینا ۽ وکونسن اٹی پاریسٹ، ای دافتے ہم پاریٹ۔ ولے ای دافتے دا کسہ ۽ بلی جان آن بنا کرسا ہموافر لقی اسکان، ہرا تینا پن ۽ کنتے پاننگ کن زور شاغا کہ، چچی بنفیٹ، و ہمولوز آتے پاریٹ، ہرا دافتے او پاریکہ۔ و اونا برمتہ ناکسہ ۽ ہم پاریٹ۔

کنا کسہ ناچننگ آ او فک ہبکہ مرسا پاریر کہ کیمسی بولونگو اصل اٹ گیمنیا نادر یاب ۽ پارہ۔ وداہیت کل ۽ سما ۽۔ ای ترندی اٹ ورنڈی تسٹ کہ اسٹل آخا۔ جہاز آ بندغ آتے اسٹل سما ف۔ او فک داہیت آن بھجاز خوش نسر کہ کنا 1760ء والا بن بیرہ تینا پن ۽ کنتے پاننگ آ زور شاغا کہ۔ ”ننا ملک انا خلق آتا پنک ہموخا ہوت آتا پن آٹو، ہرا فک کرن آتیاں داڑے آباد مسنو۔“ او فک پاریر۔ ولدا او فک نشخہ اس ہڈنگار، و پیدوار کرسا پاریر ”دا اسہ خلق اسے، کنتے کندھا و داڑان زرس اپیار کنتے کندھا جاخ یا۔“

ولدا او فک کئے ہندن ۽ ہیت پاریر ہرا فک کنا گمان اٹ ہم ہڈنگ کتوسہ۔ او فک پاریر کہ دا ملک انا خلق آتیلی داسہ ہم ہندن ۽ پیر ۽ بندغ ارے، ہرا دافتے ڈومب پارہ۔ و ہرا فک ہندی تاریخ ناگو ہی کروک آ کوڑیک ۽۔ استاد ڈومب شست ہفتاد سال ناس مریک۔ اوڑان کم سن آک چنکا ڈومب مریرہ۔ اسہ مارا سے ڈومب جوڑ

منگ کن چل پنجاسال ہیل کروئی تمک۔ گڑا اوکا ہک، استاد ڈومب اس جوڑ مریک، ہرا خاص خاص جاگہ غاتیا خلق، قبیلہ، خاہوت و عظیم انگا بندغ آتا کہہی کرن منکن آ تاریخ ۽ پارسا کیرہ۔ مچ آفریقہ ٹی پنج آتا تاریخ نا پوسکن آچین ۽ بائی پارسا مونی گدریفنگ باوہ پیرہ غاتا وخت آن چلینگسا بنگ ۽۔ کنے پاریر کہ ہندن ۽ ہندن ۽ بے مٹ ۽ ڈومب ہم مسنو ہرا فک مسہ مسہ دے اسکان بین ہیئت کنتو، بس تاریخ ۽ پارسا کرینو۔

کنے گڑینگوک خنگ آن پد اوفک پاریر کہ ہر زندہ بندغ نا خاہوتی چر ہومو منکن آگیری تون کا ہک گنڈنگ۔ ہر تم نوشت ایجاد متویسس، اوم یاگیری، با و خفک معلومداری تے رھنگ و مونی بیان کننگ نا وڑک نسرہ۔ اوفنا پاننگ نس کہ زن دیکی بندغ آک نوشت نا ہند افس آہری مسنن کہ ہیلکاری یاگیری نا کمال ۽ اسل پہہ مننگ کپنہ۔

کنابن پیرہ نا پن کنتے نسکہ، و کنتے قبیلہ گیمبیا نا اسہ پنی ۽ و منکن ۽ قبیلہ اس نسکہ، ہندا سوب آن اوفک قول کریر کہ اوفک ہندن ۽ ڈومب اس پاننگ نا کوششت کیرہ ہرا کن تون مک کننگ کے۔

امریکہ غاپدی بنگ آن پدای افریقی تاریخ نا کتاب آتے بھاز خوڑتی اٹ خواننگ نا بنا ۽ کریٹ۔ ای دنیا نا اٹمیکو غٹ آن بھلا برا عظم نا بابت تینا ناچا ہنداری ۽ مرننگ کن گنوکی نا دنگ آسرمسٹ۔ دا ہیئت ۽ امننا کر سا ای شکی مریوہ کہ ہوم اسکان کنا افریقہ نا بابت جائی ناچا ہنداری ٹارزن وڑانا فلم و نیشنل جیوگرافک اٹی شینک مروک فوٹو تا کچ اسکان نسکہ، و داسہ ای دے درست خواننگ آن پد نکان نشخہ غاتے ہر فوہ چندی ملک آتا ہند و بھلا دریا ب آتا پن تے یات کیوہ، ہراکان کہ مے تے آغوٹ آئیٹی اٹنگا کہ۔

اسہ وارر پڈرز ڈانجسٹ انالان پارٹی ٹی بشخ بلوک ڈانجسٹ نا بانی و گودی ڈٹ وٹ والس کنا نوشتہ کروک اسہ نوشتا نک اسے ناسفت ۽ کرے ہرا یو ایس کوسٹ گارڈ اٹی شینک مسو سس، و کنا باس انا بارواٹ نسکہ۔ و پارے کہ اگہ وخت اس کنے گرج مس تو گودی والس ۽ ضرور پاو۔ گڑا ای اسہ گونڈ ۽ چٹھی اسے ٹی اودے تینا برجا مہم نا بابت معلومدار کریٹ۔ او کنا خواست انا جاج ۽ ہلنگ کن منہ ایڈیٹر اسے کن تون سوارہ نارغ آچ کرے۔ ای کم و دم مسہ گھنٹہ اسکان ہیئت کر سا ہنٹا۔ منہ دے آن پد اسہ چٹھی سے ٹی کنے معلومدار کننگا کہ ریڈرز ڈانجسٹ اسہ سال اسے کن ٹو انا مسہ سد ڈالر کنے تر سا کیک، سفری خرچ آک داکان بیدس مروہ، ہرافتا کنے زیات گرج نسکہ۔

ای دوارہ کزن جار جیا تون مٹا، او بھاز نا جوڑ نسکہ۔ و لے کنا پیشرفت آن بھاز خوش مس کنے سر سہمی کن دعائیس، و ای افریقہ غارا ہی مسٹ۔

ای ہرا بندرغ آتون ملاسٹ، اوفک پاریر کہ اوفک اسہ ہندن ۽ ڈومب اس خنانو، ہرادے کینتے قبیلہ نا بابت بھلو معلومداری اس ارے۔ اونا پن ”کیبا کا نجی فوفانا“ نسکہ۔ ای بھاز خوش مسٹ، و پاریٹ ”ہرادے او؟“ اوفک ہبکہ غامون متون کئے آہر ارو پاریر ”تینا خلق اٹی“۔

ساتما کہ دا ڈومب اتون ملنگ کن کئے اسہ وڑ اسے ناسفاری، اس کروئی تمک، ودا ہندن ۽ کاریم اس نسکہ ہرانا بابت ای تیغ اٹی ہم خنٹو سیٹ۔ معاملہ غاتا پک مننگ اٹی کئے مسہ دے لگا۔ اسہ لایچ اس دیری کسر کن کرائی ہلنگا، گرج انا گڑ اتے ڈغارنا کسراٹ سرکننگ کن اسہ کرائی ۽ لاری اس ولینڈ رووڑ اس ہلنگا۔ چاڑدہ بندرغ ہم کراغا ہلنگا، ہرافتیٹی مسہ مترجم و چار سازندہ نسر۔ اٹنے کہ پاننگاسس کہ پیرانگا ڈومب ہموتم اسکان ہیئت کپک تاکہ رہی آتے ساز خلنگپ۔

کشمی بولو نگو نا بھلا وتالان انگا وجود آسفر کرسای تینے بدرنگا۔ مونی جزیرہ جیمز بس۔ ہراڑا ارا کرن متکن ۽ قلعہ اس نسکہ۔ داڑے برطانہ و فرانس نا نیام اٹ کبھی جنگ آک مسولر۔ اٹنے کہ دامے تا واپار کن بھاز بے مٹ ۽ ہندا اس نسکہ۔ ای موکل ہلسازرہ سے کن جزیرہ غاڈرنگا۔ وپنوک آپکی تیٹی پیری کریٹ۔ اوڑے اسہ متکن ۽ توپ اس داسکان تخوک نسکہ۔ ہراتم دا علاقہ ٹی مروک آظلم انا فوٹو کنا است آیس تو کنا است خواہس کہ تفر اس ہرفو وافریقی تاریخ نامتکن آگیری ٹی کاو۔ ای اسہ متکن ۽ زمریرا سے ناکر اس پینگ نا کوشست کریٹ ولے بے سہب مسٹ۔ دوارہ راہی مننگ آن مست ای ہمو دریاب ۽ زی آن شیف اسکان دوارہ ہراٹ ہرانا پن ۽ کنابن پیرہ بحر اٹلانٹک آن اپار تینا مسٹ ۽ سپاٹ سلوینیا کاوٹی، ورجینیا ٹی ہیل تسوس۔ البرید اخلق اٹی سرمننگ تون نن لایچ آن ڈرنگان۔ مونی پنڈاٹ ہنوئی نس۔ ننا مزل اسہ چنکو جفورے پنی ۽ خلق اس نسکہ۔ ہراڑے دا بندرغ آتا پاننگ نارداٹ پیرانگا ڈومب رہینگا کہ۔

ہمو ہراڑہم اس کہ مریک ”بھاز عجب ۽ آزمونہ اس“ ہرادے مننگ کیک نم جوزہ ٹی وڑاٹ مچ زند تپورے۔ ہمو آزمونہ کئے حبشی دیکی افریقہ ٹی ایس۔

ہراتم ای جفورے ناخرک آسر مسٹ تو چناتا اشارہ کننگ آ مخلوق تینا گھڈ آتیاں پیش تما۔ داکم وود ہفتاد بندرغ نا آبادی والا خلق اس نسکہ۔ افریقہ نا گیشتری خلق آک ہندن مریرہ۔ دا اینوہم ہمون نسکہ ہراوڑ کہ دوستد سال مست نس۔ مش انا گڑا دنگا دیوال آتیا بے بوچ انا کوارہ غابامب آک۔ مچ مروک آ بندرغ آتیٹی اسہ مندر ۽ بندرغ اس ہم نسکہ۔ ہرافتیہن ۽ چوغہ اس بیناس۔ کاٹم آتے ٹوپ اس نسکہ، وبتک ۽ ڈیک ڈول اس تے نسکہ۔ اونا وڑ تیٹی ”ای گڑ اس اریٹ“ نازہم پاش خننگا کہ۔ دا ہمو بندرغ نس ہراڑتوں ہیئت وگپ اکن ای

دائیس مُر بسوسٹ۔

کنا ہر مسٹ آ مترجم آک اوڑتون ہیبت اکن مونی مسرتو ایلو فک کنے آچ مسر۔ او فک نیم گڑگیس واج اٹ نسر، و ہنداخس خڑک نسر کہ ای او فتنے ڈوخلنگ کرے۔ او فقا خنک کنے ٹی خلوک نسرہ۔ و چاہنداری نا است خواہی آن او فقا ڈوک ول کنگرہ۔ کنا است اٹی ہم خلیس نا زمبہیر اس بسوس۔ کنے درک لگا کہ اینو اسکان ای کبھی وار بندغ آتا چمی تا پلو یڑاٹ برسا ہنانت۔ ولے دا اولیکو وار نسکہ کہ کنا خڑک آکل حبشیک چج نسرہ۔

اسہ مترجم اس پدی بس و کنا خف اٹ پارے ڈا فک نے داسوب آن خوڑت ہنگ اٹی ء، کہ او فک اولیکو وار اسہ مون ء امریکی اس خنانو، دارا سکی کنے پین گڑیفے۔ ای تنیا بندغ اس آلوط، بلکن سور دریاب آن ایپار رہبندگوک ہمو بیست و پنچ ملین حبشی تا چیدہ نسط، ہرا فتنے دا فک اسل خنتنو۔

او فک کل پیراگنا دا پارا ایپار آن تولوک کنے آوار وار آہر سامندکا بولی ٹی خُس خُس کریرہ۔ اخیر ہمو پیراگنا چک ہڑسا۔ کنا ہر مسٹ آ مترجم آتے گوجا لسا سیدھا کنا مون آ بس سلیس۔ اونا ترند اگنا خنک کس پائے کنا جون اٹی جوم لگارہ۔ اودا پک کنگ خواہسکہ کہ کنے مندکا بریک یا آخا۔ اودا کل انا کنڈ آن ہمو لکھ آ حبشی تا خیریت ء اڑنگ نَس، ہرا فتنے مے جوڑ کرسا آغوٹ آتے پر سور دریاب آن ایپار دنگا سس۔ داسہ ترجمہ نا گرج مس۔ ”ننا بزرگ آک پارینو کہ ننے آن بھار آک امریکہ پن ء جاگہ اس... و ایلو بھار آ جاگہ غاتیا۔ پیش ملک آتیشی زند تیر کنگ اٹی ء۔“

پیراگنا کنا مون آٹوس، و ایلو بندغ آک اونا رہی آچ مسر۔ و اوقبیلہ کنتے نا تاریخ ء خواننگ نا بناء کرے ہرا کرن آتا سفر کرسا چین تا چین داتسکان سر مسوس۔ دا بیرہ ہیبت و گپ اس آلوکہ، بلکن ہندن لگا کہ کس پائے اونا مون آاسہ بھلو طومار اس ملوک تخوک ء۔ ہراڑان اوخوانسا ہنگ اٹی نَس۔ بت آنبار و چپ سلوک خلقی تے کن دا اسہ ماخول ء دود اس نسکہ۔ ڈومب تینے زرس ڈول واج کرسا ہیبت کریکہ۔ اونا جون ڈ ڈ نَس، لُخ انا تے رفک پر سولہ۔ اونا لوز آک ترند لگارہ۔ اسہ ارا ہیبت اس کنگنا آن پدا و چپ کریکہ، و مترجم نا ترجمہ ء خف توریکہ۔ اوقبیلہ کنتے نا شجرہ نصب ء کبھی پشت آتسکان ہننے ہرا بھار ول و بچو نسکہ۔ دنا برام دیرتون مس، دنا آخس چنا نسر، ولدا ہرا چنانا برام دیرتون مس و ولدا او فقا اولیا دآک؟ دا کل اسل بے باور ء ہیبت نسرہ۔ ای نئے بیرہ سرجم آتیاں بلکن ترانی وڑ آن ہم زہمی مسٹ۔ تاریخ آتا حساب تخنگ کن او واقعہ غاتا ملک ء ہلکک۔ دن کہ ”بھلا دیرتا سال۔ یعنی نوکاپ نا سال۔ فلانی دیری میہی اس خڑے۔“ کیلنڈر نا تاریخ تے کن معلومداری کروئی

مسکے کہ نوکاپ ہر اسال بسواس۔

ای ہیبت ۽ زرس آسان کیوہ۔ داپیرانگا ناپاننگ نارداٹ قبیلہ کینتے نابنا ہراملک آن مس، اونا پین متکن آ مالی نس۔ کینتے مردربیدہ نارداٹ اُستاکار اس نسکے۔ ”ہرافک خاخر آ زور مسوسر۔“ وخت اس کہ نیاٹریک گوئفہ و رزان جوڑ کنتنگ ناکسبیکار نسرہ۔ وخت اتون ادار اور قبیلہ ناسہ تائفہ اس موریطانیہ غامپے۔ موریطانیہ غان دا قبیلہ ناسہ مار اس کیر ابا کنتنا کینتے ہرامقدس ۽ بندغ اس نسکے، و مسلمان عقیدہ والاس نسکے، سفر کرسا گیمبیا غابس۔ اول اول اوپکالی این دنگ پنی ۽ خلق اسے ٹی سلیس۔ ولدا جفارونگ خلق آہنا، وادکان جفورے آس۔

جفورے ٹی کیر ابا کنتنا کینتے ناسہ مندکا مسٹر اسے تون برام مس، ہراناپن سائی رنگ نس۔ اوڑان اودے ارامار جابخ و سلاؤم مسر۔ ولدا اواسہ پین برام اس یائی ساتون کرے۔ ہراڑان اودے عمورو پنی ۽ مار اس مس۔ ہر مسٹ آماراک جفورے ٹی ودی مسر۔ و ہموڑے بھلن مسر۔ ولدا ہڑتوم آ بھلاک جابخ و سلاؤم جتا خلق اس کینتے کنداہ جابخ یا ناپن اٹ آباد کریر۔ چنکا عموروسی پراسال اسکان جفورے ٹی مس۔ ولدا اواسہ مندکا مسٹر اسے تون ہراپن پنتا کیبیا نس، برام کرے۔ کم وود 1750 ۽ اسکان اوئے چار مار مسر۔ ہرافتا پنک شین اٹ کنتنا، لاین، سووادو و مادی نسرہ۔

پیرانگا ڈومب کم وود ارا گھنٹہ اسکان ہیبت کرسا ہنا۔ او ہرین اتون گنڈوک سرجم آتے ہم بیان کرسا ہنا کہ۔

ہراتم بادشاہ ناسپاہیک بسر... تو ہر چار آتین غٹ آن بھلا خلق آن پیشن پاٹ گڈنگ کن ہناس... او ولدا اوکان پداسل خننگتو...“ اونا بیان برجاس۔

ای خل انابت آنبارتولوک نسٹ۔ کنارغ تیبی ڈرتفیس۔ داپیرانگا ہرانامج زندا فریقہ ناپدموک ملک اٹی تدیگاس، دا ہیبت ۽ اسل بتتو کہ کہ اونا مچ آ بیان ہموکسہ نابل ۽ ہرادے ای چنکی آن ہیننگ، ٹسے سی ٹی بلی جان ناپورچ آبنسا کریسٹ۔

ای تینا لوت آن کاپی اس کشاٹ، ہراڑابلی جان نابیان کروک کسہ درج نسکے۔ و مترجم ۽ نشان تسٹ تے۔ او منہ ستر اس خوانا، تو ہبکہ مس۔ و دمستی ڈومب ۽ نشان ترسار و وگڑاس ہیبت کرے۔ او گڑیگا و بش مس کنا کاپی ۽ ایلوئے نشان ترسا گڑاس ہیبت کرے و او فک ہم گڑیگار۔

کنا جوان است آہنک کہ کس اس اوئے پرمان کرے یا آخا، ولے ہمو ہفتاد بندغ کنا داپار ایپار آن گوڑ مرسانسانی گڑگیس اس جوڑ کرسا گھڑی آن چپ گوہی کنگنگ نابناء کریر۔ او فک گوڈ آتے سینہ اسکان بڑا ہر فسا

نت تے ترند آن ڈ غاراٹ خلک رہ، ہراڑان خمسن آمش انانزاس مسکہ۔

کبھی نیاڑی تیان اسہ کٹ مَوَن ۽ نیاڑی اس جتاس۔ دا کل تینا چناتے ریڑواج ۽ پچ اسے نامک اٹ تینا ح تیا تفسیر۔ ہونیاڑی بھلو بڑینک ہشا کنا کنڈ آ مون کرے، و تینا چنآء ملسا کنا کٹ اٹ تچا۔ کس پائے ڈن پائے کہ ”ہرف تے۔“ ای چنآء ہر فیٹ، ولدا او چنآء پدی ہرفے۔ اوکان پد پین نیاڑی اس ہندن کرے، ولدا پین اس، ولدا پین اس... ای ہندن درزن اس چنہر فیٹ۔ دادودانا بابت کئے سال اس پد ہارڈ یونیورسٹی نا پروفیسر ڈاکٹر جیروم برنر پارے کہ ”دادنیا نامتکن انگارواج آتیاں اسٹ اسے۔ دانا مطلب دادے کہ دا سو ہرا کہ ننا خولچو، دانا نسبت اٹ نن نے آن ان، وئی ننے آن۔“

ولدا جفورے نابندغ آک بانس و بے انا ملک اٹ جوڑ کروک مسیت اٹی کئے دریر، و عربی بولی ٹی دعا کریر۔ ای گوڈ خلوک تولوک چرت اٹ ہناسٹ ”داسہ کہ کئے سا ہم تمانے کہ ای ہراکان بسوسٹ، تو ای اوقتا اسہ لوز اسے ہم پہہ متوٹ۔ ولدا اوفک کئے دادعا نامعنه ۽ پاریر ”الحمد لله، کبھی وخت آتیاں بتال تموک آ، اللہ نالکھ توراٹ پدی بسے۔“

ای دریاب ناکسراٹ بسوسٹ، ہندا سوب آن باری ناکسراٹ پدی ہنگ خواہسٹ۔ گرامننگوڈ یورناری آتولوک لوڈ و کنسا و دنز کرسا ہنوک آگاڈوٹی کئے سجا کہ پین امریکی حبشی اس ہم داخس قسمت والوس مننگ کیک کہ منہ پد پینی سے نامک اٹ او تینا چین نامستین ۽ پنتنگ کے۔ واسہ چاہندار و پیر ۽ ڈومب اس اونا قبیلہ نا شجرہ ۽ بیان کے، ولدا اونا اصل خلق ہم دو برے تے۔

کنالی ٹی اسہ فلم آنبار ۽ گڑاس چلینگا، کہ امرجم وڑ انا نالکھ آبرزگ آک مے جوڑ کننگار، و ہزار آتے تینا تینا برمتہ کننگا۔ ہرا وڑ کنا بون پیرہ گنتا ۽ کننگا سس۔ لکھ آ بندغ آک نکان خلق آتیا جہو ناسوب آن دریبو کرسا بش مسرہ، و ہر کنڈ آخلق ۽ خاخرنا زراب آتا گواچی مننگ آخنارہ۔ بچوک آدزگیر مروک آتے لختیٹی جولان شاعسا جلوس نا وڑ اٹ دننگا کہ، ہرادے کوفل پاریرہ۔ و ہرا نامریس میل آتامیل مرغن مسکہ۔ بھاز آک کسراٹ کسکہ و ہرا ظلم انا تاب ۽ اتنگ کتوسہ و نزور مسرہ و ہنگ کتوسہ تو اوفتے کہنگ کن کسراٹ بٹیرہ۔ بچوک آتے کرک آدننگا کہ و سفا کننگا کہ و گیشتری اوقتا جون تیا ملکیت نابابت خمسن کروک آ آہن اٹ خاص ۽ نشان اس داغ مننگا کہ۔ اوفتے چڑی ٹی خلک رہ و گر کرسا آغوٹ آتا کنڈ آدننگا کہ۔ بندیک چہانٹ کریرہ، پیسکارہ و زیل تے ڈ غاراٹ جا کہ ترسا سلنگ کن متا ماری کریرہ، بھاز آک مٹ اس مش انا باٹی بٹیرہ۔ ہمو مش ہرا اوقتا وطن، اوقتا ڈبیرہ، اوقتا ارا افریقہ ناسکہ۔ اوفتے لٹ ترسا آغوٹ آتا گندلوک آزیرون تیت پُر

کننگا کہ۔ اوقتا کچھ ہند آخس زیات مسکہ کہ اوفک دا پالو اے پالو ہم کننگ کتوسہ۔

داغٹ ۽ است آاتسا کنلا ملی ہڑسیگا۔ ہندا آخسیٹ نن مچٹ بھلن واج ۽ خلق اسے آسر مسن۔ کنے کساس مس کہ جفورے ٹی مروک آحوال آک داڑے ہم سر مردر۔ خلق انا پیشن آبندرغ آک سڑک آچ نسر۔ اوفک تینا بولی ٹی گڑاس پارسا دوتے سرفیرہ۔ ای گاڈوٹی تولوک اوقتا کنڈ آدوتے چنڈاٹ۔ و اوفک گاڈو ۽ کسر نسر۔ ای مسٹمیکو خلق انا خرک آکسٹ کہ انا گت پہہ مسٹ کہ اوفک انت کننگ اٹی ۽۔ پیرانگا ک، ورناک، نیاڑی ومون ٹوسک آلغر چنک، اوفک کل دوتے سرفسا بے کچ خوشی وجم جوش اٹ پاریرہ ”می سٹر (مسٹر) کیتے امی سٹر کیتے!“

ای ہم اسہ بندرغ اسے اُٹ۔ ای آڑسندہ اس کشاٹ وکنا جوڑک لڑزار۔ ساہت اسے ٹی کنا دوک کنا مون ۽ ڈکارو ای گارو پرادات ہوغاٹ۔ ”می سٹر کیتے!“ کنا ہو عنگ کنا بون پیرہ و ہمو غیر انسانی بیدادی تے کن نس، ہرافتے کنا بندرغ آتیا کننگا سس۔ انسانی تاریخ نا پرا گندہ غالب۔

ڈاکار آن اراغبنگ نا وخت آای کتاب اس نوشتہ کننگ نافصلہ کریٹ۔ کنا باوہ پیرہ غاتا کسہ تینے آن تینٹ غٹ افریقی تازرمیہ کسہ جوڑ مریک۔ ہو عٹ ہرا بے پرخ آن افریقہ نا گلزمین آودی مروک ۽ اسہ کنتا سے نا اولیاد نسر۔ ہرا آغوٹ آتیشی پر کرسا اتنگا سر۔ ہمو کل اکن ہرافک کشاری ڈغار اسے آے تینا بار رہیگا، و آجوتی نا جہد کرسا ہنار۔

نیو یارک ۽ سرمنگ تون سما تما کہ ننا ہشتادو سے سال نا کرن جارجیا، کینسس سٹی ہاسپٹل اٹی کزیت کرینے۔ اوکان پدای حساب خلکٹ تو سما تما کہ او اٹل ہمو وخت آکزیت کریس ہرا تم ای جفورے خلق اٹی پترینگا سٹ۔ اوبلہ نا پورچ آکسہ ہنفوک آنیازی تیان کل آن گڈیکو نیازی نسکہ۔ مننگ کیک اونا زمواری نس کہ کنے افریقہ اسکان سرکے۔ ولدا او ہم زری آن کنے ہروک آتون کاہے اوارتے۔

اصل اٹ کنے کنا چنکی ٹی واروار ہننگو ک آکسہ دا کتاب ۽ نوشتہ کرینے، بلی جان دادے کنا است اٹی جاگی کرے، و ولدا یو ایس کوسٹ گارڈ نا نوکری ٹی کنے نوشتہ کننگ نا آزموندہ نا دارخواہی رسیدگا۔ کنے سوردر یاب اتون مہر ۽، ہندا سوب آن کنا بنائی کسہ غاک ہم یو ایس کوسٹ گارڈ نا آرکائیو نا ریکارڈ آتیاں بلوک نسرہ۔ کنے گمان ہم آلو کہ میری ٹائم نا اپٹ و پول مونی کنے آن دا کاریم ۽ کرفک۔

بلی و ایلو نیازی یک مدام پاریرہ کہ اسہ آغوٹ اس افریقی تے ”ناپلس“ آ ایسوس۔ کنے سانس کہ او ”اینا پولس، میری لینڈ“ نا ہیبت ۽ کریرہ۔ ای است اٹ پاریٹ کہ مکہ ہو آغوٹ ۽ پٹنگ مریک ہرا انسانی کورگو

تے ہر فسا، ہرائی ہمو افریقیک ہم نسر، ہرا کنتے پارٹنگ آزر شاغارہ، گیمبیا خان اینا پولس آ ایو سس۔

تینا پٹ و پول کن کئے خاص ء وخت اس پک کنگنگ نا گرج نسکہ۔ کبھی ٹو مسٹ جفورے ٹی پیرانگا ڈومب پارلسس کہ ”ہمو وخت ہر اتم بادشاہ ناسپاہیک بسولسر۔“

لندن آسر مننگ تون 1760 ء ناسال اٹ برطانوی ملٹری یونٹ آتا ہن برناریکارڈ ء پنے پنے کرسا سما تما کہ ”بادشاہ ناسپاہی“ نا مطلب ”کرنل اوسیر نافورس“ آک نسر۔ دایونٹ ء 1767 ء اٹی گیمبیا دریاب جسم۔ سلوی فورٹ (James Slve Fort) نارکھ اکن لندن آن راہی کنگنگ اسس۔ ڈومب انا ہیبت اسل راست نس۔ وای بیرہ اونا ہیبت آتارند ء دریٹ۔

ای لائڈز آف لندن اٹی مسٹر آرسی ای لینڈرز نافتر آہناٹ و تینا است خواہی ء بیان کریٹ۔ اوبش مس و پارے ”ورنا! لائڈز آف لندن نے ہر ہمو آسراتی ء رسیفک ہرامننگ کیک۔“ دا اسہ وڑ اسے ٹی اللہ نامک اس نس انتے کہ ہندا نامک اٹ کئے متکن انکا انگلش میری ٹائم ریکارڈ ء پنے پنے کنگنگ نا دار خواہی رسینگا۔

داکان زیات دم دریفوک، است ء چنک کروک و ڈکھیا کروک آزموندہ کئے داکان مسٹ متولس۔ کہ اسہ چٹپروک ء پدرند اسے آن مے تیان پر اسہ خاص ء آغوٹ اسے نا خاص سفر ناپاش کیو۔ انگلینڈ، افریقہ و امریکہ نامسہ کنڈی نانیام اٹ سفر کروک آہزار آ آغوٹ آتار ریکارڈ آتالان ڈبا تا ڈباک، فائل آتا فائل آک نسر۔ ای ریکارڈ آتے شنسا کریٹ و کنا خار وڈسا کریک، کہ امرے تا واپار ء اسہ گیری سے ٹی بیرہ اسہ صنعت اس تکنگاسس۔ دن کہ اینو پگہ ساہار تے بہا کنگنگ ء صنعت اس تکنگ۔ بھاز آفائل آک ہندن ہم نسر ہرافتے دوارہ اسل ملنگتویس۔

کئے گیمبیا خان اینا پولس آہنوک چچ ء آغوٹ اسے ناشاہی رسینگتو۔ ہفتیمیکو ہفتہ، پیشیم نا ہندن دونیم بچہ مے تا آغوٹ ناریکارڈ ناسہ ہزار بیست و سے میکوشیٹ ء خوانا۔ اوٹی 1766 ء آن 1767 ء نادے تینیٹی گیمبیا دریاب اٹی پترینگلوک و پیش تموک آسی آغوٹ ناریکارڈ نسکہ۔ ای ہژوہ نمبر و اونا بابت معلومداری تے خنات۔ 5 جولائی 1767 ء ”بادشاہ ناسپاہیک بسر۔“ والا سال۔ ”لارڈ لگونیئر“ پنی ء آغوٹ اس، ہرانا کپتان ٹامس ای ڈیویزنس۔ گیمبیا دریاب آن اینا پولس آراہی مسولس۔

ساما فانتے؟ ولے اسہ وار کئے دن خاص درک لگتو۔ ای جوان جوان معلومداری تے درج کریٹ۔ ریکارڈ ء پدی تسٹ و پیش تماٹ۔ ول اسے آاسہ چنکو چا والا ہوٹل اس نس۔ ای چاکن آرڈر تسٹ۔ چا کنگنگ نا وخت آاناگت کنا است آیس کہ مننگ کیک ہندا آغوٹ کنتا کنتے ء اتوے۔“

ای اینو ہمہمو چا والا گودی نا تو رو ۽ منوہ۔ ٹیلیفون آپین امریکن آن ای ہمز دے نانیو یارک ناشست ۽ پک کرفیٹ۔ پدی ہوٹل آہنگ نا وخت آلوک۔ ای ٹیکسی ڈیور ۽ ”ہیتھر وایزر پورٹ“ آہنگ نا پار یٹ۔ بے تعی نا حالت اٹ اٹلانک آن چپسا واشنگٹن ڈی سی ٹی لائبریری آف کانگریس نا ہو کتاب نا بابت سچھیہ ہر دے کنے دوارہ خوانوی نسکے۔ اونا سبک بور ۽ ڈوڈ اس نسکے۔ ہراڑا کبین بور انکا لوز آتھیٹی ”شپنگ ان دی پورٹ آف ایناپولس“۔ بانی واہن ڈبلیو۔ براؤن نوشتہ نس۔

نیویارک آن ایسٹرن ایئر لائن کنے واشنگٹن آدرے۔ ٹیکسی ٹی ای لائبریری آسر مننگ تون کتاب ۽ خواہست و اتوک آنا ڈوتیان ہندن پا جمہیر ترسا ہلکت تے و پنے پنہ کنگ اٹ اختہ مسٹ۔... اوڑے دانا بابت نوشتہ نس۔ لارڈ لگونیئر ۽ ایناپولس نا کسٹم کارندہ غاک 29 ستمبر 1767ء آ کلیر کر یسر۔

کار اس کرا غابلکت و ای ایناپولس آہناٹ۔ و میری لینڈ ہال آف ریکارڈز اٹی مسز فیب جیکب سن آن اکتوبر 1769ء نا اولیکو ہفتہ نا اسہ اخبار اسے ناریکارڈ ۽ خواہست۔ او میری لینڈ گیزٹ نا مائیکرو فلم انارول اس ایس تیس کنے۔ ای یکم اکتوبر نا اخبار ۽ خواناٹ کہ اسہ عجب ۽ اشتہار اس خناٹ۔ ”اسل پوسکن اتوک۔ گیمبیا دریاب، افریقہ غان بروک کیپٹن ڈیویز نا آغوث لارڈ لگونیئر اٹی بہا کنگ کن ساڑی۔ ایناپولس اٹی، نغدر زریا جوان ۽ بل آف آپچیج اسے نا مک اٹ۔ بروک آچار شبنے۔ 7 اکتوبر نا دے۔ گچین کروک کاٹاے۔ دا آغوث شش سینٹ فی ٹن انا حساب اٹ تمباخ لندن آدیک۔“ اشتہار ناشیف آن جان روڈ آوٹ وڈینیئل نا دستخط آک نس۔ ہر سینٹ تھوس چینیفر نارہینگلوک نسرہ۔

29 ستمبر 1967ء نا دے ای نیٹ ایناپولس نا کرک آساڑی نسٹ۔ لارڈ لگونیئر اینو آن دو سد سال مسٹ داڑے سلیسو ۶۰س۔ سور دریاب نا بے کچ آتالانی تے ہرسا، ہرافنیا سفر کر سا کنا گریٹ، گریٹ، گریٹ، گریٹ پیرہ داڑے اتگا س۔ ای اسہ وارولدا گارو پرداٹ ہو غاٹ۔

67-1766ء اٹی قلعہ جیمز، گیمبیا دریاب اٹی ہر دستاویز آک جوڑ کننگا سر، اوقنا رداٹ لارڈ لگونیئر اٹ یک سد و چل مے نسرہ۔ اوقتیان اخص زندہ بچار؟ ای دوارہ میری لینڈ ہال آف ریکارڈ آہناٹ۔ و ایناپولس سر مروک آہاز آن ڈنگلوک آگرا تاریکارڈ ۽ شننگ اٹ تماٹ۔ دامتن آرم الخط اٹ نوشتہ کروک اسہ مہشون اسے نادر و م اٹ رینگا۔

3265 پیل انا دنان، 3700 پاؤنٹ شادا نا موم، 800 پاؤنٹ پٹی، 32 اونس گیمبیا نا خمین، و ”98 نیگر“ چل دود یعنی سے یک افریقی مے تانسخان مدام مسک۔

کئے درک لگا کہ ملی جان، آنٹ لز، آنٹ پلس وکزن جارجیا ہم تینا وڑاٹ ڈومب نسرہ۔ کنا کاپی ٹی کبھی کرن متکن آکسہ غاک درج نسر کہ ننا افریقی پیرہء ”خواجہ جان والر“ آہا کننگاسس۔ ہرا اودے ”ٹوبی“ نا پین تسواسس۔ نرنگ نا چار میکو کوشست اٹی او دز گیر کروک آ بندغ ۽ خل اٹ ٹھہی کریسس۔ ہرانا رنداٹ اوانا نت ۽ گڈاسر۔ خواجہ جان انا ایلم، ڈاکٹر ولیم والر اودے پچفیسس، ایلم نا وڑتیاں بد درسا اودے بہا اٹ ہلکواسس۔ و خ کہ اونا ہم دستاویزی ریکارڈ اس مروسس۔

ای رچمنڈ ورجینیا غا ہناٹ۔ وسپاٹ سلوینیا ٹی ستمبر 1767ء اٹی نوشتہ کروک کانودی دستاویز آتار یکارڈ ۽ پیننگ اٹ اختہ مسٹ۔ ہرا مائیکرو فلم انا دروشم اٹ ساڑی نس۔ اخیر 5 ستمبر 1768ء نار یکارڈ اٹی اسہ مرغن ۽ دستاویز اس رسیگا، ہرانا رداٹ جان والر و اونا آرائی این ولیم والر ۽ ڈغار وگڑا تسوسر۔ 240 ایکڑ کشاری ڈغار نسر... وولدا ایلو پینہ غا نوشتہ نسکہ کہ ”اسہ پین نیگر و نرینہ مے اس ہم ہرانا پین ٹوبی ۽۔“
اف اٹریسک۔

دوانزدہ سال نامتاماری تیبٹی ای ہندن نیم ملین میل نا پنداس کریسٹ۔ پیننگ، شننگ، پک کننگ، پین پک کننگ، پین پیننگ، ہمو بندغ آتا بابت ہرافتا پاروک آتارخ نئے پیرہ راست پیش تما، بلکن سور دریا پ نا ہڑتوم آ کرک آتون گنڈوک ہم نسکہ۔ اخیر ای پیننگ نا کاریم ۽ تورا ستینے دا کتاب ۽ نوشتہ کننگ کن امنا کرفیٹ۔ کننا ناٹبیری نادے تے ورنائی ۽ نوشتہ کننگ اٹ کنے بھاز وخت لگا۔ داٹران جوان درستی راستی مننگ آن پدکنے اونا دز گیری نا ڈکھیائی تیان گدرینگوئی تما۔ و ہرا تم اونا یا غٹ مے تا آغوٹ آمروک کسہ ۽ نوشتہ کننگ نا وخت بس تو ای ولدا افریقہ غا ہناٹ، تاکہ ہندن ۽ کارگو آغوٹ اسے ٹی سفرنا موکل ہلنگ کیو ہرا حبشی افریقی تے سیدھا امریکہ کن دریکہ۔ ہمو آغوٹ فیئرل لائنز نا افریقن اسٹار نسکہ۔ سفرنا بنا کننگ آن پدا ی اودے تینا اصل مسخت ۽ پاریٹ کہ ای تینا بون پیرہ ناسور دریا پ آن ایپار ہننگ نا کسہ ۽ نوشتہ کننگ خواوہ۔ ہر نن ارغ آن پدا ہنی آپاڈو آتا ملک اٹ کرمب، اسل تہار وخی انگا گودام اٹ ڈرنگاٹ۔ نکر آن بیدس ایلوکل ۽ چچ آتے کشاٹ واسہ تختہ سے آچھی لیٹاٹ۔ پورودہ ن ای ہندن کریٹ۔ ای است اٹ پاریٹ کہ کننا کننتے انت خنو، بنو، محسوس کرو، گند کشو و کنو، ۽ غٹ آن اہم اوانت سچفو ۽؟

پاش ۽ ہیبت اسے کہ کنا سفر تو کننا و اونا ہم سفر تیان چپ بے کچ آسودہ نسکہ۔ ہرا زمزیر و اشکیل آتیبٹی تفوک تینا گند و پی تیبٹی لٹوڑینگوک ہشاد آن نوددے اسکان دا عذاب آن گدرینگسا ہناسر، و ہرانا ایسری آاودنتے کن پین ہرودہ و جون نا ڈکھیائیک چاری نسر۔ مزوئی ای سور دریا پ اٹ سفر والا شیخ ۽ ہم نوشتہ کریٹ۔

اخیر ای تینا ہفت چین ۽ تین پہ تین گنڈنگ اٹ سرسہب مسٹ۔ ہرا کتابی دروٹم اٹی نما دوٹی ۽۔ نوشتہ کنگ نادے تیٹی ای کبھی وار بنوک آتے ”بچ“ ۽ نوشتہ کنگ ناسوب ۽ پارینٹ۔ ولدا ہم کس انا کس اس، و جاگہ نا جاگہ اس سوج کنگ کہ ”بچ“ افس راست و افس فسانہ ۽۔“ کنا چاہنداری و کنا خواری نارداٹ خاہوتی پدرتچ نابت ہر ہیئت کنا افریقی یا امریکی خاہوت اٹی است آتیٹی ڈک کروک تاریخ آن ہلنگانے۔ ہرافتیاں گیشتری ۽ ای دستاویز آتیاں پک ہم کرینٹ۔ توٹل بش، ربیدگی تاریخ و ہموغٹ سرجم آک ہرافک بچ آن اریر، کنا پنجالا سیری، آرکائیو و ایلو وڑتیاں دوٹی کروک معلومداری تا بھرم ۽، ہرامسہ براعظم آتیا تالان نسکہ۔

واقعہ غامزننگ نا دخت آای اوڑے منتغ، ہندا سوب آن گیشتری مکالمہ و ایلو گنڈوک واقعہ غاک کنا معلومداری و تخیل نا بچ ۽۔

ای است اٹ پاوہ کہ بڑز آن کنے ہرک آتیٹی بیرہ ملی جان، کزن جارجیا و ایلو نیاٹریک افس، بلکن داسہ اوٹیٹی کنتا و نیل، کزی، چکن جارج و مغلڈا، ٹام و آئرین پیرہ ول پامر، برتھا، آئی و داسہ زوت آتیٹی کزیت کروک آڈیڈ ہم اور مسنو۔

اونادوٹی ہشادو سے سال نس۔ اونا کزیت آونا چنک یعنی جارج، جولینس، لوئیس و ای، ہیئت کرسا پارینہ کہ ڈیڈ اسہ جوان و گچین ۽ زنداس گدریفسا کزیت کرینے۔ او بیدس خواری آن اسہ وار آہنا۔ نئے سانس کہ اودے ننا ہوعنگ پننگ دوست بتوکہ۔ ہندا سوب آن نن دن اسل کتون۔

گوٹڈ ۽ رواجی دوداسے آن پداونادوست بروک آباگل خلنگا۔ اونا جنازہ غا جارج پارے کہ ڈیڈ ہراڑے کہ خوانفیکہ ننا آراٹی اسہ نہ اسہ ہندن ۽ ورناس رہینگا کہ ہرانا خلقی آباوہ اونا کالج نا تعلیم نا خرچ آتے سلنگ کتوکہ، جارج پارے کہ مچ آسویل اٹی کم وود ہرژدہ کشاری نما سندنہ، ہائی اسکول نا پرنسپل، و استاد ہندن ۽ نسر، ہرا گمراٹ تینے ”پروفیسر ہیلی نا شاگرد“ پاریرہ۔

جارج یا تگیری کرسا پارے کہ اسہ وار ایلاباما ٹی نہاری نا وخت آڈیڈ پارے ”مارکوک! کن تون ببو۔ ای نمے اسہ عظیم ۽ بندغ اسے تون ملفنگ خواوہ۔ و اونے مسہ گھنٹہ نامری آپرٹس کچ، ایلاباما غادرے۔ ہراڑے نن اسہ ہمسرک کروک لیبارٹری سے ٹی مندر و مون رنگ انا ہشار ۽ سائنس دان اسے تون ہرانا پن ڈاکٹر جارج واشنگٹن کارورنس، میلان۔ اونے تعلیم اٹی خواری کنگ نا پنت تس۔ و اسہ اسہ پھل تس۔ جارج پارے کہ گڈیکو وٹی اٹ ڈیڈ دا ہیئت آڈکھیا نس کہ داسہ ہر سال مروک آخاہوت نا اسپجائی دیوان مفک۔ اونا کزیت دا وارخواہی

ء ودی کرے۔

جارج آن پدای بش مسٹ و تولوک آتے پاریٹ کہ غٹ آن بھلا مارمنگ ناسوب آن کن تون پین ہم کبھی یا نگیریک اریر۔ دن کہ تینا چنکی ٹی مہرانا کنے اولیکو درک ہوتم لگا ہر اتم ای گرجا ٹی تینا لمہ ء ڈیڈ انا خون تیٹی خون تے خلسا پیانو خلتنگ آخناٹ، ہرا باگل نابنا کنتنگ نا چاری مسکہ۔ اسہ پین یا نگیری اس دادے کہ حالت آک اس کہ خراب مسرہ کنے ڈیڈ آن اسہ ”نکل“ بلکن وخت وخت اس اسہ ڈائم اس ضرور رسینگا کہ۔ کنے بیرہ ڈن کروئی نس کہ اودے تینا خنتنگ تون اودے دا پاریٹ کہ او بیرہ اسہ وارد او واقعہ ء بنفے۔ ہر اتم اونا اے ای ایف 92 ڈویژن، 366 انفنٹری میوس آرگون فارسٹ اٹی جنگ کریسس۔ ”نن بھاز جم و جوش اٹ نسن کننا مارا“ ڈیڈ پاریکہ۔ اونا کنڈ آن کنے ڈائم تننگ اسکان دا ہیٹ پک مسؤسس کہ ہر اتم کہ حالت آک پین وٹ مسرہ تو جنرل بیلک جیک پرشنگ دمدستی ہر کارہ ء راہی کرسا سوانا ہٹے سی نا سارجنٹ سائمن اے ہیلی (نمبر 2816106) ء ہنگا کہ۔ ایڑے جرمن جاسوس دمدستی دا حوالہ ء تینا بڑز کو کہولی کمانڈر آسر کریکہ، ہراٹان اسٹل بادشاہ ناجند ہم لٹزاکہ۔

”ولے کنے ہندن لگک“، ای مخلوق ء پاریٹ، کہ ”آئی تون اوڑد ہی آن بیس ن غٹ اکن اونا ہم انگا اوڑد ہی ہوتوم مس، ہر اتم ڈیڈ اے اینڈ ٹی کالج، گریز بورو اوٹرانسفر مس۔ اودے کالج آن کشنگ آئسر۔“ اٹنٹے کہ ای ہندا خنس نوکری کریٹ کہ خوانتنگ نا وخت رسینگتو کہ۔“ ڈیڈ ننے پارے۔ کالج ء انگ آن مسٹ اودے باسی نامد اٹی پورٹر نا نوکری رسینگا۔ اسہ وار بقالو آن پٹس برگ، نن ناریل اٹ کاریم کنتنگ نادے تیٹی، نن نادو سچہ غا گھٹی لگا، ارا بے تیغ ارے زریفہ ء باسن ء پائل تروئی نسکہ۔ ڈیڈ اوفتے کن پائل درے۔ ”ای پدی ہنگ کن گلیگ کریٹ، ولے زریفہ رباشوک اس نس۔ واوہبکہ مس کہ ای کاریم ہم کیوہ وخوانوہ ہم۔ او بھاز سوج ارفے، و پٹس برگ اٹی ڈنگ نا وخت آ بھلوپ اس ہم نس۔“ ڈیڈ پارے۔ ہر اتم اسہ اسہ روپٹی آچندر کرسا 1916 ء ٹی ڈیڈ کالج آپی بس تو کالج نا پریسی ڈنٹ اودے ریل اٹی رسینگتو آ بندغ نا چٹھی تے نشان نس، او کرٹس پلشنگ کمپنی نارینا ترڈ ایگزیکٹو آرایس ایم بونس نس۔ ہرا اسہ سال اسے نا تعلیمی خرچ آتا سوج کرسا ڈیڈ انا پن آچیک راہی کریسس۔ ڈیڈ پارے کہ ”دا چیک 503.15 ڈالر ناس نسکہ۔ ہرا ٹی تعلیم، رہینگ، کنتنگ و کتاب آتا خرچ آک اوار نس۔“ او ہندا خنس نمبر ہلک کہ اوکان پد گریجویٹ اسٹڈی کن اودے وظیفہ رسینگا، ہرا دے ہمو سال کورنل یونیورسٹی اسکول آف ایگری کلچر، نیگرو لینڈ گرانٹ کالجرا ٹی گچین ایگری کلچرل طالب علم آتے تننگ نابناء کریسس۔

”داؤڑنا باوہ“ ای مخلوق ۽ پاریٹ، ”کورنل آن ماسٹرنا ڈگری ہلک، و پروفیسر جوڑمس۔ ہندن ن اونا چناک تینا دا ہندا آتیا سرمنگ اٹ سرسہب مسن۔ ہرافتیٹی ای نوشنکار اسے اٹ، جارج یونائیٹڈ اسٹیٹس انفارمیشن ایجنسی ٹی اسسٹنٹ ڈائریکٹر، جولیٹس یو ایس نیوی ڈیپارٹمنٹ اٹی آرکیٹکٹ ولٹس موسیقی نا استاد اسے۔ ن خوش بخت اُن کہ اینوداؤڑ تینا باوہ ۽ سفارنگ اٹی اُن۔“

ولدان ڈیڈ انا جون ۽ آرکنسس آدرین، ہراڑے ارٹمیو مچی مس۔ ہراٹی اونا پائِن بلف انا اے ایم اینڈ این یونیورسٹی ناسنگت و ایو بندغ آک بشخ ہلکر۔ داڑے ابا ڈین آف ایگری کلچرناؤڑ اٹ خوانفنگ ناچل سال ۽ پوروکریسس۔ ننے جوان سانس کہ اوفتے داؤڑک، ہندا سوب آن ن اونا میت ۽ گاڈی ٹی تخان، و مچ آکیمپ آتیتی و دوارہ ہوسٹرک آپیری تسن ایسن، ہرانا پن اونا ریٹارمنٹ آن پد ایس اے ہیلی ڈرائیو، تخنگا سس۔ پائِن بلف آن پدن اودے ہونگ درین ہراڑے اودے جہہ و جاگہ کروئی نس۔ یعنی لعل راک اٹی ویٹرز نا ادیرہ ٹی۔ ہراڑے سیکشن 16 ٹی اودے 1429 می قبر اٹی تخنگا۔ ولدان اونا اولیاد آک، کتنا کتنے نا ہفتمیو چین اسہ ایلو آن مون ۽ ڈکسا بھلو بڑینک ہٹسا پدی بسن، انتنے کہ ن قول کریسن کہ ن ہونچنہ۔

گڑا داسہ کہ ڈیڈ ہمزی آایلو فنتون ہننا ن اوارتمانے، کنے لگگ کہ اوہم ننے ہموکان ہر و ۽ وراہشونی کرسا کرو۔ و داہم لگگ کہ اوہندا اومیت اٹی ہم شریدار مرو ۽، کہ ننادا کسہ دازہم ۽ شیف شاعنگ اٹ کمارمریک کہ تاریخ مدام سرسہب آبندغ آک نوشتہ کیرہ۔